

หมดอายุ 30/03/2565

พงษาวดารจีน

เรื่อง

เลียดก๊กเห่า

เล่ม ๑-๒-๓-๔-๕

พิมพ์ครั้งที่ ๓

โรงพิมพ์ ไสยกุลพิมพ์รวมชนากว

(มีกรรมสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติ)

ราคาเล่มละ ๒ บาท

หมดอายุ 30/03/2565

คำนำ

ศุภมัตตปุระพุทธศาสนกาลดวงแก้วได้ ๒๕๕๗ พรรษา ขอความ
งามความเจริญจงมีแก่พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรมหาอานันทมหิดล พระ
มงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว แด่ประเทศสยาม เทอญ

อันพงษาวดารจีนเรื่องเตี้ยต๊กเกอาน เป็นเรื่องที่ต่อเนื่องมาจาก
เตี้ยต๊กกิง ยิ่งหาได้มีผู้หนึ่งผู้ใดได้แปลมาเป็นภาษาไทยไม่ ข้าพเจ้ามา
ปรารภว่าเตี้ยต๊กกิงเกอานเป็นเรื่องสั้นกึ่งนวนิยายมีจำนวนอันไพเราะ ประกอบ
ด้วยโวหารอันเป็นคติคุณต่างๆ จึงได้พยายามให้แปลออกจากฉบับภาษา
จีนตั้งแต่ตนจนจบ พิมพ์ขึ้นให้แพร่หลายเพิ่มจำนวนหนังสือในแผนก
เรื่องจีนชนเพื่อมหาชนจะได้อ่านฟังอีกเรื่องหนึ่ง การพิมพ์ในคราวแรก
นี้ก็ได้แล้วเสร็จตรงตามความประสงค์ในเดือนกันยายน พ.ศ. ๒๕๕๗

อนึ่งเรื่องเตี้ยต๊กกิงเกอานท่านหลวงพิณจิวเทศภณฯ ก็มีความเชื่อ
รับภาระเป็นผู้ช่วยเรียบเรียงถ้อยคำสำนวนในภาษาไทยให้ถูกต้องดี ชนจน
ตลอดเรื่อง ซึ่งข้าพเจ้าขอแสดงความขอบคุณอย่างยิ่งไว้ในโอกาส
นี้ด้วย ฯ

นายเล็ก มหาเด็ก

เจ้าของโรงพิมพ์โสภณพิพรรฒธนากร

วันที่ ๑ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๗

เสียดก๊กเอ้า

ตอนที่ ๑

เมื่อพระเจ้าจิ๋วฮ่องได้ครองราชสมบัติ ในกรุงไซฮานแล้ว พระองค์ได้ทรงตั้งอยู่ในทศพิชราชธรรม ข้าราชการทั้งฝ่ายบนแต่ฝ่ายบน ก็ตั้งใจความภักดีช่วยพระองค์ทำนุบำรุงบ้านเมือง โดยความดีด้วยสุจริต เพราะฉนั้นพวกกอนาประชาราษฎร์ในกรุงไซฮาน จึงได้มีความผาสุก ร่มเย็นตลอดทั่วหน้ากันตามลำดับผู้ใหญ่แต่ผู้น้อย เมื่อชาวอนันได้แผ่ไพศาลไปในสารทิศใด ก็มีผู้เกรงกลัวบารมีของพระเจ้าจิ๋วฮ่องตลอดทั่วไปทุกหนทุกแห่ง จนพวกเหล่าหัวเมืองทั้งหลาย ได้พากันมาอ่อนน้อมยอมส่งความภักดีขอขึ้นแก่กรุงไซฮานทั้งสิ้น วงษ์ของพระเจ้าจิ๋วฮ่อง ได้เป็นพระศรียสัสมันตติวงศ์ ครองนครองกรุงไซฮาน ต่อเนื่องกันได้ถึง ๕๐๐ ปีเศษตลอดมาจนถึงพระเจ้าจิ๋วฮ่อง ได้เป็นพระศรียสัสมันตติวงศ์ ครองนครองกรุงไซฮาน หาได้ตั้งอยู่ในทศพิชราชธรรม ตามโบราณราชประเพณี ซึ่งบรรพบุรุษของพระองค์ได้เคยทรงประพฤติมาแต่ก่อน ๆ ไม่ พระองค์ก็มีพระราชเหตุขัดข้องมุ่งไปในทางกามกิเลสต่าง ๆ หาได้ทรงสละต้องถึงความทุกข์สุขของพวกกอนาประชารา

ราษฎรเหมือนอย่างเช่นกับกระษัตริย์แผ่นดินก่อน ๆ ไม่ เมื่อพระเจ้า
 จีวฮิวอ่องมีพระราชหฤทัยดุ่มหลงไปในสิ่งที่ไม่สมควรต่าง ๆ เช่นนี้ ก็เป็น
 โอกาสอันดี สำหรับพวกขุนนางกังฉิน ที่จะเข้ากราบทูลประจบประแจง
 แนะนำแต่ในสิ่งที่พอพระราชหฤทัยของพระเจ้าจีวฮิวอ่อง เพื่อประโยชน์
 หาตาแก่ตนโดยสะดวกได้ เพราะฉะนั้นจึงทำให้ราชการบ้านเมือง
 ฝนเพื่อนแปรปรวนไปทุกสิ่งทุกอย่าง แดงผู้ร้ายก็เกิดขึ้นชุกชุม ตงตน
 ขนเป็นก๊กเป็นเหล่า เทียบปล้นชิงพวกราษฎรแทบทั่วไปทุกหนทุกแห่ง
 พวกราษฎรจึงได้คิดพากันอพยบตะกุงภูมิดำเนา หนีไปเที่ยวได้อาศัย
 หากินอยู่ตามหัวเมืองอื่น ๆ ส่วนพวกราษฎรที่ยังคงเหลืออยู่ที่ในกรุง
 ไชยธานีพากันเจ็บบงออยเหงา แดงเสบียงอาหารก็เกิดความกันดาร
 ยากแค้นโดยประการต่าง ๆ เมื่อพวกขุนนางตงฉินได้เห็นราชการบ้านเมือง
 แปรปรวนเสื่อมทรามลงไปเช่นนั้นแล้ว จึงได้พร้อมใจกันทำเรื่องราวชน
 กราบทูลแนะนำพระเจ้าจีวฮิวอ่อง เพื่อให้ทรงประพฤคชูกตองตามแบบ
 โบราณราชประเพณีเหมือนอย่างเช่นกับกระษัตริย์พระองค์ก่อน ๆ แต่
 พระเจ้าฮิวอ่องก็ได้ทรงเชื่อถ้อยตามถ้อยคำแนะนำของพวก ขุนนาง ตง ฉิน
 เหล่านั้นไม่ พระองค์กลับทรงเห็นว่า พวกขุนนางตงฉินเหล่านั้น
 มีจิตริศยาพวกขุนนางที่พระองค์ได้ทรงโปรดปราน เพราะฉะนั้นพระเจ้า
 ฮิวอ่องจึงได้ทรงนิ่งเฉยเสีย แดงคืนนั้นมากี่ผู้ใดผู้หนึ่งจะกล้านำ
 ความขื่นกราบทูลทักท้วงแนะนำให้รู้ตัวพระองค์ไม่ แดงผู้ทมิฬความสัตย์
 สัจจริตพากันหลบหลีกเล็ดไปยังอาศัยหากินอยู่ตามภูมิดำเนาเดิม เพื่อหา
 ความสุขสำหรับครอบครัวของตนต่อไป แดงเหล่าพวกหัวเมืองทั้งหลาย

ต่างก็พากันกระต๊องกระเดื่องแข่งเมืองชน หาได้มีขอมอ่อนน้อมแก่กรุง
 ไชโยานเหมือนอย่างเช่นแต่เดิม ๆ ไม่ ส่วนพวกขุนนางกึ่งฉันทักกัน
 กราบทูตแนะนำตั้งเสวรมแต่ในตั้งที่คั้งตั้ง แต่ตั้งทชวรายนนักพากันปกบด
 ห้ามใครกถำนำความขึ้นกราบทูตให้พระเจ้าอิหวอของทรงทรวาไม จึงเป็น
 โอกาศให้ชาติเคียนหยง (อยุทศิศวันตคแห่งประเทศจีน) ยกทัพเข้า
 ปถันเมืองไชโยาน แต่ปถงพระชนมจิหวอของเสย พวกขุนนางทงหลาย
 จึงเชิญพระราชบุตรเสด็จมาตงกรุงที่เมืองตอกเอียง ถวายพระนามว่า
 จิวเพ่งของ คิงแดนนามาผู้ครองหิวเมืองทงหลาย ก็ต่างตงคนเป็น
 เอกราช ไมขึ้นต่อวงษจิว แต่ต่างยกทัพชิงชัยแย่งอำนาจกัน
 ถึง ๒๐๐ ปีเศษ จนมีเหตุอยู่เพียง ๗ กก วงษจิวก็เสยราชสมบัติแก่
 เมืองจีน แต่ ๗ กกนั้นก็ต่างทะนุบำรุงทวารเพื่อปราบปรามกักกันให้สูญไป
 จะได้ตงตัวเป็นจักรพัทธราชราช (ตังมีข้อความพิศดารแจ้งอยู่ในเรื่อง
 เสียดักแถวหนน)

ธมยหนนยงเงจเงาเมืองจีนได้ตงตัวเป็นไตของ แต่ไตเซียงเอียง
 มาเป็นผู้ดำเริ่จราชการ เซียงเอียงผู้สนใจโอบอ้อมอารีก่อนหาประชา
 ราชฏร แต่ดูดำห์พยายามปกครองบ้านเมืองตามทางยุติธรรม ทังคอย
 คังใจสอดคั่งองตรวจคความทุกข์คชของพวกราชฏรอยู่เป็นนิจ เมื่อเห็น
 กิจสิ่งใดที่เป็นการขัดขวางกับความสดอกของพวกราชฏรแล้ว เซียงเอียง
 ก็ช่วยชเงจแนะนำตคเตือนฮุดหนนผ่นผ่น จนทำให้กกิจทงหลายหนนดำเริ่
 ตลอดไปได้ทุกสิ่งทุกอย่าง โดยเหตุนี้จึงกระทำให้พวกราชฏรเกิดมีความ
 รักใคร่ แดนนี้ถือเซียงเอียงยังชนไม่กว่าเก่า ทังฟ้าฝนก็ตกถูกตง

หนมตออายุ 30/03/2563

คามเทศกาดมิได้ขาด

ตั้งแต่นั้นต่อมาเมืองจันทรายเป็นเมืองที่มั่งคั่ง

ดั่งมยุรฉัตรยิ่งค้ำชูสบายยิ่งกว่าหัวเมืองอื่น ๆ

ส่วนเจ้าเมืองอีกหกก็ถนุหาได้ประพฤติดูอยู่ในยุติธรรมไม่

กระทำให้พวกราษฎรได้รับความกัณดารเดือดร้อนต่าง ๆ จึงได้พากัน

มั่วสุมตั้งชนเป็นหมู่เป็นเหล่า ประพฤติกความทุจริตเป็นโจร เทียวได้

ปล้นสดมแย่งชิงพวกราษฎรที่มีกำลังน้อย แลฟ้าฝนก็แห้งแล้งไม่ตกต้อง

ตามระดู พวกราษฎรทำเรื่องก่อกวนไว้น่าก็หาได้ผลพอกที่จะเอียงกันไม่

แลพากันขัดสนด้วยสิ่งเบี่ยงอาหารต่าง ๆ ถึงกับต้องอพยพครอบครัว

ทั้งบ้านเรือนไปเที่ยวหากินอยู่ในที่อื่น ๆ ซึ่งนับว่าเป็นความกัณดาร

เดือดร้อน แก่พวกราษฎรอย่างแสนสาหัส แลความเดือดร้อนของ

พวกราษฎรทั้งหลายในกาดครั้งนั้น ได้ปรากฏตลอดขึ้นไปจนถึงเง็กเซียง

ฮ่องเต้คือพระอริศวร จึงเสด็จทิพจักษุลงมาในมนุษย์โลก เห็นว่าพวก

ราษฎรในเมืองมนุษย์ ได้รับความกัณดารเดือดร้อน ก็เพราะเป็นด้วย

เคราะห์ของหัวเมืองทั้งหกจะสิ้นสุดไป แลทรงเป็นสมัยที่จะเปลี่ยนผลัดวงษ์

กระษัตริย์กันด้วย จึงกระทำให้พวกราษฎรได้รับความเดือดร้อนเช่น

แลทรงเห็นว่า เจ้าเมืองจันทรายเป็นผู้ ที่มีบุญญาธิการมากกว่าหัวเมืองอื่น ๆ

จึงมีรับสั่งให้เทพบุตรองค์หนึ่ง มีนามว่าจิวเทียนเอ็งหรงวนล้วยสินโพหัว

เทียนจุน จุติลงมาเกิดในมนุษย์โลก เพื่อจะได้ช่วยทำนุบำรุงเมืองจันท

ปราบปรามพวกศัตรูทั้งหลาย ให้ไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินได้รับความร่มเย็นเป็น

สุขต่อไป เทพบุตรพระองค์นั้นกินนมเคี้ยวรวงค้ำน้ำบริบทเวทบรรชา แลทั้ง

ได้ทวีบพรจากพระเชษฐาคด้วย แลแล้วก็จุติจากสวรรค์ลงมาเข้าที่ของนางอึ้งศรี

พิมพ์ต่ออายุ 30/03/2565

เล่ม ๓

เลียบคึกเข่า

ภรรยาของของเสียนหยิน ซึ่งตั้งบ้านเรือนอยู่ตำบลอิมเซียงกู่ในเมืองเซียง
 ชื่อหน้าเขตรวงของเมืองจันทกั แต่ในเวลาที่เขาพบศรัทธาเทียนเอ็ง
 หงวนลุยสิน โพหัวเทียนจุน จูติงมาเข้าห้องนางอึ้งศรีนิน ให้มัทฉิน
 หอมตระหลบแดดเป็นแสงสว่างทั่วไปทั้งบ้าน จนของเสียนหยินมีความพอใจ
 แล้วยังสว่างแจ่มดินหอมก็หายไป ตั้งแต่นั้นนางอึ้งศรีกัคงครวญ
 เมื่อดวงเสียนหยินได้ทราบว่ภรรยาตั้งครวญ จนเข่นแฉ้ว แฉ้วตั้งถั่ง
 ต่างต่าง ๆ ที่ได้บังเกิดขึ้นในบ้านของตนประกอบเข้าด้วยแล้ว ก็รู้สึกว่
 ทรัพย์บุตรของตนจะเป็นผู้มัญญคนหนึ่ง ของเสียนหยินจึงอุ่หาทำนุ
 บำรุงนางอึ้งศรี ไม่ให้มีความอนาทรวิ้นใจ โกรธเคืองด้วยเรื่องกิจการ
 อื่น ๆ เลย จนถ่วงทศมาศนางอึ้งศรีจึงได้คลอดบุตรออกมาเป็นชาย
 มีลักษณะหน้าตาผิดแปลกกว่าเด็กทั้งหดาย ครั้นเมื่อทารกนั้นคลอด
 ออกมาครบกำหนดเดือนหนึ่งแล้ว ของเสียนหยินจึงได้จัดโต๊ะเซอเซอ
 พวงวงษาคณาญาติ ที่เป็นผู้หัดผู้ใหญ่ มารับประทานอาหารเพื่อ
 จะได้ขอพรให้เป็นมงคลแก่บุตร เมื่อเลี้ยงดูกันเสร็จแล้ว ของเสียนหยิน
 จึงได้ขอให้ท่านผู้หัดผู้ใหญ่ชานานนามบุตรของตน แต่ผู้หัดผู้ใหญ่
 ก็พร้อมกันชานานนามบุตรของของเสียนหยินให้ชื่อว่าของเจียน ตั้งแต่
 นั้นมาของเจียนก็ค่อยเติบโตเจริญขึ้น แต่มีนิสัยมักชอบเล่นแต่ในการ
 ฝ้ายทหาร พวกเพื่อนเล่นเด็ก ๆ ด้วยกันนั้น ถ้าใครประพฤติผิดจาก
 คำสั่งของของเจียนแล้ว ของเจียนก็ทุบตีเขาตามชอบใจ พวกเด็ก
 เหล่านั้นพากันร้องให้ ไปฟ้องของเสียนหยินอยู่เนือง ๆ ของเสียนหยิน
 จึงคิดว่า ถ้าจะปล่อยให้ของเจียนเที่ยวเล่นซุกซนอยู่เช่นนี้ ของเจียนก็

จะนำแต่ความรอนใจมาให้รำไป แถบดินขายของของเจียนก็ได้ ๓๒ ขอม
 แล้ว ควรจะให้ไปเรียนหนังสือ และเพื่อกันไม่ให้ของเจียนไปเที่ยว
 ชุกชนรังแกเด็กอื่น ๆ ด้วย เมื่อของเจียนหยินได้คิดเห็นเช่นนั้นแล้ว
 จึงนำตัวของเจียนไปฝากไว้กับจันแต่ให้เรียนหนังสือ ของเจียนมีสติ
 ปัญญาหลักแหลมเฉลียวฉลาดยิ่งกว่าเด็กทั้งหลาย จันแต่ก็มีควม
 เมตตาตั้งส่อน แลอธิบายวิธีผสมใช้ตัวอักษรโดยประการต่าง ๆ
 ของเจียนก็จำได้ โดยแม่นยำรวดเร็ว ของเจียนเรียนหนังสืออยู่ได้
 ๔ ปี จึงลาจันแต่กลับบ้าน ครั้นเมื่อถึงกำหนดของเจียนก็หากลับ
 ไปโรงเรียนไม่ ของเจียนหยินมีความปลาดใจจึงถามของเจียนว่า
 ทำไมเจ้าจึงไม่ไปโรงเรียนตามเคย ของเจียนตอบบิดาว่า หนังสือนั้น
 ข้าพเจ้าเรียนรู้พอแล้ว บิดข้าพเจ้าอยากจะเรียนวิชาเพลงอาวุธ เพราะ
 ฉันทชอบบิดาจึงโปรดนำข้าพเจ้าไปฝากกับครูหัดเพลงอาวุธด้วย ของ
 เจียนหยินเมื่อได้ฟังเช่นนั้น ก็โกรธคิดว่าอายุลูกสู้ มิ่งจะเรียน
 หนังสือได้สักเท่าใด เพราะครูเขาไม่ให้เที่ยว มิ่งจึงอยากหัดเจียง
 ไปเรียนเพลงอาวุธ เพื่อจะได้คบพวกเพื่อนเที่ยวเล่นพาล พดขยทำ
 ให้ก่เสียดเสียด้วย ถ้ามิ่งไม่ไปโรงเรียนเสียในวันนั้นแล้ว กูจะตีมิ่ง
 เสียให้แทบตายทีเดียว ขณะเมื่อของเจียนหยินกำลังเถียงของเจียนอยู่
 นั้น นางอิงศรีก็ตกใจวิ่งมา ดูเห็นของเจียนหยิน ยกไม้เงอขึ้นจะตี
 ของเจียน นางอิงศรีจึงวิ่งเข้าไปจับไม้แต่ห้ามว่า เราต้องมีบุตรชายแต่
 ผู้เดียว ควรจะคอยว่าคอยกล่าวตักเตือน เมื่อเห็นว่าไม่ฟังแล้ว จึงคอยตี
 ๓ หมดอายุ 30/03/2565
 แต่พอหลตามปรามแต่พอจำ การที่ท่านจะตีโดยกำลังโทษะนั้น หาเป็น

ทางอันสมควรไม่ ของเตียนหยินจึงร้องทวาดว่า ข้ายถูกขี้เกียจ
 เช่นนี้จะไม่ให้คนมั่วจกจริตไม่เสียบางแฉว มนกกคงไม่วายขี้เกียจอยู่
 นนเอง นางอึ้งศรีเห็นด้ามกำลังโกรธมาก จึงได้จูงมือของเจียน
 เข้าไปในห้องแต่ปตอบถามว่า ทำไมเจ้าจึงไม่ไปโรงเรียนตามกำหนด
 ของเจียนตอบกับมารดาว่า หนึ่งเดือนข้าพเจ้าได้เรียนรู้อะไรแล้ว แฉ
 ข้าพเจ้าอยากจะเรียนหัดเพลงฮาดูซอื่น ๆ อีกต่อไป แต่บิดาเห็นว่า
 ข้าพเจ้าเกียจคร้าน จึงจะมาตเอาข้าพเจ้าต่างหาก ข้าพเจ้าหาได้มี
 ความเกียจคร้านเรียนวิชาไม่ แต่ถ้าวชาที่เรียนนั้นไม่เป้นสิ่งที่พอใจแล้ว
 แม้จะเรียนนานสักเท่าใด ๆ ก็ดี ก็หาเป้นประโยชน์แก่ข้าพเจ้าไม่
 ขอมารดาจงไปรตกรณาข้าพเจ้าด้วย เมื่อนางอึ้งศรีได้ฟังบุตรพูดเช่นนั้น
 ก็รู้สึกว่บุตรของคนส่มักจะเรียนวิชาเพลงฮาดูซ นางจึงเดินไปที่ของ
 เตียนหยินแต่พูดว่า บุตรของท่านไม่ได้มีความเกียจคร้านเลย แต่ส่มัก
 อยากจะไปเรียนวิชาเพลงฮาดูซ เพราะฉนั้นขยท่านได้กรุณานำของเจียน
 ไปฝากที่ครูหัดเพลงฮาดูซด้วย ของเตียนหยินจึงตอบว่าเจ้าตมเสียแล้ว
 หรือ เมื่อนั้นยังเด็ก ๆ อยู่ฉนั้น ชอบเล่นชกตีวาทกกับพวกเด็กทั้งหลาย
 มีแต่คอยนั่งรับฟังไม่วู้จักว่าวณะก็สับราย แฉยังจะให้พามันไปเรียน
 เพลงฮาดูซตามใจของมันนั้น เจ้าเห็นดีหรือ นางอึ้งศรีจึงตอบว่า แม้
 ข้าพเจ้าเป้นอดีตกรก็ดี แต่เคยได้ยินได้ฟังคำผู้หลักผู้ใหญ่กล่าวไว้ว่า
 ถ้าเป้นบุรุษไรฝีมือ ก็เท่ากับช่างตำไร้ง่า พยัคฆาไรเซียว เพราะฉนั้น
 ขอให้ท่านจงครึกตรองปฤษณาฉนั้นให้มากสักหน่อย เพื่อจะได้เป้น
 ประโยชน์คิดดีของเจียนต่อไปในภายภาคหน้าด้วย เมื่อนางอึ้งศรีเห็น

ได้ฟังภรรยาถากถำเช่นนั้น ก็ออกวิ่งสู้ขวยแก่ใจ แต่แกงตั้งทำเป็นดูว่า
 ถ้าเจ้าเชื่อความนั้นจริงดีดีแล้ว มันจะต้องทำคำโคตงให้ข้าดูเสียก่อน
 ถ้าข้าพอใจแล้วข้าจึงจะนำมันไปฝากกับไชยเตียมโพ คุ้มผกหัดเพลงอาวูชให้
 นางอึ้งศรีมีความดีใจจึงเดินเข้าไปในห้องบอกกับของเจียนว่า พ่อเจ้า
 เขาว่าถ้าเจ้าทำคำโคตงให้เขาพอใจแล้ว เขาจึงจะพาเจ้าไปฝากกับคุ
 คุ้มผกหัดเพลงอาวูชให้ตามใจของเจ้า ของเจียนได้ยินมารดาพูดเช่นนั้น
 ก็มีความดีใจคุกเข่าลงคำนับมารดา แล้วเดินออกจากนอกห้องไปนั่งยัง
 โต๊ะเขียนหนังสือ จึงเขียนคำโคตงสี่บทมีใจความว่า (๑) ความรัก
 เป็นประโยชน์แก่ผู้ที่ไม่รู้ แต่หาประโยชน์แก่ผู้ทรูไม่ เว้นไว้แต่ผู้ทรู
 จะคิดใช้ความรู้นั้นให้เป็นประโยชน์ (๒) อาวูชเป็นประโยชน์สำหรับ
 บุรุษ ถ้าบุรุษไม่รอบรู้ ในเพลงอาวูช ๆ ก็หาเป็นประโยชน์แก่บุรุษผู้นั้น
 ไม่ (๓) ความดีก็เป็นประโยชน์สำหรับผู้ประกอบความดี ถ้าผู้
 ใดไม่พยายามประกอบความดี ความดีก็หาเป็นประโยชน์แก่ผู้นั้นไม่
 (๔) ทรัพย์สินเงินทองที่ใช้ได้ประโยชน์ ก็สำหรับผู้ที่รู้จักใช้ ถ้า
 ผู้ที่ไม่รู้จักใช้ ถึงจะใช้ทรัพย์สินมากเท่าใด ๆ ทรัพย์สินก็หาเป็นประโยชน์ไม่
 เมื่อของเจียนเขียนเสร็จแล้ว จึงนำโคตงสี่บทไปให้บิดา ดูของเจียนเห็น
 เห็นเขาก็มีความยินดี จึงนึกว่าบุตรเรามีสติปัญญา เขียนโคตงก็ถูก
 ต้องคล่องแคล่ว เห็นพอจะเอาตัวรอดได้ ของเจียนจึงได้นำตัว
 ของเจียนไปยังบ้านไชยเตียมโพ เมื่อคำนับกันแล้วของเจียนเห็น จึงได้
 บอกกับไชยเตียมโพว่า ของเจียนบุตรข้าพเจ้ามีความปรารถนาอยาก
 จะฝากหัดเพลงอาวูชกับท่าน เพราะฉนั้นขอท่านได้กรุณาโปรดช่วย

ตั้งสอนเพลงอาวรุให้แก่ของเจียนบุตรข้าพเจ้าด้วย แล้วของเจียนหยิน
 ก็ให้ของเจียนค่านับไชยู่เตียมโพ ไชยู่เตียมโพพิศดุถึงขณะของเจียน
 โดยถึงวันแล้วก็นักออกชอบใจ จึงบอกกับของเจียนหยินว่า ท่าน
 ย่อมมีความวิตกเถย ข้าพเจ้าจะขอตั้งให้ตั้งสอนเพลงอาวรุให้แก่บุตร
 ของท่าน แต่ท่านจะต้องให้บุตรของท่านค้างอยู่กับข้าพเจ้า เพื่อจะได้
 มีเวลาฝึกหัด ของเจียนหยินก็ยอมมอบตัวของเจียนให้ของเจียน
 เพลงอาวรุกับไชยู่เตียมโพเสร็จแล้วก็ลากลับไปบ้าน ตั้งแต่นั้นมา
 ไชยู่เตียมโพ ก็พยายามตั้งสอนวิชาเพลงอาวรุต่าง ๆ ให้แก่ของเจียน
 ของเจียนก็อุ่ส่าให้ฝึกหัดเพลงอาวรุทั้งเวลาเช้าแเวลาเย็น ประมาณ ๒ ปี
 เศษจนชำนาญเพลงอาวรุทุกอย่าง ของเจียนก็ค่านับไชยู่เตียมโพ
 ผู้เป็นอาจารย์ เพื่อจะลากลับไปยังบ้านของตน ส่วนไชยู่เตียมโพ
 ยังมีจิตราตยในของเจียนอยู่มาก แต่ครั้นจะขัดขวางห้ามปรามให้
 ของเจียนอยู่ต่อไปอีก ก็เป็นการหาสมควรไม่ เพราะของเจียนก็
 ำเรียนฝึกหัดวิชาเพลงอาวรุได้ก็ต้องแคล้วชานชำนาญทุกสิ่งทุกอย่าง แล
 ทั้งเป็นสมมุติสนสมควรที่ของเจียนจะต้องกลับไปบ้าน เมื่อคิดตกลง
 ในใจเช่นนั้นแล้ว ไชยู่เตียมโพจึงบอกให้ของเจียนกลับนั่งตงบนเก้าอี้
 ตามเดิม แล้วไชยู่เตียมโพจึงให้ โอวาทแก่ของเจียนว่า เมื่อท่านกลับ
 ไปถึงบ้านแล้วท่านจงตั้งใจปฏิบัติความมารดาด้วยความเคารพอันสูง และ
 อสุ่สำหรับรักษาตัวอย่าเที่ยวไปส่ซึ่งเส่พบกับพวกเหล่าชนพาดทั้งหลาย วิชา
 ตั้งใดที่เรียนรูแล้ว ก็ควรหมั่นสั่งวทขยายอย่าให้ลืมได้ วิชาตั้งใดที่

หมอดอายุ 30/03/2565

ครั้นขอมมาเวลาดกตางคนวหนิง ของเจียนนงฮานหงตั้งฮือ

พงษาวดารอยู่ที่ ไต่เขียนหงตั้งฮือ แดคคิชนวักความวู้ ในทางเพลงฮาวฮู
ซึ่งเวาไต่เตาเรียนมานาน ก็ถ้ามารททจะต่อฮู้สัครไต่แต่เพียงสิบคนหรือ
ร้อยคนเท่านั้น แดทจะฮู้ ไต่จนถึงคงร้อยคงพันคนกคคยงไม่เห็นเคย

เพราะณนเวาควรจะคองแสวงหาวิชาที่ฮู้สัครไต่คงพันคงหมื่น จึงจะ

ส่มควรนับว่าเปนชายชาติทหารเอกไต่ พอวรู้งฮนของเจียนก้เข้าไป

ค่านับบิตามารดา แดทบอกว้าววิชาเพลงฮาวฮูทข้าพเจ้าไต่เวาเรียนมานาน

ยังหาเปนการเพียงพอไต่ ข้าพเจ้าฮอยากจะขอตามิตามารดา ไปเที่ยว

แสวงหาอาจารย์เรียนวิชาตามถ่านกอื่น ๆ เมื่อข้าพเจ้าเรียนวิชาได้ส่มคัง

ความเจตนาแล้ว จึงจะกลับมากปฏิบัติท่านหงตั้งฮือไปตามเดิม ขอท่าน

หงตั้งฮือจงไต่ฮอนุญาตแสดฮวยพรให้ข้าพเจ้าไปไต่โดยความคู้ฮู้สัครไต่คคย นาง

ฮองคู้จึงพูดว้า บิตามารดาหงตั้งฮือกับวณนับจะฮราตงไปทุกท แดทหง

โรคาพยาธิกคคยเบียดเบียดฮอยุ่ส่มฮ ถ้าเจ้าฮอยเมอมเหตุการตั้งไต่เกิดฮขึ้น

ก้พอจะไต่ฮาศรีเวาเปนก่าถิง เมื่อเจ้าจะไปเสี้ยเซ่นฮ ถ้าเมเหตุเกิดฮขึ้น

จะให้บิตามารดาไปฟังผู้ไต่เต่า ของเจียนจึงคอบว้า การโรคาพยาธิฮ

เปนกรรมดาสำหรับร่างกายของมนุษย์ ไต่มีผู้ไต่เดยท้จะรอดพ้นจาก

ความโรคาพยาธิไต่ได้ ส่วนการท้ข้าพเจ้าจะไปเที่ยวเสาะแสวงหาอาจารย์

เรียนวิชาอีกค้อไปนั้น ก็เพราะเห็นว้าววิชาที่ไต่เวาเรียนมาแล้ว ยังหาเปน

การเพียงพอไต่ แดถ้ามีเหตุการตั้งไต่ตั้งหน่งเกิดฮขึ้น วิชาท้มีฮอยู่ก้หาฮ่วย

ค้วหรือครอบครว ได้ส่มกับความต้องการไต่ เมื่อเซ่นฮตั้งแม้วจะมีวิชา

ก้เทากบไต่มีวิชาเหมือนกน ฮนงการฮางบ้านนง ข้าพเจ้าเห็นว้าคงจะไต่

หมดอายุ 30/03/2565

ตั้งเป็นกระโหลก เพราะท่านเจ้าเมืองก็หมั่นเอาใจจดจ่อตั้งคอยฟังความ
 ทุกซ่ซัซของพวกราษฎรอยู่เสมอ เมื่อมีเหตุการณ์สิ่งหนึ่งสิ่งใดเกิดขึ้นท่านก็
 คงจะบังคับบัญชาให้เป็นไปตามทางยุติธรรมโดยทุกสิ่งทุกอย่าง ขนิมิตา
 มารดาจึงอย่าได้มีความวิตกเลย ของเจียนหยินจึงพูดว่า บิดา
 เห็นว่าวิชาทางหลายที่เจ้าเรียนมาแฉฉฉนั้น ก็พอเขาเป็นทัพของกัน
 ครอบครวัของเรา ให้ได้รับความสุขตลอดไปได้ เพราะฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉ
 เห็นว่าเจ้าไม่ควรจะไปให้ได้ความลำบากเปล่า ๆ ตั้งอยู่เป็นเพื่อนบิดา
 มารดาที่บ้านจะมีประโยชน์มากกว่า ของเจียนจึงตอบบิดาว่า
 การที่ข้าพเจ้ามีความประสงค์อยากจะได้ใครไปว่าเรียนวิชาอื่น ๆ ต่อไปอีกนั้น
 ก็โดยเหตุ ๒ ประการ คือ (๑) เพื่อจะนำประโยชน์ของวิชาอันประเสริฐ
 มาสนองพระเดชพระคุณบิดามารดา ให้สัมพันธ์กับความต้องการของข้าพเจ้า
 (๒) ท่านอาจารย์ไซฮูเถียมโพได้สอนมาว่า สิ่งใดที่ยังไม่รู้ควรจะต้อง
 วิชาจนชววยให้รู้เสียแต่เมื่อยังหนุ่ม สิ่งใดที่รู้แล้วควรจะหมั่นสั่งวิชา
 แต่ฝึกหัดอย่าให้หลงลืมได้ โดยเหตุ ๒ ประการนี้ จึงทำให้ข้าพเจ้า
 มีความปรารถนาอยากจะได้เรียนวิชาอื่น ๆ อีกต่อไป เพราะฉฉฉฉ
 ขนิมิตามารดาจึงโปรดอนุญาตให้ข้าพเจ้าได้ ไปเที่ยวว่าเรียนวิชาตามความ
 ประสงค์ของข้าพเจ้าด้วย เมื่อของเจียนหยินได้ฟังดังนั้น จึงเห็นว่า
 การที่จะขัดขวางไม่ให้ของเจียนไปนั้น ก็หาสู้จะเป็นประโยชน์ไม่ จึงได้
 พูดว่าเมื่อเจ้าอยากจะไปจริง ๆ แล้วบิดาก็ไม่ขัดขวาง แต่เจ้าต้องให้
 สัญญาว่า เจ้าจะประพฤติตามโอวาทของบิดาทั้ง ๔ ข้อ คือ (๑) อย่า
 หลงด้วยรัศอาหาร (๒) อย่าหลงด้วยถมปากมนุษย์ (๓) อย่าหลง

ด้วยสัตว์ (๔) อย่างหนึ่งด้วยที่นอน เมื่อเจ้าอยู่สำหรับวังแถมหมั้นประพาศ
 คอยเลี้ยงให้ถุกอย่าให้ถุกของตรงกับคำโอรสทั้ง ๔ นี้ได้แล้ว บิดาก็หมค
 ความกังวล แต่ทั้งรู้ดีว่าเจ้าก็คงจะมีความสุขเจริญยิ่งขึ้นไปด้วย
 ของเจียนก็ปฎิญาณตน รับจะประพาศตาม โอรสของบิดาทั้ง ๔ ข้อ
 ของเลี้ยงหยินจึงให้นางอิงศรีไปหยิบเอาทองมา ๓๐ ตำลึง มอบให้แก่
 ของเจียน สำหรับจะได้คิดตัวเขาไปใช้ส่วยในเมื่อขณะเวลาเดินทาง
 ของเจียนรับทองจากมารดาแล้ว จึงจัดเสื้อผ้าพอดสมควรกับบ่าวคนหนึ่ง
 คำนับบิดามารดาแล้วชวนกันเดินออกจากบ้าน เทียวได้เสาระแ่งวงหา
 อาจารย์ตามตำบลแถวเมืองต่าง ๆ แต่ก็ยังหาได้พบอาจารย์ ที่มีวิชา
 สัมกับความต้องการของของเจียนไม่ แต่คนทั้งสี่ขงได้เที่ยวเดินเสาะ
 แ่งวงหาอาจารย์อยู่เดือนเศษ ก็ยังหาพบอาจารย์ตามที่ของถกการไม่
 เดินเสาะถ่วงเข้าไปในเขตรแดนของเมืองฮ้วน จนถึงตำบลเขาฮ้วนวงวงซัว
 แขวงเมืองฮาวตักก แต่ได้พบเซียนผู้เคษหนึ่งจำศีลอยู่ในถ้ำเขาฮ้วนวงวงซัว
 องค์หนึ่ง มีนามว่าไฮ้แต่เซงหยิน ของเจียนก็มีความปลืษคดี เดินตรง
 เข้าไปคุกเข่าคำนับอยู่ตรงหน้าแท่นของเซียนไฮ้แต่เซงหยิน ซึ่งกำลังนั่ง
 เข่ามานอยู่ แต่เซียนไฮ้แต่เซงหยินก็หาได้กล่าวทักท้วงพูดจากับ
 ของเจียนโดยอย่างใดอย่างหนึ่งไม่ เป็นแต่ั่งสมาธิเข่ามานสงบเปน
 ปรกติอยู่ เมื่อเซียนไฮ้แต่เซงหยินได้ตรวจในทางมานทราบว่า ของเจียน
 ผู้นคขอเทพบุตร ได้รับเทวมัญษามาจากเง็กเซียงห้องเต้ คือพระอิศวร ให้
 จุตติงมาจากสวรรค์เกิดในมนุษย์ เพื่อช่วยทำนบบำรุงเมืองจีน ให้เจริญ
 รุ่งเรืองยิ่งขึ้น เมื่อเซียนไฮ้แต่เซงหยิน ได้ทราบเหตุการณ์โดยทางมาน

ตลอดทุกสิ่งทุกอย่างเช่นนั้นแล้ว ^{๕๖}เขียนไ้แต่เซ่งหยินจึงได้ ^{๕๗}ตามตาชน

แกดงถามของเจียนว่า ^{๕๘}ท่านมายังสำนักเรานเพื่อหวังประโยชน์อันใด

ของเจียนตอบว่าข้าพเจ้าอยากจะทำมาเป็นศิษย์ ^{๕๙}เพื่อจะได้ ^{๖๐}ศึกษาวิชาการต่าง ๆ

พอจะได้เอาไว้เป็นเครื่องป้องกันตัวคือไปในภายภาคหน้า ^{๖๑}เขียนไ้แต่เซ่งหยินจึงตอบว่า

รูปเป็นชั่บานาสังฆก็มีแต่ทางฝ่ายสมณะกิจ ^{๖๒}เป็นทง

เมื่อท่านจะต้องการว่าเรียนแล้ว ^{๖๓}รูปก็มีความเต็มใจที่จะบอกให้ ^{๖๔}ได้

แต่ท่านจะอดทนความกัณดารอยู่ในถ้อยอย่างเช่นอาคมได้แะหรือ ^{๖๕}ของเจียนจึงตอบว่า

การที่ข้าพเจ้าได้อำนาจมาทงนี้ ^{๖๖}ก็โดยความกัณดารยากแค้น

ประหนึ่งแทบว่าชีวิตจะชอกจากร่างเสี้ยนวันละหลายครั้ง ^{๖๗}แต่เมื่อมาพบท่านผู้

ผู้พิเศษเช่นนี้แล้ว ^{๖๘}ก็ขย้านึกเสียวว่าข้าพเจ้าจะละทิ้งท่านไปโดยง่ายได้

เว้นไว้แต่ท่านจะไม่กรุณาโปรดให้ข้าพเจ้าอยู่เป็นศิษย์ ^{๖๙}ปฏิบัติท่านคือไปเท่านั้น

เมื่อเขียนไ้แต่เซ่งหยินได้ฟังคำวินิจฉัยของ ^{๗๐}ของเจียนเขาเห็น

ก็ยอมอนุญาตให้ของเจียนอยู่ได้ตามความปรารถนา ^{๗๑}ของเจียนอยู่ศึกษาวิชาเวทมนตร์ต่าง ๆ

กับเขียนไ้แต่เซ่งหยินได้สามปีเศษ ^{๗๒}จนผลกัทธิได้ชำนาญทุกสิ่งทุกอย่าง

อยู่มาวันหนึ่งเขียนไ้แต่เซ่งหยิน ^{๗๓}ออกมานั่งเล่นอยู่ที่บนแท่นหน้า

ถ้าเขาอยู่นางสาว ^{๗๔}จึงเรียกของเจียนกับภิกษุหนึ่งซึ่งเป็นศิษย์คนใหญ่

ออกมาแล้วบอกว่า ^{๗๕}ในนี้เมืองจีนจะต้องทำศึกสงครามกับหัวเมือง

ต่าง ๆ ^{๗๖}เพราะฉนั้นเป็นเวลาอันสมควรแล้วที่เจ้าทั้งสองจะต้องรีบไปเข้า

สำนักทำราชการอยู่กับเจ้าเมืองจีน ^{๗๗}เจ้าทั้งสองจะมีความเจริญแลชื่อ

เสียงปรากฏต่อไปในภายภาคหน้า ^{๗๘}เมื่อศิษย์ทั้งสองได้ทราบพฤติเหตุตาม

หมดอายุ 30/03/2563

ถ้อยคำของอาจารย์เขาเช่นนี้แล้ว ต่างก็มีความยินดี จึงรีบจัดเรือ
 กางเกงกับอาวุธสำหรับมอพร้อมแล้วก็ออกมาคุกเข่าคำนับ เพื่อลา
 อาจารย์จะไปยังเมืองจีน เข้ายนไฮ้แต่เซ่งหยินจึงพูดว่า การที่เป็น
 ขวาวาคันนั้น ยากที่จะหักความทุกข์ได้ เพราะด้วยไปมัวกังวลใน
 กิจอื่น ๆ มากกว่าที่จะมัจฉาระวังตนของคนที่จะให้รู้แจ้งเสียก่อนได้ เพราะ
 ฉนั้นเราจึงขอให้โอวาทแก่เจ้าทั้งสองว่า จงอย่าเสออเถหม่นมัสติ ให้
 ทรมานกิริยามทงตั้งอยู่เป็นนิจ คือ นั่ง นอน เดิน ยืน เมื่อเจ้าทั้งสองได้
 มีกำหนดฉัญญาจิตอยู่เช่นนี้เสมอแล้ว ถึงแม้จะมีทุกข์หรือมัสติครมา
 มากสักเพียงใดก็ดี เจ้าทั้งสองจะมีสติคิดหัดหักความทุกข์หรือมัสติ
 เหล่านี้ให้พ้นไปได้ ของเจียนกับกิมจูเห่งตั้งมีความยินดี กิมคีร์จะตั้ง
 คำนับรับจะประพฤติตามคำโอวาทสั่งสอนของอาจารย์ โดยทุกสิ่งทุกอย่าง
 แล้วก็พากันออกจากเขาสู่่นกวางซัว เดินคัตทางตรงไปยังเมืองจีน

(เจ้าเมืองจันทรวงศ์ชนเป็นพระเจ้าจันทรช้องเต)

ฝ่ายย่งแจ่งไต๋ของเจ้าเมืองจันทรวงศ์ชน เมื่อเขย่งเขย้งถึงแก่กรรมแล้ว ก็ตั้งใจทำนุบำรุงปกครองราษฎรแถบบ้านเมืองให้เจริญร่มเย็น และ เสด็จสืบแสวงหาผู้ที่สมควรรับญาหนงฝ่ายขุนแตฝ่ายบู เขามาได้ถึงใจ โดย มาก กับมีที่ปลุกชวยุดของคณ คือฝ่ายบูคนหนึ่งชื่อกำตอ ฝ่ายบู ชื่อเจียงห้า คนทงต้องนมีสติปัญญาเฉลียวฉลาดใจคอกกว้างขวางรอบคอบ พวกราษฎรมีความนิยมนับถือรักใคร่คนทงต้องเป็นอันมาก จันช้องจิง ตั้งให้กำตอเป็นผู้สำเร็จราชการฝ่ายพลเรือน แดตั้งให้เจียงห้าเป็นผู้สำเร็จ ราชการฝ่ายทหารแทนตำแหน่งเขย้งเขย้ง คนทงต้องก็มีความปรานี ปรานอมรักใคร่ปลุกชวยุดช่วยกันปกครองทำนุบำรุงแผ่นดินจัน มีให้ ความเจริญของบ้านเมืองเต็มทวามอดดหย่อนลงไปได้

ครนชวยุดนหนึ่งจันช้องกำตอตั้งนงสมคอกคณแคชวยุดนอยู่หน้าคัก แดคคิไนใจว่า การทคณแคชวยุดมีคอกบานเคมทุก ๆ คณทงน ก็โดย อาศรัยความบริบูรณ์พร้อมของดินฟ้าอากาศ มีเชนนนไหนดยคณแคชวยุด ของเราจะงอกงามจนถึงเพียงนได้ แดถ้าเราได้เป็นใหญ่ยงชนไปกวันแล้ว เราจะอดุถ้าหพยายามทำนุบำรุงผลประโยชน์บ้านเมืองแดพวกราษฎร ให้ เจริญงอกงามร่วมเย็นร่มเย็นมั่งคั่ง เปรียบประคูกคณแคชวยุดน เมื่อเวลาที่จันช้องกำตอหนักเพ็ดคิเพ็ดนด้วยกิจกรวต่าง ๆ ที่จะหระชองทง ทำนุบำรุงราษฎรให้เจริญรุ่งเรืองยงชนไปน ก็พอได้ ยนเดยงฝ้ทคณ เคิน จันช้องเหล็ดชวยุดหน้าไปคูก์พมกำตอ กำตอชูกเข่าตงค่านัม

หมตอชวย 30/03/2565

จีนต้องจึงเชิญกำตอให้หนึ่งทบนเก้าชางตนแต่ช่วย แถวมรับสั่งถาม
 กำตอว่า ท่านมีพระชะโรหรือ กำตอจึงทูลว่า บดินญู ท้าพระบาท
 ได้ใช้ให้ไปเที่ยวสืบข่าวคราวของหัวเมืองทั้งหลาย ได้กลับมา
 รายงานว่า ในเวลานี้กำลังแต่เลี้ยงอาหารของหัวเมืองทั้งหลาย
 ได้ผิดเคื่องกันดารว่างโรยลงไปมาก ทั้งราษฎรก็ประพฤติพาดทจริต
 แย่งชิงซึ่งกันแต่กัน ห้ามใครที่จะคิดปลกมกรักษาระวังมีความทุกข์สุขของ
 พวกราษฎรไม่ พวกราษฎรได้พากันอพยบตะทั้งภุมิถำเนาไปเที่ยวได้
 หากินตามป่าเถื่อนในประเทศอื่นๆ เพราะณหน้าพระบาทจึงเห็นว่า เป็น
 เวลาอันสมควรที่ได้อองจะต้องคิดขยายขยายแม่อำนาจ แถวอาณาเขตร
 ของเมืองจีนให้ โตใหญ่กว้างขวางออกไปอีกจึงจะชอบ เมื่อจีนออง
 ได้ทรงฟังกำตอทูลแนะนำเช่นนั้นก็พอใจ แต่แล้วจึงทรง
 ถ่อมองค์ทรงรับสั่งเปนมารยาว่า แม้ ในเวลานี้เมืองจีนจะบริบูรณ์ไป
 ด้วยโภคสมบัติแต่ธัญญาหารก็ดี แต่ก็เป้นหัวเมืองเล็กน้อย ทั้งพวก
 ราษฎรก็น้อยไป เปรียบประตุจกระบือพี ไหนเลยจะมีกำตงพอไปปราม
 ปรามเหล่าหัวเมืองทั้งหลายให้ราบคาบได้ ด้วยหัวเมืองทั้งหลายเปรียบ
 ประตุจช้างตัว แม็งถึงจะอดโฆอาหารสักเพียงไร ก็คงยังโตแต่ม
 กำตงมากกว่ากระบือพอยุ่ตนเอง เมื่อการเป็นเช่นนั้นก็เห็นว่าเป็นกรรม
 ของพวกราษฎรของหัวเมืองทั้งหลายเอง ส่วนเรานี้ถึงจะคิดได้ตัดอด
 ปลอดโปรงสักเพียงใดก็ดี ก็ไม่เห็นว่าจะมี โอกาสที่จะไปช่วยให้พวก
 ราษฎรของหัวเมืองทั้งหลาย พ้นจากภัยอันตรายเหล่านั้น โดยประการ

หมดอายุ 30/03/2565

ไตไต ถ้าตอจึงทูลตอบว่าการที่ไตของมาคิดสันเสี้ยเช่นนี้ หนเว่หนทาง
 อันสมควรไม่ เพราะตามธรรมดาที่คิดจะทำกิจการไต ๆ ให้สำเร็จลุล่วง
 ตดตดไปแล้ว ก็ต้องอาศัยความเพียรเป็นมุดแดยศักดิ์ศักดิ์เป็นปถม เมื่อ
 ถึงถึงตอจึงทูลบริบูรณ์แล้ว การนั้นก็อาจสำเร็จลุล่วงได้ทุกสิ่งทุกอย่าง
 ดังเช่นพระเจ้าเจ้าเถาบางแผ่นดินสามก๊ก ก็เป็นองค์พยานม้ปรากฏอยู่แล้ว
 ทงดิน เพราะฉนั้นขออย่าให้ไตของมีพระไทยช่อนแอดะทั้งความพยายาม
 ในการที่จะช่วยทำนุบำรุงแผ่นดิน แดณาพระราชราษฎรคือไปนินเสี้ยเสย
 เมื่อจีนชองไตทรงฟังกำลังทูลบรรยายเปรียบเทียบเช่นนี้ ก็ทำเป็น
 ตกพระไทยยกหัดใจ หันห้ามว่า ขอท่านจงกรุณาอย่าได้เอาเรื่องราว
 ของเราไปเปรียบเทียบกับเรื่องพระเจ้าเจ้าเถา ในครั้งแผ่นดินสามก๊กเลย
 เป็นอันขาด เพราะท่านผู้นั้นเปรียบประดุจฟ้า ตัวเราเปรียบประดุจดิน
 จึงเป็นสิ่งที่ผิดไกลกันมาก หากคู่ควรที่จะเอาเรื่องไปเปรียบเทียบกันได้
 ไม่ ถ้าฝูงคนได้ทราบเข้าแล้ว ก็จะพากันคะระหาเหยียเยาะโดยถ้อยคำอัน
 ส่ามัญต่าง ๆ ซึ่งเป็นเรื่องที่หาสมควรไม่ แดทงคนใช้ของพระเจ้าเจ้าเถา
 ในเวลาดานั้น ก็มีพร้อมเพรียงบริบูรณ์ ประกอบทั้งสติปัญญาเฉลียว
 ฉลาดเฉียบแหลมซื่อตรงสุจริตคือพระเจ้าเจ้าเถาทั้งดิน เมื่อการเป็นเช่นนี้
 ก็ไม่ควรจะมีความสงสัยเลย ว่าการของพระเจ้าเจ้าเถาจะไม่ลุล่วงไปได้
 ถ้าตอจึงทูลขดชิดว่า ไตของคิดว่าคนในเมืองจีนจะไม่ม่เหมือนคนเมื่อ
 ครั้งในแผ่นดินสามก๊กบ้างเฉียวหรือ แต่ข้าพระบาทเห็นว่าการงานทงหัตถาย
 ที่สำเร็จลุล่วงไปได้ ก็โดยอาศัยบุญบารมีของผู้ที่จะเป็นประธาน
 หมดอายุ 30/03/2565
 มากกว่าอย่างอื่น ๆ เพราะฉนั้นในการที่ไตของคิดจะปราบปรามหัวเมือง

๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 ทงหกน ค๕องขอให๕ยเฮากุ๕ศ๕ดแ๕กกุ๕ศ๕ดเป๕นประ๕ธ๕น ส่วน๕ก๕ิจการ๕ภ๕า๕นออก
 ๕ ๕
 นน ๕๕าพระ๕บาท๕จะใ๕ค๕ค๕จ๕ดการ๕กับ๕เจ๕ย๕นทำ๕เฮ๕ง แต่๕ค๕อง๕ขอ๕อย่าง๕เด๕ีย๕ว
 ๕ ๕
 ว่า เม๕ื่อการ๕ตั้ง๕โ๕ที่๕เก๕ิต๕ปรากฏ๕ขึ้น ๕จะ๕เป๕น๕คุณ๕ประ๕โย๕ชน๕แก๕ไ๕๕อง
 ๕ ๕
 แ๕้ว ๕ขอ๕ไ๕๕อง๕อย่า๕ไ๕ใ๕ห๕ถ๕ก๕เด๕ียง๕ที่๕จะ๕รับ๕เฮ๕า๕เด๕ย ๕จ๕น๕อ๕ง๕ท๕ร๕ง๕ค๕อม
 ๕ ๕
 ว่า การ๕ที่๕ทำ๕น๕มา๕ช่วย๕แ๕น๕นำ๕ค๕ัก๕เด๕อน๕ตั้ง๕ส๕อน๕แก๕เรา๕ท๕น ๕ก็๕ท๕ร๕าบ๕แ๕้ว
 ๕ ๕
 ว่า๕โดย๕คว๕อม๕กร๕ณา๕ของ๕ท่าน๕เพ๕อ๕ค๕ิด๕จะ๕เก๕อ๕ก๕ด๕แก๕เรา ๕ใ๕หม๕ซ๕อ๕เด๕ียง๕ปรากฏ
 ๕ ๕
 ๕๕อ๕ไป๕ใน๕ภ๕า๕ย๕ภ๕า๕ค๕น๕า ๕ก็๕ค๕อง๕จ๕ด๕ว่า๕ท่าน๕เป๕น๕ผู้๕มี๕คุณ๕แก๕เรา๕เป๕น๕อ๕น๕มาก๕ แต่
 ๕ ๕
 ๕ถ้า๕การ๕ที่๕ค๕ิด๕น๕น๕ถ้า๕เร๕็๕จ๕ด๕ค๕อ๕ด๕ไป๕ไ๕้ ๕ก็๕จ๕ด๕เฮ๕า๕ว๕า๕เป๕น๕บุญ๕ของ๕เรา ๕แต่๕ถ้า
 ๕ ๕
 ๕การ๕ที่๕ค๕ิด๕น๕น๕ไม่๕ถ้า๕เร๕็๕จ๕ด๕อ๕ว๕ง๕ไป๕ไ๕้ ๕คว๕อม๕ค๕ระ๕ห๕า๕ที่๕จะ๕กล่าว๕ว๕ว่า ๕เรา๕ผู้๕มี
 ๕ ๕
 ๕จ๕ิ๕ต๕ร๕ไม่๕สูง๕จน๕เก๕ิน๕ค๕ัก๕ ๕ไป๕ช๕ว๕ถ๕บ๕า๕ว๕ถ๕าน ๕โดย๕เห๕ต๕น๕จ๕ง๕ทำ๕ใ๕ห๕เรา๕มี
 ๕ ๕
 ๕คว๕อม๕ว๕ิต๕ก๕ย๕ง๕น๕ัก ๕เพ๕ระ๕ฉ๕น๕ขอ๕ใ๕ห๕ท่าน๕จ๕ง๕ค๕ิด๕ไ๕ว๕๕๕ร๕อง๕ค๕ูใ๕้๕มาก๕เด๕ีย๕ก๕อน
 ๕ ๕
 ๕ถ้า๕ถ๕อ๕จ๕ง๕ท๕ด๕ว๕า๕ร๕ร๕ม๕ค๕า๕เก๕ิต๕มา๕เป๕น๕ชาย๕แ๕้ว ๕เม๕ื่อ๕จะ๕ค๕ิด๕ทำ๕ก๕ิจ๕ด๕ง๕ใ๕๕
 ๕ ๕
 ๕ก็๕ข๕อม๕ค๕อง๕ท๕ร๕าบ๕ทาง๕ไ๕๕ทาง๕เด๕ีย๕ทาง๕เก๕ิต๕แ๕๕ทาง๕ด๕บ๕ใ๕ห๕ร๕อบ๕ค๕อม๕เด๕ีย๕ก๕อน ๕จ๕ง
 ๕ ๕
 ๕จะ๕สม๕ค๕ว๕ร๕ง๕มี๕ทำ๕ก๕ิจการ๕เห๕ถ๕าน๕ๆ๕ไ๕้ ๕เพ๕ระ๕ฉ๕น๕ขอ๕ไ๕๕อง๕อย่า๕ใ๕้๕มี
 ๕ ๕
 ๕คว๕อม๕ว๕ิต๕ก๕ย๕ง๕ใน๕การ๕เร๕็๕อง๕น๕เด๕ย ๕๕า๕พระ๕บาท๕จะ๕จ๕ด๕เท๕ทำ๕เฮ๕ง๕ท๕ง๕ส๕น ๕ถ๕ง
 ๕ ๕
 ๕แม๕๕จะ๕พ๕ลา๕ด๕พ๕ด๕ง๕ประ๕การ๕ใ๕๕ๆ ๕ก็๕ห๕าม๕ค๕ว๕อม๕เด๕ีย๕ห๕าย๕เก๕ีย๕ว๕ข๕ง๕แก๕
 ๕ ๕
 ๕ไ๕๕อง๕ไม่ ๕เม๕ื่อ๕ทุ๕ด๕เร๕็๕จ๕แ๕้ว ๕ถ้า๕ถ๕อ๕ก็๕ทุ๕ด๕าก๕ด๕บ๕ไป ๕จ๕น๕อ๕ง๕ตาม๕ไป
 ๕ ๕
 ๕ถ๕ง๕ถ้า๕ถ๕อ๕จน๕ถ๕ง๕ประ๕ค๕๕ว๕น ๕ส่วน๕ถ้า๕ถ๕อ๕หา๕ไ๕้๕ด๕บ๕บ้าน๕ไม่ ๕เด๕ย๕แ๕ว๕ไป๕หา
 ๕ ๕
 ๕เจ๕ียง๕ห้า ๕เจ๕ียง๕ห้า๕ก็๕เช๕น๕ใ๕ห๕ถ้า๕ถ๕อ๕น๕ง๕ใน๕ที่๕อ๕น๕สม๕ค๕ว ๕ถ้า๕ถ๕อ๕จ๕ง๕บ๕อก
 ๕ ๕
 ๕กับ๕เจ๕ียง๕ห้า๕ว๕า ๕ฉ๕น๕๕า๕พ๕เจ้า๕ไ๕้ ๕ไป๕หา๕จ๕น๕อ๕ง๕แ๕้ว ๕แต่๕จ๕น๕อ๕ง๕ยัง๕พ๕
 ๕ ๕
 ๕ม๕ิ๕ด๕พ๕ว๕อ๕อยู่ ๕ห๕าย๕อม๕ค๕ก๕ด๕ง๕ตาม๕ที่๕เรา๕ได้๕ค๕ิด๕ก๕ัน๕ไ๕้ ๕ไม่ ๕แต่๕๕า๕พ๕เจ้า๕ด๕ง๕เก๕ด

ตุกรยาเห็นว่า การที่เงินของยังไม่รับนั้น ก็โดยเกรงว่าการที่จะทำ
 ค่อยไปข้างหน้านั้นกลัวว่าจะไม่ตลอด จึงได้สร้างพรรคชิววางไปต่างๆ แต่ใน
 ใจของเงินของคงจะยอมเห็นคิดด้วยทั้งสิ้น เมื่อการเป็นเช่นนี้ข้าพเจ้า
 เห็นว่า เราจำจะต้องคิดเอาอำนาจของพวกราษฎรไปชู้เงินของ แต่
 ไม่ทราบว่าคุณจะเห็นด้วยหรือไม่ เจียงห่าจึงถามว่า การที่ท่านคิด
 จะเอาอำนาจของพวกราษฎรไปชู้เงินของนั้น ท่านจะทำประการใด
 พวกราษฎรจึงจะกล้าไปชู้เงินของได้ ก่าตอจึงพูดว่าการที่จะให้พวก
 ราษฎรไปชู้เงินของนั้นเป็นสิ่งที่ไม่ยากเลย ถ้าท่านช่วยอุดหนุนด้วยแล้ว
 ข้าพเจ้าก็คงจะพยายามคิดหาอุบาย ให้เงินของรับเป็นสองเท่าจนกว่าจะ
 ได้ เจียงห่าจึงพูดว่าถ้าไม่เป็นการร้ายแรง จนถึงกับต้องใช้กำลังพล
 ทหารแล้ว ข้าพเจ้าก็ยอมรับช่วยอุดหนุนท่านได้ทุกอย่าง ก่าตอจึง
 พูดว่าถ้าเช่นนั้นก็ดีแล้ว อีกสามวันเป็นเทศกาลตรุษให้พระเจ้าที่วัดเขานันชิว
 ข้าพเจ้าจะเลยบ่าวของพวกราษฎรว่า ข้าพเจ้ากับท่านจะไปทำบุญที่วัด
 เขานันชิว เพราะฉนั้นขอแรงพวกราษฎร ให้ไปช่วยกันทำบุญที่วัด
 เขานันชิว แลพวกราษฎรที่จะไปชื้อนั้น ขอให้ห่มแต่รูปดอกเทียนเล่ม
 เท่านั้นก็พอ ส่วนสิ่งของทั้งหลายที่สำหรับจะตกแต่งสถานที่แต่เพียงพวก
 ราษฎรนั้น ข้าพเจ้าจะจัดเตรียมไปเอง ขอท่านอย่าได้มีความวิตกเลย
 เมื่อก่าตอพูดมาถึงเพียงนี้ เจียงห่าก็รับในใจจึงหิวเราะแล้วพูดว่าขออย่า
 ให้ได้คู่ชกแก่ตา ถึงอย่างไรก็ขอให้ของข้าพเจ้าของได้ชื้อมด้วย ก่าตอ
 จึงตอบว่าท่านก็ชายชาติทหาร เมื่อจะต้องทนหิวแต่ชื้อมคนเดียวเท่านั้น
 ความวิตกด้วยหรือ แลต่างคนก็ต่างหิวเราะกัน เมื่อปลุกษากันตัก
 ลงไปแล้ว ก่าตอก็ถามเจียงห่ากลับไบบ้าน

พอเวลารุ่งเช้ากำลังออกไปยังที่ทำการ จึงรีบเขียนหนังสือมาขอ
ขอแรงพวกราษฎรให้ไปช่วยทำบุญอะไรที่วัดเขานันชิว ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ
แต่ขอรูปคนละครอกเทียบคนละครอก คดอตกไปทุกหนทุกแห่ง แล้ว
ก็ให้คนรีบไปตักแต่งสถานที่ต่าง ๆ ในวัดเขานันชิว โดยวิจิตรบรรจง
ทุกสิ่งทุกอย่าง เมื่อพวกราษฎรได้ทราบข่าว ท่านหัวหน้าข้าราชการ
ทั้งฝ่ายนั้นแลฝ่ายนี้ ออกไปทำบุญอะไรที่วัดเขานันชิวพร้อมกันเช่นนี้ ต่าง
ก็มีความศรัทธาแต่จะจะไปช่วยขนนางผู้ใหญ่ทั้งสองทำบุญด้วย ครั้น
เมื่อถึงวันกำหนดเขาเจ็ยงให้กำลังออกไปยังวัดเขานันชิว เห็นพวก
ราษฎรพาบุตรหลานไปเที่ยวเดินชมสถานที่ต่าง ๆ แน่นไปทั้งวัด พอตก
เวลาบ่ายกำลังออกไปอำเภอกำหนดนำพวกราษฎรเข้าไปบูชาพระ แล้วก็แจก
ขนมเบียร์ให้คนละครอก เมื่อพวกราษฎรเข้ามาประชุมพร้อมกันแล้ว
กำลังจึงพูดกันว่า การที่เรามาพร้อมกันทำบุญครั้งนี้ ยังหาเป็น
การสนุกครึกครื้นไม่ เพราะพวกราษฎรยังมีได้ช่วยกันยกย่องเจ้า
นายของเรา ให้เป็นฮ่องเต้ขึ้น เราจะต้องทำแต่เพียงเท่านี้ เพื่อไม่
ให้เกินไปกว่าเกียรติยศแห่งเจ้านายของเรา ถ้านายของเราได้เป็นฮ่องเต้
ขึ้นแล้ว เราทั้งสองจะช่วยกันทำบุญแจกทานให้สนุกยิ่งขึ้นไปกว่านี้
อีกคงสองสามเท่า เมื่อพวกราษฎรได้ยินขนนางผู้ใหญ่อีกสองคนเช่น
นี้ต่างก็มีความยินดีอยากให้การไหว้พระวัดเขานันชิวส่วนลูกหลานยิ่งขึ้น จึง
ได้ขอความแนะนำจากขนนางทั้งสองว่าจะทำประการใด จึงจะให้
เจ้าเมืองเดือนยี่ขึ้นเป็นฮ่องเต้ได้ กำลังจึงชี้แจงวิธีให้พวกราษฎร
พร้อมกันทำเรื่องราวยื่นขอเจ้าเมืองขึ้น ขอให้เดือนยี่ขึ้นเป็นฮ่องเต้

หมคตอายุ 30/03/2565

มีเขื่อนนกกจะพากันไปอยู่ตามหัวเมืองอื่น ๆ เตี้ย พวกราษฎรก็พากัน
 เห็นดีตามคำแนะนำของกำลอบด้วย พอถึงเวลาเย็นตื่นเวลาให้พระเสว
 ต่างคนก็ต่างพากันกลับไบบ้าน เจียงห่าจึงแกล้งถามขุนว่าไหนของ
 เเตียงพวกราษฎรยังมีอะไรเหลืออยู่บ้าง กำลอบจึงตอบว่าเวลาน
 เป็นเวลากำดั่งจน ไม่มีของสิ่งใดเหลือที่พอจะให้ท่านรับประทานได้
 ขอให้ท่านอดใจไปอีกหน่อยเถิด เมื่อเจ้านายของเราได้เป็นฮ่องเต้
 ขึ้นแล้ว ข้าพเจ้าจึงจะจัดโต๊ะมาเลี้ยงท่านให้ส้มกับเกียรติยศ ต่างคน
 ต่างก็ค้มมือหัวเราะกันแล้วก็พากันกลับไบบ้าน

ครั้นอยู่ต่อมาเข้าวันหนึ่ง พวกราษฎรได้พากันนำเรื่องราวไป
 แน่นที่ว่าการ กำลอบทำเป็นตกใจเตี้ยไปเผ่าจีนฮ่องเต้ทูลว่า บัดนี้
 พวกราษฎรนำเรื่องราวมาคอยถวายแน่นที่ว่าการ แต่จะเป็นด้วยเหตุการ
 อย่างไม่โดย่างหนึ่ง ข้าพระบาทก็หาทราบไม่ เพราะข้าพระบาทมีความ
 ตกใจ จึงได้รับเคยมาทูลให้โดยของทราบเสียก่อน เเตียงหาได้แะไป
 ที่ว่ากรไม่ เพราะฉนั้นขอใ้ฮ่องเต้จรับเสด็จไปโดยเร็ว เพื่อจะได้ระงับ
 เหตุการให้ทันต่อ่งที่ แต่จะได้ ไม่เป็นเหตุร้ายแรงเกิดขึ้นด้วย เมื่อ
 จีนฮ่องเต้ทราบเข้าเช่นนั้น ก็มีความวิตก จึงรับเสด็จไปยังที่ว่ากร
 พร้อมกับกำลอบ พอจีนฮ่องเต้มาถึงที่ว่ากร พวกราษฎรก็พร้อม
 กันคุกเข่าลงคำนับ ร้องว่าฮ่องเต้บั้นวันนี้ คือแปลว่าพระเจ้าห้ามับ
 จีนฮ่องเต้ทรงฟังดังนั้น ก็ตกพระไทยประทับคั่งอยู่ กำลอบจึง

ทูลเตือนว่า ได้ฮ่องเต้ควรจรับเรื่องราวของพวกราษฎรมาทรงตรวจ
 หมายความว่า 30/03/2565 จีนฮ่องเต้ทรงได้เสด็จจึงเฮอร์หัดไป

รับเรื่องราวมาจากมือพวกราษฎรมาทรงทอศพระเนตร ในเรื่องราว
 มีใจความว่า ขอให้ไต๋ของไต๋ภรรยาน่าเด็กชื่อน้องเต๋ พวก
 ข้าพระเจ้าจะได้มีความสุขสบายยิ่งขึ้นด้วย เมื่อเงินของทรงตรวจเรื่อง
 ราวตลอดแล้ว ก็ประทานเรื่องราวไปให้กับเจียงห้าแฉกกำหนดดู กำหนด
 จึงทูลว่าเมื่อพวกราษฎรมีจิตระมัด โดยความสุจริตเช่นนี้แล้ว ถ้าพระองค์
 จะยังไม่รับ ก็น่ากลัวบางที่จะถ่มเกิดเป็นเหตุอันร้ายแรงแก่บ้านเมือง
 ขึ้นได้ เพราะกรรมตาของกรรปลกคนไม่ ผู้ทปฐกก็ยอมหวังผลหรือ
 ชาติร้ายร่วมเงาของตนไม่ เมื่อคนไม่ปราศจากประโยชน์แก่ผู้ทปฐกแล้ว
 ก็อยู่อย่างเดียวแต่ที่จะล้มพันคนไม่เขาลงมาเป็นพันไม่เท่านั้น การที่
 พวกราษฎรอุส่าให้ช่วยกันทำนุบำรุงพระองค์ แดบ้านเมืองให้เจริญ
 รุ่งเรืองขึ้นทงนี้ ก็เพื่อคิดจะเอาใ้ร้ายเดชะอำนาจของพระองค์ ให้ช่วย
 คุ้มครองป้องกันให้ยิง ๆ ขึ้นไป ชนังการที่บ้านเมืองเราไ้ความสุขสบาย
 ก็โดยอาศัยพวกราษฎรมีความปรานีปรานอม แดอุส่าให้ทำมาหากิน
 กับทงมีความจงรักภักดีต่อพระองค์ ก็เมื่อพระองค์ ไม่ยอมในสิ่งทง
 ให้ตามใจของพวกราษฎรม้างแล้ว ถ้าพวกราษฎรเกิดมีความเบื่อหน่าย
 ขึ้น พระองค์จะโปรดประหารไต๋ จะมีต้องปกครองกันด้วยอำนาจ
 ให้เป็นการเดือดร้อน แลสิ่งทงพระองค์ ไ้ทำไต๋ไ้แต่ก่อนนั้น จะมี
 ถ่มเป็นร้ายไปหมดหรือ เมื่อการเป็นเช่นนี้ ข้าพระเจ้าทเห็นว่า
 พระองค์ควรจะทรงยอมตามใจพวกราษฎรม้าง จึงจะเป็นทางสมควร
 เงินของกึ่งยงทรงนั่งอยู่ เจียงห้าจึงพูดขึ้นว่า การทงเป็นไปแล้วทงนี้โดย
 หมดอายุ 30/03/2565
 ดินฟ้าอากาศมันค้างตตใจพวกราษฎรให้คิดเห็นชอบขึ้นเอง เพราะณนี้

ถ้าพระองค์จะยังขึ้นขีดขวางไม่ยอมตามความเห็นของพวกราษฎรแล้ว ก็
 เท่ากับพระองค์ทรงขีดขวางการเป็นไปของโลก ความขีดขวางของ
 พระองค์ไหนเลยจะเป็นการสำเร็จตลอดไปได้ อนึ่งพระองค์ก็ยอมทรง
 ทราบอยู่แล้วว่า เหล่าหัวเมืองทั้งหลายก็คิดจะอยากตั้งตนขึ้นเป็นฮ่องเต้
 ด้วยกันทุก ๆ เมือง แม้เมืองเหล่านั้นจะมีความคับแค้นเดือดร้อนกันดาร
 ด้วยเสื่บยังอาหารโดยประการใด ๆ ก็ดี เขาก็ยังพยายามที่จะคงตัว
 ของเขาอยู่นั่นเอง ส่วนเมืองเราบริบูรณ์ไปด้วยโภคสมบัติแต่เขาไปถา
 อาหารต่าง ๆ ทั้งพวกราษฎรก็มั่งคั่งสมบูรณ์ แต่พร้อมกันยอมยก
 ให้พระองค์ ขึ้นเป็นฮ่องเต้เช่นนี้แล้ว ควรจะหรือที่พระองค์จะไม่ทรง
 ยอมให้เป็นไปตามความเจตนาของเขาบ้าง เมื่อเงินฮ่องใต้ทรงฟัง
 ที่ปรึกษาทั้งสองกล่าวความดังกล่าวนี้ ก็ทรงทราบได้ว่า การที่เป็น
 ไปดังนี้ คงจะเกิดจากความคิดของคนทั้งสองเป็นแน่ ถ้าเราจะขึ้น
 ไม่ยอมตามเสื่บบ้าง คนทั้งสองก็จะมีความน้อยใจ แต่คงจะคิด
 หลีกเสื่บไปเที่ยวได้อยู่ในที่อื่น ๆ เพราะโดยคิดอยากจะได้ชื่อเสื่บให้
 ปรากฏชื่อไปในภายภาคหน้า แต่เมื่อคนทั้งสองออกพ้นไปจากเราเสื่บ
 เช่นนี้แล้ว ก็เปรียบประดุจว่า แขนงขาซ้ายได้หลุดออกไปจากร่างกาย
 ของเราเหมือนกัน เมื่อเงินฮ่องใต้ทรงคิดตกลงในพระทัยเช่นนี้แล้ว
 จึงพูดกับกำตอแต่เจียงห้วว่า เมื่อท่านทั้งสองยอมเห็นดีด้วยกับพวก
 ราษฎร แต่คงใจจะช่วยกันทำนุบำรุงบ้านเมือง ให้เจริญรุ่งเรือง
 ยิ่งขึ้นแล้ว เราก็ไม่มัวขีดขวางดี เพราะท่านทั้งสองเปรียบ
 เหมือนวิญญาณของเมืองจีน เราก็กับพวกราษฎร เปรียบเหมือน

หมุดอายุ 30/03/2565

ร่างกาย วิญญาณย่อมจะทราบการดีแสร้งของประเทศได้ก่อน
 ร่างกายอยู่เต็มอ เมื่อท่านทงต้องเห็นว่าการที่จะทำไปนั้นเป็นความดี
 แดคตอดิไม่ได้แล้ว เราก็จะยอมทำตามความแนะนำของท่านทงต้อง
 ทุกสิ่งทุกอย่าง กำจัดกับเจียงทำเมื่อได้ฟังจินของทงรับสั่งชน
 เช่นนี้ ก็พากันตกใจคุกเข่าลงคำนับแดทงว่า การที่ข้าพระบาท
 ทงต้องได้มาอาศัยบุญบารมีของได้อองอยู่นั้น ก็หวังว่าอยาก
 จะช่วยอดทหนแนะนำ ให้ข้อแดพระวงษของได้อองทงเจริญ
 รุ่งเรืองยิ่งขึ้น เพื่อข้าพระบาทจะได้ฟังบรมโพธิสัมภารต่อไป ส่วนการ
 ที่ข้าพระบาททงให้ ได้อองทงยอมทำตามความเห็น ของพวก ราษฎร ทง
 นั้น ก็โดยเห็นว่าไม่มีกการผิดแปลกอย่างใด นอกไปจากประเพณีของ
 ประถมบรมวงษกษัตริย์ ซึ่งได้เริ่มตั้งตนวงษมาตั้งแต่ก่อนนั้น ๆ ชน
 ข้าพระบาทคิดเห็นว่าได้อองเปรียบประดุจมังกร เมืองจินเปรียบประดุจ
 สระน้ำอันน้อย หิวเมืองต่าง ๆ เปรียบประดุจมหาสมุทร ความสัมพันธ์
 แดพร้อมเพรียงของพวกราษฎรชาวเมืองจิน เปรียบประดุจตำราที่ตั้งแต่
 สระน้ำไปจนถึงมหาสมุทร ก็เมื่อมีทางที่มังกรจะเลื่อยลงไป ในมหาสมุทร
 โดยสะดวกได้เช่นนี้แล้ว ก็หาเป็นการสมควรที่มังกรจะมาทหนอนหนึ่งอยู่
 ในสระน้ำอันน้อยเช่นนี้ไม่ ส่วนการนิททาแดสรเสริญนั้น แม้จะมี
 ชนก็คงจะต้องเกิดจากพวกราษฎรทงเอง เมื่อพวกราษฎรมีความ
 พอใจได้พร้อมกันมาอ้อนอวอวอชิงให้ ได้อองขึ้นเป็นฮ่องเต้ โดยดำพิง
 ความคิดของเขาเองเช่นนี้ แม้การต่อไปในภายภาคหน้า จะเป็นการ

ตำเรีหรือมิตำเรีก็ดี ความผิดทั้งหลาย ก็หาได้คอกอยู่กับใครของไม่
 เดงพวกพระราชฎีกาไม่มีช่องทางที่จะนิทาใครของใครด้วย โดยอาศัย
 เหตุการทั้งหลายซึ่งได้ทุดมาเดอน ข้าพระบาททั้งสองจึงเห็นว่าใครของ
 ไม่ควรจะรังเกียจในการที่จะรับเป็นฮ่องเต้เลย จึงฮ่องทรงเห็นว่า
 ถาขึ้นบิตพรอต่อไป ก็เป็นทางหาประโยชน์ได้ เพราะฉนั้น
 จึงได้ทรงรับจะเป็นฮ่องเต้ตามความแนะนำของคนทั้งสอง กาดอจึงร้อง
 ประกาศแก่พวกราชฎีกา ทนาเขาเรื่องราวมายืนเหต่านนว่า การที่ท่าน
 ทั้งหลายมีความจงรักภักดี อุด้าให้พยายามนำเรื่องราวมายืนน บดิน
 เจ้านายของเรายอมคดกตตามความเห็นของท่านทุกประการแล้ว เพราะ
 ฉนั้นขอท่านจงมีความยินดีคอยชมบุญบารมีเจ้านายของเรา ซึ่งจะมี
 คอไปในภายภาคหน้านเกิด พวกราชฎีกาก็พร้อมกันมีความยินดี ยกมือ
 ขึ้นร้องสาธุแล้วกต่างคำปฏิญาณว่า พวกข้าพระเจ้าทั้งหลายจะยอมเป็น
 เทาเดมือสำหรับรับใช้ของฮ่องเต้ทั้งสิ้น แม้ฮ่องเต้จะ ใช้ให้พวก
 ข้าพระเจ้าไปในที่ใด ๆ ถึงจะมีห้วยหนองคตของบึงหรือภเขากันกิดขวาง
 อยู่ก็ดี ข้าพระเจ้าก็คงจะพยายามเจาะแถมถาง ให้เป็นทางเรียบ
 คตอดไป ให้ส่มตามพระประสงค์ของใครของจนได้ จึงฮ่อง
 มีความยินดีคุดุขึ้นยืนค่านับ ขอบใจพวกราชฎีกา แล้วพวกราชฎีกาต่างก็
 พากันกลับไม่บ้าน

กาดอจึงให้ฉนแต่ตรวจหาวันฤกษ์ดี ที่จะตั้งถาวรราชาภิเศก
 สำหรับให้ยั้งเงงใครของเจ้าเมืองฉนเป็นฮ่องเต้ เมื่อจัดการคตคแต่ง
 หมดอายุ 30/03/2565
 สถานที่ต่าง ๆ เสร็จแล้ว ครั้นถึงวันฤกษ์ดีจึงได้ตั้งราชบัลลังก์ของ

มีตวลตายตัวแล้วไปด้วยแต่หงษ์แดงมังกอ อนุวัจิศรบรรจงคงดงามยิ่งนัก
เมื่อจีนต้องขึ้นไปประทับอยู่บนราชบัลลังก์แล้ว เจ้าพนักงานก็ประกอ
แตรตั้งขมของกลองดุริยางคดนตรีกลอง พวกขุนนางข้าราชการ
ทงฝ่ายบุนแต่ฝ่ายบูกยชนถวายค่านับพร้อมกัน เจ้าพนักงานกรมพระ
ชาติภษณจึงได้อ่านคำประกาศพระบรมนามาภิธิษ พระเจ้าจันช็องเต้จีน
เมื่อเจ้าพนักงานกรมพระชาติภษณอ่านคำประกาศจบตงแล้ว ชาวประโคม
ก็ประกอขมอีกครั้งหนึ่ง แดพวกขุนนางทงฝ่ายบุนแต่ฝ่ายบู ก่ตฤ
ชนถวายค่านับอีกครั้งหนึ่งเหมือนกัน แดพวกนเขาเผ่าถวยค่านับเรียง
ตัวตลอดคตงแต่ผู้ใหญ่จนถึงผู้น้อย เปนอันเสด็จการราชาภิเศกพระเจ้า
จันช็องเต้ไปครั้งหนึ่ง แดพระเจ้าจันช็องเต้จึงโปรดตงให้นางของศรี
ชนเปนฮองไทเฮา แดตงให้ก๊าทอเป็นที่ตำแหน่งใจเสียงขุนนางผู้ใหญ่
ถ้าเรัจราชการฝ่ายพลเรือน แดโปรดให้เจียงห้าเป็นที่ตำแหน่งไซเพ็งฮอง
ถ้าเรัจราชการฝ่ายทหาร กับโปรดให้พวกขุนนางอื่น ๆ เตือนยศิชนไป
ตามลำดับด้วยกันทุก ๆ คน แดมีการมโหรีศพนตงเมืองจีนอีก ๗ วัน
พวกราษฎรมี่ความซันซมยินดี ร้องถวยพรไชยแด่พระเจ้าจันช็องเต้
ท่วไปทุกรูปทกนาม เมื่อเสด็จการบรมราชาภิเศก โดยพร้อมมูลแล้ว
ครนฮยมาฉนหนึ่งพระเจ้าจันช็องเต้จึงทรงพระปรารภว่า กำตั้งบ้าน
เมืองซึ่งจะเบเนที่ย่าเกรงแก่พวกราษฎ์ตงทั้งหลายไคฉน (๓) อาศรัยความ
พร้อมเพรียงของข้าราชการทงฝ่ายบุนแต่ฝ่ายบู พร้อมไปด้วยอาณาประชา
ราษฎร (๒) การที่จะปราบปรามพวกราษฎ์ตงทั้งหลายให้ยำเกรงอำนาจ
ก็อาศรัยกำตั้งนายแถพตทหารเปندن แดในเวदानนายทหารในประเทศ

หลังคตอายุ 30/03/2565

เราก็ยังมีอยู่น้อยคนนัก เพราะฉนั้นให้ไซ้เพิ่งต้องคิดจัดการผูกติดเกดย
กถอมผู้ ทมผมอแลตคืบญญา เอามาผกซ้อมไว้ ให้เป็นนายทหารมากริน
ดำหรับที่จะไคช่วยบ้องกันรักษาประเทศ แด้วมรับตั้งโปรตให้กรม

ขาดกษณทำประกาศแจกไปยั้งหัวเมืองต่าง ๆ ว่า ถ้าผู้ใดมีคุณความ
วิในทางฝายบุนหรือฝายบุนโดยประการใด ๆ กัด ถ้าจะสมัคเข้ามาบริ
ราชการเมื่อลอบไต่ได้สมจริงแล้ว ก็จะต้องให้สมัน ๆ มีตำแหน่งยกถา
บรรดาศักคิสมัคกับคุณความรู้ทุกประการ เมื่อพระเจ้าจันช้อยองเตไค

โปรตประกาศออกไปเช่นนี้ กระทำให้พวกราชภูมมีความบิตยนต์ ต่าง
กัชนอาสาเข้าขอลอบไต่ความรู้ทั้งฝายบุนแฉฝายบุน ในสมันนั้นได้มีพว
ราชภูมเข้าบริราชการโดยมาก

ฝายของเจียนกับกิมจูเหล็ง เมื่อเดินมาถึงเมืองจันแฉไคทวาม
ความตามประกาศเข้าเช่นนี้แล้วจึงเคยไปเยี่ยมบิตามารดา เมื่อเห็นว่า
บิตามารดามีความศุขสบายอยู่ จึงถาบิตามารดากลับเข้ามาในเมืองจัน
ทำไบสมัคไปยื่นต่อเจ้าพนักงาน เพื่อขอลอบไต่วิชาต่าง ๆ เจ้าพนักงาน
ก็ยอมรับลอบไต่ให้ของเจียนกับกิมจูเหล็ง แลลอบไต่เห็นว่าคนทงสอง
มีมีความสามารถบวิในทางฝายบุนแฉฝายบุนยิ่งกว่าคนอื่น ๆ เพราะ
ฉนั้นจึงได้พาตัวคนทงสองเข้าไปเฝ้าพระเจ้าจันช้อยองเต ในเมื่อเวลา
เสด็จออกขุนนาง เจ้าพนักงานจึงกราบทูลเบิกว่าของเจียนกับกิมจูเหล็ง
สองคนน ได้เป็นศิษย์ของเขยนไฮ้แต่เซ็งหยินฉนะเขาสุนกวางชัว บดิน

ขอสมัคเข้ามาบริราชการเป็นทหาร ข้าพระเจ้าไคตรวดลอบคุณความรู้ของ
คนทงสองคตลอดแล้ว เห็นว่าความรู้ในทางฝายบุนแฉฝายบุนของคนทงสอง

พบตอายุ 30/03/2565

เล่ม ๓

เดียดก๊กเช้า

มีพิเศษผิดแปลกกว่าคนอื่น ๆ เพราะฉนั้นข้าพระเจ้าจึงได้นำคนทั้งสอง
 เฝ้าให้พระองค์ทรงทอดพระเนตร เมื่อพระเจ้าจันช็องเต้ได้ทรงทราบ
 ว่าของเจียนกับกิมจูเห็งได้เป็นศิษย์ของเซียนไฮ้แคเซ็งหยินเขาอยู่นางซัว
 เขาเซินน ก็มพระทัยยินดีทอดพระเนตรพิศดูลักษณะหน้าตาของคนทั้ง
 สองเสด็จแล้ว จึงมีพระราชดำรัสว่า การที่ท่านทั้งสองได้มีความอุตสาห
 พยายามมาสมัครทำราชการอยู่กับเรา นั้น เรามีความชอบใจเป็นอันมาก
 แล้วโปรดให้กิมจูเห็งเป็นผู้ช่วยที่ปลุกษาราชการแผ่นดินฝ่ายบน แต่โปรด
 ตั้งให้ของเจียนเป็นแม่ทัพนำแต่เป็นที่ปลุกษาราชการฝ่ายบุดวย ตั้งแต่
 นนมาของเจียนก็พยายามฝึกหัดนายแลพดทหาร ให้รู้จักทางหนทางได้
 ถุกต้องตามแบบพิไชยสงคราม จนชำนาญหมดด้วยกันทุกหมวด
 ทุกกอง ซื่อเลี้ยงกำดั่งกองทัพของเมืองจีนก็ตอแต่ไปศึกต่างไป และ
 ทงมีผลกวดเกรงอำนาจกองทัพของเมืองจีนยิ่งชนกว่าแต่ก่อนมาก ตั้งแต่
 พระเจ้าจันช็องเต้ได้ราชาภิเศกในแผ่นดินจีนแล้ว ก็มีดวงมหัศจรรย์
 บังเกิดขึ้น คือ เป็นสายทงหินาวดัดเหมือนสายรุ้งรอบพระราชถานอยู่ ๘ วัน
 ซึ่งนับว่าเป็นตางมหามงคลอัศจรรย์อย่างประเสริฐ ฝนฟ้าก็ตกต้องตาม
 ฤดูกาล พวกราษฎรทำมาหากินได้เข้าปดามวิบุรณอยู่เย็นเป็นสุขปราศ
 จากการโจรกรรมแถบยันตรายต่าง ๆ คดอดทว้ทงพระราชอาณาเขต
 ของเมืองจีน

ครันอยู่มาวันหนึ่งพระเจ้าจันช็องเต้เสด็จออกขุนนาง เจียงห้า
 จึงกราบทูลว่า คนผู้สืบข่าวได้กลับมารายงานว่า ในสมัยนี้เป็นเวลา
 30/03/2565
 กำดั่งหัวเมืองต่าง ๆ ชุ่ช่นกันดาร พวกราษฎรชาวเมืองเคียวได้ประพฤติ

เป็นโจร คบมั่วลุ่มกันเป็นก๊กเหล่ายกเข้ามาเบียดเบียนปล้นสะดมรบกวนพวกราษฎรชาวเมืองจีนตามปลายเขตรแดนอยู่เสมอ ข้าพระเจ้าเห็นว่าควรจะยกกองทัพใหญ่ออกไปปราบปรามเสียให้ราบคาบ จึงจะขอพระเจ้าจีนซ่งองค์เดิศจึงมีรับสั่งว่า เราจักได้ครองราชสมบัติชนใหม่ ๆ และตั้งยงหาทราบภูมิภาคประเทศของเมืองเดียวโดยซ้ำของไม่ว่าเมื่อถ้าเรา ยกกองทัพไปแตะไปฟาดตบลงประการใด พวกราษฎรก็จะพากันคิดฉินนิทว่า เราเป็นผู้ละโมภไม่รู้จักประมาณคนและกำลัง โดยเหตุนี้เราจึงเห็นว่าควรจะยับยั้งไว้ก่อนจะดีกว่า

ขณะนั้นของเจียนแม่ทัพหน้า จึงเดินตรงเข้าไปยังหน้าพระที่นั่งคุกเข่าลงถวายบังคมแล้วกราบทูลว่า เมื่อข้าพระเจ้ายังเที่ยวแสวงหากษัตริย์อาจารย์วิชาต่าง ๆ อยู่ในตามเขตรแดนของหัวเมืองเหล่านั้น ข้าพระเจ้าได้ทราบกิริยาแห่งเจ้าเมืองแคว้นราษฎร กับภูมิภาคเขาเนินห้วยหนองคลองค่านแดนทางของเมืองเหล่านั้นทั้งสิ้น เห็นว่าแผ่นดินเสียดก๊กค่อมมาคองกายหลงนี้ เจ้าเมืองกับข้าราชการหาได้ปรานีปรานอมประพฤติกให้ถูกต้องตามโบราณราชประเพณีเหมือนกับเมื่อครั้งแต่ก่อนไม่หนึ่งเมืองเจ็ดถูกตอกขยักทัพไปทำศึกกับรบซ้ำอีกโรยมาก เมืองเอียนก็พ่ายแพ้แก่ข้าศึกยับเยิน พวกรพธมตตายลงเป็นอันมากเหมือนกัน ส่วนเมืองฉวนจนถึงจะมีกษัตริย์เขากันอยู่เป็นกำแพงโดยรอบก็จริง แต่พวกขุนนางนายทหารที่มฉมฉวนเข้มแข็งก็รวงโรยตมตตายไปเสียมากแล้ว ทั้งเจ้าเมืองก็ไม่ประพฤติกอยู่ในความยุติธรรม พวกอนาปราชราษฎรมีความเจ็บแค้นเจ้าเมืองอยู่เป็นอันมาก เพราะฉนั้นข้าพระเจ้าจึงเห็นว่าถ้าได้ยกกองทัพใหญ่

ไปเมื่อใดก็คงจะได้เมืองเหล่านั้นมาเป็นพระราชอาณาเขตเหมือนน แต่เมือง
 เดียวนั้นเป็นเมืองที่ติดต่อกับเขตรแดนเมืองจีนแต่เป็นเมืองต้นทางด้วย แม
 จะมีด่านไ้เบยกวนกั้นทาง ซึ่งจะทำให้การเดินทางของทัพของเมืองจีนไปมา
 ได้ยากก็จริงอยู่ แต่ทั้งกระษัตริย์ของเมืองจีนครั้งแผ่นดินก่อน ๆ หน ก็ได้
 พยายามตีด่านไ้เบยกวนหลายครั้งหลายหนแล้วแต่ก็หาสำเร็จไม่ เพราะ
 ฉนวนกัปราชญ์จึงยังหาขอมันว่าเมืองจีนได้เป็นเอกราชโดยตรงไม่ บดิน
 ข้าพระเจ้าได้ทราบว่ นายทหารที่มฉมของเมืองเดียวกันตายแต่กัษราดง
 ไปหลายคนแล้ว ทั้งรพดกัรวงโรยตงไปมากเหมือนกัน เสมียงอาหาร
 กักันตาร ไ้รพดล้าต่อนแต่ทงการฝกซ้อมกัเบาบาง ข้าพระเจ้าเห็นว่าถา
 พระองค์ได้ยกกองทัพไปตีเมืองเดียวในครั้งนแล้ว ก็คงจะได้ โดย
 ด้วดก ไม่พกต้องเหนื่อยยากกับพวกไ้รพดนัก พระเจ้าจีนซึ่งองค์
 กัยังทรงนั่งตริกตรองอยู่ กัถอจึงตักขณถวายค่านักรบาททวว่า
 พระองค์เปรียบประดุจมังกร เมื่อตงถึงในทองมหาสมุทรแล้ว ถ้าจะไม่
 ฆาตฆตงล้าตงถูกขให้ฝู่ปลาน้อยใหญ่เห็นเตซานภาพบ้างแล้ว ก็จะทำ
 เป็นที่ข่าเกรงกัฝู่ปลาทงหลายไม่ อนึ่งพททหารซึ่งพระองค์ ไ้โปรดให้
 ฝกซ้อมไว้จนข่านข่านาญคตงแคตวหน เปรียบประดุจกระบือเปลี่ยว
 อยากไ้ใครแต่จะประตองเขาอยู่เป็นนิจ เพ้ออยากจะให้ขื่อเลี้ยงของตน
 ไ้บ้รากฏค่อไปในกายภาคหน้าด้วยกันทุก ๆ คน เพราะฉนวนถาพระองค์
 ไ้โปรดให้ยกกองทัพไปในครั้งนแล้ว ข้าพระเจ้าคิดว่าคงจะตีเมืองเดียวได้
 เป็นแน่ เมื่อตาดได้เมืองเดียวแล้วหวเมืองอื่น ๆ ก็คงจะมายอมอ่อนน้อม
 ต่อพระองค์ ไม่พกต้องลำบากแก่พวกไ้รพดนัก ขอพระองค์จงทรง

หมดอายุ 30/03/2565

ตรึกตรองดูให้มาก พระเจ้าจันช็องเต ได้ทรงฟังของเจียนกับกาดอ
 กราบทูลดงนงจิมรับสั่งว่า ถ้าหัวเมืองตงหกเมื่อได้ทราบว่าจะยก
 กองทัพไปตเมืองเดียวแล้ว แลถ้าเขาพร้อมใจกันยกกองทัพมาตงน
 ขยทคานโกเมยกอนรักษารองทางคิมชนเดี่ยวแล้ว พวกข้ากก็จะคิดต้าน
 โทเมยกอนให้แตกสำเร็จได้ ถ้าเราก้ต้านโกเมยกอนไม่แตกแล้ว ก็จ
 ภาให้เกียรตยศเสื่อมเสียไปมาก ก็มจเหตุถึงจยชนถว้ยค่านักกรว
 ทูลว่า เขียนไฮ้แต่เซ่งหยินอาจารย์ของข้าพระเจ้าซึ่งเป็นผู้วิเศษมเวทมนตร์
 ต่าง ๆ แลทราบทงฤกษ์บนแลฤกษ์ล่าง เคยทายการตวงนាំไม่มีผิด
 เสียดักกครั้งเดียว ได้พยากรณ์เมื่อก่อนนាំข้าพระเจ้าได้เขามาวันราชการ
 ในพระองค์ว่า ตอไปเมืองจันจะเป็นเมืองที่ล่มบรณมั่งคั่งพร้อมไปด้วย
 อำนาจราชศักดิ์ยงกว่าหัวเมืองอื่น ๆ ทงหมด เพราะฉนั้นท่านจึงได้แนะนำ
 นำให้ข้าเจ้ารับมาช่วยทำนุบำรุงพระองค์ รวบรวมหัวเมืองตงหกไว้
 เป็นขอบเขตเสมา โดยอาศัยเหตุที่ข้าพระเจ้าได้กราบทูลมาแล้วฉ
 ขอพระองค์จงโปรดให้กร้ทาทัพยกไปปราบปราม ก็คงจะตได้เมืองเดียว
 ตามพระราชประสงค์

เมื่อพระเจ้าจันช็องเต ได้ทรงฟังก็มจเหตุถึงกราบทูลดงนง ก็ม
 พระทัยยินดี จึงมีรับสั่งว่าเมตทานทงหลายเห็นพร้อมกัน ว่าเป็นการ
 สัมคอรแล้ว เราก้ไม่มีความขัดขืน แต่ควรจะต้องเตรียมกองทัพรอไว้
 เมตถึงฤกษ์คี่วันใด ก็จะได้ยกกองทัพออกเดินไปในวันนั้น ก็มจเหตุถึง
 จึงกราบทูลว่า วันชน ๓๓ ค่ำเดือน ๘ เป็นวันมหาโชคฤกษ์ใหญ่ รวม
 พรอมทงฤกษ์ฟ้าแลฤกษ์ดิน ฤกษ์อาทิตย์แลฤกษ์จันทร์ จึงเรียกว่

หมดอายุ 30/03/2565

ฮ่องโต้เหตัง   แปลว่าทางมังกรเหลืองให้ฝน   ข้าพระเจ้าเห็นว่า
 ควรวพระองค์จะเสด็จยกทัพโยธาไปในวันนั้น   พระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้
 จึงทรงเห็นชอบด้วย   โปรดตั้งให้ ไชเพ็งฮ่องเจียงทำแม่ทัพใหญ่
 คุมพลสืบหมันบังคับบัญชาการทัพสงคราม   ถ้าขุนนางผู้ใดผู้หนึ่ง
 ประพฤติผิด   หรือฝ่าฝืนต่อคำบังคับบัญชาแล้ว   ไชเพ็งฮ่องเจียงทำ
 มีอำนาจที่จะตั้งโทษแต่ประหารชีวิตครก่อนที่จะกราบหูลได้   โปรดให้
 ของเจียนเป็นแม่ทัพหน้า   คุมพลหกหมื่นเต็มพร้อมทั้งกองช้าง   ถ้าพบ
 ห้วยหนองคดของเนิน   ซึ่งจะเป็นทางลำบากกับการเดินกองทัพแล้ว   ก็ให้
 กองช้างขุดถนนหรือทำสะพานแฉะข้าม   ให้พวกกองทัพเดินไปโดย
 สดวกจนได้   โปรดตั้งให้เตี้ยวเกาเป็นปลัดทัพหน้าภักซ้าย   ตั้งโง่งจัน
 เป็นปลัดทัพหน้าภักขวา   ให้ขุนเหตังคุมพลสามหมื่นเป็นแม่ทัพภักขวา
 ให้เตียนอี่คุมพลสามหมื่นเป็นแม่ทัพภักซ้าย   ให้บูนกุ่นแม่ระศึกคุมพล
 สี่หมื่นเป็นกองหลังคุมเสบียงอาหาร   ให้กิมจูเหตังเป็นที่ปรึกษาแต่ยังมี
 นายทหารเอกโทศรีไม่ในกองทัพด้วยเป็นอันมาก   เมื่อโปรดตั้งนายทัพ
 นายกองเสร็จแล้ว   จึงโปรดให้เจียงห้าแม่ทัพใหญ่กับของเจียนแม่ทัพหน้า
 จัดตั้งเตรียมกองทัพไว้ ให้พร้อมพร้อมในท้องทุ่งหลวง   เพื่อคอยวันฤกษ์ดี
 แล้วพระองค์ก็เสด็จกลับเข้าข้างใน

ครั้นเมื่อถึงวันขึ้น ๓๓ ค่ำเดือน ๘ เวลาย่ำรุ่ง พระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้

เสด็จออก   พร้อมด้วยพวกขุนนางทั้งฝ่ายบนและฝ่ายนี้   เสด็จไปทรง
 เสด็จไชยเฉลิมพลที่ในท้องสนามหลวง   เมื่อเสร็จการเสด็จไชย

หมดอายุ 30/03/2565

เถลิงผดแดง จึงมีรับสั่งด้วยราชการบ้านเมืองทั้งข้างนาแต่ข้างใน
 เสร็จแล้ว จึงทรงมอบให้กำลอบเป็นผู้สำเร็จราชการแผ่นดินต่างพระองค์
 พระเจ้าจันทน์ซึ่งเคยเสด็จประทับยังท้องสนามหลวง รัชคอยพระฤกษ์
 ส่วนพวกราษฎรก็พากันแตกตื่นมาดูพวกกองทัพ และชมบุญบารมีพระเจ้า
 จันทน์ซึ่งเคย จนนั่นท้องสนามหลวง เตี้ยงม้าพ่อซึ่งภองตั้งสระเทือน
 สระฐาน ดุจพื้นแผ่นดินจะล้มท่าตาย แสงเงาตัวทวนก็แปลบไปตามประคจ
 แสงฟ้าแถบในท้องอากาศ ชงทงห้าสี่กับประจํารอบทั้งสี่ทิศ พอได้
 พระฤกษ์ก็ โปรดให้เจ้าพนักงานจุฑาธุชประทีปสัญญา ต้มาพ่อซึ่งภอง
 เสด็จขึ้นทรงประทับบนเกวียน เสด็จออกกองทัพออกเดิน แถบเป็นสง่า
 ผ่านแฉงามยิ่งกว่ากระบวณทัพแต่ครั้งก่อน ๆ พวกราษฎรต่างก็มีความ
 ชื่นชมยินดี ยกมือร้องถวายพระพรไชยเอิกเว็กไปทั่วทั้งบ้านเมือง
 พระเจ้าจันทน์ซึ่งเคยทรงมีพระทัยปราโมทย์ ยิงนก เมื่อกองทัพได้เดินผ่าน
 มาหัวเมืองใดหรือตำบลใด พวกเจ้าเมืองกรมการก็จัดตั้งโต๊ะบูชาตอด
 ทางไป กองทัพได้เดินรอนแรมมาหลายราตรี จึงได้พ้นเขตแดนเมืองจัน
 ยังหนทางอีก ๕๓ หรือ ๖๐ เส้นเศษจะถึงด่านไภษยกวน เจียงห้าแม่ทัพใหญ่
 จึงสั่งให้หยุดกองทัพตั้งค่ายมั่น แต่ให้กองข้างรับทำค่ายคูประคุดรอบ
 วนในทันใดนั้น เมื่อได้จัดตั้งค่ายลงพร้อมมุดแล้ว แม่ทัพเจ้านายกอง
 จึงได้พากันไปเฝ้าพระเจ้าจันทน์ซึ่งเคย เพื่อคอยฟังพระกระแสรับสั่ง
 พระเจ้าจันทน์ซึ่งเคย โปรดมีรับสั่งกับแม่ทัพนายกองว่า ท่านทั้งหลายก็
 ความเห็นจเห็นอยเมื่อยตัว จึงไปหยุดพักให้มีกำดังเดียวกัน ส่วนภว
 ดังความนั้นเอาใจคอยคิดกันต่อภายหลัง แม่ทัพนายกองก็ยกย่นถว
 คำนับ ถัดไปยังที่พักของตน

ตอนที่ ๓

(การสงครามในระหว่างเมืองจีนกับหัวเมืองทั้งหลาย)

หนึ่งด่านไถ่เบียดกวนหนั้น เป็นด่านสำคัญของเมืองเดียวแตงเป็น
 ทางช่องแคบ สำหรับเป็นทางเดินไปมาในระหว่างเมืองจีนกับเมืองเดียว
 เจ้าเมืองจีนคนก่อน ๆ นั้น ก็ได้เคยยกกองทัพมาพยายามตีด่านไถ่เบียดกวน
 หลายครั้งหลายหนแล้ว แต่ก็หาเป็นผลสำเร็จไม่ ด่านไถ่เบียดกวนจึง
 คงเป็นของเมืองเดียวตลอดมาจนถึงครั้งนี้ กับของครั้งแต่ก่อน ๆ นั้น
 เมื่อเจ้าเมืองทงหาได้ทราบว่ กองทัพเมืองจีนยกมาตีด่านไถ่เบียดกวนแล้ว
 ก็พากันยกกองทัพมาช่วยเมืองเดียว ระวังรักษาด่านไถ่เบียดกวนอยู่เสมอ
 เพราะถาด่านไถ่เบียดกวนแตกแล้ว พวกหัวเมืองทงหาภัยที่จะรักษา
 เมืองของตนไว้ได้ โดยเห็นเมือกกองทัพเมืองจีนยกมาตีด่านไถ่เบียดกวน
 ครั้งใด เจ้าเมืองเดียวก็มีหนังสือบอกไปบอกกองทัพหัวเมืองทงหา
 ให้มาช่วยด้วยทุกครั้ง ส่วนผู้รักษาด่านนั้น ก็ได้เลือกให้นายทหาร
 เขกทัพฝีมือเข้มแข็ง ออกมาเป็นผู้รักษาด่านไถ่เบียดกวน แลผู้รักษา
 ด้านคนนั้น ชื่อเฉียมเกียดเปนมุตรเฉียมโพมฝีมือเข้มแข็ง ประกอบ
 ไปด้วยสติปัญญาเฉลียวฉลาด คุมทหารห้าพันกับทั้งนายทหารเขกโตตรี
 อีกหลายสิบคน มาตั้งค่ายคอยตรวจระวังรักษาด่านอยู่ เมือกของ
 สืบเหตุมาบอกว่า บัคินกองทัพเมืองจีนยกมา มีพลทหารประมาณ
 ยี่สิบหมื่นเศษ เจียงห่าเป็นแม่ทัพใหญ่ ของเจียนเป้นทัพหน้า พระเจ้า
 จีนชื่อฮองเตเป็นแม่ทัพหลวง แต่ได้ยกถ่วงมาเกือบถึงด่านไถ่เบียดกวนแล้ว
 เมื่อเฉียมเกียดได้ทราบข่าวเขาก็เขาเช่นนี้ จึงออกประกาศกวาดต้อน

พวกราษฎร ซึ่งคงบานเรือนอยู่นอกกำแพงด้านนั้น ให้อพยบครอบ
 ครัวแตกชนแลบียงอาหารเขาคงอยู่ในด้านนั้นแล แต่ให้พวกทหารช่วย
 กนรอบบานเรือนเหล่านั้น อย่าให้เป็นเชือกเพลิงชนได้ เมื่อกวาดต้อน
 พวกราษฎรเข้าไปอยู่ในกำแพงด้านหมดแล้ว จึงตั้งให้ปลประตูด่าน
 แดเตรียมทหารรักษาที่เชิงเทิน พร้อมทั้งเครื่องตำตราอาวุธต่างๆ
 สำหรับคอยป้องกันพวกข้าศึก ไม่ให้ยกเข้ามาโจมตีเอาด้านได้ เมื่อ
 เตี้ยมเกียดได้จัดการบของกัน โดยพร้อมเพรียงแล้ว จึงมีโบบอกเข้าไป
 ยิงเมืองเดียว ชอกของทัพใหญ่ชอกออกมาช่วย ตงแต่เตี้ยมเกียดได้มี
 โบบอกเข้าไปชอกของทัพแล้ว เตี้ยมเกียดคอยอยู่หาหอกวนักหาเห็นกองทัพ
 ยกออกมาช่วยไม่

ครนขย่มวันหนึ่งเวลาเที่ยง ไต้ยิ่นเสี้ยงมาพ้อแตกตองเอ๊กเอ๊ก
 ชอกของ เตี้ยมเกียดจึงขึ้นไปดูบนเชิงเทิน แดเห็นพวกกของทัพเมืองจัน
 ยกเดินหนุนเนองกันเข้ามาดูจุดต้นโนมหาดมุต ผงคุดเป็นฝูงพุ่งกระหดย
 ไปในอากาศ แดดูจันสุดส่ายตักยังหาดต้นสุดกระบวนทัพไม่ เตี้ยมเกียด
 จึงตั้งให้แม่ทัพนายกองว่า จงตงใจรักษาที่เชิงเทินไว้ให้มั่นคง อย่า
 ปล่อยให้พวกข้าศึกตีหักเข้ามาได้ แดเตี้ยมเกียดก็กลับไปยิงทัพก
 จึงปลฤษาแม่ทัพนายกองว่า กองทัพเมืองจันยกมาครั้งนี้ ดูเป็นสง่า
 ผ่าเผยทงพวกพลกร่ำเริง เห็นยากที่จะตีให้แตกไปโดยง่ายได้ พวกแม่
 ทัพนายกองจึงพูดว่า พวกข้าศึกคงจะประมาท ทงพยงยกมาถึงกำลัง
 เห็นจเห็นอย ควรเราจะเปิดประตูด้านยกทหารออกไปโจมตีของตุกำลัง
 เตี้ยมเกียดเห็นจเห็นอย เห็นจเห็นจันยังไม่เพ็ดยิงพล่า เรากถอยกลับเข้ามา

ตั้งรักษาอยู่ในด้านตามเดิม เด็ยมเกียมก็จึงพูดว่า การที่ข้าศึกยกกองทัพใหญ่มาเช่นนั้น ก็คงต้องมีกองข่มกองซ้อนล้อมบ้านเมืองของมาครบทุกหมวดทุกกอง ไหนเลยจะประมาทปล่อยให้กองทัพทหารของเรายกเข้าที่ระดมตั้งจนถึงกองทัพใหญ่ได้ แด่ทั้งทหารเราก็มอยน่อย ถ้าพลาดพลั้งลงประการใดก็ยากที่จะรักษาบ้านไว้ได้ ข้าพเจ้าเห็นว่าผู้หนึ่งส่งรักษาบ้านไว้คอยให้กองทัพหัวเมืองทั้งหลายยกมาถึงเสียก่อน แด่จึงพร้อมกันยกเข้าโจมตี จะเป็นการสะดวกกว่าที่จะรับยกเขาไปตีหักโหมเอาในเวลานี้ พวกแม่ทัพนายกองก็พากันเห็นชอบด้วย ส่วนกองทัพเมืองจีนเมื่อยกเข้ามาประชิดกำแพงด้านไถ่เบี่ยงกวนแฉ่ว ของเจียนก็ให้พวกทหารแยกกันไปเที่ยวตรวจดูตามตำบลแห่งต่างๆ ส่วนในกองทัพนั้นให้นั่งยามระวังตรวจตรากันโดยแข็งแรง อย่าให้พวกข้าศึกแปลกปลอดมเข้าไปได้

ครั้นรุ่งขึ้นเวลาเช้า ของเจียนแต่งตั้งผู้รวบรวมกระสุนธนูรวมหมวกทองม้อถ้อกระเบื้องเหล็กแปดเหลี่ยม ซี่มาตีตีคุมทหารออกไปร้องชวนให้พวกชาวด่านออกมารบผู้ม้อถ้อยหน้าค่าย พวกทหารที่รักษาอยู่บนกำแพงด่านก็นำความไปแจ้งแก่เด็ยมเกียม ๆ จึงถามว่า ผู้ใดจะอาสาออกไปรบต่อสู้ผู้ม้อถ้อยข้าศึกได้บ้าง ฮ่าไค้กั๋นนายทหารเอกจึงรับอาสาว่า ข้าพเจ้าจะขอออกไปรบต่อสู้ผู้ม้อถ้อยข้าศึกสักครึ่งหนึ่งก่อน เด็ยมเกียมก็ยินดีย่อมอนุญาตให้ฮ่าไค้กั๋น ในทันใดนั้นยังมีนายทหารเอกหนุ่มอีกคนหนึ่ง ชื่อของผู้นั้นอายุ ๒๒ ปี มีกายสูงสี่ศอกบนเขี้ยวโศลก้า ใจคอองอาจผอมเข้มแข็ง รับอาสาขอไปกับฮ่าไค้กั๋นด้วย เด็ยมเกียมก็แม้

หมดอายุ 30/03/2563

ทหารให้หารอยคน ข้าโคกกับของผู้นำคนทหารเปิดประตูด้านนอกออกไป
 พอดเห็นของเงินกำดั่งย่นมาอยู่ ข้าโคกก็ร้องทวาดไปว่าข้าโจรพวก
 เมืองจีน เหตุใดมึงจึงบังอาจยกถ่วงแดนของนายกูเข้ามา จงเร่ง
 บอกชื่อแต่เร็วไปโดยเร็ว เพราะง้าวของกูไม่เคยพินคนที่ไม่สมควรเคย
 ดักคนเดียว ของเงินได้ฟังข้าโคกพูดมาเช่นนั้น จึงทวาดไปด้วยเสียง
 หนักดังว่า ข้ายถุกหน้ไม่รู้จักจนตาย ตัวคือพระกาฬหรือเงินแช่ของ
 เป็นแม่ทัพหน้าของพระเจ้าจันชชองเต้ เม่อมิ่งโคกทราบดังนั้นก็รีบลง
 จากหลังม้าคุกเข่าลงคำนับเสียโดยดี นั้นแถมึงจึงจะรอดพ้นจากความ
 ตายได้ ข้าโคกได้ฟังดังนั้นก็โกรธร้องทวาดว่า ต้นชาติข้าพวกโจร
 ก็เผยจะมาอ้างอวดกับเขาดูด้วย เดียวก็รัษะก็จะปลิวติดคมง้าวของ
 กูไป ของเงินจึงตอบว่ามึงอย่าชาติใจเซเถา เมื่อกูไม่ได้แ้วไหนเคย
 จะกล้ายกมาทามึงรบได้ กูเห็นว่าเงาของมึงจะหมดเสียในวันนี้แล้ว
 เพราะฉนั้นกูจะผ่อนเวลาให้มึงกลับเข้าไปสั่งบุตรแถวรยาเสียก่อน แ้ว
 จึงกลับออกมารบกันกับกู ข้าโคกได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงควมมาเข้า
 รบกับของเงิน ต่างคนต่างคล้องแคล้วรบกันได้ประมาณสี่สิบเพลง
 ข้าโคกก็อ่อนกำลังลง ของเงินก็ด้วยกระบองถูกข้าโคกคือหักตักม้าตาย
 ของเงินก็ขี่ม้าไปจะตัดเอาศีรษะข้าโคก ก็พอของผู้นำม้าเข้ามา
 ขวางหน้าไว้ ทวาดดังเสียงเหมือนพาดนรของว่าชายทหารเมืองจีนอย่า
 ทนงคนของอาไปนักเถย ของเงินได้ยินดังนั้นก็เห็ดยวหน้าไปตเห็น
 นายทหารหนุ่มน้อยคนหนึ่ง ริมฝีปากแดงพ่นขาวหมวกมีหงษ์ ๔ ตัว
 หมดอายุ 30/03/2565
 ตีรวมเกราะทองคำมธดงาวธามาตรงวังมาตรงเข้ามา ของเงินจึง

รั้งว่าข้ากอนทานไต่เห็นผมอเราแต่วไมใช่หรือจรับหตบไปเสี้ย ถ้าผนหน
 กัจะตขงมาพตอยศายเสี้ยด้วยเปเต่า ๆ จรับบอขที่ขอแ่งเข้ามาโดยเร็ว
 ของผุ่นไต่ผนคิงนงกหวเราด้วยเสี้ยงอนคิงแต่วพูดว่า เราขื่อผุ่นแ่งของ
 เปนนายทหารเชกของเมืองเดียว เราจะแกแ่งแทนฮาไคกให้จิงไต่
 พุดแต่วกขบมาคองจวกรบกับของเจียน ของเจียนก็รับบรองบองบค
 ดยกระบของเหล็ก รบกันไต่ประมาณห้าสิมเพลง ของเจียนเห็นว่า
 ของผุ่นซ่านซ่านาญในเพลงจ่าว ทงผมอแตก่าตักกเข้มแข็งรบขงมี
 ก่าตักมากขนทุกที่ แดประกอบไปคด้วยตักขณระทงทที่องฮาจตมคองรเปน
 นายทหารเฮกไต่ ของเจียนนีกว่าทำอย่างไรจิงจะเกดขกถ้อมของผุ่น
 ใหขอมถ่ามภักตมาขยกับเจ้านายของเราไต่ ของเจียนก็รับบรองบองเวดา
 ไต่ ได้อีกถักกรวยเพลงจวนแห่งออาบทงทงกาย แต่ของผุ่นก็ห้ามความ
 เห็นจเห็นอยไม ของเจียนจิงนีกว่าถาขนจะสู้รบกันโดยก่าตักแรงเช่น
 ไหนเลยจะเอาไชยชนะแกของผุ่นไต่ จำเปนจะคองรับพ้อให้ไต่คิตตาม
 เรามา เมอไต่ทจิงจะคิตจับควของผุ่นให้จนไต่ เมอคิตเช่นนแต่ว
 ของเจียนก็ทำเปนซีกม้าหัน ของผุ่นก็ขบมาไต่คิตตามไป ของเจียน
 ก็ซีกม้าหันคิตบมารบกับของผุ่นอีกถ่ามตบเพลง ก็ยงหาเอาไชยชนะแก
 ของผุ่นไต่ ไม ของเจียนจิงซีกม้ารับคองหนค่อไปอีกโดยเร็ว ของผุ่น
 ไมทวามในทางถดยทศคิตว่าของเจียนหนจิงจิงจรับคองมาตามของเจียน
 ไป ของเจียนซีกม้าหยุดรออยู่ พอม้าของผุ่นจิงถดินแ่งขินมา
 ของเจียนก็เอากระบองตเท่าหนาม้าของของผุ่นก็คูกเข้าถ่มตง ของผุ่น
 หมดอายุ 30/03/2565
 กระเด็นคกจากหงมาอาวรุหตุคจากมอ ของเจียนพยภกระบองเจอ

ซึ้นจะตี่ แต่คิดเห็นเถยว่าหากอวจะทำอันครายแก่คนที่ห้ามฮ้อวไม่
 ของเจียนจึงร้องบอกของผู้นให้ถูกซึนหียบฮ้อว แต่เปดี่ยนมาเถยใหม่
 จะได้มารบกัันอีกต่อไป ของผู้นมีความฮอยจนส์หน้าชาวเผือกไปถึงไมหู
 ถูกซึนคุกเข้าตงค่านับของเจียนเถยว่า ซึ้นทำนได้ไว้ซึนอวเจ้าใน
 ครวงนพระคุณหาที่สุดมิได้ เหมือนหนึ่งซึนเจ้าได้เกิดใหม่ ถ้าซึนเจ้า
 จะไม่คิดถึงคุณท่านก็ผิดประเพณีไป บัดนี้ซึนเจ้าซึนอวค้อยู่ต้นของคุณ
 ท่าน ของเจียนได้ฟังคิงนก็มีความยินดี โดดตงจากหลังม้าเข้า
 ประคองของผู้นให้ถูกซึนเถยจริงว่า การทท่านยอมถ่ามภักตทงนก็เปน
 โดยบุญบารมีของเจ้านายเวา เจริญท่านมาไปเฝ้าพระเจ้าจันช็อชองเค
 ด้วยกันกับซึนเจ้าเกิด ของเจียนกับของผู้นก็พากันเดินตรงมายัง
 ค่ายหลวง

ฝ่ายพวกทหารด่านไถเมยยกวง เมื่อเห็นนายของตนคนหนึ่งคย
 แลอีกคนก็ไปยอมเข้าถ่ามภักตแก่ซึนเจ้าก็เถยเช่นนี้เถย ก็พากันนำศัพ
 ฮ่าไคก็ถึกับเขาไปในค่าน ถังนของเจียนเมื่อพาของผู้นเข้ามาถึงค่ายแถว
 ก็ตรงเข้าไปหาเจียงห่าแม่ทัพใหญ่ แลซึนเจียงเหตุการทงทหายให้เจียงห่า
 ทราบตงแต่ค่นจนปลตาย เจียงห่าจึงถามของผู้นว่า ท่านมีความเต็มใจสมัค
 เข้ามาทำราชการแก่เจ้านายของเราโดยความสุจริตจริงเถยหรือ ของผู้น
 จึงตอบว่าซึนเจ้าก็เปนชายชาติทหาร เมื่อถ่าวคำโดยอกไปแถวกก็ตง
 นับว่าเป็นความสัตย์สุจริตทงต้น มีเช่นนั้นผู้นคนก็จะพากันเยยโยไทยยได้
 แต่ซึนเจ้าจะต้องบอกกับท่านเถยก่อนว่า การทซึนเจ้ามาถ่มค้อยู่กับ
 ท่านครวงน ผู้นซึนทงทหายก็ตงจะค่อนนินทว่า ซึนเจ้าเปนคนอักษ็ญญ

แล้ว เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงต้องขอว่า กิจการสงครามถึงใด ๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับเมืองเดียวแล้ว ขอท่านได้กรุณาอย่าใช้ข้าพเจ้าให้ไปทำกิจการอื่น ๆ เพื่อย่าให้ข้าพเจ้าเป็นคนอภักตัญญูต่อประเทศบ้านเกิดเมืองนอนเลย แต่ถ้าวานจะใช้ให้ข้าพเจ้าไปสู้รบกับพวกทหารของเมืองอื่น ๆ แล้ว แม้จะต้องข้ามน้ำหรือลุยไฟเข้าไปรบกับข้าศึก ข้าพเจ้าก็คงจะผลของพระเดชพระคุณท่านจนกว่าชีวิตจะหาไม่ เมื่อเจียงห่าได้ฟังของผู้คนต่างว่ของร้องเช่นนั้น ก็มีความกรุณาแลเห็นว่า ของผู้เป็นคนซื่อสัตย์สุจริตจริง

เจียงห่าจึงกล่าวว่ ยากนั้ที่จะหานายทหารซึ่งมีความซื่อสัตย์ต่อเจ้านายเหมือนยังกับท่านได้ เมื่อถึงใดที่ท่านได้ขอร้องแล้ว เราก็จะไม่ทำให้เป็นการขุ่นเคืองหัวใจของท่านเลยเป็นอันขาด แล้วเจียงห่าก็พาของเจียนกับของผู้นเข้าไปเฝ้ากราบทูลพระเจ้าจิ้นซื่อองค์เต้ ให้ทรงทราบเหตุการณ์ทุกสิ่งทุกอย่าง พระเจ้าจิ้นซื่อองค์ทรงทอดพระเนตรเห็นของผู้นรูปร่างองอาจ ส้มควรจะเป็นนายทหารเอกได้ จึงมีพระไทยยินดียิ่งนัก แลมีรับสั่งกับของผู้นว่ การที่ท่านมาขอรับยอมส่ามิภักดีกับเราทรงนเร้ามีความชอบใจแล้ว ขอให้ท่านจงคงออกตั้งใจทำราชการไปเมื่อมีความชอบเราจึงจะเลื่อนยศให้ท่านเป็นใหญ่ขึ้น ของผู้นก็คุกเข่าลงคำนับกราบถวายบังคมแล้วก็ลากลับออกมา พบกับจูเห็งซึ่งเข่าหน้าค้ำยหลดวง ของผู้นก็กระทำคำนับต่างคนต่างก็คำนับกัน แล้วของผู้นก็ลากิมจูเห็ง แลเดินตามของเจียนไปยังค้ำยกองทัพหน้า ของเจียนก็ให้จิตโตะแสดสุรามวเตยงแลต้นทหนักันเป็นที่ตั้งบาย ของเจียนจึงบอก

กับของผู้อื่นว่า ตั้งแต่เราเที่ยวผกหักวิชาเพลงอาวุธมาช้านานแล้ว ก็ยังไม่
 ไม่ได้พบเห็นคนที่มีกำลังฝีมือเข้มแข็งอย่างท่านเลย การที่ท่านได้มา
 ชื่อนี้ยอมด่ามิถกกับเจ้านายของเรา โดยความดีด้วยจริตเช่นนี้
 ก็เพราะบุญบารมีของนายเราที่ได้เป็นใหญ่กว่าหัวเมืองท่งหก แดง
 วาศนาของท่านที่จะได้มีชื่อเสียงปรากฏต่อไปในภายภาคหน้าด้วย
 หนึ่ง
 ถ้าจะสู้รบกันโดยลำพังกำลังฝีมือแล้ว ข้าพเจ้าหาสู้ท่านได้ไม่ แต่
 การที่ท่านพลาดท่าข้าพเจ้าทงนี้ ก็เป็นด้วยท่านประมาทตนเกินไป กับ
 ข้าพเจ้าอยากจะบอกให้ท่านทราบอีกอย่างหนึ่งว่า ข้าพเจ้าเป็นศิษย์
 ของเข็ญไธ้แต่เชิงหยินณะเขายุ่นกวางซัว แด่ท่านให้กระบี่วิเศษมา
 กับข้าพเจ้าเล่มหนึ่ง เมื่อดำเค็ดขว้างกระบี่ออกไปแล้ว ศีรษะของพวก
 ข้าศึกก็คงจะไม่พ้นจากคมกระบี่วิเศษของข้าพเจ้าไปได้ แต่เมื่อรบอยู่
 กับท่านนั้น ข้าพเจ้าให้มิจรศ คศรึกท่าน จึงหาได้ใช้กระบี่วิเศษไปทำ
 ษนตรายแก่ท่านไม่ เมื่อของผู้อื่นได้ฟังเช่นนั้น ก็มีความยินดีลุกขึ้นจากที่
 คุกเข่าลงคำนับของเจียนแล้ววว่า ข้าพเจ้าเป็นคนอาภัพกำพร้าบิดามารดา
 มาตั้งแต่เด็ก แด่ครั้งนั้นมาเลี้ยงที่แก่ท่าน ซึ่งควรนับว่าถึงที่ตายอยู่แล้ว
 แต่ท่านได้กรุณาไว้ชีวิตเรแก่ข้าพเจ้าในครั้งนั้น ก็เปรียบประดุจว่าบิดามารดา
 บังเกิดเกล้า เพราะฉนั้นข้าพเจ้าจะถือเอาว่าท่านเป็นบิดาข้าพเจ้าคงแ่
 วนนเป็นตนไป เมื่อของเจียนได้ฟังเช่นนั้นก็มีความยินดีแต่แต่ร้องพูดว่า
 ข้าพเจ้าเป็นผู้มีวาสนาน้อย หากว่าท่านจะคิดดั่งนั้นไม่ แต่ของผู้อื่น
 ก็หายยอมตามทีของเจียนพูดไม่ จึงยกมือชนประคองของเจียนหนึ่ง
 หนุดอายุ 30/03/2565
 ณที่ตมกวร แดนอัมเคียรตงคำนับคารมธรรมเนียมอย่างบุตรกับบิดา

ของเจียนกัฟยงของผู้ให้ดูซิหนึ่งแล้วว่า ขอบใจท่านที่ได้นับถือเรา
 แลชวณกัหนึ่งเสพยสุราเป็นการรื่นเริง อยู่จนถึงด้ามยามเศษจึงได้เลิก
 ของผู้พนักนอนอยู่ที่กายของเจียนคันทหนึ่ง ครนนวนรุ่งขึ้นกตศัพท ทของผู้น
 ยอมเป็นบุตรเลี้ยงของเจียนนหน ได้ทราบไปถึงท่านแม่ทัพ จึงได้นำความ
 ชนกรบาทพุทธพระเจ้าจันชช่องเต ให้ทรงทราบ แต่มิรับสั่งให้เจ้าพนักงาน
 จัดโต๊ะเสวยสุรามาดูเลี้ยงพวกแม่ทัพนายกอง เพื่อความรื่นเริงในกาวันที่
 ของเจียนไตของผู้นไว้เป็นบุตรเลี้ยง

ฝ่ายพวกทหารเมืองเตี้ยวที่แตกหนี กลับไป ยังด่านโกเมยยกวนนิน
 จึงนำความไปแจ้งกับเตี้ยมเกียตผู้รักษาด่านว่า ข้าใดกัทหารเอกลัน
 ถูกอาวุธของพวกข้าศึกตายในที่รบ แลของผู้นก็ไปยอมด้ามักัดเข้า
 กับพวกข้าศึกแล้ว เมื่อเตี้ยมเกียตได้ทราบความดังนี้ ก็มี ความโกรธ
 ร้องความว่า ข้าของผู้นควรระหือมากดัวแก่ความตาย กลับไปสมัคร
 เข้ากับพวกข้าศึกได้ เราจะยกกองทัพออกไปจับตัวข้าของผู้นมาจับ
 พันเสียสักหมื่นทอนจึงจะหายความแค้น แลจึงสั่งให้แม่ทัพนายกอง
 ตระเตรียมทหารที่จะยกออกไป ขุนนางนายทหารเห็นเตี้ยมเกียตกำลัง
 เต็มไปด้วยความโกรธแค้น จึงช่วยกันทักทวนห้ามปรามว่า เวลานี้ภัย
 ศัตรูยงไปมากแล้ว ถึงจะไปรบก็คงจะไม่ได้สักกัเพื่องนัก เพราะฉนั้น
 ข้าพเจ้าจึงเห็นว่า ถ้าท่านงครอไว้ ไปคือเวลาเข้าพรั่งนี้ จะเป็นการ
 ดีกว่า เตี้ยมเกียตก็ยอมเห็นด้วย ครนรุ่งขึ้นเวลาเช้าเตี้ยมเกียตแต่งตัว
 ด้รวมเกราะทอง ด้รวมหมวกทอง ถืออาวูชขึ้นมากุมทหารพันหนึ่ง
 กับทหารเอกอีกสองนาย จุคประทัตมีศประคุด่านยกออกไปด้ชวณ

หมต้อย 30/03/2565

ยืนนำค่ายเมืองจันทน์ แล้วจึงร้องบอกไปว่า ให้แม่ทัพเมืองจันทน์ยกออกมา
 สู้รบตบมือก่อน เจริญทำจึงนำความขึ้นกราบทูลพระเจ้าจันทน์ซึ่งองค์
 ให้ทรงทราบ พระเจ้าจันทน์ซึ่งองค์เดิมรับสั่งว่า ท่านจงยกไปรบให้ได้
 ไชยชนะแก่ข้าศึกเถิด แต่เราจะตามออกไปชมฝีมือท่านด้วย เจริญทำ
 ก็ถวายบังคมตบเท้าไปพลยกออกไปตั้งอยู่หน้าค่าย เจริญทำจึงขับม้า
 ขึ้นไปนำทหารแล้วร้องว่า ท่านผู้ใดที่ประสงค์จะสู้รบหน้าด้วยกับเรา
 ผู้เป็นแม่ทัพ ก็ขอเชิญให้ออกมาโดยเร็ว เดิมเมื่อก่อนจึงขับม้าตรงเข้ามา
 ยิ่งเจริญทำแล้วพูดว่า เมืองจันทน์กับเมืองเดียวกันทำไมไม่ชอฮาหรือกัน โดย
 อย่างหนึ่งอย่างใดไม่ แต่เหตุใดท่านจึงได้บังอาจยกกองทัพล่วงแดน
 ของนายเราเข้ามา จะไม่ให้เราสู้ตั้งว่าท่านเป็นพวกโจรอย่างไรได้
 เจริญทำยิ้มแล้วจึงตอบว่า การที่ท่านพูดเช่นนั้นหาเป็นทางที่ถูกไม่ เพราะ
 ตามธรรมชาติของโลก เมื่อประเทศใดเมืองใด ผู้ปกครองไม่ได้ตั้งอยู่ใน
 ในความยุติธรรมแล้ว พวกราษฎรของประเทศนั้นหรือเมืองนั้น ก็ย่อม
 ต้องได้รับความเดือดร้อน แต่มันก็จะมีผู้มาปรามปรามประเทศนั้นหรือ
 เมืองนั้นให้ราบคาบ เพื่อพวกราษฎรจะได้ได้รับความร่มเย็นต่อไป แลบัดนี้
 ท่านก็ย่อมทราบอยู่แล้ว เจ้าเมืองเดียวไม่ได้ตั้งอยู่ในความยุติธรรม
 พวกราษฎรได้รับความเดือดร้อนอย่างแสนสาหัส พระเจ้าจันทน์ซึ่งองค์
 มีพระไทยโอบอ้อมอารีกรุณาต่ออาณาประชาราษฎร์ จึงได้ทรงพระอุสาหะ
 เสด็จยกทัพโยธามาเพื่อจะปรามปราม ให้พวกราษฎรได้รับความ
 ร่มเย็น เมื่อการเป็นเช่นนั้น ท่านจะหาว่าเราเป็นพวกโจรอย่างไรได้
 เดิมเมื่อก่อนจึงตอบว่า ธรรมชาติของบ้านเมืองก็ย่อมจะต้องมีความทุกข์

หมอดมูญ 30/03/2565

แต่ความคู่ขวัญเปลี่ยนกันอยู่เช่นเดิมขอ ส่วนการที่ท่านกล่าวหา เจ้านาย
 ของท่านมีความกรุณา จึงได้ยกกองทัพมาช่วยปราบปราม เพื่อให้
 พวกราษฎรได้รับความร่มเย็นนาน เราเห็นว่าเป็นข้อที่ท่านเดือดอกเฮ่า
 แต่ความดีในตัวของท่านทั้งนั้น พวกชาวเมืองเดียวพอจะรับรู้เท่าที่
 อยู่บ้าง ท่านอย่าพิศุขมากไปเลย จะเสียเวลาบั่นเปลว ๆ ว่าแล้ว
 เตยมเกียดกับมาตรงเข้าแทงเจียงห้าด้วยทวน เจียงห้าจึงเอาทวน
 บัดใจ ทั้งสองฝ่ายต่างเขาคือสู้กัน เจียงห้ารบกับเตยมเกียด เขียนอ
 รบกับซิดหย่อง ชุนเห็งรบกับตันหุน ทั้งสองฝ่ายรบกันอยู่ช้านาน
 ยังหาแพ้ชนะกันไม่ เมื่อชนะทหารทั้งสองฝ่ายยังรบคึกคักกันอยู่นั้น
 พระเจ้าเจินซีฮ่องเต้เสด็จออกไปทรงทอดพระเนตรวัดทหารทั้งสองฝ่ายรบกัน
 อยู่หน้าค่าย เจ้าพนักงานจึงตั้งกองแฉมาพอ เสียงกึกก้องดังนั้นหน้
 คตลคทัวไปทั้งสามรบ ฝ่ายพวกทหารเมืองจีน เมื่อได้ทราบว่
 พระเจ้าเจินซีฮ่องเต้เสด็จมาประทับคอยทอดพระเนตรอยู่ที่หน้าค่ายเช่น
 คางคนกต่างมีความมานะรบแข่งแรงหนักยิ่งขึ้น ซิดหย่องพลาดท่า
 เขียนอพนด้วยอาวุธถูกกลางตัวขาดต้องทอนตอกมาตาย แล้วเขียนอกมา
 ช่วยชุนเห็งรบกับตันหุน ๆ ท่านกำลังนายทหารทั้งสองไม่ได้ ชุนเห็ง
 แทงด้วยทวนถูกตันหุนตอกมาตาย ชุนเห็งกับเขียนอกเข้าช่วยเจียงห้า
 ระดมรบเตยมเกียด ถึงแมเตยมเกียดจะมธมอแต่กำลังแรงกล้าปานใดก็
 กียากที่จะต้านทานมธมอนายทหารทั้งสองสามคนได้ เตยมเกียดจึงชัก
 ทัพพ้อ พาทหารหนีกลับเข้าด่าน ส่วนพวกทหารที่รักษาอยู่หน้า
 ทัพพ้อ เมื่อเห็นเตยมเกียดแม่ทัพพาทหารถอยหนีพวกซาคักก็ถอยเข้า

หมดอายุ 30/03/2565

มาเช่นนั้น ก็พากันระดมยิงเกาทัณฑ์ คอยสกัดหน้าพวกข้าศึกไว้ไม่ให้
 ยกมาตีซ้ำเติมได้ เจียงหำเห็นว่าภารกิจจะยกผ่านเข้าไป ยังจะเอา
 ไชยชนะไม่ได้แล้ว ก็เลิกทัพถอยคืนมาอย่างค้ำย แต่เชิญเสด็จพระเจ้า
 จิ้นซื่อองค์ กัดบั้นเข้าประทับในค่ายหลวง พร้อมด้วยพวกนายทหาร
 ทงปวง เจียงหำจึงกราบทูลพระเจ้าจิ้นซื่อองค์ว่า ภารกิจจะยกค้ำย
 รบกันอยู่เช่นนั้น ก็เปรียบประดุจสำตั้นารตักกัน ย่อมจะเป็นอันตรายลงไป
 ด้วยกันทั้งสองฝ่าย ถึงไม่มากก็น้อย แต่ทั้งเป็นการช้าเสียเวลาด้วย
 ถากของทัพของหัวเมืองต่าง ๆ ยกมาถึงเข้าแล้ว ความลำบากยิ่งจะมี
 มากขึ้น เพราะฉนั้นข้าพระเจ้าคิดเห็นว่า ฉนวนกองทัพของท่านไท่เมี่ยกวน
 ก็แตกถอยไปอย่างฉิบโรยมากแล้ว ข้าพระเจ้าเห็นว่า ถ้าเป็นโอกาสดี
 คืนใด ควรยกเข้าปล้นค่ายไท่เมี่ยกวนก็คงจะได้ โดยง่าย พระเจ้า
 จิ้นซื่อองค์ทรงฟังก็เห็นชอบด้วย เจียงหำจึงสั่งให้พวกแม่ทัพนายกอง
 เกณฑ์ทหารไปตัดไม้ ไม้เอามาทำบวรไคยนต์สี่พันบวรไคย ถ้าตั้งประสังข์
 เมื่อใดก็ได้ ไม่เป็นการเสียเวลา

แต่ให้ของเจียนคุมทหารพันหนึ่งยกไปซุ่มสกัดอยู่ทางทิศตะวันออก
 ชุนเห็ดคุมทหารพันหนึ่งไปซุ่มสกัดอยู่ทางทิศตะวันตก ให้เตี้ยวโก๋คุม
 ทหารพันหนึ่งไปตั้งซุ่มอยู่ทางทิศเหนือ ให้งั้นจันคุมทหารห้าร้อยแต่งตัว
 ปลอมเป็นพวกราษฎรหามเสบียงอาหาร เมื่อเห็นว่าข้าศึกแตกออกไป
 จกค่านแล้ว ก็ให้งั้นจันคุมทหารห้าร้อยปลอมปนไปกับพวกชาวค่าน
 ต่อกาไคยนต์สี่พันประสังข์ขึ้นเมื่อใดก็ให้รบยกไปตามคำสั่ง พวก
 เจ้านาที่กริบไปจัดการเตรียมไว้ตามคำสั่งทุกประการ

หมดอายุ 30/03/2565

ฝ่ายเตี้ยมเกียด เมื่อพาทหารทยอยหนักด้นเข้ามาข้างในด้านใต้แล้ว
 จึงตั้งให้บิดบประตุค่าน แดงเถนททวารขนิวงษานาทที่เชิงเทินอย่างกวดขัน
 แดงก็แต่งรายงานการที่ไต่รบกับข้าศึกออกไปให้เจ้าเมืองเตี้ยวทราบ กับ
 ทงชอกกองทัพให้รีบยกมาช่วยโดยเร็วด้วย เพราะพวกพททวารที่ค่าน
 ยังมีเหลืออยู่น้อย เป็นการเหลือสติกำลังที่จะต่อสู้แก่พวกข้าศึกได้
 เมื่อเจ้าเมืองเตี้ยวได้ทราบชอกความเช่นนั้นแล้ว จึงรีบประชุมขุนนางนาย
 ทหารทั้งฝ่ายบนแควฝ่ายบน ในเวดากดางคันทวนน กับมีราชสำนักไปขอ
 กองทัพทั้งห้าหัวเมืองให้ยกมาช่วยด้วย ส่วนเจ้าเมืองเขียนเมืองได้
 ทราบราชสำนักของเจ้าเมืองเตี้ยวเขาเช่นนั้นแล้ว จึงดำริให้กองทัพเมืองจีน
 ยกมาตรวจนคงจะเข้มแข็งกว่าเมื่อครั้งก่อนๆ แดงในเมืองเราก็กลัวงพา
 ฝนแห้งแล้งขัดสนด้วยเสบียงอาหาร ไม่พอเพียงจะเลี้ยงกันมาหลายปี
 แล้ว ไหนเลยจะมีกำลังพอที่จะยกกองทัพไปช่วยเมืองเตี้ยวได้ แต่ถึง
 อย่างไรก็ดีเราก็จำเป็นต้องตอบไปว่า เราจะให้กองทัพยกไปช่วย แต่
 พออย่าให้ขาดทางไมตรีกันไว้ ฝ่ายเตี้ยมเกียดตั้งใจชอกกองทัพที่จะ
 ยกมาช่วยอยู่ถึงห้าวัน ก็ยังหาเห็นมีกองทัพยกมาช่วยไม่ จึงมีความ
 วิตกใจสำหรับเห็นเดืนตรวจระวังรักษานาทที่เชิงเทิน ทงเวดากดางวัน
 แดงดางคันทวนมิได้หยุดหย่อน มาคันทวนหนึ่งประมาณสามยามเศษ
 ได้ยินเสียงประทัด แดงเห็นพวกข้าศึกถอมเขามรรโดยนตพาดบนชันบน
 กำแพงด้านทง ๔ ทิศ เหลือกำลังที่พททวารในด้านจะคันทวนได้
 พวกรักษาที่เข้าพททวารที่ในด้านตมตายตงเป็นอันมาก เตี้ยมเกียด
 เห็นเหลือสติกำลัง จึงพาทหารแตรครบครวเมตประตุค่านหนีไปทาง

หมดอายุ 30/03/2565

ทิศตะวันออก พบของเงินต่งสักดีทางอยู่ เดียมเกียดกับทหาร
 เขาสู้รบจะหักออกไป ทหารเมืองจีนก็จับประตีสัญญาขึ้น พวก
 ทหารเมืองจีนก็พากันหอมดมเดียมเกียดมากจน กองทัพเจียงหำก็ยก
 มาประสมเข้าหอมดมเดียมเกียดไว้อีกจนหนึ่งด้วย เดียมเกียดก็ห้าม
 ความย้อท้อไม่ อุดำหวับริบฝ่าฝืนจนออกไปจากที่ถ่อมได้ ของเงิน
 ก็ได้ประสติดิตตามไป เดียมเกียดเห็นว่าจะหนีไปทางทิศตะวันออกไม่
 พันแล้ว ก็ขับม้าหนีออกไปทางทิศตะวันตกพบซุ่นเห้ง จึงควมม้าตรง
 เข้ารบกับซุ่นเห้งได้พักหนึ่ง ของเจียนก็ไล่ตามมาทันเข้าช่วยซุ่นเห้ง
 รบเป็นสามารด ทหารเมืองจีนยังหอมดมแน่นหนาหนักเข้ามาทุกที่
 ของเจียนจึงร้องพูดไปกับเดียมเกียดว่า อย่าว่าแต่ท่านขึ้นมาเดินดินเสย
 แมถงจะมบบินหนีไปโดยทางอากาศได้ก็หาพันเราไม่ ท่านอย่าขัดขืน
 ดินฟ้าอากาศไปเลย จงมายอมสามภักดีอยู่กับเจ้านายของเราเดียดก็ว่า
 จะได้ช่วยกันทำนุบำรุงบ้านเมืองให้มีความสุขสบายต่อไป เดียมเกียด
 ได้ฟังดังนั้นก็มีความโกรธ จึงร้องควาตไปว่า กูเกิดมาเป็นชายชาติ
 ทหาร หากก็ต้องอ่อนน้อมให้ใครมาเป็นเจ้านายกูอีกไม่ เมื่อกูสู้มั่ง
 ไม่ได้ก็จะยอมตายอยู่ในกลางสนามรบ ให้มีชื่อเสียงปรากฏต่อไปใน
 ภายภาคหน้า ยังจะตีเสียดกว่าที่จะไปยอมอ่อนน้อมต่อเจ้านายของมั่งซึ่ง
 หาชาติหาสกุลมิได้ ว่าแต่ตัวก็ขับม้าวิ่งจนเข้าได้รุกรบ โดยกิริยาท่าทาง
 อันองอาจ มิได้ครั้นคร้ามต่อข้าศึกประดุจดังพยัคฆาเข้าได้ก็ตฟัดฟาด
 อยู่ในท่ามกลางฝูงโค ก็มิรู้เห้งแแต่เห็นเดียมเกียดมล้มพลางทวนขวาน
 ขำนาญคตองแคตวประดุจดังเสื่อ ถิ่นกว่าคนเช่นหนิงเราจะจับได้แถจะ

หมดอายุ 30/03/2565

เกตุยกต่อม โดยประการใด ๆ ก็คงจะไม่ยอมอยู่กับเจ้านายของเรา
 เป็นแน่ เพราะฉนั้นก็เป็นเวลาของเขาซึ่งได้ทำตามแต่เพียงเท่านั้นแล้ว
 เราจำเอนจะต้องปรามปรามเสียให้ได้ เพื่อจะได้เป็นอำนาจแก่กองทัพ
 ของเจ้านายเราด้วย เมื่อคิดเช่นนั้นแล้ว ก็มิจุเห็ดถึงกับกวางตรงเข้า
 ไปขวางหน้าเยี่ยมเกียดไว้ เดียมเกียดก็ตรงเข้ามาจะต่อสู้ ก็มิจุเห็ดจึง
 อ้ามนนตรีฆวางเต็งเต๋จ คือ พลดยิวเค็ชไปถูกส้มของเยี่ยมเกียดแตกตก
 มาตาย ทหารเมืองจีนก็เขาคดเขาคัระเดียมเกียดไปถววยพระเจ้าจีน
 ซื่อของเต๋จ จึงมีรับสั่ง โปรดให้ยกกองทัพเข้าไปตั้งอยู่ในด่านไถเมียงกวน
 แดประกาศให้พวกทหารทราบ ว่า ถ้าผู้ใดผู้หนึ่งไปทำอันตรายหรือ
 แย้งซึ่งพวกราษฎรให้ ได้ความเดือดร้อนโดยประการใด ๆ ผู้นั้นจะต้อง
 รับโทษถึงประหารชีวิต แต่มีรับสั่ง โปรดให้เจ้าพนักงานจัดโต๊ะแตร
 ด้รามาเลี้ยงพวกขุนนางนายทหาร เพื่อเป็นความรื่นเริงในการที่ตัดได้ด่าน
 ไถเมียงกวนนั้น

ครั้นรุ่งขึ้นเวลาเช้าพระเจ้าจีนซื่อของเต๋จเสด็จออก พวกลูกนาง
 นายทหารยี่นจนถววยคานบพร้อมกันแล้วกลับตบถนัง จึงมีรับสั่งวบบคิน
 เราก็คิดไต่ด่านไถเมียงกวนแล้ว การที่จะตีหัวเมืองอื่น ๆ ต่อไป ท่าน
 ทั้งหลายจะเห็นว่าเมืองใดที่ล้อมควรจะยกไปตีก่อน ก็มิจุเห็ดจึงกราบ
 ทูลว่า ทางตั้งแต่ด่านไถเมียงกวนไปนั้นประมาณยี่สิบตั้งจะถึงหนทางสาม
 แพร่ง ทางหนึ่งไปเมืองเชียน ทางหนึ่งไปเมืองเจ้ ทางหนึ่งไปเมืองเคียว
 แตรระยะทางที่จะยกไปเมืองทั้งสามนั้น ก็มิจุเห็ดจะโกล่ โกล่แก่กัน

มากนัก แล้วแต่จะโปรดให้ตั้งเมืองใด ก็คงจะไม่เป็นการขัดขวาง
 เจียงห่าแม่ทัพจึงกราบทูลว่า เมืองเจิ้นนเจ้อของผุ้เป็นเจ้าเมืองได้ขอยยบ
 มาด้วยการสงครามครั้งหนึ่งแล้ว แลพวงจะคงควขันได้ใหม่ ๆ ส่วน
 เมืองเตยวหนนเป็นเมืองเล็กน้อย ทแกตวทหารก็เบาบาง ทั้งเส้มียงอาหาร
 ก็ขัดขวาง เมื่อบประคุดำอยู่ในกำมือแล้ว จะยกไปตั้งเมืองใดก็คง
 จะดีโตเมื่อนั้น แต่ข้าพระเจ้าเห็นว่ากองทัพของเรานักฟังแรกจะยกมา
 บริบูรณ์พร้อมทั้งกำลังเส้มียงอาหาร เพราะฉนั้นจึงเห็นว่าควรจะได้ยก
 ศิวเมืองทเซมแซงเสี้ยก่อน เมื่อกัดหัวเมืองทเซมแซงแล้ว หัวเมือง
 เล็ก ๆ น้อย ๆ ก็คงจะมายอมอ่อนน้อมส่ำมภักดีขยู่ทงสิ้น ชนงเมือง
 เขียนหนนเมเจี้ยวอองเจ้าเมืองจะเป็นผู้ซวักจริง แต่ยังมีคนคงขยู่ทหาร
 ถึงสี่ห้าสิบลหมื่น ทหารเอกก็หลายพันคน มีแม่ทัพช้วนเฉาเป็น
 เชื้อสายของชุนบูร์จกตูกษัตริย์ต่างแต่ไชยภุมท กับทวาท
 กตศึกต่าง ๆ อายุของช้วนเฉาประมาณได้ ๗๐ ปีเศษ ยังรับประทาน
 อาหารได้วันละ ๒๐ ทนาน มีกำลังนำวเกาทิศอย่างขนาดใหญ่ได้ โดย
 คตองแคตว แต่เมืองเขียนมีค่านอจิวเป็นค่านอจิวอยู่ค่านหนึ่ง ถ้าค
 ค่านอจิวแตกแล้วคงจะได้เมืองเขียนโดยง่าย พระเจ้าจันชชชองเต้โปรด
 ให้ไปตั้งเมืองเขียนก่อน ตามคำแนะนำของเจียงห่าแม่ทัพ แดกำหนดอึก
 ส่ำมราตรีจึงจะยกไป แลตรจงจัดให้นายทหารทมผมอดแลเจตยวฉาด
 ขยู่รักษาค่านไกเมยกวน เพื่อจะได้เป็นทางส่ำหรับชนเส้มียงไปตั้งกองทัพ
 ได้โดยสะดวกด้วย ครนถึงวันที่ ๓ พระเจ้าจันชชชองเต้ ก็รับสั่งให้
 ยกทัพเดินควไปยงเมืองเขียน

หมดอายุ 30/03/2565

ฝ่ายเจ้าเมืองเข็ญตงแต่ได้ทราบข่าวว่า กองทัพเมืองจัน
 ยกมาตีด่านไโกเบยกวน แดงก็เงยบхайไป แดงกองทัพที่จะจตีให้ยก
 ไปช่วยรักษาด่านไโกเบยกวนนั้น ก็ยงหาได้ให้ยกไปไม่ เพราะรู้ดีกว่า
 ทหารทัพผมอชน คงยงมเหตออยนชยตวงก แต่คิดรวนเรยเช่น
 หลายเวลา ทงชาวคววทางเมืองเดียวกัฟตอยเงยบхайไปด้วย ทำให้
 ทราบว่าการสงครามที่ด่านไโกเบยกวนนเป็นประการไคไม่ อยุมำวณหนึ่ง
 เจียวอองเจ้าเมืองเข็ญ จึงมรับตั้งถบชุนเฉวำ ท่านจงอูดำหิคุม
 กองทัพไปสู้ข่าวควำ กองทัพเมืองจันกับเมืองเดียวกัฟรบกันเป็น
 ประการไค แดงดำด่านไโกเบยกวนยงไม่เป็นอันตรายแด้ว ท่านจงไป
 ช่วยรักษาด่านไโกเบยกวนไว้ใหม่นคง ถ้าด่านไโกเบยกวนแตกแด้ว จงรับ
 ถบมำรักษาด่านอิจว แดงมำฟตไปตงสัดททางที่คบชุน เพื่ออย่าให้
 พวกวรชาคักยกถวงเขำมาตีเมืองเรำได้ ชุนเฉวำกัคำนับถมำวเตรียมพตทหาร
 หำหิมนเคช ยกเดินออกจจากเมืองเข็ญทงถววงวันแตกถวงคัน กองทัพ
 ชุนเฉวำยกเดินไปยงหำทนถึงปถายเขตรแดนเมืองเข็ญไม่ ก็ได้ทราบข่าว
 ว่าด่านไโกเบยกวนแตกพวกวรชาคักเสยแด้ว บคินกองทัพเมืองจัน ได้ยก
 ตรงมำทางเมืองเข็ญ แดงก็มำชำกคงจะมำถึงด่านอิจว เมื่อชุนเฉว
 ได้ทราบข่าวเขำเช่นนแด้ว จึงให้ทหารรับเดินถคไปตมทางเด็ก คค
 ตรงไปยงด่านอิจว ถวณนายทหารทงถวอง ที่รักษาด่านอิจวอยุนน
 ผู้พชชุนเหตงผู้นอชชชุนไฮเป็นนุครชุนเฉว เมื่อได้ทราบข่าวควำมค
 ยกกองทัพออกมำเขັນ ก็มำความยินดี พอกกองทัพชุนเฉวำมำถึงด่าน
 อิจว ชุนเหตงกับชุนไฮก็พวกันออกไปค้ำนัมบิตำ ชุนเฉวำจึงตั้งควำเจ้า

หมดอายุ 30/03/2565

ทั้งต้องจงรับคุมทหารออกไปหาผู้คน ตั้งรักษาทางที่คัมชนใจ ให้มั่นคง
ด้วยข้าศึกยกมาโจมตีจะถึงอยู่แล้ว ชุนเหล็กชุนโฮ้คุมทหารรับยกไปตั้ง
รักษาทางคัมชนตามคำสั่ง แล้วชุนเฉาก็ส่งรายงานเข้าไปถวายให้เจ้า
เมืองเยียนทราบ ส่วนกองทัพเมืองจิ้นยกมายังทางอีกสามสี่โกดจะถึง
ค่านอจิวปลายเขตรแดนเมืองเยียน เจียงห้าจึงสั่งให้ตั้งค่ายมั่นลงไว้ แต่
ปฤกษากับแม่ทัพนายกองว่า ผู้ใดจะอาสาออกไปรบเป็นครั้งแรกได้บ้าง
ของผู้นักถูกขียนค่านบิวว่า ข้าพระเจ้าจะขอรับอาสาออกไปสู้รบคุดำตั้ง
พวกข้าศึกเอง ของเจียนก็ถูกขียนชุนพูดว่า ข้าพระเจ้าจะขอออกไปเป็น
เพื่อนของผู้ด้วย เมื่อพลาดพลั้งตงประการใด ก็จะได้ช่วยแก้ไขกัน
ไ้ทหนท่วงที่ เจียงห้าก็มอบธงอาญาสิทธิ์ให้นายทหารทั้งสอง คุมทหาร
ห้าพันยกออกจากค่าย เดินตรงไปยังนำค่านอจิว ครั้นใกล้ถึงนำค่าน
ของเจียนก็ให้ตั้งค่ายมั่นลงไว้ จึงให้ของผู้นออกไปทำชวนให้พวกชาว
ค่านออกมารบ พวกทหารรักษาค่านก็นำความไปแจ้งกับชุนเฉา ๆ จึง
สั่งให้ชุนเหล็กบุตรคนใหญ่ คุมทหารพันหนึ่งยกออกไปรบกับนายทหาร
เมืองจิ้น ชุนเหล็กคุมทหารพันหนึ่ง จุคประทัตเบ็ดประตุยกออกไป
นอกค่าน ของผู้นได้ยินเสียงประทัตแต่ไพร่พลโห่ร้อง จึงแต่ไปเห็น
นายทหารเอกสร่วมเกราะเงินสร่วมหมวกเงิน ชีม้าขาวหนวดยาวขาว
อายุประมาณห้าสิบปีเศษคุมทหารยกออกมา ของผู้นจึงขับม้าตรงเข้า
ไปร้องทวาดว่า เรามาคอยอยู่ช้านานแล้ว ท่านมัวถึงบุตรเตภรรยาอยู่
หรือ จึงหาก้อยจะออกมาไม่ จงเร่งบอกชื่อแฉะเข้ามาให้เราทราบ
ชุนเหล็กได้ ฟงทหารหนุ่มน้อยกิริยาองอาจ มาร้องถามเช่นนั้น ชุนเหล็ก

หมอดอย 30/03/2565

จึงร้องควาตไปว่า ข้าพทรรกณไฟยังไม่ทันหมดจากหัว ก็เลยออกมา
 เป็นททรรจะรบกับเขาด้วย เจ้าไม่รู้จักหรือว่าเราแซ่ซุนชื่อเห่ตั้ง เป็น
 นายททรรเอกของเมืองเอียน แต่เหตุใดเจ้าจึงบังอาจยกกองทัพดั่งงเข้า
 มาในเขตแดนของเรา จะพากันเอาชีวิตมาตายเสียเปล่าๆ ของผู้
 ได้ฟังคงงงงมมแล้ว ว่า ท่านผู้เฒ่าก็คิดว่าเวียนคำหรับคำรของโบราณ
 มามาก ยังจะไม่ทราบละหรือ ว่าขรรวมตัวที่มีบุญญาธิการแล้ว ก็
 ต้องแผ่อำนาจไปทั่วทุกทิศทุกทีศ แต่ท่านเมืองน้อยๆ ก็ต้องมาอ่อนน้อม
 ยอมตามภักทงตั้ง แต่เจ้าเมืองเอียนเจ้านายของท่าน ก็หาได้คงอยู่ใน
 ความลัดขัยขรรวมไม่ ประพฤติเมียดเมี้ยนพวกราชฎรให้ได้รับความเดือด
 ร้อน เพราะฉนั้นเจ้านายของเราจึงได้ยกพยุหโยธามา ก็เพื่อหวังจะ
 กำจัดเสี้ยนหนามลัดขัยแผ่ดินเสียให้ราบคาบ ราชฎรจึงจะได้รับความ
 ร่วมเย็นทั่วหน้ากัน แต่ข้าพเจ้าก็เคยได้ยินข่าวเล่าลือ ว่าท่านมีฝีมือ
 กกล้าหาญ ประกอบไปด้วยสติปัญญาฉลาดเฉลียว แต่เหตุใดจึงได้
 มัวอยู่แต่ในทมตเช่นนี้ดูเป็นการหาลุ่มควรไม่ ซึ่งจะทำให้ชื่อเสียงของ
 ท่านดับไม่เสียเปล่าๆ ซุนเห่ตั้งได้ยืนดั่งนั้นจึงตอบว่า การที่ท่านถือ
 ว่าเจ้านายของท่านเป็นผู้ มีบุญญาธิการ แต่ตั้งใจจะให้พวกราชฎรได้รับ
 ความร่วมเย็นนั้น การที่ยกกองทัพมาเที่ยวปล้นแย่งชิงเอาเขตแดนของ
 เขาไปเป็นของตน แต่ทงพวททรรกก็ล้มตายโดยเอนกประการนั้น
 ท่านเห็นว่าเป็นการร่วมเย็นละหรือ ถ้าจะมีผู้ นิยมก็จะเปนแต่ย้ายพว
 ขมถเจ้าเท่านั้น เราไม่อยากจะจดจำเอาถ้อยคำของท่านไว้เป็นคำหรับ
 คำรว่า ท่านอย่าได้พุดอ้อมค้อมชักชวนให้เราเป็นขมถไปอีกคนหนึ่งเลย

ของผู้หนึ่งจึงตอบว่ากรรที่ท่านว่าเราเป็นชบถนั้น ท่านยังหาได้รู้หน้าใสใจจริง
 ของเราไม่ ถ้าหากเหตุนี้เกิดเป็นชนกบัตว์ของท่านแล้วท่านก็ยอมจะ
 ประพฤติเช่นเดียวกับเราเหมือนกัน คือนิที่แรกเราได้ชอกไปพร้อมกับ
 ของเจียน มาที่ขัฒมเราพัตตคกลงจากหลังม้าอาวรุหุดตจากมือ
 ของเจียนก็หาได้ทำอันตรายแก่เราไม่ โดยอาศัยเหตุนี้จึงทำให้เราเข้า
 ด้วามภักดีอยู่กับพระเจ้าจันช้อย์องค์ แต่ทงเราที่ได้ออวังจะไม่เข้ารบ
 หรือเกยวของกัมมีการสงครามในเมื่อนเดียวเป็นอันขาด แต่พระเจ้า
 จันช้อย์องค์ได้ทรงพระอนุญาตให้เราแล้ว เมื่อการเป็นเช่นนี้ควรระ
 หือที่ท่านจะหาว่าเราเป็นคนทรยศต่อประเทศอย่างไรได้ ชุนเหตังจึง
 พุดว่ากรรที่ท่านกลัวความตาย แดยกเอาความกตัญญูขึ้นมาบังหน้า
 เราไม่ขอจดจำเอาเป็นคำหวั่นคำราดต่อไป ของผู้หนึ่งจึงตอบว่ากรรที่เราพุด
 ทงนี้ ก็รู้ดีแล้วว่าส่อนผู้ใหญ่ส่อนยาก แต่เมื่อยังมีความเมตาศิตร
 อยุ่ก็ช่วยแนะนำเผื่อบางที่ท่านจะรู้ดีก็คนได้ แต่เมื่อท่านยังชินคอดังอยู่เช่น
 นี้ ก็ต้องนับว่าเป็นเวรกำมของท่านเอง หาใช่เป็นความผิดในการที่
 พระเจ้าจันช้อย์องค์ ได้ยกกองทัพมาไม่ ชุนเหตังมีความโกรธจึงร้อง
 ทวาดว่า ถึงชีวิตกรจะตายก็หายชมเป็นข้าต้องเจ้าว่าวต้องนายแก่ผู้ใด
 ไม่ พุดแล้วกรราทอนเข้าแทงของผู้หนึ่งๆ รับผิดชอบจ้าว รับผิดชอบได้หกสิบเจ็ด
 เพงงก็ยงหาแพชนะกันไม่ ของผู้หนึ่งจึงคิดว่าคาแฒผู้หนึ่งผู้หนึ่งเพงงทวน
 เข็มแข็งส้มดังคำเถาถือ ถ้าเราจะต่อสู้ ชิงหน้าด้วยกำลังเช่นนี้ ก็ยากที่
 จะเอาไชชนะได้ จำเป็นจะต้องใช้ขบายพ้อให้ได้ตาม แล้วจึงคิด
 เขาไชชนะต่อภายหลัง เมื่อกองผู้หนึ่งคิดดังนี้แล้วก็ชักม้าควมหนีไป แต่

หมตอายุ 30/03/2565

ซุนเหิงก็หาได้ใส่ใจติดตามไปไม่ ด้วยซุนเหิงมีฝีมือยิ่งเกาทัณฑ์แม่นยำนัก มาทว่าระยะไกลสักร้อยก้าวก็ยิงไม่ผิดครั้งที่หมาย ซุนเหิงจึงขึ้นเกาทัณฑ์ตามองผ่านไป ของเจียนยืนมาอยู่หน้าค่ายแฉะเห็นซุนเหิงขึ้นเกาทัณฑ์ จึงร้องบอกของผ่านไปว่า ระวังคนคอยทำร้ายอยู่ข้างหลัง ของผุ่ดูแลไปเห็นถูกเกาทัณฑ์หลบมีหินก็ถูกไหล่ของผุ่พลาดตกลงจากหลังมา ซุนเหิงควมมาเข้าไปจะซ้ำ ของเจียนควมมาออกมาช่วยเงอกระบอง ซุนจะต้ซุนเหิง ๆ ยกทวนขึ้นรีบแฉะถามว่า ท่านแซ่ได้อีใจจริงรีบขงมาให้เราทราบโดยเร็ว มิเช่นนั้นจะไม่ทันมีเสียงที่จะบอกชื่อแฉะได้ ของเจียนจึงตอบว่าเราเป็นที่เคยชินใช้เหาคำแห่งแม่ทัพหน้า แซ่ของชื่อเจียน เมื่อท่านได้ทราบเช่นนั้นแล้ว ก็จงยอมตามภักดีโดยดี มิฉนั้นชีวิตเราจะหารอดไปไม่ ซุนเหิงได้ฟังก็หัวเราะแฉะจึงพูดว่า ข้าพพอกปากมากจนขนตายไปคนหนึ่งแล้ว ยังมีหน้ามาขอตัวผมออกได้ ว่าแล้วก็รีบมาเข้ารวมกับของเจียน อภิกรวยเพลง ยังหาทันแพ้ชนะกันไม่ ของเจียนเห็นซุนเหิงมกาตั้งแข็งแรงทั้งรบก็คตองแฉะว่าองไรววดเร็วประจจุจันเห็น ของเจียนเห็นจะสู้กาตั้งแฉะผมซุนเหิงไม่ได้ ก็ชักม้าควมหนีไปทางทิศตะวันตก ซุนเหิงเห็นดังนั้นก็หัวเราะด้วยเสียงอันดัง แฉะตะโกนร้องว่า ข้าพโงมยั้งจะหนีไปไหน แฉะก็ชักม้าควมไล่ติดตามของเจียนไป ของเจียนแฉะเห็นซุนเหิงควมมาตามมาจวนทัน ของเจียนจึงชักกระบี่วิเศษเคกมนครขวางซุนไปบนอากาศมีเสียงดังเหมื่อนกับเสียงโค แฉะถอยถระถิดมาตรงคี่ระซุนเหิง ๆ เห็นเข้าก็ตกใจ หัวเกาทัณฑ์

หมดอายุ 30/03/2565

ยิ่งขึ้นไป แต่ถูกเกาทัณฑ์หาได้ถูกกระมีวิเศษไม่ กระมีวิเศษตกลง
 มาฟาดฟันเขาชนูแห่งพลติดคมม้าตาย ของเจียนก็คิดศิระชนูเหตัง
 ผูกติดกับอาณมา แล้วว่ายมนตร์เรียกกระมีกดับมาตามเดิม พวกทหาร
 เมืองเอียนเห็นดังนั้น ก็พากันตรูเข้าแย่งเอาศพชนูเหตังพากลับเข้าไป
 ในค่านได้ แดแจ้งกับชนูเนาทูประการ ชนูเนาแฉเห็นศพบุตรมีความ
 อาไยร้องไห้รอกบทรจนต์บอยกับที่ พวกชนูนางนายทหารช่วยกัน
 แกไขจึงได้ พนชนู ของเจียนก็มาร้องท้าวชายชวอนรบอยที่หน้าค่าน ชนูไ้
 ร้องไห้บอกกับบิดาว่า ข้าพเจ้าจะขอออกไปรบแก้แค้นแทนพี่
 ข้าพเจ้าเอง ชนูเนาถ้อยอมอนุญาตให้ชนูไ้้ออกไปรบ แดตั้งว่า
 เมื่อเวลาที่จะเข้รบ เจ้าต้องระมัดระวังตัวให้จงดี ชนูไ้ก็ค่านับ
 ตาพาทหารเบ็ดประตูคานออกไป พอแฉเห็นของเจียนชนูไ้ก็ร้องตัวว่า
 ข้ายพวกโจรเมืองจั้น กูจะจับมึงฆ่าออกเสียจึงจะหายความแค้น ว่าแล้ว
 ก็ซบม้ารบเข้ารบกับของเจียน ๆ ก็เข้าสู้รบกับชนูไ้้อย่างสามารถ
 ส่วนชนูไ้รบ โดยกำลังโทษะ มีแต่จะคิดเอาไชยชนะฝ่ายเดียว เพราะ
 ฉนั้นเมื่อรบกันไปได้สักสี่สิบเพลง ชนูไ้ก็อ่อนกำลังลง ของเจียน
 เห็นได้ก็เอากระบองตีถูกชนูไ้ตกรม้าตาย ของเจียนจึงตดิเอาศิระ
 ชนูไ้ผูกติดอาณมาอีกข้างหนึ่ง แล้วก็เลิกทัพกลับเข้าค่าย จึงให้หา
 แพทย์มารักษาแผลของผุ่ที่ถูกเกาทัณฑ์ แดพวกทหารเมืองเอียน
 ก็นำศพชนูไ้กลับเข้าค่าน ชนูเนาถ้อยมีความเสียใจหนักชุน ไม่
 เป็นอันกินอันนอน นั่งอยู่คอยแต่ให้สว่างชุน ก็จะได้้อออกไปรบ
 แก้แค้นแทนบุตรทั้งสอง พอรุ่งสว่างชุนเนาถ้อยแต่งตัวพร้อมเกราะเงิน

พบต่ออายุ 30/03/2565

ด้รวมหมวกเงิน ถือง้าวค้ำหมั้นเงินขึ้นมาขวดยกทหารออกจากคานไป
 ของเขาของเจียนฮุยที่นำค้ายของเจียนไต้ยินคังนั้น ก็แต่งตั้งรวมเกราะ
 ถือกะบองแปดเหลี่ยม ขึ้นมาพาทหารไปยังนำค้าย แต่เห็นนายทหาร
 แก่อายุประมาณราวเจ็ดสิบเศษ มีหนวดห้าหย่อมขาวยาวจนถึงสะดือ
 ดูลักษณะสมควรเป็นนายทหารเอก แต่หน้าบึ้งคั่งมีกริยาโกรธมาก
 ของเจียนกัณกรู ได้วานนายทหารผู้เฒ่านี้ คงจะเป็นบิดาขุนเหิงแถซุนโฮ
 ของเจียนจิ่งแกดั่งทำถ่อมตัวลงแล้วว่า ท่านผู้เฒ่าโกรธว่าข้าพเจ้า
 ออกมารบกวนท่านหรือ แต่ข้าพเจ้าอยากจะมีแรงให้ท่านฟังสักข้อหนึ่ง
 คือข้าพเจ้าก็ได้ทราบมาแต่ก่อนแล้ว ว่าท่านเป็นผู้มมอเซมเซมแข็ง
 ประกอบไปด้วยทั้งสติปัญญาเฉลียวฉลาด หัวเมืองทั้งหกยอมยกตัวเกรง
 อำนาจของท่านทั้งสิ้น บัดนี้ท่านก็ชราลงมากแล้ว หากควรที่จะออกมา
 ทำสงครามให้เป็นการลำบากแก่ร่างกายไม่ ถ้าพลาดพลั้งตงประการใด
 ก็จะทำให้ชื่อเสียงเสียไปด้วย ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านควรกลับเข้าไป
 เตือกให้พวกนายทหารหนุ่ม ๆ ซึ่งมมอเซมเซมออกมาสู้รบกับข้าพเจ้า
 จะดีเสียกว่า อนึ่งการที่รบกันนั้น ก็หวังเอาชัยชนะเพื่อจะได้มีชื่อเสียง
 ปรากฏต่อไป แต่ชื่อเสียงของท่านนั้น ก็ดังสุดเปรียบประดุจไม้ยอดค้วน
 ถึงท่านจะทำดีอีกสักเท่าใด ๆ ก็คงจะไม่สูงยิ่งขึ้นไปกว่านั้นได้ เพราะฉนั้น
 จึงไปหยุดพักนอนเล่นเสี้ยที่บ้านให้สบาย จะมีดีกว่าที่จะมาพ่นกรากกรำ
 อยุ่อย่างนี้หรือ ขุนเฉาไต้ยินคังนั้นก็ยังมีความโกรธหนักขึ้น จึงร้อง
 คว้าดาว่าข้าพเจ้าพวกโจรป่า รูปร่างเหมือนยังกับเขาทาด้วยรัก ยังเมื่อยอดค

รูมาตั้งต่อนู แถถ้ากูฆ่ามึงแก่แคนแทนบุตรทงตั้งของกูไม่ได้แล้ว กูก็
 ไม่ขออยู่ร่วมฟ้าวร่วมคินกับมึงต่อไป ว่าแล้วก็ขบม้าตรงเข้าเฝ้าว่าพัน
 ของเจียน ๆ ก็เอากระบองวิบ พอได้ยินเสียงคนร้องมาทางข้างหลัง
 ชุนเฉาว่า ท่านจะฆ่าไก่ไม่คงจะใช้มีดฆ่าโคให้เป็นสนิมเถยเปล่า ๆ
 ข้าพเจ้าจะขออาสาฆ่าของเจียนเอง ชุนเฉาแลไปเห็นชั้นหย่องนายทหาร
 เถรวาง้าวเข้าพันของเจียน ๆ ก็ยกกระบองวิบ ต่อดูกันได้ตักส้มเพดง
 โขหงวนเห็นว่าชั้นหย่องจะตั้งของเจียนไม่ได้ ก็ขบม้าเข้าช่วยชั้นหย่อง
 รบกับของเจียน โขหงวนพลาดท่าของเจียนคือด้วยกระบองตกที่หน้าอก
 พัดตกม้าตาย ชั้นหย่องก็ขบม้าหนี ของเจียนก็ขบม้าไล่ตามทัน
 เอากระบองฟาดถูกหลังชั้นหย่อง อาเจียนเป็นโลหิตออกมาชาติใจตาย
 บนหลังม้า ชุนเฉาเห็นคังนงโกโกรธ ขบม้าวิ่งเข้าพันของเจียน ๆ ก็ตั้ง
 รบเป็นสามารภ จนผดจดีเป็นฝุ่นฟุ้งระหอบ รบกันได้รอยเพดงเศษ
 ชุนเฉาก็รู้ตั้งว่าตัวกำลังถอยลงมาก แถทงเพดงฮาดูก็ฆ่าเน้อยลงไป
 ไม่ค่อยจะทันท่งที่ ของเจียนกระทุ้งด้วยกระบอง ชุนเฉาหลบไม่ทัน
 ถูกหน้าอกพัดตกม้าตาย ของเจียนจึงตักศิระชุนเฉาแขวนติดกับอานม้า
 แล้วไล่ฆ่าพันพวกทหารเมืองเอียนแตกหนีกลับเข้าด่านไปหมด เมื่อพวก
 ทหารเหล่านนั้นกลับมาถึงในด่านแล้ว จึงปลุกษากันว่านายทหารที่มี
 ฝีมือเข้มแข็งก็ตายหมดทั้งสามคน ไหนเคยพวกเราจะทนฝีมือฮาก็ได้
 เมื่อคิดกันตกตงเช่นนี้แล้ว ต่างก็พากันอพยบหนีออกจากด่าน ของเจียน
 ก็รีบกลับมายังค่ายบอกกับเจียงหัวว่า บัดนี้พวกกองทัพเมืองเอียน
 ได้พากันท่งด่านหนีไปแล้ว เจียงหัวก็ยกกองทัพเข้าไปริมกำแพงด่าน

แต่เห็นประตูเปิดทั้งแปดทิศ มีพวกราษฎรถือดอกไม้มารูปเทียนมานั่งคอย
 รัยอยู่ที่ประตู แลบอกพวกเขาว่าพวกกองทัพนั้นได้ยกหนีไปแล้ว ยิ่งแต่พวก
 ข้าพเจ้าเป็นราษฎร เพราะฉะนั้นขอท่านได้โปรดกรุณาด้วย เจียงห่า
 จึงว่าพวกท่านทั้งหลาย คงอย่าได้มีความวิตกเลย เจียงห่าก็ใช้ให้
 ฝูงคนคุมทหารเข้าไปตรวจดูในค่าน ก็หาเห็นมีสิ่งใดสิ่งหนึ่งแปลก
 ปกติไม่ จึงได้กลับมาแจ้งความแก่เจียงห่า ๆ ก็เชิญเสด็จพระเจ้า
 จันชี่ฮ่องเต้เข้าประทับอยู่ในค่าน พระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้มีพระไทยยินดี
 แลโปรดประทานมาให้เห็นจางวัตีให้แก่พวกนายทหารตามสมควร กับห้าม
 ไม่ให้พวกทหารไปเที่ยวรบกวนพวกราษฎรเลยเป็นอันขาด จึงโปรด
 ให้นายทหารที่มั่งมั่งอยู่รักษาด่านเอาไว้ พวกขุนจีนก็มีรับสั่งโปรดให้
 ยกกองทัพเดินไปยังด่านไปอีกถวนอีกต่อไป

ฝ่ายผู้รักษาด่านไปอีกถวนนั้นชื่อกุดเฮง เป็นน้องกุดบั้นดำไว้จ
 ราชการเมืองเฮียน กุดบั้นเป็นผู้มีสติปัญญาเฉลียวฉลาด ครั้นทราบว่า
 ด่านอีกจุดแตกแล้วจวนจะใกล้มาถึงด่านไปอีกถวนก็มีความวิตก ด้วยขุนเจ
 ่ามีคนพ่อลูกซึ่งมีฝีมือเข้มแข็งทั้งกำพวด่านก็ตั้งแค้นคองแข็งแรง ยัง
 คำนทานกำลังข้าศึกไม่ได้ แลด่านไปอีกถวนก็เป็นด่านเล็กน้อยไหนเลยจะ
 คำนทานกำลังข้าศึกได้ เมื่อกุดเฮงคิดครัดครองดังนั้นแล้ว จึงประกาศ
 ให้พวกราษฎรทราบว่าข้าศึกที่ยกมาครั้งนี้เข้มแข็งนัก ให้พวกราษฎรรับ
 หน้เอาตัวรอดเสียโดยเร็ว แลตั้งให้พวกทหารรับหาเชื้อเพลิงมาชุ่ม

ช้อนไว้ ในกำพวด่านเป็นอันมาก ถ้าเห็นเพลิงติดขึ้นนอกกำพวง
 ก็ให้ช่วยกันจุดเพลิงแตรของฮอฮองซุน ส่วนตัวกุดเฮงก็คุมทหารยกออกไป

หมดอายุ 30/03/2565

ชุ่มอยู่นอกค่าน เมื่อกองทัพเมืองจีนยกมาจวนใกล้จะถึงค่าน ไปถือกว
 ของเจียนกับของผู้นักรบยกทหารดองน้ำไป ยืนทำให้พวกชาวค่านออก
 มารบอยู่ที่หน้าค่านตั้งครึ่งวัน ก็หาเห็นพวกชาวค่านออกมารบด้วยไม่ จึง
 กลับไปแจ้งความกับเจียงห้าแม่ทัพ เจียงห้าจึงชวนกิมจูเห่ตังขึ้นมาไป
 เทียวได้ตรวจดูรอบกำแพงค่านก็หาเห็นมีผู้คนไม่ แลทั้งในค่านก็เยี่ยมส่งดี
 จึงให้ทหารพังประตูค่านเข้าไป ขึ้นได้เที่ยวตรวจดูจนรอบกำแพงแล้ว
 กิมจูเห่ตังจึงว่า การทศชาติกตงค่านหนีไปทางนี้ หาใช่ได้หนีไปโดยความ
 สุจริตไม่ คงจะคิดทำกตงบายไว้สักอย่างหนึ่งเป็นแน่ จึงให้ของเจียน
 พาพวกทหารเที่ยวได้ตรวจคนค่านในค่าน ก็พบเรือเพลิงที่กุดเซ่งได้ชุ่ม
 ช้อนไว้หลายแห่ง ของเจียนจึงกลับมาแจ้งกับเจียงห้าตามที่ได้ไป
 พบเรือเพลิงเข้า เจียงห้าจึงให้ของเจียนคุมทหารพันหนึ่งอยู่รักษาค่าน
 แม้จะมีข้าศึกยกมามากมายสักเท่าใด ๆ ก็ดี อย่าให้ตกใจระง่ำร้าย
 จึงตั้งใจรักษาค่านไว้ให้จงได้ เมื่อเวลากลางคืนแล้วให้จตุ โคมยี่ห้อ
 เมืองจีนชนแคว้นไว้ตามช่องโอบเสมาค่านทุก ๆ ช่อง แลอย่าได้เปิดประตู
 ค่านออกรบแก่ข้าศึกเลยเป็นอันขาด แลแล้วก็ให้เตี่ยว โก่คุมทหารห้าร้อย
 ไปตั้งชุ่มอยู่นอกกำแพงค่านทางทิศตะวันออก ให้ของผู้นักรบคุมทหารห้าร้อย
 ไปตั้งอยู่ทางทิศตะวันตก ให้จุนจุนคุมทหารห้าร้อยไปตั้งอยู่ที่ค้ำเหนือ
 ให้ทองเหนี้ยกับเขี่ยนอู่คุมทหารสองพันเป็นกองช่วย เมื่อเห็นว่าพวก
 ข้าศึกยกมามากทางไหน ก็ให้ตั้งขานเข้าไปด้วยทางนั้น แต่ให้มูฮันกุน
 คุมทหารพันหนึ่งไปตั้งสกัดรักษาทางช่องแคบที่จะตัดไปเมืองเขี่ยน ถ้า
 หมดอายุ 30/03/2565
 เห็นกองทัพเมืองเขี่ยนยกหนีไปทางนั้น ก็ให้ยกทหารเข้าด้อมสกัดจับตัว

ไว้ให้จงได้ แต่ให้ลมกอบคุมหารธของร้อยคอยดูว่า ถ้ากองทัพเมือง
 เขียนแตกเมื่อใด ก็ให้พลอยผสมหอบเสี้ยมยังอาหารปลดอมเป็นพวกราษฎร
 เข้าไปในเมืองเขียนด้วย แต่ให้นายทหาร โตชักสามร้อยคนเที่ยวได้ไป
 นอนชุ่มช้วนอกกำแพงด้าน ส่วนค่ายใหญ่นั้นก็จัดการบ้องกันรักษาอย่าง
 กวดขัน เมื่อจัดการวางทหารเสร็จแล้ว เจียงหาก็เตรียมทหารคอย
 อยู่ที่ในค่าย ถ้าได้ยินเสียงประทัดสัญญาณเขียนเมื่อใด ก็จะได้ออกทหาร
 ออกไปช่วยเมื่อนั้น ฝ่ายกุดเฮงครั้นถึงเวลาสามยามตบมาตุ้มหน้าด่าน
 แต่เห็นทหารเมืองเขียนตั้งกองชุ่มช้วนอยู่นอกกำแพงด้าน ตามกำแพง
 ด้านก็มี โคมยี่ห้อเมืองจีนแขวนอยู่ทุกช่องเส้มา จึงทราบว่าเป็นพวกทหาร
 เมืองจีนล่องวิ ในกตอบายเสี้ยแล้ว กุดเฮงจึงกลับมาอยู่ที่ชุ่มกองทัพ
 ้วยกทหารหนเดินตบไปตามทางน้อย เพื่อจะไปยังเมืองเขียน พอเดิน
 มาได้ครึ่งทางก็ได้ยินเสียงประทัด แลตบไปทางข้างหน้าเห็นกองทัพมาตั้ง
 ลักตั้งทางอยู่ ครั้นจะถดถิบก็แต่เห็นแสงไฟสว่างตั้งกลางวัน มีนายทหารผู้
 หนึ่งขับม้าออกมาจากในป่า รั้องว่าพวกทหารเมืองเขียนจะหนีไปข้างไหน
 เราชื่อวาบูอันกั้นมาตั้งคอยอยู่นานแล้ว จึงลงจากม้ามายอมสามภิกษุ
 เราเสี้ยโดยดี มิเช่นนั้นชีวิตรักคงจะหารอดไม่ กุดเฮงได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ
 ไม่มีสติที่จะคิดต่อสู้ จึงชักม้าหนี บูอันกั้นก็ขับม้าไล่ตามไปพอจวนจะทัน
 กุดเฮงก็จ้ำใจชักม้ากลับหันมาต่อสู้กับบูอันกั้นได้หาเพลง บูอันกั้นเอา
 ทวนแทงถูกกุดเฮงตกม้าตาย พวกทหารเห็นนายตายต่างก็พากันถอด
 เกราะทิ้งอาวุธ เข้ายอมสามภิกษุกับบูอันกั้นทั้งสิ้น ส่วนทหารเมือง
 เขียนซึ่งตั้งชุ่มอยู่ในด้าน เมื่อไม่เห็นแสงเพลิงตามสัญญาณแล้ว ต่าง

คนก็ต่างจะคิดเห็นเขาตัวรอด
 พบกับกองทัพเพียงโก้เขา
 ทหารเมืองเขินไว้ไตทงตัน
 ช่องเค้เขาประทับอยู่ในค่านไปอีกจนได้สามวัน
 เดินต่อไป

จึงพากันเดินตลอดคืนออกจากค่าน พอ
 เดี่ยวโก้ก็แยกทหารออกเที่ยวลัดกับพวก
 ครนรุงจนเจียงห้าเชษฐเสด็จพระเจ้าจันช
 ก็โปรดให้ยกกองทัพ

ฝ่ายเจียวของเจ้าเมืองเขินคนหนึ่งออกจากราชการ พดกทหาร
 ที่แตกมาจากค่านอีกจึงเขาไปทูลว่า ชุนเฉาชุนเหล่งชุนโฮ้สามคนพอจะถูก
 ตายเสียในทรมแถว แดทงตันอีกจึงแตกด้วยแดศพคนทงตามซาพระบาท
 ก็นำมาไว้ในนอกเมืองแถว เจียวของไตพงตงนนักเสียใจจนเป็นลมหนึ่งแ
 ขยับนเกาะอ พวกขุนนางก็เขาช่วยแกไข้อยู่ครู่หนึ่งจึงคอยพนชุน แด
 เจียวของก็ทรงให้ครวครวณูวารักนายทหารทงตาม ซึ่งเป็นผู้มีความ
 สัตย์ซื่อแต่ได้เคยช่วยทำนบารุงแผ่นดินตลอดมา การที่คนทงตามมาตาย
 ลงในท่ามกลางศึกครั้งนี้เราเมืความเสียตายนัก เราเห็นจะรักษาบ้าน
 เมืองต่อไปไม่ได้เสียแล้ว แดทงก็ทรงให้ว่าพระรณครวครวณูถึงความคิด
 ของนายทหารทงตาม จนพวกขุนนางเหล่านั้นพากันออกถนนำตาไว้ไม่ได้
 เจียวของก็ทรงอนุญาตให้ทหารนำศพของนายทหาร ทงตาม เขามาในเมือง
 แดให้ขุนนางนำข้าวไปแจ้งแก่ภรรยาของชุนเฉา

ฝ่ายนางเขินตัวองผู้เป็นภรรยาเจ็งกุนชุนเฉา คินชนชินแต่
 เข้าออกมางอยู่ที่บ้าน ให้เขมนเหอตัวตันรักไปทงกาย นางออก
 รัลึ่งปรหลาดใจว่าคงจะมีเหตุการณ์ดังใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้นเป็นแน่ แดทง
 ใจคอก็ออกรัลึ่งคิดว่าไม่ค่อยจะสบายเหมือนกัน เพราะฉนั้นนางจึงได้ตง

หมดอายุ 30/03/2565

ไปเดินเล่นตามหน้าบ้าน พอขุนนางที่เจียวองไซให้ไปบอกมาถึงเจ้า นาง จึงเชิญให้ท่านขุนนางผู้นั้นขึ้นไปบนคอก เมื่อนางก็นอนเรียบร้อยแล้ว ขุนนาง ผู้นั้นจึงกล่าวความที่เจียวองไซให้มาบอกกับท่านว่า ถ้ามีแถบคุร ทรายของท่านทั้งสองนั้น ได้ตายที่ในท่ามกลางศึกเสียแล้ว แลพวกทหาร ก็ได้นำศพของท่านทั้งสองมาพักไว้ยังนอกกำแพงเมือง เพราะฉนั้น เจียวองไซโปรดอนุญาตให้ท่านไปรับศพทั้งสองเข้ามาฝังในเมือง แลจัดการ เล็นไหว้ได้ตามความประสงค์ของท่านทุกสิ่งทุกอย่าง เมื่อนางเขียนค้ว กงจุพอโดยนเขาตงหนัน ร้องขึ้นโตคาเดียวก็เปนมตมตมนั่งแนอยบนเกาะอ พอกหญิงสาวใช้แดงลูกสะโททั้งสอง ก็เข้าช่วยแก่ไซเลี้ยงร้องให้ออกอื่ง ไปที่บ้าน อยู่เป็นครูใหญ่ ๆ นางเขียนค้วกงจุจึงคอยได้สติพบนชน แล ร้องให้คว่ำครวญถึงสามแถบคุรกับว่าพรรณแดง ๆ แลถูกลงจะฟาด ตัดลงกับบรโตหิน ถูกสะโททั้งสองก็เขยัดเห็นยอไว้ แลกล่าวปดอบ โยนว่ากาที่เจียวองไซของคนที่สามก็เป็นข้อสำคัญ แลทั้งศึกก็งยคิดพิน กันอยู่ขอท่านจงสติใจไว้ก่อน เพื่อจะได้มีเวลาตรวจครองคิดจัดการข้าง หน้าต่อไป นางเขียนค้วกงจุได้ฟังตงหนันก็คอยได้สติเห็นชอบค้วย จึง สั่งให้คนในบ้านไว้ทุกซทัวหน้าด้วยกันทุกคน แลพากันออกไปรับศพทั้ง สามเข้ามาไว้ ในบ้าน ขุนนางผู้นั้นก็นำความกลับไปทูลกับเจียวองไซ ส่วนนางเขียนค้วกงจุก็โคะเส่นไหว้ศพทั้งสามตามประเพณี แลเจียว อ่องก็ให้ขุนนางนำเครื่องมาเส่นศพทั้งสามเหมือนกัน แต่เจียวองไซนั้น ทรงพระชรามากจึงได้เคยประศวรไป ตั้งแต่วันทได้ทรงทราบว่าขุนนางกับ บุครทั้งสองเสียทกบชาศักหนัน ครนอยู่มาวันหนึ่งเจียวองไซทรงไต่ถามเสียง

ระฆังตีญวนดังขึ้น เจี้ยวต้องจึงอุ้มผ้าห่มไปประคองพระองค์ออกขุนนาง
 แตรวงเห็นกิริยาพวกขุนนางมีความสับสนกันคนเดินไปตามกัน เจี้ยวต้อง
 จึงมีรับสั่งถามว่าท่านทั้งหลายมีเหตุการณ์ทุกข้ออย่างไรหรือ จึงได้ตี
 ระฆังตีญวน พวกขุนนางจึงทูลว่าบัดนี้ข้าศึกคิดได้ดำนไปอีกจนแล้ว
 แตรวงเข้ามาดูจึงเข้ามาด้วย กับทงของทัพเมืองจันทยทยกมาครองนักษ
 ใหญ่โตเข้มแข็งมาก เพราะณนพวกข้าพระบาทจึงได้รีบนำความมา
 ทูลให้ทราบ เมื่อเจี้ยวต้องได้ทราบพดุกเหตุแห่งข้าศึกเข้าเช่นนี้ถึงตก
 พระไทยจนสิ้นไปทั้งพระองค์ แตรวงรับสั่งว่าเหตุใดข้าศึกจึงคิดดำนแตก
 ได้ โดยรวดเร็วนัก ท่านทั้งหลายผู้ใดจะอาสาคุมกองทัพยกออกไปต่อ
 สู้กับพวกข้าศึกไต่บาง แต่รับสั่งเช่นนี้อยู่ถึงสามถึงสี่ครั้งก็ห้ามขุนนาง
 ผู้ใดที่จะอาสายกออกไปรบกับข้าศึกไม่ เจี้ยวต้องจึงทรงพิโรธรับสั่งว่า
 จนพวกข้าศึกยกเข้ามาจะประชิดกำแพงเมืองถึงเพียงนี้แล้ว ก็ยังห้าม
 ผู้หนึ่งผู้ใดคิดขบถหรือเจ้บร้อนต่อแผ่นดินไม่ การที่ท่านทั้งหลายพากัน
 มาประชุมอยู่ในที่นี้เพื่อประโยชน์อันใด จึงรีบกลับไปหาบุตรเดภรพญา
 ที่บ้านจะเป็นผู้ว่า กุดด่านผู้สำเร็จราชการแผ่นดินจึงคุกเข่าลงคำนับ
 ทูลว่า พวกข้าราชการทั้งหลายใช้จะไม่มีความสับสนต่อแผ่นดิน หรือ
 วิตถวลกลัวความตายก็หาไม่ได้ การที่ไม่กล้าทูลรับอาสาออกไปรบแก่
 ข้าศึกนั้น เพราะเห็นว่ากำลังของแผ่นดินไม่พอกับข้าศึก เพราะณน
 จึงได้พากันนั่งเพื่อตรึกตรองคิดหาอุบาย เจี้ยวต้องจึงรับสั่งว่า ถ้า
 กระทบกันต้องนับว่าเมืองเข็ญเป็นอันหมดวาสนา แตรวงก็จะได้มีคำสั่ง
 ไปยอมอ่อนน้อมขอขานแก่เมืองจัน ท่านทั้งหลายแต่พวกราษฎรก็จะได้

พ้นจากพินิตรายทั้งหลายด้วย กุดส์นกันหันางค่านับ โตนกับพินิตดา
 จหน้าปากฟกษาเขียวแล้วทูลว่า ขอพระของค้อย่าทรงวิตกให้มากนัก
 เพราะเมื่อคืนข้าพระบาทพศุภฤกษ์บน เห็นดาวประจำเมืองเข็ญแจ่ม
 ใต้อยู่ แดทงยังห้ามดังร้ายแปลกประหลาด โดยอย่างใดอย่างหนึ่งไม่
 ข้าพระบาทคาดคะเนว่า ในเดือนหนึ่งคงจะมีผู้มาช่วยอุดหนุนค้ำจุน
 ส้มเควระให้เมืองเข็ญเปนแน่ เจ็ญของจึงรีบสั่งว่า ถ้าการเปนไปจริง
 ตามคำที่ท่านกล่าวแล้ว ก็จัดเขาว่าเปนบุญของเมืองเข็ญที่จะไต่อยู่ย่น
 ถาวรต่อไป ส่วนการที่จะคิดขบถของกนริษษาเมืองให้พ้นจากมือพวกซำคัก
 ในครั้งนั้นท่านจะคิดจัดทำประการใด กุดส์นจึงทูลว่ากรทซำคักยกมา
 ครั้งนี้ ก็โดยพร้อมเพรียงบริบูรณ์ทั้งกำลังทแถมอาหาร ถ้าเราจะยก
 ออกไปต่อสู้ในเวลาดั้นแล้ว ก็เห็นมีแต่ทางแพ้มากกว่าทางชนะ ข้าพระบาท
 คิดเห็นว่าจะเกณฑ์ทหารซนประจำรักษาน้ำที่เชิงเตินไว้ให้มั่นคง อย่า
 เพื่อให้ซำคักคิดหักเข้ามาได้ แล้วมีราชเส้านไปบอกกองทัพเมืองเจ้ให้
 ยกมาช่วยค้ำชานเข้ามา ฝ่ายกองทัพทางเมืองเราก็กยกเข้าค้ำชานออกไป
 เมื่อกองทัพเมืองจินตกอยู่ในระหว่างค้ำชานมา ถึงกองทัพเมืองจินจะมี
 กำลังสู้ก็เพียงใด ก็จำเป็นจะต้องถอยเปนแน่ ส่วนเมืองเจ้เห็นเมื่อได้
 ทราบว่าทัพเมืองจินยกมาตีเมืองเราแล้ว ก็จึงจะอย่างไรก็ตั้งจำเป็นจะ
 ต้องรีบยกกองทัพมาช่วย เพราะถ้าเมืองเข็ญเสียก็แก่กองทัพเมืองจิน
 แล้ว เมืองเจ้ก็ยากที่จะบงกนให้พ้นจากความอันตรายได้ เจ็ญของ
 ได้ทรงฟังดังนั้นก็ทรงเห็นชอบด้วย จึงโปรดตั้งให้กุดส์นเปนแม่ทัพใหญ่

มีอำนาจสิทธิ์ขาดควบคุมไพร่พลสำหรับบ้องก้นเมืองเขื่อน กุดสำนั
 คำนับรับตรงอำนาจสิทธิ์ขาดออกไปเกณฑ์ท้าวทหาร ชนประจำรักษาน้ำที่
 เจริญเติบโต โดยมีนคัง

ครั้นอยู่มาวันหนึ่งนางเขียนตวงจูงกาตงนั่งรำพึงถึงสามีแต่มืดบดอยู่
 กับบุตรสะใภ้ทั้งสอง พอหญิงสาวใช้วิ่งมาบอกว่า บดินทงทพ
 เมืองจีนได้ยกขามถ่านมาขายมาแล้ว นางเขียนตวงจูงกาตงตั้งถอนใจ
 ใหญ่บ่นว่า ชะตาเมืองเขื่อนยังไม่ควรจะเป็นไปถึงเพียงนี้เลย แต่ก็
 ยังไม่เห็นใครที่จะมาช่วยกแผ่นดินให้หลุดพ้นจากพวกซำคักได้ พุดยัง
 ไม่ทนขาดคำก่แค้นเห็นชนเขื่อนบุตรชุนเหตงหุดานชาย (อายุ ๓๘ ปี
 สี่หน้าขาวเหมือนหยก ริมฝีปากแดงขอบตาแดงเหมือนตาหงษ์ จักษุ
 หงส์องค์กลมเล็กค้ำคมเหมือนต้ามังกร มอี้ยวถั่งเข่า กิริยาเดินเห็น
 เหมือนสิงห์โต จะยืนนั่งมั่นคงเหมือนงูกับภูเขา มีกำลังมากขากยก
 ของหนักได้ถึงพันชั่ง คือตาวงกิมเสตังได้จุติลงมาเกิด) เดินตรงเข้า
 มาคุกเข่าลงคำนับแล้วว่า ขอบยาได้ โปรดนำหัตถานเขาไปเผ่าเจ้ยวอ้อง
 รับชานาออกไปรวมกับซำคักเพื่อจะไต่แกแค้นด้วย นางเขียนตวงจูงเมือ
 ได้ฟังชุนเขื่อนหุดานชายกล่าวดังนั้น นางก็ร้องให้รำพรรณถึงสามีแต่มืดบด
 กับกล่าวว่ เจ้าเป็นเด็กนคังยังไม่รู้จักว่าการสงครามนั้นเป็นประการใด
 บุษบาเดิมตาของเจ้ากถวนแต่เป็นผู้ ทมช้อเลี้ยงปรางภูมามลมช แลความ
 ธุชำนชำนามุในการสงคราม แต่ถึงเช่นนคังไม่อาจที่จะต่อสู้กับกระบี่
 วิเศษของของเจียนได้ ถ้าเจ้าจะไปก็เท่ากับเอาชีวิตไปทิ้งเสียเปล่า ๆ
 เพราะฉนั้นเจ้าอย่าได้มาพูดให้ปนเครื่องกวนใจข้าอีกต่อไปเลย ชุนเขื่อน

จึงตอบว่าถึงแม้อายุของหลานน้อยก็จริง แต่บุไตแนะนำฝึกหัดเพลงอาวุธไว้ให้ชำนาญทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว เพราะเขื่อนนั้นจะมากด้วยอะไรก็ไม่มี
 ฝีมือของเจียน หลานจำเป็นจะต้องออกไปรบกับองเจียนแทนคุณบุไต
 แต่มิตาให้จึงได้ ถ้าย่างไม่เชื่อหลานก็จะว่าเพลงอาวุธให้ดู พุดแก้ว
 ชุ่นเอียนก็เดินเข้าไปในคอกหยิบเอาทวนออกมาว่าอย่ากลัวหน้าชานคอก คุณต้อง
 แคตัวรวดเร็วจนแต่ไม่เห็นตัวประคองจักรวี่ เมื่อนางเอียนตัววงศ์ผู้ยา
 แดงอัสระ โภกบมารดาชุ่นเอียนทั้งสองคน แดเห็นชุ่นเอียนนมมือชาน
 ชำนาญเพลงทวนเข้มแข็งเช่นนั้น ก็มีความยินดีนักกว่าไม่เสียที่ที่เกิดมาเป็น
 บุตรเชื้อสายนายทหาร ครั้นชุ่นเอียนว่าทวนหยดตงแล้วดีที่หาชุ่นเอียน
 ก็คงเป็นปรกตียู หูไตปรากฏว่ามีอาการเห็นใจเห็นขยไม่ นางเอียนตัว
 กงจี้จึงแกล้งคิดว่า เจ้าเด็กเมื่อนานขึ้นหรือจกว่าฟ้าคำคุณสูงไม่ ในวง
 ของเราแซ่ชุ่นก็มีเหตุอยู่แต่เจ้าคนเดียวที่จะได้สืบสกุลต่อไป แดทั้ง
 เจียวอองพระเจ้าตาของเจ้าก็ไม่มีบุตร ถ้าปล่อยยให้เจ้าออกไปทำศึก
 แล้ว เมื่อพลาดพตงตงเปนประการใดไป จะได้ใครเปนผู้สืบสกุล
 ต่อไปอีกเล่า ถ้าตั้งทนางเอียนตัววงศ์ พุดอัยกับชุ่นเอียนนั้น นางชุ่น
 ไชช่วยบุตรสาวชุ่นไช้อายุ ๑๔ มีมาแอบไต่ยีนเข้า นางชุ่นไชช่วยจึงเดิน
 ตรงออกมาคุกเข้าที่ตรงหน้านางเอียนตัววงศ์ผู้ยาแล้วบอกว่า ขออย่าจง
 ได้กรุณาโปรดอนุญาตให้ชุ่นเอียนออกไปรบกับพวกซำคัก แก่แดนแทนบุไต
 มิตาเกิด แดหลานก็จะออกไปช่วยชุ่นเอียนรบด้วย นางเอียนตัววงศ์
 จึงร้องครวญด้วยเสียงอันดังว่า เด็กทั้งสองคนนั้นนุ้ยนัก พอดห้าม
 เจ้าพี่ชายจะหยุด นางน้องสาวก็มากถ่วงด้วยคนอื่นอีก เจ้าเป็นหญิงควร

หมดอายุ 30/03/2565

จะดูแต่การเหยาเรือนเท่านั้น เรื่องการศึกสงครามหาใช่เป็นกิจของเจ้าไม่
 และทองของเจียนก็มกรบวิเศษกับผมออกเขมแขง ไหนเลยเจ้าทั้งสองจะ
 ไปสู้กำลังแถมมือของของเจียนได้ เจ้าอย่าพักมาพูดให้มากไปโดยอย่า
 เป็นไม่ยอมให้เจ้าออกไปสู้รบกับของเจียนเป็นแน่ ชุนเขียนกับชุนไช่ช่วย
 เมื่อใดฟังคำยากต่างอดคิดเสียเช่นนั้น ต่างก็พากันร้องไห้และบอกว่า ถ้าอย่า
 ไม่ยอมอนุญาตให้ออกไปรบกับซำศึก ก็แค่นแทนไม้แถมดาในครั้งหนึ่งแล้ว
 ก็จะทำลายชีวิตวีรเสียไม่ชอยยอมอยู่เป็นคนต่อไป นางเขียนตัววงจู้ได้ฟัง
 หลานทั้งสองกล่าวเช่นนั้นก็ตกใจ จึงค่อยปลอบว่าการที่ฆ่าทศทวนเจ้า
 ทงหน ก็เพราะกรุณาเห็นว่าเจียงฮั่นหนัก ไหนเลยจะสู้ผมของเจียนได้
 แต่เมื่อเจ้าชยากจะไม่จริง ๆ แล้ว ชุนเขียนก็พอเห็นจะไปได้ แต่ชุนไช่ช่วย
 หากควรไปไม่ เพราะเจ้ามีความรู้แต่เขมถกับกรวยแถมเก็บกวาดบ้านเรือน
 เท่านั้น ความรู้เหล่านี้ก็หาสู้จะเป็นประโยชน์ในการศึกสงครามหนักไม่
 เพราะฉนั้นตั้งบ้านเป็นเพื่อนยาจะมีประโยชน์ดีกว่า นางชุนไช่ช่วยได้
 ฟังยากกล่าวเช่นนั้นก็นึกแค้นใจจึงบอกว่า ตั้งแต่เจ้าความได้มานี้ เมื่อตก
 เวลากลางคืนนอนหลับไปแล้ว ก็ฝันเห็นว่านางเขียนผู้เคียดชังได้ช่วยเอาไว้
 มาสอนเพลงอาวุธให้อยู่เป็นนิจ ว่าแล้วให้สาวใช้ ไปหยิบมีดสำหรับมือ
 มาคู่หนึ่ง แล้วพาเพลงมีดคู่นี้มาทูลหลายสิบเพลง คล่องแคล่วรวดเร็ว
 เปรียบเหมือนลมพัดดอกไม้ไปรยปรายไป นางเขียนตัววงจู้ก็ออกปาก
 ชมว่าไม่เสียทีที่เจ้าเกิดมาในเลิศเนื้อเชอแนวทหาร แต่ชายุของเจ้ายัง
 ช่อนักแล้วก็เป็นหญิงด้วยจะออกไปสู้กับซำศึกอย่างไรได้ นางชุนไช่ช่วย
 จึงตอบย่ำว่าภารกิจหญิงชานาแผ่นดินทำศึกสงครามนั้น ก็มีปรากฏมา

หมดอายุ 30/03/2565

ตั้งแต่ครั้งโบราณแล้ว ทำไมย่ำจึงว่าหูดานเป็นผู้หญิงไม่ควรจะชอก
 คึกส่งความฉุน หูดานมีความน้อยใจยิ่งนัก นางโกษฐ์หินมารดา
 ชุนเขียนจึงพูดกับนางเขียนตัวทอง แม่ผัวว่า ข้าพเจ้าเห็นว่าชุนเขียนมี
 ความรู้ ขำขันขำนาญในเพลงฮาอุรพอดแล้ว ควรจะอนุญาตให้ออกไปทำ
 ส่งครามอาสาแผ่นดิน เพื่อจะได้มีชื่อเสียงของแซ่ชุนปรากฏต่อ ๆ กันไป
 ในภายภาคหน้า นางเขียนตัวทองก็เป็นอย่างใจ ไม่รู้ว่าจะพูดขัดขวาง
 โดยประการใดได้ จึงสั่งให้คนใช้คัดของสัญญาเรียกประชุมพวกทหาร
 ที่ในบ้าน เมื่อพวกทหารได้มาประชุมพร้อมกันแล้ว นางเขียนตัวทอง
 จึงประกาศว่า ใครจะรับอาสาออกไปสู้รบกับข้าศึกเป็นเพื่อนชุนเขียนนาง
 พวกทหารเหล่านั้นก็มีใจอีกเต็ม รับอาสาไปทำสงครามเป็นเพื่อนชุนเขียน
 ทงตั้ง นางเขียนตัวทองก็มีความยินดี จึงเรียกนายทหารเอกผู้หนึ่ง
 ชื่อบนบานแล้วสั่งว่า เจ้าจะไปสงครามกับชุนเขียนในครั้งนุ่งระมัดระวังตัว
 ให้อดี เพราะชุนเขียนยังไม่เคยแต่งเป็นเด็กด้วย เมื่อเจ้าเห็นวาลังหนึ่ง
 ลังใดไม่ถูกต้องตามแบบแต่เป็นภาวไม่สมควรแล้ว เจ้าก็ควรจะแนะนำคัก
 เตือนห้ามปรามระมัดระวังอย่าให้เสียท่วงท่าแก่ข้าศึกได้ เมื่อนางเขียนตัวทอง
 พูดจาตั้งเสียงกับบนบานเสร็จแล้ว จึงพาชุนเขียนเข้าไปเฝ้าเจียวอ๋องยัง
 ในวัง พอนางเข้าไปถึงประตูวังพนักงานก็รับนำความเข้าไปทูลเจียวอ๋อง
 ให้ทราบว่ นางเขียนตัวทองมาจะคอยเฝ้า เจียวอ๋องจึงมีรับสั่งให้
 เจ้าพนักงานนำนางเขียนตัวทองไปเฝ้ายังข้างใน พอนางเขียนตัวทอง
 เข้าไปถึงก็คักเขาตั้งคำนับเจียวอ๋อง เจียวอ๋องเห็นนางเขียนตัวทอง
 หมดยาย 30/03/2565
 นองถ่าวเขามาเฝ้าเช่นนกยงสดศพระไทย จึงรับสั่งถามว่าเจ้าคอยสบาย

คล้ายความ โศกเศร้าดวงบ้างหรือ นางเขียนตัวงงจิ๋ม ทรองให้ราพรรณ
 ต่าง ๆ จนเจียวต้องไม่อาจที่จะทรงถนนวนพระนครไว้ได้ แดทรง
 รมถึงว่าไม่หนักเถยว่าการศึกสงครามจะเป็นไปได้จนถึงเพียงนี้ บัดนี้
 ข้าศึกก็ยกมาจน ใกล้จะถึงกำแพงเมืองอยู่แล้ว ไม่มีใครสักคนเดียวที่
 จะกล้าอาสาออกไปสู้รบกับพวกข้าศึกได้ เราคิดจะมีสำล้นออกไปขอ
 นอมยอมนต์สักภักดิ์ ขอเป็นเมืองขึ้นกับพระเจ้าอินทรีองค์เดียวด้วยตัวเรา
 ก็ชราวดมากแล้ว แดหามขู่ครุฑจะตีบส่ายต่อไปไม่ แต่เรามีความเสีย
 ตายของสัตว์ทุกตัวของเราที่ในเมืองเขียนจะเล็ดลอดสูญไป รมถึงแด้วก็ทรง
 กรรแสง พอเงยพระภักตร ชนก็เห็นชายหนุ่มแต่งกายด้วยเครื่องชาว
 หมอบเฝ้าอยู่ข้างนางเขียนตัวงงจิ๋ม เจียวต้องจึงมีรมถึงถามว่า เจ้าหนุ่ม
 น้อยนคใคร นางเขียนตัวงงจิ๋ม ทูลว่าชื่อชุนเขียนหลานข้าพระบาทเป็น
 บุตรของชุนเหตังอายุได้สิบแปดปี มีฝีมือชำนาญในเพลงอาวุธ
 ทั้งกำลังก็เข้มแข็ง อยากจะรับอาสาคุมทหารออกไปต่อสู้กับกำลังพวก
 ข้าศึก แดแก้แค้นแทนบิดาแลบิดาให้จงได้ ถึงแม้จะพลาดพลั้งลง
 ประการใด ๆ ก็จะได้มีชื่อว่าเป็นชุนได้รับอาสาแผ่นดินจนถึงที่สุด
 เจียวต้องได้ฟังดังนั้นก็ตกพระทัยจึงรมถึงว่า ชุนเขียนยังหนุ่มน้อยนัก
 ไหนจะทานกำลังฝีมือพวกข้าศึกได้ กำลังเจียวต้องทรงปลูกอาหารให้อยู่
 กับนางเขียนตัวงงจิ๋ม พอเจ้าพนักงานนำความเข้าไปทูลว่า ของเจียน
 มาทำรบและทำตายเมียนเจียนบ้ายแตกตะเข็ด (คือบ้ายชอทุเดารบ)
 ไปหมดแล้ว ชุนเขียนจึงกรวบทูลชุนว่า ข้าพระบาทจะขออาสาออกไป
 รมกับของเจียน ถ้าจับของเจียนไม่ได้แล้ว ขอรับโทษตามโทษา
 นุโทษ ไม่คิดเสียดายแก่ชีวิตเลย

เจ็วของกั๋งทรงคิดรวนเรอยู่ในพระไทย แดงทั้งเป็นคราวหมด
 ศวนายทหารซึ่งมีฝีมือเขาควย เพราะฉนั้นจึงทรงแสวงพระไทยมีรับสั่ง
 ให้ขุนเขียนถ่มออกไปแต่งตัว คุมทหารออกไปต่อสู้กับพวกข้าศึก
 ขุนเขียนก็ถวายนับ ถาออกไป แต่งตัวเสร็จแล้วก็มาคุมทหาร
 ทหารยี่แปดประตูเมืองออกไป เจ็วของกับนางเขียนดวงจันทร์ก็ติดตาม
 ไปจนคอยดูอยู่บนหอรบ ฝ่ายของเจียนแต่เห็นนายทหารหนุ่มน้อยดีหน้า
 ขาวเหมือนหยก คุมทหารยกออกมาจากเมือง มีกริยาท่าทางองอาจ
 แดงถึงลักษณะก็ผิดแปลกประหลาดมาก ของเจียนจึงแกลงร้องเยาะไปว่า
 เรามาคอยอยู่ช้านานแล้วเจ้ากาดังมวตมานานมออยู่หรือ จึงหาก่อยจะ
 ออกมาไม่ แดงเจ้าแซ่โตชื่อโตจึงรีบออกมาโดยเร็ว เพื่อจะได้ ไม่เป็น
 สิ่งลำบากในการที่ทนายบอก หลุมศพของเจ้า ขุนเขียนมีความแค้นจึง
 ร้องตวาดว่า เราแซ่ขุนชื่อเขียนเป็นบุตรขุนเหล็ง แดงตัวท่านชื่อโต
 แซ่โตจึงเร่งบอกมาบ้าง ของเจียนก็หัวเราะแล้วตอบว่า เราแซ่ของ
 ชื่อเขียนเป็นแม่ทัพนายของพระเจ้าอินชยชองเค แต่ไม่รู้โดยว่ายังมีแซ่ขุน
 น้อยเหลืออยู่อีกคนหนึ่ง เมื่อเจ้ามากเป็นเอกตาของอาวูเราแล้ว
 เพราะฉนั้นจึงพนมมือหลับตาค้มคอรับอาวู ตั้งใจไปสู่ศุขเกิด ขุนเขียน
 ได้ยินดังนั้นก็โกรธหนักขึ้น จึงร้องตวาดไปว่า ถ้าไม่ได้กินเลือด
 เนื้อของอาวูของเจียนแล้ว ก็ไม่ขออยู่ร่วมฟ้าดินเป็นอันขาด ของเจียน
 โกรธขึ้นมาจึงกระเบองจนจะตี ขุนเขียนเอาทวนรบไว้ คนทั้งสี่ของรบ
 กันเป็นสามารภ เจ็วของมองดูอยู่บนหอรบ เห็นขุนเขียนรบคดอง
 หมดอายุ 30/03/2565
 แดงว่าองไว้ช้านานาญ ทรงมีความยินดีฉินพระภักตร์ ไปรับสั่งชมกับ

นางเขียนตักท้าวจึ่งว่า มีเถียงตักท้าวเขียนเป็นเชื้อสายของนายทหารเอก
นางเขียนตักท้าวจึ่งทูลว่า ก็เป็นเพราะบุญบารมีของพระองค์ เจี้ยวต้อง
จึ่งมารับสั่งให้เจ้าพนักงานตักทองแดงมาพอ เที่ยงสนั่นหอนไหเป็นสง่าทัพ
ขุนเขียนกับพวกทหาร เมื่อได้ยินเสียงกลองแดงมาพอสั่นหอนไหอยู่ใน
เช่นนั้นก็ทราบว่าจะเจี้ยวต้องเสด็จออกมาคอยทอดพระเนตรการรบอยู่ที่บน
หอรบ ขุนเขียนกับพวกทหารก็ยังมีใจองอาจบุกบั่นเข้รบบกับข้าศึกหนัก
จนรบได้ถึงพันเพลงแต่ก็ยังหาแพ้ชนะกันไม่ ฝ่ายเจี้ยวห้าแม่ทัพใหญ่
คอยฟังรายงานจากของเจียนตั้งแต่เช้าจนบ่าย ของเจียนก็ยังไม่ได้นำ
ข่าวรบมารายงานให้ทราบไม่ เจี้ยวห้าจึงถามพวกนายทหารอื่น ๆ ก็บอกว่า
ของเจียนยังรบติดพันอยู่กับนายทหารหนุ่มชื่อขุนเขียน ตั้งแต่เช้าจนบ่าย
ยังไม่แพ้ชนะกันไม่ เจี้ยวห้าได้ฟังดังนั้นจึงตั้งรวมเอวาระถืออาวุธโหดหิน
หลังม้าควบตรงออกไป แล้วให้ทหารตักทองแดงมาพอให้ร้องฮือฮือ เพื่อ
จะออกไปตีฝีมือขุนเขียนว่าจะตักมานานใด ส่วนของเจียนเมื่อกำลังรบ
อยู่นั้น จึ่งนึกว่าขุนเขียนฝีมือแตกกำลังยังหนัก ถ้าเราจะหักเขาด้วย
กำลังเห็นจะเขาเสียชนะได้ยาก จำเป็นจะต้องใช้กระบี่วิเศษมาเสียจึงจะ
ได้ แล้วจึงชักม้าควบหนี ขุนเขียนไม่ทราบในกลยุทธกริบบรบมาได้
ติดตามไป เจี้ยวต้องกับนางเขียนตักท้าวแต่เห็นก็มีความยินดียิ่งนัก แด
ในทันใดนั้นนางเขียนตักท้าวก็นึกเฉยใจขึ้นมาได้ จึ่งทูลเจี้ยวต้องว่า
ขอโปรดคัมมาพ้อเรียกให้ขุนเขียนกลับมา เจี้ยวต้องจึ่งมีรับสั่งว่าฝ่ายเราเป็น
ผู้ชนะ เหตุไรจึงจะเรียกให้กลับมาเสียเล่า นางเขียนตักท้าวจึ่งทูลว่า
ของเจียนผู้หนักถอบายมาก คงจะใช้กระบี่วิเศษทำร้ายแก่ขุนเขียนเป็นแน่

ทูลยังไม่ทันขาดคำ ก็แต่เห็นกระบี่วิเศษลอยปัดวูบขึ้นไปบนอากาศ นาง
 เขียนตัวงงจุกใจร้องขึ้นได้คำเดียวก็เป็นลมล้มลงกับที่ เจี้ยวของก
 ตกใจให้แพทย์แผนนางพนักงานเข้าช่วยกันแกไขนางเขียนตัวงงจุกอยู่เป็นชั
 นานจึงค่อยฟื้นสติขึ้น ชุนเขียนเห็นของเจียนเศกเวทมนตร์ขวางกระบี่ชุน
 ไปบนอากาศมีเสียงดังข้างอึงวาดเหมือนเสียงโศก แดดยลอยตรงมายัง
 ศีรษะชุนเขียน ๆ เห็นตกใจ แต่มืดคึกกั้นได้วาทกรรมที่จะแกเวทมนตร์
 ทงหลายชั้น ก็ต้องอาศรัยใช้ตั้งไล่โคจรก อนึ่งเราก้ไม่มีของไล่โคจรก
 อย่างหนึ่งอย่างใดคิดคิดว่า นอกจากจะเปลี่ยกายเบองต่างให้เป็นตั้ง
 ไล่โคจรก เมื่อก็คิดงั้นแล้วชุนเขียนจึงเปลี่ยกายเบองต่างออก กระบี่
 วิเศษก็หาจากตกลงมาทำอันตรายแก่ชุนเขียนไม่ ของเจียนเห็นว่ากระบี่
 วิเศษไม่ทำอันตรายแก่ชุนเขียน ก็คิดว่าชุนเขียนผู้นมวิชาเวทมนตร์
 สามารถบ่งกั้นกระบี่วิเศษของเราได้ จึงอ่านมนตร์เรียกกระบี่วิเศษกลับ
 คืนเข้าฝากตามเดิม ชุนเขียนก็ยังมีใจอีกเหิมหนักขึ้น ชิบมาตรงเข้า
 รบกับของเจียนอีกหลายสิบเพลง แต่ยังหาแพ้ชนะกันไม่ ชุนเขียน
 เห็นได้ทงแทงของเจียนด้วยทวน ของเจียนหุดมแทบจะพัดคตก
 จากหลังมา ชุนเขียนชิบมาตั้งอีกเข้าไปใกล้รบจับเอาตัวของเจียนเข้า
 ไว้ได้ จึงให้พวกทหารผูกมัดรักษาไว้ช้อย่างแน่นหนา ของเจียนคืนโดย
 กำดั่งแรงเชือกมัดมัดขาดออกหมด ของเจียนก็ วงหันเข้าปนอยู่ในหมู่พวก
 ทหาร ชุนเขียนก็ชิบมาได้คิดตามไป ของเจียนเห็นจวนตัวหนักเข้า
 จึงชักดาบวางไปถูกหน้าอกชุนเขียน ๆ ก็ทำเป็นอันตรายไม่ เพราะที่หน้า

หมดอายุ 30/03/2565

อกัมเถระบัง แดพวกทหารเมืองเข็ยนักพากันเข้าไล่ฆ่าฟันพวกทหารเมืองจันตมตายตงเป็นอันมาก ชุนเข็ยนก็ขับมารีบตามของเจียนต่อไป

ฝ่ายชุนบับบุตรพี่ตัมของชุนเฉาเป็นอาของชุนเข็ยน เมื่อได้รู้จักการศึกสงครามเมืองเจ็ครวงแผ่นดินเถยตักกแถว ชุนบับก็ตะคองฆราววิวารตราบแต่ศกัถ์ แล้วตามมารดาออกไปจำศีลภาวนาถือเพศเป็นเข็ยน

อยู่ที่เขาเทียนไทยซิว ครันอยู่มาวันหนึ่งกำลังชุนบับนั่งปลงอารมณ์เข้าที่ตัมมาธิ แดเห็นกองทัพทั้งสองฝ่ายกำลังรบคิดพินกันอยู่ ส่วนบิดาแฉพิทงต้องนินตายเสียในท่ามกตางศึก เมื่อชุนบับเห็นเหตุเช่นนั้นแฉฉวม

ความตกใจ รีบลุกออกมากจากที่นั่งตัมมาธิ แดนั่งร้องไห้เศร้าโศกอยู่เข็ยงหวงหนึ่งเม่งฮวดหนึ่งศิษยทงตอง เมื่อเห็นอาจารย์นั่งร้องไห้เศร้าโศกอยู่เช่นนั้น ก็มีความประหลาดใจ จึงนำความไปแจ้งแก่ต้อเข็ยศิษย

คนใหญ่ ต้อเข็ยมีความตกใจจึงรีบมานั่งคุกเข่าคำนับอยู่ตรงหน้าชุนบับ ผู้เป็นอาจารย์แฉฉวมถามว่าท่านมีข้อขัดเคืองประการใด ขอได้โปรดชี้แจงให้ข้าพเจ้าทราบบ้าง เมื่อมธุอง โอภาศข้าพเจ้าจะได้สั่งสอนคุณท่านให้

เต็มผมอ ชุนบับจึงบอกว่าเหตุนี้เป็นการใหญ่หลวงนัก คือ เมืองจันยกกองทัพมาตีเมืองเข็ยน เป็นคราวเคราะห์กรรมของพวกวงษญาติของเรา จึงได้ตองตายในท่ามกตางตัมมารบ บัดนี้กองทัพเมืองจันกำลังรบอยู่กับ

ชุนเข็ยนหสถานของเรา การที่เป็นไปตงนี้โดยอำนาจฟ้าแฉดิน หากจะให้เมืองจันมีอำนาจมากกว่าหัวเมืองตงหิก ยากที่เราจะขัดอำนาจฟ้า

แฉดินได้ ต้อเข็ยได้ฟังตงนงกมีความแค้นเคืองแทนอาจารย์ ยงนิก จึงพูดขึ้นว่าเมื่อท่านไปไม่ได้ก็ขอได้โปรดอนุญาตให้ข้าพเจ้าไปแทน ข้าพเจ้า

คงจะพยายามรดของคุณท่านไปกว่าการนั้นจะสำเร็จจนได้ ชุนมันจึงตอบ
 ว่าเขาไม่รู้จักอะไรอย่างเพื่อที่ว่า มาจึงไปที่ปากถ้ำด้วยก้นกับเราก่อน
 ว่าแถวถ้ำเดินหน้าหน้าพาดซ้ายออกไปยังปากถ้ำ ชุนมันก็ตั้งสมาธิจิต
 พิจารณาตามทางกระต๊อนตลอดทิวไปทางทิศใต้ แลเห็นของเจียนหันเขา
 ไปในค่ายเมืองจีน ชุนเขียนก็ขบถทวารคิดตามไป ยังมีนายทวารผู้
 หนึ่งแค้นตัวสรวมเกราะแดงขึ้นมาแดง ถือง้าวใหญ่ออกมายื่นสกัดอยู่ที่
 นำค่าย ชุนเขียนเขาทวนแทงถกนายทวารผู้นั้นตกมาตาย นายทวาร
 เขกแปดนายของเมืองจีน ก็พากันเข้าห้อมล้อมชุนเขียนไว้ แลกองทัพ
 บกชายฉวางของเมืองจีนก็ยกหนุนเนื่องกันเข้าช่วยล้อมไว้อีกชั้นหนึ่งด้วย
 ชุนเขียนไม่สามารถที่จะตีฝ่าหนีออกไปจากที่ล้อมได้ แลทัพทหาร
 ของชุนเขียนก็ของอาวุธตีมาตายเป็นบางตงไปมากด้วย ทหารเมืองจีนก็
 ยิงล้อมหนุ่นแน่นหนกเข้ามาทุกที เมื่อชุนมันพิจารณาเห็นการตลกดแถว
 จึงนึกว่าถ้าวาจะนั่งเฉยเสีย พวกเข้ชุนก็จะมีต้นธัญไปหมดหรือ จำเป็น
 จะต้องช่วยไว้สักครึ่งหนึ่ง เมื่อนึกเช่นนั้นแล้วก็หยิบเอาธงแห่งองค์มาเค็ก
 ด้วยแวมนคร แลวิ่งไปทางทิศตะวันตกก็มันดาตเป็นลมพายุที่พัดเอาฝั่งคิด
 ไปกตุ้มเป็นควันอยู่ที่ในท่ามกลางกองทัพทั้งสองฝ่าย จนแต่ไม่เห็นตัวกัน
 ส่วนชุนเขียนก็เห็นจเห็นขยเมื่อยตาจวนเจียนจะหมดกำลังอยู่แล้ว พอเห็น
 ลมพายุที่พัดเอาฝั่งคิดมาตีมาตีว ได้ทักพาทหารตีฝ่าหนีออกไปจากที่ล้อมได้
 ก็มิรู้เห็นลมพายุที่พัดมาไม่ถูกต้องตามระตู่ ก็มีความปลาดใจจึง
 ข้ามนคร ชุน พอตั้งคร้หนึ่งลมพายุ ก็ตั้งบอากาศกตัมสว่างแจ้งดังเดิม
 แต่หาเห็นชุนเขียนกับพวกทหารเมืองจีนไม่ จึงรวบรวมพวกทหารยก

หมดอายุ 30/03/2565

กตมเข้าค่าย ฝ่ายเจียวอ๋องเองไม่เห็นซุนเยียนกตมมาแล้ว ก็พานางเยียน
 ตวองจูเข้าไปข้างใน ให้มัจฉาตรวจตักถวดซุนเยียนจะเสียดก๊กเข้าศึก จึง
 ให้กุด้านคุมทหารพันหนึ่งเบ็ดประตูเมืองยกคิดตามไป ก็พอบพบซุนเยียน
 ยกทหารกตมมาถึงที่กลางทาง จึงชวนกันรีบยกทหารกตมเข้าเมืองเยียน
 ฝ่ายนางเยียนตวองจูเมื่อพบนมา ก็ร้องไห้ราพวรรณถึงซุนเยียน
 เพราะนึกว่า ซุนเยียนคงจะตายด้วยฤทธิกระบี่วิเศษของของเจียนเป็นแน่
 พอคนใช้วิ่งเข้าไปบอกว่าซุนเยียนหาเป็นอันตรายไม่ แดได้กตมมาถึง
 แล้ว เจียวอ๋องกับนางเยียนตวองจูก็มีความยินดียิ่งนัก ซุนเยียนเมื่อเข้า
 มาถึงก็คุกเข่าลงคำนับเจียวอ๋องแด่ยา เจียวอ๋องจึงถามซุนเยียนว่า
 เหตุไรกระบี่วิเศษจึงไม่ทำอันตรายแก่เจ้าได้ ซุนเยียนทูลว่าเป็นด้วย
 เดชะบารมีของเจียวอ๋องปกครองอยู่ กระบี่วิเศษของข้าศึกจึงไม่อาจทำ
 อันตรายแก่ข้าพระบาทได้ เจียวอ๋องจึงว่าเราคงได้เห็นฝีมือของเจ้าใน
 ครอง แดเจ้าได้มีความชอบแก่แผ่นดินเป็นอันมาก จึงกตมไปพักเหนื่อย
 เสียก่อนเถิด แดจึงค่อยกตมมาคิดการสงครามกันใหม่ ซุนเยียนจึงทูลว่า
 ศึกสงครามคราวนี้เป็นการใหญ่หลวงนัก เหตุอัสติภักดิ์จะตั้งหักหาญให้
 แดกไปได้ ขอพระองค์ได้โปรดมีราชสาส์นไปบอกกองทัพเมืองเจให้ยก
 มาช่วยอีกแรงหนึ่ง แดข้าพระบาทก็จะไปเชิญซุนบั้นฮาชของข้าพระบาท
 ซึ่งกระเพาะเป็นเข็ญจำศีลภาวนาอยู่ยังเขาเทียนไท่ซิว ให้มาช่วยด้วยอีก
 หนึ่ง เมื่อได้มาพร้อมกันแล้ว ก็คงจะคิดเอาไชยชนะแก่ข้าศึกให้จงได้
 เจียวอ๋องได้ทรงฟังก็เห็นชอบด้วย จึงมีรับสั่งว่าเจ้าออกไปรบพุ่งคง
 เห็นจเห็นอยมาก จึงกตมไปพักผ่อนให้หายเหนื่อยเห็นอเสียดักสามสี่วัน

หมดอายุ 30/03/2565

จึงค่อยไป ชุ่ยเขียนก็กราบทูลว่าข้าก็ยกเข้าประชิดติดเมืองจนถึง
เพียงนี้ เปรียบประตูเหล็กใหม่เขามายิงชายคาเรือน จำเป็นที่จะต้อง
รับศึกนามาตีบให้ทนท่วงทีจึงจะได้ ที่จะมางนงรอให้ช้าเวลาไปนั้นหา
เป็นผลอันดีไม่ เจียวอของก็ทรงเห็นดีแต่รีบแต่งราชสาส์นไปถึงเจ้าเมือง
เจ้าเพื่อขอให้รีบยกกองทัพมาช่วย แล้วก็มอบราชสาส์นให้ชุ่ยเขียนถือไป
แฉทางเขียนศวกกงจูกเขียนหนึ่งถือถึงชุ่ยบนผู้ควบคุมหนึ่ง แล้วตั้ง
ชุ่ยเขียนว่าถ้าเจ้าไปถึงข้าเจ้าแล้ว จึงบอกให้อาจารย์รีบเร่งมา โดยเร็ว
ถ้ามีเช่นนั้นจะไม่ทนท่วงทีแก่ข้าศึก อนึ่งข้าเจ้านรูปรางสูงดีก็ยกสองนง
บันเฮวใหญ่แปดกำหน้ำชาวดึงเงินยวง มีหนวดยาวอยู่ห้าหย่อม แมถ
ไม่พบที่เขาค่ายไหนแล้ว เจ้าก็จึงพยายามเที่ยวสืบเสาะตามหาที่
ชน ๆ ค่อยไปจนกว่าจะพบ แถการที่เจ้าจะศตฉากกองทัพพวกข้าก็ยกออก
ไปกับบนนำในคณวนนั้น เมื่อเจ้าออกไปพ้นจากกองทัพเมืองจึงได้แถว
จงเขากระดาศษุจดเพลิงผูกติดกับตูกเกาทัณฑ์ยิงขึ้นไปบนอากาศ ถ้า
ได้เห็นตงนั้นก็จะได้หมคความวิตถถึงตัวของเจ้า แต่ได้พุดจาตั้งเคียงกัน
อยู่จนมืด เจียวอของจึงตั้งให้เจ้าพนถงานจก โตะมาเตยงชุ่ยเขียนกับบนนำ
ยังนำท่ง เมื่อคนทงถือธงเส่ยอาหารเสร็จแล้ว เวลาตีก็ประมาณห้า
ทุ่มเศษชุ่ยเขียนกับบนนำก็ถวยค่านบ ตาชนขีมาเบตประตูเมืองเดินตรงไป
ทางทิศตวันออกตรงค้ายเมืองจั้น ในขณะนั้นพวกแม่ทัพนายกองของ
กองทัพเมืองจั้นกำลังนั่งโตะเส่ยสัร่ากันอยู่ ก็มจู่เหต้งแถไปไม่เห็นมีตม
แต่รงไธยเฉติมพลพิทกวดโกวไปมาอยู่ จึงมีความสงไสยแถกับยามตูก
ได้จึงบอกกับเจียงห้าแม่ทัพว่า คณวนนั้นชุ่ยเขียนจะถอบมาหักค้ายทางทิศ

ตัวฉันออกแดงจะไปชอกกองทัพเมืองเจ้าให้ยกมาช่วยเปนแน่ แต่ขุนเขี่ยนเปน
 ผู้มีวิชาสามารถยากที่จะจับซึ่งหน้าได้ จำเป็นต้องใช้กลอุบายจึงจะจับตัว
 ขุนเขี่ยนได้ แดหนทางทิศตัวฉันออกห่างจากค่ายของเราประมาณยี่สิบสี่
 ฤกษ์ มีภูเขายักษ์อยู่เขาหนึ่งชื่อเก้งคอบขวิด แดหนทางก็คับขันมาก ถ้าจะ
 ไปเมืองเจ้าก็จำเป็นต้องเดินไปในทางช่องเขาเก้งคอบขวิด เพราะฉนั้นขอให้
 ท่านจัดทหารรีบไปซุ่มอยู่ที่ทางนั้น ถึงมาทว่าขุนเขี่ยนจะมีปากกิ้งจะหนี
 ไปไม่พ้นเปนแน่ เจียงห่าจึงว่าท่านกุนซ้อคิดคนชอบนัก แดวจึงทำ
 ก็แต่งตัวสรวมเกราะเรียกประชุมนายทัพนายกองมาพร้อมกัน เจียงห่า
 จึงมอบธงอาญาสิทธิ์ตำแหน่งแม่ทัพใหญ่ ให้กิมจูเห็งตั้งเป็นผู้มีอำนาจ
 บัญชาการทัพโดยสิทธิ์ขาด กิมจูเห็งจึงพูดกับพวกแม่ทัพนายกองแด
 นายทหารทั้งหลายว่า ขุนเขี่ยนนั้นเปรียบประดุจเสือร้าย ย่อมมีอำนาจ
 อยู่รอบคองทั้งเขี้ยวแเดเล็บ ถึงแม่ท่านทั้งหลายจะพบปะขุนเขี่ยนแเดตัว
 ผู้เดียวก็ขออย่าได้ประมาทเลย แดในคืนวันนั้นขุนเขี่ยนก็จะออกมาตีหัก
 ค่ายเราทางทิศตัวฉันออกไปทางเขาเก้งคอบขวิด เพราะฉนั้นขอให้ท่าน
 หลายนจระมัตระวงหมั่นตรวจตราหน้าไว้ให้ดี ถ้าขุนเขี่ยนหนีแเด
 อดออกไปทางด้านใใครได้ ผู้นั้นก็จะต้องรับโทษตามกฎหมายอาญาศึก
 แม่ทัพนายกองก็ค้ำบับคำพร้อมกัน กิมจูเห็งจึงมอบธงอาญาสิทธิ์
 ให้ของผู้นคุมทหารห้าร้อยไปรักษาค่ายด้านตัวฉันออก ถ้าเห็นขุนเขี่ยนตี
 หักค่ายเข้ามาก็ให้รีบพอบเปนที่แเดวหลัดทางให้ไป แดวจึงค่อยยกทหาร
 ไปติดตามไปให้จนถึงทางช่องแคบเขาเก้งคอบขวิด เมื่อเห็นขุนเขี่ยนขับม้า
 เข้าไปตามทางช่องเขาเก้งคอบขวิดแเดว ก็ให้ทหารตั้งบัตัดักทางไว้ อย่า

ให้ขุนเขี่ยนหนักถบออกไปได้ ของผู้บังคับบัญชาราชการก็ออกไป
 จัดการตามคำสั่ง ก็มิจุเห็งจึงจึงมอบหมายราชการให้แก่ของเจียนคุมทหาร
 ม้าดำมร้อยยกออกไปตั้งชุมนุมอยู่ยังเขาเก็งคชชิว ถ้าเมื่อเห็นโคมสัญญาณ
 บทยอดเขาด้านดีแดงส่องตรงไปทางทิศใด ก็ให้รีบยกกองทหารม้าบุกนั้น
 เข้าไปทางทิศนั้น แล้วมอบหมายราชการให้เจียงห้าแม่ทัพคุมทหารม้า
 ห้าร้อยไปตั้งชุมนุมอยู่ยังเขาเก็งคชชิวค้ำซ้าย เมื่อเห็นโคมสัญญาณบทยอด
 เขาด้านดีแดงส่องไปทางทิศใด ก็ให้ฟังเข้าใจว่าพวกข้าศึกไปทางทิศนั้น
 และให้รีบยกทหารบุกนั้นเข้าไปตีชนาบจับพวกข้าศึกให้จงได้ แดนมอบหมาย
 หมายราชการให้แก่ขุนกุ่มคุมทหารเดินเท้าห้าร้อย ยกไปตั้งยังหลังเขา
 เก็งคชชิว ถ้าเห็นกองทัพเมืองเขี่ยนแตกหนีมาทางนั้นแล้ว ก็จึงให้
 แยกทหารออกสกัดล้อมพวกข้าศึกไว้ให้ได้ เมื่อถึงการเสร็จแล้ว
 ก็มิจุเห็งก็นำความขึ้นกราบทูลพระเจ้าจันซีฮ่องเต้ให้ทรงทราบทุกประการ
 แล้วก็แต่งกายอย่างเขี่ยนชนชีกวางตรงไปชุมนุมบทยอดเขาเก็งคชชิว คอย
 ดูว่าขุนเขี่ยนจะยกกองทัพมาทางไหน ก็จะได้เห็นโคมสัญญาณด้านดีแดงให้
 ส่องตรงไปทางนั้น แดการที่มิจุเห็งตั้งเกณฑ์กองทัพเป็นหลายกองคอย
 ตักจับขุนเขี่ยนนั้น เพราะอยากจะให้ขุนเขี่ยนเข้าตกอยู่ในที่คับขันจน
 หมดสติกำลัง แล้วก็จะได้เกิดยกถอมให้ยอมเข่าดำมภักดีกับพระเจ้า
 จันซีฮ่องเต้ โดยความสมัครใจ

ฝ่ายขุนเขี่ยนกับบับบ่า เมื่อเดินตรงไปถึงค่ายเมืองจันททางทิศ
 ตะวันออก ของผู้บังคับบัญชาราชการก็ได้สู้รบกันอยู่หลายเพลง
 ของผู้ทำเป็นแพะก็มาหนี เบ็ดทางให้ขุนเขี่ยนกับบับบ่าไป พอขุนเขี่ยน

ออกไปพ้นจากค่ายของเมืองจินไต้แดง ก็เอากระตางจุดเพลิงผูกติดกับ
 ลูกเกาทันท์ ยิงขึ้นไปบนอากาศ แลวกพากันขมม้ารีบหนีไปทางเขา
 เก็งคอกซิว ของผู้ก่ยกทหารออกจากค่ายติดตามซุนเยียนไปภายหลัง
 ส่วนเจียวช้งกับนางเยียนตัวกงจี้ แลเห็นเพลิงลอยขึ้นไปบนอากาศตาม
 สัญญา ก็มีความยินดีเพราะหมายว่าซุนเยียนออกไปพ้นที่ล้อมแล้ว
 จึงประดาร์หัดต ขันค้ำน้ำฟ้าแสดดิน แลขออำนาจให้ช่วยซุนเยียนรอดพ้น
 จากอันตรายด้วย

ส่วนซุนเยียนกับขมม้า เมื่อแต่ไม่เห็น ทหาร เมืองจินไต้แดง คิดตาม มาแล้ว
 ก็พากันรีบขมม้าไปทางเขาเก็งคอกซิว พอดีเดินเข้าไปในทางช่องแคบ
 เขาเก็งคอกซิวได้ลึกหน่อย ก็ได้ยินเสียงประทัดสัญญาแลพลทหาร โห่ร้อง
 ชิงชิงซัน ซุนเยียนแลไปดูเห็นพลทหารเมืองจินไต้แดงคบไฟ ล้อมล้อม
 ไปทั่วทุกหนทุกแห่งดังถดถางวัน แลเจียงห่ากั๊กขมม้าออกมาขึ้นสกัดทางไว้
 กับร้องว่าเจ้าหน้มน้อยเจ้าจะพากันไปข้างไหน ซุนเยียนก็หาได้ ไต่ตอบ
 โดยประการใดไม่ ขมม้าตรงเข้ารบกับเจียงห่ากั๊กได้หลายสิบเพลง เห็นว่า
 เหลือกำลังที่จะรบผาออกไปได้ จึงชักม้าแยกไปทางด้านขวาพบของเจียน
 ได้รับสู้กันเป็นสามารด ทหารเมืองจินไต้แดงยงหนุ่นแน่นเข้ามาทุกที่ ซุนเยียน
 จึงชักม้าพาขมม้าเดินถดไปทางหลังเขา พบทหารยกออกมาสกัดอีก
 กองหนึ่ง นายทหารที่กำกับมานั้นเป็นผู้เฒ่า ซุนเยียนจึงร้องถามไปว่า
 ท่านผู้เฒ่าชื่อนี้ชื่อใด จึงได้บังอาจมาสกัดทางเราได้ ขุนกุนไต้ฟง
 ก็หัวเราะ แลจึงบอกที่เราชื่อเบะเคเป็นทัพขุนกุน เมื่อครั้งปถาย
 แผ่นดินเดียดก๊ก อาของเจ้าชื่อซุนมินได้สู้รบกันกับเรา และใช้กลอุบาย

หมดอายุ 30/03/2565

ให้เราได้รับความเจ็บแค้นมากนัก เมื่อเราได้มาพบกับเจ้าเขาวน
 เราก็คงจะให้เขาได้รับความเจ็บแค้น เหมือนยังกับอาชญากรรมที่เรา
 กับเขา พูดแต่ถ้อยคำตรงเข้ารบกับขุนเขี่ยนได้หลายสิบเพลง ยังหา
 แพชนะกันไม่ ขุนเขี่ยนจึงนึกในใจว่านายทหารผู้เฒ่าคนนั้น มีฝีมือแต่
 กำลังเข้มแข็งนัก ถ้าจะรบซึ่งหน้าเห็นยากที่จะเอาชัยชนะได้ จำเป็น
 จะต้องใช้กลอุบาย เมื่อใดที่ก็จะฆ่าเสียให้ได้ คิดดังนั้นแล้วความ
 วิชาไม่ บุกขึ้นก่อนในโรงอุบายกับขบวนมาตาม ขุนเขี่ยนเห็นได้ที
 ก็ชักม้าหันหลังถอยมา เขาทวนแทงบุกขึ้นถุกที่หลัง ขวนไปจวน
 ตกจากหลังมา บุกขึ้นกับขบวนมาเห็น แดงพอกทหารเมืองจันทอง
 ลักค้อยทุ่งดีดำนนั้น เมื่อเห็นโคมตีญญาบทยอดเขาค้านดีแดงหันต้อง
 ตรงไปทางใด ก็พากันยกทัพไปทางนั้น แดงเข้าล้อมสักขุนเขี่ยน
 ได้เป็นหลายชั้น ขุนเขี่ยนกับบ้นบำพยายามรบฆ่าฟันสักเท่าใด ๆ ก็ทำ
 ออกจากที่ล้อมได้ไม่ จึงเงยหน้าแดงขึ้นไปบนยอดเขา เห็นโคมตีแดง
 ต้องตรงมายังที่ตนอยู่กว่า โคมนั้นเองเป็นโคมตีญญาบทยอด
 ให้พวกทหารเมืองจันทองตามล้อมเรา เราจำเป็นจะต้องพยายาม
 ขึ้นไปบนยอดเขา จับตัวคนที่คอยให้สัญญาฆ่าเสียให้จงได้ คิดแล้ว
 ก็รีบขบวนขึ้นไปบนยอดเขา พวกทหารที่รักษาอยู่บนยอดเขานั้นก็พา
 กันถนัดก่อนคิดแต่ไม่ขอลงมาเป็นอันมาก ขุนเขี่ยนเห็นว่าเหตุยกกำลัง
 ที่จะมาขึ้นไปบนยอดเขาได้ จึงชักม้าถลันลงไปยิงเชิงเขา คงตกอยู่
 ในที่ล้อมจันทองสว่าง ก็มิรู้เหตุถึงเห็นดังนั้นจึงคิดจะไปถอยถอยขุนเขี่ยน

หมดอายุ 30/03/2565

ให้สมัครเขาทำราชการอยู่กับพระเจ้าจันซีฮ่องเต้ แต่เมื่อกำตั้งกิมจูเหั่งง
 ฐักวางเดินลงมาจากยอดเขาหนั้น ชุนเอียนก็น้าวเกาทัณฑ์ นางคอยที่อยู่
 พอเห็นกิมจูเหั่งงเข้ามาใกล้ ก็ถนเกาทัณฑ์ ไปถูกไหล่กิมจูเหั่งงตก
 จากหลังถวางล้มลง นายทหารก็ช่วยกันเข่าแก้ ไช้ประคองกิมจูเหั่งง
 ให้ลุกขึ้น บังเอินเกิดมีลมพายุที่แดนตงใหญ่ จนพวกทหารที่ล้อม
 ยืนนั้นแทบจะล้มตาศาไม้ขึ้น ชุนเอียนเห็นได้ก็ทักชวนบ้าน้ำช่วยกันรบฝ่าฟัน
 ออกจากที่ล้อมได้ การที่เกิดมีลมพายุที่แดนตงนั้นทั้งนี้ ก็เป็นด้วย
 บุญบารมีของชุนเอียนซึ่งยังไม่ถึงจะดับสูญ เพราะฉนั้นจึงระเฉื่อยให้
 แคล้วคลาดศัตรูรพอาวุธต่าง ๆ ของพวกข้าศึกไป แดงทงมาทักหาได้
 ยึดโรยกำตั้งไม้ ครั้นชุนเอียนออกจากที่ล้อมได้แล้ว จึงได้ รับขบม้า
 หน้ไปตั้งเขาแห่งหนึ่ง เมื่อเห็นว่าพวกข้าศึกไม่ได้ยกติดตามมาแล้ว
 จึงได้หยุดพักดื่มเพลิงอย่างเดื่อเถาะ ปล่อยให้มากินน้ำกินหญ้า แล้ว
 ก็ให้เอาเข้าตากออกมารับประทานกับบ้าน้ำจันฉิม ครั้นหยุดพักหาย
 เหนื่อยแล้ว ก็รับขบวนมาพากันเดินไปตั้งกลางวันแดกลางคืน เพราะ
 ประสงค์ขอยากรีบจะให้ ไปตั้งเมืองเจ้เสี้ยโดยเร็ว

ฝ่ายพวกทหารเมืองเอียนซึ่งรักษาน้ำที่เชิงเทินอยู่นั้น ได้ยิน
 เสียงกลองรบแดงเพลิงทางเขาเก็งคชชัวอยู่จนตอดครั้ง จึงนำความ
 ไปทูลแก่เจ้ยวฮ่อง ๆ ก็ทรงตทพระไทย แดรับตั้งว่าคงจะเป็นกองทัพ
 เมืองจัน ก็ทักข่มคอยจับชุนเอียนเป็นแน่ จึงมีรับตั้งถามพวกขุนนาง
 ทั้งหลาย ว่าใครจะอาสาออกไปช่วยแก้ ไช้ช่วยชุนเอียนได้บ้าง แดรับตั้ง
 อยู่เช่นนั้นถึงสองสามองค์ ก็ห้ามใครกล้าทูลรับอาสาขึ้นไม่ เจ้ยวฮ่อง

ทรงกริ้วเป็นกำลังแตรับสั่งว่า ช่างไม่มีใครเจ็บร้อนช่วยแผ่นดินเลย
 สักคนเดียว ต้มเลี้ยงเห็นเจี้ยวของทรงกริ้วมากดังนั้น จึงคุกเข่าตง
 ทูลว่า ใต้ขุนนางทั้งหลายจะกลัวความตาย แต่ไม่กตัญญูต่อแผ่นดิน
 ก็ห้ามได้ การที่ไม่ผู้ใดผู้หนึ่งกล้ารับอาชญาออกไปสู้รบกับข้าศึกทรง
 ก็เห็นว่ากำลังจะสู้แก่ข้าศึกไม่ได้ จึงได้พากันนิ่งอยู่ แต่ถ้าจะโปรดให้ผู้
 ใดผู้หนึ่งออกไปแล้ว ก็คงจะเต็มใจออกไปตองพระเดชพระคุณจนกว่า
 จะสดกกำลังตง แต่ข้าพพระบาทยังเห็นมีขุนนางนายทหารอยู่ผู้หนึ่ง มีกำลัง
 แตร่มมือเข้มแข็ง ประกอบไปด้วยสติปัญญา เห็นพอจะเอาไชยชนะ
 แก่ข้าศึกได้ เจี้ยวของจึงรับสั่งถามว่าขุนนางนายทหารผู้นั้นคือใคร
 ต้มเลี้ยงจึงทูลว่าคือตอกเคี้ยงง้วนไต้ย เป็นบุตรตอกกับไต้ยเวี่ยน
 ดำหรับตำราพิไชยสงครามมาก แลทั้งใต้ของวิเศษจากเข็ญนมาด้วย
 แตร่มตีนตอกเคี้ยงไต้ยตาออกจากราชการไปปฏิบัติมารดาอยู่บ้านเดิม ถ้า
 เจี้ยวของโปรดมีกระแสรับสั่งให้ตอกเคี้ยงเข้ามารับราชการตามเดิมแล้ว
 ข้าพพระบาทจะขอเป็นผู้เชิญกระแสรับสั่งไปยังตอกเคี้ยง ถ้าตอกเคี้ยง
 จะพูดจาผิดพรูไปโดยประการใด ๆ ข้าพพระบาทก็คงจะพยายาม
 อธิบายชี้แจง ให้ตอกเคี้ยงเข้ามาเผ่าจนได้ เจี้ยวของก็ทรงเห็นชอบด้วย
 จึงทรงพระอักษรถึงตอกเคี้ยงฉบับหนึ่ง ให้ต้มเลี้ยงเป็นผู้เชิญเขาไป
 ให้ตอกเคี้ยง เมื่อต้มเลี้ยงได้รับพระอักษรแล้ว ก็ถวายคำนับตาออก
 จากเผ่า รับเดินไปบ้านตอกเคี้ยง แลเมื่อเวลากำลังต้มเลี้ยงเดินไปนั้น
 ต้มเลี้ยงจึงนึกในใจว่า ตอกเคี้ยงเป็นคนใจเด็ดเดี่ยว แต่มีความ
 กตัญญูต่อมารดาอย่างเคร่งครัด ถ้าเราไปพบแต่ได้ผู้ศรัทธาทรงหลายน

กับดอกเคียงก่อนแล้ว การก็คงจะไม่สำเร็จเป็นแน่ แต่ถึงอย่างไรก็ดี
 เราก็คงจะพยายามไปให้พบกับมารดาดอกเคียงก่อนให้จงได้ พอไปถึง
 ประตูบ้านดอกเคียง ตมเสียงจึงถามคนเฝ้าประตูว่า ท่านง่วนไฉน
 อยู่หรือไม่ คนเฝ้าประตูจึงตอบว่า นายข้าพเจ้าเพิ่งออกไปจากบ้าน
 เมื่อก่อนนำท่านมาจนถึงครัวเดียว ตมเสียงก็มีความยินดีรีบเดินเข้าไป
 ในบ้าน และบอกเด็กคนใช้ให้เขาไปบอกกับมารดาดอกเคียงว่า ตมเสียง
 มาขอขาคำนับอยู่ที่ข้างนอก เมื่อมารดาดอกเคียงได้ทราบเข้าเช่น
 ก็รีบออกมารับตมเสียงต่างคนต่างคำนับกัน แล้วมารดาดอกเคียงจึง
 เชิญให้ ตมเสียงนั่งเก้าอี้แต่ถามว่า ท่านมีกิจอย่างใดหรือ จึงได้ขุดำห์
 มาบ้านข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามีความชอบใจท่านยิ่งนัก ตมเสียงจึงบอกว่า
 ข้าพเจ้าทุกวันนี้ก็อยากจะลาออกจากราชการ ไปหากินตามภูมิดำเนา
 เดิมชัวม่อหนึ่ง ๆ เหมือนกับท่านง่วนไฉนเหมือนกัน แต่ยังหาโอกาส
 ไม่ค่อยจะได้ ครนกับคนพอจะมี โอกาสที่จะลาออกจากราชการได้
 ก็ขี้อธิษฐานให้เกิดสิ่งสงครามขึ้น ถ้าจะลาออกจากราชการหรือแต่งตั้ง
 บิดพร้อมไม่รับราชการในเวลาฉบับฉันทัน ก็เท่ากับเป็นคนอะกตัญญูต่อ
 แผ่นดินไป เพราะฉนั้นจึงได้ตั้งใจขุดำห์ของพระเดชพระคุณ ไปจน
 กว่าจะสุดกำลัง เมื่อเสร็จการสงครามแล้ว จึงจะลาออกจากราชการ
 กลับไปหากินตามภูมิดำเนาเดิม เมื่อมารดาดอกเคียงได้ทราบข่าว
 สงครามเข้าเช่นนี้ ก็มีความตกใจจึงถามตมเสียงว่า พวกข้าศึกนั้น
 คือใครเคยยกมาถึงไหน กับใครผู้เป็นแม่ทัพออกไปต่อสู้แก่พวกข้าศึก
 ตมเสียงจึงบอกว่า กองทัพเมืองจีนยกมาหนทางอักษิณสถิตก็จะถึง

หมดอายุ 30/03/2565

เมืองเขื่อนน้อยแถว นายทหารเอกแซ่ซุ่นทั้งสามคนพ่อตลก ก็ตายเตี้ย
ในท่ามกตางคึก แถบคันทึงยามมีผู้ใดที่จะกล้าอาษาออกไปเป็น

แม้ที่พลปราบปรามพวกซำคึกไม่ พวกราษฎรมีความรื่นเริงใจเป็นอย่าง
ที่สุด เพราะฉนั้นเจียวของจึงให้ข้าพเจ้าเชิญพระอักษรมารั้งทำง่วนไต้ย
เพื่อจะได้ไปถูกษาหารหรือด้วยเรื่องการคึกสงครามต่อไป มารดาตลกเคียง

จึงตอบว่า ถ้าเช่นนั้นขอให้ท่านรอคอยอยู่สักประเดี๋ยวจ ตลกเคียง
ก็คงจะกลับมา พดยังไม่ทันจะขาดคำตลกเคียงก็พอมารั้ง คิมเตียง

มีความยินดีตลกซุ่นนค่านับ ต่างคนต่างก็ค่านับกัน ส่วนมารดาตลกเคียง
ก็ตากตมเขาไปข้างใน ตลกเคียงจึงเชิญให้ คิมเตียงนั่งบนเก้าอี้
ตลกเคียงจึงถามคิมเตียงว่า ฉันท่านมีกิจสิ่งใดหรือ จึงได้มายังบ้าน

ข้าพเจ้า ๆ มีความชอบใจท่านเป็นอันมาก คิมเตียงจึงบอกว่าข้าพเจ้า
ก็ตั้งใจจะมาพุดคุยกับท่านเดิ่นนานแล้ว แต่ก็ห้ามเวตาว่างไม่ บดิน
เจียวของโปรดให้ข้าพเจ้าเชิญพระอักษรมายังท่าน ก็พอประจวบเป็น

โอกาสอันดี ที่ข้าพเจ้าจะได้มาค่านับเยี่ยมท่านด้วย ว่าแล้วก็ตั้ง
ซงพระอักษรให้แก่ตลกเคียง ๆ คุกเข่าลงค่านับรับของพระอักษร มา
เบ็ดอ่านมีใจความว่า บดินกของทัพเมืองจิ้นยกมาทางประมาณอึก

ยี่สิบสี่เศษ ก็จะถึงเชิงกำแพงเมืองเขื่อนน้อยแถว แถบคันทึง ไต้ผู้หนึ่ง
ที่จะสามารถยกออกไปต่อสู้กับซำคึกได้ ไม่ เวาก็เห็นอยู่แต่ท่านผู้เดียว
ซึ่งจะเป็นผู้ทำนุบำรุงบ้านเมืองให้มีความสุขร่มเย็นต่อไปได้ เมื่อตลกเคียง

ง่วนไต้ย ได้ทราบหนังสืออันแล้วให้รีบเข้ามารับราชการโดยเร็ว เพื่อ
ไม่ให้เสียชื่อเสียงว่าพวกแซ่ตลกได้ขาดทำนุบำรุงแผ่นดินไป เมื่อตลกเคียง

พบคตอายุ 30/03/2565

อ่านพระอักษรจบแล้ว ดอกเคี้ยงก็วางพระอักษรไว้บนโต๊ะเฉียดก๊กเข้าตง
คำนับพระอักษรอีกครั้งหนึ่ง ๕ คมเสียงจึงถามว่าเมื่อการเป็นเช่นนี้

ท่านจะไม่ปรตประการใด ๕ ดอกเคี้ยงจึงถนหายใจแล้วตอบว่า ๕ เพง
ฮาวุซข้าพเจ้าก็ไม่ได้ ผูกข้อมมานานก่อนข้างจะเร็วมาก ๕ แดทงทาน

มารดาอายุก็ชราตงถึงแปดสิบเศษแล้ว ๕ หามผู้ใดที่จะคอยเป็นผู้ปฏิบัติไม่
เพราะฉนั้นจึงทำให้ข้าพเจ้ามีความวิตกในการเวรณยงนิก ๕ คมเสียง

จึงตอบว่า ๕ การที่ท่านมีความกตัญญูต่อข้าพเจ้าท่านมารดา ๕ ก็เป็น
สิ่งทีประเสริฐอยู่แล้ว ๕ แต่ข้าพเจ้าอยากจะขอกล่าวให้ท่านฟังว่า ๕ ความ

กตัญญูหนักปราชญ์โบราณได้แบ่งไว้เป็นสองประเภท ๕ คือ กตัญญู
ต่อประเทศแดพระมหากษัตริย์นั้น ๕ เรียกว่าตง ๕ กตัญญูต่อบิดามารดา

ครูบาอาจารย์แด่ท่านผู้มคคุณนั้น ๕ เรียกว่าเห่า ๕ แดความกตัญญูของท่าน
ซึ่งมคต่อมารดานั้น ๕ ก็ย่อมปรากฏแดเป็นที่สรรเสริญแก่โลกอยู่แล้ว

ส่วนความกตัญญูต่อประเทศแดพระมหากษัตริย์นั้น ๕ แม้จะมีอยู่ในใจ
ของท่าน โดยเครื่องครัดแล้วก็ดี ๕ แต่ยังไม่ปรากฏออกมาให้ ๕ โลกเห็นไม่

เปรียบประดุจทหารเอกซึ่งมีร่างกายผ่องอำไพแข็งแรงกล้าสู้ ๕ แต่มา
ขาดแขนเสียข้างหนึ่ง ๕ หรือเปรียบเหมือนนารทพิงวันสาวอันงาม ๕ แต่หน้า

มามีไฝปานดำเสียแถบหนึ่ง ๕ ลักษณะของคนทั้งสองนั้น ๕ จะกิตติขัตกับ
ความสวยงามของคนทั้งสองสักเพียงใด ๕ เมื่อความกตัญญูต่อประเทศ

(คือตง) ๕ ของท่านยังไม่ปรากฏแก่โลกทราบใด ๕ ความกตัญญูของ
ท่าน (คือตงเห่า) ๕ ก็ต้องจคว่า ๕ ยังเต็มครบบริบูรณ์ ๕ ไม่ได้ยู่คราบนั้น

หมดอายุ 30/03/2565

ตอกเคี้ยงถนใจใหญ่แล้วพูดว่า ๕ ถ้าข้าพเจ้าไม่มีเรื่องติดขัดด้วยการ

ปฏิบัติท่านมารดาแล้ว ข้าพเจ้าก็มีความรังเกียจที่จะไปช่วยอุดหนุนบ้านเมืองเลย แต่เมื่อขณะคนทั้งสองกำลังถนากันอยู่นั้น มารดาตอกเคียงแอมพั้งอยู่ที่ข้างฝาในห้อง เมื่อคนทั้งสองพูดจบลงแล้ว นางจึงเดินออกมาข้างนอกห้อง แลพูดกับตอกเคียงว่า มารดาก็มีอายุชรามากแล้ว ทั้งร่างกายก็ทุพสภาพดูเหมือนความตายมาคชยอยู่ทุกเวลา ตมหายใจเข้าออก ถึงจะอยู่ต่อไปก็หาเป็นคุณประโยชน์ต่อบ้านเมืองไม่ แลยังทำให้เจ้ามีกังวล ต้องขาดจากความมกตัญญูต่อประเทศบ้านเมืองด้วย เพราะฉนั้นจะตาเจ้าตายเสียในเวลานี้ เพื่อเจ้าจะได้หมดความกังวล รับไปช่วยปราบปรามสัตว์ร้ายแผ่นดินตามหน้าที่ของเจ้า ว่าแต่นางก็รวมชายเสียจะกระโดดลงไปจากตึกเพื่อจะให้ตาย ตอกเคียงก็ถูกชนรวบถอดเขามารดาไว้ได้ จึงเชิญให้นางขึ้นนั่งบนเก้าอี้ แล้วตอกเคียงก็คุกเข่าลงคำนับแล้ว เมื่อท่านมีความประสงค์จะให้ข้าพเจ้าไปแล้ว ขย่ำว่าแต่จะไปสู้แก่ข้าศึกซึ่งเป็นมนุษย์เดินดินด้วยกันเลย แม้ถึงจะเป็นเทวดาหรือยักษ์นับส้าจิด ๆ ก็ดี ข้าพเจ้าก็คงจะอด้าหัดของพระเดชพระคุณท่านจนสุดกำลังที่ข้าพเจ้าจะทำได้ มารดาตอกเคียงจึงกล่าววว่า เมื่อความมกตัญญูของเจ้ามีมั่นคงแน่นอนอยู่เช่นนี้แล้ว เทวดาผู้ต่างเจ้านายคงจะช่วยไสยให้เจ้าชนะแก่พวกสัตว์ทุกทิศานุทิศ แลเจ้าจึงรีบไปเฝ้าเจ้ายวฮ่องพร้อมกับคัมเสียงในเวลาดวงนั้นเถิด มารดาจะอด้าหปฏิบัติรักษาตัวคอยถักว่าเจ้าจะได้มีไชยชนะแก่ข้าศึกกลับมา คัมเสียง

หมดอายุ 30/03/2565

กับตอกเคียงต่างก็คำนับตามารดาออกจากบ้านพากันไปเฝ้าเจ้ายวฮ่อง

ฝ่ายเจ็วของเมอได้เห็นดอกเคียงมาเผ่าเซนนแล้ว จึงรีบสั่งว่า

เราไม่ได้เห็นหน้าท่านมานาน มารดาท่านแต่ตัวของท่านยังมีความซื่อสัตย์
อยู่หรือ ดอกเคียงจึงทูลว่าโดยอาศัยเดชบารมีของเจ็วของได้

ปกแผ่ไป จึงได้มีความผาศักดิ์บายตลอดมาจนทุกวันนี้ เจ็วของ
จึงรีบสั่งต่อไปว่า บัดนี้เมืองจันทบูรจะยกกองทัพตั้งถาเข้ามาในเขต

แดนของเรา ชนเฝ้าตามคนพ้อตูกก็ตายเสียในท่ามกลางศึก แดกกอง
ทัพข้าศึกก็ยกตั้งถาเข้ามา เกือบจะถึงธานีกำแพงเมืองอยู่แล้ว เรา

เห็นอยู่แต่ท่านผู้เดียว ซึ่งมีสติปัญญาแต่ผมขอพ้อจะกู้เมืองได้ เพราะฉนั้น
ขออย่าให้ท่านมีความรังเกียจเลย แดข้อเสียดของท่านก็จะได้มีปรากฏ

ไปชั่วกัลปาวสาน ดอกเคียงจึงทูลว่า พระบารมีของเจ็วของแด
แผ่นดินเขื่อน พวกแซ่ดอกก็ได้อาศัยบารมีมาช่วยชีวิตคน

แล้ว ถึงมาทว่าข้าพระบาทจะต้องตายด้วยฝีมือข้าศึกคงไปโดยทันทีแล้ว
ข้าพระบาทก็คงจะต้องหาขาออกไปต่อสู้แก่ข้าศึกให้จนได้ เจ็วของ

ก็มพระไทยยินดี ทรงดำให้ดอกเคียงฟังว่า เมื่อคนชนเขื่อนรบฝ่า
กองทัพเมืองจันทบูร เพื่อจะไปขอกองทัพเมืองเจ้าให้ยกมาช่วย บัดนี้

ชนเขื่อนยังติดอยู่ในที่ตอมณะเขาแก่งคอซิว ท่านจึงรีบยกทหารไปช่วย
ชนเขื่อนให้รอดพ้นจากพวกข้าศึกด้วย ดอกเคียงก็คำนับรับ ๆ ตั้ง

ลากลับไปบ้าน เมื่อตั้งเสียดกิจการในบ้านเสร็จแล้ว จึงคำนับลา
มารดามาแต่งตัวพร้อมเกราะธพายกระบี่คู่ ขึ้นมาคุมทหารช่วยคน

เป็ดประคเมืองออกไป แดเห็นกองทัพเมืองจันทบูรมาตั้งสกัดทางอยู่
ดอกเคียงจึงร้องถามว่า ท่านนายทหารนั้นชื่อใดแซ่ใด จึงได้บังอาจ

หมดอายุ 30/03/2565

มาส์กักทางเราไว้ฉนั้น ไม่กลัวความตายหรือ ของเจียนโตฟังคังนั้น
 จึงร้องตอบไปว่าข้าพเจ้าแซ่ของชื่อเจียน มาคอยท่านอยู่ช้านานแล้ว
 คิดว่าอาวูจะต้องเป็นสนิมเสียแล้ว พอท่านออกมา ก็พอประจวบเป็น
 เวตาเหมาะทีเดียว แด่ท่านชื่อโตแซ่โต จึงรีบบอกมาให้ข้าพเจ้าทราบ
 โดยเร็ว ตกเตียงได้ฟังก็ยิ้มแล้วตอบว่า เราแซ่ตอกชื่อเคี้ยงเป็นที่
 แม่ทัพ ได้ลาพักราชการไปปฏิบัติมารดาอยู่ที่บ้านเดิมเราเสียนาน ท่าน
 จึงยังหาได้เห็นผมมือแดงทราบชื่อเราไม่ การที่เราออกมาครั้งนี้ ก็เพราะ
 อยากจะชมผมของท่าน พุดแดงชกกระมั่วราต้องมือเขาร่วมกับของเจียน
 ของเจียนรบรองบ้องบัดด้วยกระม่อของเหล็กแปดเหลี่ยม สู้รบกันได้หลาย
 เพดง ยังหาเพดงพลาดกันไม่ ตกเตียงจึงนึกว่าของเจียนผู้น
 มผมมือเพดงอาวูชานช้านานของไว้ ทั้งกำดั่งก็กล้าหาญ ถ้าเราจะ
 รบหักเอาด้วยผมมือ ก็เห็นว่าจะเอาไชยชนะได้ โดยยาก แด่ทั้งของเจียน
 ก็มีกระบี่วิเศษด้วย เพราะฉนั้นจึงจำเป็นต้องใช้ของวิเศษ ไม่ทำ
 อันตรายแก่ของเจียนเสียก่อน จึงจะเอาไชยชนะแก่ของเจียนได้ เมื่อ
 คิดเช่นนั้นแล้วก็ทำเป็นเสี้ยที่ชกมาหั้น ของเจียนไม่รู้ในกลอุบาย ก็ขับ
 ม้าได้ติดตามไป ตกเตียงเห็นได้ทีก็เอากำมะถันแดงวิเศษขว้างขึ้นไป
 บนอากาศกลายเป็นก้อนเมฆแดงถอยลงมา ของเจียนหลบไม่ทัน
 ก้อนเมฆถายดีที่ฟาดถูกหน้าของเจียนแถบหนึ่งจนตามืด เป็นประกาย
 เจียนแทบตกจากหลังม้า แต่ของเจียนมีสติฟุดงกอดคอม้ารีบหนีไป
 ตกเตียงเห็นของวิเศษของคน ไม่สามารถที่จะทำอันตรายให้

ของเจียนถึงแก่ชีวิตได้ ออกนิกขิตใจว่าของเจียนมันจะหนีไปข้างไหนพัน จึงรีบขับม้าไล่ติดตามไป ของเจียนมีความเจ็บปวดเหลือทนจนล้มตาไม่เห็น แค่งพอมส์ตริ ตึกได้ยินเสียงฝีเท้ามาของข้าศึกได้ประชิดเข้ามา ของเจียนจึงชักกระบี่วิเศษเค็กเวทมนตร์ขวางขึ้นไปบนอากาศ กระบี่วิเศษก็ถอยปลิวไปตกตรงครึ่งรัษะตอกเคียง ๆ หลบไม่ทัน ถูคมกระบี่วิเศษคอขาดตกม้าตาย พวกทหารเมืองจิ้นก็พากันได้บุกกรฆ่าฟันทหารเมืองเอียนล้มตายลงเป็นอันมาก ทที่เหลือตายก็พากันนำเอาศพลอกเคียงกลับมาเมืองไป แลของเจียนเม่อถูกสิ้นชีพก็อำมะถนแดงวิเศษไปแล้ว ก็มีมีความเจ็บปวดเหลือทน จึงได้ยกทหารกลับมาเข้าค่าย เม่อเจียงห้าแม่ทัพใหญ่ได้ทราบเข้าเช่นนั้น จึงได้มาเยี่ยมแฉะจัดให้แพทย์พยาบาลของเจียนอยู่หลายเวลา จึงได้หายเป็นปรกติตามเดิม

ฝ่ายกุด้านเม่อเห็นตอกเคียงเสียที่แก่ข้าศึกตายในทวิม ก็มี ความตกใจยิ่งนัก จึงนำความไปกราบทูลเจ้จวฮ่องให้ทราบพฤติเหตุ เม่อเจ้จวฮ่องได้ทราบว่ตอกเคียงตายในทวิม ก็ตกพระไทยตั้งทงองค์ แดทรงถอนพระฤทัยว่า เห็นฟ้าแต่ดินจะให้เมืองเอียนสูญสิ้นเสียเป็นแน่แล้ว จึงโปรดให้เจ้าพนักงานนำศพไปยังบ้านตอกเคียง แลโปรดให้จัดการเดินไห้วตามประเพณี

ส่วนขุนเอียนกบมบนบานน ครนเดินมาถึงเมืองเจ้แฉว ก็เข้าไปหาเจ้าพนักงานผู้ใหญ่ เพื่อขอให้ช่วยนำความไปทูลเจ้จวฮ่องเจ้าเมืองเจ้ให้ทราบด้วย อนึ่งเจ้จวฮ่องผู้นั้นเป็นบุตรบุญของเจ้าเมืองเจ้คนเก่า เดิม

เจ้าของชื่อชวดเจียง ต้องกตอุบายนาง ไช้สูยสนมเอกคิตทำร้าย จึง
 ของหนีไปอาศัยอยู่หัวเมืองฉนวนนอกเขตรแดนเมืองเจ้อยู่หลายปี ครั้น
 ภายหลังเมื่อขุนของทวงคืนแล้ว ชวดเจียงไปได้ขึ้นเป็นมาเป็นผู้คิตทำ
 คักสงครามฆ่าออกคิตาย จึงตีเอาเมืองเจ้คืนได้ ภายหลังกลับมา
 เป็นไมตรีกับเมืองฉียน แต่พึ่งครองเมืองเจ้โดยสืบสืบเคษบ้านเมืองก็ยัง
 ไม่ค่อยจะบริบูรณ์นัก แลราษฎรก็ทำมาหากินพอเลี้ยงชีพ อยู่มาวัน
 หนึ่งเมื่อเวลาเช้าของเสด็จออกขุนนาง เจ้าพนักงานทูลว่า บัดนี้เจียวของ
 เจ้าเมืองฉียน ไซ้ให้หลานหน้ากุนของ ชื่อชุนเทียน นำราชสาส์นมาถวาย
 เจ้าของจึงมีรับสั่งให้เจ้าพนักงานนำตัวชุนเทียนเข้าไปเฝ้า ชุนเทียน
 เข้าไปถึงหน้าท่งก็คุกเข่าลงคำนับแล้วทูลว่า เจียวของเจ้าเมืองฉียน
 ทรงไซ้ให้ข้าพระบาทนำราชสาส์นมาถวาย เจ้าของก็ทรงรับสั่งอนุญาต
 ให้ชุนเทียนขึ้นเฝ้าได้ตามตำแหน่งยศ ชุนเทียนก็ถวายราชสาส์นแก่
 เจ้าของ ๆ จึงฉีกผนึกออกอ่านราชสาส์น เมื่อได้ทราบความตลอดแล้ว
 ศัรพระภักตริกเผด็จตงทนต์ แลรับสั่งว่ากองทัพเมืองฉินยกมาครั้งใหญ่
 หลวงนัก พดทหารหรือกัมฝมอเซมแซงกล้าหาญประดุจเสืออันร้าย
 ตั้งใจจะปรามปรามหัวเมืองทั้งหลายให้อยู่ในอำนาจโดยราบคาบ แต่
 คำโบราณกล่าวไว้ว่า เมื่อฝนปากแห่งพนักคงต้องแห้ง ถ้าเมืองฉียน
 เป็นอันตรายลงไป เมืองเจ้ก็ยากที่จะตั้งมั่นรักษาตัวอยู่ได้ เราควร
 ที่จะยกกองทัพไปช่วยเมืองฉียน แต่นายทหารในเมืองเจ้ก็มีแต่แก่ชรา
 แทบทั้งหมด ทงทกแถวทหารก็เบาบางแต่เลี้ยงอาหารก็ขัดสน โดย
 เหตุนี้ จึงเป็นการคิตคิตในเรื่องที่จะยกกองทัพไปช่วยเมืองฉียนรบกับ

ข้าศึกได้ เมืองซุนเยียนได้ ยินตงนงจิงคานบแดงทูลว่า เมืองเจ้กับ
เมืองเยียนกได้ มิได้วิตวิตต่อกันมาช้านานแล้ว เมื่อเมืองใดเกิดมีความ
ทุกข์ร้อน ก็ไม่เคยยกกำลังช่วยออกหนุนซึ่งกันและกันอยู่เสมอ การที่
เจ้ของตงไปรบให้ข้าพระบาท เขาชีวิตครุฬาคมอาวูชนั้วราชสำนักมาถวายเป็น
เจ้ของตงนี้ ก็ทรงหวังพระไทยว่า พระองค์คงจะไม่บ่ตกความไม่ตรีเสีย
ได้ แดงนางเยียนตวงงงุ่ยยาของข้าพระบาทก็ตั้งให้ไปเชิญซุนบั้น
ผู้ครุให้มาช่วยในการสงครามครั้งนี้ด้วย ถ้ากองทัพเมืองเจ้ได้ยก
ไปช่วยตีขนาบกองทัพเมืองจิ้นเข้าแล้ว ไหนเลยกองทัพเมืองจิ้นจะทน
กำลังของกองทัพเมืองตงสองได้ อนึ่งพระองค์ยกยอทรามอยู่แต่
ว่า เมืองเยียนกับเมืองเจ้เปรียบเหมือนพี่น้องร่วมสายโลหิตเดียวกัน
เมื่อเมืองเยียนเป็นอันตรายลงไปแล้ว ในไม่ช้าก็เร็วเมืองเจ้ก็คงจะเป็น
อันตรายลงไปเหมือนกัน เพราะเมืองเยียนเป็นต้นทาง แดถ้าพระองค์
จะตั้งพระไทยทำนุบำรุงให้เมืองเจ้มีความสุขสบายแล้ว พระองค์ควร
ตั้งช่วยให้เมืองเยียนพ้นจากมือพวกข้าศึก มิเช่นนั้นเมืองเจ้ยกทัพจะ
หาความทุกข์สบายได้ ขอพระองค์จงทรงตรึกตรองในข้อนี้ให้มากด้วย
เมืองซุนเยียนได้ทูลเจ้ของจบบลงแล้ว อ้วนตติซุนนางผู้ใหญ่จึงทูลเจ้ของ
ว่า ถึงแมเมืองจิ้นจะมีความขัดเคืองรบกันแต่เงาะกับเมืองเยียน
ก็ดี ถ้าจะกล่าวตามข้อสัญญาทางราชไมตรีแล้ว เมืองเจ้ก็จำเป็น
ต้องยกกองทัพไปช่วยเมืองเยียนอยู่เสมอ การที่เมืองจิ้นยกกองทัพ
มารบเมืองเยียนครั้งนี้ ก็โดยเมืองจิ้นคิดอยากจะได้อำนาจให้ตลอด
ทั่วไปทั้งหกหัวเมือง หารู้เมืองจิ้นจะหยุดแต่เพียงเมืองเยียนเท่านั้นไม่

การสงครามครั้งนี้เปรียบประดุจเพลิงอันร้อนกล้า เมื่อไม่คิดดับเสียตั้ง
แต่แรกทไฟก็ติดขึ้น แลจะคอยดับเขาเมื่อเพลิงนั้นติดติดขึ้นแล้ว ก็คง
เป็นการยากที่จะดับลงโดยง่ายได้ เพราะฉนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นด้วย
เกล้า ๆ ว่า ควรพระองค์จะยกกองทัพไปช่วยเมืองเขียนปราบปราม
เมืองจีนตามก้อยคำของขุนเขียนจึงจะเป็นการสมควร เมื่อเจ้าองค์ได้ทรง
ฟังอ้วนตึกกราบทูลขึ้นดังนี้ ครั้นจะห้ามปรามต่อหน้าขุนเขียน ก็ทรง
เกรงใจอ้วนตึก ด้วยเจ้าองค์ได้ทรงทราบมาใจของอ้วนตึกอยู่แล้วว่า
เหมือนหนึ่งกับเพลิง ถ้ายกห้ามปรามก็เสมือนเท้ากับยิงยุให้หินลชน
จึงแกดังทรงรับสั่งว่า ถ้าไม่กักกองทัพคุมทัพยกออกไปเองแล้ว เรา
ก็หมดความกังวล แลเชื่อว่ากองทัพเมืองจีนคงจะย่อยยับลงด้วยฝีมือ
ของท่านเป็นแน่ แต่เรายังมีความวิตกอยู่อย่างหนึ่ง คือเมื่อท่าน
ยกไปเสียข้างโน้นแล้ว ก็ห้ามผู้ที่จะบัญชาการฝ่ายบุเหมือนหนึ่งกับ
ตัวท่านที่ได้อยู่ไม่ ถ้าแม่ทัพของทัพเมืองฮั่นยกมา เราจะได้ใครเป็น
ผู้ต้านทานกองทัพได้ เพราะฉนั้นจึงเห็นว่าควรที่จะตรออยู่ก่อน จน
กว่าจะเลือกหานายทหารที่มีสติปัญญาแลฝีมือเข้มแข็ง ให้เป็นผู้คุมกอง
ทัพยกไปช่วยเมืองเขียนจึงจะเป็นทางอันสมควร อ้วนตึกจึงทูลว่าการ
ที่จะทรงเลือกหานายทหารผู้อื่น ๆ ให้คุมกองทัพไปรบกับเมืองจีนช่วย
เมืองเขียนนั้น พระองค์ก็ทรงทราบอยู่แล้วว่า เจียงहां แลของเจียน
ทหารเมืองจีนทั้งสองคนนั้น ก็ประกอบไปด้วยสติปัญญาแลทางฝีมือเข้ม
แข็ง ถ้านายทหารเมืองเจ้าฮั่นแซพเสียดึงดึงเป็นประการใดไป ก็
^{หมดอายุ 30/03/2565}
พาพวกพลทหารย่อยยับไปทั้งกองทัพ แลทางพระองค์ก็จะพลอยเสีย

พระเกียรติยศด้วย การที่จะยกกองทัพไปช่วยเมืองเขียนคร่งน ข้าพระ
 มาทจำเป็นต้องขออาชาศมุกกองทัพ ยกไปช่วยเมืองเขียน แดทงจะ
 ได้พยายามคิดเขาไสยชนะแก่ข้าศึกให้จงได้ ยังมีขุนนางผู้ใหญ่อีกคน
 หนึ่ง แซ่ตั้งชื่อมอกทลว่า ขอพระองค์จงโปรดอนุญาตให้อวนตติ
 เปนแม่ทัพคุมทหารยกไปจึงจะเป็นการสำเร็จ แดข้าพระบาทก็จะขอ
 พระอนุญาตออกไปเป็นเพื่อนอวนตติรบกับข้าศึกด้วย เมื่อเจ้ของได้
 ทรงฟังขุนนางผู้ใหญ่ทั้งสองมีความเห็นต้องกันทลขันทงน ก็ไม่ทรง
 เห็นว่าจะมีทางใดทางหนึ่งที่จะทรงชัคขวางได้ จึงต้องจำพระไทยประทาน
 อนุญาต แดมีรับสั่งว่า การที่ท่านทั้งสองเต็มใจจะสมัครไปนั้นก็เป็นการ
 ดีแล้ว แต่ท่านทั้งสองจงระมัดระวังตัวให้จงดี อย่าให้เสียทแก่
 ข้าศึกได้ แล้วโปรดให้เจ้าพนักงานจัดโต๊ะแตรสรา มาเลี้ยงขุนเขียน
 กับพวกขุนนางนายทหารที่จะต้องไปในกองทัพนั้นพรอมกัน ขณะเมื่อ
 เวลาค่ำเจ้ของกำลังเสวยพร้อมด้วยพวกขุนนางเหล่านั้น เจ้ของทอดพระ
 เนตรเห็นขุนเขียนมีลักษณะวีระกมลหน้าดีเหลี่ยม ริมฝีปากแดงฟันขาว
 ขนคิ้วแดงขนตาไล่เหมือนแก้ว ใบหยาดถึงบ่า มีอยาวถึงเข่า รูปร่างสูง
 ลักษณะเป็นผู้มีบุญ เจ้ของจึงตรัสประกาศเป็นนัยๆ กับขุนเขียนว่า
 เจ้าเมืองเขียนก็ชราลงมากแล้วแต่ไม่มีบุตรที่จะสืบราชสมบัติต่อไป แด
 ในเวदानก้เกิดการสงคราม ท่านยังจะทราบว่าจะเจียวช่องได้ทรงคิดคิด
 ให้ผู้ใดแทนตัวแล้วหรือ ขุนเขียนจึงทูลว่าแม่เจียวช่องจะทรงพระชรา
 มากแล้วก็ดี แต่ยังมีพระไทยแน่นอยู่ในทางยุทธิธรรม แดทง
 พยายามทำนุบำรุงบ้านเมืองให้มีความสุขเจริญรุ่งเรืองอยู่เสมอ แดทง

ราชประเพณีน้อยใหญ่ก็หาได้ทรงหัดดมพินเพื่อนไม่ เพราะฉนั้นจึงยังหา
 ได้ทรงคงใหญ่หนึ่งผู้ใดเป็นโทษต่อพระองค์ไม่ ด้วยพระองค์ยอม
 ทรงทราบอยู่แล้วว่า ป้าคงไม่ไร้เชื้อ เรือคงไม่ไร้พาย นายคงไม่ไร้ชา
 พาราคงไม่ไร้กระษัตริย์ เมื่อความจริงเป็นอย่างนั้น แม่เจ็วของจะ
 ทรงคงโทษชนหรือไม่ทรงคงชนกดี ก็กิจการบ้านเมืองก็ย่อมจะต้อง
 เป็นไปตามกรรมคาวอยู่นั่นเอง เมื่อเจ็วของได้ทรงฟังชนเขียนทูลตอบชน
 มาเช่นนั้น ก็ให้มพระไทยทรงเมตตาชนเขียนมากยิ่งช่น จึงนึกใน
 พระไทยว่าชนเขียนผู้นั้นต่อไปภายหน้าจะเป็นผู้นำวาสนาสั่งเป็นแน่ ครั้น
 เมื่อเสด็จการเดี่ยวโต๊ะแถว เจ็วของจึงมีรับสั่งให้เกณฑ์กองทัพสามพัน
 พร้อมทั้งเครื่องศาสตราอาวุธ กำหนดวันรุ่งขึ้นจะยกไปช่วยเมืองเขียนรบ
 กับซำคัก ตรัสสั่งเสด็จแล้วก็เสด็จขึ้น พวกขุนนางต่างคนต่างก็กลับ
 บ้าน รับผิดชอบเตรียมกองทัพที่จะยกไปช่วยเมืองเขียน แลช้วนตติก็
 พาชนเขียนกลับที่พักอยู่ที่บ้าน ชนเขียนก็เล่าเรื่องที่ได้รบพุ่งกับกองทัพ
 เมืองจันให้ช้วนตติฟัง แลพกนชนชยที่บ้านช้วนตติคนหนึ่ง ครั้น
 รุ่งขึ้นก็พากันเข้าไปเฝ้าทูลดาเจ็วของ ชนเขียนจึงทูลว่าขอได้โปรดให้
 ช้วนตติกับถ่มชอกคมกองทัพยกส่งนำไปก่อน ส่วนตัวข้าพระบาทนั้นจะ
 ท้องเที่ยวเดาะหาชุนบินต่อไป ถ้าได้พบชุนบินเมื่อใด จึงจะพาชุนบิน
 รับผิดชอบช่วยช้วนตติกับถ่มชอกเมื่อนั้น เจ็วของจึงตรัสว่าตั้งแต่ชุนบินช่วย
 ทำนุบำรุงเราได้เมืองเจ็วคนแล้วก็ตากลับไปอยู่เขา มิได้บอกแห่งคำบดให้
 เรากลับไม่ จึงเป็นการจวนใจที่จะบอกกับท่านได้ มีขุนนางผู้หนึ่งชื่อ
 ปีกเขียงทูลชวนว่า เมื่อชุนบินจะตาไปนั้นใด ให้หนังสือไว้แก่ข้าพระบาท

ฌบับหนึ่ง แดวตั้งวาทาชาพระบาทมความเบือหนายค้อตถากแดยค้ แด
 ถาอชยากจะถ้อเพค้เป็นเชียนแถว กัจงให้เบตหนังสือชนคักกจะทรวา
 ค้าบตทชุนบีนชาค้วยได้ บคินชุนเชียนก้มาคหามหาชุนบีน ด้วยราชการ
 ทพิค้กตั้งครวมซึ่งเป้นเหตุการใหญ่หุดวงถ้าคัญนค้ เพราะณนชาพระ
 บาทจะขอเป้นผู้นำชุนเชียนไปเทียวสืบหาชุนบีน คามค้าบตซึ่งมีแจง
 อยุ่ในหนังสือของชุนบีนนน เจ้าชองได้ทรวงพังกทรวงยันค้ จิงทรวงแตง
 หนังสือฌบับหนึ่งมอบให้ปิกเชียงนำไปให้ชุนบีนคด้วย ปิกเชียงกับ
 ชุนเชียนก้ถวาค้านบิตถากตบไปยังบ้านปิกเชียง แดหยิบเอาจดหมาย
 ของชุนบีนมาตรวจคเห็นมีจำหถงชองบอกว้า ให้ชออกจกกำแพง
 เมืองตรงไปทางทิศควันออกเป้นทางห้าสิบถ จิงให้เบตหนังสือชออกค
 เมื่อได้ทรวาคความตามจำหถงชองเชนน ปิกเชียงกับชุนเชียนแถบ้นบ้า
 พรอมคด้วยพตทหารมาชก้ถบีนาย จิงได้รบคตแจงคเรียมเส้มบึงอาหาร
 พอถ้มควร ควางกชุนมาเคินตรงชอกนชอกกำแพงเมืองไปทางคานทิศ
 ควันออกตามค้ำถงชอง จิกความมนหถงชองหนังสือฌบับนน

(เล่ม ๒ ยังพิมพ์ต่อไป)

เสียดศึกเอา

เล่ม ๒

ฝ่ายอวนตติกับตมอกคุมทหารตามพัน วิบเดินไปทางกลางวง
กลางคืน พอเกิดจระถังกายเมืองจัน อวนตติตั้งให้ตงคายมณฑงไว้
เพื่อจะดูกำลังพวกข้าศึก ส่วนกองธ่อดแนมเมืองจัน เมฆสับรว่าอวนตติ
คุมกองทัพเมืองเจ้าขมาช่วยเมืองเขยน แดมตงคายพักอยู่เขยน ก็นำ
ความไปแจ้งให้เจียงห้าแม่ทัพใหญ่ทราบ เจียงห้าจึงนำความขึ้นกราบทูล
พระเจ้าจันซื่อของเต ให้ทรงทราบ พระเจ้าจันซื่อของเตก็ตกพระทัย
จึงมีรับสั่งว่าอวนตติผู้นี้ เป็นคนมีชื่อเสียงปรากฏมาในแผ่นดินเจียดก
ว่าสัคนใดตงพันตงหมิน ส่วนนายทหารของเราก็งหาแต่เห็นว่ามี
กำลังแถมมอดตงเขยนนโม การที่เรามาตงตมเมืองเขยนหนักหลาย
วันแล้วยังหาเอาไชยชนะได้ไม่ บดินมกองทัพขมาช่วยเมืองเขยน
ซึ่งกองทัพเราจะต้องถูกเป็นทัพขนามอบอยู่เขยน พวกนายทัพนายกอง
ทั้งหลายใครจะคิดเห็นเป็นประการใด ยังมีนายทหารเอกผู้หนึ่งชื่อ
มองเทงยงช่นถวยค่านมกราบทูลว่า การที่พระองค์ทรงพระวิตกด้วย
ฝมช่นนายทหารแก่ของเมืองเจ้าเขยน จะมีทำให้พวกนายทหารมีความ
ด่ะทกด่ะท่านหวาดเสียวแห่งฝมช่พวกข้าศึกไม่หรือ ข้าพระเจ้าฝม
ฝมช่ช่นนอย จะขอรับอาสาออกไปตคคีร์ชะอ่อวนตติมาถวยให้

จงได้ พระเจ้าจันช้อยองเต ไต่ทรงฟังจึงรีบตั้งว่า กวาทเราพูดชนทงน
 หาใช้จะเกรงกลัวว่าตงแต่มมอชอนคตเองก็ห้ามได้ แต่วิธีตั้งความข้าง
 กองทัพเรา เป็นทำให้พวกข้าศึกทำไต่ทงตั้งผ่าย เพราะฉนั้นเราจึง
 มีความวิตก ส่วนตัวของท่านนแม่จระมมอเซมแซงกัจริง แต่บางท
 ก็ยังจะชอนกับการตั้งความอยู่ เพราะเช่นนั้นถ้าท่านจะออกไปรบกับ
 ชอนคต ต้องใช้กตอุบายจึงจะเอาไชยชนะได้ แต่เราจะสั่งให้กิมจูเห็ง
 คิดหาถอุบายก่อนแล้วท่านจึงค่อยออกไปรบ มองเทงจึงกราบทูลว่า
 เมื่อข้าศึกยกมาตงประชิด ถ้าไม่ยกไปตตทอนกำลังตงเสียบ้างแล้วก็จะ
 มีใจกำเริบหนักขึ้น เพราะฉนั้นขอพระเจ้าจึงขอพระทานพระอนุญาต
 ออกไปสู้รบตมมอชอนคตเสียตักคร้งหนึ่งก่อน ถ้าข้าพระเจ้าตมมอ
 ชอนคตไม่ได้แล้ว จึงค่อยไปรบให้ท่านกุนช้อ (กิมจูเห็ง) คิดหา
 ถอุบายค่อไป แต่ทงจะไม่เป็นการเสียเวลาด้วย พระเจ้าจันช้อยองเต
 จึงพระทานพระอนุญาตให้มองเทงชอกไปรบแก่ข้าศึก แต่มีรับสั่งให้
 เจียงห้าตรวจตราระวังค่ายคูเว้าใหม่न्छง ขอให้ข้าศึกยกถ่วงถ้าเข้ามา
 ต้เอาค่ายใหญ่ได้ เจียงห้าก็จัดการตรวจตราบ้องกันระวังอย่างกวดขัน
 ในคินฉนวนหนักหาได้มีเหตุการอย่างหนึ่งอย่างใดเกิดขึ้นไม่ ครนรุ่งชน
 เมื่อเสัพยอาหารเข้าแล้ว เจียงห้าจึงมอขงอาญาสิทธิให้แก่มองเทงคุม
 ทหารห้าร้อยยกออกไปรบกับข้าศึก มองเทงค่านับรับขงอาญาสิทธิขแต่คุม
 ทหารห้าร้อยยกออกจากค่ายเดินตรงไปยังค่ายเม้องเจ้ ให้ทหารร้อยห้า
 ทายต่าง ๆ ทหารเม้องเจ้ก็นำความไปแจ้งแก่ชอนคต ๆ ได้เกราะชนมา
 ถ้ออาดูชยกทหารออกจากค่าย มองเทงแต่เห็นนายทหารเม้องเจ้เมือ

ถึชวาน หน้าสี่ครวมหนวดแดงท่าทางดุร้าย รูปร่างสูงใหญ่เหมือน
 กบยักษ์ มองเทงก็เข้าใจว่าเป็นอ้วนคัต จึงร้องทวาดไปว่าเจ้ามังกรตง
 ทำโอหังหยิ่งจองหงอนนักไม่ใช่กิจการอะไรของคน ก็สำระแนยกของทัพ
 มาช่วยเมืองเอียนไต ไม่รู้จักว่าจะถึงวันตายเข้าเมื่อใด เรามาคอยเจ้า
 อยู่ช้านานแล้ว อ้วนคัตแต่ไปเห็นนายทหารเมืองจีนสรวมหมวกหน้าเสื้อ
 สรววมเกราะสีมาแดงมอถองท่าทางฮึกฮัก อ้วนคัตจึงยิ้มแล้วตอบว่า
 เราไม่ทราบเลยว่า เจ้าเมืองจีนจะเอาทวารกที่ยังไม่อดนมมาเป็นนายทหาร
 รบกันกับเราเช่นนี้ เรายังความอับประยศยิ่งนัก จึงรับตงจากหลังม้า
 คำนับเราแล้วกลับไป เราจึงจะไว้ชีวิตให้ มองเทงได้ยืนตงนั้นก็โกรช
 ขับม้าวางอาวุธเข้าพันอ้วนคัต อ้วนคัตยกชวานขึ้นรับรบพุ่งกันได้หลายสิบ
 เพลงยังหาแพ้ชนะกันไม่ มองเทงนึกในใจว่าเฉียดก๊กเขาเจ้าดีชื่อว่า
 อ้วนคัตมีกำลังประดุจช้างสาร ก็ส้มจริงทุกสิ่งทุกอย่าง มองเทงจึงคิดว่า
 ถ้าจะรบกันซึ่งหน้าอยู่เช่นนี้ ไหนเลยจะทนกำลังอ้วนคัตได้ จำเป็นจะ
 ต้องพ้อให้อ้วนคัตตามไป ถ้าได้ทีก็จะฆ่าเสียให้ได้ จึงแสร้งทำเป็น
 ฮึกมาหัน แต่พยามาอ้วนคัตเร็วกว่าม้ามองเทง วิ่งตามไปทันเขาไมมี
 ไชยาศที่จะให้มองเทงถึงจับได้ อ้วนคัตก็พินมองเทงด้วยชวาน
 ตัวตงออกไปเป็นสองซีก เตะถูกกระดูกสันหลังม้าขาด หงมาทางคน
 ตมลงตายคาที่ ฝ่ายพวกทหารเมืองจีนเมื่อเห็นนายตายก็พากันวิ่งแตกตื่น
 จนไม่เป็นขบวน อ้วนคัตจึงร้องไปว่าพวกเองอย่าสะทกสะท้านไปเลยกูหา
 ทำอันตรายไม่ จึงถึงไปบอกแม่ทัพให้เลือกหานายทหารเอกทมมผมอติ
 ออกมาสู้รบกันให้สิ้นกมอถุกฮึกฮักพกหนึ่ง พวกทหารเมืองจีนจึงนำความ

หมตอายุ 30/03/2565

ไปแจ้งกับเจียงท่าแม่ทัพตามคำที่ฮวนตติตั้ง เจียงท่ามีความโกรธจึง

ถามนายทหารว่า ผู้ใดจะอาสาออกไปรบกับฮวนตติแก้แค้นแทนมองเตง

โตมาง ของเจียงกับของผู้อื่นกันว่า ข้าพเจ้าทั้งสองจะขออาสาออกไป

รบแก้แค้นแทนมองเตงให้จงได้ เจียงท่าจึงเกณฑ์พลทหารเพิ่มให้ไป

อีกห้าร้อย มอบให้นายทหารทั้งสอง ๆ ก็คำนับลาพาทหารออกจากค่าย

พอถึงหน้าค่ายเมืองเก็กให้ตั้งค่ายมณฑล ของผู้อื่นจึงบอกกับของเจียงว่า

บิดาจริงรักษาทหารอยู่เกิด ข้าพเจ้าจะไม่รบกับฮวนตติเอง พุดแตกก็

ซบมือออกไปนาค่าย เห็นฮวนตติขม้ายืนอยู่นาทหารรูปร่างสูงใหญ่มีดง่า

ดูร้ายขึงนัก ของผู้อื่นจึงคิดว่าไปว่าท่านชื่อฮวนตติใช่หรือไม่ ฮวนตติจึงว่า

เมื่อเจ้ารู้จักชื่อเราแล้วเหตุใดจึงไม่คำนับ แลบังอาจจะมาสู้กับเรา

เจ้าไม่กลัวความตายหรือ ของผู้อื่นมีความโกรธจึงร้องไปว่าเราชื่อของผู้อื่น

เป็นผู้ช่วยแม่ทัพหน้า การที่ขมกมาทงนักหวังว่าจะตั้งผลตายพวกศัตรูให้

สิ้นสูญไป พุดแตกซบมาร้างวาวเขารบกับฮวนตติได้ห้าสิบเพลง ฮวนตติ

กยงมก่าตั้งเขมแขงหนกขิน ของผู้อื่นจึงนึกว่านายทหารผู้เฒ่าคนนทงผมอ

แตก่าตั้งกัสมควรทีเปนนายทหารเอกโดยแท้ แลรบกันคือไปอีกห้าสิบ

เพลงกยงหมักการเพดียงพลาถันไม่ ฮวนตตินักขมของผู้อื่นว่านายทหาร

หนมนอยผู้ นมผมอเพลงทงวอองไวขึงนัก รบกันจนมาทชืออนก่าตั้งตง

ตวยกันทงสองฝ่าย ของผู้อื่นจึงร้องบอกว่เรามาเบดิยหน้าแลรบกันใหม่

จะมีสนุกมอติกว่าหรือ ฮวนตติก็เห็นชอบด้วยต่างคนก็ต่างเบดิยหน้าใหม่

กตบเขารบกันได้อีกหกสิบเพลง ของผู้อื่นจึงนึกว่ถ้าเราจะรบอยู่เช่น

หมดอายุ 30/03/2565

กัถงยากทีจะเขาไชยชนะฮวนตติได้ จำเป็นจะตองฆ่าเสียด้วยกตเพลง

อาวุธจึงจะได้ แดงของผู้นักรบเปิดยื่นเพลงอาวุธอย่างใหม่ ช้วนคิดเห็น
 ก็หัวเราะแตรร้องไปว่า เจ้านายทหารหนุ่มน้อยมีความรู้เพลงอาวุธอยู่ที่
 สิบห้า ก็รีบขยายออกมาให้หมดฝีมือเถิด เราจะได้ชมชมดูบ้าง
 อนึ่งช้วนคิดฝันได้เคยออกศึกสงครามมาหลายครั้งหลายหนแล้ว ทราบ
 วิธีกระบวรเพลงอาวุธแทบทุกสิ่งทุกอย่าง แม้จะมีอายุถึงห้าสิบเศษ
 แลวกดี แต่กำลังแถมมอของไหลด้อยไม่ รบกับของผู้นักรบวัยหกสิบ
 เพลงเศษ ตริยาก็ทำทางเหมือนขึงกับพิงจะแรกดงมีอวมกันใหม่ ๆ
 พอได้เห็นของผู้นักรบ ช้วนคิดพันด้วยช้วน ของผู้นเองว่ารวบแต่
 ตำบง้าวของของผู้นักรบทำด้วยเหล็ก ตำบง้าวจึงหาชาติไม้ แต่ถึงเช่นนั้น
 ก็ดีของผู้นักรบกระเด็นตกจากหลังมาไปถึงห้าหกก้าว ช้วนคิดชมมา
 ตรงจะเข้าไปฟันของผู้น ของเจียนเห็นดังนั้นก็ทวนทวนทวนยังไม่
 ช้วนคิดไต่ย่นเสียงส่ายเกาทัณฑ์ ก็เหลียวไปจับดูเกาทัณฑ์ได้ถึง
 สองลูก แต่ลูกที่สามช้วนคิดหลบมิทัน ลูกเกาทัณฑ์ ไปโดนเกราะ
 ที่หน้าอกขาด ลูกนำออกช้วนคิดเจ็บปวดเหลือทน มีอาชที่จะไปฟันของผู้น
 ได้ ก็ชักมากลับเข้าค่าย ของเจียนก็ได้ติดตามช้วนคิดต่อไป ช้วน
 กันเก็บศพของเทงแตพวกทหารที่ตาย แลวกก็พากันกลับเข้าค่าย ช้วน
 ช้วนคิดเมื่อกลับมาถึงนำค่าย ดิมออกก็ออกไปค้อนรับได้ถามถึงการ
 สงครามต่าง ๆ ช้วนคิดบอกว่ามีไชยชนะ ได้ฆ่านายทหารเมืองจีน
 ชื่อมองเทงตายคนหนึ่ง แลฟั่นของผู้นกระเด็นตกจากหลังมา แต่
 ของเจียนแอบเอาเกาทัณฑ์มายิงถึงสามลูก สองลูกแรกเข้าพเจ้าจับ
 ไปได้ แต่ลูกที่สามหลบหนีไม่ จึงได้มาโดนเอาเกราะที่หน้าอกขาด

หมดอายุ 30/03/2565

ถูกนำออกเจ็บขาบ้างเล็กน้อย แต่หาเป็นอันตรายไม่ ตมออกจึงตอบว่า
 พวกทหารเมืองจันทน์จะมีความเกรงกลัวฝีมือท่านเป็นอันมาก ฟุ้ง
 ข้างเจ้าคิดว่าจะอยากจะออกไปช่วยรบกับท่าน เมื่อเห็นท่าทางจะเอา
 ไชยชนะได้โดยประการใด ก็จะได้ช่วยกันซ้ำเติมเสียให้ย่อยยับ ทหาร
 เมืองจันทน์จะไม่ประมาททหารเมืองเจ้าได้ ขวนคิดได้ฟังดังนั้นก็
 ความยินดี ตมออกจึงสั่งให้พนักงานยก โต๊ะเตียงรามาดูแลยกตาม
 ความสบาย ในเมื่อกำลังที่เสวยสุราก็ขยับขึ้น ตมออกจึงพูดกับ
 ขวนคิดว่า แม่นนทานจะได้มีไชยชนะแก่ข้าศึกก็จริง แต่ข้าพเจ้า
 เกรงว่า เวลากลางคืนกองทัพเมืองจันทน์จะยกมาปล้นค่ายแก่แค่น
 เป็นแน่ เราควรจะได้เตรียมตัวไว้เห็นจะดีกว่า ขวนคิดก็เห็นชอบด้วย
 พอเสวยอาหารกันเสร็จแล้ว เวลาต้องยามเศษขวนคิดกับตมออกก็ยก
 ทหารออกจากค่ายแยกไปซุ่มอยู่คนละด้าน ถ้าได้ยินประทัดสัญญาณ
 ชนเมื่อใด ก็ให้รีบเข้ามาเข้ามาเมื่อนั้น พอตกเวลาต้องยามเศษ
 ก็แลเห็น กองทัพเมืองจันทน์เดินเข้ามายังค่าย ขวนคิดกับตมออกก็
 ความยินดี จึงปล่อยให้กองทัพเมืองจันทน์เข้ามาใกล้จนจวนจะถึงค่าย
 ขวนคิดจึงให้จุดประทัดสัญญาณ กองทัพเมืองเจ้าก็ระดมพร้อมกัน
 เข้าวาดล้อมกองทัพเมืองจันทน์เข้าไว้ ทหารเมืองเจ้าฆ่าฟันทหารเมืองจันทน์
 ตมตายเป็นอันมาก ขณะเมื่อกำลังรบกันสุดมุนอยู่นั้น ทหารของ
 หนูนเมืองจันทน์ได้ลอบเข้าไปจุดไฟขึ้นที่หลังค่ายเมืองเจ้า แสงไฟสว่าง
 คุกกลางวง กองทัพเมืองจันทน์ก็ยกกันหนีหนีเนื่องมากเข้าไปทุกที เสียง
 ประทัดแต่เสียงทหาร ให้อังคักกักของสนั่นหวั่นไหว กองทัพเมืองจันทน์

หมดอายุ 30/03/2565

เล่ม ๒

เคยศึกเก่า

ยกหอมต้อมของทัพเมืองเจ้าเข้าไว้ พวกพลทหารทงต้องผ่าย
 พันกันเป็นตลุมบอน อ้วนตคักขบมาราชาวานเข้าช่วยพันทหารเมือง
 และทงคิดจะหักออกไปจากที่ต้อมด้วย แต่ก็ได้เกิดอากังทงจะรวมหักออกไป
 ไม่ได้ เพราะทหารเมืองจันทน์ยกหนุนเมืองกันเข้ามามากกว่าทหารเมืองเจ้า
 หตายสิบเท่า เมื่ออ้วนตคักกับต้อมออกจะมีกำลังแถมมอสังกพานโตกดี แต่
 ทงทหารก็มีเหลืออยู่บ่อยคน จึงไม่สามารถทงจะพาทหารรบฝ่าซาคัก
 ออกไปจากที่ต้อมได้ ต้อมออกจึงพูดกับอ้วนตคักว่า ถ้าเราจะมัวมาเป็น
 กังวลกับพวกทหารแถวอยู่เช่นนี้ ไหนเลยจะออกจากที่ต้อมได้ ที่จึง
 คอยระวังข้างหลัง น้องจะฝ่าฟันไปข้างหน้าจึงจะออกจากที่ต้อมได้
 อ้วนตคักเห็นชอบด้วย ทงต้องคนชวนกันขบมาราชาวาน เขาฝ่าฟัน
 ทหารเมืองจันทน์ตายตงเป็นอันมาก ทหารเมืองจันทน์ได้คิดพันกระชั้นเข้า
 ไปทุกที่ อ้วนตคักเห็นตงหนักโกรธ จึงชักม้าถบได้พันเข้าไปในหมู่ทหาร
 เมืองจันทน์ อ้วนตคักจะไปด้านไหนด้านนั้นก็แตกเป็นช่องไป เปรียบ
 เหมือนเสื้อร้ายเข้าอยู่ในอกตงตงโค อองเจียนเห็นตงหนักโกรธ ขบทหาร
 เขาต้อมไว้อีกชั้นหนึ่ง อ้วนตคักห้ามความตงตงถงไม่ อุด้าให้พยายาม
 ฝ่าฟันจนออกไปจากที่ต้อมได้ อองเจียนก็ได้คิดตามอ้วนตคักไป ครั้น
 จะใช้กระบี่วิเศษให้ไปฆ่าอ้วนตคักเกรงว่าเป็นเวลาชตมุน เกิดอกว่า
 จะผิดตัวไป เพราะอ้วนตคักจึงได้รอดพ้นจากความอันตรายใน
 เวदानนไม่ได้ อองเจียนจึงคุมทหารเข้าไปตงอยู่ในค่ายของเมืองเจ้า
 แม่กองทัพเมืองจันทน์จะได้ไซยชนะแก่กองทัพเมืองเจ้าก็ แต่ได้เสียพล
 ทหารตมตายตงเป็นอันมาก ผ่ายอ้วนตคักกับต้อมออกเมอรบฝ่าออกไป

หมดอายุ 30/03/2565

จากที่ถล่มได้แล้ว ก็คอยควบคุมรวบรวมทหารที่เหลือตายได้ประมาณ
 หาร้อยเศษ พอเวลารุ่งสว่างก็สั่งให้พวกทหารเตรียมตัวรับแขกกิน
 เต๋ยแต่เช้า เมื่อกทหารเตียงคืนเสร็จแล้ว ขวัญศักดิ์พร้อมเกราะขึ้นมา
 ถือนวนนำพวกทหารเดินตรงไปยังค่ายเมืองจีน ฝ่ายกองสอดแนม
 เมืองจีน เมื่อได้เห็นขบวนคนนำพวกทหารกลับมาอีกเช่น รับประทาน
 ความไปแจ้งกับเจียงห้าแม่ทัพใหญ่ เจียงห้าจึงพบกับนายทหารทั้งสองว่า
 ขวัญศักดิ์มอดส่องคนหมักถางแถมขอเซมแซงนิก ทำไฉนเราจึงจะ
 เกตยกล่อม ให้ยอมสมัครเข้ามาเป็นทหารอยู่ในกองทัพของเราได้ กุนซื่อ
 กิมจูหลังจึงพูดว่าขบวนคนใจเด็ดเดี่ยว แขงกระตางเหมือน
 กับเหล็กเพชร กิริยาท่าทางคล้ายกาจคล้ายกับเสือ คนเช่นนี้จะเจียง
 กัดของเตียงมาดั่งแต่ขอนจึงจะเซ็ง ถ้าจะคิดจับเอามาเตียงเมื่อแก้อย่าง
 เซนแนตงกับวยการเบต็องเวลาปล้ำ ถึงเราจะพยายามเกตยกล่อม
 ขวัญศักดิ์โดยประการใด ๆ ก็ดี ขวัญศักดิ์คงจะไม่สมัครยอมอยู่กับเรา
 เป็นแน่ เจียงห้าจึงพูดว่าถ้าเช่นนั้นตัวเราจำเป็นจะต้องไปสู้รบกับ
 ขวัญศักดิ์เอง แต่จะได้คิดหาไฮชนะให้จงได้ ของเจียนค่านับแล้วพูดว่า
 ท่านแม่ทัพไม่จำเป็นจะต้องร้อนใจ เพราะข้าพเจ้ารบกับขวัญศักดิ์เมื่อ
 คันทนก็เจียนจะได้อายุแล้ว แต่เป็นเวลาถากถางกันกำลังชุกชุมกันเกรง
 ว่าจะผิดตัวไป ขวัญศักดิ์จึงได้มีชีวิตรอดมาทาบอีกได้ บัดนี้เป็นเวลา
 ตายของขวัญศักดิ์มาถึงแล้ว ข้าพเจ้าจะขออาสาไปกำจัดขวัญศักดิ์เอง
 เจียงห้าได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงมอบธงอาญาสิทธิ์ให้ของเจียน ๆ
 หมดอายุ 30/03/2565
 คำนับรับของอาญาสิทธิ์ ถ้วนเกราะขึ้นมาถือนวนคุมทหารหาร้อยยก

ออกไปจากค่าย ^{๕๖}ฉันตึกแต่เห็นของเงินเข้าจำได้ ^{๕๗}จึงร้องทวาด
^{๕๘}ไม่ว่าอายนายทหารคน ^{๕๙}นี้ ทแอมเอาเกาทันทมายิงกเมอวอนน ^{๖๐}กุงม
^{๖๑}ความแค่น้อย ^{๖๒}เองแซ่ได้อื่อโตจงเร่งบอกมาโดยเร็ว ^{๖๓}แต่กจะได้อ่าเสี่ย
^{๖๔}ให้ล้มกับความแค่น ^{๖๕}ของเงินจึงตอบไปว่าเราแซ่ของอื่อเจียน ^{๖๖}เป็น
^{๖๗}ขุนนางตำแหน่งเตียนไซเข้าแม่ทัพหน้า ^{๖๘}เมื่อท่านได้ทราบแล้วก็จงเร่งมาให้
^{๖๙}เรามาดี โดยดีจึงจะมีชีวิตรอดไปได้ ^{๗๐}ฉันตึกได้ฟังดังนั้นก็หวเราะด้วย
^{๗๑}เสี่ยอันตึง ^{๗๒}ร้องตอบไปว่าเราอยากพบตัวเจ้ามานานแล้ว ^{๗๓}เพื่อจะได้
^{๗๔}แก้แค้นแทนแซ่ซุนทางสามคนพ่อตูก ^{๗๕}ว่าตงนนแล้วก็ขบมาราชวานเข้าพัน
^{๗๖}ของเจียน ๆ ^{๗๗}รับด้วยกระของเหล็กแปดเหลี่ยม ^{๗๘}จนกระเทือนสั่นทวนไป
^{๗๙}ทงกาย ^{๘๐}ของเงินจึงนึกในใจว่าฉันตึกผู้มกาตงยงน ^{๘๑}ไม่เสี่ยที่
^{๘๒}ที่เกิดมาเป็นทหาร ^{๘๓}ของเงินจึงเอากระบองดีอันตึก ๆ ^{๘๔}เอาขวานบตีไป
^{๘๕}ทั้งสองนายรบกันอยู่แปดสิบเพลงเศษ ^{๘๖}ของเงินเห็นเหตุอัสติกาตงที่จะ
^{๘๗}สู้ฉันตึกโดยฝีมือดีจึงชักม้าหนีไป ^{๘๘}ฉันตึกจึงร้องไปว่ารบกันยังไม่
^{๘๙}ทันเห็นอัยเจ้ามาชิงรับหนีไปเสี่ยก่อนได้ ^{๙๐}ฉันตึกก็ขบม้าได้ติดตามหมาย
^{๙๑}จะฆ่าอของเจียนเสี่ยให้ได้ ^{๙๒}ของเงินชักกระบี่วิเศษเค็กเวทมนตร์ขว้าง
^{๙๓}ขึ้นไปบนอากาศ ^{๙๔}กระบี่ก็ถอยตงตรงไปที่ศีรษะฉันตึก ๆ ^{๙๕}ยกเอาขวาน
^{๙๖}ขึ้นฟันกระบี่วิเศษ ^{๙๗}แต่ก็หาตูกไม่ ^{๙๘}กระบี่ถบตงตงมาถูกศีรษะฉันตึก
^{๙๙}แตกต้องชักตูกม้าตาย ^{๑๐๐}พวกทหารเมืองเจ้เมอเห็นนายตาย ^{๑๐๑}ก็พากัน
^{๑๐๒}แตกกระดำระส่ายหนีเอาตัวรอด ^{๑๐๓}ฝ่ายทหารเมืองจันก็พากันเข้ารุกได้
^{๑๐๔}ฆ่าพันทหารเมืองเจ้ตายตงเป็นอันมาก ^{๑๐๕}ของเงินก็ยกพลทหารถบ

หมดอายุ 30/03/2565

เข้าค่าย ส่วนพวกทหารเมืองเจ้ก็ช่วยกันห้ามเอาศพของตนติดกลับไปยิงที่
 พก เมื่อดมอกไตทราบความเขาดังนั้นถอนใจใหญ่ขึ้นได้ครึ่งเดียว ก็เป็น
 ดมดมตงทงคนแถทงเกาธ พวกทหารก็ช่วยกันแก ไซอัยครุ่หนิงจึงได้
 พนจน ดมอกก็เขากอดศพของตนครึ่งให้ราพวรรณต่าง ๆ แถวจึง
 สั่งให้ทหารทำหีบมาบรรจุศพ เมื่อจัดการบรรจุศพลงในหีบเรียบร้อย
 แถว จึงให้นายทหารทมิธมอแปดคน กับพวกทหารต้องร้อยนำศพกลับไป
 ไปยิงเมืองเจ้ แถวถมอกกนงตริกตรองว่ากองทัพเมืองเงินทมะแถว
 ทหารเป็นอันมาก ฝ่ายทหารของเราก็เบาบางลงไป ที่ไหนจะสู้รบเขยวซบ
 กันไปได้ ครั้นจะถอยทัพกลับไปเมืองเจ้ก็มีความระอายอยู่ แถกคิด
 ตรึกตรองดังเตอย่เช่นซัดักครุ่หนิง จึงคิดขึ้นได้ว่าควรจะยกกองทัพ
 หักค่ายเมืองเงินเขาไปเมืองเอียน ถ้าหักเขาไปได้สัมความความประสงค์
 แถว ก็จะได้ช่วยเจ้ของบ้องกันรักษาเมืองไปจนกว่าจะมีกองทัพเมือง
 อื่น ๆ ยกมาช่วย เมื่อคิดศกตงใจใจเช่นนั้นแถว จึงประกาศให้พวก
 ทหารทราบทั่วกันว่า เวลาคืนวันนให้ทหารรับกินอาหารเสียให้เสร็จ
 ก่อนพลบ แถกเถระก็ไม่ให้ถอดออกจากตัว มากก็ไม่ให้เปิดองฮาน
 เพราะถึงเวลาเมื่อใด จะโดยยกเขาคัดตักกองทัพเมืองเงินเขาไปเมืองเอียน
 ในคืนวันนเมอนน

ฝ่ายของเจ้เงินเมอิมไซยชชนะแก่อวณตติแถว ก็ยกทหารกลับมายิง
 ค่าย ทหารยามจึงเขาไปแจ้งกับเจ้ยงห้าแม่ทพว่า บดินกองทัพของเจ้เงิน
 กลับมาจวนจะถึงค่ายอยู่แถว เจ้ยงห้าก็มีความยินดีพานายทัพนายกอง
 ออกไปรับของเจ้เงินถึงนอกค่าย เพื่อจะแต่งตั้งการยนิตทของเจ้เงินได้

ไชยชนะแก่ข้าศึก ของเจียนแดงเห็นเจียงห้าแม่ทัพออกมายืนคอยรับอยู่
 นำค่ายตั้งมั่น ของเจียนจึงลงจากหลังม้าตรงเข้าไปคำนับเจียงห้า ๆ
 ก็จับมือของเจียนเดินเข้าไปในค่าย แล้วกล่าวสรรเสริญของเจียนว่า
 การที่ท่านกำจัดอ้วนตติโคตรครั้งนี้เป็นความชอบอันใหญ่ยิ่ง ควรมีชื่อเสียด
 ปราบกฏตลอดทั่วไพบ ของเจียนจึงตอบว่าการที่ข้าพเจ้ากำจัดอ้วนตติโค
 ตรครั้งนี้ ก็เพราะบุญบารมีของพระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้ และอำนาจอาณา
 ของท่านแม่ทัพประภอบเข้าด้วย จึงทำการสำเร็จได้ตามความประสงค์
 เจียงห้าหัวเราะแล้วกล่าวของเจียนไปเฝ้าพระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้ แลกราบทูล
 ข้าราชการทัพให้ทรงทราบทุกสิ่งทุกอย่าง พระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้มีพระทัย
 ยินดีแตรับสั่งว่า อ้วนตติคนนั้นเป็นผู้น่ามีชื่อเสียงปรากฏมาในปลายแผ่นดิน
 เฉียดก๊กมานานแล้ว การที่ท่านกำจัดอ้วนตติโคตร ในครั้งนี้ยอมจะเป็นที่
 สรรเสริญตลอดทั่วไพบในนา ๆ ประเทศ และทั้งมีความชอบแก่แผ่นดิน
 เป็นอันมาก แล้วโปรดให้เจ้าพนักงานจัดโต๊ะมาเลี้ยงพวกแม่ทัพนายกอง
 เพื่อความรื่นเริง แล้วทรงตรัสอนุญาตว่าอ้วนนั้นเป็นอ้วนวันเริง ท่านทั้งหลาย
 จงเสวยสุราตามความพอใจให้สบายเถิด ขุนนางนายทหารทั้งหลาย
 ก็กินกินนอมเคี้ยวรดววยคำนับลงพร้อมกัน ขณะเมื่อนายทัพนายกอง
 เสวยสุราแต่อาหารกันอยู่นั้น บังเกิดมีลมพายุพัดเอาของเล็กด้านทิศ
 ตะวันตกหักตกลงมาคนหนึ่ง ขุนนางนายทหารก็พากันตกตั่ง ก็มิรู้เหตุ
 จึงจับยามดู ก็ทราบว่าจะมีกองทัพทางทิศตะวันตกยกมาปล้นค่ายในคืน
 วนั้นเป็นแน่ จึงกราบทูลพระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้ว่า ขอให้ทรงจัดการป้องกัน
 กองทัพไว้ ให้แข็งแรง เพราะคืนวันหน้าข้าศึกทางทิศตะวันตกจะยกเข้ามา

หมดอายุ 30/03/2565

ปลัดท้าย พระเจ้าจันซีฮ่องเต้จึงมรับสั่งให้เจียงห้าแม่ทัพจัดเตรียมการ
 ของกันข้าศึก เจียงห้าก็ถวายนับกับออกไปประชุมนายทัพนายกอง
 แล้วประกาศแก่นายทหารทั้งปวงว่า ตมอกษุณุมกาดังเข้มแข็งนัก ผมอ
 แลตั้งคัมภีญญา ก็คล้ายคลึงกับกับฮวนตติ ท่านทั้งห้าหายอย่าได้หมิ่น
 ประมาทเลย จงระวังรักษาทัพไว้ให้แข็งแรง ว่าแล้วก็ชักธง
 อาญาสี่ทริซขึ้นสองธง มอบให้มองวองชวดกับเกี้ยวโก้ตั้งนายคุมทหาร
 ห้าร้อยรีบไปซุกหลุมพรางไว้ริมค่าย ถ้าข้าศึกยกเข้ามาถล่มลงไป
 หลุมพรางแล้ว ให้เขาขอเหล็กชกชนมาจับมัดไว้ให้ได้ แลมอบธง
 อาญาสี่ทริซให้เขียนอักษรของขุนคุมทหารเกาทณฑทพหนึ่ง ซุ่มอยู่นอก
 ค่ายทั้งสองข้างทาง ถ้าเห็นตมอกยกถล่มเข้ามาใกล้ค่าย ก็ให้ระดมยิง
 เกาทณฑทราศเข้ามาอย่าให้ข้าศึกผาหนีออกไปได้ แล้วให้ประคัม
 ทหารสามพันคอยอยู่กลางค่าย ถ้าเห็นทหารเมืองเจียงถ่วงถ่าเข้ามา
 ก็ให้ยกทหารออกรบประหน้าเข้าไว้ แลให้ของเจียงคุมทหารพันหนึ่งยกไป
 ตั้งซุ่มอยู่นอกค่ายด้านทิศตะวันออก คอยดักตีทัพเมืองเจียง อย่าให้
 ยกออกมาช่วยรบเป็นคึกขนาบได้ แลจัดนายทหารเอกสี่สิบคน กับ
 กุนซือกิมจูเห็ง ไปคอยบ้องกันรักษาพระเจ้าจันซีฮ่องเต้อยู่ในค่ายหอดวง
 เมื่อเจียงห้าสั่งการเสร็จแล้ว ก็แต่งตั้งรวมเกราะคอยระวังท่วงที่
 ข้าศึกอยู่ที่ในค่าย ส่วนตมอกเมื่อเตรียมกองทัพเสร็จแล้ว พอลถึง
 เวลาสามยาม จึงประกาศแก่พวกนายทหารทั้งห้าว่า ขออย่าให้
 ท่านทั้งห้ามีความหวนหวาด เกรงกลัวพวกข้าศึกเลย มาทว่าเรา
 มั่นนัยคนก็อาจสู้คนมากได้ ด้วยว่าพวกเราได้รู้ตัวก่อนพวกข้าศึก

หมอด้าย 30/03/2565

เพราะฉนั้นการที่จะยกเขาไปตีพวกซำคักครึ่งวัน ฝ่ายเราคิดกันว่า
 ผู้ใดเปรียบแก่ซำคักถึงสองสามเท่า แต่เมื่อเวลาที่จะเดินกองทัพไปนั้น
 ต้องห้ามไม่ให้มีปากเสียงพดกันเลยสักคำเดียว จนกว่าจะไปถึงค่าย
 ของพวกซำคัก ครั้นถึงการเสร็จแล้ว ต้มอกก็ยกทหารออกเดินจากค่าย
 เมื่อใกล้จะถึงค่ายเมืองจันแต่ไม่เห็นแสงไฟและไม่ได้ยินเสียงเกราะ ต้มอก
 ก็คิดว่าคนในกองทัพเมืองจันคงหลับสนิทหมด ยิ่งมีความยินดีคิดว่า
 คงจะได้ล้มตมความประสงค์ จึงเร่งทหารให้รีบเดินเข้าไป กองนำ
 ก็ถนัดตกลงไปในหลุมพราง มองวงของชวตกับเกี่ยวโกกัก็จุดประทัด
 สัญญาชน ต้มอกเห็นดังนั้นก็ตกใจว่าคงของถนัดซำคัก จึงประกาศให้
 พวกทหารถอยกลับทันที เขียนอุกกับของผู้นำให้ทหารยิงเกาทัณฑ์
 สักคืบหน้าเข้าไว้ แม่ศึกคุมทหารออกจากค่ายเข้าตีประตูหน้ากองทัพ
 เมืองเจ้าเข้าอีกด้านหนึ่ง ส่วนของซุ่มทั้งหลายเมื่อได้ยินเสียงประทัด
 สัญญา ก็จุดคบสว่างทั่วไปทั้งแปดทิศ เข้าล้อมกองทัพเมืองเจ้าไว้
 โดยรอบ ต่างก็เข้าได้ฆ่าฟันพวกทหารเมืองเจ้าล้มตายลงเป็นอันมาก พวก
 ทหารเมืองเจ้าก็ไม่มีใจที่จะสู้รบ พวกนั้นแตกกระจัดกระจายไป ยากที่
 จะกุมกันเข้าเป็นหมวดเป็นกองได้ คงเหลือแต่ทหารม้าที่ร่วมใจติดตาม
 ต้มอกอยู่ประมาณสักสามสิบคนเท่านั้น ต้มอกพยายามเข้าฆ่าฟันซำคัก
 เท่าใด ๆ ก็หาออกจากที่ล้อมไม่ได้ จนเหลือทหารพวกซำคักเพียงซุ่ม
 ไปทงหลังมาของต้มอก ๆ จึงนึกว่า ครั้นชั่วครู่เราเห็นจะต้องตายอยู่
 เสียทีเป็นแน่ แล้วยกบ่าหนีไปทางทิศตะวันตกตรงเมืองเจ้า จึงยกมือ
 ชวนคำนับแล้วร้องประกาศว่า ข้าพเจ้าได้ตั้งใจฆ่าแผ่นดินโดยความ

หมดอายุ 30/03/2565

ดัศยส์จวิศ มีได้ คิดแก่ความเหนื่อยยาก แต่ได้ทำการสำเร็จประ โยชน์
 มาหลายครั้ง ครั้งนี้เป็นเวลาคัมภีร์แล้ว ข้าพเจ้ายังมีเหลืออยู่แต่
 ดวงชีวิตที่จระนอมบูชาถวายเจ้านายแทนน เมฆประกาศแล้วจึง
 หันหน้ามาพูดกับพวกทหารที่ร่วมใจว่า ถึงตัวเราจะตายก็ควรจะได้ ฝมอ
 ให้พวกทหารเมืองจีนเกรงกลัวผมจนนายทหารเมืองเขาไวบาง แล้วจึง
 ให้ทหารตั้งใจระดมตีด้านเดียวจนออกไป ถมออกก็ดวงกระบองเหล็ก
 ถงมือ ขันม้าออกนำทหาร เข้าต่อสู้กับพวกซาคัมได้คิดแก่ชีวิต
 จนทหารเมืองจีนแตกกระจัดกระจายออกไปเป็นกอง ๆ ไม่มีใครที่จะ
 กล้าเข้าต่อสู้ เป็นแต่พากันห้อมล้อมถมถมออกเขาไว้ ถมออกก็ขมมา
 เทียวรวบวงเวียนจนสิ้นกำลัง จึงได้ร้อมมาหยุดพักเหนื่อย แต่ไปบน
 อากาศเห็นมีตมัว มีเมฆก้อนหนึ่งแสงสว่างรูปร่างตั้งฐานคล้ายกับคน
 ขี่ม้า ครนเมฆถอยลงมาใกล้ จึงเห็นเป็นนายทหารผู้หนึ่งหน้าสี่ความ
 หนวดแดง สรววมหมวกทองสรววมเกราะทอง มีถือขวานขีมาตรงมา
 ยงถมออกแล้วว่า พม่าคอยเจ้าอยู่ที่นั่นนานแล้ว ที่ตรงนี้เป็นที่เดียว
 หัวงานของน้อง จงตามพี่ไปเถิด จะได้ไปเผ่าเง็กเซียงย่องเคด้วยกัน
 เมฆถมออกได้ฟังดังนั้นก็ทราบบัซัดว่า บัซัจฉวันตัดดำแดงกายมาบอก
 ให้เราทราบ แต่ทางตัวของเราก็ดึงฮาวรพวกซาคัมมีแสงฉกรรจอยู่
 หตายแห่ง ถึงมาทว่าจะออกจากที่ถมมได้ ชีวิตเราก็คงจะไม่รอด
 อยู่นั่นเอง แต่การที่จะตายด้วยฝีมือพวกซาคัม ก็เป็นการหาสมควรมิ
 คิดตั้งนแล้วถมออกจึงชักกระบือออกเชือดคอของ ตนเองซาคตายอยู่ในที่นั้น
 ทหารคนสนิทของถมออกก็ตรงเข้าหีบเขาคัษณะของนายหือชายเสื้อได้ถดถด

หนีไป บิศาจก็เข้าประจำร่างกายต้มอกให้ชกมาพาเที่ยววงได้พวกทหาร
เมืองจันทน์แตกตื่นเป็นขบวน ทหารจะจับพันศึกเท่าใด ร่างกายต้มอก
ก็หลุดจากหัดงมาไม่ ทหารเกาทัณฑ์ จึงได้ช่วยกันระดมยิงจนมาที่
ร่างกายต้มอกชื่อย่นล้มลง บิศาจที่เขาประจำร่างกายต้มอกจึงได้ส่งไป
ครนรังสว่างของเจียนจึงให้พวกทหารเที่ยวค้นหาศีรษะต้มอกก็หาพบไม่
จึงได้ยกทหารกลับมาช่วย

ฝ่ายกองทัพเมืองเข็ญตีบริวาร กองทัพเมืองเจ็ญมารบ
พ่ายแพ้กองทัพเมืองจันทน์ ทงขวนตติแม่ทัพแลต้มอกปลัดทัพก็ตายเสีย
ในทรมด้วยกันทั้งสองคน กองต้มอกจึงนำความไปแจ้งแก่ผู้สดำน ๆ
ได้ฟังก็ตั้งตกใจจนตัวสั่น แลว่าไม่นึกเลยว่ากองทัพเมืองเจ็ญจะพ่ายแพ้
แก่กองทัพเมืองจันทน์ จนถึงกับขวนตติแม่ทัพต้มอกปลัดทัพ ซึ่งเป็น
ผู้มมอเขมรเข้มแข็งตองมาตายลงเสียในครนรัง พุดแฉกแฉกไบบอก
ขอราชกาทัพ รับให้คนนำเขาไปถวายเป็นของ ๆ ได้รับไบบอกฉีก
ฉีกออกอ่านครุขอความตลอดแล้ว ก็ตกพระไทยจนเป็นลมล้มอยู่กับที่
ขุนนางเจ้าพนักงานก็ช่วยกันแกไขอยู่ครู่หนึ่ง จึงค่อยทรงมีสติทรงพบนชน
แล้วทรงถอนหญัขยับสั่งว่า ไม่ควรเดยนาททหารทั้งสองของเมืองเจ็
ซึ่งมีฝีมือปรากฏมาตงแต่ครั้งแผ่นดินเถยตักก ควรหรือมาตายลงด้วย
ฝีมือทหารเมืองจันทน์ การที่เข้าไปตงนก็เห็นจะเป็นด้วยชะคาเมืองเข็ญ
จะไม่ยื่นถาวรต่อไป แลว่าทรงเสว้าไศกเสี่ยพระไทย มีขุนนางที่ปลุกษา
คนหนึ่งชื่อคิมเสียงจึงทูลชวนว่า ขอใต้อองจงทรงดับความทุกข์ไศก
ลงเสียบ้าง เพราะการเป็นการตายการแพ้การชนะ ก็ยอมจะต้องเป็น

หมดอายุ 30/03/2565

ไปตามธรรมเนียมดั่งนั้นเสมอ เมื่อการหนักได้เป็นไปแล้ว ถ้าได้ของ
 จะมาว่าทรงเห็นว่าใครก็อยู่เช่นนี้ มีใช้การหนักจะกลับคนเป็นดั่งมาได้เมื่อไร
 เพราะฉนั้น ขอให้ ไต่ของจริงไว้ทรงคิดการที่จะบ่งกันรักษาเมืองต่อไป
 จะเป็นการดีกว่า อนึ่งกองทัพเมืองจีนได้ ไชยชนะแก่เมืองเจ้ากรุงน
 คงจะดีกว่า ไม่มีเมืองใดเมืองหนึ่งที่จะสามารถยกมาช่วยเมืองเอียน
 อีกต่อไปได้ แดคงจะยกกันมารวมตีเมืองเอียนหงส์ทิศ ทหารซึ่ง
 รักษาที่เชิงเทียน ก็จะมีความหวาดหวั่นเกรงกลัวฝีมือพวกเขาศึก
 โดยประการต่าง ๆ หัวมีใจแฉ่งแฉ้อดำห้พยายามรักษาที่เชิงเทียน
 ให้มั่นคงไม่ เพราะฉนั้นขอไต่ของจริงเสด็จไปยังแก่งใหญ่บนเชิงเทียน
 เพื่อให้พวกทหารได้มีน้ำใจชื่นชมนั้น แดจะได้ตั้งใจบ่งกันรักษาไปจน
 กว่าขุนเอียนจะได้เชิญขุนบันมาจากเขาเทียนไท่ซิว ก็คงจะสู้รบกับพวก
 ซำคักได้ เจี้ยวอ่องไต่ทรงฟังดังนั้นก็ทรงเห็นชอบด้วย จึงมีรับสั่ง
 ให้เจ้าพนักงานจัดรถม้าเข้ามา แด้วเจี้ยวอ่องก็เสด็จไปเที่ยวตรวจ
 ตามกำแพงเมือง กุดด่านเห็นเจี้ยวอ่องเสด็จมา ก็ออกไปต้อนรับ
 เชิญเจี้ยวอ่องให้เสด็จประทับในแก่งใหญ่บนกำแพง พอเจี้ยวอ่อง
 ขึ้นไปประทับบนแก่งอยู่ครู่หนึ่ง ก็เห็นกองทัพเมืองจีนยกหนุนเนื่อง
 กันเข้ามาล้อมกำแพง โดยสามารถ บางกองก็เอาบรรดาพาตบูกบัน
 บนขึ้นไป ทหารที่รักษาที่เชิงเทียนก็เอากวาดทรายไม่ชอนกอนหิน
 ระดมยิงทิ้งลงไป จนพวกทหารเมืองจีนไม่สามารถที่จะรอเข้ามาข้าง
 กำแพงได้ ทหารเมืองจีนจึงพยายามคิดซุกซุ่ม โหมงคักที่จะลอบเข้าไป
 ในเมือง แต่ก็หาเป็นการสำเร็จไม่ เพราะพวกทหารในเมืองได้ซุกซุ่ม

ตกไว้ ตามริมกำแพงเมืองข้างในทั่วทุกหนทุกแห่ง แต่ได้พยายาม
 ที่จะตีเอาเมืองเขียนหลายคืนหลายวันก็ยังไม่สำเร็จ เพราะ
 กำแพงเมืองเขียนสูงใหญ่มั่นคงกว้างขวาง ทั้งภูค้ำด่านแต่เจียวอ๋อง
 ก็พยายามตรวจตราผดักเปลี่ยนกันระวังทั้งกลางวันกลางคืน พวก
 ทหารที่รักษาที่เชิงเทินจึงมิได้มีความท้อถอยแก่ข้าศึก ส่วนฉิมกอก
 ซึ่งเจียงห่าใช้ให้ปลอบมเข้าไปอยู่ในเมืองเขียน คงแต่ครั้งคืนไปอีกวัน
 แตะฉิมกอกก็ไปบวญเสี้ย จึงห้ามใครควบคุมทหารที่จะทำการ
 เป็นได้ คักซันในเมืองไต้ไม่ แต่เจียงห่าก็พยายามคิดตีเอาเมืองเขียน
 โดยอุบายต่าง ๆ แต่ก็ยังหาเป็นผลสำเร็จไม่ จึงได้ตั้งกองทัพล้อม
 เมืองเขาไวทางสี่ด้าน

ตอนที่ ๔

(เขียนขุนปั้นมาช่วยเจ้าเมืองเขียนทำสงครามกับเมืองจีน)

ฝ่ายเขียนขุนปั้นเจ้าศัสดาภาวนายู่ในถ้ำเทียนไท่ของณะเขาเทียนไท่
ซิว เคยระงับจิตรนั่งสมาธิเป็นศัชอยู่เป็นนิจ ครนอยู่มาวันหนึ่ง
เขียนขุนปั้นจะพยายามระงับจิตรเข้านั่งสมาธิ โดยอย่างใดอย่างหนึ่งก็
หามความซุซเหมือนเมอครั้งก่อนๆ ไม่ ตูจิครใจมันให้พุ่งด้านกระดัม
กระด่ายอยู่เต็มอ จึงนึกในใจว่าคงจะมีเหตุการที่แปดกปตาดเกิดขึ้นเป็น
แน่ เขียนขุนปั้นจึงจับยามตริว่าอวันคัตทหารเอกของเมืองเจ้าซึ่งเคย
เป็นศิษย์มาแต่เดิม ต้องกระบิวเคษของของเจียนทหารเมืองจีนตายเสีย
ในทรมแล้ว ขุนปั้นก็มีความตั้งเวซสัดใจจนรำพึงอยู่ ต่เขียนซึ่งเป็น
ศิษย์คนใหญ่เห็นกริยาอาจารย์แปดกปตาดจึงมีความตั้งไสย เดินตรงเข้า
ไปคำนับแล้วถามว่า ท่านมีความกังวลด้วยกิจการอย่างใดหรือ หากป
กริยาของท่านจึงได้สัดแปดกปตาดไปกว่าทุกๆ วัน ขุนปั้นจึงตอบต่เขียนว่า
เราจับยามตริว่าอวันคัตทหารเอกของเมืองเจ้า ซึ่งเป็นศิษย์ของเรามาแต่
ก่อนนั้น ได้ถูกอาวุธวิเคษของซำคักตายลงในกตางที่รบเสียแล้ว เราจึงมี
ความตั้งเวซใจ เพราะเราได้เคยชวอวันคัตให้ระเพศราราว่าคมาถือเพศ
เป็นเขียน เจ้าศัสดาภาวนายู่ด้วยกันณะเขานี้ อวันคัตก็ยังไม่ยอมมาไม่
เพราะฉนั้นอวันคัตจึงได้เป็นอันตรายตงไปจนถึงกมซิวคร ซึ่งป็นเวอง
ควรจะตั้งเวซใจยิ่งนัก แดเวต่านกตงทัพเมืองจีนก็กำลังระดมเข้าคัดเมือง
เขียนทงลิตศิ เราจำป็นจะต้องช่วยเมืองเขียนไว้สักครั้งหนึ่ง ว่าแล้ว
ขุนปั้นก็ถองเหงซิงกเดินออกไปยืนอยู่นอกถ้ำบนเนินเขา ด้วยทรง

เหนือของชนเศกด้วยเวทมนตร์ ขี้ไปทางเมืองเขียน บันดาลให้เกิดเป็นลูก
 เหมนาแข่งตกลงมารอบนอกกำแพงเมืองเขียนตั้งคังสองศอกเศษ เหลือ
 ก้างทัพพวกกองทัพเมืองจีน จะทนความหนาวหยาบๆ แขงเข้าไปตีเมือง
 เขียนได้ ถูกเหมนาแข่งตกอยู่เช่นจนถึงสามวันจึงได้หยุด แล้วก็ตาย
 เป็นน้ำเป็น โคนไหนทอดทั่วไปทุกหนทุกแห่ง จนกองทัพเมืองจีนต้องถอยไป
 ตั้งอาศรัยอยู่ตามดอน ๆ จึงพวชนความหนาวได้ โดยเหตุนี้จึงทำให้เมือง
 จีนต้องส่งบการรบไม่ชั่วคราว แลยังมีอาชิววันหนึ่งกำลังซุนบั้นหนึ่งเดินอยู่
 ทั่วหน้าตาเทียนไท่ของเขาเทียนไท่ชิว เกิดมีลมพายุพัดมาบางที่หนักบางที่
 เป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์ ซุนบั้นจึงจับยามตักว่า จะมีเหตุมารบกวนถึง
 กับต้องทรมาณร่างกายให้ได้ความเดือดร้อน ซึ่งเป็นสิ่งที่ซุนบั้นได้ คิด
 เมื่อนานมาแล้ว แต่เหตุการณ์เกิดขึ้นครั้ง นี้ก็เป็นเรื่องอันยากซึ่งจะ
 ฝ่าฟันได้ ซุนบั้นจึงมีความรำคาญใจนั่งนั่งครึกครองอยู่ จึงตั้งให้
 ด้เยี่ยมไปประตาดณถดดอน แล้วก็เสกเวทมนตร์บันดาลให้เป็นเมฆหมอก
 ปกคลุมปากถ้ำ ไม่มีผู้ใดที่จะเห็นปากถ้ำได้ เว้นไว้แต่เพอนเขียนที่
 กันเคยกันเท่านั้น จึงจะทราบตำแหน่งปากถ้ำได้ แลยังมีเขียนนิกของค้
 หนึ่งจำศีลอยู่ที่ถ้ำเป็นอันต้องธนะเขาเซ่เจียชิว แซ่มอช้อฮุย รูปพรรณต่ำ
 เศษกิริยาเดินเหมือนห่าน แวดคาเห็ดของเหมือนสัตว์ของ ขนควแดงมีสติ
 ปัญญาแลประกอบไปด้วยของวิเศษต่าง ๆ กับก่อนหน้าเมื่อมอช้อฮุยยัง
 ไม่ดำริจะเขียนนิน มอช้อฮุยได้เคยเป็นที่ปรึกษาของเบงเซียงกุนไปจน
 ถึงเมืองฉ้อ แลเมื่อเบงเซียงกุนได้ไปมีเหตุการเกิดขึ้น มอช้อฮุยจึงพา
 เบงเซียงกุนหนีเสกถอดออกจากถ้ำเมืองฉ้อ โดยใช้อุบายเช่นเหมือน

หมดอายุ 30/03/2565

โก๋ พนักงานเฝ้าประตูด่านสำคัญว่าจวนตัวว่างแล้วก็เปิดประตูด่านตามเคย เบงเขียงกุ่มกับมอฮุยจึงได้พากันหนีออกจากด่านเมืองฉือไต้ ครั้นภายหลังมอฮุยจึงได้ระดมญาติคือเพ็คเปินเซี่ยน จำศีลภาวนาอยู่ณะเขาแซ่เคี้ยวชิว แดได้เป็นเพื่อนสนิทกับซุนปิ่น วันหนึ่งมอฮุยมีความคิดถึงซุนปิ่นผู้เพื่อน ด้วยไม่ได้ส่งทานกันมานาน มอฮุยจึงเหาะไปยังเขาเทียนไท่ชิว พอสืบถึงน้ำถ้ำเทียนไท่ต้อง เห็นเมฆหมอกปกคลุมถ้ำน้ำถ้ำอยู่ มอฮุยจึงนึกว่าขรยซุนปิ่นจะมีขระไปเที่ยวแห่งอื่น ๆ จึงได้แต่งภินิหารให้เป็นหมอกปิดคลุมปากถ้ำเสียเช่นนี้ เราจำต้องไปเที่ยวที่อื่นเสียก่อนแล้วจึงค่อยกลับมา เมื่อคิดเช่นนั้นแล้ว มอฮุยก็เหาะข้ามเขาเทียนไท่ชิวไปเยี่ยมพวกเพื่อนเซี่ยนด้วยกันณะที่เขาอื่น ๆ

ส่วนปิกเซียงกับซุนเซี่ยน ตั้งแต่เดินออกจากเมืองเจ้าไปได้

เจ็ดวัน หนทางประมาณห้าสิบเศษ ก็เข้าพักอาศัยในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ปิกเซียงจึงเอาหนังสือที่ซุนปิ่นให้ไว้ ฉกฉนักออกอ่านดูได้ความว่า ถ้าจะไปยังเขาเทียนไท่ชิวแล้วเดินไปทางทิศตะวันตกกระยะทางประมาณหกสิบ มีตำบลบ้านหมู่บ้านซึ่งชอกายเฮ้งชิ่ง แล้วเดินวกไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ เดินไปอีกสามวันจะถึงบ้านคันทัน เมื่อเดินพ้นบ้านคันทันไปแล้วจะถึงสะพานหินเล็ก แดเดินข้ามสะพานไปอีกหน่อยหนึ่งจึงจะแสดเห็นเขาเทียนไท่ชิว ปิกเซียงกับซุนเซี่ยนเมื่อได้แจ้งตำแหน่งแห่งทางเขาเทียนไท่ชิวตามในหนังสือโดยชัดเจนแล้ว ก็มีความยินดีเป็นอันมาก จึงให้ทหารไปตามตัวกำนันผู้ใหญ่บ้านมาถามว่า ตอนไปจะมีตำบลที่เรียกว่ากายเฮ้งชิ่งหรือไม่ กำนันตอบว่า

หยุดอายุ 30/03/2565

ยังทางอีกหกสิบสี่ จึงจะถึงตำบลกายเฮงซิ่ง ซึ่งเป็นตำบลที่อยู่
 ในเขตแดนของเมืองเจ้ กับที่ตำบลนั้นมัญเฮาแต่งงานนำชม มีดำชาร
 นำฟูได้สัชาติ เป็นที่ตมควรสำหรับนักปราชญ์เที่ยวเดินให้สบายชารมณ
 แต่เวลานักบายน้อยมากแล้ว ขอเชิญท่านพักอยู่ที่บ้านข้าพเจ้าสักคืน
 หนึ่ง ค่อยพวุ้นจึงค่อยไป แลข้าพเจ้าจะนำท่านไปสู่จันให้ถึง
 ตำบลกายเฮงซิ่ง เพื่อจะได้ชมเขาแลดำชารเด่นให้เป็นที่สบายใจด้วย
 ปีกเซียงจึงตอบว่า การที่ท่านมีน้ำใจจะพาเราไปนั้น เรามมีความ
 ชอบใจเป็นอันมาก แต่แผนที่ของตำบลกายเฮงซิ่งนั้นเราได้ทราบอยู่
 บ้างแล้ว ท่านไม่ต้องไปให้ได้ความลำบาก เราจะไปตามลำพังพวก
 เราเองจะเป็นการสะดวกกว่า แลดูกำนันผู้ใหญ่ม่านก็คิดโตะแตรรา
 มาเถยง ครนรุ่งขึ้นปีกเซียงกับซุนเซียนก็ถากำนันผู้ใหญ่ม่าน ชวนกัน
 ขึ้นมาเดินตรงไปตามทางตงแต่เช้าจนบ่าย จึงไปถึงที่แห่งหนึ่ง ตูเป็น
 ที่สัชาติตา มีดำห้วยแลคนไม่มวเรียน แลพบชายในหมู่บ้านนั้นเขา
 คนหนึ่ง ปีกเซียงจึงถามว่าตำบลเขาเรียกชื่อว่าตำบลอะไร ชายผู้นั้น
 จึงตอบว่าตำบลกายเฮงซิ่ง ปีกเซียงก็มีความยินดี ชวนซุนเซียน
 หยุดพักใต้ต้นไม้ ร่มดำชาร รับประทานอาหารแดปด้อยมาให้กินหญ้า
 นาทอมักดางแล้วก็ชวนกันขึ้นมาเดินต่อไป ตามระยะทางซึ่งมีแจงอยู่
 ในหนังสือของซุนเซียนนั้น เดินทางไปอีกสามคืนสามวัน จึงถึงมา
 ต้นต้นแลตุควมมวเรียน เป็นพิศติดต่อกันไปจนถึงเชิงเขา เดินไปอีก
 ครึ่งวันก็พบมาต้น ถึงทางแห่งหนึ่งมัญเฮาของฝาก พุ่มไม้แลถ่านหญ้า
 แลตุสัชาติสัชานาชาม ตมพิศใบไม้แกว่งกวัดไปมา เสียงระงมดัง

ก้องกังวาล แดงแดงจุกกระจันเรไรก่น่าฟังดวงใจยิ่งนัก กัดิน
 บุณชาติต่าง ๆ ก็หอมฟุ้งด้านตระหลบไปทั้งป่า น้ำตามดำซารที่ไหลลง
 มาจากภูเขา ไส้สอาดเยือกเย็นปราศจากรากไม้โทษต่าง ๆ คือเป็นที่วิเวก
 ใจวิงเวงเพ็ดดิเพดดิยิ่งนัก ปีกเชียงจึงบอกกับซุนเยียนว่า เราเดินมา
 ก็เหนื่อยเมื่อยล้านักแล้ว จึงหยุดพักนอนบนแผ่นศิลาใหญ่ ให้สบาย
 เสียสักครู่หนึ่งเถิด แล้วจึงค่อยเดินต่อไป ซุนเยียนก็เห็นชอบด้วย
 จึงชวนกันลงจากหลังม้า ไปนั่งพักเล่นที่แผ่นศิลาใหญ่ ปีกเชียง
 จึงพูดขึ้นว่า แม้เราเดินมาจะได้รับความเหนื่อยเมื่อยล้านักเพียง
 ใดก็ดี แต่เมื่อได้มาพบที่คู่ขตำราญ ซึ่งเป็นที่วิเวกกายวิเวกใจเช่น
 เขาแล้ว ความเหนื่อยเมื่อยล้านักหมดหายไปทั้งสิ้น เพราะฉนั้น
 พวกนักปราชญ์จึงชอบเที่ยวเสาะหาอาศัยในที่วิเวกกาย แดวิเวกใจ
 อยู่เป็นนิจ บันบ่าเป็นคนมฤตยูเมื่อได้ยินปีกเชียงว่าพรรณคุณความดี
 ของมาที่เจียบตั้งศิขณเช่นนี้ ก็มีความสงสัยจึงพูดกับปีกเชียงว่า
 ขอท่านอย่าได้ถือโทษข้าพเจ้าเลย ด้วยข้าพเจ้าเป็นคนโง่เขลา แต่
 อยากจะใคร่ทราบว่าคุณความดีของการวิเวกนั้นเป็นประการใด ปีกเชียง
 จึงตอบว่า การวิเวกสำหรับมนุษย์นั้นมีอยู่สองประเภท คือวิเวกกาย
 ประเภทหนึ่ง วิเวกใจประเภทหนึ่ง วิเวกกายเป็นสุขแต่ชั่วขณะเดียว
 เมื่อกายได้สำสัค วิเวกใจเป็นสุขอยู่นานได้ตามประสงค์ ส่วนความ
 วิเวกกายแเดวิเวกใจ ถ้าความวิเวกทั้งสองประเภทนี้ ได้เกิดแก่บุคคล
 ผู้ใดอยู่เป็นนิจแล้ว ก็ต้องจัดว่าบุคคลผู้นั้นได้ถึงซึ่งอรหัตต์แล้ว
 บันบ่าได้ฟังก็ยงหาเข้าใจไม่ จึงถามต่อไปว่า เหมือนหนังสือซึ่งเกิด

มาในที้งัยบสัจดี ซึ่งนับว่าเป็นที่คู่ชบสบายวิเวกกายแล้ว บุคคลผู้นั้นควร
จะพยายามอาศรัยอยู่ในบ้านวิเวกจนตลอดชีวิตจริงจะชอบ แต่นี้
หาเป็นเช่นนั้นไม่ พอเมื่อเคิมโตขึ้นก็มักพยายามจะทิ้งบ้านวิเวกเข้า
ไปอาศรัยอยู่ในหมู่ประชุมชต ซึ่งเป็นเครื่องกระทบกระเทือนกักกอง
ให้ได้ความรำคาญจิตโรได้แต่จักษุอยู่เสมอ เมื่อการเป็นเช่นนั้นจะจัด
ว่าที่สังตวิเวกเป็นที่สำราญอย่างไรได้ ปีกเขียงจึงตอบว่าท่านเห็นแต่
ทางฝ่ายโลกอย่างเดียว ส่วนทางธรรมนั้นท่านยังหาเห็นไม่ เพราะฉะนั้น
ท่านจึงได้ถามเรามาเช่นนั้น การที่คนชาวบาชอบจะทิ้งบาชเข้าไปอาศรัย
อยู่ในหมู่ประชุมชตนั้น เปรียบประคุกบเกิดในสระบัว ซึ่งมีหินชาติ
อันดำ หาได้พยายามหรือมีอุปนิสัยพึงใจที่จะต้องเสกถดินบัวที่ในสระ
ซึ่งมีกลิ่นค้ออันหอมหวาน ให้ไปรงนาลิกขึ้นหะทัยของกบไม่ เช่น
เดียวกับกับบุคคลซึ่งเกิดอยู่ในบ้านวิเวก พอเคิมโตขึ้นก็ทิ้งที่วิเวก
ไปอาศรัยอยู่ในที่ประชุมชต ซึ่งเป็นที่เต็มไปด้วยความรำคาญต่าง ๆ
ดังเช่นกับกบจะทิ้งหนของบัวเพียงชุกชนไป จนได้รับความอันตรราย
ถึงกับชีวิตร แมดงภูแม่จะเป็นสัตว์อันเด็ก แต่มีอุปนิสัยชอบเสกเพียรค์
แตกดินของบุษชาติอันหอมหวาน แม้แมดงภูนั้นจะอยู่ห่างไกลจากสระ
บัวสักเท่าใด ๆ ก็ดี ก็ยังอุส่าห์พยายามบินไปเสกเพียรค์แตกดินแห่งเกษรวบัว
ได้อยู่เสมอ เปรียบประคุกกับปราชญ์ผู้ซึ่งทำใจลงสู่ความสงบวิเวก
แล้ว ก็พึงปราถนาเสาะแสวงหาแต่ที่วิเวก เพือจะรับกายโสถจักษุ
แดนาลิก ให้รวมตงสู่แห่งความวิเวกของดวงหะทัย สำหรับจะได้มี
เวลาตรึกตรองให้เกิดปัญญาขึ้น ในการที่จะคิดหลักเดียงจากกามกิเสศ

หมดอายุ 30/03/2565

แดงออกสุดเป็นคน ซึ่งนับว่าเป็นทางดำเนินแห่งความสุข อาจข้าม
 พันจากอบายได้ ย่อมเป็นที่สรรเสริญแก่เทวดาแถมมนุษย์ยิ่งนัก เพราะฉนั้น
 จึงนับว่า ทิวเวกเป็นที่ซึ่งมีประโยชน์แก่บุคคลผู้ ซึ่งระแวงแห่งกามกิเลส
 ต่าง ๆ หรือถ้าจะอุปมัยอีกอย่างหนึ่ง ก็เท่ากับบุรุษซึ่งต้องเดินร่วมไป
 พร้อมในทางแห่งเดียวกัน แต่คนหนึ่งมีความวิจารณ์ อาจทราบ
 วัตถุประสงค์ต่าง ๆ ว่าเป็นสิ่งดีแล้ว แต่อีกคนหนึ่งหามีความวิจารณ์ ใน
 สันดานไม่ คนทั้งสองเดินไปพบแก้วอันมีค่าจมอยู่ในโคลน ผู้ที่ไม่มี
 ความวิจารณ์ก็เห็นว่าเป็นก้อนหินหรือก้อนกรวด หากควรจะต้อง
 ใให้เป็นการเบือนแปรอะไร จึงได้เดินเฉยพันแก้วนั้นไป ส่วนผู้ที่มีความ
 วิจารณ์ เมื่อได้เห็นก้อนแก้วนั้นมาตกจมอยู่ในโคลน ซึ่งเป็นการผิด
 ธรรมดาของแก้วที่จะมาเกิดในบ่อโคลนเช่นนั้นได้ เพราะฉนั้นจึงได้
 พยายามที่จะถอนขึ้นตรวจพิจารณา ดู ก็ทราบว่าเป็นแก้วซึ่งมีค่า
 อันประเสริฐ แด่แก้วนั้นก็ได้เป็นประโยชน์แก่ผู้ ทิววิจารณ์นั้นโดยเขน
 ประการ กบที่ไม่ได้รับประโยชน์จากเพชรแดงอันของบัวฉนั้นได้ ก็เท่ากับ
 บุคคลที่ไม่มีความวิจารณ์ ไม่ได้รับประโยชน์จากแก้วฉนั้นได้ พวกคน
 ทั่วไปที่ไม่ได้รับประโยชน์แห่งความวิเวกฉนั้น

ฝ่ายขุนเขียนนงฟังอยู่จึงนึกในใจว่า ถ้อยคำที่ปี่กเขียงกล่าว
 ฉนั้น ถ้วนแต่เป็นคติอันประเสริฐเกินความถ้ำถ้ำนัก ส้มควรจะเป็น
 ข้อปฏิบัติสำหรับผู้ที่สติปัญญา โดยแท้ แต่ขุนเขียนนงมีข้อสงสัย
 อยู่ในใจอีกอย่างหนึ่ง จึงได้เอ่ยถามปี่กเขียงฉนั้นว่า พวกนักปราชญ์
 ที่ในเมืองเขียนนงก็ชอบพูดโต้ตอบกันอยู่เสมอว่า ทวพิยศฤงฆารบริวาร

พบคಾಯ 30/03/2565

ทั้งหลายอัน ตั้งแต่เป็นเครื่องที่จะชักนำให้มนุษย์ไปสู่ทางทุกชนิดทั้งสิ้น แต่ท่านที่กล่าวเช่นนั้นนั้น ก็ยังไม่เห็นว่าได้ตระหงาทพยัคฆ์ลงมารบรivarไปได้

เคยตกใจคนเดียว แต่ไม่ทราบว่าจะเป็นการคิดขัดด้วยเหตุอันใด ขอท่านได้โปรดชี้แจงให้ข้าพเจ้าทราบ เพื่อจะได้เป็นคติสอนใจแก่ข้าพเจ้าด้วย

ป้าเชียงจึงตอบว่า ข้าพเจ้าจะอธิบายให้ท่านฟังแต่เพียงย่อ ๆ ได้ เพราะนักปราชญ์ผู้กล่าวเช่นนั้น ก็กล่าวโดยความรู้ ซึ่งคนใดเรียนหรือได้เห็นมาเท่านั้น หาได้กล่าวพร้อมทั้งใจเป็นลัทธิด้วยไม่ จึงยังมีความนิยมเห็นว่า ทพยัคฆ์ลงมารบรivarเหล่านี้ยังเป็นของเราอยู่ทั้งสิ้น จึงหาอาชญาที่จะสังหารมันเหล่านั้นไปสู่ยังทั่วโลกไม่ได้

ส่วนผู้ที่ตระหงาทพยัคฆ์ลงมารบรivarไปเที่ยวเสาะแสวงหาบริเวณกายแฉกใจได้นั้น เป็นผู้ที่มีจิตวิเศษไม่ถือเขาถือเรา สรรพศลงมารบรivarทั้งหลายจึงไม่อำนาจที่จะหน่วงเหนี่ยวให้ผู้นั้นอยู่ในวงแห่งความทุกข์ได้

แม้ถึงตัวข้าพเจ้าเองซึ่งได้ทราบวิธีในการที่จะหลบหลีกแห่งความทุกข์แฉกแฉก แต่ก็ยังหาอาชญาที่จะสังหารไปสู่ความวิเวกให้ทั้งหมดสิ้นได้ไม่ เพราะการที่จะ

รื้อถอนต้นตอให้ ได้สะอาดจนสังเกตเห็นไปว่าไม่ใช่ตัวไร้นั้น เป็นเรื่องที่ปราณีตยิ่งนัก

แต่เมื่อผู้ใดผู้ต่ำหิมนั้นเสาะแสวงหาทางวิเวกอยู่เสมอแล้ว ผู้นั้นก็อาจเกิดปัญญาขึ้นให้ทราบทางที่ว่าไม่มีตัวตนได้

เช่นเคยเห็นจึงพูดว่า การที่เราหยุดพักกันนานพออยู่แล้ว

แต่ยังจะมีระยะทางอีกสักเท่าใดจึงจะถึงเขาเทียนไท่ช้วนก็ยังไม่ทราบไม่

ป้าเชียงยิ้มแล้วจึงตอบว่า ข้าพเจ้าก็ยังไม่เคยมาเขาเทียนไท่ช้วนเหมือนกัน

เรา

หมดอายุ 30/03/2565

มาไปกันเถิด ปีกเขียงกับซุนเขียนแถมพวกทหารเหล่านั้น ก็พากันขึ้น
 มาเดินต่อไปได้ก็กลัวหาเห็นส่านหิ้นเขาแห่งหนึ่ง จึงชวนกันข้ามส่าน
 หิ้นไปถึงบ้านไม่มีหมู่บ้าน ได้ยินแต่เสียงสัตว์บ้าจืดบ้าตึกบ้าคว้งระงม
 ก้องไปเป็นที่วังเวงใจยิ่งนัก พอพบตงก็มิได้หยุดพักพากันรีบเดินต่อไป
 เพราะด้วยแสงเดือนส่องสว่างเดินจนจวนรุ่งจึงได้ไปถึงเชิงเขาใหญ่ ดูเป็น
 ซันซ้องวุ่นวุ่น ไชงกงามต้นไม้ ชิงงอกงามตามเนินผา ราวกับคนได้ไป
 คมแต่งไว้ มีตำราหน้าฟูใส่ส่าดไหลลงมาจากเขา พวกที่ไปก็พากันตั้ง
 ขำระต่างเห็นเอ่อกดอามกินตามความสบาย แล้วชวนกันเดินขึ้นไปบนเขา
 แลเห็นหนังสือจารึกที่หน้าผาว่าเขาเทียนไท่ซิว ต่างคนก็มีความยินดี
 จึงเดินไปเที่ยวค้นหาถ้ำหรือกู่ที่ซุนบั้นอาศรัย ส่วนปีกเขียงเป็นผู้เฒ่า
 เมื่อยดำเหล็ดกำดัง ก็หยุดพักคอยอยู่ที่ไต้ร่มไม้แต่ผู้เดียว ซุนเขียน
 กับพวกคนเหล่านั้น เที่ยวตรวจค้นหาถ้ำตามบนเขาถึงสองสามตระหลบก็
 หาพบถ้ำหรือกู่ไม่ จึงถอยมาแจ้งกับปีกเขียง ๆ จึงว่าเป็นสิ่งที่น่า
 ปลาดใจนัก เพราะธรรมดาเขาย่อมต้องมีถ้ำ เขาหน่อกู่ไต่จึงห้ามถ้ำไม่
 หนึ่งหนังสือของซุนบั้นกับออกซัดไว้ว่า อยู่ในถ้ำเทียนไท่ของเขเทียนไท่ซิว
 ก็เมื่อมาพบเขาเทียนไท่ซิวแล้ว แต่หน่อกู่ไต่จึงหาพบถ้ำเทียนไท่ของไม่
 หรือจะเป็นด้วยนิสัยเขียนไม่อยากจะให้คนไปมาพดุกพาดัน จึงบั้นดาดไม่
 ให้พวกเราพบเห็นปากถ้ำไต่ ถ้ำกระหนพวกเราอย่าเรียกชื่อซุนบั้นเลย
 เพราะเป็นชื่อฝ่ายเขียน เราควรเรียกว่าถ้ำวงบั้นเขียนจื่อเถิด พวกทหาร
 ก็เรียกรายกันไปร้องเรียกชื่อถ้ำวงบั้นเขียนจื่อก็ถกถกออกไปทั้งเขาแต่มา ก็เขียน
 พอมอดุ่ยเหาะดอยอยู่บนอากาศ แลเห็นฝูงคนเที่ยวตะ โทนเรียกชื่อ

ชุมนบอยก็ยกของก็มีคำสั่งเสีย จึงเตือนตบตบมายังที่ปีกเขียงนั่ง
 พักอยู่ ปีกเขียงตกใจตกขันคำนับแล้วถามว่า ท่านชื่อใดอยู่เขาไหน
 และทราบสำนักแห่งชุมนบองหรือไม่ มอฮุยจึงตอบว่าข้าพเจ้าไปเที่ยว
 เยี่ยมพวกเพื่อนเขยตามเขาต่าง ๆ และได้ยินพวกท่านมาที่วัดตะโกน
 ของเรยชุนนบองอยู่ตง จึงมีความปิติใจอยากจะทราบว่าท่านมีกิจ
 ธุระสิ่งอันใดกับชุมนบองหรือ ปีกเขียงจึงบอกว่าข้าพเจ้าชื่อปีกเขียงเป็น
 ชุมนางผู้ใหญ่อยู่ในเมืองเจี๋ย และท่านผู้นั้นชื่อชุนเขยเป็นเจียวชงเจียวชอง
 แถบเป็นบุตรชุนเหิงเป็นหลานชุนนบอง การที่พากันมาทวงนกเพราะเมืองจิน
 ยกกองทัพมาย่ำเมืองเขยนั้น บิดาเต๋าของชุนเขยได้ถูกอาวอวพิเศษ
 ของของเจียวทหารเมืองจินตายเสียในทรมบงตัน บิดนคองทัพเมืองจิน
 ก็ยังล้อมเมืองเขยอยู่เป็นสามารภ เจียวชองได้มีราชดำรัสมาขอกองทัพ
 เมืองเจี๋ยให้ยกไปช่วย แตนางเขยนั้นตัวกึ่งจูมารดาชุนนบองกับเจี๋ยชองได้ให้
 ข้าพเจ้ากับชุนเขยนำหนังสือมายังชุนนบอง เพราะฉนั้นข้าพเจ้าจึงได้มา
 ที่ยวตัมแล้วงหาชุนนบอง แต่ก็ยังหาพบตำแหน่งที่ชุนนบองสำนักไม่ ขอท่าน
 ได้โปรดช่วยแนะนำตำแหน่งถ้าเทียบไท่ตองให้พวกข้าพเจ้าทราบด้วยจะเป้น
 บุญคุณอย่างที่สุด มอฮุยเมื่อได้ยินปีกเขียงเล่าความคั่งแต่คั้นจนปลาย
 ฟ้าฟังเช่นนั้นแล้ว ก็คิดว่าชรวอยชุนนบองเห็นจะกตัญญูว่าชุนเขยจะมาอ้อนวอน
 ให้ไปรบกับข้าศึกซึ่งเป็นกิจอันไม่สมควรกับทางสมณะเพศ จึงได้แกตั้ง
 บันดาลให้เป็นเมฆหมอกปิดปากถ้ำเสีย การที่ชุนนบองกระทำจิครัดงั้น
 ชอบแต่ได้รหัทศมรรคหรือที่ผลแล้วจึงจะควร ชุนนบองก็ยังเป็นแต่เขย
 ธรรมดาอยู่ เมื่อบิดามารดาญาติพี่น้องได้รับความทุกข์ร้อนจนถึงแก่ชีวิต

หมดอายุ 30/03/2565

กันนับว่าเป็นเหตุอันสำคัญยิ่งใหญ่อภัย ถ้าชุมชนทำเพิกเฉยไม่ไปช่วยเป็น
 ขุนแล้ว ก็จะเป็นข้อคดีร้ายแห่งเทพยดาแถมมนุษย์ได้ เราจำเป็นจะ
 ต้องช่วยทักทวงตักเตือนให้ชุมชนกลับได้สติจึงจะควร เมื่อมอสูยคิด
 เช่นนี้แล้วจึงบอกกับปี่กเซียงว่า ข้าพเจ้าจะนำไปรักษาที่อยู่แห่งชุมชนให้
 แต่ท่านอย่าได้กล่าวหาว่าข้าพเจ้าเป็นผู้แนะนำหนทางให้เลย ปี่กเซียงจึงตอบ
 ว่าขอหน้ขอท่านอย่าได้วิตก ข้าพเจ้าจะทำตามคำแนะนำของท่านทุกสิ่ง
 ทุกอย่าง แล้วมอสูยก็เอามอสูยไปทางซ้าย บอกว่าทางนั้นและเป็นทาง
 ไปปากถ้ำเทียนไท่ต้อง ชุนเขียนนมแล้วก็ตอบว่า ทางข้างซ้ายนั้นข้าพเจ้า
 เดินเที่ยวตรวจแล้วถึงหัวหกกดิม ก็มีได้พบเห็นปากถ้ำที่ตรงไหนเลย
 มอสูยจึงหัวเราะแล้วว่า ท่านจงไปตามคำเราเถิด คงจะได้พบปากถ้ำ
 เทียนไท่ต้องเป็นแน่ ชุนเขียนก็สนใจเรียกว่าไพร่เดินไปตามทางที่
 มอสูยชี้บอกให้ ครั้นเดินไปไม่ได้สักกก้าวเหลียวหลังมามากหาเห็นมอสูย
 ไม่ต่างคนต่างตกใจ แต่มีความยินดีคิดว่าเทพยดามาชี้บอกหนทางให้
 จึงได้พากันรีบเดินไปตามทาง ส่วนมอสูยหายตัววิบเหาะไปยังนำถ้ำ
 ที่ชุมชนอยู่ แล้วเศกเวทมนตร์ทำให้เมฆหมอกซึ่งปกคลุมนำถ้ำอยู่นั้น
 อันตรธานสูญหายไป แล้วกำบังตัวแอบคอยปี่กเซียงกับชุนเขียนอยู่
 ข้างปากถ้ำ ฝ่ายปี่กเซียงกับชุนเขียนเดินไปกับพวกคนไร่ ได้สักสอง
 รัชยก้าว พอแหงนหน้าขึ้นไปก็เห็นตัวอักษราถูกอยู่ที่ประตูปากถ้ำสาม
 อักษรวาดเทียนไท่ต้อง ต่างคนก็มีความยินดี ชุนเขียนจึงเข้าผลัดกันประตู
 แต่ก็หาเปิดออกไม่ เพราะติดด้วยลูกดาน ชุนเขียนจึงเรียกชื่อชุมชน
 ผู้อาศัยที่ตกกของไป ดิเอยไต้ยนมธมฺมาเรียกนามของอาจารย์ ชุนตงน

หมดอายุ 30/03/2565

ก็นึกว่าเห็นจะเป็นขุนเขี่ยน ท้ออาจารย์ได้บอกเล่ากับเราไว้แต่ก่อนเป็นแน่
 อย่างเดียวเราจะแอมบอดตูกตาดานประตูออกให้ ถ้าอาจารย์จะจับผิดหาว่า
 เราเบ็ดประตูให้แล้ว เราก็จะมีทางแก้ตัวได้ โดยง่าย เมื่อดึกเขี่ยนคิด
 เห็นแล้ว ก็ถอดตานยันแอมบอดขุยมประตู พอขุนเขี่ยนเข้าผลัดคอก
 ครึ่งหนึ่ง บานประตูก็เบ็ดออกเห็นถ้อยยืนอยู่ข้างประตู มีร่างกาย
 สูงหกศอกท่าทางของอาา ตาเหมือนตาเสือ กิริยาเหมือนม้า กระแส
 เตี้ยเหมือนอระขิง ถ้อยจึงถามขุนเขี่ยนว่า ท่านมาเบ็ดประตูโดย
 ชุระอันใด ขุนเขี่ยนจึงเล่าความให้ถ้อยฟังดังแต่ค่นจนปลาย ถ้อยจึง
 บอกว่าเขี่ยนท่านพักอยู่ที่ไหน ข้าพเจ้าจะไปแจ้งให้ท่านอาจารย์ทราบเสียก่อน
 แล้วถ้อยก็รีบกลับเข้าไปในถ้ำ บอกกับขุนเขี่ยนผู้เป็นอาจารย์ให้ทราบ
 ทุกประการ ขุนเขี่ยนจึงถามว่าใครออกไปเบ็ดประตูให้เขาจึงเข้ามาได้
 ถ้อยจึงตอบว่าข้าพเจ้าได้ยินเขามาตบประตูร้องเรียกนามของท่านอาจารย์
 ครั้นข้าพเจ้าจะนั่งเฉยเสียไม่เบ็ดประตูให้ ดูกก็เป็นทางไม่สมควร ข้าพเจ้า
 จึงได้ถอดตานประตูแล้วเขาเบ็ดผลัดเข้ามาได้เอง ความผิดทั้งหลายนี้
 ขอท่านได้ โปรดคงโทษข้าพเจ้าด้วย ขุนเขี่ยนจึงดูอย่างไม่ไปเสียให้พ้นหรือ
 แล้วขุนเขี่ยนก็ถอดเข้ค้ำมกระถ้ำพักเดินออกมา นั่งอยู่ทบนแท่นศิลา แล้วให้
 ศิษย์จัดโต๊ะเครื่องบูชาไว้ค้อยรับถวายพระหัตถ์ของเจ้าเอง เมื่อบอกเขี่ยนกับ
 ขุนเขี่ยนเดินตรงเข้าไปในถ้ำ เห็นขุนเขี่ยนแต่งกายเป็นเขี่ยนถ้อยเข้ค้ำม
 กระถ้ำพัก มีธงแห่งซึงก็อยู่ที่ข้างหลังก้นติดตรงเข้าไปคุกเข่าลงคำนับ
 ขุนเขี่ยนก็ถักขันค้อนรับ ต่างคนต่างคำนับกันด้วยความยินดี ขุนเขี่ยน
 จึงบอกว่าข้าพเจ้าก็ทราบแล้วว่าเจ้าช้องจะมีถวายพระหัตถ์ แต่มารดาจะมี

หนังสือมาถึงข้าพเจ้า ๆ จึงได้จัดโต๊ะหมู่บูชาไว้คอยรับ การที่ข้าพเจ้าไม่
 ได้ออกไปต้อนรับท่านแต่ไกลถนน เป็นความผิดยิ่งนัก ขอท่านจงไต่ถามโทษ
 แก่ข้าพเจ้าเถิด บัดนี้ซึ่งคำนับแล้วก็มิอาจตายพระหัตถ์ได้ ไปยืนอยู่นำโต๊ะหมู่บูชา
 ชูขึ้นน้กคุกเข่าลงคำนับสามครั้ง บัดนี้ซึ่งก่อกำตายพระหัตถ์ของเจ้าต้อง
 ให้ชูขึ้นน้ก เมื่อก่อนตายพระหัตถ์จับดวงแล้ว บัดนี้ซึ่งก่อกำตายพระหัตถ์
 ให้แก่ชูขึ้นน้ก ๆ รับตายพระหัตถ์เอาขึ้นไปวางไว้บนโต๊ะเครื่องบูชา แล้ว
 เจริญให้บัลลังก์นั่งทองน้กสมควร จึงสนทนากันด้วยข้อความต่าง ๆ

เพราะไม่ได้พบเห็นกันมานาน ชูขึ้นน้กคุกเข่าลงคำนับชูขึ้นน้กผู้อา
 ร้องไห้ว่าพรพรรณคร่ำครวญถึงบุญแต่บิดากับอา ซึ่งได้ถึงแก่กรรม ไป
 แล้วนั้นโดยประการต่าง ๆ จนชูขึ้นน้กไม่อาจทนหน้าตาได้ แต่มานะ
 หักจิตระงับความโศกลงเสีย แล้วจึงพูดกับชูขึ้นน้กว่า การเกิดแก่
 เจ็บตายนั้นย่อมเป็นธรรมดาของสัตว์สาร ไม่มีผู้ใดล่วงพ้นไปได้ แต่การ
 ะงัดตายที่ได้เป็นไปแล้วนั้น แม้จะมีความโหมหน้กเศร้าโศกสักเพียงใด
 ก็ไม่สามารถที่จะกลับคืนมาได้ เจ้าจงอุส่าหระงับความเศร้าโศกนั้นเสีย
 แล้วชูขึ้นน้กพยุ่งชูขึ้นน้กให้ลุกขึ้น แลพเคราะห์หัดชูขึ้นน้กเห็นแววดาม
 แสงสว่างลักษณะคล้ายมังกร ก็ทราบว่ชูขึ้นน้กจะเป็นผู้มีบุญคือไป
 ในภพภพหน้า จึงถามชูขึ้นน้กว่าราชการในเมื่องเขื่อนนั้นเป็นอย่างไร
 บ้าง ชูขึ้นน้กจึงเล่าให้ชูขึ้นน้กฟังว่า ตั้งแต่บุบผิตาเด้อแล้วที่แก่พวก
 ข้าศึกที่ด่านโบฮีถวนแล้ว พวกข้าศึกก็ยกถ่วงเฉยหนักเข้ามาทุกที่ ห้าม
 ผู้ใดที่จะสามารถค้นหาพวกข้าศึกได้ไม่ บัดนี้ซึ่งก่อกำตายพระหัตถ์ของเจ้า
 ๓๐/๐๓/๒๕๖๕

ตอมเมื่องเขื่อนไว้เป็นสามารถ ในเวลานี้ไม่ทราบว่เมื่องเขื่อนจะได้แตก

แกศักดิ์แกถอยยง ชนบันได้ฟังตงนกกอนใจใหญ่ จึงหันหน้าไป
 พุดกับบักเซียงว่า ท่านก็เป็นขุนนางผู้ใหญ่มีอายุได้แก่สับเค็ชแล้ว
 ยงอสู้าให้ทราบกายมาถึงทอยแห่งข้าพเจ้าได้ ข้าพเจ้ามีความขอมใจ
 ยงนกก บักเซียงจึงตอบว่า การที่ข้าพเจ้ามาหาท่านทงนกกเป็นด้วย
 ราชการแผ่นดินทงสองประเทศ ซึ่งเป็นขอราชการอันยิ่งใหญ่ แม้ข้าพเจ้า
 จะได้รับความลำบากทุกข์ยากโดยประการใด ๆ ก็ดี เมื่อพอยังทรงกาย
 ได้แล้ว ก็จำเป็นจะต้องอาษาแผ่นดินไปจนกว่าจะหาชีวิตแรกอ้างไม่
 เพื่อดความกตัญญูต่อแผ่นดินจะได้ ไม่เสื่อมทรามไป แดแผ่นดินเจ้าของกตง
 ใจคอยท่านอยู่ เพราะฉนั้นขอเชิญท่านกลับไปยังเมืองเจ้า เพื่อจะได้
 ปรึกษาหารือขอราชการต่อไป แดทงจะได้ทำการแก้แค้นทดแทนคุณมิตา
 แดพิของท่านด้วย ชนบันถอนใจใหญ่แล้วว่า การที่เมืองเงินยกกองทัพ
 มาย้ายเมืองเยียน แดทำลายชีวิตครอบครัวภรรยาของข้าพเจ้าทงสองน
 ข้าพเจ้าก็มีความแค้นเคืองขมใจขาด แต่การที่เป็นไปครั้งนกกเป็น โดย
 อำนาจแห่งฟ้าแสดดิน ช่วยท่านบำรุงให้เมืองเงินมีอำนาจปราบปรามหัว
 เมืองทงหลายให้อยู่ในความปกครองของเมืองเงินทงต้น เพราะฉนั้น
 ข้าพเจ้าจึงจำเป็นต้องทนนิ่งมิอาจที่จะขัดอำนาจฟ้าแสดดินได้ แดเง็กเซียง
 สองเต็กได้ โปรดตงให้ข้าพเจ้าเป็นที่ดำแหน่งขุนเทียนโตฮุย แปลว่าเป็น
 ผู้ดำหรั้มเที่ยวตรวจรอบขอบจักรวรรพ จึงทราบได้ชัดว่าเง็กเซียงสองเต็ก
 ได้ โปรดให้เทพบุตรมีนามว่า จิวเทียนเอ็ง หงวนดู่ยโพ ทัวเทียนซุน
 จิตตงมาเกิดในมนุษย์โลกชื่อว่าองเจียน กับทงได้พรจากพระเซยสุค
 ๑ หมดอายุ 30/03/2555
 เพื่อให้ตงมาช่วยท่านบำรุงเมืองเงิน และได้เป็นศิษย์เซียงไฮ้แแต่เซ้งหยิน

ด้วย เมฆาพเจ้าจะไปทำศึกสงครามต่อสู้กับกองทัพเมืองจีน ก็คงหา
 คดอดไปได้ไหม บักเซียงได้ฟังดังนั้นก็มีความตกใจจึงพูดว่า ถึงแม้จะ
 เป็นประการใดก็ดี ขอท่านจงระมัดระวังเรื่องกับเจียวฮงบ้าง ชุนบั้น
 จึงตอบว่าถ้าข้าพเจ้าจะไปทำศึกกับเมืองจีนช่วยเมืองเอียนแล้ว ชีวิต
 ของข้าพเจ้าก็คงจะเป็นอันครายตง ด้วยเดชอำนาจแห่งฟ้าแลดินเป็นแน่
 ชุนเอียนได้ยินชุนบั้นกล่าวดังนั้น ก็ร้องให้ราพวรรณครำครวญแล้วพูดว่า
 ถ้าหากไม่ไปช่วยตามพี่ชายสั่งมาในครวงแล้ว ข้าพเจ้าก็จะขอทำตาย
 ชีวิตตายเสียก่อนหน้าตา คิดว่าก็จะกลับมาดูความเดือดร้อนซึ่งจะ
 เกิดมีชนแก่วงกวงสัญญาติพลพวงราษฎรในเมืองเอียน พูดแล้วก็ลุกขึ้น
 เดินไป จะเอาศีรษะฟาดกับก้อนศิลา มอฮุยก็เดินตรงเข้ามาจับ
 ชุนเอียนไว้แล้วพูดว่า ท่านอย่าเพื่อทำใจร้อนไปจงค่อยตรึกตรองดูก่อน
 ชุนเอียนก็หยุดซังกังตง ชุนบั้นเห็นมอฮุยเพื่อนทวีก ก็เชิญให้นั่งที่
 สัมภว มอฮุยจึงถามชุนบั้นว่า ชุนนางทั้งสองนั้นมาจากไหน ชุนบั้น
 จึงตอบว่าบักเซียงเป็นชุนนางผู้ใหญ่มาจากเมืองเจี๋ ชุนเอียนนั้นเป็น
 หลานมาจากเมืองเอียน แล้วชุนบั้นก็เล่าเหตุการณ์ที่หายไปให้มอฮุยฟัง
 ตั้งแต่ต้นจนปลายจบแล้ว มอฮุยจึงถามชุนบั้นว่า ถ้าเมื่อเหตุการณ์ได้
 เกิดขึ้นเช่นนั้น ท่านจะไปช่วยเมืองเอียนทำสงครามแก้แค้นหรือไม่ ชุนบั้น
 จึงตอบว่าท่านก็ยอมทวามอยู่ทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว ว่าการที่เป็นไปทั้งหมดนี้
 โดยอำนาจแห่งฟ้าแลดิน ซึ่งเป็นสิ่งอนิยาก็เราจะขัดขืนได้ มอฮุยจึงว่า
 ข้อที่ท่านกล่าวไว้ว่า ไม่ควรที่จะขัดอำนาจแห่งฟ้าแลดินนั้นก็จริงอยู่ แต่ส่วน
 หมดอายุ 30/03/2565
 กุศัดแถอกุศัดยังมีแยกอยู่อีกทางหนึ่ง ถ้าเมื่อท่านได้สำเร็จจรหัดแล้ว

ถ้าหาควรจะเกี่ยวข้องกับกรรเวงนไม่ นี่เราท่านก็ยังไม่เป็นเซียนเกี่ยวกับกรรเวงนไม่ทุกทิศทุกที เมื่อแผ่นดินแถบนี้ตามารดาวงศาคนาญาติ ได้เกิดความเดือดร้อนขึ้นจนถึงแก่ชีวิตโดยฝีมือพวกข้าศึก ถ้าท่านจะทนนิ่งไม่ช่วยแก้แค้นของคนเช่นนี้ จะมีเป็นที่ติเตียนแห่งมนุษย์ทั้งหลาย แต่ขอเลี้ยงก็จะพอลยเลี้ยง ว่าเป็นผู้ที่ไม่รู้จักคุณไปตั้งหมิ่นหมิ่นหรือ ชุนบั้นได้ฟังดังนั้นจึงเป็นอนจนาใจนั่งอยู่ บนม้าได้ฟังคำโต้ตอบกันอยู่ช้านานก็มีความโกรธ จึงลุกเดินออกมานอกถ้ำ ชุนเขียนแต่เห็นบนม้าทำกริยา โกรธก็มีความสงไสย จึงเดินตามบนม้าออกไป เห็นบนม้ากำลังสำรวจระหวอบเขากิ่งไม้แต่หญ้าแห้ง ตั้งท่าจะจุดเพลิงเผาถ้ำ ชุนเขียนจึงร้องทวาดไปแต่ไกลว่า ข้ากอนนั้นเจ้าทำอะไรตั้งนั้นบนม้าจึงตอบว่ากรรที่ชุนบั้นพูดอย่างไม่มีอาลัยแก่วงศ์ญาติ เพราะฉนั้นข้าพเจ้าจึงอยากจะทำเขาเพลิงจุดเผาถ้ำชน แต่คอยดูอยู่ถ้าชุนบั้นนั้นเพลิงออกมาจากนอกถ้ำแล้ว ชุนบั้นก็เป็นคนพูดไม่จริง ข้าพเจ้าจะได้ฆ่าเสีย ชุนเขียนจึงดูบนม้าว่าท่านนเมาความนุก ทำการดังใดก็เต็มไปด้วยโทษระหาคุณประ โยชนม์ได้ ท่านไม่รู้ว่าอาเราเป็นเซียนผู้วิเศษหรือ อย่างว่าแต่เพลิงดีกเท่ายังห้อยที่ท่านจะจุดขึ้นเลย ถึงเพลิงติดชนทวดทั้งมาอาเราักอาชบนินดาตให้เพลิงนั้นดับไม่ได้ บนม้าจึงตอบว่า ถึงแม้จะเป็นเซียนผู้วิเศษแต่ไม่รู้จักคุณบิดามารดาแล้ว ข้าพเจ้าก็ยังไม่หมิ่นชุนเขียนเอง ชุนเขียนจึงจับมือบนม้าลากเข้ามาในถ้ำแล้วตั้งว่าอย่าทำความว่าความต่อไป จะพอลยให้กรรของเราเลี้ยงไปด้วย แล้ว

หมดอายุ 30/03/2565

ชุนเขียนก็เดินก้มเข้าไปนั่งอยู่ข้างมอฮุย จึงตั้งคิมมอฮุย ๆ ทราบในท้อง
 ที่จึงถามชุนเขียนว่า ท่านจะตกลงในใจของท่านเป็นประการใด ชุนเขียน
 จึงตอบว่าตามถ้อยคำของท่านที่แข็งแรงมานักเป็นทางสมควรอยู่แล้ว แต่ถ้า
 ข้าพเจ้าไปทำศึกสงครามในครั้งนั้น เมื่อพลาดพลั้งเสียทีแก่พวกข้าศึก
 ตกลงไปโดยประการใด ก็หาเห็นมีใครที่จะไปช่วยแก้ไขได้ไม่ มอฮุย
 จึงตอบว่า ชุนเขียนขออย่าให้ท่านมีความวิตกเลย ข้าพเจ้าจะช่วยท่าน
 จนกว่าชีวิตตรหาไม่ ชุนเขียนก็มีความยินดี จึงตั้งดุษีศิษย์คนใหญ่
 จัดเตรียมที่จะไปยังเมืองเจ้ และให้ศิษย์ผู้น้อยสองคนอยู่ระวังรักษา
 ฝ่ายดุษีเมื่อได้จัดเตรียมเสร็จแล้ว จึงบอกกับชุนเขียนว่า
 ข้าพเจ้าอยากจะขอตามท่านไปด้วย เพื่อจะได้ปฏิบัติแฉดของพระเดช
 พระคุณท่าน ตามสติกำลังที่ข้าพเจ้าจะทำได้ ชุนเขียนก็ยอมอนุญาต
 ให้ดุษีตามไปด้วย บัดนี้เชื่อกับชุนเขียนก็เตรียมทหารซึ่งตาม
 ไปด้วยนั้นให้มาคอยอยู่ที่หน้าถ้ำ ชุนเขียนจึงเข้าไปบอกชุนเขียนว่าได้เตรียม
 พร้อมแล้ว ขอเชิญอาจารย์ไปเถิด ชุนเขียนจึงบิกรรรมเรียกกระบือ
 ซึ่งเคยล่าหับใช้เป็นพาหนะมาขึ้นคอยอยู่ที่หน้าถ้ำ เมื่อชุนเขียนแฉเห็น
 กระบือมาสดมดังความปรารถนาแล้ว ชุนเขียนก็นั่งบนหลังกระบือ อาน
 มนตรีบิกรรรมย่นหนทางระหว่างเมืองเจ้กับเขาเทียนไท่ซิวให้ส่งเขา แล้ว
 จึงพากันเดินไป พอเดินไปได้สักครู่หนึ่งก็แฉเห็นกำแพงคานทึคควันออก
 ของเมืองเจ้ คนทั้งหลายซึ่งมาด้วยนนักพากันนึกประหลาดใจ ดู
 เหมือนคนตาย ๆ กับความฝัน เมื่อเดินใกล้เข้าไปจนจะถึงริมประตู
 กำแพงเมือง เจ้าพนักงานรักษาประตูเห็นเข้า ก็รีบนำหนือความไป

ทลกับเจ้าของเจ้าเมืองเจ้าให้ทราบ เจ้าของก็รีบเสด็จออกไปด้วยรีบขึ้นบัน
จนถึงนอกกำแพงเมือง เมื่อขึ้นบันเห็นเจ้าของเสด็จออกมาตั้งหัน

กับวิ่งลงจากกระบือ เดินตรงเข้าไปคุกเข่าลงคำนับอยู่ที่นารด เจ้าของ
ก็เสด็จลงจากรถ ยอมพระของคตงรับคำนับแล้วมรับสั่งว่า ท่าน

อาจารย์ยังมีความศุขสบายอยู่หรือ ข้าพเจ้ามีความคิดถึงท่านมิได้ขาด
แต่ไม่รู้ว่าจะไปพบท่านขณะที่ใดได้ จึงจำเป็นต้องนั่งคอยฟังข่าวคราวอยู่

แต่ปากเขย่งก็ฟังพุดถึงเรื่องท่านชนคตงเมื่อขึ้นเขื่อนได้มาถึง เพราะ
ฉนั้นจึงไม่มีโอกาสที่ข้าพเจ้าจะไปเยี่ยมท่านอาจารย์ได้ แล้วเจ้าของก็

เชิญให้ขึ้นบันขึ้นนั่งไปในรถด้วย ตามธรรมเนียมศิษย์กับอาจารย์
เจ้าของก็ให้ขบริกตบเข้าเมือง เมื่อไปถึงในวัง เจ้าของก็เชิญให้

ขึ้นบันนั่งณะที่ชนคตงควร เมื่อได้สนทนากันด้วยก็จส่วนตัว ถ้ามถึง
เรื่องทุกซทุกกันเสร็จแล้ว เจ้าของจึงบอกขึ้นบันว่า เจ้าเมืองเขยน

ได้ให้ขึ้นเขยนนำราชสาส์นมาขอของทัพ ให้ไปช่วยกำจัดกองทัพเมืองจีน
ข้าพเจ้าจึงได้ให้อวณคตงกับตมอกยกกองทัพไปช่วยเมืองเขยนพอซัดตาทัพ

ไว้พดางก่อน เมื่อท่านได้มาถึงเมื่อใด จึงจะยกกองทัพเพิ่มเติมไป
ช่วยต่อภายหลัง ตงแต่อวณคตงกับตมอกยกกองทัพไปแล้ว แลค่อมมา

จนบัดนี้ก็ยังหาได้ทราบข่าวคราวว่า อวณคตงกับตมอกได้เป็นประการใด
ไม่ พอขึ้นบันได้ยินเจ้าของรับสั่งเขยถึงซ้ออวณคตงขึ้น ก็ขอกรู้จัก

ส่งสารจหนักตงนาคาไว้ไม่ได้ จึงทูลเจ้าของว่าอวณคตงกับตมอกทั้งสอง
คนนั้น ได้เสียดแก่พวกซาคักตงชั่วตรงในท่ามกลางที่รบเสียแล้ว แล

หมดอายุ 30/03/2565

พอประจวบกับเวลาเจ้าพนักงานนำใบบอกเข้าไปทูลเจ้าของในเรื่องอวณคต

กบฏมอกเสี้ยทแกชาคักตายในทรบด้วยกนทงสองคน แลกกองทัพยก
 ไปนบกแตกย่อยบหมคตันทงกอง บดินพวกททาวทเด็ดดอดหันมา
 ไดนาเอาศัระชอวนคตกับมอกมาคอยออยงนอกกำแพงเมือง เมอ
 เจอองโตททงทรวาว่า ชุนนางผู้ใหญ่ทงสองเสี้ยทแกชาคักจนถึงกับชวต
 เขาตงน ก็ทงเศว้าสดดพระทัย แดทงรบตั้งถึงคุณคตของคน
 ทงสองโดยบประการต่าง ๆ จึงมรบตั้งให้หาตัวบตรชอวนคตชอวนกอง
 กับบุครตมอกชอดเจ็ดมาเผ่าพรอวมกัน แดทงทงตั้งให้คนทงสองรับ
 คำแห่งยศแทนบิตาคด้วยกันทงคู่ ชวนกองกับตเจ็ดคักเข้าตงคำนับ
 รมสัตญญามิตรคำแห่งยศของบิตา เจอองจึงให้เจ้าพนกงานนำเครื่อง
 เสนไปช่วยในการฝังศพของชุนนางผู้ใหญ่ทงสองจนเสร็จการ ชุนเขียน
 จึงทลเจอองว่า เจียวอองคตงตั้งใจคอยกองทัพของโตอองทจระยกไป
 ช่วย ยิ่งเสี้ยกว่าผู้ททกระหายอยากเสี้ยน่านในเวลาตวันเที่ยง เพราะ
 ฌนขอโตอองจงได้ ไบรตกรรณาให้กองทัพยกไปช่วยเมืองเขียนอีกสักครั้ง
 หนึ่งเถิด เจอองจึงรบตั้งกับชุนบีนว่า ชุนนางนายทหารในเมืองเจ้า
 กไม่เห็นว่าใครจะมีฝีมือแสดตบญญา พอที่จะคุมกองทัพยกไปช่วย
 เมืองเขียนต่อสู้แกชาคักเมืองจีนได้ เว้นไว้แต่ท่านอาจารย์ผู้เดียวพอจะ
 ต่อสู้กับพวกชาคักได้ ถ้าท่านจะกรรณาแสด ข้าพเจ้าก็มีความยินดีท
 จะจิตเตรียมรพลให้ตามความประสงค์ของท่านทุกสิ่งทุกอย่าง ชุนบีน
 จึงทลว่าซึ่งข้าพพระบาทได้ละเขาเทียนไทชวมาทงน ก็ตงใจจะผดของ
 พระเดชพระคุณโตออง แดแก่แคนแทนคุณท่านบิตาแสดญญาคซึ่งได้
 หมดอายุ 30/03/2565
 ถ่วงตบไปด้วย ถ้าโตอองทงพระกรรณาแสดให้กองทัพไปช่วยเปนกำลัง

ด้วยแล้ว จะเป็นพระเดชพระคุณหาที่สุดมิได้ ส่วนรพทที่จะต้องการ
 เอาไปด้วยนั้น ขอประทานทหารม้าสามพันคน กับทหารราบเซากิมซิว
 อีกเจ็ดพันคน ก็พอเห็นจะต้านทานแก่ข้าศึกได้ เจ้ฮ่องจ้งมีรับสั่งให้
 เจ้าพนักงานฝ่ายทหาร เตรียมกำลังกองทัพไว้ ให้พร้อมตามคำของ
 ชุนปิ่นทุกประการ แต่โปรดให้เจ้าพนักงานจัด โตะแตรส่งรามาเลี้ยงแม่ทัพ
 นายกองเพื่อเป็นการรื่นเริง ครั้นถึงวันฤกษ์ ตั้งชุนปิ่นจัดตระเตรียมแบ่ง
 บ้านหมวดกองเต็มตามแบบพิไชยยุทธ์เสร็จแล้ว จึงทูลดาเจ้ฮ่องจ้งยก
 กองทัพออกเดินจากเมืองเจ้ แต่เจ้ฮ่องจ้งก็ตามไปส่งกองทัพชุนปิ่นจนถึง
 นอกประตูเมือง เมื่อกำหนดกำหนดเสร็จแล้ว ชุนปิ่นก็ขึ้นขี่กระบือเดิน
 ทัพตรงไปยังเมืองเทียน

ฝ่ายพระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้ชอกชุนนาง พร้อมด้วยแม่ทัพนายกอง
 ต่าง ๆ จึงมีรับสั่งถามกิมจูเหั่งงว่า ท่านก๊กซื่อจะเห็นอย่างไร
 กองทัพเราจึงจะตีเมืองเทียนให้แตกได้ กิมจูเหั่งงจึงกราบทูลว่า
 ข้าพระเจ้าสังเกตุเห็นว่า ทหารทัพผสมขอเข้มแข็งในเมืองเทียนก็คงจะ
 หมดสั้นแล้ว จึงหาได้มีผู้หนึ่งผู้ใดกล้าคุมทหารออกมาต่อสู้กับกองทัพ
 ของพระองค์ไม่ คงเป็นแต่ตั้งใจคอยชุนเทียนที่ไปชอกกองทัพใหญ่มาช่วย
 แด่เมืองเจ้ก็ได้ ให้อ้วนคัตกับถ่มอกคุมกองทัพยกมาช่วย คนทั้งสอง
 ก็พ่ายแพ้พระเตชานภาพ จนถึงกับสิ้นชีวิตในท่ามกตางสังคราม
 ข้าพระเจ้าเห็นด้วยเกล้า ๆ ว่า การที่เจ้าเมืองเทียนยังคงรักษาเมืองอยู่ได้
 ทั้งนี้ ก็โดยอาศัยรักษาในเมืองยังมีบริบูรณ์อยู่ เพราะฉนั้นควรจะ

หมดอายุ 30/03/2565

โปรดเกล้า ๆ ให้นำยทหารไปย้วชวนตำรบ ถ้ากองทัพเมืองเทียนยกออก

มาต่อสู้อะไต่ ก็จะได้มีทางคิดหาถอบายต์เขาเมืองเอี่ยน พระเจ้า
 จันชี่ฮ่องเต้ ได้ทรงฟังกิมจูเห่งกราบทูลช้แจงมาตังนั้นก็เป็นการตรงกับ
 พระฤทัย จึงมีรับสั่งให้อองเจียนคุมทหารทมิฬมอยยกเข้าไปร้องท้าว
 ทายริมกำแพงเมือง ชวนให้เจ้าเมืองเอี่ยนยกทหารออกมารบตองดู
 ฝมอกกัน อองเจียนถวายนับกับตบไปแต่งตัวสรวมเกราะขนม้าพาทหาร
 ยกออกจากค่าย เดินตรงไปยังริมกำแพงเมืองเอี่ยน แล้วร้องประกาศ
 ไปด้วยเสียงอันดังว่า เจ้าพวกนายทหารทงหตายที่รักษาที่อยู่นบน
 กำแพงเมือง จงจำเอาถ้อยคำของเราไปกราบทูลกับเจ้ยวฮ่องเต้ด้วยว่า
 ถ้ายังรักตัวกลัวตายจงออกมาอ่อนน้อมยอมถ่ามภักดีเสียโดยดี พวก
 ไพรบ้านพลเมืองก็จะได้ไม่มีความเดือดร้อน ถ้ายังจะซนตึงตึงแข็งเมือง
 อยู่เช่นนี้แล้ว ก็นับวันนับแต่จะหาความเดือดร้อนได้ตนเองอยู่รำไป และ
 ไหนเดยจะค้ำทานถ่าดังกองทัพของพระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้ได้ ก็คงยอม
 จะต้องพ่ายแพ้ตงไปในวันใดวันหนึ่งเป็นแน่ เพราะฉนั้นเราจึงเห็นว่า
 การที่พวกท่านจะมาทนตงขัดขันอำนาจแห่งฟ้าแถดินอยู่เช่นนี้ เป็นทางที่
 ไม่สมควรจะพลอยให้พวกวงษญาติได้รับความเดือดร้อน โดยไร้
 ประโยชน์เป่ถ่า ๆ หากเป็นทางอันสมควรไม่ กุดถ่านไต้ยี่นของเจ้ยนมา
 ร้องประกาศตงนี้ จึงนำความไปทูลแก่เจ้ยวฮ่องเต้ว่า แม้กองทัพฝ่ายเรา
 ได้พ่ายแพ้แก่ข้าศึกไปบ้างแล้วก็จริง แต่ข้าศึกก็หาอาจที่จะทำถายกำแพง
 เมืองเข้ามาได้ไม่ แถทงเส้บยงอาหารที่ในเมืองก็ยังมีบริบูรณ์พอจะจ่าย
 ไปอีกตงสักสัปดาห์ จะกตงอะไรแก่ข้าศึก ถ่าเราเกณฑ์ทหารเพิ่มเติม
 หมดอายุ 30/03/2565
 ขุนรักษานาที่เชิงเทียนใหม่ตงไว้ เมื่อซุนเอี่ยนไปเชิญซุนปิ่นกลับมำถิ่ง

เมื่อใด ก็คงจะกำจัดพวกข้าศึกได้เมื่อนั้น ถึงแม่เมืองจันทรมีทหาร
 ดึกขวยหมั้น ก็คงจะไม่สามารถต่อสู้กับวิชาแดงตีบญญาของขุนบันได
 เพราะฉนั้นข้าพระบาทเห็นว่า เมืองเขื่อนไม่ควรจะด่วนไปยอมสามีภักดี
 แก่เมืองจันทร์เลยในขณะนี้ ทั้งจะเป็นเรื่องอับอายแก่น่า ๆ ประเทศ
 ตลอดจนไปทุกหนทุกแห่ง โดยเหตุนี้ขอใต้อของจงโปรดทรงพระดำริห์
 ด้ยให้มากก่อน เมื่อเสี้ยวของใต้ทรงฟังกุดธานทูลเสร็จถูกต้องตามแบบ
 อย่างดังนั้น จึงมีรับสั่งว่า การที่ท่านกล่าววนกัซอบกตอยู่ แต่ของเจียน
 มาพูดจาอวยบคายแกล้งทำยชวนให้ออกไปรบนั้น ท่านจะเห็นประการใด
 กุดธานจึงทูลว่า การที่ขอทูลเถาหุยครบนั้น ก็มีแบบอย่างมาตั้งแต่ครั้ง
 โบราณแล้ว เพราะฉนั้นข้าพระบาทเห็นว่า ควรจะเอาเมี้ยนเจียนไป
 (คือบ้ายขอทูลเถารบ) แลวนที่หน้าประตูเมือง เพื่อขอทูลเถารบสักเจ็ดวัน
 ก็พอจะมีเวลาครึกครองหาผู้ใดผู้หนึ่งให้ออกไปต่อสู้กับของเจียน แต่
 ขัดตาทัพไว้จนกว่าขุนบันไดจะมาถึง เสี้ยวของใต้ทรงเห็นชอบด้วย จึงโปรด
 ให้เจ้าพนักงานนำเมี้ยนเจียนไป (คือบ้ายขอทูลเถารบ) ไปแขวนไว้ยังหน้า
 ประตูเมือง เมื่อของเจียนเห็นเขาดังนั้น ก็ยกทัพกลับไปยังค่ายเมืองจัน
 แฉนนำความไปแจ้งให้เจียงห้าแม่ทัพใหญ่ทราบทุกประการ ครั้นเมื่อสิ้น
 กำหนดทูลเถารบแล้ว ของเจียนก็ยกทหารไปยังเชิงกำแพงเมือง ทำลาย
 เมี้ยนเจียนไป (คือบ้ายทูลเถารบ) แดกตะเอี้ยคหมด ทหารรักษานาที่เชิงเนิน
 จึงนำความไปทูลแก่เสี้ยวของใต้ให้ทรงทราบตามเหตุการณ์ทั้งหลาย เสี้ยวของ
 ใต้ทรงพระรำพึงคิดอยากจะหาผู้ใดผู้หนึ่งให้ออกไปต่อสู้กับของเจียน แต่
 ยังหาทรงเห็นว่าผู้ใดที่ใหม่เมืองเขื่อนจะมีสติปัญญาแลฝีมือพอสู้กับของเจียน

หมดอายุ 30/03/2565

ได้ไม่ จึงโปรดมีรับสั่งให้เตรียมการเพิ่มกำลังของกองบ้านเมืองแข็งแรง
หนักยิ่งขึ้นไปกว่าแต่ก่อนอีกหลายสิบเท่า

ฝ่ายนางเขียนตัวกงจูงอยู่ในบ้านมีความรำคาญใจ ด้วยระรูกถึง
สามีแต่บุตรทั้งสองซึ่งตายไปแล้ว แดงซุนเขียนหลานชายก็ยังไม่
มาไม่ กำลังนางนั่งรำพึงเพ่นทุกซออยู่ นายประตูจึงเข้ามาคำนับแล้ว
แจ้งว่า ข้าพเจ้าได้ทราบข่าวว่าเจ้าเมืองเจ้โต ไซ่ ให้อวนตติกับถ่มอก

ซุนนางผู้ใหญ่อึ่งสองคุมกองทัพยกมาช่วย ก็เสียดฟ้าผ่าแผ่นดิน
ตายในท่ามกลางที่รบด้วยถ่มอกทั้งสองคน บิดนอของเจียนได้ยกทหารมา

ร้องท้าวทาย แดได้ทำดาบเมี้ยนเจียนไป (คือบายทุเถารบ) แดกตะเขี่ย
หมด แต่เจียวอของยังหาได้ให้นายทหารผู้ใดผู้หนึ่งออกไปต่อสู้กับ

ข้าศึกไม่ นางเขียนตัวกงจูงได้ฟังดังนั้นก็ตั้งตกใจแฉ่วนึกว่า อวนตติ
กับถ่มอกซุนนางผู้ใหญ่ของเมืองเจ้ทั้งสองคนนั้น ก็เป็นผู้มชื่อเสียง

ภรรยาปรากฏว่าเป็นผู้ทมิฬมอเข้มแข็ง ประกอบไปด้วยทั้งสติปัญญา
เฉียดยอดชาติ ยากที่จะหาผู้ใดผู้หนึ่งคานทานฝีมือของคนทั้งสองนั้นได้

แต่เหตุใดจึงได้มาพ่ายแพ้แก่ฝีมือพวกข้าศึกเมืองจีน จนถึงกับตัวตาย
ซึ่งเป็นสิ่งที่น่าควรเสียดายยิ่งนัก แดการที่เพ่นไปแฉ่วนึก ก็เห็นจะ

เป็นด้วยชะตาของเมืองเขียนที่จะต้องเสื่อมสูญ จึงเสียดใจให้ปริวาไชย
แก่พวกข้าศึกไปทุกครั้งทุกครั้งว่า ถ้าข้าศึกทำตายกำพวงเมืองเข้ามาได้

พวกวงษาคณาญาติของเราก็คงจะเป็นอันครายลงทั้งสิ้น นางคิดแล้ว
ก็ถอนใจใหญ่ นั่งก้มหน้าร้องไห้อยู่ นางซุนไซ่ช่วยเห็นย่างก้มหน้าร้อง

หมดอายุ 30/03/2565

ไห้อยู่ นางจึงเดินตรงเข้าไปคุกเข่าลงคำนับแล้วว่า ข้าพเจ้าได้ทราบข่าว

ของเจียนได้มาร้องทาทายชวณน แด่ประพุดคิกิริยาหยาบคายต่าง ๆ
 แต่กั้ห้ามผู้ใดที่จะออกไปต่อสู้กับของเจียนไม่ เพราะฉนั้นข้าพเจ้าจะขอ
 อาสาออกไปต่อสู้กับของเจียนแก้แค้นแทนผู้เดิมทำให้จงได้ ขออย่าจงโปรด
 อนุญาตให้ข้าพเจ้าได้ออกไปสู้รบกับของเจียนเถิด นางเขียนตัววงจุได้
 ยินตงนนักเกิดมีโทษระว่องตวาดไปโดยเต็มเสียงว่า เจ้าเป็นเด็กเด็กน้อย
 รู้จักแต่กินแต่นอน อย่ามาเอ่ยถึงเรื่องการศึกสงครามให้เป็นเครื่องรำคาญ
 หูของข้าเถย จงรีบกลับไปทำกิจการเรือนของเจ้าเถิด เมื่อนางซุนไช่ช่วย
 ได้ ยินยอมห้ามตงนจึงตอบว่าอย่ารังไม่ทราบเหตุ ด้วยเวลาดาตางคืนหลาน
 นอนหลับอยู่ มีแม่เขียนผู้ใดเคาะผู้หนึ่ง ชื่อไล่ซัวเถ่าโม่ มาตั้งธ้อนเพตง
 อาวุธแด่เวทมนตร์ ให้กับหลานอยู่เสมอ หลานก็จำเวทมนตร์ ได้แต่ฝึกหัด
 เพตงอาวุธได้ชำนาญชำนาญโดยคดองแค้นทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว เพราะฉนั้น
 หลานจึงอยากจะขอรับอาสาออกไปสู้รบกับข้าศึก ช่วยแก้แค้นแทนแผ่นดิน
 ด้วย ถ้าแม่จะนั่งรออยู่ฉนั้น เมื่อข้าศึกทำตายกำแพงเมืองเข้ามาได้ ก็จะต้อง
 พากันเป็นอันครายหมด เพราะฉนั้นขออย่าได้ โปรดอนุญาตให้หลาน
 ออกไปสู้รบของฉมอข้าศึกต่อสู้ครั้งหนึ่งเถิด ถึงแม่ว่าจะตายก็ไม่
 เสียตายแก่ชั่วชีวิต พอนางเขียนตัววงจุได้ฟังเข้าตงน ก็ยงนงอาของ
 ตรีภคทองอยู่ นางซุนไช่ช่วยจึงว่าถ้าอย่าไม่ยอมให้หลานออกไปสู้รบแล้ว
 หลานจะตายเสียในเวลานี้ดีกว่า พุดแล้วก็ชักกระบี่ออกจะเขียดคดตาย
 นางเขียนตัววงจุเห็นเข้าตงนก็ตกใจ ลูกซุนยัดมือหลานถ้าวไฉ่แล้ว
 ปลอบว่า ถ้าแม่เขียนไล่ซัวเถ่าโม่มีความกรุณาได้มาตั้งธ้อนเวทมนตร์

แต่เพลงอาวุธให้กับเจ้าจริงดังนั้นแล้ว ย่าแก่เต็มใจที่จะยอมอนุญาตให้
 เจ้าออกไปต่อสู้รบแก่พวกข้าศึกตามความปราถนาของเจ้าได้ นางตั้งอุทัย
 ผู้เป็นมารดาของนางซุนไช่ช่วยเมื่อได้ทราบเข้าเช่นนั้น จึงออกมาพุดกับ
 นางซุนไช่ช่วยว่า การที่เจ้าจะออกไปสู้กับข้าศึกกรุงนหน แม้กัหาชดชวาง
 เจ้าไม่ แต่เห็นว่าอายุของเจ้ายังอ่อนนัก ทงเป็นหญิงจะตกหน้าออกไปรบ
 กับข้าศึกก็ยิ่งจะกระโรยอยู่ และสงครามคราวนั้นเป็นการคับขันนัก
 ถ้าเจ้าคอยรอจนซุนเยี่ยนพี่ชายของเจ้ากลับมาแล้ว จึงค่อยออกไป
 รบมกันสู้รบกับข้าศึก เมื่อพลาดพลั้งลงไปโดยอย่างใดอย่างหนึ่งแล้ว
 ก็จะได้ช่วยกันแก้ไข มีดีกว่าที่จะไปแต่ถ้าพุ่งเดี่ยวหรือ นางซุนไช่ช่วย
 จึงตอบว่า ขอท้มารดาตั้งช่อนนนักเป็นสิ่งที่ดีควรอยู่ แต่ข้าพเจ้าได้
 ตั้งใจเสียแล้วว่า ข้าพเจ้าจะทำภรรณของพระเจ้าแผ่นดิน แผ่นดิน แดงทง
 จะได้แก้แค้นแทนบุ่แต่บิดา ซึ่งได้ล่วงลงไปแล้วด้วย เพราะฉนั้นขอแม่
 อย่าได้ชดชวางข้าพเจ้าเลย นางเยี่ยนต้วกงจึงบอกกับนางซุนไช่ช่วยว่า
 ถ้าเจ้าจะสู้มีค้อหาแผ่นดินแล้ว จงนำไปเผ่าเจียวอ๋องเพื่อจะได้ชอกองทัพ
 แดงทหารที่มีฝีมือออกไปช่วยเจ้าสู้รบกับพวกข้าศึกด้วย นางซุนไช่ช่วยจึง
 ตอบว่า การที่จะมีทหารไปด้วยมากนั้น ถ้าทหารเหล่านั้นไม่มีความเต็มใจ
 สู้รบกับพวกข้าศึกแล้วก็ห้ามคุณมีประโยชน์ไม่ หลานเห็นว่าพวกทหาร
 ซึ่งมีอยู่ในบ้านห่าวชยคนก็พอจะต่อสู้กับพวกข้าศึกได้ นางเยี่ยนต้วกงจึง
 สั่งให้พนักงานคัดกรองสัญญาชน พวกทหารซึ่งอยู่ในบ้านก็แต่งตัวสรวม
 เพราะถ้ออาวุธมาขึ้นเป็นหมวดเป็นกองอยู่ ในสถานบ้านพร้อมกัน นาง
 เยี่ยนต้วกงจึงร้องประกาศแก่พวกทหารทงบ่ວ່ว่า บิดนสู้แม่บ่คู่อของ

เราทั้งสองก็ได้ทำการอาษาแผ่นดินจนตัวตายไม่เสียดายแก่ชีวิตร์ ก็เพราะ
 จะรักษาเกียรติยศทหารแต่ชื่อเสียดอกเขาได้ทำการอาษาแผ่นดินให้ปรากฏต่อไป
 แต่บัดนี้ข้าศึกได้ยกประชิดติดเข้ามาจนถึงเชิงกำแพงเมือง ถ้าเราท่าน
 ทงหลายจะไม่มี ความเจ็บแค้นคิดช่วยกันกู้แผ่นดินแล้ว เมื่อบ้านเมืองเป็น
 อันตรายลงไป เราท่านก็คงจะไม่พ้นจากความอันตรายเป็นแน่ บัดนี้
 นางขุนไชยช่วยหลานสาวของเรามีความเต็มใจอยากจะทำอาษาแผ่นดินออกไป
 สู้รบกับพวกข้าศึก ท่านทงหลายใครจะมีความเต็มใจออกไปสู้รบแก่ข้าศึก
 กับนางขุนไชยช่วยหลานสาวเราบ้าง เมื่อพวกทหารทงหลายได้ยิน
 นางเขียนตัวกงจูประกาศขึ้นดังนี้ ต่างก็พากันร้องประส่ารเสียงขึ้นพร้อม
 กันว่า ข้าพเจ้าทงหลายจะขอออกไปต่อสู้แก่พวกข้าศึกเพื่อผลของพระเดช
 พระคุณแผ่นดิน แลทงจะได้แก้แค้นแทนเจ้านายที่ไต่ดวงดับไปแล้วด้วย
 ถึงมาทว่าตัวจะตายก็ไม่เสียดายแก่ชีวิตร์ ขอท่านอย่าได้มีความวิตกไปเลย
 นางเขียนตัวกงจูก็มีความยินดี จึงให้นางขุนไชยช่วยแต่งเครื่องส่งนาม
 เมื่อนางขุนไชยช่วยแต่งตัวเสร็จแล้ว ก็เดินถืออาวธูคู่มือออกมาคำนับย่า
 นางเขียนตัวกงจูเห็นนางขุนไชยช่วยหลานสาวมีภริยาทำทางของอาจสมควร
 เป็นผู้สมควร แลทหารทงหลายก็พร้อมใจกันที่จะออกไปต่อสู้กับพวกข้าศึก
 นางเขียนตัวกงจูจึงนำนางขุนไชยช่วยกับพวกทหารเหล่านั้น ไปเฝ้าทูล
 เจี้ยวฮ่องให้ทรงทราบ เจี้ยวฮ่องมีพระไทยยินดีทรงรับสั่งว่า ไม่ทราบ
 เดียวว่าหลานสาวของเรามีนาใจสัดคยซื่อแถมมือเข้มแข็งจนถึงเพียงนี้ เป็น
 สิ่งที่จะหาได้ โดยยาก เพราะฉนั้นเราจำเ็นจะต้องออกไปคอยชมคูดมมือ
 หลานสาวของเราเมื่อเวลารบกับข้าศึกด้วย แลดูก็ทรงชวนนางเขียนตัวกงจู

กับขุนนางผู้ใหญ่เสด็จขึ้นไปประทับอยู่บนหอรับสูง คอยคิยมอบนาง
 ชุนไชยช่วยรบกับพวกซำคัก เมื่อนางชุนไชยช่วยจัดเตรียมทหารพร้อมมูล
 เป็นหมวดกองแล้วก็ขึ้นมาถือนาวุธจุดประทัดสัญญาณ ตีมาพร้อมของถอง
 เขิกเกริก เมื่อบริเวณเมืองยกทหารออกไปตั้งค่ายนอกกำแพงเมืองคอยตี
 พวกซำคักอยู่ เมื่อของเจียนไต่เห็นกองทัพยกออกมาจากเมืองเขียนตงน
 ก็รู้สึกว่าจะมีนายทหารรับอาสาออกมาสู้รบด้วยแน่ ของเจียนจึงได้
 ขี่ม้าขึ้นไปนำทหาร แต่เห็นนายทหารหญิงผู้หนึ่งยืนนำอยู่นำทหาร รูปร่าง
 งดงามดังดอกประทุมชาติทพจะแย้ม ผิวหน้านวลขาวปลั่งดวงดั่งวงเดือน
 กิริยาท่าทางองอาจน่าชมยิ่งนัก ของเจียนพิศดูจนตมตัวตั่งอยู่เป็นครู่
 แดกตมได้สติร้องทวาดไปว่า ทหารผู้ชายในเมืองหมดสิ้นแล้วหรือ
 จึงได้เกณฑ์เอาท่านผู้เป็นสตรีให้ออกมาสู้รบกันกับเราๆ เห็นว่าจะเสียเวลา
 แดกกำลังเสียเปล่า จึงมาขอให้น้อมยอมสวามิภักดิ์เสียโดยดีจะเป็นประโยชน์
 กว่า แต่ทั้งเจ้าก็จะได้รับความคุ้มครองต่อไปในภายหน้าด้วย นางชุนไชยช่วย
 ไต่ยืนตงน ทงมีความโกรธแค้นความฮายจึงซังค้ายตอบไปว่า ท่านหรือ
 รัชของเจียนนายทหารเอกเมืองจีน รูปร่างดังโจรป่าหน้าดำเหมือนกบถ
 กระทะ เราจะคิดศิระเจ้าแก่แคนแทนบุญแถบคำให้จึงได้ พุดแล้วก็ขับ
 ม้าวิ่งเข้าพ่นของเจียน ๆ ก็เอากระบองรับไว้ แล้วยกหัวเราะด้วยเสียง
 อันตังว่า แม้ตัวน้อยเขยจึงค้อยหยุดก่อนอายุเขายังน้อยนัก ภักศรีราว
 กับวงเดือน เมื่อเราเห็นเจ้าเขาก็มีความสังเวชในใจ จึงกลับไปบ้าน
 ขานนำขิดสีมำรูปร่างกายเสียจะดีกว่า ไม่ควรจะตากหน้าออกมาสู้รบกัน
 กับเราเลย เรามีความเสียค้ายผิวงของเขายิ่งนัก นางชุนไชยช่วยไต่ยืน

ของเจียนพูดจาและโถมต่งนั้น ก็มีความละเอียดจนสีหน้าเผือด นางจึง
 ถัดถึงคาดคิดว่า เจ้าอย่าพูดมากไปเลย ถึงแม้ว่าแปลตี่ตัวก็ยังสามารถ
 ที่จะช่วนนายทหารผู้ชายได้ ดังเช่นมีปรากฏมาในครั้งพงษาวดารภาคก่อน
 โดยเชนกประการ ว่าแต่ตัวก็เอาง้าวฟันของเจียน ๆ ก็รับรบของบับัด
 ตูรับกันจนถึงเจ็ดสิบแปดเพลงก็ยังไม่แพ้เพียงพลากันไม่ นางซุ่นไช่ช่วยจึง
 นี้กว่า การที่จะเอาไชยชนะด้วยกำลังนั้นจะเป็นการยาก นางจึงแกดง
 ชักม้าหนี ของเจียนก็ชักมาได้คิดตามไม่โดยความประมาท นางซุ่นไช่ช่วย
 เหลียวหน้ามาดูเห็นของเจียนได้กระช่นเข้ามาใกล้ ๆ ชักเข็มวิเศษออก
 จากมวงยมเศกขวางขึ้นไปบนอากาศ เข็มนั้นก็บินดาดโตเท่ากระบองเหล็ก
 ตกตรงมาที่ศีรษะของเจียน ๆ หลบไม่ทัน เข็มวิเศษพุ่งตรงลงมาตกกลาง
 หัวของเจียนตกจากหลังมาสถบอยู่กับที่ นางซุ่นไช่ช่วยก็จับม้าสั๊กเข้า
 ไปจะฟันของเจียน ของเจียนกับนายทหารทั้งแปดยืนม้าคอยดูอยู่นั้น ก็พากัน
 จับม้าวิ่งครุเข้าไป ก็ช่วยกันประคับประคองเฉพาของเจียนกลับเข้ามา
 ในค่ายได้ นางซุ่นไช่ช่วยก็จับทหารเข้าไล่ฆ่าฟันทหารเมืองจินตมคาย
 ลงเป่นอันมาก เจียวของทรงรับตั้งสรรเสริญนางซุ่นไช่ช่วยความฝีมือ
 เข้มแข็ง มีเสี้ยทที่เกิดมาในเชื้อแนวทหาร แม้แต่คนแปลตี่ตัวก็ยังมี
 ฝีมือเข้มแข็งของข้ากษัตราญ ก็รยาที่เข้าต่อสู้กับข้าศึกกวาดกับเสี้ย
 เข้าอยู่ในกลางฝูงกวาง นางเขียนตี่ดวงจึงทูลตอบว่า การที่
 นางซุ่นไช่ช่วยได้ชนะแก่ข้าศึกทั้งนี้ ก็โดยเดชบารมีของใต้ของปกแผ่
 ไปทั้งสิ้น เจียวของจึงมีรับสั่งให้คัดกลองสัญญาณเรียกกองทัพกลับ
 นางซุ่นไช่ช่วยได้ ยินดียังกตของสัญญาณ ก็เลิกกองทัพกลับเข้าเมืองเขียน

หมอดอายุ 30/03/2565

เมื่อของผู้นั้นกับพวกนายทหารทั้งแปด นำของเจียนกตัมเข้ามา
ถึงค่ายนั้น พระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้กำลังประทับปลูกขาราชการคิดหาถ
อธิบายที่จะเข้าตีเมืองเซียน พร้อมกับกิมจูเห็งกับเจียงห้า พอนายทหาร
เขาไปกราบทูลว่า ของเจียนแม่ทัพนำเสี้ยมที่ถูกชาวอุรอุเคิมชของนายทหาร
ผู้หญิงพวกซำคักส่งกลับไป พระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้ได้ทรงฟังดังนั้น ก็ตก
พระทัยประทับนั่งอยู่หาได้ครัดประการใดไม่ คือเป็นครูจึงกตัมได้
พระสติ เสด็จพระราชดำเนินไปเยี่ยมของเจียนจนจนถึงที่พัก ทรงทอด
พระเนตรเห็นแผลที่ถูกอาวุธของพวกซำคัก เป็นวงเขี้ยวคาถกมมวงสูง
พนเหนือขึ้นมาประมาณสามนิ้วเศษ จึงโปรดให้แพทย์รับประกอบยา
รักษา แต่อาการป่วยของของเจียนก็ยังกตัมซัดหนักดังไปทุกที ยิ่งทรง
พระวิตกมาก กิมจูเห็งจึงกราบทูลว่า เมื่อแพทย์หัดวงประกอบยา
ไม่ถูกกับโรคแล้ว ข้าพระเจ้าจะขอประกอบยาให้ของเจียนลงรับประทาน
ตุล็กครึ่งหนึ่ง พระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้จึงโปรดให้กิมจูเห็งรับประกอบยา
รักษาของเจียน กิมจูเห็งจึงหยิบยาออกมาเม็ดหนึ่ง แต่ให้คนไป
หามาฝนมาละลายยาซุ่มล้าดับตปากแผลครึ่งเม็ดดี แต่ให้รับประทาน
ครึ่งเม็ดดี พอลของเจียนรับประทานยาเข้าไปได้สักครู่หนึ่ง ก็มัสติ
ไหวงกายได้ โดยสดวก แผลที่ถูกอาวุธซำเขี้ยวก็หายเป็นปรกติอย่างเดิม
ของเจียนจึงแต่งตัวเขาเฝ้าพระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้ ถวายบังคมขอบพระเดช
พระคุณในการที่ได้เสด็จไปเยี่ยม กับคำนับขอบใจกิมจูเห็งกับเจียงห้า
ซึ่งได้ช่วยอุปการะพยาบาลอยู่จนหาย พระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้ทรงมีพระไทย
ยินดี แดทรงรับสั่งถามของเจียนว่า เมื่อท่านต่อสู้กับทหารหญิงผู้นั้น

หมตอายุ 30/03/2565

ท่านมีความประสงค์อย่างไร จึงถูกอาวสุวิเศษของทหารหญิงผู้นั้นได้
 ของเจียนกรามพูดว่า แม่ทหารหญิงผู้นั้นม่ายนอกรีตจริง แต่ขอ
 ข้านั้นขานามเพลงอาวสุต่าง ๆ ก็มีเสน่ห์พิเศษด้วย ข้าพระเจ้ากัฬาทราบ
 เกตุฯ ไม่ จึงได้ถูกเสน่ห์พิเศษของทหารหญิงนั้นเข้าดั่งนี้ เจียงทำ
 จึงพูดขึ้นว่า ทหารหญิงผู้นั้นผสมรวมเข้มแข็งอย่างแปลกประหลาดมาก
 จำเป็นจะต้องคิดซ่อนกลจับตัวมาให้จงได้ ของเจียนได้ยินเจียงทำพูด
 ขึ้นดังนั้นก็บังเกิดมีโทษะ จึงกราบทูลพระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้ว่า การที่
 จะคิดปราบปรามทหารหญิงผู้นั้น ขอพระองค์อย่าได้ทรงพระวิตกเลย
 ข้าพระเจ้าจะคิดพยายามแก้แค้นเขาไซ้ชณะให้จงได้ พระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้
 จึงมีรับสั่งว่า ท่านก็พึงหาบ่่วยขึ้นใหม่ ๆ ร่างกายแตก่าตงก็ยังไม่
 สู้จะปรกตินัก จงงดการรักษาตัวให้บริบูรณ์ขึ้นเสียอีกสักหน่อยก่อน
 แล้วโปรดให้เจ้าพนักงาน จัดเครื่องโต๊ะเสัรามาเคียงแม่ทัพนายกอง
 เพื่อความรื่นเริงในการที่ของเจียนแม่ทัพนำได้หาบ่่วย แดพวกแม่ทัพ
 นายกองได้รบประทานเลี้ยงอยู่จนต้องยาม จึงได้ถวายบังคมลาถลับ
 ไปยังที่พักของตน พอเวดาร์ุ่งเช้าของเจียนแต่งตัวสร่วมเกรวเข้าเฝ้าทูล
 ถาพระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้ เพื่อจะออกไปต่อสู้กับนางซุนไช่ช่วย พระเจ้าจัน
 ชี่ฮ่องเต้ก็ทรงพระอนุญาติให้ ของเจียนขึ้นมาคุมทหารห่าวร้อยคนยก
 ออกจากนอกค่ายเดินตรงไปยั้งหน้าเมืองเขี่ยน แดว์ร้องบอกให้พวกทหาร
 รักษาหน้าที่เชิงเทินรีบไปบอกให้นางซุนไช่ช่วยออกมารบ เพื่อจะได้เอา
 โลกิของนางถ่างคมอาวสุไม่ให้เป็นอันมิได้ ทหารจึงนำความไปทูล
 กับเจียงว่า บัดนี้ของเจียนคุมทหารมาร้องทักอยู่ที่หน้าเมือง ชวน

ให้นางซุ่นไช่ช่วยออกไปรับ เจียวอ๋องได้ทรงฟังดังนั้นก็ตกพระทัย
 จึงมีรับสั่งให้หาตัวนางเขียนตัวจงจู กับนางซุ่นไช่ช่วย เข้ามาเฝ้าแล้ว
 รับสั่งว่า เมื่อก่อนเรากับเจ้าก็ได้เห็นประจักษ์กับคำว่า ของเจียนลูก
 ของเราพิเศษของหลานเรามากมาพบตายอยู่กับที่ แต่เหตุใดวันนี้ของเจียน
 จึงหายเป็นปรกติ กลับมีใจกำเริบมาร้องทำทนายอยู่น่าเมืองอีกจน
 เจ้าทั้งสองจะคิดเห็นประการใด นางซุ่นไช่ช่วยจึงคุกเข่าลงคำนับแล้ว
 ทูลว่า ฉะนั้นข้าพระบาทจะออกไปสู้รับจับตัวของเจียนมาถวายให้จงได้
 ขอได้ออogyได้ทรงพระวิตกไปเลย เจียวอ๋องก็มีพระทัยยินดีให้
 เจ้าพนักงานจับเครื่องโต๊ะ แด่สุรามาเถยงนางซุ่นไช่ช่วยแลซุนนางนายทหาร
 ที่จะออกไปรบกับข้าศึกนั้นหมดตัวด้วยกันทุก ๆ คน เมื่อเถยงกันเสร็จ
 แล้ว นางซุ่นไช่ช่วยก็ทูลลาเจียวอ๋องกลับไปบ้าน แต่งกายเครื่อง
 ถิ่นนามสรวมเกราะขึ้นมาถืออาวุธคุมทหารห้าวรชยคน ชุดประตักตีม้าพอ
 เบ็ดประตักทหารออกจากเมือง ของเจียนแลไปเห็นนางซุ่นไช่ช่วยขี่ม้า
 ขาวนำหน้าทหารเดินออกมาจากเมือง ของเจียนจึงขับม้าตรงเข้าไปใกล้
 ม้านางซุ่นไช่ช่วย แล้วร้องทวาดด้วยเสียงอันดังว่า ชีชีระนางมีค่าจ
 ไม่รู้จักว่าเรามีความเมตตาเถย ยังจะอาจาฆ่าเราด้วยเข็มนเหล็กได้
 นางซุ่นไช่ช่วยยิ้มแล้วจึงร้องเยาะว่า เจ้าหน้าก่นกระทะข่านกว่าเมื่อก่อน
 นคงจะทะลุใ้การไม่ได้เสียแล้ว ยังอุ้มาให้อูดยากลับเอามาใช้อีกได้
 เห็นจะไม่มี โบนเปิดย่นใช้ อีกแล้วกรรมัง จึงได้ ใช้แค้โบนไม่เค้ยว
 เท่านั้น ซึ่งปนนำควรส้มเพยยังนั๊ก ของเจียนได้ย่นนางซุ่นไช่ช่วย
 หมดอายุ 30/03/2565
 ถล่าวเยาะเย้ยประมาทดังนั้นก็มีความแค้น จึงร้องทวาดไปว่าถ้าวางกาย

แดอายุของเจ้าโตพอสมควรกับการสงครามแล้ว ยอ้านักเถยว่าอาวอุ
 วิเศษของเจ้าทำเหล็กในแมงป่องจะสามารททำอะไรกับเราได้ ถึงจะ
 ถูกตอกกับตัวเราก้หาสู้จะมีพิษมีด้รงไม่ แต่เมื่อเจ้าเห็นว่าความแนะนำ
 ของเราไม่เป็นคุณเป็นประโยชน์แก่เจ้าแล้ว วันนั้นแะเจ้าก็คงจะได้เห็น
 ฝีมือของเรานาง ว่าแะอ๊กซิมมาตรงเข้าค่านางซุ่นไซช่วยด้วยกระบะของ
 เหล็ก นางซุ่นไซช่วยเอาง้าวรับไว้ คนทั้งต้องรบกันเป็นสามารท
 ต่างคนต่างแะอ๊กตอ้งว่องไวในการเพลงอาวุธด้วยกันทงสองฝ่าย รบกัน
 ได้หักสับเพลงก็ยงหาแพ้ชนะกันไม่ นางซุ่นไซช่วยจึงนึกว่าจำเป็น
 จะต้องรบด้วยกลยุทธถึงจะเอาไชยชนะได้ คิดแะอ๊กนางก็ชักม้าถอยห่าง
 ออกไป ชักกระบะของส่นออกจากข้างหลัง ถือประกับเข้ากับด้ามง้าว
 แะอ๊กซิมมากลับเข้าสู้รบกับของเจียนอ๊กหลายเพลง พอเห็นของเจียน
 ซิมมาเข้ามาใกล้ นางก็ยกกระบะของซิ่นจะตี ของเจียนหดบกระบะของ
 นางซุ่นไซช่วยพันด้วยง้าว โดยฉับพถัน ถูกเกราะของเจียนขาดกระเด็นไป
 (เพลงอาวุธชนิดนี้เรียกว่าส้อยคอกไม้ในพ้ม) ของเจียนตกใจชักม้าหนี
 นางซุ่นไซช่วยซิมมาได้ตามไป ของเจียนเห็นได้ทักชักกระบะมีวิเศษเค็ก
 ขวาง ซิ่นไปบนอากาศ มีเสียงร้องกังวาลเหมือนเสียง โดก๊กก้องไปทง
 อากาศ แะอ๊กกระบะมีวิเศษก็ถอยปลิวตรงมายังคี่ระนางซุ่นไซช่วย ๆ เห็น
 เหลือสติคิดถึงที่จะต้านทานได้ ก็รีบขอพม่าหนีกระบะมีวิเศษ ๆ ก็ได้คิดตาม
 ฟาดฟันถูกนางซุ่นไซช่วยคอขาดคกม้าตาย พวกนายทหารของนาง
 ซุ่นไซช่วยก็พากันกรเข้าแย่งเอาศัพของนางซุ่นไซช่วยไปได้ พวกนายทหาร
 เมืองจันก็พากันเขาไล่ฆ่าพนทหารเมืองเจียนตมตายตงเป็นอันมาก ตาม
 ไปจนถึงริมเชิงกำแพงเมืองจึงได้ถอยทหารกลับมายังค่าย

ฝ่ายศพนางชุนไชช่วยนั้น พวกทหารได้นำเอาเข้าไปในเมือง
 แถวน้ำความไปทอดเจี้ยวของ ซึ่งกำลังประทิวตั้งเด่นอยู่กับนางเขียน
 ตัดวงจี้ให้ทรงทราบ ว่า นางชุนไชช่วยเสี้ยที่แก่พวกข้าศึกตายลงใน
 กตางที่รบเสี้ยแล้ว เจี้ยวของก็ทรงตกตักถึงจนไม่รู้ ลึกพระองค์ นาง
 เขียนตัดวงจี้ก็ร้องไห้รันทานสาวจนเสี้ยงแห่งแปดนมสดบไป เมื่อพบ
 ได้สติขึ้นมา เจี้ยวของก็ทรงปลดปล่อยนางเขียนตัดวงจี้ของสาวว่า
 ไหน ๆ ทานเราจี้ตายไปแล้ว เจ้าจะร้องไห้เศร้าโศกสักเท่าใดก็คง
 ไม่กตบเป็นคืนมาได้ เจ้าจงดับความทุกข์ โศกให้เบาบางลงเสี้ยบ้าง
 จะได้มีเวลาดิฉาดัดการบำเพ็ญการกุศล ทำการฝังศพนางชุนไชช่วย
 ต่อไป แล้วมีรับสั่งให้เจ้าพนักงานนำศพนางชุนไชช่วยไปยังบ้านของ
 นางเขียนตัดวงจี้ กับประทาน โต๊ะแลสุราให้เจ้าพนักงานนำไปเสี้ยน
 ไหว้ศพนางชุนไชช่วย เต็มตามเกียรติยศของนายทหารผู้ใหญ่ ซึ่ง
 ได้มีความชอบต่อแผ่นดิน และเจี้ยวของก็เสด็จไปช่วยในการฝังศพ
 นางชุนไชช่วยจนเสร็จการ

ฝ่ายชุนปิ่นกับชุนเขียนคุมกองทัพเมืองเจ้เดิน ทางมาหลายสิบวัน
 พอจนใกล้จะถึงเมืองเขียนระยะทางประมาณชี่ยี่สิบเศษ ก็ให้ตั้งค่าย
 มั่นคงทางข้างทิศตะวันตกของเมืองเขียน ชุนปิ่นจึงพูดกับนายทัพนายกอง
 ทั้งปวงว่า การที่เราท่านทั้งหลายยกกองทัพมาทวงนักเพื่อจะช่วยดับยุคเข็ญ
 ในเมืองเขียน แต่ป้องกันอันตรายเมืองเจ้ด้วย เพราะฉนั้นขอให้ท่าน
 ทั้งหลายจงตั้งใจต่อสู้กับข้าศึกให้เต็มตามความสามารถ จะได้มีชื่อเสียง
 หมดอายุ 30/03/2565
 ปรากฏต่อไปในภายภาคหน้า พวกนายทัพนายกองก็ร้องพร้อมกันขานว่า

ข้าพเจ้าทั้งหลายเต็มใจที่จะต่อสู้กับพวกข้าศึก โดยเต็มตามสติกำลังทุกสิ่ง
 ทุกอย่างขอท่านอย่าได้มีความวิตกไปเลย ชุนปิ่นจึงถามต่อไปว่า ผู้ใด
 จะรับอาชารบฆ่าข้าศึกเขาไปในเมืองเอียนทู่ให้เจียวอ่องทราบ ว่า เราได้
 ยกกองทัพเมืองเจมาถึงแล้ว ชุนเอียนจึงยื่นขันนาคับแล้วพูดว่า ข้าพเจ้า
 จะขอรับอาชารบเขาไปในเมืองเอียนเอง บันนาก็บอกว่าข้าพเจ้าจะขอตาม
 เขาไปเป็นเพื่อนชุนเอียนด้วย ชุนปิ่นเหลียวไปพิศดูหน้าบันน้าเห็นราช
 บันน้าสลดคร่ำครวญจึงพูดว่า ตัวท่านเห็นจะไปกับชุนเอียนด้วยไม่ได้
 เพราะราชสีห์ของท่านคร่ำครวญมาก บางทีจะเกิดเป็นอันตรายแก่ตัวท่าน
 บันน้าจึงตอบว่า การชะตาราชสีห์นั้นข้าพเจ้าไม่อยากจะเอาเป็นอารมณ์เลย
 แต่อาวุธของพวกข้าศึกคอยจ้องพุ่งมารอบตัว ข้าพเจ้ายังไม่มีความ
 ครั่นคร้ามหรือจะมากลัวในการที่ชะตาราชสีห์ดีแต่ร้าย ซึ่งเป็นเรื่องไม่ควร
 จะคิดสำหรับในการสงคราม เพราะฉนั้นขอท่านได้อนุญาตให้ข้าพเจ้าไป
 เป็นเพื่อนชุนเอียนเถิด ชุนปิ่นเห็นว่าห้ามบันน้าไม่ฟังจริงแล้ว จึงกำชับว่า
 ท่านอยากจะไปก็ตามเถิด แต่ต้องระมัดระวังตัวให้จงดี ชุนเอียนก็มี
 บันน้ามากคำนับลาชุนปิ่นมาแต่งตัวสรวลเกราะขันนาคับอาวุธพาตนออกจาก
 ค่าย ชุนเอียนจึงถามบันน้าว่า การที่เราจะเข้าไปในเมืองเอียนนั้น
 จะเดินไปตามทางตรงดีหรือจะไปทางอ้อมดี แต่ทางตรงนั้นเห็นว่าจะ
 มีทหารเมืองจินมาตั้งรักษาอยู่อย่างมั่นคงเป็นแน่นอน ส่วนทางอ้อมนั้น
 ถึงจะมีทหารตั้งรักษาอยู่บ้างก็คงจะเบาบาง บันน้าจึงตอบว่า ถ้าจะไป
 ตามทางอ้อมแล้วจะต้องกินเวลาดำเนินเข้าไปอีกหลายวัน ถ้าไปทางตรง
 ไม่ได้ ถึงแม้จะมีทหารมาตั้งรักษาอยู่มากสักเท่าใด ๆ ก็ดี ข้าพเจ้า

พบอยู่ 30/03/2565

ก็คงจะบอกรักกันไม่ให้ท่านเป็นอันตรายไปได้ เมื่อซุนเยียนกับบันบ่าได้
 ปรึกษากันตกลงเช่นนั้นแล้ว พอมาถึงค่ายเมืองจันทน์เยียนจึงร้องควาดีไป
 ด้วยเสียงอันดังว่า พวกทหารที่มาตั้งรักษาทางอยู่ทั้งหลายนี้ ถ้ายิ่ง
 รักตัวกลัวตายก็จงรีบเปิดทางให้เราไปโดยสะดวก มิฉะนั้นเราจะพินให้
 เป็นจุนไปหมด พูดแล้วซุนเยียนกับบันบ่าก็รีบมาไล่ฆ่าฟันทหารเมืองจัน
 เป็นชุลมุนไป เปรียบประดุจเชื้อเข้าอยู่ในฝูงแพะ พวกทหารเหล่านั้น
 ก็หากกลัวจะเข้าต่อสู้กับซุนเยียนแต่บันบ่าไม่ จึงได้รับนำความไปแจ้ง
 กับของเจียนว่า บัดนี้มีพวกข้าศึกรบฟันฝ่าหักค่ายเข้ามา ของเจียน
 ได้ทราบดังนั้นก็มีความโกรธ รีบแต่งกายเครื่องธนูธรรมาศรวมเกราะขึ้นมา
 ถืออาวูรับควมมาออกไปยืนสกัดทางซุนเยียนไว้ แล้วร้องควาดีไปว่า
 เจ้าไม่กลัวความตายหรือจึงได้บังอาจตัดหักค่ายของเราเข้ามาดังนี้ ซุนเยียน
 แต่ไม่เห็นของเจียนยืนสกัดทางอยู่ ก็มีความแค้นใจหนักขึ้น รีบขึ้นมา
 ตรงเข้าฟันของเจียน ๆ ได้รับเป็นสามารภ บันบ่าก็ขึ้นมาช่วยซุนเยียน
 ของเจียนก็เข้าช่วยของเจียน นายทหารทั้งสองได้สู้รบกันโดยเต็มสติกำลัง
 ด้วยกันทั้งสองฝ่าย นายทหารเอกของเมืองจันทน์ทั้งแปดนายก็พากันเข้า
 รุมล้อมรบ ซุนเยียนกับบันบ่าก็ช่วยกันรบไม่ได้คิดแล้วตัววิ่งวิ่ง วนเขา
 นายทหารทั้งแปดแตกกระจัดกระจายไป ยิ่งเหลือแต่ของเจียนผู้เดียว
 บันบ่าเห็นได้ทักคด้วยกระบองสั้น ถูกถากถางหลังของเจียนเจ็บม้วยเป็นอัน
 มาก ของเจียนขึ้นมาเห็น ซุนเยียนกับบันบ่าเห็นได้ทักขึ้นมาไล่ติดตามไป
 ของเจียนเห็นว่านายทหารทั้งสองได้กระชั้นเข้ามา ของเจียนจึงชักกระบี่
 วิเศษเค็กขวางชนไม่บนอากาศ มีแสงสว่างเหมือนสายฟ้าแถบพุ่งลงมา

หมดอายุ 30/03/2565

ตรงศีรษะขุนเขียน ๆ ตกใจซึกม้ายืนตั่งอยู่ และโดยบุญบารมีของ
 ขุนเขียน จึงบังเกิดเป็นมังกรลอยขึ้นไปจากตัวขุนเขียนนับถว้กระบี่วิเศษ
 มีโพรงตรงมาถูกขุนเขียนได้ กระบี่วิเศษก็พุ่งเตยไปถูกศีรษะบนผ้าแตก
 ล่องซึกตกมาตาย ขุนเขียนเห็นดังนกร้องให้เสียดายบนบ่า แลรีบ
 ขมมาผ่าพ่นออกไปจากที่ตอมได้ ตรงไปยังประตูเมืองเขียน จึงร้อง
 เรียกให้ทหารรักษาที่เชิงเทินเบ็ดประศูรบ พวกทหารจำขุนเขียนได้
 ก็รีบนำความไปทูลแก่เจ็ยวฮ่อง ซึ่งกำลังประทัมปฤกษาราชการอยู่
 กับกุดล้านที่บนหอรบ เมื่อเจ็ยวฮ่องได้ทรงทราบว่ขุนเขียนกดับมา
 ถึง ก็ทรงมีความยินดีเสด็จไปรับขุนเขียนจนถึงนอกประตูเมือง ขุนเขียน
 ก็คุกเข่าลงถวายคำนับ เจ็ยวฮ่องจึงมีรับสั่งถามว่า การที่ไปขอ
 กองทัพเมืองเจ้าให้ยกมาช่วยนั้น ได้เป็นประโยชน์อย่างไรบ้าง ขุนเขียน
 จึงทูลว่า เมื่อข้าพระบาทเชิญล่ำนไปถวายแก่เจ็วฮ่องแล้ว ในชั้นแรก
 เจ็วฮ่องก็ยังทรงวิตกว่าไม่มีใครที่จะควบคุมกองทัพยกมาช่วยได้ อ้วนตัก
 กับถ่มอกจึงได้ขออาสาคุม กองทัพยกมาช่วยรบแก่ข้าศึกไปพลางก่อน
 ข้าพระบาทกับปีกเขียงก็ชวนกันไปตามหาขุนบั้นที่เขาเทียนไท่ซิว เมื่อได้
 พบกับขุนบั้นแล้วก็ได้เชิญขุนบั้นไปเมืองเจ้า บัดนี้เจ็วฮ่องให้ขุนบั้นคุม
 ทหารด้ามพัน กับทหารเอกเขาก็มิช่วยมาช่วย แต่ตั้งค่ายมั่นอยู่ทาง
 ทิศตะวันตก ห่างจากเมืองประมาณยี่สิบสี่ เพราะฉนั้นขุนบั้นจึงให้
 ข้าพระบาทรบผ่าพ่นข้าศึกเขามาทูลโตฮ่องให้ทราบ เจ็ยวฮ่องได้ทรงฟัง
 ดั่งนั้นก็มพระทัยยินดี จึงรับสั่งให้ขุนนางผู้ใหญ่แปดนายกับทหารห้าร้อย
 พร้อมด้วยขุนเขียนเชิญตาย พระหัตถ์ออกไปเชิญขุนบั้นให้เข้ามาในเมือง

ซุนเฉียนกับซุนนางทงแปดนายจึงคุมทหารเดินถัดไปตามทางน้อย พบทหารเมืองจินตงสกัดทางอยู่บ้างเล็กน้อยก็พากันรบฝ่าฟันออกไปได้ พอไปถึงค่ายซุนเฉียนกับเขาไปแจ้งกับซุนบั้นว่า บัดนี้เจ็วของได้มีตายพระหัตถ์ให้ซุนนางแปดนายมาเชิญท่านเขาไปในเมือง ซุนบั้นได้ทราบดังนั้น ก็ให้เจ้าพนักงานจัดโต๊ะเครื่องบูชา แต่ตัวซุนบั้นก็ออกไปเชิญซุนนางทงแปดจนถึงนอกค่าย แล้วเชิญตายพระหัตถ์ของเจ็วของขึ้นไปวางไว้บนโต๊ะเครื่องบูชา ซุนนางทงแปดแถมซุนบั้นก็พร้อมกันคุกเข่าลงคำนับแล้วจึงเปิดตายพระหัตถ์เจ็วของออกอ่าน จึงทราบว่าเป็นเจ็วของขอเชิญซุนบั้นให้เข้าไปในเมืองเอียน เพื่อจะได้ไปถูกษาหาหรือราชการทัพทันต่อไป ซุนบั้นจึงให้นายทัพนายกองยกเดินผ่านถัดไปตามทางน้อย จนไปถึงเมืองเอียนพร้อมกัน โดยปราศจากความอันตรายหมดยกทุก ๆ กอง แลมีคำพิงเพยถามกันว่า เหตุใดกองทัพเมืองจินจึงยอมปล่อยให้กองทัพเมืองเจ้เดินเข้าไปในเมืองเอียนได้ โดยสะดวก ตอบแก่ว่าการที่เมืองจินยอมปล่อยให้กองทัพเมืองเจ้เข้าไปในเมืองเอียนได้นั้น ก็เพราะกองทัพเมืองจินเห็นว่าเมืองเอียนในเวदानคกอยู่ในที่ล้อมอันคับขันแล้ว แลการที่ซุนบั้นแม่ทัพเมืองเจ้ยกยกกองทัพเข้าไปในเมืองเอียนนั้น เป็นการที่ดำริผิดแบบพิไชยสงคราม เพราะเท่ากับนำทหารให้เข้าไปตกอยู่ในที่ล้อมอีกของหนึ่งซึ่งจะไม่ทำให้ข้าศึกมีความหวาดเสียวพระว่าพระวังข้างหลังเลย แลถ้าซุนบั้นจะตั้งเฉยอยู่คอยคัชนาบหลังกองทัพเมืองจินอย่าไปเช่นนั้นแล้ว จะทำให้กองทัพเมืองจินเกิดความตั้งแระวังหน้าระวังหลังขึ้นมาก อีก หลายนเท่า

หมดอายุ 30/03/2565

แถมกองทัพเมืองเจ้จะมีโอกาสอันดีด้วย เมื่อรบเพลิงงพาดลงประการ

ได้ ก็ขอถนัดกองทัพเมืองเจ้าให้ยกเพิ่มเติมมาช่วยได้โดยสะดวก ตามเหตุ
 การทั้งหลายซึ่งใดกล่าวมาแฉนี้ เมื่อเจียงห้าแม่ทัพใหญ่ของเมืองจีน
 ได้ทราบข่าว กองทัพเมืองเจ้าอยากจะยกเข้าไปในเมืองเยียนตั้งแฉ
 เจียงห้าจึงตั้งให้เปิดทางปด้อยให้กองทัพเมืองเจ้ายกเดินเข้าไปในเมืองเยียน
 เพราะจะได้ไม่ต้องระวังหลัง แฉจะได้ทำการเฉพาะแต่ข้างหน้าฝ่ายเดียว
 เท่านั้น

เมื่อเจียวอ่องได้ทรงทราบว่าซุนปิ่นเข้ามาถึงประตูเมืองแฉ จึง
 เสด็จทรงรถออกไปรับซุนปิ่นที่ประตูเมือง ซุนปิ่นเห็นเจียวอ่องเสด็จ
 ออกมารับ ก็ตั้งจากกระบี่มือคู่กเข้าดงค้ำหม้อยู่ข้างทาง เจียวอ่องก็
 เสด็จลงจากรถจับมือซุนปิ่น แฉทรงรับสั่งถามถึงความทุกข์สุขบาง
 อย่าง แฉให้ซุนปิ่นขึ้นนั่งบนรถ แฉก็พาซุนปิ่นกลับเข้าไปในวง
 แฉจัดที่ให้นั่งตามสมควร เจียวอ่องทอดพระเนตรเห็นนายทหารของ
 ซุนปิ่น รูปร่างสูงใหญ่ท่าทางองอาจก็ทรงยินดี จึงรับสั่งให้
 เจ้าพนักงานจัดโต๊ะแฉสุรามายืน ซุนปิ่นกับพวกนายทหารทั้งหลาย
 ก็พร้อมกันเสวยอาหารที่เจียวอ่องจัดมาประทานให้เพื่อเป็นการรื่นเริง
 เจียวอ่องจึงรับสั่งกับซุนปิ่นว่า พวกราษฎรในเมืองเยียนทุกวันนี้
 ความเดือดร้อนยังหนัก ห้ามผู้ใดที่จะสามารถต้านทานต่อสู้กับข้าศึกไม่
 การที่ท่านอุส่าห์มาช่วยเมืองเยียนครั้งนี้ ก็ตั้งนับว่าเป็นบุญคุณอัน
 ประเสริฐ ยากที่จะหาสิ่งหนึ่งสิ่งใดมาตอบแทนสนองคุณของท่านได้
 ซุนปิ่นคำนับแฉทูลว่า การที่บ้านเมืองจะสุขหรือทุกข์นั้น ก็แฉแต่
 อำนาจฟ้าแฉดินจะบันดาลให้เป็นไป ส่วนการที่ข้าพระบาทมาทูลทูล
 หมดอยู่ 30/03/2565

ก็ด้วยคิดถึงพระเดชพระคุณของไต่ของ ซึ่งได้มีแก่พวกวงษ์ญาติของ
 ข้าพระบาทอยู่ตั้งแต่ไร ๆ มา แดงข้าพระบาทก็อยากจะทดแทนคุณ
 ท่านบิดามารดาของข้าพระบาทด้วย ครั้นเมื่อเสด็จอาหารเสร็จแล้ว
 ชุมนับก็ทูลถามเจ้ของไปหานางเขียนตัววงศ์ผู้มารดา เมื่อนางเขียนตัว
 กงจู้ได้ทราบว่ชุมนับมาถึง ก็มีความยินดีเดินออกไปรับจนนอกเรือน
 พอได้เห็นชุมนับแต่งตัวเป็นเขี่ยนเดินเข้ามา นางเขียนตัววงศ์ผู้มาเข้า
 กอดชุมนับร้องไห้คร่ำครวญโดยประการต่าง ๆ กับรำพรรณว่าถ้า
 เจ้อยู่พร้อมพี่พร้อมน้องแล้ว ที่ไหนเคยบิดาแต่พี่น้องของเจ้ทั้งสอง
 จะตายด้วยฉมชข้าศึกดังเขี่ยนได้ ชุมนับก็ร้องไห้คร่ำครวญตอบ
 มารดาว่า การทงหลายก็ได้เป็นไปตามกาลสมัยแล้ว ถึงจะคร่ำครวญ
 คร่ำครวญประการใดก็หาอาชที่ จะกลับเป็นคืนมาได้ไม่ เพราะฉนั้นขอ
 มารดาอย่าได้มีความเศร้าโศกไปนักเถย ข้าพเจ้จะออกไปทำศึกแก้
 แค้นแทนคุณให้จงได้ แล้วชุมนับก็ไปคำนับศพบิดาแต่ศัพท์ทั้งสอง
 นางเขียนตัววงศ์จึงเฝ้าถึงเรื่องนางชุนไชยช่วยหลานสาว ซึ่งได้อาษาออก
 ไปต่อสู้กับข้าศึกจนตายในทรม ให้ชุมนับกับชุนเขี่ยนฟัง ชุนเขี่ยน
 ก็ร้องไห้คร่ำครวญรำพรรณส่งสารนางชุนไชยช่วยโดยประการต่าง ๆ แด
 ชุนเขี่ยนกับออกกับนางเขียนตัววงศ์ว่า บันบักที่ถูกกระมีวี่เศษของข้าศึก
 ตายเสียในทรมเมื่อครั้งช่วยกันตีมากองทัพพวกข้าศึกเข้ามาในครั้งนั้นแล้ว
 นางเขียนตัววงศ์ผู้มีความอาลัยร้องไห้คร่ำครวญถึงบันบัก เพราะ
 ด้วยนางมีจิตร์ส่งสาร ด้วยบันบักเป็นคนซื่อสัตย์ เมื่อความเศร้าโศก
 ของคนทงสามคอยต่างเบาบางตงแล้ว ก็ตั้งทนากันถึงกิจการเรื่องอื่น ๆ

คือไปจนได้เวลาอันสมควร
ว่างกาย

ต่างคนก็ต่างไปส่งยังที่พักเพื่อจะรับ

ฝ่ายเจียงท่าเมื่อได้ทราบข่าว ชุมนพยักกองทัพเข้าไปในเมือง
 เขียนหมดแล้ว ก็สั่งให้พวกแม่ทัพนายกองเพิ่มกำลังการล้อมเมืองหนัก
 ยิ่งขึ้น แล้วก็นำความเข้าไปกราบทูลพระเจ้าจิ้นซื่อองค์เตี ให้ทรงทราบ
 พระเจ้าจิ้นซื่อองค์เตี ได้ทรงทราบว่า ชุมนพยักกองทัพเมืองเขียนมาช่วย
 เมืองเขียนตั้งหนักตกพระไทยจึงทรงรับสั่งว่า เราได้ทราบอยู่แล้ว
 ชุมนพยักเดิมอยู่ในสำนักเขียนเขาฮั่นมั่งซิว ได้ฝึกหัดวิชาเวท
 มนต์ต่างๆ อาจเรียกถมนฝนแลบฟ้าได้ตามความประสงค์ กับประ
 กอบด้วยสติปัญญาทางผสมรบก็เข้มแข็ง เมื่อกองแผ่นดินเตี้ยดกเกล้าเคย
 ช่วยเจ้าองค์ทำศึกสงครามจิ้นซื่อเตี้ยงปรากฏมาทุกวันนี้ และยากที่จะ
 หาผู้หนึ่งผู้ใดเทียบเทียมฝีมือเสกสិขญญาของชุมนพยักได้ เราเห็นว่า
 การสงครามที่จะทำต่อไป คงจะเป็นเรื่องยากลำบากกว่าการที่ได้ทำมา
 แล้วนั้น โดยหลายเท่า เพราะฉนั้นถ้าเราจะมิทางที่จะทำสติญญาปรานี
 ปรานอมกับเมืองเขียนได้แล้ว เราควรคิดทำสติญญาเด็กกองทัพกลับไป
 เมืองจิ้นเสี่ยจะดีกว่า ภายหลังจึงค่อยคิดยกกลับมาตีเอาใหม่ ท่าน
 ทงปวงจะเห็นประการใด ของเจียนแม่ทัพหน้าจึงกราบทูลว่า ในสมัย
 นชะตาเมืองจิ้นกำลังเจริญรุ่งเรือง ควรจะรับปราบปรามหัวเมืองทั้งหลาย
 เตี้ยให้ราบคาบ แม้ชุมนพยักจะมีเวทมนตร์วิชาสักปานใดก็ดี ก็หาอาจ
 ต่อสู้กับบุญญาธิการของพระองค์ได้ไม่ เพราะฉนั้นขอพระองค์อย่าได้

หมดอายุ 30/03/2565

ทรงพระวิตกไปเลย ข้าพระเจ้าจะขอทำการฉลองพระเดชพระคุณจนเต็มสติปัญญาไปกว่าจะสิ้นชีวิต ทุตถ์ถ่วงถ่วงบังคมลากลับไปค้ำยพระเจ้าจันชี่ต้องเตี้ยงหาวงพระไทยไม่ จึงรีบสั่งให้เจียงทำตรวจตราระวังรักษาค่ายคูให้แข็งแรงหนกยงชน เพื่อบอกกันอย่าให้ข้าศึกยกเข้ามาโจมตีได้ แถวกได้เจ้จัน เจียงทำกับแม่ทัพนายกองก็ออกไปตรวจตราป้องกันรักษาค่ายเต็มตามพระประสงค์

ครนรุ่งเช้าจันเมอรีบประทานอาหารแล้ว ชุนบั้นก็แต่งกายตามเพศเขี่ยนตามารดาไปเฝ้าเจียวฮอง นางเอียนตัวคงจู้จี้กำขิมสั่งว่า ถ้าเจ้าจะออกสงครามต้องระมัดระวังตัวให้จงดี เพราะแมกไม่เห็นใครแล้ว ยังคงเห็นหน้าเจ้าขยแต่ผู้เดียว แถการสงครามครงนุกเขมแขร้ายกาจนัก ถ้าเจ้าไปเพี้ยงพลางประการใด ก็เท่ากับหมดวงษ์เข้ชุนลงไปทีเดียว แถหามผู้หนึ่งผู้ใดที่จะสามารถมาต่อสู้กับข้าศึกแก่แก่นทศแทนได้ ไม่ ชุนบั้นจึงตอบมารดาว่า ขอแม่อย่าได้มีความวิตกเตยถึงอย่างไรก่ตัญก็คงจะบั้งกันระวังตัว ไม่ให้เป็นอันตรายจงโดยสมอพวกข้าศึกได้ แถวกก็ตามารดาไปเฝ้าเจียวฮอง เมื่อได้ปฤษาทวารสงครามกันแล้ว ชุนบั้นก็ทูลตาเจียวฮอง คุณกองทัพเป็นพศทหารหมื่นหนึ่ง ยกออกไปตั้งค่ายอยู่นอกเมืองด้านทิศตะวันตก พอตั้งค่ายลงม่นคงแล้ว ชุนบั้นจึงให้นายทัพนายกองจัดการบั้งกันระวังรักษาค่ายโดยแข็งแรง

ฝ่ายเจียงทำแม่ทัพเมอจันเมอได้ทราบข่าวว่า
 หมดอายุ 30/03/2565

ชุนบั้นยกกองทัพ ออกมาตั้งค่ายอยู่นอกเมืองทางทิศตะวันตกดังนี้ เจียงทำก่นงคริกรของ

คิดหาอุบายที่จะยกเขาคัดกองทัพเมืองเขียนฮุย ของเจียนแม่ทัพนำเขา
 ไปค้ำนามแล้วพูดว่า ข้าพเจ้ายากจะขออาสาไปทำขุนบั้นให้ออกมารับ
 ตองคณมอแตกาดังสักครั้งหนึ่งท่านจะเห็นประการใด เจียงทำจึงตอบว่า
 ฝอฝอ ชุนบั้นหนักคงจะไม่สู้กระไรนัก แต่เวทมนตร์ของชุนบั้นนั้นร้ายกาจ
 อาจทำค่ายมีคำพยนต์กลดเถ่ให้กระเทได้ต่าง ๆ จนพียงเคียงกับตอกอ
 นายทหารเอก ซึ่งมีชื่อเสียงปรากฏก็ยิงตองค้ายด้วยถอกอุบายเวทมนตร์
 ของชุนบั้นด้วยกันทั้งสองคน เพราะฉะนั้นเราจึงมีความวิตกหนัก ของเจียน
 จึงพูดว่า ถึงชุนบั้นจะมีวิชาแต่สติปัญญาเฉลียวฉลาดสักปานใดก็ดี
 ข้าพเจ้าเห็นว่าไหนเลยจะอาสาชิตชุนอำนาจฟ้าดินแถบญวนบารมีของเจ้านายเรา
 ได้ เพราะฉะนั้นขอท่านได้อนุญาตให้ข้าพเจ้าไปตองสู้รบคณมอชุนบั้น
 สักครั้งหนึ่งเถิด เจียงทำก็อนุญาตให้อของเจียนตามความประสงค์
 ของเจียนก็ถมไปยังค่าย แต่งเครื่องส่งนามสรวมเกรวาร์ชุนมอชุนฮุย
 ยกทหารออกจากค่าย เดินตรงไปยังกองทัพเมืองเขียน เมื่อไปถึงค่าย
 เมืองเขียนเข้าแล้ว ของเจียนพิจารณาตองครบรอบค่าย ซึ่งชุนบั้นได้
 ตั้งเรียงรายไว้เป็นชั้นเชิง ไม่ต้องใช้พิศทหารมากมายนัก แต่ดูเป็น
 สง่ากับขมนนคงมาก ของเจียนก็นึกชมแต่ในใจว่า การที่ท่านแม่ทัพ
 ก้าวสู่รเวตรีญยกย่อง ว่าชุนบั้นเป็นผู้วิเศษในทางกลศึกนั้นก็สมจริง
 โดยแท้ แต่เราเป็นชายชาติทหารหาสมคврที่จะคิดยอช้อแก่ข้าศึกไม่
 ถึงมาทว่าจะตายลงในครวณ ก็คงจะให้มอชอเตียงภาษาปรากฏไว้ใน
 แผ่นดินให้จงได้ แล้วสั่งให้ทหารร้องทักทายชุนบั้นให้ออกมาสู้รบตองค
 ณมอชุน หมดอายุ 30/03/2565
 ฝอฝอ ทหารเมืองเขียนก็นำความเข้าไปแจ้งกับชุนบั้นทุกประการ

ชุนป็นจึ่งนึกว่าของเจียนผู้ นมใจอาจหาญนัก พอเราตงค้ายตงได้วัน
 หนึ่งก็มาชวนทาบ ครั้นเราจะให้นายทหารผู้ใดผู้หนึ่งออกไปรบ ไหน
 เถยจะสู้กระมีวี่เศษของของเจียนได้ ถ้าเราจะออกไปสู้รบกับของเจียน
 ด้วยตนเองก็หาเป็นการสมควรไม่ ชุนป็นจึ่งนั่งครึกครองอยู่ นายทัพ
 นายกองทั้งหลาย เมื่อเห็นชุนป็นแม่ทัพได้ ใช้ให้นายทหารผู้ใดผู้หนึ่ง
 ออกไปสู้รบกับข้าศึก ก็พากันมีความสงสัย ต่างคนต่างพูดกันว่า
 การที่จะยอมให้ของเจียนมาร้องทาทายหิมันประมาณเงินเช่นนั้น พวก
 ข้าพเจ้าทั้งหลายเหลือที่จะอดทนความอายเหล่านี้ไว้ได้ ข้าพเจ้าจะขอ
 อาสาออกไปตักศิระของเจียนมาให้แก่ท่านจงได้ ชุนป็นจึ่งตอบว่า
 การที่เรายังไม่ใช้ให้พวกท่านออกไปต่อสู้กับของเจียนนั้น หาใช่เรามี
 ความกลัวเกรงของเจียนไม่ แต่เรายังครึกครองหาทางที่ดีกว่านั้นอยู่
 ท่านทั้งหลายอย่าได้มีความร้อนใจไปเลย จงกลับไปพักผ่อนกาย
 ให้เป็นสุขสบายเสียก่อนเถิด ถ้าผู้ใดผู้หนึ่งประพฤติผาฝนถ่วงคำสั่ง
 ของเราออกไปรบกับข้าศึกแล้ว เราจะตั้งโทษให้ถึงขนาด พวกนายทหาร
 ได้ฟังชุนป็นกล่าวเช่นนั้นก็เป็นการสนใจ แต่จำเป็นต้องตากลับไม่พัก
 ด้วยกันทุกคน เมื่อชุนป็นเห็นนายทหารกลับไปหมดแล้ว จึงลุกเดินออกไป
 ข้างหลังค่ายบริเวณนครแล้วเอางhengฮงกชไปทางทิศใต้ มีช้านาน
 ก็มีเทพารักษ์องค์หนึ่งเหาะเลื่อนตอยลงมาจากอากาศ คำนับ
 ชุนป็นแล้วถามว่า การที่ท่านแม่ทัพต้องประสงค์ให้ข้าพเจ้ามาทงนเพื่อจะ
 ประสงค์ค้อนใดหรือ ชุนป็นคำนับแล้วตอบว่า ท่านเทพารักษ์ผู้มฤตข
 ยืนศักดิ์สิทธิ์ ด้วยข้าพเจ้าอยากจะต้องการตักดาหินโคเท่าคนสักตัวหนึ่ง

ในกาลบัดเดี่ยวน ^๕ ขอท่านจงโปรดดมเคราะห์นำตุ๊กตาหินมาให้ข้าพเจ้า
 ด้วย ในทันใดนั้นรูปเทพารักษ์กษัตริษะธานสูญหายไป แต่ในไม่ช้า
 ตุ๊กตาหินก็มาตกลงตรงหน้าชุนปั่น ๆ เค้กเบ้าตุ๊กตาหินด้วยเวทมนตร์ต่าง ๆ
 ตุ๊กตาหินก็กลายเป็นนายทหารสูงใหญ่ขึ้นมาถืออาวุธ ชุนปั่นก็เค้กขับด้วย
 เวทมนตร์ให้รูปนิมิตอันนั้นออกไปต่อสู้กับข้าศึกที่นอกค่าย ^๕ ของเจียน
 แลไปเห็นทหารหนุ่มขึ้นมาออกมาจากค่ายรปร่างคล้ายชุนเขียน ^๕ ของเจียน
 จึงนึกแต่ในใจว่า อ้ายนายทหารหนุ่มผู้ ^๕ นี้ใครเคยสู้รบมากับเราที่เขาเก่งคอ
 ชั่วครึ่งหนึ่งแทบจะไม่มีชีวิตรอดไปได้ ^๕ วนนียงมังอาจสามารถที่
 จะมาต่อสู้กับเราแต่ผู้ ^๕ เดี่ยวได้ ถึงอย่างไรก็ดีเราก็คงจะพยายามรบเขา
 ไซ้ชนะให้จงได้ ^๕ ของเจียนจึงร้องปรามาทโดยถ้อยคำต่าง ๆ เป็นช้านาน
 แต่ชุนเขียนแปลงก็หาได้โต้ตอบประการใดไม่ ^๕ ชุนปั่นว่าทวนเข้าแทง
 ของเจียน ๆ สู้รบได้หกสิบเพลง ^๕ แลนึกในใจว่าอ้ายชุนเขียนวนนเหตุใดจึง
 มั่งคั่งแลผสมือเหลือเกิน ^๕ เถนเขาเราแทบเหลืออดศึกกำลังที่จะต่อสู้ด้วยมัน
 ๕ ได้ แต่ถึงอย่างนั้นก็ดี ^๕ ของเจียนยังอุตสาหะแข็งใจสู้รบไปได้อีกหลาย
 เพลง พอชุนเขียนแปลงเอาทวนแทงมา ^๕ ของเจียนก็เอากระบองมัด
 ชุนปั่นมาตีเข้าไปถึงรวบรวมจับตัวชุนเขียนแปลงได้ ^๕ ตั้งให้ทหารผูกมัด
 ๕ คมกตมายังค่าย ^๕ ของผู้เห็นบิดาจับพวกข้าศึกได้ ^๕ ก็รีบออกมาต้อนรับ
 ๕ รับบิดาจนนอกค่าย ^๕ แล้วจับชุนเขียนแปลงมตาเข้าไปในค่าย ^๕ ของเจียน
 ๕ จึงแจ้งไปกับเจียงห่าแม่ทัพใหญ่ ^๕ เจียงห่าก็มีความยินดี ^๕ จึงให้ทหารนำ
 ๕ ตัวชุนเขียนแปลงเข้ามาয়ที่ว่าการทัพ ^๕ ชุนเขียนแปลงก็หาได้กระทำค่านับ
 ๕ ตามธรรมเนียมไม่ ^๕ เจียงห่าจึงร้องขอบไปว่า ^๕ เหตุใดเจ้าจึงถือตัว

หน้า ๓๕๗ 30/03/2565

เยื่อหุ้มของห้อง หากกระทำค้ำับตัวเราไม่ ชุนเขียนปลดอมก็ยื่นทำ
 หนึ่งเคยเสี่ยหาได้ โตค้อมประการโตไม่ เจียงหำกับันคาคโตษะหนกยังชัน
 จึงให้ทหารจับตัวชุนเขียนปลดอมคว่ำลงเขียน ทหารก็พากันกรเข้าจับ
 ชุนเขียนปลดอมนอนคว่ำลงเขียนเป็นหลายสิบที ไม่เห็นว่าชุนเขียนปลดอม
 ร้องหรือไหวพธิดักตัวโดยประการโต ได้ยินแต่เสียงไม้ที่ค้ำลงไป
 เหมือนยังกระทบกับหิน พวกทหารช่วยกันรุมเขียนเป็นหลายคน ชุนเขียน
 ปลดอมก็หาได้ไหวนไหวหรือพธิดักตัวไม่ จนพวกที่เขียนนั้นพากันเมื่อย
 ถ้าไปหมดด้วยกันทุกคนก็เกิดมีความสงไสย จึงเปิดองเสื่อเกราะแดง
 ชุนในออกตรวจดูเห็นเป็นตุ๊กตาหินต่างกัพากันตกใจ จึงนำความไปแจ้ง
 กับเจียงหำแม่ทัพใหญ่ เจียงหำมีความตกใจจึงเดินมาพิจารณา
 ก็เห็นเป็นตุ๊กตาหินนอนคว่ำอยู่ เจียงหำจึงถามของเจียนว่าทำไมชุนเขียน
 จึงได้กลบตายเป็นไปดังนี้ได ของเจียนตอบว่าเมือชาวเจ้ารบแดงจับ
 ชุนเขียนไ้เห็น รูปร่างกายของชุนเขียนก็เป็นมนุษย์เราโดยแท้ และการที่
 ร่างกายของชุนเขียนมากกลบกลายเป็นหินไปเช่นนั้น ก็เป็นน่าควรถอศักรวยอยู่
 แม็งถึงว่าจะเป็หินหรือเหล็กก็ดี ควรจะต้องตีเสี่ยให้แตกเด้อยัดจึงจะ
 เป็นการสมควร พุดแต่ก็เรียกลให้พดทหารนำเขาไม้ค้อนแดงพดองมาช่วย
 กันรุมตีตุ๊กตาหิน เพื่อจะให้แตกเด้อยัดเป็นจุนไป

ฝ่ายชุนเขียนนอนค้ำับยามดึกก็รู้ว่า พวกกองทัพเมืองจิ้นมี
 การสำรวจอยู่กับตุ๊กตาหิน ชุนเขียนจึงอ่านคาถาเศกเวทมนตร์บันดาลให้
 เกิดเป็นฝนแลถมพยพัดผงดกลักรวดทรายตกเข้าไปในค้ำายเมืองจิ้น จน
 พวกทหารทริภษานำทัพมจะล้มคาไม่ชัน ตุ๊กตาหินก็ถูกชุนแถวงอาดู

หมดอายุ 30/03/2565

จำเป็นจะต้องออกไปสู้รบให้ของเงินเห็นฝีมือเสียบ้าง จึงจะเป็นการ
 สัมควร พุดแถวชนชกกระบอยกทหารเดินออกจากค่าย ของเงินแต่ไป
 เห็นชนปืนแต่งตัวเป็นเข็ญ ชกกระบือคุมทหารเดินออกมาจากค่ายเป็นลำดับ
 ของเงินก็แดงล้อมตัวแต่พุดกับชนปืนว่า ข้าพเจ้าได้ยนิทศิศัพทเขา
 เต่าถือชื่อท่านมาช้านานแล้ว ว่าเป็นผู้ละซึ่งคฤงฆารบวิวารธาสถายศ
 ไปถือเพศเป็นเข็ญอยู่ตามป่าเขา เพื่อจะหาความคู้ชธบาย ในบัตยุบัน
 แลอนาคคคือไป แต่เหตุใดท่านจึงได้ละเพศอันวิเศษกถัมมาถุ่มหลงใน
 การตามถตั้งนเต่า จะมีเป็นการขัดอำนาจฟ้าแลดินตามครวถธมัยไปหรือ
 ส่วนการทพระเจ้าจันชชของเต โดยกพหุโยธามาวรณน กถิงพระ
 หฤทัยจะปรามปรามถศฐรหุมร้ายให้ราบคาบ เพื่ออนาประชาราชภูริจะ
 ได้รับความร่มเย็นทวหนักัน ควรท่านจะชี้แจงให้เจ็ยวอชองมาชอนน้อม
 ยอมถัมภักคกับพระเจ้าจันชชของเตเสียโดยดี จึงจะเป็นทางอันสัมควร
 นี้ท่านถถัมมาช้วยเมืองเข็ญทำคถิงความขัดขวางต่ออำนาจฟ้าแลดินถตั้ง
 จะมีเป็นการขัดชนไปหรือ ขอท่านผู้มัญญาจถกรถของถอชยค้ำแนะนำ
 ของข้าพเจ้าซึ่งโตกถาวมาถถวน ใหมมากถักหนอย ชนปืนได้ฟังถตั้งนถ
 หัวเราะถถตอบว่า เราถถิงใจจะรักษาอารมถถตามเพศเข็ญไม่เก็ย
 ของถถภิกจกรถบ้านเมือง แต่การทพระเจ้าจันชชของเต็ยกพหุโยธามา
 ยายเมืองเข็ญครถถน ได้รหับค้ำถถพชายกับถถานถถาวของเราถถด้วย จะไม่
 ให้เรามีความเจ็บแค้นถถแทนบั้งอย่างไรได้ อย้าว่าแต่เราเป็นมฤชุนจะ
 ไม่มีมีความเจ็บแค้นถถย มาทว่าถถวดถหรือมีค้ำถถย่มจะถถต้องมีความเจ็บ
 แค้นเหมือนถถัน แลเราถถิงใจไว้ว่าเราจะสู้รบกับท่านให้ถถ่มถถถถถถถ

หมตออย 30/03/2565

ถ้าเราจับท่านได้เราจะตีพันท่านเถยตักหมื่นก่อน จึงจะหายซึ่งความแค้น
 ของเจียนได้ฟังดังนั้นก็โกรธ ชับไม้คองกระบองเข้าตีชุนบิน ๆ เขา
 กระบองวิเศษเข้าต่อสู้กับของเจียน ตักวิชาท่าทางรบกันอย่างรวดเร็ว
 คดองแค้นวประคุดสู้กับมังกรเข้าต่อสู้กัน คนทั้งสองรบกันได้แปดสิบ
 เพลงยังหาแพ้ชนะกันไม่ ของเจียนก็ทำเป็นเสียท่าชักม้าหนี ชุนบินขับมา
 ได้ติดตามไป ของเจียนเห็นได้ทักชกกระบี่วิเศษออกมาเสกคาถาขว้าง
 ชนไปบนอากาศ ของเจียนก็ร้องประกาศว่าขอท่านจงแหงนหน้าชนชม
 กระบี่วิเศษของเราเด่นบ้างเป็นไร ชุนบินแลชนไปเห็นกระบี่วิเศษจะพุ่ง
 ตรงลงมายังศีรษะตน จึงคิดขงเหงองกของวิเศษชนบองกันไว้ แล้วร้อง
 ว่ากระบี่วิเศษจงคืนกลับไปส่งของเจ้าของเดิมเถิด กระบี่วิเศษก็กลับปลง
 พุ่งตรงมาทางของเจียน ของเจียนแต่เห็นกระบี่วิเศษกลับจะมาทำร้าย
 ตนดังนั้น ก็ไม่ทราบว่าจะแก้ไขโดยประการใดได้ ตกใจจนสิ้น
 สติหลับตานิ่งอยู่บนหลังม้าตั้งใจคอยเวลาตาย ชุนบินเห็นของเจียนหมด
 สติดังนั้น จึงคิดว่าโดยเราจะฆ่าของเจียนเสียในเวลานี้ก็ได้ แต่ถา
 ของเจียนตายดังควมขมของเราแล้ว ที่ไหนเขื่อนผู้เป็นอาจารย์ของ
 ของเจียน คือ เขื่อนไต้แต่เซ่งหยินจะนั่งอยู่ได้ คงจะมาช่วยเมืองจันท
 คักกันกับเรา ยากที่เราจะเอาไชยชนะได้ แต่ถึงอย่างไรก็ดีเราจำเป็นจะ
 ต้องทรมานของเจียนให้พ่ายแพ้เซ็ดขยาตมมอเราจึงจะควร เมื่อกิดดังนั้น
 แล้วชุนบินจึงเอาขงเหงองกขไปทางค่ายเมืองจันท กระบี่วิเศษก็กลับ
 ปลงพุ่งตรงไปยังค่ายเมืองจันท ถูกทหารที่ยืนยามประจำรักษาขงไชย

คอขาดตาย แดงกระบือเคี้ยวคนกตบเข่าผกตามเดิม ส่วนของเจียน
 รู้สึกเมือกระบือเคี้ยวกตบเข่าผกตมตาช่น เห็นว่าตัวไม่เป็นอันตราย
 ก็มีความยินดี ชุ่นมันจึงร้องไปว่าท่านมีของวิเศษอยู่เท่าใดจึงรับใช้มาเกิด
 อย่าได้เกรงใจเราเลย ของเจียนได้ ยินดีนทนทนงมีความอายแต่ความแค้น
 กตบมาเขาคชุ่นมันด้วยกระบือของเหล็ก ชุ่นมันรีบร้องบอกบิดสู่รับกันอีก
 หลายสิบเพลง ของเจียนจึงคิดว่าจะสู้รับโดยกำลังเห็นจะเขาไชยชนะยาก
 เราก็มีแต่กระบือเคี้ยวอยู่เต็มเตี้ยตึกจะใช้ ให้ไปทำอันตรายแก่ข้าศึกได้ แด
 กระบือเคี้ยวที่เราใช้ ไปครั้งแรก ก็หาทำอันตรายแก่ชุ่นมันได้ไม่ การที่
 เป็นไปทงนถ โดยชุ่นมันรู้ตัวเสียก่อน ครวงนเราจะขว้างกระบือเคี้ยวไป
 มิให้ชุ่นมันทรวตัวคงจะเขาไชยชนะแก่ข้าศึกได้ คิดแล้วก็แกดงชกม้าหัน
 ชุ่นมันก็รู้ในที่ แดคิดว่าครวงนเราจะต้องทำให้ของเจียนสะใจเสียสัก
 คราวหนึ่ง ภายหลังจึงจะค่อยผ่อนผันต่อไป คิดแล้วก็แกดงชบมาไล่ตด
 ตามของเจียนไป ของเจียนเห็นได้ทีเอากระบือเคี้ยวขว้างไปถูกศีรษะชุ่นมัน
 คอขาด ของเจียนมีความยินดีชบม้าตรงเข้าไปจะหยิบเอาศีรษะชุ่นมัน
 แต่กายชุ่นมันนนงเป็นปรกคิชยบนหลังกระบือ แดมอชิงแกว่งฮาวุชคชย
 สู่รับอยู่ ของเจียนมีความตกใจหยดมายันตตั้งอยู่แต่เห็นเลือดที่คอ
 ชุ่นมันไม่ไหลตกลงมาเหมือนอย่างกับเลือดคนคามาธรรมดา มีเป็น
 ฟองขึ้นมาแต่เด็กนอชยเท่านั้น ของเจียนจึงนึกว่าชุ่นมันถือเพศเซียนกินแฉ
 อยู่เป็นนิจ เลือดตมจึงไม่วิปริตเดินผิดจากธรรมดาไปได้ เมื่อของเจียน
 พิศคคชไปอีกครวหนึ่ง แดเห็นฟองเลือดที่คอชุ่นมันนนเดบ ไตช่นทุกที่
 จนกลตายเป็นศีรษะชุ่นมันไป ชุ่นมันจึงร้องว่าของเจียนท่านจะใช้กระบือ

วิเศษของท่านมาพันชาติก็เจริญท่านรับใช้มาเกิด เราจะยื่นหนึ่งให้ท่านพัน
 ของเงินได้ยั้งตั้งหนักตั้งตึงใจ จึงคิดว่าตั้งแต่เราเกิดมายังไม่เคยพบ
 เห็นคนเช่นนั้นเลย ตูรวาทกับบีศัจจาจจำแดงกายให้มันไปไม่ได้ โดยประการ
 ต่าง ๆ ของเงินนี้มีความตั้งไสยจึงร้องถามขุนปั้นไปว่า เหตุใดที่กระษ
 ท่านขาดกระเด็นไปแล้วจึงออกถับมาได้สักเท่า ขุนปั้นหัวเราะแล้วตอบ
 ว่าท่านไม่รู้หรือชนซึ่งมีอยู่กับตัวเราแปดหมื่นสี่พันสี่หมื่น ชาวออกเปน
 เคียรชนแทนเคียรเราทุก ๆ เดือน เราจะหนึ่งให้ท่านลับพันเคียรเราเดือน
 สักพันหนึ่ง ท่านก็คงจะพันเคียรเราไม่ขาดไปหมดได้ ของเงินได้พั่งขุนปั้น
 พุดเยาะเย้ยตั้งหนักมีความขยแถโทษะบังเกิดขึ้น จึงขับมาตรงเข้าดี
 ขุนปั้น ๆ ก็สู้รบอีกหลายเพลง ขุนปั้นจึงนึกว่าเราจะทำภินหารให้ของเงิน
 เซตชยาคณมอเราให้จงได้ คิดแล้วจึงกำบังกายถับเข้าไปอยู่เสียดในค้าย
 แถนิมิตรวปจำแดงไว้แทนตัวแล้วก็แกถ้งทำเป็นเสียด ของเงินเห็นได้
 ทำก็ควรวจับขุนปั้นได้ตั้งให้ทหารผูกมัดพาตรงไปยังค้าย ส่วนพวก
 พดทหารแถนายทหารของขุนปั้นซึ่งยืนนำคอยค้อยหน้าคายนัน เมอแถ
 เห็นของเงินจับขุนปั้นไปตั้งหนักคนต่างก็จะกรกกันเข้าช่วย แต่มาทช
 หนักหาจับให้เดินไปได้ ไม่ ทงคนแถมายันควแข่งชื้อไปตามกันหมด พวก
 ทหารแถนายทหารเหล่านนั้นก็ตองจำใจยื่นแข็งชื้อเฟ่งคาคอยจ้องค้อยู่เท่านั้น
 ฝ่ายของเงินเมื่อจับขุนปั้นไปถึงหน้าค้าย ก็ให้ทหารคุมตัว
 ขุนปั้นอยู่นอกค้าย แถ้วควของเงินก็เข้าไปเฝ้าพระเจ้าจันชื้อองค์
 กราบทตให้ทรงทราบพฤติเหตุต่าง ๆ จนกระทั่งจับตัวขุนปั้นมาคุมไว้ยัง
 หน้าค้าย พระเจ้าจันชื้อองค์พระเจ้าไทยยินดี แต่ยังทรงคตางแถถงใน

หมายเหตุ 30/03/2565

พระไทยยอว่า ชุมนับผู้มีความรู้ชำนาญด้วยกตวิชาต่าง ๆ เหตุใด
 ของเจียนจึงมากถ้าวว่าจับชุมนับได้ ซึ่งเป็นข้อควรตั้งเสีย จึงมีรับสั่ง
 ถามของเจียนว่า การที่เจ้าว่าจับชุมนับมาได้ จะไม่ใช่ชุมนับปลอม
 หรือ ของเจียนกราบทูลว่า ชุมนับได้สู้รบกับข้าพระเจ้าเป็นหลายครา
 ข้าพระเจ้าจึงจับตัวชุมนับได้ คิดด้วยเกล้า ๆ ว่า คงจะเป็นชุมนับ
 โดยแท้ พระเจ้าจึงมีรับสั่งให้เจ้าพนักงานนำสุวาทไปประทานของเจียน
 หนึ่งจอก เพื่อรางวัลในความชอบซึ่งจับข้าศึกมาได้ แลรับสั่งให้ทหาร
 คุมตัวชุมนับเข้ามา ทหารนำตัวชุมนับเข้ามาเฝ้าพระเจ้าจึงมีรับสั่งให้ทรง
 ทอดพระเนตร เห็นชุมนับมีลักษณะกริยาทำทางท่วงท้อองอาจ สัมเป็น
 ผู้มีสติปัญญา ส่วนชุมนับแต่เห็นพระเจ้าจึงมีรับสั่งให้ถามราชชนนี
 แลระลึกอันตั้งสมควรที่จะเป็นของเค้ ชุมนับจึงน้อมกายลงถวาย
 คำนิมิตตามราชประเพณี พระเจ้าจึงมีรับสั่งให้ประสูติพระหัตถ์ ชนรับ
 คำนิมิตชุมนับ แลมีรับสั่งให้แกมตักออกเสีย แลรับสั่งว่า เติมน้ำกับเร้าก็ได้
 เคยรู้จักกัน แต่มิได้ใกล้ชิดกันเท่ากันเสมอ จึงได้เป็นกรเห็นห่าง
 กันไป บัดนี้เราจับท่านมาได้เรามีความอาลัยท่านนัก เพราะฉนั้นขอท่าน
 จงมาช่วยกันทำนุบำรุงอาณาประชาราษฎร์ ให้อยู่เย็นเป็นสุขทั่วอาณา
 จักร เราจะพญาเห็นจรวงวัดให้ท่านมียศถาบรรดาศักดิ์ใหญ่ยิ่งขึ้นไป
 ท่านยังจะเห็นด้วยหรือ ชุมนับได้ยินพระเจ้าจึงมีรับสั่งตั้งคณ กัม
 นาคาหัตถ์ให้ตลงมา จึงกราบทูลว่า ซึ่งพระองค์ได้ทรงโปรดเมตตา
 แก่ข้าพระเจ้าครึ่งนี้ พระคุณหาที่สุดไม่ ข้าพระเจ้าขออ่อนน้อมยอม
 สำนึกกตทวาราชการของพระเดชพระคุณกับพระองค์สืบต่อไป แต่

หมุดอายุ 30/03/2565

ข้าพเจ้ามาถึงอยู่ตั้งหนึ่ง คือศีรษะบิดาแก่ศีรษะพี่ชายทั้งสองคนกับศีรษะ
 ของหลานหญิงคนหนึ่งซึ่งยังคงอยู่ในคายน ข้าพเจ้าขอรับพระทาน
 เพื่อเป็นการทดแทนคุณของท่านผู้ไท่ดวงธัมไปแด่คุณนี้ ถ้าพระองค์
 ทรงพระกรุณาโปรดประทานให้แล้ว ข้าพเจ้าจะขอฉลองพระเดช
 พระคุณไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่ พระเจ้าจิ้นซื่อองค์ได้ทรงฟังขุน
 กราบทูลดังนั้น ก็ทรงพระสรวลแล้วตรัสว่า เมื่อท่านมีความเต็มใจ
 ยอมส่ามภักดิ์อยู่กับเราโดยสุจริตแล้ว เราจะทำให้ศีรษะทงส์แก่ท่าน
 ตามความประสงค์ แล้วรีบสั่งให้เจ้าพนักงานยกหีบศีรษะทงส์มาประทาน
 แก่ขุนบั้น ก็มิรู้เหตุถึงคุณชื่อจึงกระซิบกราบทูลว่า ขอพระองค์
 อย่าเพื่อทรงเชื่อถือขุนบั้นนัก ข้าพเจ้าเกรงว่าการจะกลับกลายไป
 เมื่อภายหลัง พระเจ้าจิ้นซื่อองค์ทรงพระสรวลแล้วตรัสว่า ท่านคุณชื่อ
 มีความกลัวเกินไป ขุนบั้นอยู่ในคายนเรา แด่ดวงธัมไปด้วยอาหาร
 ดองดิบหมิ่น ถึงแม้ขุนบั้นจะมีปากกัจจะบินหนีไม่พ้น แล้วรีบสั่งให้เจ้า
 พนักงานเบ็ดฝาคีบหีบศีรษะทงส์ออกให้ขุนบั้นตรวจดู ขุนบั้นเห็น
 ศีรษะทงส์เขาดังนั้น ก็มีความอาลัยร้องไห้เศร้าโศกเป็นอันมาก ส่วน
 ตัวขุนบั้นก็แทนนงบริกรรมอยู่ในคายน ทราบเหตุว่ารูปที่จำแดงทูลขอ
 ศีรษะทงส์ได้แล้ว จึงอ่านเวทมนตร์เชิญเทพารักษ์มาตั้งองค์ แดบออกกับ
 เทพารักษ์ว่า ขอท่านเทพารักษ์ทงส์จึงมีความกรุณาแก่ข้าพเจ้า โปรดช่วย
 ไปพาศีรษะทงส์ณะคายนเมืองจินมาให้แก่ข้าพเจ้าด้วย เทพารักษ์ทงส์ก็
 เหาะไป บันดาลให้เกิดเป็นลมพายุใหญ่พัดหอบเอาศีรษะทงส์มาให้ขุนบั้น
 ตามความประสงค์ ส่วนนายทหารขุนบั้นซึ่งยืนมาคอยอยู่หน้าคายน

ก็หาเห็นขุนปั้นนกลบออกจากกายเมือของเงินไม่ ต่างคนต่างก็มีควมวิตก
 พอดักครูหนึ่ง ก็เหตชอบไปแฉเห็นขุนปั้นนกลบออกจากกายที่ขุนปั้นนกล
 อยู่ ต่างคนต่างก็ตั้งแฉตคาซังกันแฉกัน หาวุ้ที่จะพูดหรือตาม โดย
 ปรกการใดไม่ ขุนเขียนจึงถามขุนว่า ข้าพเจ้เห็นของเจ้เงินจับท่านไป
 แฉว แต่เหตุใดท่านจึงถัดมาอยู่ในคายนใด ขุนปั้นนกลวจึงตอบว่า
 เราแฉงจ้แฉงรูปนิมิตรให้อองเจ้เงินจับไป เพื่อจะให้พวกทหารเมือของเงิน
 เช็ดชยาตมมอเรา ท่านทงหลายจงถัดไปพักว่างกายให้มควมคู้สบาย
 เกิด แฉวตั้งให้ขุนเขียนจับหีบมาใส่ค้ระยะทงตั้งไปยงบ้าน ถ้าหีบที่จะ
 ไปบรรจุกับหีบค้ทงตั้งนั้น ขุนเขียนก็ค่านับรับไปทำตามคำตั้งทุกปรกการ
 ฝ่ายพระเจ้เจ้เงินช้ของเต เมื่อใดทงทอตพระเนครเห็นถมพยุ
 พัดมาหอบเอาค้ระยะทงตั้งไปทงนจึงทงคตางแฉงพระไทยว่า การที่ไป
 ไปแฉวนั้นคงจะเป้นไปโดยวิชาของขุนปั้นนกลแน่ จึงทงรับตั้งกรว
 ขุนปั้นนกลว่า เมือค้วท่านยอมถ่ามภักคกับเราแฉว แต่เหตุใดจึงได้คค
 แฉงทำกถอบายเซ่น เห็นว่าเป็นการถ่มคควรแฉวหรือ ขุนปั้นนกลว
 จึงกราบทูลว่าข้าพระเจ้ก็ยงเฝ้าอยู่ทั้น หาได้ทำกถอบายโดยอย่างใด
 อย่างหนึ่งไม่ แฉทงค้ระยะทงตั้งมาหายไประยก่อนที่ข้าพระเจ้จะได้รับ
 ปรกทานเซ่น การที่ข้าพระเจ้กราบทูลไฉแต่เดิมว่าจะยอมถ่ามภักค
 คอได้ฝ่ายพระบาทนกลก็เห็นจะยงเป้นไปไม่ได้ออน เพราะข้าพระเจ้ยังหา
 ได้รับปรกทานสิ่งซังตรงตามควมประสงคไม่ พระเจ้เจ้เงินช้ของเต
 ได้ทงพงคองน ก้ทงกรวขุนปั้นนกล่าตั้ง จึงมรับสั่งให้
 หนตอายุ 30/03/2565
 อองเจ้เงินจับเอาขุนปั้นนกลไปประหารชีวิตรวเสย อองเจ้เงินก็เข้าถุดกระชาก

ตากเอาตัวชูบนินไปค่อน่าพระที่นั่ง พอลอกไปพันประตูค่ายหลวง
 ของเจียนก๊กก็กระบี้ออกพันชูบนินตัวขาดสองท่อน แต่หาเห็น โถหิกลไหล
 ออกตั้งคัพธรรมดามี มีแต่เป็นฟองเดือดปุด ๆ ขึ้น ของเจียนก๊กมีความ
 ดั่งได้ยกถั่วเกิดอกจะเป็นเหมือนตังกบเมื่อครั้งก่อนนั้น จึงย่นถั่วกระบี
 ้งคอบยจ้องอยู่ พระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้ทรงทอดพระเนตรเห็นชูบนินตาก
 แล้ว แต่เหตุใดของเจียนจึงย่นถั่วกระบี้ออกยจ้องอยู่ จึงทรงรับสั่ง
 ถามของเจียนว่าท่านยังกลัวชูบนินจะกลับเป็นขึ้นมาอีกหรือ ของเจียน
 กราบทูลว่าเมื่อข้าพเจ้าสู้รบกับชูบนินนั้น ข้าพเจ้าได้ ไซ้กระบี้อวเค็ชไป
 ตติศัวัระชูบนินขาดกระเด็นไปแถวครึ่งหนึ่ง ศัวัระชูบนินยังถบงอกเป็น
 ขึ้นมาตามเดิมได้ เพราะฉนั้นข้าพเจ้าจึงมีความดั่งได้ว่าบางที่ชูบนินจะ
 กลับเป็นมาดังเช่นเหมือนกบเมื่อครั้งก่อนได้ พระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้ได้
 ทรงฟังของเจียนกราบทูลดังนั้น ก็ทรงเห็นว่าเป็นการอัศจรรย์มาก
 แดงชูบนินนายทหารก็พากันมีความแปลกปลาดใจ จึงคอยเพ่งย่นตศัพ
 ษชูบนินอยู่ ก็หาเห็นศัพชูบนินกลับเป็นขึ้นดังถั่วคอบยจ้องของเจียนซึ่ง
 กราบทูลไม่ ของเจียนจึงกราบทูลพระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้ว่า โดยบุญบารมีของ
 พระองค์ ชูบนินจึงหาได้กลับเป็นดังเช่นที่ข้าพเจ้าได้เคยเห็นไม่ ครั้น
 ชูบนินคงจะตายเป็นแน่ เหมือนหนึ่งกับเราใต้แผ้วถางเตียนหนามแผ่นดิน
 หมดยุคย่นลงไปใต้ถ่วงหนึ่งแล้ว ของเจียนจึงสั่งให้พวกทหารหามศัพ
 ษชูบนินไปทิ้งเสีย พอพวกทหารตรงเข้าไปจะยกศัพชูบนิน ก็ได้ยิน
 เสียงศัพระ โทนร้องทวงมาว่า อ้ายของเจียน ไฉนมันจึงเอาชีวิตของกู
 ฆ่าคนมา แล้วตอนข้างศัวัระของศัพพนกตังชัน ถ่วงตอนเมือองต่างก็ถูก

หมดอายุ 30/03/2565

ซันกระโดดเที่ยวลวาร์วณไปทั่วทั้งกองทัพ เมื่อขุนนางนายทหารทงปวง
เห็นศัพซุนบั้นดำแดงฤทธิขงตงน ต่างคนก็ต่างพากันตกใจกลัววุ่นวาย
ไปทั่วทั้งกองทัพ ของเจียนมมีความซัดใจว่าศัพซุนบั้นแกดังหลุดกหลุดนไม่
รู้จักต้นสุด จึงซักกระมีออกพันศัพซุนบั้นขาดออกไปเป็นดีที่อน ศัพทงดี
แทอนกักระโดดขงเกาะติดตามตัวของเจียนราวกับปลิงเกาะ ของเจียนก็
เวลาดศัพซุนบั้นซึ่งเกาะติดอยู่ตามตัวโยนทิ้งไป ศัพทงก็กระโดดเข้ามา
เตะอีกได้ แต่ของเจียนลวาร์วณปลดศัพทงอยู่เช่นนเป็นช้านาน แต่กัหา
มนายทหารผู้ใดผู้หนึ่งเข้าช่วยด้วยไม่ พากันยืนกตัญญูตถึงไปหมด
ของเจียนเฝ้าแต่ปลดศัพทงอยู่เช่นนจนเห็นย่อยอ่อน จึงร้องเรียกให้
กิมจูเหตงช่วย กิมจูเหตงก็อ่านคาถาเชิญพระภูมเจ้าที่มาส่ององค์
เพื่อขอให้พระภูมเจ้าที่ช่วยจับเอาศัพซุนบั้นไป พระภูมเจ้าที่ทงต้อง
จึงตอบว่าศัพซุนบั้นนั้นเป็นบ้ศัพซุนบั้นผู้เคษ เหน็ดทหาพเจ้าทงต้อง
จะหาไปจับได้ แต่เมื่อท่านได้เชิญข้าพเจ้ามาแล้ว ข้าพเจ้าก็จะไป
ขออนวอนกับบ้ศัพซุนบั้น ให้เงอดงตเดี่ยล้กครั้งหนึ่ง ว่าแล้วก็ถวหายไป
พลล้กครั้งหนึ่ง ก็กลับมาแจ้งให้กิมจูเหตงทราบตามถ้อยคำของบ้ศัพ
ซุนบั้นว่า ด้วยพระเจ้าจันช้ฮ่องเต้ยกกองทัพมาย่ำยเมืองเอียน แต่
ของเจียนฆ่าบิดาพี่ชายทงต้องกับหลานหญิงของซุนบั้นตายไปนั้น ซุนบั้น
มีความแค้นยิ่งนัก ถ้าพระเจ้าจันช้ฮ่องเต้ประหารชีวิตของเจียนฝ่าเอา
หัวใจเส้นไหวศัพทงดีแล้ว การศึกสงครามแต่ความอันตรายต่าง ๆ ก็
เด็กหายหมด เมื่อพระภูมเจ้าที่เดมาแจ้งข้อความทงหายไปให้ กิมจูเหตง
ทราบตลอดแต่กค่านับตากิมจูเหตงกลับไป กิมจูเหตงจึงนำข้อความ

ตามทีพระภุมเจาทบออกถาดาวนนิไปแจ้งโหของเจียนทราว ของเจียนม่ความ
 โกรธ จึงร้องควาตชินด้วยเสียงอันดังว่า เวาเกิดมาเปนชายชาติทหาร
 มได้คิยอ์ทอ์แกมูไค หรือจะมาอ์นอ์มอ์มอ์กับบ่คำจชุนบั้น ว่าแถ้ว
 ก้เอากรบ่ดบ่พันค้พชุนบั้นจนเดอียด เมือค้พชุนบั้นส่งบกองกถงอ์ยู่
 กถางคินเปนปรกติแถ้ว ของเจียนจึงให้พวกทหารเอาเชอเพดิงมากอง
 ทบจุตเเวค้พชุนบั้นเดย แต่พอเพดิงคิตชุมทว่กันค้แถ้ว ก้บงเกิดเปนถม
 พยใหญ่พิคเอาเพดิงไปคิตค้ายเมือจันตุกถว่ความชน พวกรพลก้พากัน
 ค้กันค้บ่เพดิงวุ่นวายไปทงกองทัพ พอเพดิงค้บ่ส่งบตงของเจียนกับ
 เจียงห้าแม่ทัพ ก้รวบรวมรพลชว่กันชอ์มแซมค้ายทเพดิงใหม่ ننให้
 แขงแรงม่ค้งตามเดิม แถ้วก้พากันเอาไปเฝ้าพระเจ้าจันช้ชองเต้ เพือ
 จะกราบทูลให้ทรงทราบเหตุการทงหตยท้เปนไปแถ้วทงสิ้น พระเจ้าจัน
 ช้ชองเต้จึงม่รับสั่งถามเจียงห้าแม่ทัพใหญ่ว่า เหตุไคหน้าจึงได้โหดเอบ
 ขามเอามาในค้ายคิงน เจียงห้าจึงกราบทูลว่า ด้วยพวกทหารได้พากันค้
 นาค้บ่เพดิงมากเกินไปนาค้จิงโหดนงเอามาจนในค้ายหตวงได้ เจียงห้า
 กราบทูลยงม่ทันขาดค่านาค้โหดเอามาในค้ายหนกยงชน ของเจียนจึง
 สั่งให้ทหารกองชางชุตินมาถมเปนตุกค้กันนารอบค้าย แถคินตุกค้
 ยงถมม่ทันแถ้วนาค้ทว่มาในค้ายค้ก้ถึงห้าค้อกเคช พวกชุนนาง
 นายทหารก้เชยญเสด็จพระเจ้าจันช้ชองเต้ ชนทรงมาเสด็จไปประทับอ์ยู่
 บนเนินสูง แถพวกแม่ทัพนายกองก้พากันยกทหารหนีมา ไปอาศวีอ์ยู่
 ตามเนินสูง ๆ พอให้พ้นจากอ์ทุกโภย นาค้ได้ทว่อ์ยู่เช่นนถิงถ้ามวัน

จึงได้ตกลงแห่ง ทหารเมืองจีนได้จมน้ำตายเสียเป็นอันมาก เมื่อนาถดลง
 แห่งแล้ว เจียงห่าจึงได้รวบรวมท้าวทหารเชิญเสด็จพระเจ้าจิ้นซื่อองค์
 กัดับมาประทับยังค่ายเดิม จึงมีรับสั่งโปรดให้เจ้าพนักงานตรวจจำนวน
 ทัพพลทงหลาย ซึ่งเป็อันตรายไปตด้วยอัคคีโภกแด่ทุกภย รวมทงสิ้น
 เป็คนประมาณหมื่นเศษ แลทงเส้บ่ยังอาหารก็เส้บ่หายมาก พระเจ้าจิ้น
 ซื่อองค์ทรงชดเค็องในพระทัยยงนัถ แต่มิได้ตรัสประกวไตแต่ก็
 เส้บ่จัน พวกขุนนางนายทหารต่างคนก็ต่างกตบไปยงทัพักตามเดิม

ฝ่ายขุนบ่บออกนงยงทวากการทัพ พวบด้วยขุนนางนายทหาร
 ขุนบ่บจึงบอกกับพวกแม่ทัพนายกองให้ทราบว่ การทัพของเจ็ยงจับเอา
 กายนฤมิตรของเราไปยงค่ายเมืองจัน แลพยายามฆ่าพันกายนฤมิตร
 ของเราโดยประกวตต่าง ๆ นัน กายนฤมิตรก็ไต่ตัวแดงทฤชโดยพิศดาร
 จันทำให้พวกไพร่พดตื่นตกใจ แลวเรัจงมันดาตให้เพดงคิดใหม่ค้าย
 เมืองจันชุน พอเพดงส่งบดงแลวบงเกิดเป็นนาทวมค้ายเมืองจัน
 ชุนอก กระทำให้ไพร่พดแลเส้บ่ยังอาหารของกองทัพเมืองจันเส้บ่หาย
 ไปเป็อันมาก การทวเราคิดทวชุนทงนถเพอจะให้ชาคักมคความยอทัพ
 ถอยทัพกตบไปเท้านัน ครันจะทำให้กองทัพเมืองจันได้รบความอันตราย
 รวยแรงเกินยงไปกว่นเราก้อฮาจ่มโทษ เพราะด้วยชดอำนาจฟ้าแดดิน
 ซึ่งเป็สิ่งทียากจะชดได้ แลวขุนบ่บถถึงให้ชุนเฮ็ยงกับตเฮ็ยงสองคน
 คุมทหารไปร้องทวรบยงนำค้ายเมืองจัน นายทหารทงสองก็คานับ
 ไปทวตามคำสั่งทุกประกว ส่วนพระเจ้าจิ้นซื่อองค์ เมื่อได้เกิดเหตุ

หมดอายุ 30/03/2565

อันตรายแก่กองทัพเชนนแลว ก็มความชดเค็นพระไทยไม่วุ่หาย พอ

เจ้าพนักงานนำความมารายทูต ว่าขุนปั้นยกทหารมาร้องทำทนายอยู่
 นำค่าย พระเจ้าเจิ่นซ่งของเค็งไปรบตีให้อองเจียนกับอองผู้ไปรบแก้ข้าศึก
 อองเจียนของผู้น ฉวยค้ำบัม ตากลับมาแข่ง กายเคือง ส่นาม สรวมเกราะ
 ขุนมาถอฮาวอูช อองเจียนจึงให้อองผู้คุมทหารเป็นกองนำ ยกเดิน
 ออกไปจากค่าย พอไปถึงกองทัพขุนเฮียน อองเจียนจึงร้องทวาดไป
 ด้วยเสียงอันดังว่า ขุนปั้นฮาของเราทำให้เราได้รับความเจ็บแค้นนัก เราจะ
 สับฟันเจ้าสักหมิ่นทอนจึงจะหายความแค้น ขุนเฮียนจึงตอบว่า เจ้าจับ
 เขาขุนปั้นฮาของเราไป ถ้าไม่ส่งตัวกลับคืนมาให้เสียโดยเด็ดแล้ว เราจะ
 ฝ่าฟันเข้าไปในค่ายให้เสียตายเป็นจุนไม่ทงกองทัพ เมื่ออองเจียนได้ฟัง
 ดังนั้น จึงนึกคิดใจว่าถ้าวรที่เราเกรงว่าขุนปั้นจะมีเวทมนตร์จำแดงกาย
 กลับไปได้ยังกองทัพถ้วนนั้น เมื่อขุนเฮียนมาพูดเช่นนั้นเห็นที่ขุนปั้น
 จะตายแน่แล้ว อองเจียนจึงตอบขุนเฮียนไปว่า เราจะไปเอาขุนปั้น
 ที่ไหนมาคืนให้แกเจ้าได้ เพราะขุนปั้นนั้นได้จับไปเสียมานานแล้ว เจ้าจึง
 รีบกลับไปเสียเถิด เราจะยังไว้ชีวิตให้ ขุนเฮียนได้ยินดังนั้นก็โกรธ
 ขันม้าตรงเข้าฟันอองเจียน ๆ สู้รบเป็นสามารรถ คนทั้งสองสู้รบกันได้
 ประมาณหกสิบเพลงเศษ ขุนเฮียนกับรบพ้อชักม้าถอยหนี อองเจียน
 ไม่รู้จักบุนบาย ก็รบคิดพันกระชั้นไล่หนกเข้าไปทุกที จนถึงที่ขุมกองทัพ
 ตัดเขี่ยก็จุดประทัดตั้งญูญาขึ้น ทหารทั้งสี่ด้านก็ยกกันระดมล้อมเข้ามา
 อองเจียนกับอองผู้ตกอยู่ในที่ล้อมเห็นจะเสียที่แกข้าศึก ก็ชักม้าฝ่าฟัน
 ทหารออกมาจากที่ล้อมได้ ทหารเอกขุนปั้นสับตองนายกับขันม้าเข้า
 สักค้ำหน้าของเจียนกับอองผู้แล้วได้ฆ่าฟันทหารเมืองจันตมคายตง

หมดอายุ 30/03/2565

เป็นอันมาก ของเจียนจิ้งร้องบอกกับของฝู่นว่ ให้รวบรวมทหาร
 รับตามเรามาช่วยกันฝ่าฟันออกไปให้พ้นจากข้าศึกจงได้ ของเจียน
 ก็คงงกระบงขมึ่มมาเขาฝ่าฟันพวกข้าศึกพาทหารออกจากที่ล้อมได้ พอ
 ไกลไปจากกองทัพขื่นเฉียนแล้ว แลไปเห็นทหารของตนยังเหลืออยู่
 ตามสี่สิบคนเท่านั้น ก็มีควมแค้นใจแฉงพูดว่าเราก้เลี้ยงที่แก่ข้าศึกจนถึง
 เพียงนี้แล้ว จะกลับไปเฝ้าพระเจ้าจันชืออย่างไรได้ ของฝู่นจิ้ง
 พุดเอาใจของเจียนว่ ขอบิตาอย่าได้มีความเสียใจเลย ธรรมดา
 ทำการศึกสงครามก็ย่อมต้องมีแพ้แฉงชนะบ้าง เมื่อชนะนินตายจริงแล้ว
 เมืองเอียนก็คงจะหมดถ้าวังลง การต่อสู้ไปภายหน้าเราก้คงจะคิดเอา
 ไซ้ชนะได้โดยง่าย ของเจียนฟังของฝู่นพุดขแจ้งดังนั้นก็ยอมมีความยินดี
 จึ่งชวนกันเดินไปอีกรัหนึ่งกถึงชายป่าเป็นทรมรินส่นบายดี ของเจียน
 จึ่งชวนของฝู่นลงจากมาหยุดพักเห็นขยไต่คนส่น แล้วสั่งให้พวกทหาร
 ไปหาคนมานำทาง พวกทหารตอบว่ในตำบลนี้มีแต่ป่าแฉเขา หาม
 หมู่บ้านคนไม่ ของเจียนก็มีความตกใจ เพราะด้วยเป็นเวถาจะจนจะค่า
 แฉทั้งหนทางก็หาเคยเดินไม่ จำเป็นต้องชวนกันเดินลัดไปตามในป่า
 พอได้ยินเสียงฟ้าถน แลไปเห็นเป็นเมฆหมอกมืดมัว มิได้เห็นหนทาง
 ที่จะเดินต่อสู้ไปได้ ลมพุกก็พัดจัดหนักขน เสียงฟ้าถนส่นนหวนไหว
 ส่นก็ตกลงมาห่าใหญ่ ของเจียนกับของฝู่นได้รับความลำบากด้วยลม
 กับส่นขึงหนัก พอดมกับส่นค่อยสงบลง จึงแลไปเห็นแสงเพลิงวับ ๆ แวม ๆ
 ขยไต่ไกล ๆ แลทั้งได้ยินเสียงกระบือร้องขยไต่ ๆ แต่หาได้เห็นตัว
 กระบือไม่ ของเจียนจิ้งพุดกับของฝู่นว่หน้าข้าจรรยหนัก เพราะข้า

จำเลี้ยงกระบือขึ้นได้ คล้าย ๆ กับเลี้ยงกระบือของขุนบัน พุดยังมีท
 ชาติคำ ก็โดยขึ้นเลี้ยงขุนบันตะ โจนร้องทวงชีวิตร์มาว่า ช้ายของเจียนไฉน
 มั่งจรงเอาดวงชีวิตร์ของกูคืนมาโดยกระแด้เลี้ยงอันเยือกเย็น ทำให้คน
 ทั้งสองมั่งเกิดชนพองสยของเกด้า กัดัวเกรงมีค่าฯขุนบันหนักยงชน
 แด่มัถมพยุพิดหอมเอากันกรวดทรายชัฒมา ถูกของเจียนของมุ่นแดทหาร
 เจ็บปวดเป็นอันมาก ของเจียนกับของมุ่นแดทหารทงปวงก็พากันคุกเข่า
 ลงคำนับร้องประกาศออกชื่อขุนบันว่า ซึ่งข้าพเจ้าทงหลายได้ทการถ่วง
 เกินไปแล้วนั้น ก็ทำตามรับสั่งพระเจ้าแผ่นดิน หรืออำนาจแห่งฟ้าแถดิน
 ทงสิ้น หาใช่ได้ทำละเมิดตามดำฟังของตนเองไม่ ขอมีค่าฯขุนบัน
 อันคักคิดทจริงใจชีวิตร์ ให้แก่พวกข้าพเจ้าสักครั้งหนึ่งเกิด เมื่อข้าพเจ้า
 ทงหลายมีชีวิตร์กตมคนไปถึงค่ายแล้ว ข้าพเจ้าจะทำกตตังส่วนกุกต
 ไปให้ท่านได้รับความสุข พอประกาศจบตงแล้วก็พากันคุกเข่ากมหน้า
 ันงอยกับที่ พอแถเห็นแสงสว่างแปลบมา ก็เงยหน้าชุนดูเห็นดวงนสว่าง
 มไค้มาแบฏเขา ของเจียนกับคนทงหลายกันกปลาตใจ เบรียบประตุจ
 นอนผ่นหลับไป เมื่อคืนชุนกหายไปต่างคนต่างดีใจ ด้วยได้พ้นจาก
 ความลำบาก ก็ชวณกันเดินตรงกตมไปยั้งค่าย ของเจียนมมีความละฮาย
 แต่ก้จำใจตองไปเฝ้าพระเจ้าจันช้อยองเต้ กราบทูลให้ทงทรวมพฤติเหตุ
 ต่าง ๆ ซึ่งได้เป็นมาแล้วทุกประการ เมื่อพระเจ้าจันช้อยองเต้ ได้ทงฟัง
 ของเจียนกราบทูลตงนั้น จึงรับสั่งว่าการทำคักกตงครวมกี้ยอมตองม
 แพ้แถชเนเป็นชวรมตา ที่จะหมายเขาแต่ชเนผ่ายเตี้ยกียากที่จะเป็น
 ไม่ได้ เพราะณนเมื่อพลาตพตงเสี้ยทแก่พวกข้าคักโดยประการใด ๆ กตดี

ก็หาควรจะมีความทุกข์ขยไม่ แต่เรามีความยินดีที่ได้ทราบว่าชนชั้น
 ตายไปแน่แล้วจนเป็นอันมาก เหมือนเราได้ตัดกำลังของเมืองเขียน
 ลงไปครึ่งหนึ่ง แต่เมืองเขียนก็คงจะตกอยู่ในกำมือของกองทัพเรา
 โดยแท้ แต่โปรดให้เจ้าพนักงานจัดเครื่องโต๊ะแลสุรารเตียงพวก
 แม่ทัพนายกองให้เป็นที่สุดบาย เมื่อกำลังพวกแม่ทัพนายกองเตียงกัน
 อยู่หนึ่ง มาใช้น้ำชาออกมาแจ้งว่า กองทัพขุนปิ่นได้ยกเลิกไปหมดแล้ว
 พระเจ้าจิ้นซี้ฮ่องเต้ยังไม่ไวพระไทย จึงโปรดให้ขุนนางที่ใกล้ชิด
 พระองค์ออกไปตรวจดูจับคู่อีกครึ่งหนึ่ง แล้วทรงรับสั่งกับนายทหาร
 ทงปวงว่า การที่กองทัพเมืองเขียนยกเลิกไปครึ่งนี้ ท่านทั้งหลาย
 จะเห็นเป็นประการใด ก็มิจุเห็งจึงกราบทูลว่า ธรรมดาอยู่ที่เคลื่อน
 ไหวง่ายได้ ก็ย่อมต้องมิดีระแวงร่างกายวิบุรณอยู่ นกที่บินไม่ได้
 ก็เพราะบกหัก เมื่อขุนปิ่นเป็นกำลังเป็นความคิดแดเป็นแม่ทัพของ
 เมืองเขียนเมื่อมาตายลงเช่นนี้ ไพร่พลก็คงระดำระส่ายหามิผู้ใดผู้หนึ่ง
 ที่ข้าจควบคุมได้ไม่ ก็จำเป็นตองเลิกทัพกลับไปอยู่เอง พระเจ้าจิ้นซี้
 ฮ่องเต้ได้ทรงฟังก็มิจุเห็งถึงกราบทูลชี้แจงตงนักมพระไทยยนต์ จึงรับสั่ง
 ถามต่อไปว่า ถ้ากระนั้นท่านยังจะเห็นว่าเมืองเขียนยังมีทหารที่มี
 ฝีมือออกหรือไม่ ก็มิจุเห็งถึงกราบทูลว่าข้าพระเจ้าเห็นว่าในเมืองเขียน
 ยังมีทหารที่มีฝีมือเข้มแข็งอยู่นักมแต่ขุนเขียนผู้เดียว นอกจากนั้น
 ก็ยังหาคิดเห็นไม่ ถึงแม้ขุนเขียนจะมีสติปัญญากำลังแถมมอดักทำได ๆ
 ก็ดี ก็คงจะต้านทานกำลังของกองทัพเมืองจิ้นไม่ได้ ขอพระองค์อย่า
 ทรงพระวิตกเลย เวลาที่คว้นข้าพระเจ้าจะได้ตรวจดูถูกขุนปิ่นก็จะทราบ

หมดอายุ 30/03/2565

เหตุการณ์ที่ร้ายโดยเฉียดได้ เมื่อพวกขุนนางนายทัพนายกองวังประทาน
เลี้ยงโดยบริวารแล้ว ต่างก็ถวายบังคมลากลับไปยังที่พักของตน

ส่วนกิมจูเห็นแสงเดือนบนอากาศ ล่องสว่างใส่วเป็นเวลา
ต้องยามเศษกำลังสี่ตีเจ็บบ กิมจูเห็นจึงเดินออกไปกลางแจ้งตรวจดู
ดาวต่าง ๆ เห็นดาวประจำเมืองจีนมีรัศมีอันรุ่งเรืองดูราวกับจะย่อย
ดาวประจำเมืองเอี้ยหมี่มีอันจืดจาง แดงดาวประจำตัวแม่ทัพ
เมืองเอี้ยนก็พลอยหายไปด้วย กิมจูเห็นจึงนึกว่าขุนบนคงจะตาย

เป็นแน่ จึงมีความยินดีเดินกลับเข้าไปนอนภายในค่าย พอรุ่งเช้าก็
นำเหตุถูกขบขันกราบทูตให้ทรงทราบ พระเจ้าจีนซื่อองค์เดิมพระไทย
ยินดีแตรทรงรับสั่งว่า ถ้าถูกระณคนควรจะยกกองทัพเข้าประชิดเชิงกำแพง
เมืองเอี้ยนเสียทีเดียว แดแต่ทูตเข้าไปเจรจาด้วยเจียวอ่องให้มายอม
อ่อนน้อมเสียโดยดี ถ้ามิเช่นนั้นจะระดมกองทัพทำตายกำแพงเมืองเอี้ยน
เสียให้จงได้ กิมจูเห็นจึงกราบทูลว่า ข้าพระเจ้าจะขอคิดถกถุบาย
จับตัวเจียวอ่องมาถวายจะเป็นการดีดวงกกว่า พระเจ้าจีนซื่อองค์

ทรงพอพระทัยตามถ้อยคำของกิมจูเห็นจึงกราบทูลทุกประการ จึงทรง
พระทานธงอาญาสิทธิ์ให้กิมจูเห็นเป็นผู้จัดการทัพที่จะเข้าตีเมืองเอี้ยนนั้น
กิมจูเห็นถวายคำนับรับพระทานธง อาญาสิทธิ์แล้วออกไปยังที่ว่าการทัพ
จึงสั่งให้เจ้าพนักงานคัดกองสัญญาสำหรับประชุมพลขึ้น พวกขุนนาง
นายทหารเมื่อได้ยินเสียงกลองสัญญา ก็มาประชุมพร้อมกันณะที่ว่าการทัพ

การทัพ คำนับกิมจูเห็นแล้วยืนคอยฟังคำสั่งอยู่ตามลำดับ กิมจูเห็น
กยณชนประสาธน์มอริบคำนับ แล้วประกาศแก่แม่ทัพนายกองทั้งปวงว่า

พบคอายุ 30/03/2565

ท่านทงหลายทำสงคราม ขบเซียวกับเมืองเขียนมาก ชำนาญแคว่ยังหาเป็นการสำเร็จไม่ เพราะด้วยว่ายังไม่ถึงคราวสมัยของเมืองเขียนที่จะต้องเป็นไป บัดนี้ข้าพเจ้าได้พบเคราะห์ดฤกษ์ขึ้น เห็นว่าเป็นเวลาอันสมควรที่จะทงกองทัพเมืองเขียนก็ถอยหนีไปด้วย เป็นโอกาสที่ท่านทงหลายจะมีโอกาสทำสงครามได้โดยสะดวก แต่ข้าพเจ้าคิดอุบายได้อย่างหนึ่ง ที่จะเข้าตีเมืองเขียนในคราวนั้นเขาให้สำเร็จจงได้ ขอท่านทงหลายจงคงใจช่วยกันณตของพระเดชพระคุณเจ้านายเพื่อไหม้เกียรติยศยิ่งชุนด้วย เมื่อ นายทัพนายกองทงหลายได้ยินคำประกาศดังนั้น ต่างก็กุมศรัระห้านับรำพร้อมกัน ก็มิจุเหตงจึงชักธงอาญาสิทธิ์ออกกันหนึ่งประธามือแคว่บอกกับเจียงห้าแม่ทัพว่า ขอท่านจงอย่าหืดคุมทหารเดินเท้าสามพันไปคอยอยู่ที่ข้างเชิงกำแพงเมืองเขียนในค้ำวนนี้ ถ้าได้ยินประทัดสัญญาณดังชนเมื่อใด ก็ให้ขบทหารพาดบรไว้บนชนเขาต่อสู้กับทหารซึ่งรักษาน้ำที่บนกำแพงด้านทิศใต้ให้จงได้ แคว่มอบธงอาญาสิทธิ์ให้เดี่ยวไว้กับแป๊ะศคุมทหารเดินเท้าสามพันไปช้่มอยู่ข้างกำแพงด้านทิศตะวันตก ถ้าได้ยินเสียงประทัดสัญญาณเมื่อใด ก็ให้ขบทหารพาดบรไว้รับตีเอาเมืองเขียนเมื่อนั้น แคว่มอบธงอาญาสิทธิ์ให้ของเจียนคุมทหารเดินเท้าหมื่นหนึ่งไปตั้งช้่มอยู่ริมกำแพงในระหว่างทิศตะวันตกกับทิศใต้ เมื่อเห็นกองทัพทั้งสองกองใดกองหนึ่งช้่นก้ำถึงเพ็ดยงพลาดง ก็จึงขบทหารเข้าช่วยระดมตีเอาจนได้ แคว่มอบธงอาญาสิทธิ์ให้มองเที่ยงแล้วพดว่า ท่านจงเลือกทหารที่มีก้ำดังรูปร่างสูงใหญ่สามสิบคน แต่ให้

หน้าอายุ 30/03/2565

แต่งตัวนุ่งห่มสีต่าง ๆ กัน เขียนหน้าตาคุให้เป็นศรัร้าย มีถ้อชวานทุกคน

ทำกริยาท่าทางให้เหมือนดังเทพารักษ์ แบ่งกันไปข่มอยู่ริมประตู
เมืองเข็ญทก ๆ ด้าน ถ้าได้ยินเสียงประทัดสัญญาณเมื่อใด ก็ให้
รีบชิงขึ้นนำทหารทงปวง ถ้าเห็นทหารเผ่าประตูเมืองตกใจระส่ำระสาย
ก็จึงฝ่าฟันเข้าไปโดยเร็ว แล้วมอบของอาญาสี่ทศให้จนคิดคุมทหาร
สามพันไปตั้งอยู่หน้าประตูเมืองเข็ญทิศตะวันออก และตั้งสถานทอน
แห่งหนึ่งสูงสามวาเศษ มีทงใหญ่สี่ขาหอนก้นแขวนกลองใหญ่ยี่สิบ
สี่กลอง มีทหารประจำคอยตีกลองอยู่ยี่สิบสี่คน แขนงกระจกของเหล็ก
ไว้สองบาน กับเตรียมกระตาสเหล็กองศาธาตุแล้วไว้ให้พร้อมด้วย
นายทหารทงปวงก็รีบไม่ทำตามคำสั่งทุกประการ ส่วนการที่ขุนปิ่นให้
กองทัพเมืองเข็ญถอยไปนั้น เพราะหวังจะให้กองทัพเมืองจินมีจิต
ประมาทมากขึ้น และจะได้คิดซุ่มกบฏได้โดยถนัด ครั้นอยู่มาคืนวันหนึ่ง
ขุนปิ่นตรวจดูดาวฤกษ์บน เห็นดาววิปริตมาปรากฏแดงกลปราศ
ชกดวงหนึ่ง ขุนปิ่นจึงจับยามตรวจดูก็ทราบได้ว่า กองทัพเมืองจิน
จะระดมกันเข้าตีเมืองเข็ญในเวลาค่ำวันนั้นแน่ การทงกองทัพเมืองจิน
จะระดมกันเข้าตีเมืองเข็ญครั้งนั้น ก็เป็นด้วยเพราะกิมจูเหั่งงหาได้ทราบ
ในกถุบายของเราไม่ เราจำเป็นจะต้องตีทัพเมืองจินเสียให้ย่อยยับ
จึงจะยำเกรงคุณวิชาของเรา เมื่อคิดเช่นนั้นแล้ว ขุนปิ่นก็ออกนงนุชที่ว่า
การทัพ พร้อมด้วยขุนนางนายทัพนายกองทงปวง ขุนปิ่นจึงประกาศว่า
ในค่ำวันกองทัพเมืองจินจะระดมกันยกเข้ามาตีเมืองเข็ญ ซึ่งเป็นการ
ตรงกับกถุบายของเราที่คิดไว้ เพราะณนั้นขอท่านทงหลายอย่าได้คิด

แก่เห็นจเห็นอย จงตั้งใจรบเค็มตามความสามารถ และชื่อเสียงของท่าน
 ก็จะได้ปรากฏต่อไปในภายภาคหน้า นายทัพนายกองทั้งหลายก็ยกมือ
 ลงค้ำมือรับว่าจะยอมทำตามคำสั่งของแม่ทัพทุกประการ ชุนปิ่นจึงมอบ
 ธงอาญาสิทธิ์กับหนังสือฉบับหนึ่ง ให้ชุนเชียนแฉวงตั้งว่า เจ้าจงรีบกลับ
 เข้าไปในเมืองเชียน แฉวงฉีกหนังสือคำสั่งนอกอ่านดู เจ้าจะได้ศึกรักษา
 เมืองเชียนตามข้อความในหนังสือนั้น ชุนเชียนก็ค้ำมือรับธงอาญาสิทธิ์
 แฉวงฉีกหนังสือฉบับหนึ่ง แฉวงรีบตรงไปยังเมืองเชียน จึงนำข้อความทั้งหลาย
 ไปพูดให้เจียวอ๋องทราบทุกประการ เจียวอ๋องมีความตกใจจึงรับสั่ง
 ถามว่า ชุนปิ่นอาชองเจ้าได้คิดกลอุบายสำหรับบ่อนกันในการเรื่องนี้ไว้
 อย่างไรบ้าง ชุนเชียนก็ฉีกหนังสือที่ชุนปิ่นให้มานั้นออกอ่านดู ในหนังสือ
 นั้นมีใจความว่าทัพประจัญบานของตาดเห็นชุนชองโฮงนำไพร่พลไป
 ในสามยามอย่าให้ผู้คนเฝ้าอยู่ที่ประตูนั้นเลย ประตูด้านทิศใต้ให้เตรียม
 ไม้ซอกกันกรวดทรายแถบแนวหัวไว้ให้มาก ถ้าเห็นกองทัพเมืองจิ้นยก
 เข้ามาทำตายประตูด้านนั้นเมื่อใด ก็ให้ทหารช่วยกันระดมทุ่มไม้ซอก
 กันกรวดทรายแถบแนวหัวลงไป จนกว่าพวกข้าศึกจะถอยหนี แฉวงประตู
 ด้านทิศตะวันตก ให้ปลงธงขาวใหญ่ขึ้นไว้หนึ่งคน โคนเสาธงให้ปักทวน
 ง้าวแดงแหลนหลาวไว้ให้มาก แต่ห้ามอย่าให้คนเดินไปมาระล่ำระสาย
 เพื่อกันไม่ให้พวกข้าศึกปลอมแปลงเข้ามาสอดแนมได้ กับให้ตั้งใจ
 รักษาประตูทั้งสามนั้นไว้ให้มั่นคง เมื่อชุนเชียนได้พูดให้เจียวอ๋องทรง
 ทราบตามข้อความในหนังสือนั้นทุกประการแล้ว ชุนเชียนก็ถวายค้ำมือ
 ตากลับไป รับจัดการบ่อนกันประตูทั้งสามไว้ตามคำสั่งในหนังสือนั้น

ทุกประการ ชุมนจึงมอบขงอาญาสิทธิ์ของขง และหนังสือของฉบับ
 ให้กับมาเทงแต่ไกลสิน แล้วสั่งว่าท่านทั้งสองจงไปทำตามข้อความใน
 หนังสือของเราเถิด นายทหารทั้งสองรับขงอาญาสิทธิ์แต่หนังสือแล้วก็ถา
 กลับไปยังที่พัก มาเทงจึงฉีกฉีกหนังสือออกอ่านดูมีใจความว่า
 ให้มาเทงกับไกลสินรีบกลับเข้าไปในเมืองเขียนทูตแจ้งข้อของให้ทรงทราบ
 ว่า
 โรงทหารนอกเมืองหงส์คานหน ตั้งวนแต่รุ่งด้วยแฝกแดดทางตั้ง
 เพราะฉนั้นจึงให้แอบเอากำมะถันกับดินประสิวใส่ใส่ถังไปให้เต็มบน หลังคา
 โรงทหารหงส์คาน แต่อย่าให้ผู้อื่นผู้ใดทราบ แต่ไกลสินจึงฉีกฉีก
 หนังสือออกอ่านดูมีใจความว่า ให้ไกลสินคุมทหารพันหนึ่งถือชุดเพลิง
 ควันระชุก ถ้าแต่เห็นหรือรบในกำแพงเมืองเขียนนมเพลิงติดขึ้นเมื่อใด
 ก็ให้ทหารเอาชุดเพลิงจุดเผาโรงทหารจนพร้อมกันในขณะที่นั้น แล้วรีบ
 ถัดถอดหนีไปเสียให้พ้น ชุมนจึงสั่งให้ซองเห็งกับมุยไต้คุมทหาร
 พันหนึ่งยกไปตั้งชุมนุมอยู่ทางทิศใต้ ค่ายตอเขี่ยคือหลิม ถ้าแต่เห็นแสงเพลิง
 เกิดขึ้นในเมืองเมอโต ก็ให้ทหารจุดประทัดสัญญาณให้ร้องขึ้น เพื่อจะได้
 เป็นการระแวงสงสัยแก่พวกข้าศึก แต่ถ้าพวกข้าศึกแตกหนีมาในทางนั้น
 ก็ให้สกัดจับไว้อย่าให้เด็ดถอดหนีออกไปได้ แล้วสั่งให้ฮอสินกับงอกวาง
 คุมทหารมาพันหนึ่ง ยกไปตั้งชุมนุมอยู่ทางทิศเหนือห่างจากเมืองเขียน
 ประมาณสิบลิ ถ้าเห็นแสงเพลิงเกิดขึ้นเมื่อใด ก็ให้จุดประทัดให้ร้อง
 ขึ้นมาวงวนอย่าให้ข้าศึกประมาณกำลังว่ามีมากหรือน้อยได้ ถ้าข้าศึก
 แตกหนีมาก็ให้สกัดจับไว้ แล้วสั่งให้ซองเห็งกับมุยไต้คุมทหารมา
 พันหนึ่ง ยกไปตั้งชุมนุมอยู่นอกเมืองด้านทิศตะวันตก เมื่อเห็นแสงเพลิง

หยุดอายุ 30/03/2565

เกิดขึ้น ก็ให้ทหารจตุรประทีปให้ร้องยกออกเดินกระบวนวงขวามาซ้าย
 เพื่อให้พวกข้าศึกมีความสงสัย ถ้าเห็นพวกข้าศึกต้องนำทอมนหันมา
 ก็ให้จับตัวไว้ แล้วสั่งให้เตยตักกเข่า เตยตักกสิน แดเตยตักกไต้
 คุมทหารเดินเท้าตามรอยคน มอถอเคียวเหล็กแตรขอเหล็กตามยาว
 ไปตั้งขุ่มอยู่บนเชิงเนินกำแพงเมืองเขยนทางสามด้าน ถ้าเตยตักกเข่าประทีป
 สัญญาจตุรประทีปในค่ายเมืองจันทน์ได้ คงจะมีทหารเมืองจันทน์ปลอมเป็น
 เทพารักษ์เข้าตีเมืองเขยนเป็นแน่ ให้ทหารเอาเคียวแตรขอเหล็กจตุรประทีป
 ลงมา ขยับปล่อยให้บนชนไปบนกำแพงเมืองได้ แล้วสั่งให้เตย
 ตักกเข่ากับเตยตักกคุมทหารพันหนึ่ง ยกไปตั้งขุ่มอยู่นอกเมืองทางทิศตะวันออก
 แดให้ชุดหุ้มฉมูกระเบิดเรียงรายไว้ตามทางทุกแห่ง ส่วนระฆอนฉมู
 กระเบิดนั้น ให้ถือตามยาวรวมกันไปจนถึงขุ่ม ถ้าเห็นทหารเมืองจันทน์
 แดกหันมาในทันที ก็ให้ชุดฉมูกระเบิดระฆอนฉมูกระเบิดขึ้น แดให้รับคุม
 ทหารไปยังที่ซึ่งกิมจูเหล็กตั้งโรงพิธี แดให้ทำลายโรงพิธีนั้นเสีย
 ถึงกิมจูเหล็กจะเด็ดลอดหนีไม่ได้ ก็คงจะเซ็ดชยาตผสมเราเป็นอันมาก
 นายทัพนายกองก็คำนวณตาไปจัดการตามชนชั้นสิ่งทุกประการ

ฝ่ายกิมจูเหล็กจึงส่งนายทัพนายกองทั้งปวง ประกาศแก่บรรดา
 พวกทหารทั้งหลาย ให้รับประทานอาหารให้เสร็จภายในยามหนึ่ง เมื่อถึง
 ยามสองให้เตรียมตัวใส่เกราะถืออาวุธไว้ให้พร้อม ถึงเวลายามสามให้
 นายหมวดนายกองแจกตัวให้แก่พวกทหารคนละตัว สำหรับที่จะได้คาบ
 ไปเพื่อเป็นเครื่องห้ามปากเสียง ทั้งมากให้ปลดตักกพรวนออกแตรพร้อม
 หมดอายุ 30/03/2565
 กระพือปากทุก ๆ ตัว เมื่อกิมจูเหล็กสั่งการเสร็จแล้วจึงเข้าไปเผ่ากราบทูต

พระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้ ให้ทรงทราบ แล้วก็มีจูเหิงตั้งก๊กกองทัพเดินออก
 จากค่าย ตรงไปเมืองเอียนทางทิศตะวันออกเฉียงไปบนโรงพิธี แล้วจึง
 จุฑรูปเทียนตั้งไหว้เทพยดาฟ้าแฉดินเส่วังแล้ว จึงหยิบภูก้อนเขียนยันต์
 ลงบนกระดาษเหลืองด้วยชาดจูแล้ว แล้วปลุกเศกด้วยคาถาค้าง ๆ การที่
 ก็มีจูเหิงไปตั้งพิธีทรง ^{๒๕๓๕} ชุนปิ่นจับยามดูทราบเหตุล่วงหน้าเสียก่อนแล้ว
 จึงเหาะไปลอยอยู่บนอากาศเหนือโรงพิธีของก็มีจูเหิง ๆ จะปลุกเศกเวท
 มนตร์เท่าใด ๆ ชุนปิ่นก็คอยแก้ไขให้เวทมนตร์นั้นเสื่อมคลายไปทุกครั้ง
 ก็มีจูเหิงนั่งบริกรรมเวทมนตร์อยู่นอกรอก่อนใจ ก็ห้ามตั้งคาถาหมาย
 ซึ่งได้เคยเป็นมาแล้วแต่ก่อน ๆ ไม่ แลยังมีคนใจจัดหนักเข้าทุก ๆ ที่
 แต่กลัวว่าชุนปิ่นมาคอยแก้ไขอยู่บนอากาศไม่ เมื่อชุนปิ่นเห็นว่าได้
 แก้ไขเวทมนตร์ของก็มีจูเหิงมากแล้ว จึงนึกว่าเราจะแก้ไขอีกต่อไป
 และอยากจะได้ใคร่ทราบว่าจะเวทมนตร์ของก็มีจูเหิงจะศักดิ์สิทธิ์สักปานใด
 แล้วจึงคอยคิดซ้อนกลเอาต่อภายหลัง พอรออยู่สักครู่หนึ่งเห็นอากาศมืด
 มัวไปทั้งแปดทิศ แลเห็นรามสูรถือขวานเหาะถอยร่อนมาตรงหน้าชุนปิ่น ๆ
 จึงถามว่าท่านมาทางนี้ด้วยเหตุอันใด รามสูรจึงตอบว่า ก็มีจูเหิงเชิญให้
 ข้าพเจ้ามาแต่ยังหาทราบกิจอันใดไม่ ชุนปิ่นจึงพูดกับรามสูรว่า การที่
 ท่านมาทางนี้คิดแล้ว ^{๒๕๓๘} ในคืนวันนั้นเวลาล้ามยาม ขอท่านจงล้มเคราะห์
 ดำแดงอิทธิฤทธิ์ นำมังกรมาให้พ่นน้ำให้ฝนตกหาใหญ่ทางทิศเหนือด้าน
 เมืองเอียน กับให้มีฟ้าذنหวนไหว ท่านยังจะโปรดล้มเคราะห์ได้หรือไม่
 รามสูรก็รับว่าจะทำให้ แล้วก็ตามชุนปิ่นไปยังโรงพิธีก็มีจูเหิง เมื่อ
^{เห็นศอายุ 30/03/2565}
 ก็มีจูเหิงเห็นรามสูรมาส่มดั่งใจหวัง ก็มีความยินดีจึงบอกกับรามสูรว่า

ในเวลาสามยามคนวันนั้น ขอท่านช่วยโปรดทำให้มดมพยพดิมคมวทว
 ไปทางเมืองเขียน แต่ให้มีเสียงฟารของสนนหวนไหวด้วย เพื่อข้าพเจ้า
 จะได้มีเวลาทำศึกได้ โดยถนัด รามสู่วจึงคิดว่าความต้องการของคน
 ทั้งสองนกกตตายคตังกัน ควรเราจะรับชนะได้ แต่ต่อไปภายหน้าจะได้
 ไม่มีข้อผิดใจกับเราทั้งสองฝ่าย เมื่อคิดเช่นนั้นแล้วก็ตอบว่า ข้าพเจ้าจะทำ
 ให้ตามความประสงค์ของท่านทุกประการ แต่อรามสู่วก็ถากิมจูเหตัง
 เหาะหายไไป ครั้นถึงเวลายามสามของทัพเมืองจีนก็เดินตรงไปจนถึง
 เสิงกำแพงเมืองเขียน มองเห็นที่คุ้มทหารสามสิบนายแต่งตัวปลอมเป็น
 เทพารักษนิน แยกกันไปนำหน้าพวกทหารม้าแตกทหารเดินเท้าด้านละสิบคน
 พอถึงประตูเมืองเขียนก็จุดประทัดสัญญาณ กตของรบก็เร่งเสียงสนน
 หวนไหวมิได้หยุดหย่อน พวกที่แต่งตัวปลอมเป็นเทพารักษ ก็พาครบบริได
 ้บนชนบนกำแพงเมืองเขียนทั้งสามด้าน รัพลกัหนุนแน่นเนื่องตามชนไป
 ทั่วมีเสียงฟาดนตมพยพดิมเมฆหมอกมคมวทวไปทางเมืองด้วย ชุนเขียน
 วิชาอยู่ทางประตูเมืองทิศใต้ เมื่อได้ยินเสียงประทัดสัญญาณแตกของรบ
 กับพวกข้าศึกก็ยกหนุนแน่นกันมาจะบนชนบนกำแพง ชุนเขียนก็ให้ทหาร
 ที่รักษานาที่เชิงเทินท่มไม้คอกันคิดถากรดทรายแดงปนขาวลงไป ข้าศึก
 ก็มิอาจที่จะบนกำแพงขึ้นไปได้ ส่วนเคียงคิดเหตังรักษายูบนเชิงเทิน
 เมื่อได้เห็นเทพารักษปลอมบนมายชนมาตงนิน ก็ให้ทหารเอาขอแดงเคียว
 เหล็กเกี้ยวกระชากตัวขาดตายบ้างแดงับเป็นไคบ้าง ฝ่ายเคียวโก่คุม
 ทหารมาพันหนึ่งมาถึงประตูเมืองทางทิศเหนือ ก็ได้ยินเสียงประทัด
 สัญญาณกับรบกระพดเข้าพาครบบริไดบนชนบนกำแพงเมือง เคียงตดเคตัง

ก็ให้พวกทหารเขาขอแต่เคียวเหล็กเคียวกระดูกเทวารักษ์ปัดอมพลัด
 ตกตายทั้งสิ้น ขณะนั้นขุนปั้นยืนอยู่บนกำแพงเมืองข้างประตูทางทิศเหนือ
 จึงเอารองเท้าของกษัตริย์ไปบนอากาศแล้วร้องประกาศว่า ท่านรามผู้จงทำ
 ตามคำขอรับของเราเถิด ในทันใดนั้นฟ้าก็ผ่าลงมาถูก โถงน่านมดของ
 ขุนปั้นซึ่งทำไว้แตกกระจาย ก็บินตาดเกิดเป็นน้ำใหญ่ไหลบ่าออกจาก
 เมืองดังถล่มทลายมาจากมหาสมุทร ทหารเมืองจีนบางพวกก็จมน้ำตาย
 บางพวกก็ว่ายน้ำหนีชนบทได้ เคียว ก็เห็นเหลือสติกำลังก็อยู่ดีหายวาม
 มุกบนฝ่าพนหนไปทางทิศตะวันตกได้ ขุนเขียนยืนบนเชิงเนิน ได้ยิน
 เสียงรพตแถมมาดังสนั่นแข่งแซ่ ก็นึกว่ากองทัพเมืองจีนคงจะถ่วงอภัยย่อย
 ยับกลับพากันเข้าไปอาศัยอยู่ในโรงพักทหารเป็นแน่ จึงสั่งให้ทหารจุด
 เพลิงสัญญาณ ไก่ดินแดงเห็นเพลิงสัญญาณในเมืองจุดดูโพล่งขึ้น
 ก็ให้ทหารเขาจุดจุดไฟผูกถูกเกาทัณฑ์ยิงระดมขึ้นไปบนหลังคา โรงทหาร
 เพลิงก็ลุกดูวามชน โดยรวดเร็ว พวกทหารที่คอยจุดเพลิงเผาโรงทหาร
 ก็จุดเพลิงขึ้นตามสัญญาณพร้อมกัน โรงทหารก็ไหม้เพลิงหมดทุก ๆ โรง
 พวกทหารเมืองจีนล้มตายลงด้วยน้ำแฉะเพลิงเป็นอันมาก เจียงห่าคุมทหาร
 หนีออกจากด้านทิศใต้ จะไปทางเจียงคือหลิมก็ม้ทหารไว้ร้องยกออกมา
 คงสู้กันไม่ได้ เจียงห่าก็ขับพลหนีค่อไปทางด้านทิศตะวันออก แม้ศึกตกใจ
 ตวสันใจนึกว่าขุนปั้นก็ตายแล้ว แต่เหตุใดจึงมีขุนปั้นอยู่ชั้กเด้า หรือ
 จะเป็นมีค่าจของขุนปั้นจำแลงกายมา พอขุนปั้นขับกระบือเข้ามาใกล้
 แม้ศึกจำได้ว่าเป็นขุนปั้นแน่ก็ตกใจหมดสติพลัดตกม้าคอหักตาย พวก
 รพตก็แตกกระจายกระเจาหนีเอาตัวรอดไปทั้งสิ้น

หมดอายุ 30/03/2565

ฝ่ายเจียงห่าเตี้ยวโก้กั่มมองเตียง ล้ามนายรอมรพตเข้าเป็นกอง
 เดียวแล้ว แต่ยังไม่ออกจากที่ลอมไม่ได้ ของเจียนซ่งคุมทหารเป็น
 กองหนุนสำหรับช่วยกองทัพทั้งสามนั้น เมื่อเห็นแสงเพลิงเกิดขึ้นทั้งสาม
 ด้านเช่นนั้น ก็มีความตกใจจึงยกกองทัพรีบเที่ยวคนหากกองทัพทั้งสาม
 เมื่อพบกองทัพทั้งสามตกอยู่ในที่ลอม ของเจียนกรับขับทหารเข้าช่วย
 รบฝ่าฟันพาเอากองทัพทั้งสามออกจากที่ลอมได้ จึงรวบรวมรพตเข้า
 เป็นกองเดียวกัน เจียงห่ากั่มของเจียนจึงปรึกษากันว่า เพลิงก็เกิด
 ขึ้นถึงสามด้านแล้ว ยิ่งแต่ทางทิศตะวันออกด้านเดียว เพราะฉนั้นเรา
 ควรจะรีบหนีไปเสียทางหนัดดีกว่า เมื่อคิดตกลงกันเช่นนั้นแล้ว ก็ยก
 รพตเดินไปทางทิศตะวันออก พอดีเขี่ยกับเตียงไฮ้ ได้นัยเสียรพตแต่ม้า
 ซื่อซ่งโกล์เข้ามา ก็ทราบข่าวเข้าก็คงจะยกหนีเพลิงตั้งมาทางนั้น พอเห็น
 ได้ก็ให้ทหารจุดไม้แกล้งย่นจนดวงระเบิดขึ้น ดวงระเบิดก็ระเบิดแตก
 ดังสนั่นดุจแผ่นดินจะถล่มไป พวกรพตเมื่อจันล้มตายลงด้วยระเบิด
 ซึกเป็นอันมาก เจียงห่าของเจียนแลเตี้ยวโก้กั่มมองเตียง ก็ตกใจ
 กัถรีบพาทหารบุกมาหนีต่อไป

ส่วนกิมจูเหื่องเมื่อกำลังทำพิธีข่มข่านมนตร์อยู่ เห็นเพลิงเกิดขึ้น
 ทางทิศ จึงคิดว่าจะข่านมนตร์เรียกฝนให้มาดับเพลิง พอดีเขี่ยเดินไป
 ถึงเจือชวามันจะพัน กิมจูเหื่องก็เอากระบี่เข้าสู้รบได้หลายสิบเพลง
 เห็นว่าจะทานกำลังตั้งเสียไม่ได้ กิมจูเหื่องก็ข่านมนตร์ ขันหายตัวไป
 ด้อยได้ฆ่าพันทหารที่รักษา โรงพิชิตตายเสียสิ้น แดเขาไฟเผา โรงพิชิตเสียด้วย

หมดอายุ 30/03/2565

ฝ่ายขุนบันเหาะคอยดูอยู่บนอากาศ เมื่อแต่เห็นไฟเผาหาว
เมืองจีนล้มตายเป็นอันมาก จึงถอนใจใหญ่แล้วว่า การที่เราทำ
กับทหารเมืองจีนครั้งนี้ ก็ค่อนข้างจะเกินไป แต่ก็เป็นกรจำเป็นอยู่
แต่บัดนี้เราจะเรียกฝนให้มาดับเพลิง เพื่อทหารที่ยังไม่ถึงที่ตายจะได้
มีชีวิตรอดพ้นไปได้ คิดแล้วก็เอารังแห่งองก์มาแก้ด้วยเวทมนตร์ต่าง ๆ
แล้วชวนไปบนอากาศ ก็บันดาลเกิดมีฝนตกลงมาทำใหญ่ เพลิงที่
ไหม้อยู่ทั้งสี่ทิศก็ดับส่งบดหมด เจียงห่ากับของเจียนมีความยินดีงนก็
จึงรวบรวมทหารที่เหลือตายได้ประมาณร้อยเศษ ก็พากันเดินถอยหนี
ต่อไป พอถึงตำบลเขยคือหลิมก็พบของเหล่งกับมูยไซ้ขี้ม้าออกมา
ส่งหน้าไว้ แล้วร้องทวาดไปว่าอ้ายพวกโจรเมืองจีน มึงจะพากันหนี
ไปข้างไหน กูมาคอยอยู่ช้านานแล้ว คงตงจากหลังม้ามาให้กุมตมือ
ไปให้ขุนบันเหาะโดยดี เจียงห่ากับของเจียน เมื่อได้ยันทหารทั้งสอง
กล่าวชื่อขุนบันเหาะดังนนั้นก็มีความปลาบใจ เพราะขุนบันเหาะได้ตายไป
เสียหลายวันแล้ว แต่เหตุใดจึงยังมีขุนบันเหาะอยู่อีก ถ้าเราจะขึ้นต่อสู้
กับนายทหารทั้งสอง ก็เกรงว่าจะถูกอุบายขุนบันเหาะอีก จึงรีบชักม้า
หนีไปตามทางทิศเหนือ นายทหารทั้งสองก็ขี่ม้าเข้าไล่ฆ่าฟันทหาร
เมืองจีนล้มตายตงอีกหลายสิบคน ยังเหลือทหารคิดตามไปประมาณสี่สิบ
หรือห้าสิบเศษเท่านั้น พอมาถึงตำบลกชงหลิมพบงอกวางกั้งฮงฮิน
ขี่ม้าออกมาสกัดทาง ร้องทวาดว่าอ้ายพวกโจรเดนตาย ยังจะไม่
ชอบยอมขอมสามีกก็เสียโดยดีหรือ เจียงห่ากับของเจียนเห็นว่าทหาร

หมดอายุ 30/03/2565

ที่เหตอคิดตามมากันชยคน แดเหตอธิดก้างที่จะตอด้กับชาคักได้
 จึงพากันชักม้าหนีไปทางทิศตะวันตก ออกวางบังขอลินกับภัทรวรเข้า
 ไถฆ่าพันทหารเมืองจันทายตงอีกหลายคน พอเจียงห้ากัมของเจียน
 หนีออกจากตำบลกชงหติมได้ก็พอรุ่งสว่าง ยังคงมีทหารเหตอคิดตาม
 มาอีกยี่สิบเอ็ดคนเท่านั้น ของเจียนมีความเสียใจ จึงชวนเจียงห้ารับเดิน
 คัดทางไปได้สักครู่หนึ่ง ก็ได้ยินเสียงฆ้องกตองแถมพ้ออชิง จึง
 ทราบว่ามีกองทัพมาตงตั้งคินาอยู่ เจียงห้าแถไปเห็นชนบ้นชกกระบือ
 ยืนอยู่หน้าทหาร ของเจียนก็ถอนใจใหญ่แถว่า เราต้องกตอมาชของ
 ชนบ่นบอบช่ายงนิก ทางที่ไปนิกเป็นทางช่งแควบ แถไม่มีทางแยกไป
 ทางอื่นด้วย ถึงแมเราจะมีภักถคงจะบหนีหน้าคักไม่พ้น เราเห็นจะ
 ตอชตายด้วยฝีมือชาคักอยในทินเป็นแน่ แต่เราก็เกิดมาเป็นชายชาติทหาร
 หากอวจะตายด้วยฝีมือชาคักให้เป็นการชบประยคี่ไม่ เราควรจะทำตาย
 ชิวคร์ของเราเสียเองคักว่า คัดคิงน่นแถวกชกกระบือออกจะเช็ดคคตตาย
 เจียงห้าเห็นก็ตกใจ เข้าแยงเฮากกระบือไปจากของเจียนได้ เจียงห้า
 จึงพูดปดอบโยนว่า หากอวจะรีบคัตนไปก่อนไซ้ไม่ แมถึงชาคักจะมี
 มามากคักเท่าใด ๆ ก็คี่ เราก็ควรจะทำยยามรบไปจนกว่าจะสุคัก้าง
 ภายหลังไม่ถึงเวลาตายของเรา แถบุญบวมรมีของพระเจ้าจันชชี่ช่งเตช้วย
 ค้วยแถ้ว เราก็คงจะรอดพ้นไปจากที่ถลอมได้ เมื่อเวदानายทหาร
 ทงธองทุกคนอยู่ณัน ก็แถเห็นกองทัพยงเตนิกถลเข้ามาทุกที่ แต่ชนบ้น
 หนีหายไป เจียงห้าพิเควระหัดเห็นชงยี่หอกัจาได้ว่าเป็นกองทัพของ
 เมืองจัน แถอีกคักครู่หนึ่งกองทัพคักยงเตนเข้ามาใกล้ทุกที่ เห็นนาย

ทหารหนุ่มสร่วมหมวกแดงและสร่วมเกราะทอง ของเจียนกั๋วจำได้

ว่าของผู้นี้ พอเข้ามาใกล้ของผู้นี้ก็ตงจากหลังม้าเดินเข้าไปค้ำันนายทหาร

ทั้งสอง เจียงหำกับของเจียนกั้มความยินดี ของผู้นี้จึงบอกว่ำเมื่อ

เพลิงเกิดขึ้น ข้าพเจ้ายกทหารไปช่วยทางทิศใต้และไปช่วยทางทิศตะวันตก

พวกทหารที่ตามข้าพเจ้าไป ก็ถูกพวกข้าศึกตัดตัดแตกกระจายไปหมด

ข้าพเจ้าจึงพินฉำพวกข้าศึกที่รบออกจากที่ถอม พอรอรวบรวมทหารได้

จะยกกลับไปช่วย ไฟก็เกิดใหม่ ชนทั้งสองก็ศ ไม่รู้ว่าจะเข้าไปช่วย

พวกทหารเหล่านั้นโดยทางทิศใต้ได้ ข้าพเจ้าจึงจำเป็นต้งถอยทหาร

ไปต้งถอยรักษาทางที่จะไปค่ายหลวงอยู่ เพื่อจะไม่ให้พวกข้าศึกยก

ถ่วงเข้าไปทำอันตรายกับค่ายของเราได้ พอไฟดับตงหมดแล้ว ข้าพเจ้า

จึงได้ยกทหารเที่ยวค้นหาพวกกองทัพเมืองจินฮุยจนตลตอตรง ก็พินฉำ

พบท่านเจ้าเดียนเอง เจียงหำกับของเจียนกั้มความยินดี จึงพากัน

กลับไปยังค่าย แต่เข้าเฝ้าพระเจ้าจิ้นชี่ฮองเต้ กราบทูลบรยายตาม

เหตุการณ์ต้งของถลอุบายของซุนบั้น จนถึงกับพากันแตกพ่ายแพ้วำให้

ทรงทราบทุกประการ

เมื่อพระเจ้าจิ้นชี่ฮองเต้ ได้ทรงฟังว่ำซุนบั้นยังมีชีวิตรออยู่ ก็ทรง

ทราบว่ำถลศึกครั้งนี้ต้งจะเป็นอุบายของซุนบั้นโดยแท้ แต่ถึงอย่างไร

ก็ต้งเรากั้คงจะพยายามต่อสู้กับซุนบั้นไปจนถึงที่สุด แล้วมีรับสั่งไปรต

ให้มองเที่ยงเชิญตายพระหัตถ์ ไปเกณฑ์ ทัพตดแต่เสบียงอาหารที่ในเมืองจิน

ให้รีบยกมาเพิ่มเติม เพื่อจะได้เป็นกำลังสำหรับการศึกต้งครามต่อไป

หมอดอญ 30/03/2565

มองเที่ยงค้ำันบรียายพระหัตถ์ รีบขึ้นมาเดินไปต้งถลางวันแตกถลางคืน

ฝ่ายขุนบันทึบมาถึงค้าย จึงป้อนน้ำเห็นจรวงวัดให้แก่นายทหาร
ตามสมควรทั่วกันทุก ๆ คน แลวกตั้งให้ยกกองทัพกลับไปตั้งอยู่
ตรงนำค้ายเมืองจัน แลวให้ทหารวิ่งทำท่าย ให้นายทหารเมืองจันออก
มารบดของคู่มือกัน เจ้าพนักงานนำความขึ้นกราบทูลพระเจ้าจันช้อยองค์
ให้ทรงทราบ พระเจ้าจันช้อยองค์ทรงรับสั่งว่า ไพร่พลของเราก็ดม้ตาย
เจ็บป่วยไปเป็นอันมาก ไหนเลยจะคานทานกำลังพวกข้าศึกได้ ถ้าเรา
จะถอยทัพกลับไปยังเมือง ท่านบำรุงทแกล้วทหารใหม่บริบูรณ์เสียก่อน
แลวจึงค่อยยกมาแก้แค้นค้อภายหลัง ท่านทั้งหลายจะเห็นประการใด
ของเจียนจึงกราบทูลขึ้นว่า ซึ่งพระองค์จะถอยทัพกลับไปนั้น ข้าศึก
จะมีใจกำเริบหมิ่นประมาทพระเจ้าได้ แม้ถึงพวกไพร่พลในกองทัพ
จะยังเหลืออยู่ช้อยก็จริง แต่ก็ยังมีจำนวนพอที่จะคิดค้อสู้เขาไชยชนะ
แก่ข้าศึกได้ พระเจ้าจันช้อยองค์ได้ทรงฟังของเจียนกราบทูลดังนั้น
ก็แต่รับทรงพระสรวลแกล้วตรัสว่า ซึ่งท่านรู้ดีกว่าตัวของท่านเองมีกำลัง
พอที่จะคานทานข้าศึกได้ก็จริงอยู่ แต่เราเห็นว่าที่จะสู้กับขุนบันทึบ
เป็นภรรยาคนก็ เพราะด้วยมีญญาแลวิชาไม่ค้อยจะทันกัน ของเจียน
เมื่อได้ฟังกระแสรับสั่งดังนั้น ก็บัดดาดโทษะหนักขึ้นจึงกราบทูลว่า
ถ้าข้าพระเจ้าออกไปสู้รบกับข้าศึกครั้งนั้นเมื่อพ่ายแพ้ข้าศึกกลับมา ขอยอย่า
ได้ทรงเอาชีวิตครหาพระเจ้าไฉนเลย พระเจ้าจันช้อยองค์ได้ทรงทอดพระเนตร
เห็นของเจียนเต็มไปด้วยความ โทษะดังนั้น จึงไปตรับสั่งเตือนสติ
ของเจียนว่า การที่จะทำสงครามนี้จะถึเขาทางชนะฝ่ายเดียว หรือ
โทษะเป็นประมาณไม่ได้ ต้องมีสติคิดย้อนสั้นผ่อนยาวให้เป็นไปตาม

กาดลัมนัยจึงจะชอบ เพราะฉนั้นการซึ่งท่านจะออกไปรบกับข้าศึกครวงน
 จงอย่าได้มีความประมาทว่าเรามีกำลังหรือสติปัญญาแต่ผู้เดียวเลย ต้อง
 ย่อมคิดถึงทางที่แพ้วให้มาก แต่ถ้าเราบืดความแพ้ได้แล้ว ความชนะ
 ย่อมเป็นประโยชน์กับเราทั้งสิ้น ของเจียนกัมศิระดังถวายคำนับ
 รับพระราโชวาทแล้วกลับออกไปที่พักแต่งตัวเครื่องสำนวมสวมเกราะขึ้นมา
 ถัดอาวรุศคุมทหารยกออกไปเดินจากค่าย แต่งตั้งกำชับพวกลนายทหาร
 ทิ้งหลาย การที่เรากออกไปรบครั้งนี้ของระมิตระวงค์ด้วยอย่าให้พลาดพดง
 แก่พวกข้าศึกได้ พอเดินไปจนถึงกองทัพออกข้าศึก ของเจียนแต่ไป
 เห็นซุนปิ่นซึ่งกระม็อยยืนอยู่หน้าทหาร ของเจียนมีใจเจ็บแค้น ก็ขึ้นมา
 เข้าค้ำซุนปิ่นด้วยกระบองเหล็ก ซุนปิ่นก็เอากกระบองวิเศษชนรับไว้
 แล้วหัวเราะพดกกับของเจียนด้วยเสียงอันดังว่า ท่านก็เป็นผู้มธมธ
 แด่ระกอบทงลัมนัยญาควระตรงงเห็นได้กอนว่า การที่ท้าวไปนั้นจะเป็น
 ไปตลอดหรือไม่ตลอด ควรจะกราบทูลชี้แจงแนะนำพระเจ้าจันชี่ของเต
 ให้ถอยทัพกลับไปยังเมืองจีน แล้วยำเนินทางราชไมตรีไปทุก ๆ
 หัวเมือง พวกเจ้าเมืองเหล่านั้นก็จะคิดถึงบุญคุณ คงจะพร้อม
 ใจกันยกให้ จนเป็นฮ่องเต้จะมีเป็นกาวลัดดวงกฉานหรือ แด่ทงจะไม่
 ความลำบากกับพวกเรพดด้วย ส่วนการที่จะมารบชนบเขยงดิดพันกัน
 อยู่เช่นนี้ น่ากลัวจะพากันมาเหลกย้อยยับเป็นผงคดไปหมด ของเจียน
 ได้ฟังดังนั้นจึงตอบว่า การที่ท่านกล่าวทงนี้หาของตามราชประเพณี
 แห่งกระษัตริย์ไม่ ก็เมธพาแต่เดินเห็นชอบพร้อมกันยอมยกให้พระเจ้าจันชี่
 ของเต ชินเป็นกระษัตริย์แล้ว พระองค์ก็ควรจะต้องทรงพยายามทำให้

เป็นไปตามราชประเพณีแห่งกระษัตริย์ทุกประเภท แดงของทัพเมืองจีน
ก็ไต่ยกเค้นถ่วงเข้ามาในเขตรแดนเมืองเซียนจนถึงเพียงนแดน กวาท

จะยกกลับไม่เสียเปล่า ๆ นั้นก็ยังไม่จะกระไรอยู่ หรือท่านจะยอมให้
ศิระของท่านมาเป็นเครื่องเล่นขงไชยเฉติมพตของเมืองจีนได้ ถ้าเช่นนั้น
บางทีก็อาจทำตามความแนะนำของท่านได้ ชุนปิ่นหัวเราะแล้วจึงตอบว่า

กวาทที่เราถ่วงถกเค้นตอนหนึ่ง ก็เพราะเห็นว่าท่านยังเป็นเด็กหนุ่มหาทราบ
ทางได้ทางเสียพอไม่ แต่เมื่อไม่เชื่อแล้วเราก็เป็นการสนใจ ของเจียน
ได้ฟังก็โกรธขมมาเขาคชุนปิ่น ได้สู้รบกันเป็นหลายตีมเพลงยังหา

แพ้ชนะกันไม่ ชุนเอียนยืนมาคอยู่ข้างหลังเป็นช้านาน เห็นชุนปิ่น
ยังเอาไชยชนะของเจียนไม่ได้ จึงขมมาร่ำทวงตรงเข้าช่วยชุนปิ่น
แต่นายทหารของชุนปิ่นทั้งหลาย ก็พากันขมมาเขาคอมของเจียนไว้

แต่ได้ฆ่าพันทหารเมืองจีนตมตายลงเป็นอันมาก ของเจียนเห็นเหตุ
กำลังที่จะตันทาน ก็ฝ่าฟันข้าศึกหนีออกไปจากที่ล้อม ชุนปิ่นได้คิดตาม
ไปทัน เขากระมองวิเศษก็ถูกกลางหลังของเจียน ๆ มีความเจ็บป่วย

อย่างสาหัส จนเอาเจียนออกมาเป็นโลหิต แต่ก็ยังอุสาห์แรงใจขมมาหนี
ไปพ้นข้าศึกได้ ชุนปิ่นให้คนมาพอเรียกทหารยกกลับเขาคาย เมฆของมุ่น
ทราบข่าวของเจียนผู้บิดาเลี้ยงที่พวกข้าศึกกกดขี่มาถึงค้ายแล้ว ของมุ่น

ก็ไปเยี่ยม ของเจียนให้อของมุ่นพยุคนไปเฝ้าพระเจ้าจันช้อองเต เพื่อ
รับพระอาญาตามทได้กราบทูลไว้นน พทพระเจ้าจันช้อองเต ได้ทรง

ทอดพระเนตรเห็นของเจียนถูกอาวูรชาก็กบอบขามาก แดทงกวิยา
กั้ระทกั้ระทานด้วยมีความกั้ระทตามที่คนได้สัญญาไว้ จึงทรงพระเมตตา

หมตอายุ 30/03/2565

โปรดตรัสเอาใจกับยกโทษประทานให้ แลรับสั่งให้ของเงินไปพัก
รักษาร่างกายจนกว่าจะหายเป็นปกติ จึงค่อยคิดการศึกต่อไปใหม่

ฝ่ายกิมจูเหั่งงตั้งแต่เดี่ยที่ซุณบน กองทัพยับเยินไปครึ่งน
กัตั้งใจเหาะเลยไม่เสียมูเขียนไฮ้แต่เซ้งหียนอาจารย์ ให้มาช่วย เมื่อขณะที่
เหาะไปนั้น แลเห็นภูเขาใหญ่เข้าแห่งหนึ่งเป็นที่ตั้งน่าพิศพิศนึ่งนึ่ง
กิมจูเหั่งงก็ตั้งเที่ยวเดินชมพุ่มไม้แลดำธารตามเซ้งเขา กิมจูเหั่งงเดิน
พทางชมพทางแลวกัดอนใจใหญ่บ่นว่า ชันตัวเราได้รับยศถาบรรดาศักดิ์
ที่ในเมืองจีนก็เพียงแต่ศูชก่เก่า ส่วนใจนั้นเค็ดครอนระต่าระต่ายอยู่
เป็นนิตย หาได้เป็นศูชก่ตลอดที่ว่างกายทั้งภายนอกแลภายในยังเซ้ง
ความศูชจากในป่าอันวิเวกเหมือนเซ้งนึ่งไม้ แต่เราได้รับบาชษาพระเจ้า
จีนช้อยงเต้มาแล้ว ครอนจะไม่ช่วยทำการนึ่งให้ดำเร้จตลอดไป ก็จะเป็น
เครื่องเย้ยไผแก่พวกมนุษยแลเทวดาคือไปนึ่งกายภาคน่าได้ ก่าตั้ง
กิมจูเหั่งงเดินบ่นว่าฟังอยู่นั้น ได้ยินเสียงคนเรียกกออกช็อกเหล็ดยวหน้า
ไปต เห็นเพื่อนเซ้งนึ่งที่คุ้นเคยกัน ชื่อช้อยติน กิมจูเหั่งงก็ตรงไปค่านับ
ต่างคนต่างมีความยินดี ช้อยตินจึงถามกิมจูเหั่งงว่า ข้าพเจ้าได้ทรวา
ว่าท่านไปรับราชการที่ในเมืองจีน เป็นตำแหน่งที่ปลุกษาราชการแผ่นดิน
นึ่งจริงละหรือ แลท่านมีกิจตั้งใดตั้งได้มาถึงที่นี้ กิมจูเหั่งงได้ฟังตั้งนึ่ง
ก็มีความละฮายจึงจำใจตอบไปว่า แม้ข้าพเจ้าจะได้ลุ่มหลงไปนึ่งดา
แลยศศักดิ์ แต่เป็นบางคราว ไหนเลยจะลุ่มความศูชของท่านซึ่งมีอยู่เป็น
นิตยได้ แลการที่ข้าพเจ้ามาที่นึ่งครั้งนึ่ง ก็เพราะบาชษาพระเจ้าจีนช้อยงเต้

หมตอายุ 30/03/2565

ทำสงครามกับเมืองเอียน โดยความโง่เขลาของข้าพเจ้า จึงได้ถูกถล

หมายของชุมชน กองทัพเมืองจีนจึงได้ถูกไฟเผาไหม้ย่อยไปเป็นอันมาก
 ข้าพเจ้ามีความเจ็บแค้นนัก จึงคิดจะไปเชิญไฮ้แต่เซียงหยินอาจารย์
 ข้าพเจ้ามาช่วยทำสงครามกับชุมชนนี้ให้จงได้ จุ้ยคินได้ฟังดังนั้น ยิ้ม
 แล้วจึงตอบว่า การที่ท่านจะคิดปราบชุมชนนั้น ไม่จำเป็นต้องรอน
 ถังไฮ้แต่เซียงหยินเข้ยนมู๋ใหญ่ให้เป็นการเดือดร้อน แต่เข้ยนเพื่อนของ
 ข้าพเจ้าก็พออาจปราบปรามชุมชนนี้ได้ ก็มิจุเหตุถึงจึงถามว่าท่านผู้นั้น
 ชื่อใดและอยู่ตำบลไหน ถ้าท่านโปรดกรุณาแนะนำให้ข้าพเจ้าด้วยแล้ว
 ข้าพเจ้าจะมีความขอบใจท่านเป็นอันมาก จุ้ยคินจึงตอบว่าตำบลที่อยู่
 ของเข้ยนนั้น ภูเขาชือว่าตอกนำชิว แต่เดิมที่ภูเขานั้น มีเข้ยนจำศีลอยู่
 สองคนพี่น้อง เข้ยนมู๋ พืชชื่อว่าองแปะเอียง ได้ไปทำสงครามกับชุมชน
 ครึ่งหนึ่ง ต้องถอยมาอยู่ฝ่ายแพจนถึงตัวตาย ยังคงเหลืออยู่แต่ครึ่งชาย
 ชื่อของเจ๊กเอียงรักษาอารมณอยู่ในเขานั้น แต่เคยบ่นว่ายังมีมีความเจ็บแค้น
 ชุมชนอยู่เนื่อง ๆ ถ้าท่านได้ ไปพบชี้แจงชักชวนให้ องค์เจ๊กเอียงไปทำ
 สงครามกับชุมชนแล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่าองค์เจ๊กเอียงคงจะไปช่วยท่าน
 ทำสงครามสู้รบกับชุมชนเป็นแน่ ว่าแล้วก็ชวนกันเหาะไปจนถึงประตูถ้ำ
 เขาตอกนำชิว พบเด็กเด็กคนหนึ่งยืนอยู่ที่ประตูถ้ำ จุ้ยคินก็ถามเด็กนั้น
 ให้ไปแจ้งกับอาจารย์

เลียดก๊กเก้า

เล่ม ๓

ฝ่ายองค์เจ้กเอียงกำลังนั่งเล่นมากรุกอยู่กับเซียนจีนจินหยิน พอ
ได้ยินเด็กบอกว่ เซียนจ๋อฮยตั้นนำเซียนอีกคนหนึ่งมาหา และยังคอยอยู่
ข้างนอก เซียนองค์เจ้กเอียงนั่งชวนเซียนจีนจินหยินออกไปต้อนรับเซียน
ทั้งสองเข้าไปในถ้ำ แล้วเชิญให้เซียนทั้งสองนั่งที่บนถ่มสมควร พอเซียน
ทั้งสองรับประทานาชาเปนการสบายแล้ว เซียนองค์เจ้กเอียงจึงถาม
เซียนจ๋อฮยตั้นว่าท่านมาธุระด้วยเหตุอันใดหรือ เซียนจ๋อฮยตั้นก็เล่าเหตุ
ของกิมจูเห่ต้งที่ได้ไปเสี้ยกตอบายชนบ้น ให้เซียนทั้งสองฟังต้งแต่ต้น
จนปลาย พอเซียนองค์เจ้กเอียงได้ยินชื่อชนบ้นชน ก็โห่บงเกิดมีโทษะ
ขึ้นมาจนสัหน้าเผือด แล้วเซียนองค์เจ้กเอียงจึงบอกกับกิมจูเห่ต้งว่
ชนบ้นผ่นมโงะรายกาจนก แถต้งทำกตอบายฆ่าพี่ชายของข้าพเจ้าเดี่ยว
กคนหนึ่ง ข้าพเจ้ายังมีความเจ็บแค้นมาก แต่ยังไม่มีโอกาสที่จะ
ทำการแก้แค้นได้ กิมจูเห่ต้งเห็นได้ตกพิศุขชว่นเซียนองค์เจ้กเอียงว่ขอ
ท่านได้กรุณาไปช่วยกันปราบปรามชนบ้น แถต้งจะได้แก้แค้นแทนพี่ชาย
ของท่านที่ได้ต้งตบไปแล้วด้วย กับทั้งชื่อเสียงของท่านก็จะปรากฏไป
ทั่วทุกทิศตามท่ข้าพเจ้าว่าทงนทานจะเห็นเปนประการใด เซียนองค์
เจ้กเอียงจึงตอบว่การที่ไปปราบชนบ้นน ข้าพเจ้าก็มีความพอใจอยู่

แต่การศึกสงครามนั้น ย่อมจะต้องทราบกำลังกองทัพของพวกเขาดีกว่า
 กำลังกองทัพของเราให้ตลอดเสียก่อน เพราะขุนหมื่นนั้นเป็นผู้มั่งคั่งอุบาย
 แต่ให้กะเท่ต่าง ๆ เดิมขุนหมื่นเป็นศิษย์ของเซียนกุกกัก จำคืออยู่ณะเขา
 ย่อมมองชิว เมื่อเรียนศิลปศาสตร์ได้ชำนาญแล้ว ก็ไปทำศึกกับ
 พังค้วนณะเมืองงุยตำบลไฮหน่า พังค้วนทำกตอุบายจับขุนหมื่นได้ตัด
 ปลายนวมขขุนหมื่นเสียทั้งสิบนิ้ว เมื่อเจ้ของเจ้าเมืองเจ้าทราบข่าวขุนหมื่น
 เป็นผู้มั่งคั่งปัญญา แต่กำลังบ่วยด้วยนวมอพิการอยู่เช่นนั้น เจ้ของจึง
 ใ้ให้ไปก่เซียงทนางผู้ใหญ่เมืองเจ้ ไปรับเขาขุนหมื่นมารักษาพยาบาลไว้
 ในเมืองเจ้ เมื่อขุนหมื่นหายป่วยแล้ว เจ้ของจึงตั้งให้ขุนหมื่นเป็นทนาง
 ผู้ใหญ่ฝ่ายทัพฤทธา แล้วขุนหมื่นก็ยกกองทัพเมืองเจ้ไปรบกับพังค้วน
 นณะตำบลไฮหน่า ขุนหมื่นทำกตอุบายตวงพังค้วนเข้าไปตกอยู่ในช่องแคว
 จึงให้ทหารระดมยิงเกาทัณฑ์มาทางตองข้างทางถูกพังค้วนตาย แต่อีก
 ครึ่งหนึ่งขุนหมื่นได้ยกกองทัพไปทำสงครามกับปะเถียงฟ้าชายข้าพเจ้า ฟ้า
 ชายข้าพเจ้าจึงตั้งค่ายอิมหันตัม ขุนหมื่นตกเข้าไปอยู่ในค่ายกตของฟ้าชาย
 ข้าพเจ้าแทบจะถึงแก่ชีวิตอยู่แล้ว มอสูย์มิตรของขุนหมื่นไปเชิญเซียน
 กุกกักมาทำตายค่ายอิมหันตัม ช่วยเอาขุนหมื่นออกไปจากค่ายได้ แล้ว
 เซียนกุกกักตั้งค่ายกตจับเอาฟ้าชายข้าพเจ้าไปตจันตั้นชีวิต ความแค้น
 อันยังมีอยู่ในใจของฟ้าพเจ้าไม่รู้จักสิ้นสุด ส่วนการที่จะไปช่วยท่าน
 ปรามปรามขุนหมื่นนั้น ก็ยังเกรงอยู่ว่า ถ้าจะไปแต่จำพผู้เดี๋ยงแล้ว เมื่อ
 พลาดตองเป็นประการใดไป ก็ห้ามผู้ใดที่จะช่วยแก้ไขได้ ไม่ เซียน
 กุกกักกับเซียนจินจินหิ้นกับรับว่าจะไปช่วยปรามปรามขุนหมื่นด้วย เซียน

๕๗๗ ^{๕๗๗} ^{๕๗๗} ^{๕๗๗} ^{๕๗๗}
 ของเจกเอียงไต้ยืนเขียนหนังสือกล่าวตักเตือนก็มีความยินดี จึงบอกกับ
 ๕๗๗ ^{๕๗๗} ^{๕๗๗} ^{๕๗๗} ^{๕๗๗}
 กิมจูเหั่งงว่า เมื่อเขียนหนังสือมีความเต็มใจที่จะไปช่วยปราบขุนปั้น
 ๕๗๗ ^{๕๗๗} ^{๕๗๗} ^{๕๗๗} ^{๕๗๗}
 เช่นนี้แล้ว ข้าพเจ้าก็หมดความวิตกเหมือนกัน ขอเชิญท่านพักอยู่ที่นี้
 ๕๗๗ ^{๕๗๗} ^{๕๗๗} ^{๕๗๗} ^{๕๗๗}
 ตักดีหัววัน เมื่อหายเหนื่อยแล้วจึงค่อยไปพร้อมกัน กิมจูเหั่งงจึงตอบว่า
 ๕๗๗ ^{๕๗๗} ^{๕๗๗} ^{๕๗๗} ^{๕๗๗}
 ซึ่งท่านทั้งหลายมีความกรุณาจะไปช่วยข้าพเจ้าปราบปรามขุนปั้นในครั้ง
 ๕๗๗ ^{๕๗๗} ^{๕๗๗} ^{๕๗๗} ^{๕๗๗}
 นี้นั้น เป็นพระเดชพระคุณหาที่สุดมิได้ แต่การที่จะรอช้าหลายวันไปนั้น
 ๕๗๗ ^{๕๗๗} ^{๕๗๗} ^{๕๗๗} ^{๕๗๗}
 เห็นจะไม่ทันท่วงที เพราะศึกกำลังติดพันกันอยู่ เมื่อท่านจะไปรดกรณา
 ๕๗๗ ^{๕๗๗} ^{๕๗๗} ^{๕๗๗} ^{๕๗๗}
 แล้วขอเชิญท่านไปในวันนี้เถิด เขียนจูฮุยคินกับเขียนจิ้นจิ้นยิบจึงพูดว่า
 ๕๗๗ ^{๕๗๗} ^{๕๗๗} ^{๕๗๗} ^{๕๗๗}
 ถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้าทั้งสองจะต้องลากลับไปยังถ้ำ เพื่อจะได้เอา
 ๕๗๗ ^{๕๗๗} ^{๕๗๗} ^{๕๗๗} ^{๕๗๗}
 ของวิเศษไปด้วย พุดแล้วก็ถาไป กิมจูเหั่งงกับเขียนของเจกเอียง
 ๕๗๗ ^{๕๗๗} ^{๕๗๗} ^{๕๗๗} ^{๕๗๗}
 นั่งค่อยอยู่ประมาณครู่หนึ่ง เขียนหนังสือก็เหาะกลับมายังถ้ำแล้วออก
 ๕๗๗ ^{๕๗๗} ^{๕๗๗} ^{๕๗๗} ^{๕๗๗}
 หน้าซื่อ เมื่อมาพร้อมกันแล้วก็ชวนกันเหาะขึ้นบนอากาศตรงมายังค่าย
 ๕๗๗ ^{๕๗๗} ^{๕๗๗} ^{๕๗๗} ^{๕๗๗}
 เมืองจัน กิมจูเหั่งงจึงชวนเขียนทั้งสองตามเขาฝ่าพระเจ้าจันชี่ของเต๋
 ๕๗๗ ^{๕๗๗} ^{๕๗๗} ^{๕๗๗} ^{๕๗๗}
 แดกรวมหมู่ให้ทรงทราบคุณวิเศษของเขียนทั้งสองโดยทุกประการ

ตอนที่ ๒

(พวกเขียนรับอาชากองทัพทั้งต้องผ่ายเข้ารบกัน)

ฝ่ายพระเจ้าจันชี่ของเตเมอทรงทอดพระเนตรเห็นกิมจูเห็งไม่เป็นอันตรายเด่น่าเขียนผู้วิเศษมาช่วยทำสงครามด้วยอีกสามคนนั้น กิมจูเห็งของไทยยินดีเป็นอันมาก แล้วจึงโปรดให้เจ้าพนักงานจัดโต๊ะเครื่องเสวยมาเลี้ยงพวกเขียนทั้งสาม แล้วทรงรับสั่งถามถึงคุณวิชาของเขียนทั้งสามโดยประการต่าง ๆ เขียนทั้งสามก็กราบทูลอธิบายชี้แจงให้ทรงทราบทุกประการ พระเจ้าจันชี่ของเตเมอได้ทรงฟังเขียนทั้งสามกราบทูลอธิบายชี้แจงดังนั้นก็มพระไทยยินดีจึงทรงรับสั่งว่า การที่ท่านทั้งสามอาสาช่วยทรงเร้ามีความชอบใจเป็นอันมาก แต่เห็นคงจะเอาไชยชนะแก่กันชุนนั้นได้เป็นแน่ ครั้นเวลาดรุ่งเช้าพอขุนนางนายทหารแม่ทัพนายกองมาเฝ้าพร้อมกัน เขียนองค์เจ็ดองค์ก็กราบทูลว่า วันหน้าพระเจ้าจะขออาชากุมทหารยกออกไปรบกับชุนนั้นเอาไชยชนะให้จงได้ แต่เขียนจูฮุยคืนก็กราบทูลขออาชากออกไปช่วยเขียนองค์เจ็ดองค์ด้วยเหมือนกัน พระเจ้าจันชี่ของเตก็โปรดประทานธงอาญาสิทธิ์ให้เขียนองค์เจ็ดองค์เป็นแม่ทัพกุมทหารออกไปรบกับพวกซำคี้ก เขียนองค์เจ็ดองค์ถวายนับรับของอาญาสิทธิ์กับออกไปยังที่ประชุมทหาร แล้วบริกรรมคาถาก็บังเกิดเป็นลมพายุพัดหอบเอาสัตว์ลอยมาสามตัว คือ กวางหนึ่ง, เตือดายดลัมหนึ่ง, แดเตือดาวหนึ่ง, แล้วสัตว์ทั้งสามก็ตรงเข้าไปหาเขียนทั้งสามองค์ พวกภพในกองทัพเมืองจันเมอได้เห็นสัตว์ทั้งสามลอยมาโดยอากาศ ตรงเข้าไปหาเขียนทั้งสามดังนั้นก็มีความปลาบปลื้มใจเป็นอันมาก เขียนองค์เจ็ดองค์จึงมอบ

ของอาญาสิทธิ์ให้แก่เซียนจู๋ยู่ยฺฉินซึ่งเสด็จดาวคুমทหารเป็นทัพหน้า ยกเดิน
 ออกจากค่ายตรงไปยังค่ายเมืองเฮียน แล้วร้องทาทายให้ซุนปิ่นออกมา
 สู้รบของตมมอกัน ทหารก็นำความเข้าไปบอกกับซุนปิ่น ๆ แจ้งตั้งนั้น
 จึงมอบธงอาญาสิทธิ์ให้ซุนเอียนแฉ่งตั้งว่า เจ้าออกไปทำสงครามครั้งนี้
 จงระมัดระวังตัวให้มาก เพราะกิมจู๋เห่งคงจะไปเที่ยวเชิญเขาเขียน
 ผู้วิเศษอื่น ๆ มาช่วยทำสงครามด้วยเป็นแน่ ซุนเอียนค้ำนั้รับธงอาญา
 สิทธิ์แล้วกลับไปแต่งตัวเครื่องของสนามสงครามเพราะ ซุนมาถึฮ อวรุคคุมทหารยก
 ออกไปนอกค่าย เซียนจู๋ยู่ยฺฉินเห็นซุนเอียนคุมทหารยกออกมายังนอกค่าย
 จึงร้องทวาดไปว่า เจ้าหนุ่มน้อยชื่อโตเถเต้โตเถเต้ จงรีบออกมาโดยเร็วจะ
 ได้รับความฮาวุขของเรา ซุนเอียนค้อมความโกรธจึงตอบว่าเราแซ่ซุนชื่อเอียน
 เป็นหลานซุนปิ่นแม่ทัพ ท่านเป็นเซียนเหตุใดจึงไม่อยู่ตามเพศเขียน
 จะมาหาที่ตายหรือ และท่านชื่อโตเถเต้โตเถเต้จงบอกมาให้เราทราบบ้าง
 เซียนจู๋ยู่ยฺฉินจึงตอบว่า เราแซ่จู่ชื่อยู่ยฺฉินอยู่ณระถาเขาฮ้วยฮุ้นตอง วันหนึ่ง
 เราคงใจมาจะตองตมมอกกับซุนปิ่นให้ถึงแพแต่ชนะ ตัวเขายังเป็นเด็ก
 อ่อนปากไม่สู้ถึกถึนนานนม ไม่สู้สมควรจะมาต่อสู้กับกับเรา จงถึมไปบอก
 ซุนปิ่นออกมารบของตมมอกกับเราเถิด ซุนเอียนได้ฟังตั้งนั้นก็ยังมี
 ความโกรธหนักขึ้น ซุนมาถึฮำทวงเข้าแทงเซียนจู๋ยู่ยฺฉิน ๆ ก็เข้าต่อสู้กับ
 ซุนเอียนเป็นสามารก เซียนจู๋ยู่ยฺฉินด้านทานกำลังแต่ฝีมือซุนเอียนไม่ได้
 ถึชกมาหั้น ซุนเอียนซุนมาถึฮำถึคิตตามไป เซียนจู๋ยู่ยฺฉินหืดยวหลังมาคู้เห็น
 ซุนเอียนได้กระซุนเข้ามาถึถึ เซียนจู๋ยู่ยฺฉินจึงหิบบเอาน้ำเต้าวิเศษออก
 มาเค้ก แล้วเบ็ดฝ่าหน้าเต้าเทอออกไปเป็นไฟถึถึได้พวกทหารซุนเอียน ๆ

เห็นเหลืออดตกค้างตักพาทรถยกกลับเข้าค่าย ชุนเฉียนก็นำเหตุการต่างๆ
 ไปเล่าให้ชุนปิ่นทราบ ชุนปิ่นตอบว่าการสงครามแพ้ชนะนั้น ย่อมเป็น
 ธรรมดา เจ้าอย่าได้มีความท้อถอยเลย เมื่อกำตั้งชุนปิ่นกับชุนเฉียนพบ
 กันอยู่นั้น นายทหารเขาไปแจ้งกับชุนปิ่นว่า ยังมีเชียนฮกผู้หนึ่งรูปร่าง
 สูงใหญ่หน้าตาคร่ำยำ ซึ่งเสด็จตายตามมอดอกกระของมาร้องทำชวนรบ
 อยู่ที่หน้าค่าย ชุนปิ่นได้ฟังก็ตกใจจึงนึกว่าเชียนผู้นี้พิเศษจะมีอยู่ในค่าย
 เมืองจีนสักกี่คน ทำอย่างไรเราจึงจะทราบได้ แดกการที่จะออกไปรบทั้งนี้
 จำเป็นจะต้องใช้ให้นายทหารออกไปรบของคู่ฝีมือเสียก่อนจึงจะได้ เมื่อ
 คิดเช่นนั้นแล้วจึงถามนายทหารทั้งปวงว่า ผู้ใดจะอาสาออกไปรบกับ
 เชียนผู้นี้ได้บ้าง ดีเสียจึงรับว่าข้าพเจ้าขออาสาออกไปจับเชียนผู้นั้นมา
 ให้ท่านจงได้ ชุนปิ่นจึงว่าการที่เจ้าจะออกไปรบนั้น อย่าหมิ่นประมาทแก่
 พวกข้าศึก ควรจะคิดท่วงทีแยบคายเสียก่อน เมื่อภายหลังจึงจะค่อยคิด
 เอาไชยชนะแก่ข้าศึกได้ แต่ชุนปิ่นก็มอบธงอาญาสิทธิ์ให้ดีเยี่ยมคุมทหาร
 ออกไปรบ ดีเยี่ยมคำนับรับธงอาญาสิทธิ์กลับไปแต่งกายเครื่องสนาม
 ธรรมดาแล้วจึงนำเอาอาวุธคุมทหารออกไปยังหน้าค่าย แต่เห็นเชียนรูปร่าง
 สูงใหญ่หน้าตาคร่ำยำก็หวงหวอด หนวดแดงปากกว้างตาของโตได้ดังดวงดาว
 ซึ่งเสด็จตายตามมอดอกกระของ ดีเยี่ยมจึงคิดว่าไปว่าเจ้าเชียนผู้นั้นชื่อใด
 แซ่ใดแต่มิยอมบอกอย่างไร จึงบังอาจมาร้องทำทลายถึงหน้าค่ายของเราดังนี้
 เชียนจีนจินหยินเห็นดีเยี่ยมรูปร่างสูงใหญ่ท่าทางของอาหามีถ้อยชวา
 เชียนจีนจินหยินจึงร้องคิดว่าไปว่า เราแซ่จีนชื่อจินหยินอยู่ณระถ้ำเขา
 หนวดอายุ 30/03/2565
 เถ่งกิวชิวจะมารอดของคู่มือกับชุนปิ่น เจ้าแซ่ใดชื่อใดจึงจะบังอาจมาต่อ

สู้กันกับเรา ต่เอ๋ยโตฟังตงนนักหัวเราะด้วยเสียงอันดังแล้วตอบว่า เรา
 ชาติชื่อเอ๋ยเป็นศิษย์ของขุนปิ่น เจ้าจึงมาดองกำดั่งแด่ผมอกันกับเรา
 ก่อนเกิด ไม่พักต้องให้ท่านอาจารย์ของเราได้ความลำบากดอก เขียน
 จินจินหยินโตฟังก โกรธขมเคี้ยวเข้าตักเอ๋ยด้วยกระบอง ต่เอ๋ยก็เขาชวน
 ขันรับไว้อุ้มกันไต่สามสิบเพลง ต่เอ๋ยแกดั่งทำแพชกมาหนี เขียนจิน
 จินหยินไม่วู ในถดคึกกัขบเคี้ยวโตคิดตามไป ต่เอ๋ยเห็นโตทชกเชือกวิเศษ
 พาดไปถูกเขียนจินจินหยินพดัดคกจากหลังเอ๋ยจนอาเจียนออกมาเป็นโลหิต
 แด่วเขียนจินจินหยินกัวงั้นไป ต่เอ๋ยขบมาโตคิดตาม เขียนจินจินหยิน
 คกก็เอาศิธาห้าสี่วิเศษออกจายาม ขว้างไปถูกหน้าผากเอ๋ย ๆ มีความ
 เจ็บป่วยเป็นอันมากแต่แรงใจขบม้ากลับไปยังค่ายได้ ทหารเมืองจินใต้
 ฆ่าพันทหารเมืองเขียนด้มตายลงเป็นอันมาก เมื่อเห็นว่าพวกข้าศึกยกหนี
 เข้าค่ายหมดแล้ว เขียนจินจินหยินก็รวบรวมทหารยกกลับมายังค่าย

ผ่านขุนปิ่นเห็นเอ๋ยถูกอาวุธของข้าศึกเจ็บป่วยเป็นอันมาก ก็ให้
 ขุนทั้งไปเอายาวิเศษมาจากในยามเมื่อดึกหนึ่ง แลเอานาเยนกับนารวนคน
 ละครึ่งเป็นกระด้าย ฝนยาแดวกแบ่งเอาทาที่แผลครึ่งหนึ่ง แต่ให้รับ
 ประทานครึ่งหนึ่ง พอดีเอ๋ยได้รบประทานแต่ยาสาส์กประเดี้ยวหนึ่งความ
 เจ็บป่วยก็หายไปโดยทันที ต่เอ๋ยคงมีความสบายเป็นปรกติตามเดิม เมื่อ
 เขียนทั้งสองเลิกทัพกลับไปแล้ว ก็พากันเข้าไปเฝ้าพระเจ้าจินซื่อองค์
 ครว้ทรงสรรเสริญเขียนทั้งสองเป็นอันมาก แลทรงรับสั่งถามเขียน
 ทั้งสองด้วยเรื่องรบโดยประการต่าง ๆ เขียนทั้งสองก็กราบทูลบรรยาย
 เรื่องรบให้ทรงทราบทุกประการ พอเขียนทั้งสองกราบทูลจบลงแล้ว

ของเจียนจิงกราบทูลขึ้นว่า บิดน้าพระเจ้ากั๊กหายบวชเป็นปรกคตแล้ว
 อยากจะขอคุมทหารออกไปสู้รบฉตองพระเดชพระคุณ แต่แก่คน
 ชนบนอกสักครึ่งหนึ่ง พระเจ้าจันช้อย์องค์ยกยงหาหนทางได้วิธีประการใดไม่
 เขียนของเจกเอียงจิงกราบทูลขึ้นว่า ข้าพระเจ้าจะขออาสาจัดตั้งกองทัพ
 โดยสติปัญญา และจะคิดจับขุนบนมาถวายให้จึงได้ พระเจ้าจันช้อย์
 องค์เห็นด้วย จึงประทานอนุญาตให้เขียนของเจกเอียงจัดตั้ง
 กองทัพได้ตามความประสงค์ เขียนของเจกเอียงถกถวายคำนับดา
 ออกมายังทบญชากการทัพ จึงให้เจียงหัวแม่ทัพใหญ่คุมทหารห้าร้อย
 ไปตั้งชุมนุมอยู่ทางทิศตะวันออก ให้ของเจียนคุมทหารห้าร้อยไปตั้งชุม
 มอยู่ทางทิศตะวันตก ให้เตี้ยวโก๋คุมทหารห้าร้อยไปตั้งชุมนุมอยู่ทางทิศใต้
 ให้ของฝุ่นคุมทหารห้าร้อยไปตั้งชุมนุมอยู่ทางทิศเหนือ ให้กิมจูเหล็กคุม
 ทหารห้าร้อยเป็นกองหนุน กองทหารทั้งห้ามีระยะห่างกันทางห้า
 ลี้บเส้น แล้วตั้งนายทหารทั้งปวงว่า ถ้าเห็นกองทัพฝ่ายเรามิไช่ชนะ
 แก่ข้าศึกแล้ว จึงรีบระดมกันตั้งขบวนเข้ามาทางข้างหลังค่ายพวกข้าศึก
 และช่วยกันล้อมจับขุนบนให้จึงได้ ถ้าเห็นว่ากองทัพฝ่ายเราพ่ายแพ้
 พวกข้าศึก ท่านทั้งห้ายกก็จึงนั่งตั้งชุมนุมอยู่ปล่อยให้ข้าศึกยกไล่ติดตาม
 เรามา เมื่อเห็นว่ากองทัพพวกข้าศึกยกไล่เรามาสิ้นกระบวณแล้ว ท่าน
 จึงยกทหารเข้าตีถัดหลังไว้อย่าให้ถอยกลับไปได้ เราจะหลนกลับตี
 ประเพณีนำให้ข้าศึกถกอยู่ในระหว่างกองทัพขนาบ ก็คงจะต้องแตกเรา
 เป็นแน่ นายทัพนายกองทั้งห้ายกก็จัดทหารยกไปชุมนุมตามคำสั่งทุก
 ประการ เขียนของเจกเอียงถกขึ้นอีกวางถกไม่เท่าคตนชวคุมทหารเป็นกอง

หตวง เชียนจู๋ยู่คินกัมเชียนจันจันหยินคุมกกองทัพเป็นบักซ้ายขวา
 เดินตรงมายังหน้าค่ายเมืองเขียน เชียนของเจ๊กเฉียงจึงบอกให้นายทหาร
 ไปเชิญตัวซุนบั้นแม่ทัพออกมา เพื่อจะได้สนทนากันด้วยเรื่องข้อราชการ
 ททัพ ทหารก็นำความไม่แจ้งให้ซุนบั้นทราบ ซุนบั้นจึงจับยามตึกว่า
 การทัพพวกซำคักยกมาทางนี้ โดยยกตอพายทางต้น ซุนบั้นจึงสั่งให้ซุนเขียน
 ด้อย เตียงเหตง เตียงตง รวมสี่นาย ยกทหารคนตระหำ้วยแยกกันไป
 ทงสี่ทิศ แลให้เตียงเส่งเป็นกองหนุน ถ้าเห็นกองทัพพวกซำคักยกค
 ้นขวบเข้ามา ก็ให้ต้งคักหน้าไว้ แลพยายามตีให้แตกย่อยยับไปจึงได้
 นายทหารทงห้าก็คำนวณตาไปจัดพลทหารยกไปตามคำสั่ง ส่วนตัวซุนบั้น
 ก็จัดพลพร้อมไปด้วยนายทหารเอกทงแปดนาย แลวิ่งยกออกไปค
 อยหน้าค่าย เชียนของเจ๊กเฉียงแลไปเห็นกองทัพซุนบั้นจัดยกมาคักคอง
 ตามแบบอย่างพิไชยสงคราม เชียนของเจ๊กเฉียงจึงนึกในใจว่าซุนบั้นผู้น
 ไม่เสี้ยท ล้มคิงเขาด้อยว่าเป็นผู้ มีสติปัญญาในกตการสงครามค้ำจริง
 เมื่อซุนบั้นแลไปเห็นเชียนของเจ๊กเฉียงซิกวางย่นอยหน้าทหาร จึงทำเป็น
 น้อมกายตงตามเชียนของเจ๊กเฉียงว่า ตัวท่านก็นับเนื่องอยู่ในจำนวนพวก
 เชียนผู้ใหญ่ แต่เหตุใดจึงหลงเชื่อถ้อยคำคนด้อยพลอยยกกองทัพมาคัก
 หน้าค่ายข้าพเจ้า แดะท่านเห็นว่าเป็นการล้มคองวะหรือ เชียนของเจ๊กเฉียง
 จึงตอบว่า การทัพข้าพเจ้ายกกองทัพมาคักนี้หวังจะเดือนคักท่าน เพราะ
 ตัวของท่านก็นับเนื่องอยู่ในจำพวกนักปราชญ์ ย่อมจะทราบเหตุการ
 ของโลกถ่วงหน้าได้ทุกสิ่งทุกอย่าง แลท่านก็คงจะทราบแลว่าพระเจ้าจัน

หมดอายุ 30/03/2565

ซึ่งองค์เป็นผู้มีบุญญาธิการ สำหรับที่จะด้วยคุณบุญให้ไพร่ฟ้าข้าแผ่นดิน
ได้ด้วยความร่มเย็นตลอดทั่วกัน ท่านควรจะทูลชี้แจงให้เจ้าเมืองเขียน

มาอ่อนน้อมยอมสวามิภักดิ์กับพระเจ้าจันทรชังองค์เถย ก็คงจะได้ด้วยความ
คู่ชดบายสืบต่อไป แต่ข้อเถียงของท่านก็คงยังมีปรากฏอยู่ในหมื่นก

ปราชญ์จันทรชังกล่าวส่วน แต่การที่ท่านมาคองหาพยายามทำศึกอยู่ดัง
จะมีชดช้านาฬิกาแต่ดินไปหรือ ชนนั้นจึงตอบว่าตามซึ่งท่านอ้างว่าฟ้าแ

ดินได้ท่านมาจริงจะให้เมืองจันทรชังมีอาณาจักกว้างกว่าหัวเมืองทั้งหลายนั้น ก็
ทราบได้แต่ผู้ปกครองปราชญ์ ส่วนพวกมหาชนทั้งหลายก็หาทราบด้วยไม่

แต่การที่พระเจ้าจันทรชังองค์เคยยกพลโยธามาย้ายเมืองเขียน ให้ไพร่ฟ้า
ข้าแผ่นดินได้ด้วยความเดือดร้อน แต่ทั้งบิดาญาติพี่น้องของข้าพเจ้าก็ตาย

ไปในที่รบแล้วถึงสิ้น ซึ่งเป็นข้อเดือดร้อนปรากฏแก่ตาโลกอยู่แล้ว
ทั้งสิ้น ถ้าข้าพเจ้าจะเพิกเฉยเสียพวกมหาชนทั้งหลายจะมีปากกันทีเดียว

ว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ไม่มีความกตัญญูต่อบิดาดวงษญาทิไปหรือ ตามเหตุ
การทั้งหลายซึ่งข้าพเจ้าได้บรรยายมาให้ท่านฟังแล้ว จึงจำเป็นทำ

ให้ข้าพเจ้าต้องต่อสู้กับกองทัพเมืองจันทรชังจนกว่าจะสิ้นสติกำลังไป ส่วน
ท่านหนักเป็นเชี่ยนผู้ใหญ่ไม่สมควรจะมาต่อสู้กับข้าพเจ้า ถ้าพลาดพลั้ง

ตงเป็นประการใดก็จะพาให้เสียชื่อเสียง แต่ทั้งโลกก็จะพุดขยกันทีเดียว
ว่าข้าพเจ้าดวงเกินผู้ใหญ่อด้วย เพราะฉะนั้นขอเชิญท่านจงกลับไปยังถ้ำ

เขาตอกนำชีวิตเสียเถย เขียนของเจกเถียงจึงตอบว่าการที่ข้าพเจ้าชี้แจง
ทั้งนี้ ก็เพื่อจะเตือนสติให้ความดีแก่ท่าน ๆ ก็หาเชื่อฟังไม่ ถัดบยก

หมคมอายุ 30/03/2565

เอาแต่ข้อพยายามาที่หนักมากถ้าว ถ้ากระนั้นการที่ท่านทำกตัญญูฆ่าพี่เรา

ตายน ^๕ จะไม่ให้เรามีความแค้นบ้างหรือ ^๕ พุดแล้วก็ขมกวางเอาไม่
 ตันซาเข้าต^๕ซุนบั้น ^๕ ๆ เขากระบองรับ ^๕ เขียนทั้งสองได้สู้รบกันเป็นสามาร
 เขียนของเจ๊กเอียงจึงนึกแต่ใจว่า ^๕ ซุนบั้นมกำตังแถมมือของไว้นัก
 เราหรือก็มีขายชรามากแล้ว ^๕ ถ้าซุนบั้นเดินวงกันไปเช่นนี้ ^๕ ไหนเคยเราจะ
 ทานกำตังแถมมือซุนบั้นได้ ^๕ จำเป็นจะต้องใช้ของวิเศษไปทำตายชีวิต
 ซุนบั้นจึงจะชอบ ^๕ คิดแล้วก็เอาไปจวน ^๕ (คือกระเบองวิเศษ) ยาวสามนิ้ว
 เค้กขว้างขึ้นไปบนอากาศ ^๕ กระเบองวิเศษก็กลายใหญ่โตขึ้นเท่ามานประค
 เขียนของเจ๊กเอียงจึงร้องว่า ^๕ ซุนบั้นจงดูของวิเศษของเราลอยขึ้นได้ ^๕ ซุนบั้น
 แหงนหน้าขึ้นไป ^๕ เห็นกระเบองวิเศษลอยจะตกลงตรงศีรษะของตัวเอง
 จึงนึกว่าเขียนผิดมาคนคงนิยมว่าตนมีของวิเศษ ^๕ จึงได้บังอาจมาต่อ
 ตักกับเรา ^๕ คิดแล้วก็เอาของแห้งของก ^๕ โบกไปแล้วร้องว่ากระเบองวิเศษจง
 คั้นไปส่งของเจ้าของเดิมเกิด ^๕ กระเบองวิเศษก็ถอยกลับไปแล้วตกลงตรง
 ศีรษะเขียนของเจ๊กเอียง ^๕ ๆ ก็มีความตกใจไม่รู้ ^๕ จะแก้ ^๕ ไช้ประการใด ^๕ หนึ่ง
 หลับตานิ่งคอยเวลาดายอยู่ที่บนหลังกวาง ^๕ ซุนบั้นเห็นดังนั้นก็มีความ
 สงสัย ^๕ เพราะเขียนของเจ๊กเอียงเป็นคนชรามาก ^๕ ซุนบั้นจึงเอาของแห้งของก
 โบกไปอีกครั้งหนึ่ง ^๕ แล้วร้องว่ากระเบองวิเศษจงตกลงกับพนักตพเกิด
 กระเบองวิเศษก็ตกลงยังพนักตพเลี้ยงสนนหวนไหว ^๕ เขียนของเจ๊กเอียง
 ตกใจตั้งพลัดตกจากหลังกวาง ^๕ พวกนายทหารทั้งแปดนายของซุนบั้นก็พา
 กันหัวเราะขัน ^๕ ส่วนเขียนของเจ๊กเอียงได้สติก็ลุกขึ้น ^๕ โดยความแค้นฮาย
 โดดขึ้นหลังกวางตรงเข้าต^๕ซุนบั้น ^๕ ๆ ก็เขากระบองรับไว้ ^๕ แล้วหัวเราะแ
 พุดด้วยเสียงอันดังว่า ^๕ ท่านยังไม่รู้ ^๕ ตักว่าซาพเจ้าไว้ ^๕ ชีวิตท่านหรือ ^๕ จึงยัง

หน้าต่ออายุ 30/03/2565

มีหน้ากตัมจะมาต่อสู้กับข้าพเจ้าอีกได้ เขียน้องแจ็กเอียงจึงร้องตอบไป โดยกำลังโทษว่าเราไม่ขออยู่ร่วมฟ้าแต่ดินกับท่านต่อไปอีกแล้ว ถึงเราจะตายก็ไม่เสียดยแก่ชีวิต ว่าแต่ก็ขมกับวางสือกเข้าตื้นบน ๆ ค่อย ๆ เป็นสามารถ เขียน้อยยืนกับเขียนจิ้นจิ้นเห็นหน้าเขียน้องแจ็กเอียงจะ อ่อนกำลังลง เขียนหงส์องค์กรากเข้าช่วยเขียน้องแจ็กเอียงรบกับชุนปิ่น นายทหารเอกทั้งแปดของชุนปิ่น ก็กรเข้าช่วยกันสู้รบกับเขียนหงส์สาม ชุนปิ่นจึงนึกว่าเมื่อนายทหารทั้งแปดของเราถึงจะมีฝีมือเข้มแข็งก็จริง แต่ โทษเลยจะด้านทานของวิเศษของเขียนหงส์สามได้ จึงเอามือโยกห้าม นายทหารเหล่านั้นไว้ นายทหารทั้งแปดก็หยุดซึ่งทั้งหมดหาได้เข้าช่วย ชุนปิ่นรบไม่ เขียนหงส์สามได้สู้รบกับเขียน้อยยืนเป็นชานาน เห็น ว่าจะด้านทานกำลังชุนปิ่นไม่ได้ เขียน้อยยืนก็เอาน้ำเต้ามาเค็กเทกลง ตกเป็นไฟ เขียนจิ้นจิ้นเห็นก็เขาคิดวิเศษเค็กดวงขึ้นไปบนอากาศ เขียน้องแจ็กเอียงก็เขาไม่ก่งขาวิเศษเค็กโยนขึ้นไปบนอากาศ ก็กลายเป็น มังกร ของวิเศษทั้งสามก็ตรงไปจะทำอันตรายแก่ชุนปิ่น ๆ เห็นแล้วก็นึก ยิ้มในใจอยู่ว่า ถ้าเราจะใช้ของวิเศษเหล่านี้กับคนไปทำอันตรายเจ้าของ ก็จะได้ แต่การศึกก็คงจะต่อเนื่องยืดยาวไป เพราะพวกมิตรสหายของ เขียนหงส์สามก็จะพากันมาทำการแก้แค้นไม่รู้จักสิ้นสุด แต่เราจะทำแต่พอ ให้เขียนหงส์สามเห็นฝีมือเข็ดขยาดไปเองจะดีกว่า คิดแล้วก็เขารองแห่งของก็ โยกไปสามครั้ง แล้วร้องว่าของวิเศษทั้งหลายจงถล่มคนไปหาเจ้าของ เดิมเกิด น้ำเต้าไฟก็ถูกไล่เขียน้อยยืน คีตาวิเศษตกถูกหน้าผากเขียนจิ้น

จิ้นเห็นหน้าผากแตกโตหืดไหล กิ่งขาซึ่งกลายเป็นมังกรก็ถล่มเข้ารุกไล่

เขียนของเจ๊กเอียง เขียนทั้งสามไม่รู้ว่าจะแก้ไขประการใด ก็พากันเดิน
 ถอดหน้าเอาตัวรอดไปทั้งนั้น พวกทหารของทัพเมืองจีนก็พากันตื่นตกใจ
 แดกกระด่าระด่าย ชุมนั้นเห็นได้ทักโอบกของสัญญาชน ทหารทั้งปวงก็เข้า
 มุกบนฆ่าพันทหารเมืองจีนตายเป็นอันมาก ส่วนกองทัพเมืองจีนซึ่ง
 ไปตั้งขุมอยู่ที่สถศัน เมื่อได้เห็นกองทัพใหญ่เสียก็กลัวก็อดประหัด
 สัญญายกเข้าระดมคักกองทัพชุมนั้นทางสถศัน กองทัพขุมของชุมนั้นก็
 ออกมาตั้งสถศันไว้ แดกรุกไล่ฆ่าพันทหารเมืองจีนแตกกระจัดกระจาย
 ไปหมด ชุมนั้นมีไชยชนะก็รวบรวมยกทหารกลับเข้าค่าย บัญบำเหน็จ
 รางวัลให้นายทัพนายกองตามสมควร แดงให้จัดเครื่องโต๊ะแด่สุรามา
 เถยงเพื่อเป็นการวันเวียง

ฝ่ายเจียงหำกัมนายทหารทั้งปวง เมื่อเห็นข่าวก็กรอดมายังค่ายได้
 ก็เข้าไปเฝ้ากราบทูลพระเจ้าจันช้อยองค์ให้ทรงทราบ พระเจ้าจันช้อยองค์
 จึงทรงรับสั่งว่า การที่เขียนทั้งสามมาขออาสาจัดกองทัพยกไปทั้งนี้
 เรายิ่งหวังว่าคงจะจับชุมนั้นได้ เมื่อมากลับแพชุมนั้นแต่เสียไพร่พลลง
 ไปมากมายเช่นนี้คุณเป็นการอับประยศมาก ก็พอเขียนทั้งสามเข้ามาเฝ้า
 พร้อมกัน พระเจ้าจันช้อยองค์จึงแกลงทรงสรรเสริญคุณแล้วตั้งสัญญา
 ชุมนั้นว่ายากที่จะหาผู้ใดต่อสู้ได้ เขียนทั้งสามก็มีความกระหายจนตั้ง
 หนาเผือด เขียนของเจ๊กเอียงจึงกราบทูลว่า แม้ครั้งนั้นพระเจ้าไ้ไป
 พายแพชุมนั้นมาแล้วก็ ข้าพระเจ้ายังมีมิตรที่เป็นเขียนอีกผู้หนึ่งซึ่งอยู่
 ชื่อเทียนนิมัตตปัญญาแลฝีมือเข้มแข็ง ประกอบไปด้วยของวิเศษต่างๆ
 ข้าพระเจ้าจะไม่เชิญเขียนนุยก์เทียนนิม ให้มาช่วยพระองค์รบกับชุมนั้น

หมดอายุ 30/03/2565

คงจะได้ ไชยชนะเป็นแน่ ถ้าไม่ได้ ไชยชนะแล้วข้าพระเจ้าชวับพระ
 อาญาจนถึงชีวิต พระเจ้าจันทร์ช้องเค ได้ทรงฟังเขียนของเจ๊กเชียงกวราบ
 ทูลรับอาสาโดยเข้มแข็งเช่นนั้น ก็โปรดให้เขียนของเจ๊กเชียงจัดการเขียน
 เขียนนงยูเทียนนิมาตามความประสงค์ เขียนของเจ๊กเชียงจึงจัดโต๊ะเครื่อง
 บูชาแด่ดวงบริกรรมอาณมนตรีเขียนเขียนนงยูเทียนนิ

ฝ่ายเขียนนงยูเทียนนิอาศัยเจ้าศัสดภาวนาอยู่ในถ้ำเขาป็นหัวเป็นศู
 ษมาย ครั้นอยู่มาวันหนึ่งมีลมพัดหอบเอาดินรูปเทียนแดงดอกไม้หอม
 ตระหลบไปตกลง นึกออกมีความสงสัยจึงจับยามดู ก็รู้ว่าเขียนของ
 เจ๊กเชียงเชิญให้ไปช่วยทำสงครามกับชนพื้น เขียนนงยูเทียนนิจึงคิดว่า
 เราคือเอศเป็นเขียน เทียววกรชาอารมณอยู่ในที่แจ้งมั่งคั่งตามในถ้ำ
 แดงเขา ก็บิราคาจากพยานตรายต่าง ๆ นับว่าเป็นการศูษแก่กายแต่ศูษ
 แก่ใจอยู่แล้ว เขียนของเจ๊กเชียงไม่ควรเลยจะนำความเดือดร้อนมาให้
 ครั้นเราจะไม่ไปช่วยในครั้งนั้นก็เสียไมตรีไป เราจำเป็นจะต้องไปช่วย
 เขียนของเจ๊กเชียงไว้สักครั้งหนึ่ง คิดแล้วก็เดินออกมายังปากถ้ำ เหาะ
 ขนไปบนอากาศเดือนดอยตรงนำค่ายเมืองจีน แล้วบอกกับทหารยาม
 ว่า เราซึ่งอยู่เทียนนิจะมาหาเขียนของเจ๊กเชียง ขอท่านจงนำความไป
 บอกให้เขียนของเจ๊กเชียงทราบด้วย ทหารยามก็รับนำความไปแจ้งกับ
 เขียนของเจ๊กเชียงว่า บัดนี้มีเขียนนงยูเทียนนิมาบอกว่าจะซึ่งอยู่เทียนนิ
 มาขอขอยากจะพบท่านอยู่ที่หน้าค่าย เขียนของเจ๊กเชียงได้ทราบว่าเป็น
 นงยูเทียนนิมาตามความประสงค์ เขียนของเจ๊กเชียงก็มีความยินดี จึงรับ
 ไปทูลพระพระเจ้าจันทร์ช้องเค ให้ทรงทราบว่า เขียนนงยูเทียนนิมาขอ

เผ่าชายหน้าค่ายแล้ว พระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้ ได้ทรงฟังก็มีพระทัยยินดี
 เล็ดจ้อออกไปต้อนรับเซียงนงยูเทียนยินจนถึงหน้าค่าย ทรงทอดพระเนตร
 เห็นเซียงนงยูเทียนยินมีผมขาวແທນหวดขาว แต่ผิวพรรณเหมือนยังกับ
 คนหนุ่มท่าทางองอาจ จึงทรงพระดำริหว่า เซียงนงยูเทียนยินคงจะเป็นผู้วิเศษ
 โดยแท้ เมื่อเซียงนงยูเทียนยินได้แต่เห็นพระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้เล็ดจ้อออกมา
 รับยังหน้าค่ายดังนั้น เซียงนงยูเทียนยินก็เดินตรงเข้าไปถวายคำนับ
 พระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้ทรง ยกพระหัตถ์ ขึ้นประสูติรับคำนับ แล้วทรง
 จับมือเซียงนงยูเทียนยิน กับทรงมีรับสั่งขอมใจเซียงนงยูเทียนยิน ซึ่งได้
 อุด้าให้มาช่วย แล้วยกทรงจับมือเซียงนงยูเทียนยินเล็ดจ้อกลับเข้าไปในค่าย
 จึงโปรดให้เซียงนงยูเทียนยินนั่งที่อสนัสมถาวร แล้วยกทรงรับสั่งว่า การที่
 ข้าพเจ้ายกพยุหโยธามาครองนี้ ก็หวังจะตั้งบิณฑูแห่งอาณาประชา
 ราษฎร ให้ได้รับควมร่มเย็นตลอดทั่วกัน แต่เมืองเซียนหายอมอ่อน
 น้อมโดยดีไม่ ทั้งขุนบันถกมาเป็นตุ๊กต้อลู่ช้อยด้วย เพราะฉนั้นจึงต้องทำ
 สงครามขับเคี่ยวกันช้านานยังหาเป็นการเสร็จลงไปไม่ได้ เมื่อมีเหตุ
 คติขบคิดเช่นท่านจะเห็นเป็นประการใด เซียงนงยูเทียนยินจึงกราบทูลว่า
 ข้าพระเจ้าได้ทราบเหตุแล้วว่าพระองค์มีบุญญาธิการ ควรปกแผ่ไปได้
 ทั่วทุก ๆ ประเทศ ส่วนการที่ขุนบันถกชิงดวงอำนาจฟ้าแดดดินเช่น
 ขุนบันถกคงจะพ่ายแพ้ยบาวรมิของพระองค์เป็นแน่ พระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้
 ได้ทรงฟังเซียงนงยูเทียนยินกราบทูลดังนั้นก็มีพระทัยยินดี พอเจ้าพนักงาน
 นำความขึ้นกราบทูลว่า มองเที่ยงซึ่ง โปรดให้เชิญกระแด้พระราชาโองการ
 ไม่เกณฑ์เสี้ยมยั้งแถมหารยั้งเมืองจันหน บดินได้กลับมาถึงหน้าค่ายแล้ว

พระเจ้าจันชี่ของเต้จึงโปรดให้มองเที่ยงเข้าไปเฝ้า มองเที่ยงก็เข้าไปเฝ้า ถวายคำนับกราบทูลว่า ข้าพระเจ้าเกณฑ์พลทหารมาได้หกสิบหมื่น

นายทหารเอกแปดนาย ทหารโทหกสิบนาย นายทหารตรีร้อยห้าสิบนาย พระเจ้าจันชี่ของเต้โปรดให้นายทหารเหล่านั้นเฝ้าพร้อมกัน แล้วมีรับสั่งให้เจ้าพนักงานจัดเครื่องโต๊ะเสวยสุรามาตั้งพวกขุนนางนายทหารพร้อมกัน ทงสิ้น ครั้นวันรุ่งขึ้นพระเจ้าจันชี่ของเต้เสด็จออกขุนนางพร้อมด้วยเสียน

แฉงขุนนางนายทหารเฝ้าอยู่ตามลำดับยศ พระเจ้าจันชี่ของเต้จึงทรงครัดกับเสียนขุนนางเสียนนินว่า บัดนี้กองทัพของเราจะมาถึงพร้อมมูลกันแล้ว

ท่านจะคิดเห็นอธิบายอย่างไรจึงจะเอาไชยชนะแก่ข้าศึกได้ เสีียนขุนนางเสียนนินจึงกราบทูลว่า ข้าพระเจ้าจะขออาสาตั้งค่ายกิมช้วนตั้นประกอบไปด้วย

เจดีย์นาคต่าง ๆ ณะทางทิศตะวันออก ห่างจากค่ายหลวงประมาณหกสิบ เส้นเศษ ถ้าชนมื่นมังฮาจเข้าตีค่ายกิมช้วนตั้นแล้ว คงจะไม่ฆ่าตัว

รอดไปได้เป็นแน่ แต่ข้าพระเจ้าจะต้องขอรับพระทานกระบี่อาญาสิทธิ์ไว้ เพื่อเป็นเกียรติยศแก่อำนาจที่จะจัดในการตั้งค่ายกิมช้วนตั้นด้วย

พระเจ้าจันชี่ของเต้ก็พระทานกระบี่อาญาสิทธิ์ ให้แก่เสียนขุนนางเสียนนินตามความประสงค์ เสีียนขุนนางเสียนนินได้รับพระทานกระบี่อาญาสิทธิ์แล้ว

ก็ถวายคำนับลาไปยังทัพบัญชาการทัพ จึงให้คัดกองตัญญาชน นายทัพนายกองก็มาประชุมพร้อมกัน เสีียนขุนนางเสียนนินจึงสั่งให้เต็งกงคุมทหาร

ห้าสิบคนไปปลูกโรงพืชน์ทางด้านทิศตะวันออก ห่างจากค่ายใหญ่ประมาณหกสิบเส้น โรงพืชน์นั้นตั้งสามวาสามศอก กว้างสองวาสองศอก

หมดอายุ 30/03/2565

ทรงแปดเหลี่ยม ขุดหลุมใหญ่ไว้ทั้งสี่ทิศของโรงพืชน์นั้น ปากหลุมมีกรง

ห้าสิ่วทุก ๆ หลุม บนโรงพิธีปักธงห้าสีทั้งแปดมุม แดงโตะเครื่องบูชา
 หนึ่งโตะ เขาเดินมาบนแปดรูปชุนบนชีกกระบือตังไวคกลางโตะหนึ่งรูป
 แดงตงเตชยันต์ประจำโรงพิธีทุกด้าน เกณฑ์ทวารทมิถำตังสี่สิบเก้าคน
 ถือของม้อกษรจาฤกชือชุนบนตงสี่สิบเก้าคน แดงตงคายนประคูนตง
 สี่ทิศ ประคูนศิววันออกเรียกชือว่าทเชียนหมิง ประคูนศิววันตงเรียก
 ชือว่าจำเชียนหมิง ประคูนศิวทิศโตเรียกชือว่าตตเชียนหมิง ประคูนศิวเหนือ
 เรียกชือว่าเชียนหมิง แต่ให้เขาสูนกับคำสี่สิบตัว ไก่คำสี่สิบตัว
 กระบือคำสี่สิบตัว ม้าคำสี่สิบตัว กับหญิงมีครรภ์คนหนึ่ง แดงตงตมิ
 ชิวตงทงหลายน มาประหารที่ตรงประคูนศิววันออกให้พร้อมกัน แดงชุด
 หลุมฝังซากศพเหล่านี้ตรงไปตรงที่หว่างกลางประคูน แต่ให้เขาจำนวน
 สี่ตัวตามทกถาวมาแดงน กับเด็กชายคนหนึ่งมาประหารชิวตงพร้อมกัน
 ชุดหลุมฝังตงไว้ตรงหว่างกลางประคูนศิววันตง ประคูนศิวเหนือตงทิศใต้
 ก็กระทำพิธีเช่นเดียวกับประคูนตงสองตงซึ่งได้ทามาแดงน แต่ให้เขา
 ทรายเหลืองหนึ่งตงกับแปดทนาน บรรจุงถึงชุนไปตงไว้บนโรงพิธี
 แดงตงให้ของเจียนคุมทวารสามพันไปตงอยู่ด้านทิศศิววันออก เจียงทำ
 คุมทวารสามพันไปตงอยู่ด้านทิศศิววันตง เช็งไปคุมทวารสามพันไปตง
 อยู่ทิศเหนือ เขียนชือคุมทวารสามพันไปตงอยู่ทิศใต้ เมื่อนายทวารได้ไป
 จดับลูกโรงพิธีเสร็จแยกกันยกไปตงอยู่ตามคำตังแล้ว เขียนงย
 เทียนชุนกับเขียนทงหลาย ก็พากันชุนไปเผากราบทงพระเจ้าชุนชือชองเค
 ให้ทรงทราบว่ กระบวนคายนชิวตงนั้นได้จดับพร้อมบริบูรณ์แล้ว

หมดอายุ 30/03/2565

เวลาควานนั้นจะได้ตงมอบวงสร่วงเทพยดาแถบศาล ให้มาประจำรักษา
 อยู่ในค่าย แดงขุนซาฟเจ้าจึงจะมีหนังสือไปทาให้ขุนบันมาค้ำกายกิม
 ชีวิตตน ถ้าขุนบันตกเขามาอยู่ในค่ายแล้ว เมื่อพบเจตฉนวนไปก็คงจะ
 ตองสิ้นชีวิตครเป็นแน่ พระเจ้าจันซ้อของเต๊กกิมพระไทยยนต์ทรงรับสั่งว่า
 ซาฟเจ้าจะสั่งให้เตรียมกองหนุนไว้คอยทำอกกของหนึ่ง เมื่อได้ข่าวคราว
 อย่างใดก็จะไต่ยกไปช่วยให้ทันที่วงที่ เขียนงุยเทียนยนิกับเขียนทงหลาย
 ก็ถวยค่านับตงกตบไปยังค่ายกิมชีวิตตน เขียนงุยเทียนยนิจึงขึ้นไปจุดรูป
 เทียนบวงสร่วงเทพยดาบนโรงพิธีทงแปดทิศ แดงนังบริกรรมอานมนตร์
 เจริญเทพารักษทงสี่ทิศ คือท้เรียกกันว่าซีเขียนอ่อง ในทันใดนั้นอากาศ
 ก็บังเกิดมีมืดมัวไป มีเทพารักษสี่องค์ลำแดงกายให้ปรากฏเหาะเสีอน
 ตอยมายังโรงพิธี องค์คี่ทงกายสูงส่งสองวาสองศอก หน้าใหญ่ตาโต
 สูงส่งว่างดั่งดาว มีมืออกระบิวเค็ษ องค์คี่สองกายสูงส่งสามวาสามศอก
 มีเค็ษวงออกออกมาจากปากคี่เค็ษ ผมแดงหนวดคี่แดงมีรมีวเค็ษเป็นอาวูช
 องค์คี่สามกายสูงส่งสองวาสามศอก หน้าขาวริมฝีปากแดงสรวมเถาะเงิน
 มีกรบิวเค็ษเป็นอาวูช องค์คี่สี่กายสูงส่งสองวาสองศอก หน้าดำสรวม
 เถาะเหล็ก มีงูวเค็ษเป็นอาวูช เมื่อเขียนงุยเทียนยนิเห็นซีเขียนอ่อง
 ลำแดงกายมาให้เห็นปรากฏดั่งนั้น เขียนงุยเทียนยนิจึงกมคี่ระงค่านับ
 ซีเขียนอ่องแล้วว่า ซาฟเจ้าขอเชิญท่านผู้คี่กตสี่ทงสี่องค์จงมาสถิตถย
 อยู่ในโรงพิธีทงสี่สถาน ถ้าเห็นขุนบันนยกกของทพเขามาค้ำกายกิมชีวิตตน
 นั้นเมื่อใด ขอบท่านเทพารักษทงสี่จงลำแดงอิทธิฤทธิ์ ขอย่าให้ขุนบันมี
 ชีวิตรวรอดพ้นไปได้ ซีเขียนอ่องก็ค่านับรับคำแยกกันไม่ประจำอยู่ตาม

ทิศต่าง ๆ ตามที่เข็ญยเทียนนินได้ขอร้องนั้น เมอชเข็ญย้องไป
 ประจำอยู่ที่ทิศใต้แถว เข็ญยเทียนนินก็อ่านมนตร์เชิญกุย้อง (คือ
 เจ้าผี) กุย้องก็ดำแดงกายมาให้เห็นปรากฏ มีรูปร่างสูงใหญ่หน้าตา
 คุร่าย มีอถอกระบของเหล็กโตสองกำ เข็ญยเทียนนินจึงบอกกุย้องว่า
 ขอเชิญท่านมาระเวดระวงอยู่ในค้ายกิมชีวิตนน ถ้าชุนบ้นยกกองทัพเข้า
 มาเมื่อใด ก็ขอให้ท่านคุมพลตั้งแต่ปีศาจทำให้พวกข้าศึกงวยงหลงทาง
 อย่าให้ออกไปจากค้ายกิมชีวิตนได้ กุย้องก็คำนับตาไปจัดการตาม
 เข็ญยเทียนนินสั่ง เข็ญยเทียนนินจึงเอากะมีที่เข็ญนเกยมกับยันต์
 แผ่นหนึ่ง มอบให้เข็ญย้องเจ้าเอียงแถวตั้งว่า ท่านจงเอากะมีเล่มนี้
 กับยันต์ไปแขวนไว้บนประตูเข็ญนหมิง ถ้าเห็นข้าศึกยกดงเข้ามา ก็ให้
 รมเขายันต์ นเผาไฟโดยเร็ว กระบี่วิเศษก็จะมฤตษิตระหารชีวิต
 พวกข้าศึกได้ แล้วท่านจงรีบไปยังกองทหารประจำณทิศตะวันออก
 บอกให้รีบตั้งล้อมเข้ามาอย่าให้พวกข้าศึกหนีเด็ดขาดไปได้ เข็ญย
 เทียนนินจึงหยิบระฆังวิเศษมอบให้กิมจูเหตั้งแถวตั้งว่า ท่านจงเอา
 ระฆังวิเศษกับยันต์ นไปแขวนไว้บนประตูค้ายเข็ญนหมิง ถ้าเห็นข้าศึกยก
 ดงเข้ามาจงเขายันต์ นรมเผาไฟโดยเร็ว ระฆังวิเศษก็จะบันดาลให้
 ข้าศึกงวยงอยู่ในค้ายจนหาชีวิตไม่ แล้วท่านจงรีบไปด้านทิศตะวันตก
 คุมทหารตีโอบเข้ามาอย่าให้ข้าศึกถอยหนีได้ เข็ญยเทียนนินจึงเอา
 ระฆังหยกกับยันต์แผ่นหนึ่งมอบให้เข็ญยจันเม้งแถวตั้งว่า ท่านจงเอา
 ระฆังหยกกับยันต์ นไปแขวนไว้บนประตูด้านทิศใต้ ถ้าเห็นชุนบ้นยกกองทัพ
 ด้วงเข้ามาในค้าย ก็ให้เขายันต์ นเผาไฟโดยเร็ว ระฆังหยกก็ด้วงจะ

มันดามมีเถยงถันถันหนัหวนไหว ให้ไพร่พดซำคักถักคักใจระถ่ำระถ่ำย
 ไม่มีถักที่จะต่อสู้อยู่แล้วท่านจึงรีบไปยังกองทหารด้านทิศใต้ตั้งนาม
 ซำคักเข้ามา อย่าทนให้มันเวลาเด็ดดอดหนีไปได้ เขียนงุยเตียนยินจึง
 หยิบธงวิเศษคนหนึ่งมอบให้เขียนงุยยืน แล้วตั้งว่าท่านจงเอาธงวิเศษ
 นี้ไปปักไว้บนประตูเขียมเขียนหนึ่ง ถ้าเห็นขุนบันคุมกองทัพเข้ามา
 ในค่าย ก็ให้โบกธงวิเศษนั้น มังขวัญของพวกซำคักคงจะเข้าสู่
 ทุ่งถัน แล้วท่านจึงรีบไปบอกให้กองทหารทิศเหนือยกหนุนเข้ามาล้อม
 พวกซำคักไว้ เขียนงุยก็รีบเอาธงวิเศษต่าง ๆ กับยันต์ไปทำตาม
 เขียนงุยเตียนยินตั้งทุกประการ เขียนงุยเตียนยินจึงชุดเอาดินกลางโรง
 พิธามันปนโรยหัวใจแดงเขียนฮือซุนบัน จึงเอารูปหัวใจกับฮืออันนบวร
 ตั้งไว้ในคตัม และเอาดวงไว้ที่บนกลางโต๊ะเครื่องบูชา พอเวลากลางคืน
 เขียนงุยเตียนยินก็นั่งสมาธิอ่านมนตร์ เอากระบี่ขึ้นไปบนอากาศตรงดวง
 ดาวประจำตัวซุนบัน ดาวหนักห้อยย้อยลงมาอยู่ในคตัมเข้าสู่รูปหัวใจ
 ดินนั้น เขียนงุยเตียนยินก็มีความยินดี จึงบดฝาดตัมแล้วเขียนยันต์
 อักถำมแผ่นบดนั้นไว้บนฝาดตัม เพื่อกันจะไม่ให้ดาวประจำตัวซุนบัน
 ผันแปรไปได้ ครั้นเตรียมการพร้อมเพรียงแล้ว เขียนงุยเตียนยินจึง
 เขียนหนังสือทวามมอบให้ทหารนำไปให้ซุนบันนั่งคอยฉบับหนึ่ง ซุนบัน
 จึงฉีกแผ่นออกอ่านดู มีใจความว่าข้าพเจ้าเขียนงุยเตียนยินผู้ ถูกรบตั้ง
 พระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้ โปรดให้ตั้งค่ายกัมฮักคุณ เพื่อจะปราบปรามซำคัก
 ให้ราบคาบ ตามแบบอย่างขัตติยราชประเพณี และท่านก็ไม่ควรจะขัดขืน
 ข้านาจฟ้าแต่ดิน พาให้พวกราษฎรได้รับความเดือดร้อนมากไปเปล่า ๆ

หมดอายุ 30/03/2565

หรือท่านจะถือว่าท่านเป็นผู้มีสติปัญญาเฉลียวฉลาด

เข้มแข็ง ถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้าขอเชิญท่านยกเข้ามาที่ค่ายกิมซิว

พวุงนเถิด เมื่อขุนปิ่นอ่านหนังสือจบแล้ว ก็ตั้งทหารผู้

มา ให้กลับไปบอกกับเซียงนงูเถียนนินว่า วันพวุงนเราจะยก

ค่ายกิมซิวคืนให้จงได้ ทหารผู้หนักค้ำบดากกลับไปบอกให้เซียงนงู

เถียนนินทราบตามที่ขุนปิ่นสั่งทุกประการ ส่วนขุนปิ่นเมื่อผู้ถือหนังสือ

ดากลับไปแล้ว ก็จับยามตรวจดูจึงทราบว่า ค่ายกิมซิวคืนซึ่งข้าศึก

คิดตั้งขบวนเป็นค่ายร้ายกาจมาก จึงทำให้ขุนปิ่นไม่มีความสบายใจเลย

ครั้นถึงเวลากลางคืนประมาณสี่ทุ่มเศษ จึงชวนไขว่บั้นทองเดินออกไป

นอกค่าย ขุนปิ่นจึงแหงนหน้าตรวจดูดาวบนอากาศไม่แฉเห็นดาว

ประจำตัวของตัว ก็มีความสับสนใจสับสนทั้งนั้นนัก ไขว่บั้นทองเห็น

กิริยาขุนปิ่นผิดปกติ จึงถามขุนว่าท่านพิศุดดาวแล้วเหตุใดจึงมีความ

สับสนตกใจดังนี้ ขุนปิ่นตอบว่าค่ายกิมซิวคืนซึ่งข้าศึกตั้งขบวนร้ายกาจนัก

แต่ทั้งดาวประจำตัวของเราก็มารู้หายไป เราคิดว่าเซียงนงูเถียนนิน

จะใช้ของวิเศษไปเรียกเอาดาวประจำตัวของเราลงมาเก็บไว้เสียเป็นแน่

เพราะฉนั้นจึงทำให้เราไม่มีความสบายเลย พูดแล้วก็เดินกลับเข้าไป

ในค่าย จึงสั่งให้พนักงานตักตองสัญญาเรียกประชุมนายทัพนายกอง

ขึ้นในที่นั้น เมื่อนายทัพนายกองมาประชุมพร้อมกันแล้ว ขุนปิ่น

จึงประกาศว่า การที่ข้าพเจ้ามาช่วยเมืองเอียนทงน ก็เพื่อจะตั้งยุคนักรบ

ของพวกราษฎรแท้จะแก้แค้นแทนคุณบิดา กับพี่ชายทั้งสองซึ่งตองตั้ง

ไม่แล้วด้วย แต่บัดนี้เซียงนงูเถียนนินรับอาษาพระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้

หมดอายุ 30/03/2565

วदनอนวิรายกาชฌัน ท่านทั้งหลายจงตั้งใจระวังกายของเรา

อย่าได้มีความประมาทแก่ข้าศึกเลย ส่วนตัวเรานั้นจะออกไป

บานแก่ข้าศึกแต่ผู้เดียว แดการบังคับบัญชาของทัพนั้นเราจะมอบ

ไว้กับบุตรของแปนผู้มออำนาจสิทธิ์ขาด ว่าแล้วก็เรียกไว้กับบุตรของมามอบ

ซึ่งอาณาสิทธิ์สำหรับตำแหน่งแม่ทัพกับหนังสือฉบับหนึ่งให้ ไว้กับบุตรของ

กัคนันนัมบริงอาณาสิทธิ์กับหนังสือไว้ ซึ่งบุตรจึงตั้งว่าถ้าเราตีค่ายไม่

กลับมารภายในสามวัน ท่านจงเอาหนังสือฉบับนั้นฉีกออกดู แล้วทำตาม

ข้อความในหนังสือนั้นจงทุกประการ ไว้กับบุตรของกัคนันนัมบริงจะทำตาม

คำสั่งทุกประการ พวกนายทัพนายกองเมื่อเห็นกริยาซึ่งมีหม้ออาหาร

ตั้งตักใจเกรงข้าศึก แต่เหตุใดจะบังอาจออกไปตีค่ายข้าศึกแต่ผู้เดียวได้

ซึ่งทำให้พวกนายทัพนายกองเหล่านั้นมีความสงสัยมากจน จึงร้องขึ้น

พร้อมกันว่า ข้าพเจ้าทั้งหลายหวังใจจะฉลวงพระเดชพระคุณเจ้านาย

ไม่เสียชีวิตแน่แล้ว ขย่าว่าแต่ค่ายก็มิชีวิตคนค่ายเดียวเท่านั้นเลย ถึง

มาทว่าข้าศึกจะตั้งขึ้นอีกสักกี่ครั้งก็ตาม ข้าพเจ้าทั้งหลายก็จะ

พยายามต่อสู้แก่ข้าศึกใหม่เสียจนจะให้ได้ แดเหตุใดท่านแม่ทัพจึงไม่ใช้

ให้พวกข้าพเจ้าทั้งหลายออกไปต่อสู้กับพวกข้าศึกบ้าง ข้าพเจ้าทั้งหลาย

มีความน้อยใจยิ่งนัก เมื่อซึ่งนั้นได้ ยินนายทัพนายกองกล่าวขึ้นเช่นนั้น

จึงถอนใจใหญ่แล้วพูดว่า ชรรวมตามผู้ที่เป็นแม่ทัพก็ย่อมจะต้องทราบการ

หนักแถมเบา ทราบกำลังฝ่ายเราแถมฝ่ายเขา จึงจะคาดคะเนถนัดก็ได้

ถ้าจะถือเอาแต่กำลังแถมมีอย่างเราฝ่ายเดียวแล้ว การนั้นก็จะทำไป

ไม่ได้ตลอด พวกนายทัพนายกองจึงตอบว่า การที่ท่านแม่ทัพแข็งแรงเช่นนั้น

หมดอายุ 30/03/2565

ก็ถูกต้องแล้วทุกอย่าง แดงทงซาฟเจาทงเชื่อในเวทมนตร์ของท่านว่าเป็น
 ของวิเศษทั้งนั้น เพราะฉนั้นจึงเห็นว่าค่ายกิมช้วนคนเท่านี้ ท่านคงจะ
 ทำตายได้เป็นแน่ ชุนปิ่นจึงตอบว่าท่านทงหลายก็ยอมเชื่อในคุณวิชา
 อันวิเศษของเราแล้ว เมื่อดูเรายังมีความเกรงขามอยู่ฉนั้น ท่านทงหลาย
 จึงพึงเข้าใจเกิด ว่าค่ายกิมช้วนจะร้ายกาจสักเพียงใด ขออย่าให้
 ท่านทงหลายอย่ามีความประมาทเลย จึงอุล้าหริรักษาค่ายไว้ ให้มันคงเกิด
 ฝ่ายเขียนนุยเทียนยิน ครั้นถึงฉนั้นตักแครงกายตามเพศเขียน
 ถัดกรรมชุนปิ่นไปยื่นคอกยชุนปิ่นนอนอยู่บนโรงพิธี แต่กัหาเห็นชุนปิ่นยกคอกทัพ
 มาไม่ จึงใช้ให้ทหารไปสอดคนมุดในค่ายชุนปิ่น ทหารกตัมมาแจ้งว่า
 ในค่ายชุนปิ่นเห็นเงยบลังคอกอยู่ เขียนนุยเทียนยินก็ถึงสงสัยว่า ชุนปิ่น
 คงจะมีความเกรงกลัวจึงไม่บังอาจมาตีค่าย หรือชุนปิ่นจะคิดถกถบาย
 ประการใด เมื่อกคิดเช่นนั้นแล้วเขียนนุยเทียนยินก็จัดคอกทัพให้ยกไป
 ร้องทำทนายชุนปิ่นที่ค่ายอีกคอกหนึ่ง ทหารรักษายามก็นำความไปแจ้ง
 กับชุนปิ่น ๆ จึงแต่งตัวฉนั้นกระโดดคองซาวิเศษตรงมายังหน้าค่าย แด
 พวดทหารก็มายืนคอกยคอกอยู่เป็นลำดับ ชุนปิ่นแต่ไปเห็นเขียนนุยหนึ่ง
 หน้าขาวดังวงเดือน ผมแต่หนวดขาวดังมีกนกยาง ตั้หน้าอ้มเอิบราวกับ
 คนหนุ่ม มือถือไม้ท้าวหงษ์อยู่บนหลังคาง มีนายทหารล้อมต้อมเป็น
 คับฉนั้น ชุนปิ่นก็ทราบว่คงจะเป็นเขียนนุยเทียนยิน ชุนปิ่นจึงประส่ารมือ
 ถามว่า ท่านเขียนนุยวิเศษของค ก้อยู่ตำบถโตมีนามฉนั้นใด ขอได้ โปรด
 ช้แจ้งให้ซาฟเจาทราบด้วย เขียนนุยเทียนยินก็ประส่ารมือตอบว่า
 ท่านหรือชื่อชุนปิ่น ส่วนตัวซาฟเจานั่นแข่งชื้อเทียนยินอยู่เขามนช่วยช้วน

ชุนปิ่นจึงตอบว่าคงแต่ข้าพเจ้าได้ทราบนามของท่านมาแต่ก่อน
 เคยมีใจนับถือท่านมาช้านานแล้ว เพราะรู้สึกว่าคุณเป็นเชิยนผู้วิเศษ
 ย่อมรักษาจิตรอยู่ในพรหมวิหารเสมอ หาได้ตาแข็งเข้าด้วยผู้ใดหนึ่งไม่
 แดงทั้งตัวข้าพเจ้าหาได้มีการผิดพลั้งต่อท่านไม่ แต่เหตุใดในการครอง
 ท่านจึงได้ฟังการแต่ฝ่ายเดียว อาสาชกกองทัพคิดจะทำอันตราย
 แก่ข้าพเจ้าจนถึงเพียงนี้ เพราะณนข้าพเจ้าจึงอยากขอให้ท่านดำรง
 เหตุการให้จงควรเสียก่อน เชียนงยเทียบนจึงตอบว่า ซึ่งท่าน
 กับข้าพเจ้าหาได้มีการผิดพลั้งซึ่งกันแถมกันนนักจริงอยู่ แต่ท่านยอม
 ทราบอยู่แล้วว่า การที่พระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้เสด็จยกทัพโยชามาครอง
 ก็โดยอำนาจศินฟ้าอากาศเห็นว่าพระองค์มีบุญญาธิการ ควรปกแผ่ไปทั่ว
 ทุก ๆ ประเทศ ก็เมื่อท่านยกกองทัพมาต่อสู้อยู่เช่นนี้ ก็ต้องจัดว่าท่าน
 เป็นผู้แก่งขัดอำนาจฟ้าแถมดิน เพื่อจะไม่ให้การนดำเนินไปโดยสะดวกได้
 เพราะณนข้าพเจ้าจึงจำเป็นต้องมาทรมานกาย จัดค่ายกิมชีวิตน
 ชินไว้รับรองท่าน เมื่อท่านรู้ตัวกลัวผิดก็จงยอมอ่อนน้อมเสียโดยดี
 แดงยังมีมานะทิวฐียอยู่ก็จงรับยกเข้าค่ายกิมชีวิตนโดยเร็ว ชุนปิ่น
 ได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วจึงตอบว่า ตัวข้าพเจ้าเองก็อยากจะไปจำคัส
 ภาวนาตามเพศเชียนอยู่เขาเทียบไท่ซิวหาความสุขสบายเหมือนกัน แต่
 การที่คองมาทำศึกอยู่ทั้งนี้ ก็เพราะพระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้ยกกองทัพมา
 ย้ายเมืองเขียนให้พวกราษฎรได้รับความเดือดร้อน แดงของเจียนแม่ทัพนำ
 ก็มาฆ่าบิดาแดพชายตั้งคองกับหลานหญิงของข้าพเจ้าด้วยอีกคนหนึ่ง โดย
 เหตุการทั้งหลายซึ่งข้าพเจ้าได้กล่าวมาแถมนี้ จึงทำให้ข้าพเจ้าต้อง

พยายามสู้รบไปจนกว่าจะสิ้นกำลัง เขียนนุยเทียนยินจึงตอบว่า
 การที่ท่านพดด้วงเป็นแต่ฝ่ายโลกทั้งด้าน หาได้เกี่ยวกับการขรรคมไม้ เมื่อ
 กรรมของผู้ใดกรรมก็ต่อสนองแก่ผู้นั้น แต่ท่านก็ทราบวินัยของเซียน
 โดยแจ่มแจ้งแล้ว ท่านยังรู้ดีกว่าการที่ท่านกล่าวนั้นเป็นทางสมควรจะหรือ
 ก็เมื่อท่านจะเลือกหยิบเอาแต่ทางโลกขึ้นมา กล่าวชัดขวางอยู่ว่าไปเช่นนั้น
 ก็จะมีวยการกล่าวไปโยให้เสียเวลาไปเปล่า ๆ ขอให้ท่านจงเร่งเข้า
 ตีค่ายของเราเถิด ถ้าท่านตีค่ายของเราแตกแล้วเราจะกราบທူတဖၢ်ဘုရား
 ชั่วสองคืนให้เลิกทัพกลับไปโดยทันที ไม่พักให้ลำบากแก่ไพร่พลด้วยกัน
 ทั้งสองฝ่าย แต่ถ้าท่านตีค่ายของเราไม่แตกแล้ว น่ากลัวชีวิตวีรแคว้นร่างกาย
 ของท่านจะต้องهلكเป็นจุนไป กับขอร้องให้ท่านมีความน้อยใจว่า
 ข้าพเจ้ามีใจเจตนาร้ายแรงคือท่านเลย ขุนปิ่นได้ยินดังนั้นก็มีความแค้น
 จึงร้องตอบไปว่า ถ้าข้าพเจ้าตีค่ายกิมช้วนไม่แตกแล้ว ก็ขอย่านว่า
 ข้าพเจ้าเป็นเซียนอยู่เขาเทียนไท่ช้วนเลย ท่านจงนำทางไปเกิดข้าพเจ้า
 จะเขตีค่ายกิมช้วนในบัดเดี๋ยวนี้ เขียนนุยเทียนยินก็ขมกวางนำทาง
 ขุนปิ่นไปยังค่ายกิมช้วน ขุนปิ่นก็ขมกระบือคิดตามไป และเหลียว
 หลังไปแต่เห็นนายทหารของตัวคิดตามมามาก ขุนปิ่นจึงร้องทวาดไป
 ด้วยเสียงอันดังว่า เหตุใดเจ้าทั้งหลายจึงไม่เชื่อฟังถ้อยคำเรา จงรีบ
 กลับไปรักษาค่ายไว้ให้จงดี พวคนายทหารทั้งหลายก็เป็นทั้งใจ
 ต้องพากันกลับไปยังค่าย ขุนปิ่นก็รีบขมกระบือคิดตามเขียนนุยเทียนยิน
 ไปจนถึงนำค่ายกิมช้วน เขียนนุยเทียนยินขับอกให้ขุนปิ่นดู ขุนปิ่น

หมดอายุ 30/03/2565

ยื่นพิศครวญดู ว่าจะควรเข้าตู่ทางด้านทิศไหนก่อน ในทันใดนั้น
 เขียนงุยเทียบนิกรก็ โบกธงขึ้น ประคุดค่ายกดาบไปเป็นแปดประตู แด้ว
 เขียนงุยเทียบนิกรรีบขึ้นไปบน โรงพิธี เขาธงชิดเช็ก โบกขึ้นอีกสามครั้ง
 อากาศก็ ในค่ายมืดมัวไปจนไม่แสดเห็นแสงตะวัน ชุนบั้นจึงนึกว่าเราเกิด
 มาเป็นชายชาติทหารหาควรจะทำถ้อยแก่ความตายไม่ เมื่อได้รับปากแล้ว
 ก็จำเป็นจะต้องทำให้สมกับถ้อยคำ อย่าให้พวกข้าศึกหมิ่นประมาทได้
 คิดแล้วก็ขับกระบือตรงเข้าไปในค่ายก็มิช้วนัน แดเห็นเป็นควนกลมๆ
 มืดมัวไปทั้งค่าย ชุนบั้นจึงเอาธงแห่งองกชน โบก อากาศก็สว่างโดยทันที
 แต่มืดมัวพัดมาตู่กองอย่างเยือกเย็น จึงทราบว่าค่ายนั้นมิเทพารักษ์
 ประจำรักษายู่ที่สถิตี แดตามประตูต่าง ๆ ก็มีของวิเศษประจำอยู่
 ทุก ๆ ประตู ข้างต่างโรงพิธีมีหุดมดักอยู่ทั้งสี่ด้าน มีเทพารักษ์อันตรราย
 ประจำอยู่ทั้งสี่หุดม แต่มีโต๊ะเครื่องบูชาตั้งอยู่บน โรงพิธี ชุนบั้นจึง
 เห็นศลัมภ์กลมวางอยู่กลางโต๊ะเครื่องบูชา จึงนึกแน่แก่ใจว่าชรอยเขียนงุย
 เทียบนิกรจะเอาดาวสำหรับตัวของเรามาเก็บไว้ในศลัมภ์นั้นแน่ เราจำเป็น
 จะต้องแย่งเอาศลัมภ์นั้นมาเบ็ดคูเสียให้ได้ คิดแล้วก็ตรงขึ้นไปบน โรงพิธี
 เพื่อจะแย่งเอาศลัมภ์นั้น เขียนงุยเทียบนิกรก็เอากิมช้วนักขว้างขึ้นไป
 บนอากาศ ชุนบั้นเห็นกิมช้วนักขว้างพุ่งตรงลงมา ชุนบั้นจึงคิด
 ฆแห่งองกชนรีบไว้ กิมช้วนักขว้างทำอันตรรายแก่ชุนบั้นไม่ เขียนงุย
 เทียบนิกรมีความโกรธ จึงหยิบเอากิมช้วนักขว้างไปอีกครั้งหนึ่ง ชุนบั้น
 ก็เอาธงแห่งองกชนรีบไว้ ได้ออกเหมือนนกบิน ชุนบั้นคิดว่าฆแห่งองกชของ
 เรานักเป็นแต่ด้านทานกิมช้วนักขว้างได้เท่านั้น หากได้ธัมธ่างกิมช้วนักขว้าง

หมดอายุ 30/03/2565

แป้นขันทรานไปไม่

ถ้าพลาดพลั้งลงประการใดเราก็คงจะต้องถึง

แกชีวิตที่แป้นแน่

แถมแต่งตัวที่บนโรงพิทักษ์ฟุ้งตรงมาเข้าในตาชุนขึ้น

เปรียบประดุจฝนตกท่าใหญ่

เหตอที่จะล้มตาแห่งนี้ไปคบนโรงพิทักษ์

ชุนขึ้นจึงก้าวพลาดตกลงไปในหลุมหูเขียนพร้อมทั้งกระบือแถมคน เขียนนุ้ย

เทียนนินก็ยกทวายเหตอของชนเค็กด้วยคาตาเทลงไปในหลุม ทวายเหตอของ

ก็กตายแปนภูเขาตินครอบเขาชุนขึ้นเข้าไว้ โดยไม่มีช่องทางที่จะเด็ดตลอด

หนไปได้ เมื่อเขียนนุ้ยเทียนนินได้เห็นชุนขึ้นคิดอยู่ในภูเขาตินโดยมันคง

เช่นนี้แล้ว

ก็กลับไปยังค่ายหลวงกราบทูลพระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้ให้

ทรงทราบทุกประการ พระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้มีพระไทยยินดี จึงทรง

รับสั่งถามว่า

การที่ชุนขึ้นคิดอยู่ในที่คบชนเช่นนี้จะถึงแกชีวิตหรือไม่

เขียนนุ้ยเทียนนินจึงกราบทูลว่า ถ้าเป็นคนธรรมดาเมื่อตกไปอยู่ในหลุม

หูเขียนเช่นนี้แล้ว

ภายในชั่วโมงเดียวร่างกายก็จะกตายตายแปน

โลหิตไปหมด ถ้าเป็นเขียนนุ้ยวิเศษดังเช่นชุนขึ้นก็คงจะทนไปได้อ่างช้า

ก็เพียงเจ็ดวันคงต้องถึงแกชีวิตที่แป้นแน่ เมื่อพระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้ได้

ทรงฟังเช่นนั้นก็มีพระไทยยินดี

ทรงตรัสสรรเสริญคุณงามความดีของเขียนนุ้ย

เทียนนินโดยประการต่าง ๆ แล้วประทานโต๊ะเลี้ยงพวกเขียนแถมนายทัพ

นายกอง เพื่อเป็นความรื่นเริงสำหรับในการที่จับตัวชุนขึ้นได้

ฝ่ายพวกแม่ทัพนายกองของชุนขึ้น

เมื่อกลับไปถึงค่ายแล้ว

ต่างคนก็พากันมีความวิตก ในการที่ชุนขึ้นบังอาจเข้าไปตีค่ายกิมชิวคืน

แต่เดี๋ยวนี้

แถมพากันคอยชุนขึ้นนอนวันกับคืนหนึ่งก็ยังไม่เห็นชุนขึ้น

หมดอายุ 30/03/2565

กลับมาไม่ ต่างคนต่างก็มีความวิตกมากขึ้น ดีเสียจึงพูดกับนายทัพ

กตัญญู

นายของทั้งปวงว่า ข้าพเจ้าจะคุมทหารเข้าไปในค่ายกิมช้วนนี้ เพื่อจะ
 ได้สืบเหตุให้ทราบว่า ชุนบั้นจะไม่เป็นร้ายดีประการใด ไซ้บั้นของ
 จึงตอบว่าเมื่อก่อนท่านแม่ทัพจะไปค่ายกิมช้วนนั้น ก็ได้กำชับกำชา
 ตั้งเสียไว้ โดยแข็งแรง ไม่ให้พวกเรามัวง้อเขาไปค่ายกิมช้วนเป็น
 อันขาด ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านควรจะเชื่อฟังคำสั่งของท่านแม่ทัพดีกว่าที่
 ท่านจะยกทหารเข้าไปค่ายกิมช้วน ดั่งเขี้ยจึงตอบว่าท่านแม่ทัพเป็น
 อาจารย์ของข้าพเจ้า ก็เปรียบเหมือนคัมภีร์บังเกิดเกล้า ถึงมาทว่า
 ข้าพเจ้าจะถึงแก่ชีวิต ในกราที่จะเที่ยวติดตามสืบหาท่านแม่ทัพในครั้ง
 ข้าพเจ้าก็ห้ามความหวุ่นหวาดท้อถอยไม่ พุดแต่ก็แต่งกายเครื่อง
 ถิ่นนามสร่วมเกราะขึ้นมาถ้ออาวุธคุมทหารตั้งร้อยคน เดินตรงไปยังนำค่าย
 กิมช้วน แล้วร้องประกาศแก่นายทหารที่รักษานำค่ายกิมช้วนว่า
 เมื่อเจ้าทั้งหลายยังรักตัวกลัวตายอยู่แล้ว ก็จงนำชุนบั้นออกจากค่ายมา
 ให้เราโดยเร็ว ถ้ามีเช่นนั้นเราจะฆ่าฟันเขาไปให้แตกกระเจียคหมดทั้งค่าย
 ทหารที่รักษานำค่าย ก็นำความไปแจ้งแก่เขี่ยนอี่ ๆ ได้ฟังก็มีความ โกรธ
 แต่งกายเครื่องถิ่นนามสร่วมเกราะขึ้นมาถ้ออาวุธออกไปนำค่าย แดเห็น
 ดั่งเขี้ยขีมายืนอยู่นาทหาร เขี่ยนอี่ก็ตวาดไปด้วยเสียงอันดังว่า เจ้านาย
 ทหารเมืองเขี่ยนมัวง้อเข้ามาค่ายของเรา เจ้าเขี้ยไต่ซื่อใดจงรีบมอก
 มาให้เราทราบโดยเร็ว ดั่งเขี้ยแฉเห็นนายทหารเมืองจันชี่มาถ้อทวนท่า
 ทางของอาจ จึงร้องตอบไปว่าเราซื่อดั่งเขี้ยเป็นศิษย์ชุนบั้นอยู่ณะเขาเทียน
 ไทช้วนจะมาปราบพวกข้าศึกเมืองจันชี่ เมื่อเจ้าทราบดังนั้นแล้วก็จงรีบนำ
 ชุนบั้นมาให้เราโดยเร็ว เราจึงจะไว้ชีวิตให้ เขี่ยนอี่ได้ฟังก็ โกรธ

จึงร้องตอบไปว่า แต่ซุนปิ่นอาจารย์ของเจ้ายังคงตายอยู่ในค่ายนี้ นับ
 ประสอระโงกกับเจ้าซึ่งเปนลูกศิษย์จะรอดชีวิตไปได้ พุดแหว่ก็ว่าทวน
 เจ้าแห่งตี่เอี้ย ๆ รมรับรองบ่ของบ่ดีรับกันได้หลายสิบเพลง เอียนฮ้อทวน
 ก่าต้งตี่เอี้ยไม่ได้อีกซักมาหนึ่ ตี่เอี้ยก็หาได้ติดตามเอียนฮ้อไปไม่ รับพา
 ทหารพันบุกบนตรงเข้าไปจนถึงค่ายซุนใน ตี่เอี้ยแหวเห็นมัตมวไป
 ทงค่าย มีอาจเห็นสิ่งใดต้งหนึ่ได้ จึงนึกว่านัชรวยจะเปนกตอบาย
 ของเซี่ยนงุยเตียนฮ้อซึ่งได้ทำไว้ ครั้นเราจะอุล้าให้พาพันเข้าไปกัหาเห็น
 หนทางไม่ ทำอย่างไรเราจึงจะพบอาจารย์ของเราได้ ในทันใดนั้นก็
 ได้ยินเสียงประทัดตงซุน มีเซี่ยนของคหึงซัดอถอกกระบี่ออกมาจากทมิถ
 แล้วร้องตวาดด้วยเสียงอันต้งว่า เจ้านายทหารเมืองเอียนไม่เสี่ยตาย
 ชีวิตหรือ จึงได้บงอาจเข้ามาในค่ายนี้ ตี่เอี้ยตอบว่าถ้าข้าพเจ้า
 ไม่ได้พบซุนปิ่นอาจารย์ของข้าพเจ้าแล้ว ถึงตัวข้าพเจ้าจะตายก็คงจะ
 ผ่าฟันค้ำยให้แตกกระเซี้ยตไปจนได้ เซี่ยนงุยเตียนจึงตอบว่า ท่านอย่า
 พักรำครวญไปถึงซุนปิ่นอาจารย์ของท่านเลย เพราะซุนปิ่นเข้าไปติด
 อยู่ในถูเขาตั้นเตี้ยแล้ว ถึงอย่างไรก็ตัวชีวิตของซุนปิ่นก็คงจะไม่รอด
 ไปได้ ตี่เอี้ยได้พงตงหนักโกวธ ว่าง่าวเข้าพันเซี่ยนงุยเตียน ๆ ก็สู้รับ
 เปนส่ามารถ รมกันได้ประมาณี่สิบเพลง เซี่ยนงุยเตียนแกต้งทำแพ
 รมสี่อหนึ่เข้าไปในประตูเซี่ยมเซี่ยนหนึ่ ตี่เอี้ยไม่รู้อกตอบายก็ซิมมาได้
 คิดตามถ่าเข้าไปในประตูเซี่ยมเซี่ยนหนึ่ ตี่เอี้ยแหวไปไม่เห็นเซี่ยนงุ
 ยเตียน มีแต่ตมพัตมาตูกตวเยกเยนตี่เอี้ยก็ต้งต้งคักใจ เห็นเทพารักษ
 ๓๐/๐๓/๒๕๖๕
 ของคหึงมกายต้งประมาณตองวาเคษ หน้าคำต้วรวมเกราะเหล็ก หน้าค้ำ

ดูร้ายยิ่งสักทางอยู่ ต่เขี่ยมความถดถอยชุกมากฉบับจะหนี เขียนจุ
 ษุยคืนก็เอาของขวัญโมกขน ในทันใดนั้นต่เขี่ยมถ่วงงผลอดสติพลัดตก
 จากหลังม้า พวกทหารบ่ศำจก็เขากดุมรุมล้อมต่เขี่ยมไว้ แต่ลำแดงกาย
 หดอกหลอนต่าง ๆ ต่เขี่ยมตกใจกลัวร้องด้วยเสียงอันดัง เขียนจุษุยคืน
 เห็นได้ก็ทรมเสื่อเขาพนต่เขี่ยมถูกศำระแตกสั่นของชุกตาย

ฝ่ายขุนบ่บั้งคิดอยู่ในภูเขาดินนั้น ถู่ล่ำหังต่คิดสัดใจนั้ง
 เจริญภาวณา จึงทรวาว่าต่เขี่ยมมาคิดตามจนถึงแก่ตัวตาย ขุนบ่บั้งมี
 ความอาไโดยร้องให้ศำระควณูเศวำไศกเสี่ยตายต่เขี่ยมยังนัก แต่ก็ไม่
 สามารถที่จะออกไปแก่ ไซต่เขี่ยมโดยอย่างหนึ่งอย่างใดได้ จำเป็นต่ขงนั้ง
 ทนทุกขเวทนาแดเจริญภาวณาอยู่ในภูเขาดินเท่านั้น ส่วนนายทัพนายกอง
 ซึ่งคอยขยที่ค่ายเมืองเขียน ก็พากันมีความวิตกกังขุ่นบ่นแดต่เขี่ยมที่ไป
 คิดตามก็หาได้กลับมามอกเหตุร้ายดีให้ทรวาไม่ หนึ่งไขว่บั้นทองแทน
 ผู้บัญชาการทัพ ก็หาได้จัดการคิดติดตาม โดยอย่างใดอย่างหนึ่งไม่
 พวกขุนนางนายทหารเหล่านั้น จึงพร้อมใจกันเข้าไปหาไขว่บั้นทองแด
 บอกรว่า ข้าพเจ้าทั้งหลายมีความเค็มใจอยากขอขำาไปติดตามท่าน
 แม่ทัพมต่เขี่ยม เมื่อไปพบท่านทั้งสองดกอบบจนประการใด ก็จะได้
 ช่วยกันพยายามแก้ไขให้กลับคืนมาค้ำยเงินได้ ไขว่บั้นทองจึงตอบว่า
 การซึ่งท่านคิดเช่นนั้นก็เป็นทางอันสมควรแล้ว แต่ท่านแม่ทัพได้มีคำสั่ง
 ไว้ว่า ให้ท่านทั้งหลายช่วยกันรักษาค้ำยไว้ให้มั่นคง แดอย่าให้ผู้ใด
 ผู้หนึ่งบงอ้ายยกไปต่ค้ำยกิมชีวิตนเถยเป็นอันขาด โดยคำสั่งขนั้นจึงเป็น
 การยากที่ข้าพเจ้าจะยอมอนุญาตให้ท่านไปได้ พวกแม่ทัพนายกองก็

กล่าวกันว่า ได้มีคำโบราณกล่าวไว้ เมื่อบิดามารดายากจนคนแค่นั้น
 สามารถเห็นความกตัญญูของบุตรได้ เมื่อแผ่นดินเกิดยุคเข็ญจึงจะเห็น
 คุณของขุนนางตงฉิน เมื่อแม่ทัพตกอยู่ในที่คับขันจึงจะเห็นความรักของ
 นายทหาร เมื่อคำโบราณมีปรากฏอยู่ดังนี้ จะให้ข้าพเจ้าทงหยด
 ผู้ซึ่งมีความรักท่านแม่ทัพโดยสุจริต จะให้ทอดทิ้งท่านแม่ทัพเสียอย่าง
 ไรได้ แถการที่จะไปติดตามท่านแม่ทัพทงฉิน แม้ถึงจะต้องลุยไฟหรือ
 ดำน้ำก็ดี ข้าพเจ้าก็คงจะพยายามไปจนได้ ไซ้ว่บุ๋นทงจิ้งตอบว่า
 จะพยายามฝนคำสั่งไปกันจริงแล้ว ต้องควบคุมทหารไปล้อมข้าแต่เพียง
 สองนาย เพราะถ้านายทหารเอกพากันไปเสียหมดแล้ว เกิดอีกข้าศึก
 ลอบยกมาปล้นค่ายจะมีเสียที่แก่ข้าศึกไปหรือ ส่วนการที่ใครจะเป็นผู้
 ไปนั้น เราจะเขียนนามนายทหารทั้งหมดใส่ลงในค้ว ถ้าผู้ใดจับถูก
 ชื่อของตนแล้วผู้นั้นก็เป็นต้องได้ไป นายทหารทงปวงก็เห็นชอบด้วย
 ไซ้ว่บุ๋นทงก็เขียนนามนายทหารทั้งหมดลงในค้ว แล้วได้ในกระบอก
 วรรณกัน จึงส่งไปให้พวกนายทหารจับค้ว งอเส่งกับม้าเทงจับถูกชื่อ
 ของตน นายทหารทงตั้งมีความยินดีค้ำนับตาไปแคงตัวเครื่องสำน
 ล้อมเกราะขึ้นมาถือออกรุก คุมทหารเดินตรงไปยังนำค่ายกิมซิวฉิน จึง
 ให้ทหารร้องทักทายโดยถ้อยคำต่าง ๆ เจียงทำให้ได้ทราบก็แคงตัวใส่เกราะ
 ขึ้นมาถือออกรอกไปรบกับนายทหารทงตั้ง รบกันได้ประมาณยดับเพลิง
 เจียงหักทำเป็นเสียที่ชักม้าพาทหารหนี ปล่อยให้นายทหารทงตั้งยก
 ทหารเดินถ่วงเขาไปในค่ายชั้นใน พองอเส่งกับม้าเทงจับม้าเข้าไปอากาศ
 ในค่ายก็มีมืดมิวไม่หมดหาเห็นหนทางไม่ นายทหารทงตั้งจึงปลุกษากันว่า

เมื่อในค่ายมืดมัวไม่เห็นอันใดเช่นนั้น ทำใจเราจึงจะพบท่านแม่ทัพ
 กับด้อย จะได้ช่วยกันแก้ไขให้พ้นจากความอันตรายได้ ม้าเทงตอบ
 ว่าถ้ากระนั้นเราควรจะตระโกนร้องเรียกนามท่านแม่ทัพด้อย ถ้าคน
 ทั้งสองขานตอบขึ้นในแง่ใด เราก็จะได้พากันบุกเข้าไปในที่แห่งนั้น
 ครั้นปลุกษาเห็นพร้อมกันแล้ว ก็ให้ทหารตระโกนเรียกชื่อท่านแม่ทัพกับ
 ด้อยขึ้น ทหารได้ตระโกนร้องเรียกอยู่เป็นเวลานาน ก็หาได้ยินคนทั้งสอง
 ขานรับขึ้นไม่ ก็มิจุเห็งจึงได้ยื่นเสียงคนร้องเรียกขึ้นบนกับด้อยอยู่ยอชิง
 ก็ทราบข่าวศึกยกติดตามขบวนเข้ามาในค่าย มิจุเห็งจึงเข้ายื่นดี
 เผาไฟเข้าแผ่นหนึ่งก็เกิดเป็นมีคำจวบร่างสูงใหญ่ หน้าเขี้ยวหนวดแดง
 แต่งขบพวกพดมีคำจออกห้อมล้อมนายทหารทั้งสองไว้ ม้าเทงก็บังอรตั้ง
 กั้นกัมาหันหันกดับมาพบมิจุเห็งเขาได้สู้รบกันเป็นด้าวมารถ มิจุเห็ง
 คานทานกำลังแดงมีดคนทั้งสองไม่ได้ จึงหยิบเอาธนูมาเสกแถวขึ้น
 งอตั้งกับม้าเทงได้ยื่นเสียงระฆัง ก็ให้วงงงแผดธนูตีพิศดคกจากหลังม้า
 มิจุเห็งขบกวางเข้าตาศีระนายทหารทั้งสองคอขาดตาย พวกพด
 ทหารเมืองจันทก็ได้เข้าพันทหารทั้งตั้งกับม้าเทงคุมมาตีตายเป็นอันมาก
 พวกที่เหลือตายก็เด็ดสอดหนีออกจากค่าย นำความกลับไปแจ้งกับไขว่
 มุ่นทองทุกประการ เมื่อไขว่มุ่นทองกับนายทหารทั้งปวงได้ทราบว่างอตั้ง
 กับม้าเทงตายในค่ายก็มิชวิติน ต่างคนก็มีความอาลัยร้องไห้รักนายทหาร
 ทั้งสองเป็นอันมาก ส่วนขุนเขียนเมื่อคดาความโศกลงแล้ว จึงคิดใน
 ใจว่าค่ายกิมชีวิตินจะมีฤทธิ์เดชสักปานใด เราจำเป็นจะต้องพยายาม
 ไปตีค่ายกิมชีวิตินให้เห็นประจักษ์แก่ตาจึงจะได้ ครั้นเราจะขออนุญาต

หมุดอายุ 30/03/2565

คือไขว่ฝันของกึ่งคงจะซัดซันไม่ยอมให้ ไปเป็นแน่ ยอ้าเตยเราจะไปแต่
 ผู้เดียวดีกว่า คิดแล้วก็แต่งกายเร็วของต้นนามสรววมเกราะขึ้นมาถืออาวู
 ขันม้าตรงไปยังค่ายกิมช้วน พอไปถึงค่ายกิมช้วนต้นก็ศุดนออก
 ก็ตรงเข้าหาพนทหารทริทริช่ายนำค่ายมาได้ คิดแก้อิวต ทหารทริทริช่า
 ย่นนำค่ายต่อสู้ ฝนชุนเย็นไม่ได้ ก็พากันแตกกระจัดกระจายไป บาง
 คนก็รีบนำความไปแจ้งกับของเจียนว่า ชุนเย็นนับบุบเข้ามาในค่าย
 แต่ผู้เดียว ของเจียนได้ฟังก็มีความยินดี จึงพูดว่าคู่พยามาของเราจะ
 มาหาที่ตายในวอนนแล้ว จึงสั่งให้ทหารทั้งปวงหลัดแหวกทางปล่อยให้
 ชุนเย็นเข้าไปในค่ายได้ตามความประสงค์ เมื่อชุนเย็นเห็นว่าไม่มี
 ทหารออกมากินทาง ก็คิดว่าทหารเมของเงินเกรงกลัวผมจริงไม่อาจมา
 กินทาง ชุนเย็นรีบขันม้าตรงเข้าไปในค่ายกิมช้วน เห็นในค่ายมืดมัว
 ดึงกลางคืน แดงหนทางที่จะต่อไปอีกก็หาเห็นไม่ กับมีลมพัดมาถูกตัว
 อย่างเยือกเย็น จนทำให้ขนลุกขนพองทิวไปทงกาย ชุนเย็นจึงคิดว่า
 ถ้าเราจะบุกบ้นเขาไปในทมตตงน หากพวกข้าศึกชุดหลุมพรางหรือบัก
 เครื่องธำตราอาวูติดไว้ เราคงจะเดี่ยทแก่ข้าศึกเป็นแน่ ครั้นเราจะ
 ไม่บุกบ้นเขาไม่ทีไหนจะพบชุนเย็นนอาเราได้ แม้เราจะเปอนอันตรายตงด้วย
 ประการใด ๆ ก็ดี เราก็จำเป็นจะต้องบุกบ้นเขาไปให้จงได้ คิดแล้วก็
 ตงแซ่ขันม้าให้ว่งค่อไป แต่มาก็หยุดย่นแผ่ร่องชุน ชุนเย็นจะตม้าดีก
 เท่าใด ๆ ก็ตม้ากหาเดินไปพ้นจากที่ใด ย่นอยู่แล้วไม่ ชุนเย็นจึงนึกว่า
 หนทางซึ่งตอนไปคงจะร้ายกาจมาก เทพยดาจึงสติใจไม่ให้ม้าของเราไป

เมื่อซุนเยียนคิดเช่นนั้นแล้วจึงชักม้าจะกลับหนีออกจากค่ายกิมชิวคืน ก็พอ
 ได้ยินเสียงระฆัง ซุนเยียนแลไปเห็นเข็ญองค์หนึ่งออกมากันทางไวแฉ่ว
 ร้องควาคว่า เจ้านายทหารเมืองเข็ญจะหนีไปข้างไหน ซุนเยียนหาได้
 ตอบประการใดไม่รับขับม้าตรงออกไป เข็ญองค์เจ็ญเจ็ญจึงเขยยันเต้เข้า
 เผาไฟ กระจับวีเค็ชก็ถอยออกจากคัมมี้แดงสว่างจะตกลงมาตรงศรัษะ
 ซุนเยียนก็ร้องว่า ชีวิตเราเห็นจะตายอยู่ในค่ายกิมชิวคืนเสียคราวนี้แล้ว
 ก็ขึ้นมาตั้งนั่งอยู่ แต่ซุนเยียนเป็นผู้มมบุญญาธิการ จะได้เป็นถึงฮ่องเต้
 ค้อไป ในภายภาคหน้า เพราะณนมงกรทปประจำตัวซุนเยียนจึงโคตซันรับ
 กระจับไว เข็ญองค์เจ็ญเจ็ญเห็นดังนั้นกมมีความตกใจขึ้นซงก็อยู่ ซุนเยียน
 ครั้นเห็นว่าค้อไม่เป็นอันตราย ก็ขมมาโถมเข้าพันเข็ญองค์เจ็ญเจ็ญ ได้
 ลัวกันเป็นหลายสิบเพลง เข็ญองค์เจ็ญเจ็ญทานกำลังซุนเยียนไม่ได้
 ก็ขับกวางหนีเข้าไปในค่าย ซุนเยียนจึงนึกว่าถึงในค่ายจะมีมัวล็กป่าน
 ไต่กดี ถารับตามเข็ญองค์เจ็ญเจ็ญไปแล้ว ก็คงจะมีทางไปได้เป็นแน่
 เมื่อคิดเช่นนั้นแล้วซุนเยียนก็รีบขับม้าตามเข็ญองค์เจ็ญเจ็ญไป พอไปได้
 ล็กครู่หนึ่งก็เห็นแสงสว่างฉุดพุ่งตรงมาทางข้างหน้า เป็นดวงสว่างเหมือนหยง
 กับผู้พุ่งได้ แดแตกกระจายสว่างซงจึงแลเห็นโรงพิชโรงหนึ่ง ซุนเยียนก็
 หยุดยันตลึงแลดู แต่หาเห็นเข็ญองค์เจ็ญเจ็ญไม่ คงเห็นแต่ภูเขาดินอยู่ภูเขา
 เดียว กมมีเทพารักษ์รูปร่างสูงใหญ่ยืนรักษาภูเขาดินอยู่ ซุนเยียนมีความ
 กัดลมมิอาจที่จะอยู่ช้ำได้ ก็รีบขับม้าหนีไปทางทิศตะวันตกซึ่งเป็นที่ของ
 เข็ญจันเบ็งรักษาอยู่ เมื่อเห็นซุนเยียนขม้ามามาดังนั้นเข็ญจันเบ็งก็รีบเขา
 ยันเต้เผาไฟเข้า โดยอำนาจของยันตบุนตาตเกิดเป็นพระยายมราชกุมทหาร

บิคำจกรากเข้าตักทางซุนเอียนไว๋ ซุนเอียนตกใจกลัวชักมำกกลับหันแแต่
 ไปเห็นเทพารักษ์องค์หนึ่งหนวดแดงผมแดงเขี้ยววงอกออกมานอกปาก มือ
 ถมย่นขวางทางไว๋ ซุนเอียนกย่นคตั่งแตอยู่ พอได้ยินเสียงระฆังก็แแต่
 เห็นเซียนองค์หนึ่ง รูปร่างคล้ายช่เอ็ดถักรบองเหล็กวิ่งควาตมาว่า
 เจ้านายทหารหนุ่มเมืองเอียนจะหนีไปข้างไหน ซุนเอียนตอบว่าท่านเข้าไต่
 ช่อใดจึงบังอาจมายื่นขวางทางเราอยู่ไม่กลัวความตายหรือ เซียนผู้นั้น
 ก็บอกให้เราเข้าจีนซือเบ่งอยู่ณะเขาเอ็งคิ้วซิว เจ้ามิงอาจเข้ามาถึงประตู
 ทูเซียนหมิง เหมือนหนึ่งแพะเข้ามาในฝูงเอ็ด ยังเชื่อว่าจะมีชีวิตรอดไปละ
 หรือ แดเราม่ความสงสัยว่าเจ้ายังเป็นเด็กหนุ่มรูปร่างองอาจ ไม่ควรจะ
 มาตายเสียเลย จึงลงจากหลังม้ามายอมอ่อนน้อมส่ามิกัดเสียโดยดี เรา
 จะพาเจ้าเข้าไปเฝ้าพระเจ้าจิ้นช้อองเต้ ก็คงจะทรงโปรดยกโทษไมให้
 เจ้าเป็นอันตราขายเป็นแน่ ซุนเอียนจึงคิดว่าในขณะนี้ก็เป็นเวลาจวนเจอยู่
 แดว่ลมควรที่จะต้องใช้ถอยมาย เพื่อจะได้ไปพบกับซุนปิ่นอาชองเรา คิด
 แดว่ถกยอมเซียนจิ้นเบ่งว่า ถ้าท่านจะช่วยรับชระได้แแต่ ข้าพเจ้าก็เต็มใจ
 จะยอมส่ามิกัด แต่จะต้องขอพบกับซุนปิ่นอาชองข้าพเจ้าเสียสักหน้อย
 หนึ่งก่อน เซียนจิ้นเบ่งได้ฟังก็หัวเราะแแต่ตอบว่า อาชองท่านนคกเข้า
 ไปอยู่ในภูเขาคินเสียแแต่อยากที่จะพบได้ แลบางที่จะตายเสียแแต่ก็ยังหา
 ทราบไม่ ซุนเอียนจึงตอบว่าอาชองข้าพเจ้านั้นมิฤทธิเศษมาก อาจต้องหนี
 ทายตัวได้ ชย่าวว่าแต่ภูเขาคินเสีย ถึงมาทว่าภูเขาคินก็คงจะแหวกออก
 มาได้คงแหวกกองฟาง ท่านอย่าได้อำพรางเราเลย เซียนจิ้นเบ่งก็ตอบว่า
 หนักเขาคินนั้นมากกว่าจะมีชีวิตต้องหนีตายตัวได้ย่าวไรก็ดี ก็ไม่ตำมารถ

ที่จะทำตายออกไปจากภูเขาคินได้ เมื่อผู้ใดตกเข้าไปอยู่ในภูเขาคินนั้นแล้ว ก็จำเป็นต้องตายทุกคน เพราะฉนั้นเราจึงคิดว่า ชุนเป็นก็คงจะตายไปแล้ว เหมือนกัน ชุนเขียนเมื่อเห็นว่าจะไม่ได้พบกับชุนเป็นส่มดังความประสงค์ แล้ว จึงแต่งอ้อนวอนเขียนเงินเมืองโดยคำอ้อนหวานว่า ขอท่านผู้มี จิตกรรณาจงได้เมตตาโปรดนำข้าพเจ้าออกไปจากค่ายสังข์หน้อยหนึ่ง เกิด เขียนเงินเมืองหัวเราะแล้วตอบว่า ถ้าท่านอยากจะให้เราพาออกไปจากนั้นแล้ว จงลงจากหลังม้าให้คำปฏิญาณต่อเราเสียก่อน เราจึงจะพาท่านออกไปได้ ชุนเขียนตอบว่าตัวเราก็ออยากจะยอมตามความประสงค์ของท่าน แต่ง้าวที่ในมือของเราเราหาหยอมตกลงด้วยไม่ เขียนเงินเมืองได้พาดังนั้น ก็มีความโกรธขบเคี้ยวเข้าตัวชุนเขียนด้วยกระแอมเหล็ก คนทั้งสองสู้รบ กันได้หลายสิบเพลง เขียนเงินเมืองทานกำลังชุนเขียนไม่ไหว ก็ขบเคี้ยวชุนเขียนขบม้าได้ติดตามไป เขียนเงินเมืองเอาเหงากวางสั้นเจี๊ยะ (คือ คีตาวิเศษ) เสกขวางขบไปบนอากาศ คีตาก็ลอยจะตกลงมายังคีรีชะ ชุนเขียน ๆ เห็นตกใจขบม้าหนี โดยบารมีของชุนเขียนเผอิญให้ก้อน คีตานั้นตกลงกับพื้นแผ่นดินหาถูกชุนเขียนไม่ เขียนเงินเมืองจึงคิดว่า ชุนเขียนผู้นั้นจะไปคงจะมีวาศนาเป็นแน่ ถ้ามิเช่นนั้นไหนเลยจะรอดจาก ความอันตรายไปจากก้อนคีตาของเราได้ ชุนเขียนชักม้าหันหนีกลับไป ทางด้านทิศใต้ เขียนเงินเมืองก็ทำได้ไล่ตามไปไม่ แต่เมื่อกำลังชุนเขียน ความม้าไปนั้น มีลมพัดวนอยู่ข้างหน้า แล้วได้ยินเสียงเหมือนคนพูดว่า ชุนเขียนอย่าวิตกไปเลย เราคือเตี้ยซึ่งถูกเขียนขบยุยุดินฆ่าตายที่ประตู ๑ หมดอายุ 30/03/2565 เข็มเขียนหนึ่ง ส่วนชุนเป็นนั้นคงจะคิดอยู่ในภูเขาคิน แต่ยังไม่ทำถึงแก่

ชีวิตไม่ ข้าพเจ้าได้มาคอยช่วยของกันอันตรายให้แก่ท่าน เพราะฉนั้น
 ท่านจึงรีบขมม้าหนีออกไปจากค่ายเสียเถิด ชุนเจียนได้ย่นบีบค้ำจี้ด้อย
 มาบอกถึงนั้น ก็ร้องไห้ร่ำไห้แล้วพูดว่า การที่ท่านมีใจสัตย์ซื่อคือ
 แผ่นดินแถมเมตตาแก่ข้าพเจ้าทั้งนี้ ข้าพเจ้าขอบใจท่านยิ่งนัก แลจะไปทูล
 เจียวอ๋องให้ทางเต็กตั้งส่วนกุศลไปให้ท่าน กับทั้งจะคงคำตบฐาให้
 สัมกับความคิดของท่านด้วย พดยังมีทนต์ชาติคำ ก็แต่เห็นตมพัตห่ม
 วนอยทฆาน่าอีก กับมีกอนเมฆตั้งแดงแดงสว่างฉายนำไปยังหน้า
 ชุนเจียนก็นึกว่า คงจะเป็นวิญญาณของถ้อยมานำให้เราไปทางนั้นเป็นแน่
 พอมาถึงประตูเข้ยมเข้ยมหนึ่ง เข้ยมชุนเจียนเห็นเจ้าก่เขยอนต์เผาไฟ แล
 เขยงตั้งอกุ่นส่วน (คือธงเรียกวิญญาณ) ชุน โบกสำกรมวง ชุนเจียนก็หา
 งวยงเป็นอันตรายไม่ ด้วยบีบค้ำจี้ด้อยคอยบ่งกันรักษาอยู่ เข้ยมชุนเจียน
 เห็นดังนั้นก็มีความซัดใจ ขมเถื่อว่ากระบี่เข้ยมกับชุนเจียนได้หลาย
 ดิบเพลิง เข้ยมชุนเจียนเห็นว่าจะต้านทานกำลังชุนเจียนไม่ได้ ก็เบียด
 นาเตวี่เค้ชเทออกเป็นไฟลุกไล่ชุนเจียน แต่ชุนเจียนหาได้เป็นอันตรายไม่
 ด้วยเมทพุดากบีบค้ำจี้ด้อยคอยบ่งกันอยู่ ครั้นชุนเจียนขมมาไปได้
 ครู่หนึ่ง ก็มีพวกทหารบีบค้ำจี้ตามมาห้อมล้อมหลอนหลอกชุนเจียน
 อยู่สักครู่หนึ่ง บีบค้ำจี้เหล่านั้นก็แตกกระจายหายไปเอง ชุนเจียนก็นึกว่า
 คงจะเป็นบีบค้ำจี้ด้อยมาไล่พวกทหารบีบค้ำจี้เหล่านั้น แตกกระจายไป
 เป็นแน่ ชุนเจียนจึงรีบขมม้าออกจากค่ายชุนใน พอถึงค่ายชุนนอกซึ่ง
 เป็นหน้าท่ของเข้ยมอระวงร์รักษาอยู่ ทหารรักษานำค่ายก็ไปแจ้งให้เข้ยมอ
 ทราบว่า มีคนมีนายทหารห่มบังอาศัพน์ผ้อออกมาถึงหน้าค่าย เข้ยมอ

หมุดอายุ 30/03/2565

ได้ทราบดังนั้น ก็รับแต่งกายสรวมเกราะขึ้นมาก่ออาวธขึ้นมาตรงเข้ารบ
 กับซุนเชียน ๆ ถอยพลางรบพลางหนีออกมาได้เป็นชั้น ๆ จนถึงค่าย
 ของเจียน ๆ ก็ซบทัพหาเข้าด้อมไว้เป็นสำมารถ ซุนเชียนจึงร้องประกาศ
 ไปว่า แต่ค่ายชั้นในซึ่งมีเทพารักษ์ บัศาศแถมเขี่ยนคอยบ้องกันอยู่อย่าง
 กวดขันเรายังเข้าออกได้ โดยสะดวก นับประสาอะไรกับผมของเจ้าจะมา
 ตานทานผมขอเราได้ แล้วก็กว้างเข้าได้พ้นพวกทหารเมื่องจีนเป็นสำมารถ
 ขณะเมื่อซุนเชียนได้พ้นทหารเมื่องจีนอยู่นั้น ก็มาถึงพระเจ้าจันชี่สองเค
 ทรงรับสั่งถามเขี่ยนงุยเทียนนินด้วยกิจการทัพ แลทรงถามถึงเรื่องยา
 อายุวรรณะด้วย เขี่ยนงุยเทียนนินก็กราบทูลอธิบายถึงสรรพคุณของยา
 โดยประการต่าง ๆ พอเจ้าพนักงานนำความมากกราบทูลว่า มีนายทหาร
 หนึ่งคนชื่อซุนเชียนบังอาจตบเข้าไปถึงค่ายชั้นใน แล้วถลัน
 ต่หูกออกมาจนถึงค่ายชั้นนอก ก็ห้ามผู้ใดอาจที่จะตานทานผมซุนเชียน
 ได้ไม่ พระเจ้าจันชี่สองเคได้ทรงฟังก็ตกพระทัยจึงมีรับสั่งว่า แต่ซุนเชียน
 มีเวทมนตร์เป็นอันมากยังต้องติดอยู่ในภูเขาดิน ซุนเชียนนี้เหตุใดจึงหา
 เป็นอันตรายนี่ เขี่ยนงุยเทียนนินก็จับยามตรวจดูจึงทราบว่าเป็นผู้
 มนต์จึงหาได้เป็นอันตรายนี่ เขี่ยนงุยเทียนนินจึงกราบทูลพระเจ้า
 จันชี่สองเคว่า อธิติฤทธิ์ข้อมจะทำอันตรายนี่ได้แต่เฉพาะบุคคลธรรมดา
 ถ้าบุคคลซึ่งมีบุญฉากรเกินกว่าบุคคลธรรมดาแล้ว อธิติฤทธิ์หรือ
 เวทมนตร์ก็หาบังอาจที่จะทำอันตรายนแก่บุคคลผู้นั้นได้ไม่ เพราะฉนั้น
 การที่ซุนเชียนเข้ามาในค่ายก็มิควรวิตกจึงหาได้เป็นอันตรายนี่ แต่ถ้า
 ช่วยกันพยายามจับตัวซุนเชียนได้แล้ว ก็เท่ากับตัดกำลังเมื่องจีนลง

ไปอีกส่วนหนึ่ง เพราะฉนั้นขอพระองค์จงเสด็จคุมทหารเอกออกไปช่วย
 บางที่ก็จะจับตัวขุนเขี่ยนได้เพราะด้วยบารมีของพระองค์ หนึ่งขุนเขี่ยนนั้น
 แต่อยู่สำเภาพันพวกรทหารของเจียนที่ล้อมกอดไว้อยู่แล้ว ยังมีพวกรทหาร
 ท้าพุดวงหนูนเข้ามาช่วยล้อมไว้อีก ก็เหลืออดศึกกำลังที่จะฝ่าฟันบุกบั้น
 ออกไปจากที่ล้อมได้ ขุนเขี่ยนจึงคิดว่าเราครั้งนี้เห็นจะถึงที่ตายเสียแน่แล้ว
 ในทันใดนั้นก็บังเกิดมีลมพายุพัดผิงพัดเป็นฝุ่นฟุ้งจนแต่ไม่เห็นตัวกัน แด
 ทงลมพายุก็หอบเอากรวดทรายพัดซัดเข้าไปในค่ายเมืองจีน จนพวกรทหาร
 เมืองจีนตมตาไม่ชเห็น แดพวกรทหารเมืองจีนจะหลบหนีลมพายุไปยืนอยู่คอย
 ทำร้ายขุนเขี่ยนทางทิศใต้ ลมพายุก็พัดเอากรวดทรายซัดไปทางทิศนั้น เมื่อ
 ขุนเขี่ยนเห็นบังเกิดมีลมพายุเป็นมหัศจรรย์ดังนั้น ก็มีความยินดีรับชมม้า
 ฝ่าฟันออกจากที่ล้อมได้ แดเห็นเขี่ยนอินนายทหารเมืองจีนยืนสั่กัศทางอยู่
 ขุนเขี่ยนก็ชมม้าตรงเข้ารบกับเขี่ยนอิ ๆ ศังลมพายุพัดเอากรวดทรายมา
 เข้าตาจึงทำให้ลมตาธุช้ำคักไม่ถนัด แดถึงเช่นนั้นก็เขี่ยนออกหาได้ทอ
 กอຍไม่ รบกันได้ ไม่ทันถึงเพลง เขี่ยนอิพาดท่าคดถองจากหลังม้า
 ขุนเขี่ยนสั่กัศเข้าไปเองว่าพันเขี่ยนอิคอขาดตาย แดขุนเขี่ยนก็รับชมม้า
 หนึ่งรอดกลับมาไปยังค่ายได้ เมื่อพระเจ้าจันชั่ฮ่องเต้ ได้ทรงทราบข่าวขุนเขี่ยน
 ฆ่าเขี่ยนอิตายหนึ่งเส็ดตลอดไปได้ ทรงตกพระทัยรับสั่งว่าต่อไปภายหน้า
 ขุนเขี่ยนน่าจะเป็นมุนี่ มุนี่ญาคามก้อยคำเชียนญยเตียนยินทหายไฉเป็นมันคง ถ้า
 มิเช่นนั้นไหนเลยขุนเขี่ยนจะมีชีวิตรอดไปได้ รับสั่งแล้วก็เสด็จขึ้น พวกร
 นายทัพนายกองต่างก็กลับไประวงรักษาหน้าที่ของตนตามเดิม

หมดอายุ 30/03/2565

ฝ่ายไชวบูรณ์ของมีความวิตกกังวลขึ้น เห็น ด้วยลอบไปค้ำกาย
กิมชวคนแต่ผู้เดียว จนวันหนึ่งแถวกยงหาได้รบข่าวร้ายดีประการใดไม่

พอนายทหารรักษาประตูเข้ามาบอก ว่า ชุนเอียนกตบมาถึงนำค้ำกาย

ไชวบูรณ์ของก็มีความยินดีจึงซักชวณายทหารออกไปต้อนรับชุนเอียนทันอก
ค้ำกายเห็นชุนเอียนแห่งนี้อาบไปทั้งกาย เล็ดเกราะก็ซุ่มไปด้วยโลหิตมาชาว
ซึกก็เต็มไปด้วยโลหิต จนกลายเป็นเหมือนกับน้ำสีแดง นายทหารทั้งปวง
ก็ชมกาดังแลมมอชุนเอียน บางคนก็เข้าพียงชุนเอียนเข้าไปในค้ำกายให้

อาบนาชำระกายผลัดเครื่องนุ่งห่ม เมื่อชุนเอียนชำระกายเสร็จแล้วไชว

บูรณ์ของก็ให้จัดโต๊ะแด่สุรามาเลี้ยงพร้อมกัน ชุนเอียนจึงเล่าเรื่องทั้งหมด

ให้พวคนายทัพนายกองฟังตลอดตั้งแต่ต้นจนปลาย แลบอก ว่า ดิฉันต้อง

ชาวรพวกซำคักตายอยู่ในค้ำกายกิมชวคน ส่วนชุนบั่นนคิดซิงอยู่ในภูเขาคิน

แต่ชวตรงหาได้เป็นอันตรวยไม่ การที่ข้าพเจ้าได้ทราบทั้งนี้ โดยสืบคำจ

ดิฉันได้มาบอกให้ แลสืบคำจตั้งเข้กับเทพยดาองค์หนึ่งได้คอยบของบิตชาว

ของพวกซำคัก แลสืบบอกหนทางให้ข้าพเจ้าจึงมชวตรงรอดมาได้ ชุนเอียน

พูดแล้วกรองให้คิดถึงดิฉัน แลพวกชุนนางนายทหารก็พากันรองให้คิดถึง

ชุนบั่นนก็ดิฉันเป็นอันมาก ชุนเอียนจึงพูดกับไชวบูรณ์ของว่าเมืออาของ

ข้าพเจ้าจะเป็นนินดูเหมือนได้มอบหนังสือสำคัญให้ท่านไว้นับหนึ่ง ขอท่าน

จงเอาหนังสือนั้นออกมาตรวจดูบางทีก็จะมีข้อความสำคัญ ที่อาจช่วยแก้

ไขให้ข้าของข้าพเจ้ารอดจากอำนาจพวกซำคักได้ ไชวบูรณ์ของก็เห็นด้วย

จึงไปเอาหนังสือนั้นออกมาฉีกผนึกอ่านดูพร้อมกัน ในหนังสือนั้นมีความ

หมดอายุ 30/03/2565

ว่าให้ ไปเชิญเจ้ยวอ่องเจ้าเมืองเอียนชอกมายังค้ำกาย แล้วให้ตั้งโต๊ะเครื่อง

มราชวงศ์รวงเทพยดา กับเขียนผู้วิเศษ ให้มาช่วยข้าพเจ้าภายในหกวัน
ถ้าพ้นจากกำหนดหกวันแล้ว ข้าพเจ้าก็จะถึงซึ่งความตายเป็นแน่
เมื่อได้ทราบข้อความตามในหนังสือเช่นนี้แล้ว นายทนายของทั้งปวง
ก็พากันมีความยินดี ไขว่บันทงจึงให้ขุนเขื่อนเข้าไปกราบทูลเชิญเสด็จ
เจ็วต้องออกมาขังค้าย ขุนเขื่อนก็เข้าไปกราบทูลเจ็วต้องให้ทรงทราบ
ทุกประการ เมื่อเจ็วต้องได้ทรงทราบแล้วก็รีบเสด็จพร้อมด้วยขุนนาง
นายทหารออกจากเมืองตรงไปยังค้ายขุนบัน เมื่อไขว่บันทงได้ทราบข่าว
เจ็วต้องเสด็จจวนจะมาถึงค้าย ก็นำนายทนายออกมารับเสด็จ
เจ็วต้อง แลเชิญเสด็จเจ็วต้องให้เข้าไปประทับที่ในค้าย ไขว่บันทง
จึงเอาหนังสือที่ขุนบันให้ไว้นั้นถวายให้เจ็วต้องทอดพระเนตร เมื่อ
เจ็วต้องได้ทรงทอดพระเนตร ทราบข้อความตามในหนังสือนั้นตลอดแล้ว
ก็มอบสั่งให้เจ้าพนักงานจัดโต๊ะเครื่องบูชา พอเจ้าพนักงานจัดโต๊ะเครื่อง
บูชาเสร็จแล้ว เจ็วต้องจึงทรงจตุรจตุตเหยนวงสวรรค์วงเทพยดาฟ้าแตรดิน
แล้วทรงอธิษฐานว่า ถ้าข้าพเจ้าจะหมกความไม่ได้ก็ทรงเมืองเขื่อนตลอด
ไปชั่วกาลนานแล้ว ก็ขออย่าให้เทพเมืองเงินถอยไปเสีย แดกตามบุญบารมี
ของข้าพเจ้ายิ่งจะมีอยู่คือไป ก็ขอจงให้มีเทพยดาหรือเขื่อนอนวิเศษจงมา
ช่วยขุนบันให้พ้นจากภัยด้วย

ครั้นณยังมีเมฆวนรตวหนึ่ง ชื่อเบเหตงมบุตรชายชื่อเประอ้วน
อยู่ตำบลเมฆานนเขางนทางทิศตะวันตกของเมืองเขื่อน ซึ่งเป็นที่ไชยกม
ตีประกอบไปด้วยภูเขาแต่คนผลไม่ต่าง ๆ เป็นทิวแถววิเวกยิ่งกว่าป่า

หมดอายุ 30/03/2565

อื่น ๆ แด่แม่ นางนงนางนงมาตักถึงพันวนาได้ตักยิ่งกว่าตำนาอื่น ๆ
 เมื่อนกต่าง ๆ บินข้ามตำนานนงนางนงมาตัวก็ตองตายเสียโดยมาก เพราะ
 มักจะเห็นเงาของตัว ในน้ำแต่คิดว่าพวกเพื่อนบินอยู่ ก็ถามถาโผลงไป
 เพื่อจะหาพวกเพื่อนของตน ก็ตกลงไปในตำนาเป็นเหยื่อแก่ฝูงปลาต่าง ๆ
 เพราะฉนั้นตำนานจึงมีชื่อว่างนงนางนง (คือแปลว่าตำนากษาศาโคก) เมื่เหตัง
 กับเป๊อะอ้วนได้มาจำศีลภาวนาอยู่ในถ้ำบนเขา ช้างตำเม่นางนงนางนงอยู่
 ช้างนาน ก็มีไต่คว้าเวียนเวทมนตร์ต่าง ๆ จนอาจทราบเหตุการณ์ได้ร้ายได้
 ท่วงทุกทีคำนี้ทีศ ครั้นอยู่มาวันหนึ่งนางวานรกับบุครหนึ่งจำศีลภาวนาอยู่
 ในถ้ำ มีลมพัดเอากลิ่นธูปเทียนเขยมาหอมระเหยไปทั้งถ้ำ เป๊อะอ้วนก็
 นึกปลาดใจจึงจับยามศุกราวว่า ชุนเป็นตองติดขงอยู่ในค้ำยกิมช้วนตั้น
 ถึงทอับจนอยู่แล้ว บัดนี้เจ็วอ่องเชิญเราให้ไปช่วย แลทงชุนเป็นก็
 เปนส์หายของเราด้วย เราจำเปนจะต้องไปช่วยชุนเป็นในเวถานกัจะ
 จะควร เมื่อกิดเช่นนี้แล้วเป๊อะอ้วนก็เดินเข้าไปค้ำนบมารดาแล้วบอกวา
 ชุนเป็นซึ่งเปนส์หายของข้าพเจ้านั้น ได้ติดอยู่ในค้ำยกิมช้วนตั้นของพวก
 ข้าศึก ถ้าพนักกำหนดหกวันแล้วชุนเป็นก็คงจะตายเปนแน่ แลการที่
 ข้าพเจ้ากับชุนเป็นได้คบกันเปนมิตรดีหายหนี ก็หวังไว้ตำหรับจะช่วยแก้ ไช
 ซึ่งกันแต่กันเมื่อเวลาทุกช้วน บัดนี้ชุนเป็นได้เกิดคัมคความทุกช้วนกับอับ
 จนแล้ว ถ้าข้าพเจ้าจะไม่ไปช่วยชุนเป็นในเวถานกัหาเปนการสมควรไม่
 แม้ถึงค้ำยกิมช้วนตั้นจะร้ายกาจตักปานใดก็ดี ข้าพเจ้าก็คงจะพยายาม
 ไปช่วยชุนเป็นให้จงได้ เพราะฉนั้นขอท่านมารดาจงได้ โปรดอนุญาตให้
 ข้าพเจ้าไปเถิด

เมื่อนางเมื่เหตังได้ฟังบุครกล่าวดังนั้นกัมีความยินดี

จึงว่ามิตรภัยนั้นย่อมจะเห็นใจกันในเมื่อเวลาคับแค้น การที่เจ้าจะคิดไปช่วยขุนบันนั้น แม่พตขยมีความยินดีต่อเจ้าด้วย แต่เจ้าต้องไปที่ค่ายเมื่องเขื่อนก่อน แลทูลให้เจ้วอของมีพระอักษรไปเชิญเขื่อนผู้ใหญ่นะคำมถเขื่อนมอของชิว คือเขื่อนกฤษเกกจ้อของเขื่อนหนึ่ง กับเขื่อนของยาวหนึ่ง ซึ่งเป็นอาจารย์ของขุนบัน แล้วไปเชิญเขื่อนโทแห่งชื่อนะเขาเต่งตองชิว เขื่อนองเจยกงเต่าใจเขายี่เต่งชิว เขื่อนนำเกกจ้อเขาแป๊ะเฮาะชิว ถ้าเขื่อนผู้ใหญ่นั้นได้มาช่วยด้วยแล้ว มารดา ก็เห็นว่าคงจะช่วยขุนบันออกจากค่ายกิมชิวทันได้ หนึ่งดาวประจำตัวของขุนบันนั้น เขื่อนงยเทียบยินได้เอาเก็บไว้ในตลับตั้งอยู่กลางโต๊ะเครื่องบูชาบนโรงพิธี เจ้าจงจำแดงตัวเข้าไปตักเอาตลับเก็บดาวแดงของวิเศษของเขื่อนซึ่งประจำอยู่ตามคานต่าง ๆ เธอไปมอบให้เขื่อนนำเกกจ้อรักษาไว้ แล้วจึงระดมกันยกเข้าตีค่ายกิมชิวทัน ๆ ก็ระแตกไปได้โดยง่าย แป๊ะเฮ้อวันรบคำสั่งค่านับถามารดา เหาะอินบนอากาศตรงไปยังค่ายเมื่องเขื่อน นายทหารที่รักษานำค่ายแลเห็นฉนวนรเือกเด้อนดอยขยับบนอากาศก็มีความปลาตใจ จึงนำความไปทูลเจ้วอของให้ทรงทราบ เจ้วอของจึงทรงรับสั่งถามไฉนขุนบันทองว่า เหตุใดฉนวนรเือกจึงได้มา เหาะเด้อนดอยอยู่ตรงหน้าค่ายตงนี้ ไฉนขุนบันทองจึงทูลว่า ฉนวนรเือกก็คงจะเป็นแป๊ะเฮ้อวันซึ่งได้เป็นสหายของขุนบัน แลเคยได้ช่วยกับขันเมือครั้งตนแผ่นดินเดียดก๊ก ซึ่งขุนบันได้ตกอยู่ในค่ายกิมชิวนั้นมาครั้งหนึ่งแล้ว ฤๅแป๊ะเฮ้อวันมิได้ช่วยแก่ไซ้ไว้ในครั้งนั้นแล้ว ไท่หนดยชีวิต

หม้ออายุ 30/03/2565

ขุนบันจะรอดมาจากจนถึงมานนเตี เมื่อเจ้วอของได้ทรงฟังคงนั้นก็มีพระไทย

ยินดีเป็นอันมาก จึงเสด็จออกไปคอยรับแပြီးช้วนจนนอกร่าย พร้อม
ด้วยขุนนางนายทหารต่าง ๆ

ฝ่ายแပြီးช้วนเสด็จลอยอยู่บนอากาศ แต่ไปยังนำค่ายเมืองเขียน
เห็นขุนนางนายทหารยืนอยู่ค้ำคั่ง แပြီးช้วนก็เหาะตรงไปยังนำค่าย แล้ว
เดินตรงเข้าไปค้ำนบ้เจี้ยวอ๋อง ๆ ก็เชิญแပြီးช้วนเข้าไปในค่ายให้นั่งที่อัน
สมควร แล้วเจี้ยวอ๋องทรงรับสั่งว่า ซึ่งท่านเขียนฉู่วีเศษได้กรุณา
มายังค่ายข้าพเจ้าครั้งนี้ ข้าพเจ้ามีความขอบคุณท่านเป็นอันมาก แ
ดยกจะขออธิบายท่านว่าจะทำอย่างไรดี ขุนปิ่นจึงจะหลุดพ้นจากค่าย
กิมช้วนนี้ได้ แပြီးช้วนก็ทูลตามคำมารดาตั้งให้เจี้ยวอ๋องทรงทราบทุก
ประการ เจี้ยวอ๋องมีพระทัยยินดียิ่งนัก พอเจ้าพนักงานยกนำขามา
ให้แပြီးช้วน ๆ ก็ไม่รับนั่งเฉยเฉย ไซ้ว่บั้นทองรู้อัทยาไศรยก็ให้คิดผลไม่
กับสุรามาให้แပြီးช้วน ๆ ก็รับประทานเป็นที่สบาย ครั้นเจี้ยวอ๋องทรง
แต่งตั้งอ้อที่จะไปเชิญเขียนท่งหลายเสร์จแล้ว ก็ทรงประทานหนังสือ
เชิญเหล่านั้นให้แပြီးช้วนเป็นผู้นำเขาไป แပြီးช้วนค้ำนบ้รับถวายพระหัตถ์
จากเจี้ยวอ๋องแล้ว ก็เหาะเสด็จลอยไปโดยทางอากาศยังเขายุ่นม่องช้วน
แပြီးช้วนจึงนึกว่าคำบถเขายุ่นม่องช้วน เราก้ไม่ได้มาหลายสิบปีแล้ว
สถานที่ต่าง ๆ ก็ยังสำราญร่มรื่นอยู่ทุกคำบถ แပြီးช้วนจึงเสด็จลอยลง
ที่หน้าเขา เดินตรงเข้าไปในถ้ำพบศิษย์เขียนฉู่วีเศษหนึ่งก้จ้ได้วาเจี้ยวโห
แပြီးช้วนจึงเดินเข้าไปค้ำนบ้แล้วถามว่าท่านยังสบายดีอยู่หรือ เจี้ยวโห
จ้ได้วาแပြီးช้วน จึงตอบว่าข้าพเจ้าก็สบายดีอยู่ แต่ตัวท่านมีกิจ

หมดอายุ 30/03/2565

ค้ำนี้ไค้จึงได้พยายามมาจนถึงเขานี้ แပြီးช้วนก็เจ้าช้อความให้เจี้ยวโหพา

ทุกประการ เจียวโห้จึงนำเป๊อะฮ้วนเข้าไปในถ้ำ เป๊อะฮ้วนแต่เห็นเขี่ยน
 ของเสียนนงซัดส์มาซ้อยบนแท่นศิลา เป๊อะฮ้วนก็เดินไปคุกเข่าลงคำนับ
 แล้วส่งหนังสือเจียวฮ้องให้เขี่ยนของเสียน ๆ วมหนังสือมาอ่านดูแจ้งข้อ
 ความตลอดแล้ว จึงพูดกับเป๊อะฮ้วนว่าซุนปิ่นเป็นศิษย์ของเราที่จริงอยู่
 แต่ซุนปิ่นก็ยอมทวาทเหตุดั่งรายแล้ว ซุนปิ่นไม่ควรจะขัดอำนาจฟ้า
 แด่ดิน ซึ่งไปทำศึกกับผู้มีบุญญาธิการตั้งเป็นตน แต่ถ้าจะว่าไปแล้ว
 การที่ซุนปิ่นทำศึกครั้งนี้โดยความแค้น ซึ่งควรนับว่าเป็นการจำเป็น
 อยู่ แด่บดินเมือมาถึงคราวเคราะห์กรรมของซุนปิ่นเข้า จะให้เราทำ
 อย่างไรได้ แต่เมือครึ่งตนแผ่นดินเดียดก๊ก ซุนปิ่นไปตกอยู่ในค่าย
 ขิมหันดินเราก้ไปช่วยครึ่งหนึ่ง เกือบตัวเราแทบจะถึงแก่ชีวิตด้วย
 น้หากว่าเขี่ยนนงเก็กจือมาช่วยแก้ ไชยท่วงที เรากับซุนปิ่นจึงมีชีวิต
 รอดมาจนทุกวันนี้ได้ ส่วนเหตุการณ์ครั้งนี้ ซุนปิ่นจะเป็นไปโดย
 ประการใดก็แล้วแต่ชะตากรรมของเขาเถิด เราไม่อยากจะประพฤติกการ
 ซึ่งผิดจากกิจของเขี่ยนให้เป็นการเดือดร้อนเลยเป็นอันขาด เป๊อะฮ้วน
 ได้ฟังเขี่ยนของเสียนพูดจาบทพูดไปดังนั้น เป๊อะฮ้วนจึงตอบเขี่ยนของ
 เสียนว่า อันถ้อยคำของท่านที่กล่าวหนักเป็นการควรอยู่ แต่ซุนปิ่น
 เป็นศิษย์ของท่าน ก็เปรียบประดุจหนึ่งบุตรของท่านเหมือนกัน ถ้าท่าน
 คิดเสียไม่ไปช่วยเช่นนี้ โลกก็คงจะสันนิษฐานว่าซุนปิ่นได้ประพฤดิชั่วร้าย
 โดยอย่างใดอย่างหนึ่งแก่ท่าน ท่านจึงได้ตัดความอาลัยในซุนปิ่นได้
 แลอนงถ้าเขี่ยนนงเก็กจือหนึ่งไปช่วยซุนปิ่นพ้นจากไทยได้แล้ว ท่านจะ
 หน้ได้รับความปลอดภัยหรือ การที่ข้าพเจ้าได้กล่าวเช่นนี้ทั้งนี้เพือจะคิด

หมตอายุ 30/03/2565

เตือนไม่ให้ความเสียหายเกิดขึ้นแก่ตัวท่านต่อไปในภายภาคหน้า
 ของเสียนได้ฟังคำแฉะอ่อนตักเตือนดังนั้นก็ยั้งนงตรึกครองอยู่
 เชี่ยนของยาวเป็นหนึ่งในของเชี่ยนของเสียน เมื่อได้ฟังพิชายกับแฉะอ่อน
 ได้ตอบกันดังนั้น ก็เดินออกมาจากในห้องแล้วพูดกับเชี่ยนของเสียน
 พิชายว่า ถ้าท่านจะไม่ไปช่วยขุนปั้นครั่งนงแล้ว เชี่ยนทงหลายกัคงจะ
 ครอบงำท่านได้ การที่แฉะอ่อนเตือนสติท่านนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการถูก
 ทุกข้อ แลถ้าท่านจะไม่เมื่อใดข้าพเจ้าจะตามไปช่วยท่านด้วย เชี่ยน
 ของเสียนก็ตกลงในใจที่จะไปช่วยแก้ไขขุนปั้น ครั่งตั้งให้เชี่ยนเจียวโห
 คีษย์รักษาถ้าไว้ให้จงดี แลก็ชวนเชี่ยนของยาวกับแฉะอ่อนเดินออก
 จากถ้ำ เหาะตรงไปยังค่ายเมืองเชี่ยน แฉะอ่อนก็นำเชี่ยนทงสองเข้าไป
 เผาเจียวของ ๆ จึงให้เชิญเชี่ยนทงสองนั่งทอนส้มควรว แลเจียวของ
 ทรงรับสั่งกับเชี่ยนทงสองว่า การที่ท่านอุส่าห์มาทวงข้าพเจ้ามีความ
 ขอบใจท่านเป็นอันมาก แลอยากขอให้ท่านช่วยแก้ไขขุนปั้นให้รอดจาก
 ความอันตรายด้วย เชี่ยนของเสียนจึงทูลว่า ค่ายกิมชิวคินนั้นเป็นค่าย
 ที่ร้ายกาจนัก เห็นจะเหลือกว่าสติปัญญาของข้าพเจ้าทงสองที่จะตี
 ค่ายนั้นให้แตกไปได้ ถ้าพระองค์ได้โปรดเชิญเสียนผู้ใหญ่มาร่วมด้วย
 อีกแล้วจึงจะตีค่ายกิมชิวคินแตกได้ แฉะอ่อนจึงทูลเจียวของว่า มารดา
 ของข้าพเจ้าได้สั่งมาว่า ถ้าจะตีค่ายกิมชิวคินแล้วก็คงไม่เชิญเชี่ยน
 นำเก็กจิวให้มาช่วยด้วย เชี่ยนทงสองได้ฟังก็เห็นชอบ จึงชวนกัน
 ถวายคำนับลาเจียวของ เหาะตรงไปยังเขาแฉะเฮาะซิว ครั้นถึงจึงเดิน
 ตรงไปยังหน้าถ้ำ แลเห็นแฉะเฮาะทงจิวคิษย์ของเชี่ยนนำเก็กจิวยืนอยู่

หมตอายุ 30/03/2565

แป๊ะเฮ่าท่องจอกใจเขียนทั้งสามได้ จึงพาเขียนทั้งสามเข้าไปในท่า
เขียนทั้งสามก็เดินตรงเข้าไปคุกเข่าคำนับเขียนหน้าเก๊กจ้อ ๆ จึงถามว่า
ท่านทั้งสามมาด้วยกิจอันใดหรือ แป๊ะฮ้วนก็คำนับส่งหนังสือเจียวของ
ให้เขียนหน้าเก๊กจ้อ ๆ รับหนังสือมาอ่านดูทราบความแล้วก็ถอนใจใหญ่
แล้วตอบว่า ไม่ควรเลยที่ท่านทั้งหลายจะประพาศดวงอำนาจฟ้าแต่ดิน แด
จะให้เราไปช่วยอย่างไรได้ เขียนทั้งสามก็ช่วยกันช้อนวอนเขียนหน้าเก๊กจ้อ
โดยประการต่าง ๆ เขียนหน้าเก๊กจ้อขมิได้ก็รับว่าจะต้องไปช่วยอีกสัก
ครึ่งหนึ่ง แล้วให้แป๊ะเฮ่าท่องจ้อไปหิบบเขาของวิเศษมา แป๊ะเฮ่าท่องจ้อ
ก็หิบบของวิเศษมาให้เขียนหน้าเก๊กจ้อหลายสิ่งหลายอย่าง เขียนหน้า
เก๊กจ้อจึงพูดกับแป๊ะเฮ่าท่องจ้อว่า เจ้าจงมาไปกับเราเถิด ร่างกายของ
แป๊ะเฮ่าท่องจ้อก็กลับกลายเป็นนกแป๊ะเฮ่าไม่โดยทันที เขียนหน้าเก๊กจ้อ
จึงตั้งศิษย์อื่น ๆ ให้อยู่ระวังรักษา เมื่อตั้งการรักษากาเสร็จแล้ว
ก็ขนนึ่งบนหลังนกแป๊ะเฮ่า ๆ ก็พาบินขึ้นบนอากาศ เขียนทั้งสามก็เกาะ
ตามไป มีขามนาก่ม่าถึงค่ายเมืองเอียน พวกนายทหารจึงนำความ
ไปทูลเจียวฮ้วนว่าเขียนทั้งสามมาถึงแล้ว เจียวฮ้วนก็เสด็จออกมาขังนำค่าย
เขียนทั้งสามก็เกาะถอยตรงตงยังนำค่าย แล้วเดินเข้าไปคำนับเจียวฮ้วน ๆ
ก็ยกหัตถ์ขึ้นประสูทรน้อมของคองรับคำนับ แล้วเชิญให้เขียนหน้าเก๊กจ้อ
เข้าไปในค่ายแต่ให้หนึ่งทอนส้มควรว เจียวฮ้วนมีรมสั่งให้เจ้าพนักงานจัด
โต๊ะเครื่องแจมาเลี้ยงเขียนหน้าเก๊กจ้อ ๆ ทูลว่า ข้าพระเจ้าไม่ได้รับ
เครื่องบริโภคมานานแล้ว ด้วยข้าพระเจ้าได้รับประทานยาวิเศษอยู่
เสมอ เพราะฉนั้นข้าพระเจ้าจึงหาต้องรับประทานอาหารสิ่งใดสิ่งหนึ่งไม่

เจียวอ๋องก็ทรงเอาเรื่องการทัพศึกให้เสียนำเก๊กจ้อฟงทุกประการ แล้ว
 ทรงอ้อนวอนเสียนำเก๊กจ้อให้คิดช่วยทำค่ายค่ายกิมช้วนั้น เพื่อจะได้
 ช่วยซุนปิ่นให้พ้นจากความอันตรายด้วย แต่ถ้าท่านช่วยข้าพเจ้าล้มล้าง
 ความปรารถนาในครั้งนั้นแล้ว ข้าพเจ้าจะจากบุญคุณของท่านลงไว้ใน
 แผ่นทองคำ ให้เป็นที่ระลึกไปชั่วบุตรหลานเถื่อน เช่นนำเก๊กจ้อจึง
 ทูลตอบว่า การที่ข้าพเจ้ามาทางนี้คงใจจะมาช่วยคับทุกชีวิตของท่าน
 แลทั้งจะช่วยซุนปิ่นให้พ้นจากภัยด้วย ทว่าใจจะคิดเลาบุญคุณตอบแทน
 โดยอย่างใดอย่างหนึ่งจากพระองค์ไม่ แต่การที่จะคิดเข้าตีค่ายกิมช้วนั้น
 นั้น ข้าพเจ้าจำเป็นจะต้องไปตรวจให้ทราบสิ้นเชิงเสียก่อน มิเช่นนั้น
 ก็ยากที่จะทราบทางหนทางใดของค่ายกิมช้วนได้ เจียวอ๋องได้ทรงฟังถ้อย
 พระทัยยินดี จึงทรงรับสั่งว่าก็สุดแล้วแต่ท่านจะเห็นควร ข้าพเจ้าขอ
 มอบอาณัติให้สำหรับกรมบังคับบัญชาของทัพให้แก่ท่านทั้งสิ้น เช่น
 นำเก๊กจ้อจึงชวนแฉะอ้วนเหาะตรงไปยังค่ายกิมช้วนั้น ในเวลาดั้นวันนั้น
 พอเหาะไปถึงนำค่ายกิมช้วนั้นด้านทิศตะวันออก แลเห็นพวกทหารจุดโคม
 แดคมเพลิงสว่างรอบค่ายทุก ๆ ชั้น ก็มีธงปักทุก ๆ ด้าน มังจ้าวทวน
 แลลมแลดาวมั่งกรอบทุก ๆ ค่าย ในค่ายชั้นในมีเทพารักษ์ประจำรักษา
 อยู่ทุก ๆ ประตู แลมีอาถรรพ์ฝังอยู่ด้วย ก็มีพดด้วงล้อมอยู่รอบค่าย
 ในค่ายชั้นในมีโรงพิธีตั้งโต๊ะเครื่องบูชาไว้กลางโรง มีตลับปิดเลข
 ยันต์วางอยู่บนกลางโต๊ะหนึ่งตลับ แลยังมีโหมกกิมแซ (คือเจ้าดาว) คอย
 ระวังรักษาตลับอยู่ เช่นนำเก๊กจ้อก็ทราบได้ว่า ตลับนั้นคงจะเป็น
 ตลับสำหรับเก็บดาวประจำตัวของซุนปิ่นเป็นแน่ จึงตั้งแฉะอ้วนบังกาย

เขาไปตึกเขาตลับนั้นมา แม้ช้วนก็บังคับกายเขาไปตามคำสั่ง แต่หาได้
 เขาไปถึงที่โต๊ะเครื่องบุษานนไม่ เพราะวาทติกรรมชั่วของวิเศษห้อมล้อม
 อยุ่เต็มอณอย่างกับร่างแหเหล็ก แม้ช้วนมีอาจทำตายก็มีชั่วเขาไม่ได้
 ถัดของกตัมออกมาแจ้งให้เขียนนำเกกจือทรวบทุกประการ เขียน
 นำเกกจือจึงว่า ถ้ากระนั้นเราพากันกตัมไปค่ายเสียก่อนเถิด แล้วจึง
 ค่อยคิดมาตึกเขาตลับไปต่อภายหลัง ว่าแล้วก็ช้วนกับเกกจือมามายัง
 ค่ายเมืองเขียน เขียนนำเกกจือจึงพูดเจี้ยวอ้อองว่าค่ายกิมช้วนคนร่าย
 กากนิก เพราะด้วยมีกิมช้วนของยูโตยุดใจประจำอยู่ จึงเป็นการยาก
 ที่จะตีค่ายกิมช้วนให้แตกไปง่ายได้ ข้าพเจ้าจำเป็นจะต้องมีหนังสือไป
 เชิญเขียนอีกสามตำบลให้มาช่วยจึงจะได้ ทูตแล้วเขียนนำเกกจือก็
 เขียนหนังสือขึ้นสองฉบับ ส่งให้แม้ช้วนแล้วตั้งว่า ฉบับหนึ่งเชิญ
 เขียนตจันหยินที่เขาเซี่ยชะว อีกฉบับหนึ่งเชิญเขียน โท่เหิงซันณะเขา
 เต่งตองช้วน แม้ช้วนคำนับรับหนังสือแล้วก็เหาะไป เขียนนำเกกจือ
 จึงเรียกแม้เฮ่าท่งจือให้นำเอาเขียน (คือมายสำหรับเรียกเขียน) ให้
 ไปเชิญเขียนของเจกกงที่เขาตองช้วนให้มาโดยเร็ว แม้เฮ่าท่งจือ
 คำนับรับบ้าย แล้วก็แปลงกายเป็นนกแม้เฮ่าคาบมายบินตรงไปยังเขา
 ยี่ตองช้วน

ฝ่ายแม้ช้วนครั้นมาถึงเขาเซี่ยชะว ก็เดินตรงไปยังปากถ้ำแดง
 เห็นประตูคาบคอย แม้ช้วนก็ตะโกนร้องเรียกด้วยเสียงอันดัง มีศิษย์
 ของเขียนคนหนึ่งวิ่งออกมาเปิดประตูให้ แล้วถามแม้ช้วนว่ามีกิจอันใด

หมดอายุ 30/03/2565

แป๊ะฮ้วนจึงตอบว่า เซียนน่าเก็กจ้อใช้ให้ข้าพเจ้าถือหนังสือมาค้ำับ
 อาจารย์ของท่าน คิษยผูนจึงบอกว่าท่านอาจารย์ไปหาเซียนโทแห่งซุนท
 เขาแต่งตั้งชวักอนน่านตั้งครุ่เดียว แถบบอกว่าเย็นจึงจะกลับมา ถ้าท่าน
 มีความประสงค์ก็อยากจะพบกับท่านอาจารย์ของข้าพเจ้าแล้ว ก็ขอเชิญให้
 ท่านคอยอยู่พอเวลาดิเ็นท่านอาจารย์ก็คงจะกลับมาเป็นแน่ แป๊ะฮ้วนได้
 ฟังดังนั้นก็มีความยินดีจึงพูดว่า ข้าพเจ้าก็อยากจะพบเซียนโทแห่งซุน
 เหมือนกัน พุดแล้วก็ตามคิษยผูนนเหาะตรงไปยังเขาแต่งตั้งชวัก ครั้น
 ถึงก็เหาะตรงลงทนาดิ เห็นคิษยเซียนผู้หนึ่งขนถอกกระเซ้าคอกไม่อยู่
 แป๊ะฮ้วนก็เดินตรงเข้าไปถามว่า ท่านเซียนอาจารย์ของท่านอยู่หรือไม่
 คิษยผูนก็ตอบว่าท่านอาจารย์ของข้าพเจ้าอยู่ แต่ดินถาก้างนั่งสนทนา
 อยู่กับเซียนตจวนหยิน แป๊ะฮ้วนได้ฟังก็มีความยินดี จึงบอกกับคิษย
 ผูนว่าเรามักจทจะคองพบกับท่านทั้งสององค์ เพราะฉนั้นขอท่านจง
 นำเราให้พบกับอาจารย์ของท่านเถิด คิษยผูนก็นำแป๊ะฮ้วนเข้าไปข้าง
 ในถ้ำ แป๊ะฮ้วนแต่เห็นเซียนทั้งสองกำลังนั่งสนทนากันอยู่ จึงเดินตรง
 เข้าไปค้ำับแล้วส่งหนังสือให้เซียนทั้งสองคนดะฉบบ เซียนทั้งสองก็
 ยืนขึ้นค้ำับรับหนังสือ แล้วฉีกฉนักออกอ่านดู เมื่อได้ทราบความ
 ตลอดจนแล้ว จึงเรียกให้คิษยจัตโตะผลไม้ม่าให้แป๊ะฮ้วนรับประทาน
 แล้วทั้งสองก็เดินเข้าไปในห้อง เซียนทั้งสองจึงปฤกษากันว่ากรทที่เกิด
 มีเหตุเช่นทงนี้ ก็เพราะชุนบิณมิได้ประพฤคิตามกิจของเซียนจึงต้องถูก
 ขิงฮยในท่อนตราย แต่ครั้นเราจะไม่ไปช่วยก็เกรงใจเซียนน่าเก็กจ้อ
 เพราะเป็นผู้ใหญ่ได้ม่าออกปากแล้ว เราจำเ็นต้องไปช่วยตามสติกำลัง

ที่จะช่วยได้ เมื่อคิดตกตงกันเช่นนี้จึงหยิบของวิเศษออกมาจากในหีบ
 แดตั้งให้ศิษย์อยู่รักษาตา พอแป๊ะซ้วนเส่งผลตไม้แล้วก็ช้วนกันเหาะไปยัง
 เขาเซียงชิว เซียนตจันหยินก็เข้าไปเอาของวิเศษที่ในตาแล้วเดินถ่ม
 ออกมานอกตา เซียนโทเหิงซุนบอกว่าจะไปทางเมืองต่าง พุดตงก็
 คำดินหายไป แป๊ะซ้วนกับเซียนตจันหยินก็เหาะไปทางอากาศ ส่วน
 แป๊ะเฮ่าะทองจือก็บ้ายอำนาจมาถึงเขาตงชิว แดเห็นประตูปากถ้ำมืด
 จึงตะโกนร้องเรียกไป มีศิษย์ออกมาเปิดประตูถามว่าท่านมาด้วยกิจ
 อันใด แป๊ะเฮ่าะทองจือก็บอกว่า เซียนน่าเก็กจือให้เรานำบ้าย
 มาให้อาจารย์ของท่าน ศิษย์ผู้นั้นก็นำความเข้าไปแจ้งกับเซียนของเจ๊กกง
 อาจารย์ เซียนของเจ๊กกงได้ทราบกริบคลั่งตถันออกมาค้ำบรับบ้ายเข้า
 ไปในตา แดเชิญแป๊ะเฮ่าะทองจือให้นั่งที่อันตมควว แดจึงถามแป๊ะเฮ่าะ
 ทองจือว่า การที่ท่านเซียนน่าเก็กจือให้ท่านนำบ้ายมาให้ข้าพเจ้าด้วย
 กิจอันใดหรือ แป๊ะเฮ่าะทองจือจึงบอกว่าซุนมันไม่ทำสงครามช่วยเมือง
 เซียน ปดิดนเดียทแก่ข้าศึกคงตกอยู่ในค่ายกิมชวตุน เซียนน่าเก็กจือ
 มีความกรุณาอยากจะช่วยซุนมันไว้ขอตั้งกรวหนึ่ง จึงให้ข้าพเจ้านำ
 บ้ายมาเชิญท่านไปช่วยคิดอ่านใน การที่จะช่วยซุนมันให้หลุดพ้นจากค่าย
 กิมชวตุนนั้น เมื่อเซียนของเจ๊กกงได้ทราบเหตุแล้ว ก็คิดว่าครั้นเราจะไม่
 ไปช่วยก็เกรงใจเซียนน่าเก็กจือ จึงจำเป็นต้องไปช่วยตั้งกรวหนึ่ง
 คิดแล้วก็ถ่มเข้าไปหีบของวิเศษออกมาจากหีบ แดตั้งศิษย์ให้รักษาตา
 ไว้ให้ดี เมื่อตั้งศิษย์เสร็จแล้วก็บริกรรมเรียกภวราชสี่หั้นทองมา พอ
 วิชาสี่หั้นทองมาถึง เซียนของเจ๊กกงก็ชวนซุนมันหลังภวราชสี่หั้น ช้วน

แป๊ะเฮ่าระท่องจ้อเหาะตรงไปยังค้ายเมืองเฮียน เจี้ยวอ๋องได้ทรงทราบ
 ก็เสด็จมายังนาค้ายพร้อมด้วยขุนนางนายทหาร เชิญเขียนของเจ๊กกง
 เขาไปยังในค้าย ต่างคนต่างก็คำนับกันตามธรรมเนียม แล้วจึงปฤกษา
 กันถึงการที่จะเข้าทำถายค้ายกิมชว้คั้นน กิมเขียนผู้ชุนมาจากแผ่นดิน
 อีกลงคหนังสือหน้าเหลืองหวอดคั้น ขุนนางนายทหารเห็นเขาก็พากันตกใจ
 เขียนนำเกกจ้อกรองเชิญเขียนโทเหิงชุนให้เขามานั่งในที่ประชุม เขียนโท
 เหิงชุนก็เดินตรงเข้าไปคำนับเขียนนำเกกจ้อกับเจี้ยวอ๋อง แดเขียนทงหลตาย
 แดวกเจ๊างงในที่ประชุมตามลำดับของตน เจี้ยวอ๋องจึงโปรดให้
 เจ๊าพนักงานจัดโต๊ะเครื่องแจมคาง แดเชิญให้เขียนทงหลตายเส้พยอาหาร
 ตามความสบาย ครั้นเมอพวกเขียนทงหลตายเส้พยอาหารกันแล้ว
 เขียนนำเกกจ้อจึงพูดขึ้นว่า การที่เจี้ยวอ๋องได้ทรงเชิญให้พวกเรา
 ทงหลตายมาประชุมกันครั้งนี้ ก็โดยหวังพระไทยว่าจะขอแรงพวกเรา
 ให้ช่วยแก้ไชชุนน้อออกมาให้พ้นจากค้ายกิมชว้คั้นนได้ แดข้าพเจ๊า
 กับแป๊ะอ๋องนได้ตอบเขาไปตรวจคในค้ายกิมชว้คั้นนมาครั้งหนึ่งแล้ว แม
 ค้ายกิมชว้คั้นนจะคัมขันร้ายกาจสักเพียงใดก็ดี แต่ถ่าท่านทงหลตาย
 พร้อมใจช่วยกันแล้ว เราก็คงจะทำถายค้ายกิมชว้คั้นนได้เป็นแน่ เขียน
 ทงหลตายก็พร้อมกันพูดขึ้นว่า ข้าพเจ๊าทงหลตายคงจะอ่อนองคุณท่าน
 ให้เต็มตามสติกำลัง ขอท่านอย่าได้มีความวิตกเถย เขียนนำเกกจ้อ
 กับเจี้ยวอ๋องได้ยืนเขียนทงหลตายพร้อมกันพร้อมกันเช่นน กิมความ
 ยินดี เขียนนำเกกจ้อจึงตอบกับเขียนทงหลตายว่า การที่ท่านทงหลตาย
 พร้อมใจกันคิดจะช่วยทงน ข้าพเจ๊ามีความขอใจท่านเป็นอย่างที่สุด

หมดอายุ 30/03/2565

แต่ทั้งนี้เสียทั้งใจของใต้ทรงคงพระไทยไว้ด้วย แต่ในการที่จะไป
 ต่ค้ากิมชวตคนครน ข้าพเจ้ายังมีความวิตกขยี้กอย่างหนึ่ง คือใน
 ค่ายกิมชวตคนนหมกิมชวตของวิเศษคชยบ้องกันอยู่ ท่านผู้ใดจะอาสา
 ไปยังตำบลไซของเกกตชกรบาทตุลยู่โตยุดใจ ขอยมบาตรของยู่โตยุดใจ
 มาเรียกกิมชวตของวิเศษเขาเข้าเก็บเสียในบาตรนั้นเดี๋ยว เรายังคงจะ
 ต่ค้ากิมชวตคนให้แตกไม่ได้ โดยง่าย อนึ่งกิมชวตของวิเศษกับบาตรนั้น
 เปรียบเหมือนประคูปตรกับมารดา ถ้ากิมชวตเห็นบาตรเขาเดวก็คง
 จะวิ่งเข้าไปอยู่ในบาตร เหมือนนึ่งกับทาร์กวงเข้าไปหามารดานั้น
 เมื่อแปะช้วนได้ ยินเขียนนำเกกจอกถาวซินเซ่นนึ่ง ก็เข้ารับอาษาว่า
 ข้าพเจ้าจะเป็นผู้ ไปนำเอาบาตรของยู่โตยุดใจมาเอง เขียนนำเกกจอก
 กิมชวตคนขึ้นดี จึงทูลเจี้ยวของใหม่ถวายพระหัตถ์ ไปถวายยู่โตยุดใจ
 ทูลขอยมบาตรนั้น เมื่อเจี้ยวของทรงพระอักษรแล้วก็ประทานให้แก่
 แป๊ะช้วน ๆ คำนับรับถวายพระหัตถ์เหาะตรงไปยังทิศควนตก มีช้านาน
 ก็บรรจถึงตำบลไซของเกกตชกร แป๊ะช้วนจึงเจ็ดนดขยลงจากอากาศ
 เตี้ยเดินไปตามชายเขา แป๊ะช้วนเดินพลางชมพลางแดดดูเป็นที่เพ็ดดิเพดิน
 ดำราวญมาก ด้วยภูเขานั้นประกอบไปด้วยต้นผลไม้แดดดอกไม้ส่งกลิ่น
 หอมฟุ้งตระหลบตลอดทั่วทางที่เดินไป เสียงนกก็ร้องวงเวงวิเวกใจ
 แดงไม้ก็ร่มเย็นตลอดทาง แป๊ะช้วนเดินชมเพดินมิได้หยุดยั้ง เดินเรื่อย
 เข้าไปจนถึงชนใน เทพารักษ์ซึ่งรักชายอยู่ในนั้น เมื่อเห็นวานรเผลอ
 เดินตรงเข้ามาก็มีความปลาดใจ จึงร้องถามไปว่าวานรตนนั้นมาจากไหน
 หมดอายุ 30/03/2565
 แต่มกิมชวตคนใจจึงได้บังอาจเดินถ่วงเข้ามาในทันที แป๊ะช้วนได้ฟังก็ตกใจ

เดินตรงเข้าไปคำนับเทพารักษ์ของคนนี้ แล้วบอกว่าเจ้ยวอ่องเจ้าเมืองเขียนให้ข้าพเจ้าเชิญตายพระหัตถ์มาถวายอยู่ใต้อู่โตไ้ เพราะฉนั้นขอท่านเทพารักษ์ได้โปรดนำความไปกราบทูลให้ยูใต้อู่โตไ้ทรงทราบด้วย เทพารักษ์ก็นำเอาถ้อยคำของแปะอ้วนไปกราบทูลยูใต้อู่โตไ้ให้ทรงทราบ ยูใต้อู่โตไ้จึงมีรับสั่งให้เทพารักษ์นำแปะอ้วนเข้าไปเฝ้าพระองค์ที่ในวิหาร เทพารักษ์ก็ก้มบิมนำแปะอ้วนเข้าไป แปะอ้วนเดินเข้าไปแต่เห็นวิหารรุ่งเรืองคู่ซัดว่างสง่างาม แต่ประคัมไปด้วยเครื่องเพ็ชรพลอยต่าง ตูเปนที่สดอาดคายังนั้ ครั้นแปะอ้วนเข้าไปถึงยูใต้อู่โตไ้ก็คุกเข่าลงคำนับถวายหนังสือของเจ้ยวอ่อง ยูใต้อู่โตไ้ก็ทรงรับหนังสือมาทอดพระเนตรเมื่อทรงทราบเหตุการณ์ตลอดแล้ว จึงมีรับสั่งว่าอินทิมชีวิตของฉิเคียนนั้นได้เกิดขึ้นในภูเขานี้ เขียนงุยเทียนนิมาขอเอาไป แต่ได้พยายามทำพิธีปลุกเศกด้วยเวทมนตร์ต่าง ๆ กิมชีวิตจึงได้มีอินทิมหารมากขึ้น หนึ่งเขียนงุยเทียนนิได้เอาไ้ศรยกิมชีวิตเป้นประธานในค่ายกิมชีวิตนี้ เพื่อจะต่างผจญชีวิตรชุนบนันน เราก็ได้ทราบอยู่ทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว แต่ซึ่งเราจะให้ ยัมบาตร์ของเราไปถอนกิมชีวิตมานั้น ก็หาใช้กิจของเราที่ควรจะกระทำไม่ เพราะเราเป็นลัษณะต้องรักษาอารมณเป้นกลางอยู่เส่มช เพราะฉนั้นท่านจงกลับไปบอกแก่เจ้ยวอ่องเถิด ว่าชุนบนันยังหาถึงที่ตายไม่ เป้นแค่เวรกรรมซึ่งทำไว้แต่หนหลังตามมาฉนั้นเอง เมื่อหมดเกณฑ์ของเวรกรรมนั้นแล้ว ชุนบนันก็คงจะรอดพ้นจากความอันตรายได้ แปะอ้วนได้ฟังยูใต้อู่โตไ้ทรงทำนายนตั้งนถมิความยิน ถวายนมสักการถายูใต้อู่โตไ้

ตามที่ยูโยศุโงโงได้ทรงทำนายนามันให้ทรงทราบทุกประการ เจี้ยวของ
 กิมพระไทยยนต์ เขียนนำแกกจ้อจึงพูดชวนว่า เมื่อยูโยศุโงโงทรง
 ทำนายนามัน เราคงจะตัดขายกิมชีวิตคนได้เป็นแน่ แต่คงจะต้อง
 เอายาวิเศษไปให้ขุนบั้นถิ่นเสียสักเม็ดหนึ่งก่อน เพื่อจะบ้องกันไม่ให้
 ชีวิตขุนบั้นเป็นอนันตรายไปได้ จนกว่าเราจะตัดขายกิมชีวิตคนแตก
 เขียนนำแกกจ้อก็เอายาวิเศษดั่งให้เขียน โท้แห่งขุน ๆ รับประทานแล้ว
 ก็ดำดินตรงไปยังค่ายกิมชีวิตคน ครั้นถึงเขาคินที่ขุนบั้นคิดอยู่ เขียนโท้
 แห่งขุนก็เที่ยวค้นหาหนทางที่จะเข้าไปในภูเขาคินนั้น แต่ก็ไม่หาพบหนทาง
 ไปได้ เพราะโดยอำนาจของกิมชีวิตห้อมล้อมภูเขาคินเปรียบประดุจ
 กำแพงเหล็ก เขียนโท้แห่งขุนจึงไม่สามารถที่จะเข้าไปในภูเขาคิน
 ไปได้ เขียนโท้แห่งขุนก็ตั้งดำดินกลับมายังค่ายเมืองเขียน แลแจ้งให้
 เขียนนำแกกจ้อฟังทุกประการ เขียนนำแกกจ้อมีความวิตกนั่งนั่งครก
 ตรองอยู่ แลยังหาทราบดีซึ่งจะทำประการได้ไม่ เขียนโท้แห่งขุนจึง
 ว่า ท่านอย่าได้มีความวิตกไปเลย ข้าพเจ้าจะไปหาครูถิวชุนเถ่าโจ้
 อาจารย์ของข้าพเจ้าขอย่นคร้ระเบิดทาง ก็คงจะเข้าไปในภูเขาคินนั้นได้
 โดยง่าย พูดแล้วเขียนโท้แห่งขุนก็ดำดินหายไป ครั้นเขียนโท้แห่งขุน
 มาถึงตำบลอยู่ต่งตองก็ขึ้นจากแผ่นดินเดินตรงไปยังปากถ้ำ เขียนศิษย์
 แลเห็นเขียนโท้แห่งขุนก็จำได้ จึงพาเขียนโท้แห่งขุนเข้าไปในถ้ำ ครูถิว
 ชุนเถ่าโจ้แลเห็นเขียนโท้แห่งขุน ก็ถามว่าเจ้ามาด้วยกิจอันใด เขียนโท้
 แห่งขุนก็คุกเข่าลงคำนับแล้วความตั้งแต่ต้นจนปลายให้อาจารย์ทราบทุกประ
 การ หมัดอายุ 30/03/2565 ครูถิวชุนเถ่าโจ้ก็หยิบเอาย่นคร้วิเศษจากคอกคิมมาส่งให้แล้วบอก

คาถากำกับให้ ไปด้วยอีกบทหนึ่ง เขียนโทเห่งซุนก็กำนบรับเอายันต์แต่
คาถา ถ้าอาจารย์ดำดินกลับมายังค่ายเมืองเอียน จึงแจ้งให้เขียนนำ
เก็กจ้อทรวม เขียนนำเก็กจ้อก็ตอบว่าดีแล้ว ท่านจงอย่าได้เห็นแก่
เห็นจเห็นชยเตย ช่วยส่งเคราะห์เอายานรับไปให้แก่ซุนบ่นเกิด เขียน
โทเห่งซุนก็รับดำดินเข้าไปในค่ายกิมชวตั้น ครั้นถึงก็เอายันต์พิเศษ
บดลงที่กำแพงกิมชวตั้นเศกเป่าด้วยคาถา กำแพงกิมชวตั้นแยกเป็นช่อง
ออกไป เขียนโทเห่งซุนก็เดินตรงเข้าไปในภูเขาดิน แดเห็นซุนบ่นนั่ง
ภาวนาเป็นปรกติอยู่ เขียนโทเห่งซุนก็ร้องเรียกชื่อซุนบ่นซุน ซุนบ่น
ได้ยินเสียงคนร้องเรียก ก็ลืมตาขึ้นมาดูเจ้าโตว่าเขียนโทเห่งซุน กิม
ความยินดี จึงประส่ารมขอชนักำนบแล้วว่า ซึ่งท่านภรรณาคิดตาม
ข้าพเจ้าเข้ามาในที่กนคารเช่นนี้ พระคุณของท่านมีแก่ข้าพเจ้าหาที่สุด
มิได้ เขียนโทเห่งซุนก็เฝ้าความให้ซุนบ่นฟังว่า เขียนทงหลายได้มา
ประชุมพร้อมกันชยที่ค่ายเมืองเอียน เพื่จะคิดทำตาดค่ายกิมชวตั้น
แต่ช่วยท่านให้พ้นจากความอันตราย เพราะณนขอท่านอย่าได้มีความ
วิตกไปเตย แต่เขียนนำเก็กจ้อก็ได้ให้ข้าพเจ้านายาวพิเศษมาให้ท่าน
รับประทานเมตต์หนึ่ง เพื่จะได้รักษาชีวิตของท่านไม่ให้เป็นอันตราย
ไปจนถว่าท่านจะออกจากภูเขาดินนี้ได้ ซุนบ่นกำนบรับยาแล้วนำคาโหดจึง
พูดว่า การที่เป็นไปทงนั้เพราะผลกรรมของข้าพเจ้าชาติปางก่อนคามา
ต้นอง ข้าพเจ้าก็ปลงใจว่าชีวิตคงจะไม่รอดไปได้ แต่เมื่อท่านทงหลาย
มีความภรรณาพร้อมใจกันมาช่วยข้าพเจ้าดังนี้แล้ว ถ้าข้าพเจ้ารอดชีวิต
ไม่ได้ บุญคุณของท่านทงหลายคงมีอยู่แก่ข้าพเจ้าไต่ยิ่งกว่าภูเขหรือ

มหาสมุทรอีก แต่บดินข้าพเจ้าขอฝากคำนับไปยังท่านเขียนทองหุดายด้วย
 และข้าพเจ้ายังไม่เป็นอันตรายลงไปในครั้งนี้แล้ว ข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะ
 นถองพระเดชพระคุณจนกว่าจะสุดกำลังที่ข้าพเจ้าจะทำได้ เมื่อชุมนุม
 ได้ถึงการเสร็จแล้ว เขียนโทแห่งชุมนุมก็จะลาชุมนุมกลับไปยังค่าย ชุมนับ
 จึงยิ้มโอใจแล้วว่า ข้าพเจ้ายังมีข้อสำคัญขอยกขอหนึ่ง คือขอกลับเก็บ
 ดาวประจำตัวของข้าพเจ้าแทน เขียนนุญเทียนบันไดเขาตงไว้ที่บนโต๊ะ
 กลางโรงพิธี ขอให้เขียนนำเกกจ้อคิดอุบายเอาตลับดาวนั้นออกไปจาก
 ค่ายกิมช้วนคืนเสียก่อน เมื่อดาวของข้าพเจ้าได้กลับขึ้นไปสู่ยั้งที่เดิมแล้ว
 ถึงจะตีค่ายกิมช้วนให้แตกไปได้เข้าหรือเวรก็ไม่สู้เป็นกระไรนัก เขียนโท
 แห่งชุมนุมจึงตอบว่าขอท่านอย่าได้มีความวิตกเลย ข้าพเจ้าจะแจ้งให้เขียน
 นำเกกจ้อทราบตามคำสั่งของท่านทุกประการ แล้วเขียนโทแห่งชุมนุมก็ลา
 ชุมนับดำเนินกลับไปยังค่ายเมืองเขียน

ฝ่ายเขียนนำเกกจ้อเมื่อเห็นเขียนโทแห่งชุมนุมกลับมา ก็ถาม
 ว่าชุมนุมเป็นอย่างไรบ้าง เขียนโทแห่งชุมนุมบอกว่า ชุมนับยังหาได้เป็น
 อันตรายไม่ แต่ล้มเจ็บไปโดยอำนาจของฌาน แต่ชุมนุมมีความวิตก
 ถึงดาวประจำตัว ซึ่งอยู่ในตลับบนโต๊ะกลางโรงพิธีในค่ายกิมช้วนนั้น
 ชุมนับสั่งมาขอให้ท่านช่วยกรุณาคิดถอดอุบาย เอาดาวนั้นตั้งขึ้นไปยั้งที่
 เดิมได้แล้ว ชีวิตร์ของชุมนุมก็คงจะไม่อันตรายเป็นแน่ เขียนนำเกก
 จ้อจึงตอบว่า ในการเรื่องนี้เราคิดคดอยู่ก่อนแล้ว ถ้าเราได้ดาว
 ชุมนับแลกิมช้วนมาจากค่ายกิมช้วนแล้ว การนอกรจากนั้นเราก็ห้าม

หมดอายุ 30/03/2565

ความวิตกไม่ เช่นนั้นถ้าเกิดจิ้งจอกแฉะอันมาสั่งว่า ท่านจง
 จำแดงกายดอบเข้าไปที่ โรงพิชิตในค่ายกิมช้วนตัน ดักเอาคตัมดาวประจำ
 ตัวของซุนปิ่นมาให้จงได้ แฉะอันจึงตอบว่า การที่จะเข้าไปในโรง
 พิชิตนั้นทำเป็นการยากไม่ แต่ดาวไท่เป่อกิมแซคชอยระดวงรักษาคตัมอยู่
 เมื่อการเป็นเช่นนั้น ก็ไม่มีทางที่จะดอบดักเอาคตัมดาวของซุนปิ่นนั้นออกมา
 ได้ เช่นนั้นถ้าเกิดจิ้งจอกตอบว่า การที่จะให้ดาวไท่เป่อกิมแซคชอยห่าง
 ออกไปนั้น ท่านอย่าได้มีความวิตกเลย เราจะให้พดิงฮัพฝี่เยิน (คือ
 พดิวเคซ) ไม่บอกให้ดาวไท่เป่อกิมแซคชอยห่างไปจนได้ แล้วเช่นนั้น
 เกิดจิ้งจอกก็มอบพดิงฮัพฝี่เยินให้แก่แฉะอันๆ คำนั้นรับพดิงฮัพฝี่เยินแล้ว
 ก็เหาะตรงไปยังค่ายกิมช้วนตัน ครั้นไปถึงโรงพิชิตแฉะอันก็เอาพดิงฮัพฝี่เยิน
 พดิดาวไท่เป่อกิมแซคชอยของพดิงฮัพฝี่เยินก็ทนอยู่ไม่ได้ จึงต้องถอยห่าง
 จากโต๊ะเครื่องบูชาออกไป แฉะอันเห็นได้ก็ตรงเข้าหยิบคตัมที่บนบรรจุ
 ดาวนั้น แต่แฉะอันก็หาอาชที่ จะยกคตัมขึ้นจากโต๊ะไม่ เพราะด้วย
 อำนาจยันต์ของเขี่ยนงยูเทียนยินคัมครของอยู่ แฉะอันพยายามยกคตัม
 จนสุดกำลัง คตัมนั้นก็เคลื่อนจากที่ไม แฉะอันไม่ทราบว่าจะทำ
 ประการใดจึงต้องเหาะกลับไปยังค่ายเมืองเถียน แฉะนำความไปแจ้งให้
 เขี่ยนงยูเทียนทราบทุกประการ เขี่ยนงยูเทียนจึงปรึกษา
 เขี่ยนของเถียนว่า ท่านจะเห็นอุบายอย่างไรจึงจะดักเอาคตัมที่บนบรรจุดาว
 นั้นมาได้ เขี่ยนของเถียนจึงพยายามตั้งที่ทราบว่าการที่ยกคตัมไม่ขึ้นจากโต๊ะนั้น
 ก็เป็นด้วยอำนาจยันต์แกกิมช้วนคัมครของอยู่ แต่ในเวลาบ่ายวันนั้นพระเจ้า
 จันชี่ยั้งเองเค้จะเสด็จเข้าไปทรงตรวจดูในค่ายกิมช้วนตัน แล้วจะเมิดคตัม

ดาวออกทอดพระเนตร ก็จะเป็น โอกาสดีซึ่งดาวประจำตัวของขุนนั้นจะ
 กลับคืนขึ้นไปสูงยิ่งกว่าเดิมได้ เขียนของเสียนจึงบอกกับเขียนนำเด็กจ้อ
 ตามเหตุการณ์ซึ่งได้ทราบจากยามนั้น แลขอให้แป๊ะอ้วนจำแดงกายเข้าไป
 คอยอยู่ในค่ายกิมช้วนคน ถ้าเห็นเขียนงุยเทียบนิมเบ็ดตลับดาวออกถวาย
 ให้พระเจ้าจันช้อยองค์ทอดพระเนตรเมื่อใด ก็ให้แป๊ะอ้วนตักเอาดาวออก
 จากตลับได้ แลให้เอาของวิเศษบรรจุก้นไว้ให้ แลวเขียนของเสียน
 ก็สั่งของวิเศษให้แก่แป๊ะอ้วน ๆ คำนับรบของวิเศษจาก เขียนของเสียนแล้ว
 ก็เหาะตรงไปยังค่ายกิมช้วนคนกำบังกายไปคอยแอบอยู่ในโรงพิธ แลเขียน
 นำเด็กจ้อจึงกระซิบบอกถ้อยมายให้ ไชว่มั่นทอง ในกาที่ที่จะเข้าทำลาย
 ค่ายกิมช้วนคนนั้น ไชว่มั่นทองก็คำนับรบคำสั่งแล้วไปยังทัพญชกาทัพ
 ให้เจ้าพนักงานตักถองสัตญูชาชน เมื่อนายทัพนายกองได้ยินเสียงถอง
 สัตญูชาก็มาประชุมณะที่ทัพญชกาทัพพร้อมกัน ไชว่มั่นทองจึงเรียก
 ขุนเอียนมาสั่งว่า ท่านจงคุมทหารม้าห้วยยกไปตั้งอยู่ทางทิศตะวันออก
 ห่างจากค่ายของเจียนหัด ถ้าเห็นแสงสว่างเกิดขึ้นกลางค่าย ก็ให้ทหาร
 พวกนี้ให้ร้องชนพอเป็นสง่าทัพ แต่อย่าเพื่อยกตักเอาเข้าไป ถ้าได้ยินเสียง
 ม้าพอในกองทัพเราก็กวาดถอยทัพกลับ ขุนเอียนคำนับรบของอาญาสิทธิยก
 ทหารไปทำตามคำสั่ง ไชว่มั่นทองจึงเรียกเตงเตกเหตังมาสั่งว่า ท่าน
 จงคุมทหารเดินเท้าห้วยยกไปตั้งอยู่ทางทิศใต้ ห่างจากค่ายกิมช้วน
 หัด ถ้าเห็นแสงสว่างพลุ่งขึ้นในค่ายกิมช้วนคน ก็ให้ถองของให้ร้องเอ๊ก
 เกร็ก แต่อย่าเพื่อยกเข้าตีค่ายกิมช้วนคน ถ้าได้ยินเสียงม้าพอในกองทัพ
 เราก็กวาดถอยทัพกลับ เตงเตกเหตังก็คำนับรบของอาญาสิทธิไม่ทำตาม

หมดอายุ 30/03/2565

คำสั่ง แล้วให้เตยงเตกแต่งคุมทหารห้าร้อยไปตั้งอยู่ทางทิศเหนือ ห่างจาก
 ค่ายกิมช้วนคนห้าสิโย ถ้าเห็นแสงสว่างผุดขึ้นกลางค่ายกิมช้วน ก็ให้ทหาร
 ค่ายมาพร้อมของถองให้ร้องชนพร้อมกัน แต่ให้ทหารยกเข้าตีค่ายกิมช้วน
 แต่ภายนอก เมื่อได้ยินเสียงมาพร้อมในกองทัพเราก็ให้ถอยกลับ เตยงเตกแต่ง
 คำนับรับจงอาญาสิทธิ์ยกทหารไปตั้งอยู่ตามคำสั่ง ให้โกสินคุมทหาร
 ห้าร้อยยกไปตั้งอยู่ทางทิศตะวันตก ห่างจากค่ายกิมช้วนคนห้าสิโย ถ้าเห็น
 แสงสว่างพุ่งขึ้นในค่ายกิมช้วน ก็ให้จับประทิดสัญญาบัตรของถอง
 ให้ร้องขึ้นให้เสียงเอิกเกริก ถ้าข้าศึกยกออกมาจากค่ายก็ให้ต่อสู้แต่พอ
 เผลประมาธ แต่อย่ายกบุกมันเข้าไปในค่ายกิมช้วนเปนอันตราย ถ้าได้ยิน
 เสียงมาพร้อมก็ให้รีบถอยทหารกลับโดยเร็ว โกสินคำนับรับจงอาญาสิทธิ์
 ยกทหารไปตั้งอยู่ตามคำสั่ง

อนึ่งเซียนงยุเทียนนิพนธ์ เกรงว่าซุนปิ่นจะแอมเถิดสอดหน้ไปได้
 ถ้าถึงเวลาเที่ยงวันแธ่เที่ยงคืนเข้าแล้ว เซียนงยุเทียนนิพนธ์ก็เอากิมช้วนเค็ก
 ชัดตงไปบนภูเขาดินที่ซุนปิ่นติดอยู่นั้นทุก ๆ เวลา แธ่นอกจากเวลา
 ทั้งสองนั้นเซียนงยุเทียนนิพนธ์ก็คอยเฝ้าอยู่ณะค่ายหลวง ครั้นชยามวันหนึ่ง
 พระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้จึงมีรับสั่งกับเซียนงยุเทียนนิพนธ์ว่า ข้าพเจ้าอยากจะชม
 ค่ายกิมช้วนและดาวประจำตัวซุนปิ่น กับอยากชมกิมช้วนนั้นคาถาเป
 ญชาคืนด้วย เมื่อเซียนงยุเทียนนิพนธ์ได้ทราบรับสั่งดังนั้นแล้ว จึงนึกว่าถ้า
 พระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้เสด็จไปถึงโรงพิธีในค่ายกิมช้วน ก็คงจะให้เป
 ดับออกทอศพระเนตรดาวประจำตัวซุนปิ่นเป็นแน่ ถ้าข้าศึกรู้เียบ
 ค่ายก็คงจะกำบังกายมาถ้ถอบเอาดาวประจำตัวซุนปิ่นไป แลพิธี

ทั้งหลายที่เราทำไว้คงจะเต็มเสียไปหมด แต่ครั้นจะกราบทูลขอคืนให้
 ได้ก็ จะหาทรงทอดพระเนตรอภิไถหารของเราไม่ แต่เราควรจะเชิญ
 เทพดาให้มารักษา โรงพิธีแข็งแรงมากจนกว่าเก่า ขย่ำให้พวกข้าศึกเข้า
 มาถักถอบได้ คิดดั่งนั้นแล้วก็กราบทูลว่าข้าพระเจ้าจะต้องออกไปตรวจ
 ชาติสำหรับประทับไว้เสียก่อน พระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้ก็ทรงประทาน
 อนุญาตให้ พชเชียนงุยเทียนนินออกมามีงาคายกิมช้วนจันจุนรูปเทียน
 อ้วนมนตรีเชิญเทพารักษ์ ในทันใดนั้นเทพยดาก็ดำแดงกายมาให้ปรากฏ
 หลายองค์ เชียนงุยเทียนนินก็ขอให้เทพยดาระวังรักษาทุกๆ ด้าน แลอย่า
 ให้ข้าศึกได้ตัดอดเข้ามาได้ แลพชเชียนงุยเทียนนินจึงสั่งให้เจ้าพนักงาน
 ชาติสำหรับประทับ ครั้นเตรียมการเสร็จแล้ว เชียนงุยเทียนนินก็กลับ
 เข้าไปกราบทูลพระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้ยังค้ายหลวงให้ทรงทราบ พระเจ้า
 จันชี่ฮ่องเต้จึงเสด็จขึ้นทรงมาพระที่นั่ง เชียนงุยเทียนนินก็ชวนชกวางตาม
 เสด็จพร้อมด้วยขุนนางนายทหารพอสมควร เสด็จตรงไปยังค้ายกิมช้วน
 ของเจียนเห็นพระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้เสด็จมา ก็ออกมาเฝ้าเชิญเสด็จ
 เข้าไปในค้าย พระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้ก็เสด็จเข้าไปทรงทอดพระเนตร ในค้าย
 ทรงสดานแปดทิศ เห็นค้ายตงเป็นชั้นของสับสันพิศดารมาก แลทรงมเทพา
 รักษ์เฝ้าอยู่ทุก ๆ ด้าน เมื่อทรงทอดพระเนตรตลอดทั่วค้ายแล้ว ก็เสด็จขึ้น
 ไปบนโรงพิธีซึ่งตั้งอยู่กลางค้าย ทรงทอดพระเนตรเห็นตมตงอยู่บนโต๊ะ
 กลางโรงพิธี จึงมีรับสั่งถามเชียนงุยเทียนนินว่า ตมตงหรือทบวรจุดา
 ประจำตัวของชนเป็นไว้ ขอท่านจงเปิดให้ข้าพเจ้าชมดูสักหน่อย เชียน
 นงุยเทียนนินก็แก้กถอนกิมช้วนออกจากบองกนตมตง แล้วจึงเอิกยกขึ้นตมตง

เปิดฝาดลับขึ้น พระเจ้าจันช้อยองเตทรงทอดพระเนตรเห็นในดลัมมีแสงสว่างโอภาส ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้มีความปลาดพระไทยเป็นอันมาก พอทรงทอดพระเนตรเสด็จแล้ว เชี่ยนงุยเทียบนิกับบดฝาดลับลงไว้ตามเดิม

ฝ่ายแป๊ะอ้วนซึ่งได้กำบังกายแอบมาคอยจ้องถกอยู่นั้น ครั้นเห็นไตท์กัศไตท์เทกไต (คือแผนทตังแต่ครึ่งสว่างโลก) ออก กับันดาดเป็นแสงสว่างพุ่งขึ้นไปบนอากาศดั่งแสงไฟฟ้า พระเจ้าจันช้อยองเตทรงทอดพระเนตรเห็นแสงสว่างดั่งนั้นก็ตกพระไทยประทับตั่งอยู่ เชี่ยน

งุยเทียบนิก็พดอยตกใจด้วย หาทันจะเศกгимชวมีชงกันดลัมดาวไม่เตได้ยินเสียงทหารโหร้องฆองกตองกักกชงอยู่นอกค่าย จึงส่งให้มาใช้รีบไปสืบข่าวโดยเร็ว ส่วนพวกทหารเมืองเชียนทมาดงชุมอยู่ตงสี่ทิศนั้น เมื่อเห็นแสงสว่างพุ่งขึ้นจากค่ายก็มิชวคนดงนั้น กระตมกันจุดประทัดตักตองโหร้องฆองเสียงดังนั้นหวนไหวตลตลทัวไปทุก ๆ กอง

พวกทหารเมืองจันทันจรวูตัว ครั้นได้ยินเสียงกตองแตกคนโหร้องฆองก็กลัวว่าข้าศึกยกเข้ามาตีค่าย ต่างกองต่างระง่ำระส่ายไม่ค่อยจะเข้าเป็นหมวดหมู่เรียบตงไปได้ แป๊ะอ้วนเห็นไตท์กัศตรงเข้าเศกเมาตลัม เปิด

หีบเขาดาวซ่อนไว้ ในอก ถ้วนฤมิตรชนของตัวเป็นดาวไว้แทนอยู่ในดลัมตามเดิมเสด็จแล้ว ก็ได้ตลตลหนีออกจากค่ายกิมชวคืน เหาะตรงไปยังค่ายเมืองเชียน หีบดาวดั่งให้เชี่ยนน้ำเตกจ้อ ๆ ได้ดาวประจำตัวซุนบินแล้วก็เหาะขึ้นไปบนอากาศ เขาดาวขึ้นไปบรรจู่ยังที่

เดิมแล้วก็เหาะกลับตงมายังค่าย คอยฟังข่าวว่าพวกข้าศึกจะจัด

หมดอายุ 30/03/2565

กองทัพเป็นประการใด ส่วนทหารเมืองจันทันก็ยกออกต่อสู้กับ

ทหารเมืองเขี่ยน แต่ได้สู้รบกันเป็นสามารภ แต่ทหารเมืองเขี่ยนหาได้
 อาจบุณนเข้าไปในค่ายกิมชวคินไม่ พอได้ยินเสียงม้าพ้อกถอยทหาร
 พร้อมกันทั้งสี่ด้าน พวกนายทหารเอกก็วิ่งไปคอยบั้งกันอยู่ข้างหลัง
 ปล่อยให้พดทหารเดินถอยกลับมาจากนถึงค่ายโดยเร็วร้อย เจียวอ๋อง
 เจ้าเมืองเขี่ยนจึงรีบสั่งถาม เขียนนำเต็กจ้อว่าดาวประจำตัวขุนปิ่น
 เรากได้มาแล้ว แต่การที่จะคิดทำตายค่ายกิมชวคินนท่านจะคิดจคิดให้
 เป็นประการใด เขียนนำเต็กจ้อจึงทูลตอบว่าข้าพระเจ้ายังคองการของ
 อยุ่กถ้อย่าง เมื่อได้สั่งของเสถานมาพร้อมแล้วจึงได้คิดทำตายค่าย
 กิมชวคินค่อภายหลัง เจียวอ๋องจึงทรงรีบสั่งถามว่าของถ้อย่างนั้นคือ
 อะไร เขียนนำเต็กจ้อทูลตอบว่าคือของไม่ควรจะต้องร้อนพระไทย
 ข้าพระเจ้าจะจัดหาเอาเองทั้งสี่ เมื่อการสงครามเสร็จแล้วโตของจึงค่อย
 ทรงทราบค่อภายหลัง แล้วเขียนนำเต็กจ้อจึงเรียคนายทหารเอกมา
 สามนายคือ เตยงเต็กเหล่งหนึ่ง เตยงเต็กเล่งหนึ่ง ไก่สินหนึ่ง จึงสั่ง
 หนึ่งสี่ฉบับให้คนละฉบับแล้วสั่งว่า ท่านทั้งสามจงเดินแยกกันไปคนละทิศ
 เมื่อเดินทางไปได้ห้าสิบจ้งค่อยฉกฉนึ่งหนึ่งสี่ออกดู แลให้ทำตามใจ
 ความในหนังสือนทุกประการ นายทหารทั้งสามคำนับรับหนังสือแล้ว
 ก็เดินแยกกันไปคนละทางตามคำสั่ง เมื่อนายทหารทั้งสามได้ ไปแล้ว
 เขียนนำเต็กจ้อจึงสั่งหนังสือให้ ไชวบุ๋นทองฉบับหนึ่งแล้วพูดว่า กิจ
 อนนท่านเห็นจะต้องไปทำเองจึงจะได้ ส่วนการบังคับบัญชาหนมอบให้
 ชุนเอียนคการแทนไปชั่วคราวก็เห็นจะไม่เป็นกระไรนัก ท่านจะเห็นควร
 ประการใด ไชวบุ๋นทองจึงตอบว่าข้าพเจ้ามีความเต็มใจที่จะทำตาม

คำสั่งของท่านในกรณีที่คิดจะช่วยเหลือ ไชยบุญปัน โดยทุกสิ่งทุกอย่าง
ข้าพเจ้าจึงตอบว่า ตาเช่นหนักแต่แล้ว บิดข้าพเจ้าอยากที่ท่าน

ไปเมืองอื่นสักหน่อย เมื่อท่านไปถึงเมืองอื่นแล้วจึงค่อยเปิดหนังสือออก
อ่านตรวจดู แล้วจึงทำตามข้อความในหนังสือนั้นทุกประการ แล้ว
สั่งญาติให้ ไชยบุญทอง ออกแค้นหนึ่ง เพื่อสำหรับที่จะให้เดินรวดเร็ว ไชย
บุญทองก็คำนวณหนังสือแดนนครรีบเดินออกจากค่ายตรงไปเมืองอื่น

ฝ่ายเขียนตักเงินหยินจึงพูดกับเขียนหน้าเก็กจ้อว่า ข้าพเจ้ายัง

คิดเห็นอยู่ออกทางหนึ่งด้วยท่านเป็นผู้รักษาบ้านอำนาจ แต่ท่านสามารถ
ที่จะเรียกเขียนตักได้หนังสือมากได้ แต่เขียนตักหลายก็ไม่อาจชดอำนาจ

ของท่านด้วย ถ้าท่านใหม่ ถอบายอำนาจไปเรียกเขียนตักเขียนนิมนต์ว่า
กล่าวให้เด็กค่ายกิมช้วนคืนเสีย แต่เขียนตักหลายก็ไม่เสียยัง

อำนาจนของท่านเสียทั้งสองฝ่าย ส่วนกองทัพเมืองจันทน์กับเมืองเขียนนิน
ก็สู้แล้วแต่เราจะทำสงครามชิงกันแต่กัน จะมีเป็นทางสุดดวงแต่คิดด้วย

หรือ ข้าพเจ้าเห็นว่าเขียนตักเขียนนิมนต์จะไม่อาจชดอำนาจของท่านได้
เขียนหน้าเก็กจ้อจึงตอบว่า ตามความที่ท่านกล่าวจนข้าพเจ้าก็ทราบอยู่

ทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว แต่เห็นว่าเขียนตักเขียนนิมนต์คงค่ายกิมช้วนคืน
ไปแล้วทให้เนเตยจะยอมเด็กเสียโดยง่ายได้ ถ้าเราจะยอมเด็กตามถ้อย

คำของเรา ก็เกรงคนทั้งหลายจะติเตียนได้ แต่ถ้าเรามุ่งไปเรียก
ถ้าเขียนตักเขียนนิมนต์ไม่มา เราจะมีได้ความอับพระยศหรือ เพราะฉนั้น

ข้าพเจ้าจึงเห็นว่า การที่เราจะบังคับให้เขาเด็กค่ายกิมช้วนคืนเสีย
คงจะไม่สุดจดไปได้ เขียนตักหลายได้พักค้ำแรงของเขียนหน้าเก็กจ้อ

ก็พากันเห็นชอบด้วยทั้งต้น

ส่วนเซี่ยงหยูเทียนยินเมื่อเห็นกองทัพเมืองเซี่ยนถอยไปแล้ว ก็เชิญ
 เสด็จพระเจ้าจันชี่ของเตเสด็จกลับยังค่ายหลวง เซี่ยงหยูเทียนยิน
 ก็เบียดขับดาวประจำตัวซุนบั้นชนครวญดู เห็นรูปซุนบั้นคงยังมีอยู่
 แต่แสงสว่างนั้นหายไป ก็นึกคิดว่าซรอยซุนบั้นเกือบจะสิ้นชีวิตตรอยแล้ว
 แสงสว่างจึงหาได้มีอยู่ในรูปไม้ คิดดังนั้นแล้วก็เอาขันตบตณั๊กประจำ
 ฝ่าตลับ แตะเขาก็มีชีวิตอมไว้ โดยมนคงออกชั้นหนึ่งเพื่อกันมิให้พวกข้าศึก
 แอบมาดักถอบเอาไปได้ ครั้นครกเวลาดกทางคืนเซี่ยงหยูเทียนยินครวญดู
 ดาวในท้องอากาศ แลเห็นดาวซุนบั้นกลับขึ้นไปประจำอยู่ตามเดิม
 มีรัศมีแสงสว่างกว่าดาวทั้งหลาย เซี่ยงหยูเทียนยินก็ตกตลึง จึงจับ
 ขามตุ๊กทราบว่า เซี่ยหน้าเก็กจือไซให้เปะอ้วนมาดักเอาดาวตลับไปส่งยัง
 ที่เดิมเสียแล้ว เซี่ยงหยูเทียนยินมีความแค้นเซี่ยหน้าเก็กจือเป็นอย่างมาก
 แต่ก็ยังมีความครั้นคร้ามอยู่ เพราะเซี่ยหน้าเก็กจือเป็นเซี่ยนผู้ใหญ่
 มีภริหารมากไหนเลยเราจะต้านต่อกับเซี่ยหน้าเก็กจือได้ แต่ถึงอย่างไร
 ก็ดี เราก็คงจะพยายามทำไปจนกว่าจะสุดสติปัญญาของเราที่จะทำ
 ได้ เมื่อคิดเช่นนั้นแล้วจึงเชิญเซี่ยนทั้งหลายมาบอกให้ทราบว่ บดิน
 เซี่ยหน้าเก็กจือมาช่วยเมืองเซี่ยนคิดจะทำตายค่ายกิมชิวคืน ท่านทั้งหลาย
 จงตั้งใจระวังรักษาค่ายไว้ใหม่นคง อย่าให้เสียแก่พวกข้าศึกได้
 เมื่อเซี่ยนทั้งหลายได้ทราบว่ เซี่ยหน้าเก็กจือจะมาทำตายค่ายกัฟากัน
 มีความตกใจ เซี่ยงหยูเทียนยินจึงพูดเจ้าโถมเอาไว้เซี่ยนต่าง ๆ ว่า
 ขอท่านอย่าได้มีความครั้นคร้ามพวกข้าศึกให้มากไปเลย แลเราก็ได้ทำการ

หมดอายุ 30/03/2565

ดวงมาจนถึงเพียงนี้แล้ว ถ้าเราจะไม่คิดทำไปจนให้ตลอดก็จะเป็นข้อ
 คติเตียนแก่พวกมหาชนทั่วไปได้ ขอท่านทั้งหลายอย่าให้ระวางรักษาน้ำที่
 ไหวให้จึงดี ส่วนการนอกนั้นข้าพเจ้าจะคิดทำเองทั้งสิ้น แลหวังใจว่า
 คงจะเอาไชยชนะแก่ข้าศึกได้เป็นแน่ เขียนหนังสือต่างก็ดำไปประจำ
 รักษาน้ำที่อยู่ตามเดิม คงแดนนั้นมาเขียนนุญเทียนนิมนต์ห้ามความสลายใจไม่
 ด้วยเกรงว่าเขียนแทนายทหวทงหลายจะมี ความ ย่อ ท่อ จึง แกล้ง พด ปลดอบ
 โยนย้อยวนโดยกิริยาของฮาจต่างๆ แต่ในใจนั้นครั้นคร้ามเขียนน้าเอกจ้อ
 เป็นอย่างที่สุด เพราะได้ทราบความรู้ของตนอย่าถึงจะต่อสู้กันไปอิเหนา
 ของคนก็สู้เขียนน้าเอกจ้อไม่ได้ โดยเหตุนี้จึงทำให้เขียนนุญเทียนนิมนต์
 ความสลายใจแต่ถอนใจใหญ่อย่าไป แลคิดมานะหึกใจเสียว่าเรา
 ก็ได้ทำการดวงเงินมาจนถึงเพียงนี้แล้วหากควรจะคิดท้อถอยไม่ จำเป็น
 จะต้องเพียรทำการไปให้ตลอดจนได้ คิดแล้วก็นั้นไปบนโรงพิธีจุฑุฑ
 เทียนนั่งสมาธิตั้งจิตขยันมนตร์อยู่สักครู่หนึ่ง ก็มีเทพารักษ์มาดำแดงกาย
 ให้ปรากฏอีก ๔ องค์ เขียนนุญเทียนนิมนต์ขอให้เทพารักษ์ช่วยรักษา
 ค่ายกิมซัดตนเพิ่มอินธกตงดีตาน แลบ่อกันอย่าให้ข้าศึกหักหาญเข้ามา
 ในค่ายได้ เทพารักษ์ก็รับคำไปประจำอยู่ตามน้ำที่ ดั่งซึ่งเขียนนุญเทียนนิมนต์
 ได้ขอร้องให้ช่วยน

ฝ่ายไขว่บันฑทองเดินทางไปถึงตำบลกำคันแขวงเมืองฮั่น จึงเอา
 หนังสือที่เขียนน้าเอกจ้อให้มาฉีกฉีกออกอ่านดูมีใจความว่า ให้ไขว่
 บันฑทองไปยังบ้านฮั่นว่างซุนขอรถลูกของฮั่นว่างซุนมาให้จึงได้ ไขว่บันฑทอง
 จึงนึกว่าเขียนน้าเอกจ้อคงจะดวงรู้เหตุจึงได้ ใช้ ให้เรามา คิดแล้วก็เดิน

ตรงเข้าไปยังในบ้านชั้นวางชั้นแถวแจ้กับผู้รักษาประตูว่า ข้าพเจ้าชื่อไขว่
 บุนทองเป็นขุนนางนายทหารเมืองเขียน มีกิจหยากจะพบกับนายของท่าน
 ขอท่านจงนำความเข้าไปแจ้ให้นายของท่านทราบด้วยเถิด ผู้เฝ้าประตู
 ก็นำความไปแจ้กับชั้นวางชั้นทุกประการ ชั้นวางชั้นแจ้ว่าขุนนาง
 นายทหารเมืองเขียนมาหา ก็รับชอกมาค้อนรับไขว่บุนทองเข้าไปในบ้าน
 แถวเขียนให้หนึ่งทอนล้มควมชั้นวางชั้นจึงถามว่า การที่ท่านขอเข้ามาถึงบ้าน
 ข้าพเจ้าทงนี้โดยกิจธุระอันใดหรือ ไขว่บุนทองจึงตอบว่าเขียนนำเด็กจือ
 ผู้บุญซากาทพเมืองเขียนทรวาภรรยาของท่านจะคตอบุตร จึงให้
 ข้าพเจ้ามาเขียนเพื่อความยินดีแต่ชอกจะชอรกของเด็กเขาไปเขาพิชเพื่อจะ
 ทำลายกายกิมชว่คนคตอ แถวไขว่บุนทองก็เล่าเรื่องการศึกษาสงคราม
 ระหวางเมืองเขียนกับเมืองจีนให้ชั้นวางชั้นฟังทุกประการ ชั้นวางชั้นก็
 ได้มีความวังเกยจึงให้ตัวไขว่ไปเอาผ้าห่อรกเด็กมาให้ ไขว่บุนทองมี
 ความยินดีรับห่อรกแล้วก็นำบตาชั้นวางชั้นรับเดินออกจากเมืองชั้นตคตตรง
 ไปยังเมืองเขียน เดินทางมาหลายวันจึงถึงค่ายเมืองเขียน แด่นำห่อรก
 เขาไปส่งให้แก่เขียนนำเด็กจือ

ฝ่ายไถสินเมื่อคตอมาไปได้ทางหลายปี ก็หยุดพักหิมหนึ่งตั้ง
 ฉึกฉึกออกอ่านคตอใจความว่า ให้ไถสินไปตคตเอาคตอระบอข้ายเจียงกุน
 มาให้ได้ ไถสินนึกคตงว่าตัวเราก้หารู้จุกว่า ข้อยข้ายเจียงกุนอยู่ที่ตำบล
 ไตไม้ แดทงชอความในหนังสือก็ไมชคตเงิน เราจะไปตคตคตระบอข้าย
 เจียงกุนจากไหนได้ แต่เราก้ได้มาถึงเพียงนี้แล้วจำเนนจะตอชคตเดินต่อไปอีก
 ลักหนอย เพื่อจะเป้นโชคคตก็จะได้พบ ข้อยข้ายเจียงกุนเข้าบาง เมื่อคต

หม้ออายุ 30/03/2565

เช่นนั้นแล้วกริบขบมาค่อไป พอไปได้อีกสักครู่หนึ่ง ก็แต่เห็นหม้อบ้าน
 กับมีศาลเจ้าอยู่หลังหนึ่ง ไกลสิ้นเดินตรงเข้าไปหมายว่าจะพักอาศัยรยวัน
 ที่ศาลเจ้า พอเดินเข้าไปถึงหน้าศาลเจ้า เห็นมีป้ายจารึกอักษรดีที่ตัวว่า
 ไบ๋บ้ายเจียงกุน กับแต่เห็นมีคนอยู่ทีในศาลหลายสิบคนกำลังทุมเถียง
 กันอ้ออ้อยอยู่ ไกลสิ้นก็ถงจากหลังมาเดินตรงเข้าไปในศาล แต่เห็น
 คนทรงคนหนึ่งรูปร่างสูงใหญ่กำลังเต้นอยู่กกลางศาล พวกชาวบ้านก็พา
 กันถ่มมูมตบตีคนทรง แดกถ่าวคำหยาบข่าตวง ๆ ไกลสิ้นเห็นเป็นการ
 แปลกปลาด จึงถามผู้เฒ่าว่าเหตุผลเป็นอย่างไรวชาวบ้านจึงได้พากันมา
 ถ่มมูมตบตีถ่าวคนทรงตั้งนี้ ผู้เฒ่าก็ถ่าให้ ไกลสิ้นฟังว่า ศาลเจ้านั้น
 เป็นของชาวบ้านเรียรายกันตั้งวางขึ้น เพื่อหวังจะให้เจ้าช่วยปกบมกรักษา
 ให้ชาวบ้านอยู่เย็นเป็นสุข แต่ทำไรไถนาได้มีตบบริบูรณ์ แต่ก่อน ๆ นี้
 ถ่าเจ้าเข้าทรงเมื่อใดก็เคยให้คิดให้พรแก่พวกชาวบ้าน ถ้วนแต่คำที่ตี
 ทงสน ชาวบ้านก็ได้รับผลบริบูรณ์เรื่อยตลอดมา ครนนวนนเจามา
 เข้าทรงพูดถ่าพวกชาวบ้านจะเกิดมภัยอันตรายต่าง ๆ ชาวบ้านก็พากัน
 ตกใจกลัวถ่าวบางที่ภัยอันตรายนั้นอาจเกิดตามคำของเจ้าได้ พวกชาวบ้าน
 จึงพากันมาถ่มมูมตบตีเจ้า หวังจะให้เจ้ากลับพูดแต่ความดี เพื่อให้
 เกิดเป็นศิริมงคลแก่พวกชาวบ้านค่อไป ไกลสิ้นจึงนึกแต่ในใจถ่าชาวบ้าน
 พวกหนึ่งมีความโง่เขลามาก การดีแต่ร้ายหาใช้จะเป็นตามคำของเจ้าไม่
 ถ้วนเจ้าที่ศักดิ์สิทธิ์ก็เพียงแต่ทรมานเหตุถ่วงนำเท่านั้น บดินเรากถ้อถ่าตั้ง
 เขียนหน้าถักจ้อให้มาคตตีศีรษะ ไบ๋บ้ายเจียงกุน แดเรากได้มาพบศาลเจ้า
 ไบ๋บ้ายเจียงกุนเขาแล้ว เราคอวจะตตีศีรษะคนทรงผู้นี้ไปจึงจะชอบ

หมดอายุ 30/03/2565

แต่ชาวบ้านจะคิดเห็นว่าเรามาตงโทษแก่ผู้ที่มีผิดมิได้ อย่าเลยเราจะจับ
 คนทรงมาซักฟอกเอาความผิดให้ปรากฏเสียก่อน เมื่อโกธินคิดเช่นนั้นแล้ว
 จึงสั่งให้พวกชาวบ้านมัดคนทรงมาไต่ถามว่า ฤๅชาติเจ้าทำว่าเจ้า
 เจ้าทรงนบเวรทราบอยู่ว่าหาใช่เจ้าเข้าทรงจริงไม่ เจ้าจึงบอกมาตามตรง
 ถ้าไม่บอกตามความจริงแล้วเราจะตัดศีรษะเสีย คนทรงเห็นขุนนาง
 นายทหารมาซักถามเช่นนั้นก็ตกใจจึงออกไปตามความจริงว่า ด้วยชาวบ้าน
 ในตำบลนี้ได้ทำมาหากินบริบูรณ์มาหลายปีแล้ว แต่การเดินไหวเจ้า
 ที่ศาลก่อนข้างเห็นห่างไป บัดนี้ข้าพเจ้าจึงแกล้งกล่าวร้าย เมื่อชาวบ้าน
 ตกใจก็จะได้มาเดินไหวเจ้าที่ศาลให้แข็งแรงขึ้น ข้าพเจ้าก็จะเอาไคร้
 ไปฝังประโยชน์กับเจ้าบ้างเล็กน้อย ซึ่งข้าพเจ้าได้ทำความผิดกล่าว
 พ้อต่อชาวบ้านทั้งนี้ ขอท่านจงได้กรุณาตโทษให้แก่ข้าพเจ้าสักครึ่งหนึ่ง
 เถิด โธธินเห็นว่าคนทรงรับผิดเป็นที่แล้วจึงประกาศแก่ชาวบ้านว่า เราจะ
 ตัดศีรษะคนทรงคนเสียเพื่อผู้ใดผู้หนึ่งจะได้ไม่เอาเป็นตัวอย่างต่อไป พุค
 แดงก็ชักกระบี่ออกฟันคนทรงคอขาดตาย แล้วหยิบเอาศีรษะคนทรงผูกติด
 กับคอม้าควบคุมตรงกลับมาয়ค่ายเมืองเขิน จึงนำศีรษะคนทรงเข้าไปให้
 แก่เขินหน้าเก๊กจ้อ

ส่วนเตี้ยตึกหลังเมื่อเดินทางไปได้หาสัตว์แล้ว จึงหยิบหนังสือฝึก
 ฝนักออกอ่านดูมีใจความว่า ให้เตี้ยตึกหลังเขาโลหิตจากแม่หญิงอัน
 ร้ายให้จงได้ เตี้ยตึกหลังก็เที่ยวสืบหาไปทุก ๆ ตำบล ครั้นมาถึงตำบล
 หนึ่งพบแม่หญิงคนหนึ่งว่ากล่าวสามีด้วยถ้อยคำหยาบช้าต่าง ๆ เตี้ย
 ตึกหลังก็หยุดมาฟังอยู่สักครู่มิวาย แม่หญิงผู้นั้นก็ว่าพินว่ากล่าวสามี

หมดอายุ 30/03/2565

ด้วยถ้อยคำหาญกล้าหาญดุดันไม่ เที่ยงเต็กเฮ้งจึงไปสืบตามชาวบ้าน
 เหล่านั้นว่า เหตุใดชายสามจึงได้ยอมให้หญิงผู้นั้นกล่าวคำหาญกล้าแก่คน
 ไม่รู้จักหุยกุหย่อน ชาวบ้านจึงบอกว่าหญิงผู้นั้นเป็นคนร้ายกาจจนก็ไม่หยาบ
 หยามแต่เฉพาะสามของคุณเท่านั้น ยิ่งเที่ยวขอร้องชาวบ้านให้แตกราวซึ่งกัน
 แลกัน จนถึงกับเกิดความพยามาทฆ่าฟันกันบ่อย ๆ เที่ยงเต็กเฮ้งได้
 ทราบความปรากฏดังนั้นแล้วก็กลับมามายังบ้านแม่หญิงศรีรายผู้นั้น จึงร้อง
 ประกาศว่า เจ้าเมืองเอียนได้ ไซ้ให้เรามาฆ่าแม่หญิงที่ร้ายเพื่อจะไม่ให้
 ใครเอาเป็นเยี่ยงอย่างสืบต่อไป ประกาศแล้วก็ชักกระบี่ออกฟันแม่หญิง
 ศรีรายล้มลงขาดใจตาย จึงเอาขวดครองโลหิตได้พอสมควรก็พาขบวน
 ขึ้นมากลับมายังค่ายเมืองเอียน แต่นำขวดโลหิตของแม่หญิงศรีรายไปให้
 แก่เซียนน่าเก็กจือ

ส่วนเที่ยงเต็กเฮ้งเมื่อความมาต่องทางมาได้หาสืบได้ จึงหยิบ
 หนังสือออกฉีกฉีกอ่านดูมีใจความว่า ให้เที่ยงเต็กเฮ้งไปเอาหัวใจหญิง
 เขียมโหดมาให้จึงได้ เที่ยงเต็กเฮ้งเที่ยวสืบหาหญิงเขียมโหดทุก ๆ ตำบล
 ก็หาพบไม่ แลทั้งหาทราบว่าหญิงคนใดจะมีหัวใจเขียมโหดไม่ เที่ยง
 เต็กเฮ้งก็เที่ยวเดินหาเรื่อยไปจนมีความอด ไร่ย พอมาถึงภูเขาดวงซีเข้า
 แห่งหนึ่ง เที่ยงเต็กเฮ้งก็ลงจากหลังม้าเดินตรงเข้าไปยังภูเขาดวงซีนั้น
 หวดวงซีเห็นขุนนางนายทหารเดินตรงเข้ามา ก็ออกไปต้อนรับเชิญให้นั่ง
 ณะที่อันสมควร หวดวงซีจึงถามว่าท่านมาตำบลนี้ด้วยกิจอันใดหรือ
 เที่ยงเต็กเฮ้งจึงตอบว่าข้าพเจ้ามาราชการที่จจะต้งไปยังข้างหน้าคือไป การที่
 ข้าพเจ้าจะเข้ามาทงนี้ ก็เพื่อจะขอเข้าเฝ้ารับประทานแก่กระหายสักหน่อย

หมดอายุ 30/03/2565

หลวงพี่จึงร้องเรียกเข้าไปในห้องว่า นางเหี่ยมโหดเขยจงยกนาชามาให้
 ท่านขุนนางผู้รับประทานครุฑน้อย พอเคียงเต็กเส่งได้ยื่นหลวงพี่เรียก
 นางเหี่ยมโหดเข้าตักน้ำหนักมีความประตาคใจว่า เหตุใดจึงมีหญิงชื่อ
 ว่าเหี่ยมโหด ซึ่งตรงกับความต้องการของเขยหน้าเก๊กจอตงนั้น ในทันใด
 หนักมีหญิงยกถาดนาชามากวางไว้บนโต๊ะรับแขก พอหญิงผู้นั้นยกถาด
 เข้าไปข้างในแล้ว เคียงเต็กเส่งจึงถามหลวงพี่ว่า เหตุใดหญิงผู้นั้นจึงมี
 นามว่าเหี่ยมโหด ซึ่งเป็นนามอันไม่ไพเราะเสียเลย หลวงพี่จึงตอบว่า
 หญิงคนนั้นเมื่ออายุยังเยาว์อยู่ ถ้าต้องการสิ่งใดไม่ได้โดยใจแล้ว ก็ร้อง
 ไห้รำไรช้วนเหงาช้วนตัวตอกชกหัวไม่รู้จักหยุดหย่อน บิดามารดาจึง
 ให้นามว่านางเหี่ยมโหด ครั้นนางมีอายุเติบโตใหญ่ขึ้นใครจะมาสู้ชอกก็ไม่
 ยินดีด้วย แดงทงมผมอเพตงมวยเทยวระรานชาวบ้านอยู่รำไป ครั้น
 บิดนรูลูกตอกตอกจะมีคนพยาบาล จึงได้มายอมเป็นศิษย์อยู่กับข้าพเจ้า
 เคียงเต็กเส่งได้ฟังดังนั้น ก็คิดหาอุบายที่จะฆ่านางเหี่ยมโหดเอาหัวใจให้
 จงได้ จึงแกล้งบอกกับหลวงพี่ว่า ขอท่านจงโปรดให้ ให้นำข้าพเจ้า
 ไปยิงบ่อน่าสักหน่อย เพื่อจะได้ให้มารับประทานครุฑ นางเหี่ยมโหดทราบใน
 อุบาย ก็ให้นางเหี่ยมโหดนำเคียงเต็กเส่งไปยิงบ่อน่า ครั้นถึงบ่อน่า
 เคียงเต็กเส่งก็ขับออกนางเหี่ยมโหดว่า นั่นใครมานั่นแน่ พอนาง
 เหี่ยมโหดเหลียวหน้าไปดู เคียงเต็กเส่งก็ชักกระบี่ออกฟันนางเหี่ยมโหด
 ถ่มลงขาดใจตาย แล้วผ่าอกควักเอาหัวใจห่อผ้าไว้ จึงเอานิ้วจิ้มโลหิต
 เขียนหนึ่งลือไว้ที่ข้างฝาผนังริมบ่อน่ามีความว่า ข้าพเจ้าเคียงเต็กเส่ง
 นายทหารเอกเมืองเอียน ได้ฆ่าหญิงอันมีใจเหี่ยมโหดเสียแล้ว ขอให้

หมดอายุ 30/03/2565

หญิงอื่น ๆ เขาเยี่ยงอย่างหญิงเหียม โหดมันส์ต่อไป ครั้นเขยแฉกซันมา
 ขยับตรงไปยังค้ายเมืองเขยนั้น นำเอาหัวใจหญิงเหียมโหดไปให้แก่เขย
 นานเกกจือ เมื่อเขยขนานาเกกจือได้รับของทั้งสองอย่างครบบริบูรณ์แล้ว
 ก็มีความยินดี จึงไปพูดกับเจียวอ่องว่า เวลาเช้าพรุ่งนี้ จะยกกองทัพไป
 ตีค้ายกิมช้วนให้แตกจงได้ เจียวอ่องได้ทรงฟังก็มีความยินดี จึงทรง
 รับสั่งว่า แล้วแต่ท่านอาจารย์จะคิดการเถิด เขยขนานาเกกจือก็ถวายคำนับ
 กตัญญูออกมาถึงที่บัญชาการทัพ จึงประกาศให้พวกนายทัพนายกองทราบว่า
 เวลาเช้าพรุ่งนี้ เราจะยกกองทัพเข้าตีค้ายกิมช้วน ให้พวกนายทหาร
 แลพดทหารหาอาหารกินแต่เตรียมตัวให้พร้อมก่อนตอนนั้น พอเวลา
 รุ่งเช้าซันนายทัพนายกองก็มาประชุมพร้อมกัน เขยขนานาเกกจือจึงสั่งให้
 ไชวบันทองหนึ่ง ชุนเขยหนิง เตยงเตกเหตงหนิง เตยงเตกเล่งหนิง
 ล้องเล่งหนิง งุยไช่หนิง ไก่ดินหนิง งอกวางหนิง รวมเป็นนายทหาร
 เขกแปดนาย ให้จัดกองทัพแยกเป็นสี่กองมีจำนวนพลทหารกองละพัน
 ให้ยกเป็นกองนำไปตีค้ายกิมช้วนทางสี่ด้าน แล้วเขยขนานาเกกจือจึง
 ให้เขยฉินฮินหนิง เขยฮองเสยหนิง เขยฮองยาวหนิง เขย
 ฮองเจียงกงหนิง แลให้หน้าของสี่อย่างไปยังค้ายกิมช้วนทางสี่ทิศ คือ
 รกเด็กหนิง คีร์ชะบิ๊บายเจียงกุนหนิง หัวใจหญิงเหียมโหดหนิง
 โดหิดหญิงตุร้ายหนิง แลให้เอาของทั้งสองสิ่งนั้นโยนเข้าไปในค้ายกิมช้วน
 เทพดาที่รักษาที่คงจะทนของโลโครกออยู่ไม่ได้ แลของวิเศษต่าง ๆ
 ที่มีอยู่ในค้ายก็คงจะเสื่อมคลายไปหมด ถ้าได้ทักให้ตีหักค้ายเข้าไป
หนังสืออายุ 30/03/2565
 แลจับตัวเขยงุยเทียนนิมนมาให้จงได้ จึงให้ประจักษ์จำแดงกายเป็น

พระยายมราชเข้าไปจับได้พวกบิณฑูรที่ในค่ายกิมช้วนออกให้หมด แล้ว
 ตรงไปยังโรงพิชชี่ช่วยกันระดมจับตัวเชียนฮุยเทียนยี่ให้จงได้ แล้วให้
 เชียนโทแห่งซุนคำคินเข้าไปหาซุนปิ่น เมื่อได้ทักให้ช่วยซุนปิ่นทำตายน
 ภูเขาคินออกมา ส่วนคิวเวานันจะคุมทหารยกหนุนตามท่านไปค่อภายหลัง
 พวกเชียนแต่นายทหารก็คำนับตาไปทำตามคำสั่ง เชียนโทแห่งซุนก็
 คำคินเข้าไปในภูเขาคิน แลบอกให้ซุนปิ่นทราบเหตุทุกประการ ซุนปิ่นได้
 พังมีความยินดี นั่งคอยเวลาที่พวกเชียนแต่นายทหารจะยกเข้ามาตีค่าย
 กิมช้วน ไซ้เวลานั้นของกิมช้วนเขียนคุมทหารเดินตรงไปยังค่ายของเจียน
 โทให้ทหารโห่ร้องยกตีบุ๋นเข้าไป ของเจียนก็ขับทหารออกประทะหน้าไว้
 ได้สู้รบกันเป็นสามารก ทหารเมืองเอียนรบโดยเค็มฉม่อมได้ยกต่อแ
 ฆ่าศึก ของเจียนเห็นเหลือกำลังที่จะต้านทานขยับหีบกระมีวเค็มออก
 จะขวางซุนเอียน เชียนตจันหยินรู่ทักซิมกวางเข้ากันไว้ ด้วยเขียน
 ตจันหยินมีชันค้วยาว ได้ปลุกเศกชนค้วนจนมีฤทธิ์เดช ถ้าเศกคภา
 เล็กค้วนเมื่อใด ก็มันดาลเกิดเป็นเพลิงภาพบาทว้ดกได้ทำลายชีวิต
 พวกข้าศึกชนเมอนัน เพราะฉนั้นเมอเชียนตจันหยินเห็นของเจียน
 ขยับจะชักกระมีวเค็มออกขวางซุนเอียน เชียนตจันหยินก็เศกคภา
 เล็กค้วน จึงมันดาลเป็นเพลิงภาพบาทว้ดกลงมาถุนหน้าของเจียน ๆ
 ได้ความเจ็บปวดคิ่งนัก จึงขมมาหนีไป ทหารเมืองเอียนก็มีใครกได้
 ชนเอียนสั่งให้พวกทหารระมัดระวังตัวไว้ให้จงดี ด้วยเกรงว่าทหาร
 เมืองจันจะยกหนุนเนื่องกันเข้ามาอีก ไซ้เวลานั้นของจิงแบ่งทหารยกเข้า

หมดอายุ 30/03/2565

ไปใส่ค้ำยชันใน พอไปถึงประตูค้ำยชันใน เชียนตจันหยินกรของประกาศ
 ชันว่า ข้าพเจ้าได้รับคำสั่งจากเชียนน้าเถกจ้อ ให้มาทำลายค้ำย
 กิมชวคัน มคินข้าพเจ้าจะเอาของไล่โคกรกสาดเข้าไปในค้ำย เพราะฉนั้น
 ขอเทพารักษาทงหลายซึ่งอยู่ในค้ำยจงรีบหลบหลีกไปเสียโดยเร็ว เพื่อ
 จะได้ ไม่เป็นการเดือดร้อนต่อไป เมื่อเทพารักษได้ยินคำประกาศของ
 เชียนตจันหยินเขาดงนั้น ก็มาอาภุที่จะทรนรอยเข้าไป จึงพากันรีบเหาะ
 หนีถลันไปยังด้านกของคณ เมื่อร้องประกาศชันดงนั้นแล้ว เชียน
 ตจันหยินก็เอารกเด็กขว้างเข้าไปข้างในค้ำยกิมชวคัน อันที่เชียนเกยม
 (คือกระเม็งวิเศษ) ซึ่งแขวนอยู่ที่ประตูค้ำยต้องกตั้งไสของไล่โคกร
 กก็พัดตกลงยังพื้นดินอันตระรานหายไป ทหารเม็งเขียนก็ยกเข้าไปใน
 ค้ำยกิมชวคันได้ พบประจันแปลงเป็นพระยายมราช เทียบวกได้
 พวกบิศาจจึงหนีแตกกระจัดกระจายไปหมด เชียนฮ่องเจ็กเอียงเห็นพวก
 ข้าศึกเข้ามาในค้ำยได้ ก็มีความหวั่นหวาดแค้นแข็งใจควาดไม้ว่า ไคร
 บังอาจหักหาญเข้ามาในค้ำย ไม่รู้ตั้งว่าชีวิตของตนจะมาทำลายเสีย
 เปลา่ ๆ ว่าแต่ถวิลว่าไมทาวถิงซาตรงเขาคัดเชียนตจันหยิน ๆ ก็เอากระบี่
 บัดบ้องไว้ แล้วร้องไปว่าท่านไม่ควรจะต้องรบให้เหนื่อยแรงเปลา่ ๆ เมื่อ
 ษังของวิเศษมากน้อยเท่าใด ก็รีบไซ้มาให้สันเกิด พุดแล้วก็เด็กควช
 เกิดเป็นเพลิงกาพาทว่ตกลงมา เชียนฮ่องเจ็กเอียงก็เอากิมจวน (คือ
 กระเม็งวิเศษ) ขว้างไปเพลิงกาพาทว่ก็ลุกไหม้กระเม็งของวิเศษเป็นอัน
 ตระรานหายไป แล้วเพลิงกาพาทว่ก็ถลันตุกลงได้เชียนฮ่องเจ็กเอียง ๆ หาม
 ของวิเศษสิ่งใดที่จะต้านทานได้ไม่ ขยับจะดำดินหนี พอเชียนตจันหยิน

หมดอายุ 30/03/2565

เขาเจียงซิมหลุย (คือสายฟ้า) พาดไปถูกศีรษะเจียนองเจ๊กเชียงชาติ
ใจตาย เขียนตจเงินหยินก็ตรงไปยังโรงพิช

ผ่ายเตยงเตกเหตงกบสองเหล้ง ก็พากันคุมทหารเข้าตัดค่าย
ลชิต ๆ กับทหารเมืองจันออกต้านทาน แต่พวกทหารเมืองจันทน
รูดว จึงหาได้ไ้ไ้เพราะแถมมาต่อสู้กับข้าศึกไม่ เพราะฉนั้นจึงได้
พากันระง่ำร้ายสำไมเป็นขบวน ทหารเมืองเขียนเห็นได้ตกยกบูกันด

ขนาบเข้าไป ทหารเมืองจันต้านทานมิได้ก็พากันวงหนแตกกระจัดกระจาย
ลชิตเห็นดังนั้นจึงชักกระบี่ออกทรงประกาศว่า ถ้าใครไม่ตั้งใจต่อสู้กับ
พวกข้าศึกก็จะตัดศีรษะเสีย พวกทหารที่กลัวลชิตก็ย่นซงกอยู่ แต่พวก
ทหารข้างนำถอยประทะเข้ามาเหยียบย่ำกันเองล้มตายเป้นอันมาก ลชิต

เห็นเหลือกลัวดังกษกมาหน พวกทหารเมืองเขียนได้ฆ่าพันทหารเมืองจัน
ล้มตายตจเงินตจทอง เตยงเตกเหตงกตั้งให้ทหารรักษาทมนวด แลว
ยกทหารแยกเข้าไปพักค่ายชนใน เขียนองเจ๊ยะกงก็ร้องประกาศแก่เทพยดา
ทงหลาย เหมือนนงกับที่เขียนตจเงินหยินได้ร้องประกาศมาแล้วนั้นทุก

ประการ เมื่อได้ร้องประกาศแล้วเขียนองเจ๊ยะกงจึงเอาโลหิตหญิงอัน
ดูร้ายสาตเข้าไปในค่ายชนใน เทพยดาที่รักษาค่ายอยู่ที่พากันเหาะหนีไป
หมด ต้อกหันฮวน (คือธงวิเศย) ค้องของโล่โคกรกก็อันตระธานสูญ
หายไป เขียนองเจ๊ยะกงก็ขับราชรถสี่ชนทอง เข้าไปในค่ายชนในทาง

ประตูซี่ยมเขียนหมิง เมื่อเขียนอยู่ตนเห็นข้าศึกหึกค้ายเข้ามาได้ตั้งน
ก้มความโกรธ โดดขนิสี่เสอคำรำกระบี่ตรงเข้าฟันเขียนองเจ๊ยะกง ๆ ก็
เขากกระบี่เข้าต่อสู้ เขียนองเจ๊ยะกงสู้รบกันได้หลายสิบเพลง เขียนอง

หมอดอายุ, 30/03/2565

หน้า ๒๖๗

เตียงที่กักเข้า

เล่ม ๓

เจ้ระงเห็นได้ทักเขาอยู่เจ้ระง (คือหินของวิเศษ) ขวางไปถูกหน้าผาก
 เขียนจ้อยคืนพลัดตกจากถ้ำคือคำ เขียนของเจ้ระงกักขบราชสีห์อีกเขา
 ไปพันด้วยกระบี่ ถูกเขียนจ้อยคืนตัวขาดสองท่อนขาดใจตาย แล้ว
 เขียนของเจ้ระงก็คุมทหารตรงเข้าไปยังโรงพิธีด้านเหนือ

ฝ่ายเขียนของยวงนำโกลีณกบังออกวางไปยังค่ายเจ้หงำ ก็ให้

จุดประทัดสัญญาณให้ร้องระดมกันฝ่าฟันเข้าไป เจ้หงำก็ขับพลออก
 ค่ายทันได้ แล้วขบมาร้างวเขาต่อสู้กับนายทหารเมืองเขียน เขียน
 ของยวงจึงเขาต่อสู้ (คือขบยวิเศษ) ขวางไปถูกหลังเจ้หงำ ๗ ได้ความ
 เจ้บวยจนเขาเจ้ขออกมาเป็นโลหิตหมอบพุ่มลงขบม้าหนีไป เขียน
 ของยวงก็มิได้ติดตาม ขบทหารตรงเข้าไปยังประตูค่ายชั้นใน เมื่อ
 ร้องประกาศให้ทัพยดาทราบแล้ว ก็เอาศีรษะไปขบยเจ้ยงกนโยนเข้า
 ไปข้างในค่าย กิมเจ้ง (คือระฆังวิเศษ) ต้องถลันไธของโธ่โครกก็ขาด
 ตกลงกับพื้นดินเป็นอันตระชานสูญหายไป เขียนของยวงก็ขับพลตรง
 เข้าประตูจำเขียนหนึ่ง กิมจูเหล้งเห็นเข้าก็กบ่นเขามาตั้งหนกิมความ
 โกรธ ขบกวางตรงเข้าร่วมกับเขียนของยวง กิมจูเหล้งกบ่นเขียนของยวง
 ตูรับกันได้หลายสิบเพลงยังหาแพ้ชนะกันไม่ เขียนของยวงก็เขาขู่เล้ง
 (คือขบยวิเศษ) ขวางไป กิมจูเหล้งเห็นว่าจะต่อสู้ค่ายทันไม่ได้ ก็โดด
 ลงจากบนหลังกวางแทรกแผ่นดินหนีไป เขียนของยวงก็ขับเสี้ยนาวพล
 ไปยังโรงพิธีด้านตะวันตก

ฝ่ายเขียนของเสี้ยนนำเคียงเต็กเล้งกับยงโฮ้ ไปถึงค่ายเองโม

หมอดอย 30/03/2565.

ก็พากันให้ร้องคัมภีร์เข้าไป เองโมตั้งทานกำตังนายทหารทั้งสอง

มโตะกั๋งค้ายเสี้ยนไป พวกรพตเห็นตงนกกโมมใจจะสู้รบกับข้าศึก
 ค้างคนกต่างหลบตหนีเอาตัวรอด เซียนของเสี้ยนยกทหารตรงเข้าไป
 ยิงประค้ายชันใน เมื่อบ้องประกาศให้เทพยดาทราบแล้ว ก็เอา
 หัวใจหญิงเหี่ยมโหดโยนเข้าไปข้างในค้าย เจ๊กก๊ก (คือระฆังหยกพิเศษ)
 ตองกั๋งโธของโสโครกก็แตกกระจายเป้นอันตระธานสูญหายไป เซียน
 ของเสี้ยนกัฆบรพตตรงเข้าไปในค้ายทางประตูตเซียนหนึ่ง พบเซียน
 จินเบ้งถกกรรมองเห็ดกยณกนทางอัย เซียนของเสี้ยนกเข้าสู้รบกับ
 เซียนจินเบ้งได้หลายลิมเพลง เซียนของเสี้ยนเอาถ่ายฟ้าฟาด เซียน
 จินเบ้งหลบตหนี หายตัวเหาะหนีขึ้นไปบนอากาศ

ส่วนเซียนหน้าเก็กจอกกับแป๊ะเฮ่าะทองจื่อกามัง ภายเหาะเจ็ดอนดอย
 อยุ่นบนอากาศคอยตทวงตพวกข้าศึก พอเห็นเซียนจินเบ้งเหาะหนีขึ้นมา
 บนอากาศ เซียนหน้าเก็กจอกให้แป๊ะเฮ่าะทองจื่อเหาะไล่ตติดตามไป
 แป๊ะเฮ่าะทองจื่อไล่ตติดตามไปทันเซียนจินเบ้งเข้า เซียนแป๊ะเฮ่าะทองจื่อ
 ก็เอาขู่ของวิเศษขว้างไปตอกหน้าผากเซียนจินเบ้ง ๆ พตตตกลตกับพันดิน
 เซียนของเสี้ยนเห็นได้ตทเขาถ่ายฟ้าฟาด ถูกศัระเซียนจินเบ้งขาดใจ
 คาย เซียนของเสี้ยนกัฆบรพตตรงเข้าตอมโรงพิธคานทศได้ ขณะนั้น
 เซียนงุยเทียนยนิคคอยตอยุ่นบนโรงพิธ แต่เห็นพวกข้าศึกยกเข้ามา
 ตอมโรงพิธโวกตงลิตาน แต่เซียนตงลิตังนารพตเขามาตอมโรงพิธนั้น
 กตวณคัมคักคานภาพตวยกันตงลัน เซียนงุยเทียนยนิคตอนใจใหญ่
 ตวว่า ชีวิตเราคองนเห็นจะไม่วอตไปได้เป้นแน่ แมถิงว่าตวเรา
 จะตายตงไปในคองนกกิต แต่เราจะให้ชื่อเสี้ยนปรากฏไว้ในโลกคองได้

หมตอายุ 30/03/2565

คิดแล้วก็หยิบกิมชิวมาเมตต์หนึ่งเสกขวางขึ้นไปบนอากาศ เพื่อจะให้
 ทำตายชั่วคราวพวกข้าศึก เขียนนำเกกจ้อเห็นเขียนนุ่ยเทียนนินขวาง
 กิมชิวมาคังนง ก็เอาพดงอพิ์เลียน โบกไป กิมชิวก็ขึ้นตระรานหายไป
 โดยทันที เขียนนุ่ยเทียนนินเห็นกิมชิวไม่ทำอันตรายแก่ข้าศึกได้ กิม
 ความ โกรธจึงนึกว่ากิมชิวของเราไม่เคยเป็นคังนงเลย นี่ขรอยจะมีผู้มา
 คอยบ้องกันเสีย พวกข้าศึกก็จึงหาได้เป็นอันตรายไม่ คิดแล้วก็หยิบ
 กิมชิวมาอีกสิบห้าเม็ดตเศกขวางขึ้นไปบนอากาศ กิมชิวก็กระจายเป็น
 แสงสว่างทั่วไม่ทงอากาศ เขียนนำเกกจ้อแฉเห็นถักใจ จึงเอาพด
 งอพิ์เลียน โบกไปหลายสิบครั้ง กิมชิวก็ถอยตั้งขึ้นไป ยังมีเทพยดา
 ต้องหนมาในทางอากาศองค์หนึ่ง ทราบว่าขุนปั้นยังไม่ถึงที่ตาย แฉ
 กิมชิวก็ถ่วงเวลาจะกลับเข้าสูที่อยู่อแล้ว โดยเหตุนั้นเทพยดาของคณนั้นก็เข้า
 เก็บเอากิมชิวเหล่านี้ไว้เสียทั้งสิ้น เขียนนุ่ยเทียนนินเห็นกิมชิวของตน
 สูญหายไป ก็มีความตกใจรีบเหาะหนีขึ้นบนอากาศ เขียนนำเกกจ้อ
 จึงเอาสายฟ้าฟาด มีเสียงดังเหมือนฟ้าผ่า ถูกเขียนนุ่ยเทียนนินตกลง
 กับพื้นดิน แม้จะฉ้วนจึงเอากระบี่ฟันฆ่าถูกเขียนนุ่ยเทียนนินคววิชาดเป็น
 ต้องที่อนตาย

ฝ่ายขุนปั้นกับเขียน โท่เหิงซุน เมื่อได้ย่นเสียงเหมือนพาร้อง
 กันก็กลัวเขียนนำเกกจ้อยกมาทำตายค้ายกิมชิวคืนได้แล้ว ขุนปั้นกับ
 เขียน โท่เหิงซุนก็ช่วยกันทำตายภูเขาดินออกมาได้ การที่ขุนปั้นกับเขียน
 โท่เหิงซุนทำตายภูเขาดินออกมาได้ทั้งนี้ ก็เป็นโดยขุนปั้นยังไม่ถึงที่ตาย
 แฉทั้งภูเขาดินก็ไม่มีกิมชิวหอมถอมอยู่เหมือนแต่ก่อนด้วย เพราะฉนั้น

ซุนปิ่นจึงทำตายภเวณีออกมาได้ โดยง่าย เมื่อซุนปิ่นออกจากภเวณี
 ได้แล้ว ก็ขึ้นจากรถบอชวอนเข็นโทหึ่งซุนกตัมไปยังค่ายเมืองเยียน
 ล้วนเซี่ยนนำเก๊กจ็อกให้ไซ่วบั้นทองเอาไฟเผาค่ายกิมชวตั้นเสียทั้งตั้ง
 แล้วรวบรวมทหารให้เลิกทัพกลับไปค่ายเมืองเยียน แต่ม้ากลางตาม
 ซุนว่า เมื่อเซี่ยนนำเก๊กจ็อกค่ายกิมชวตั้นแตกแล้ว เหตุใดกองทัพ
 เมืองเยียนจึงไม่ยกเลยไปที่ค่ายเมืองจินให้แตกเสียในเวลาหนึ่งด้วย เพราะ
 นายทหารเอกแดงทหารซึ่งมารักษาค่ายกิมชวตั้นอยู่นั้น ก็คือฮวอช
 พกวิชาศึกบวดยตายแตกยับเยินไปเป็นอันมาก จึงมีคำกล่าว การที่เซี่ยน
 นำเก๊กจ็อกมาทำตายค่ายกิมชวตั้นทั้งนี้ ก็หวังแต่จะช่วยให้ซุนปิ่นพ้นจาก
 อันตรายเท่านั้น หากคิดที่จะทำตายกองทัพเมืองจินซึ่งเป็นการขัดอำนาจ
 ฟ้าดินไม่ เพราะณนเมื่อเซี่ยนนำเก๊กจ็อกเห็นว่าค่ายกิมชวตั้นแตกแล้ว
 จึงได้รับรวบรวมทหารยกกลับไปค่ายเมืองเยียนเสียโดยทันที เพื่อจะ
 บอชกันไม่ให้พวกทหารเมืองเยียน นำเอาอำนาจของตนไปทำอันตราย
 แก่กองทัพเมืองจินได้ แลพอเซี่ยนนำเก๊กจ็อกกลับมาถึงค่ายเมืองเยียน
 ซุนปิ่นก็เดินตรงเข้าไปคุกเข้าตงค่านับแล้วพูดว่า การที่ท่านได้กรุณา
 ช่วยชีวิตข้าพเจ้าให้รอดในครั้งนี้ คุณของท่านมีแก่ข้าพเจ้าเท่ากับบิดา
 มารดาบังเกิดเกล้าหาที่สุดมิได้ เซี่ยนนำเก๊กจ็อกจึงพูดกับซุนปิ่นว่า
 บิดาของท่านได้พ้นจากความอันตรายแล้ว จงรีบกลับไปรักษาที่ด้อย่าง
 เพศเซี่ยนตามเดิมเถิด จะได้มีความสุขสบายสืบต่อไป ซุนปิ่นก็ตอบ
 ว่าการที่ข้าพเจ้ามาครั้งนี้ ก็หาได้หวังประโยชน์อย่างใดอย่างหนึ่งไม่ มาก
 เพื่อดูใจจะส่นของขุนบิคาแก่พี่ชายทั้งสอง แลซัดเจียวอ๋องกับมารดาได้

หมดอายุ 30/03/2565

จึงต้องรับความอันตรายจนถึงเช่นนี้ ถ้าท่านอาจารย์แด่เขียนทั้งหลาย
มิได้พร้อมใจกันมาช่วยข้าพเจ้าด้วยแล้ว ข้าพเจ้าก็คงจะถึงแก่ชีวิต

เป็นแน่ บุญคุณของท่านอาจารย์แด่เขียนทั้งหลาย มีอยู่แก่ข้าพเจ้า
หาที่สุดมิได้ แล้วขุนบันก็เดินไปเที่ยวคำนับขอขอบคุณเขียนทุก ๆ องค์
เขียนทุก ๆ องค์ก็พากันลาขุนบันแต่ทูลลาเจ้วอของ เหาะกลับไปด้วย
ลาของตน เมื่อเจ้วอของเจ้าเมืองเขียนเห็นขุนบันขอขมาอาหารจน

ดีหนาซัดเผ็ดชนิดปรกติไปมาก ก็ทรงรับสั่งว่ากรที่ท่านต้องรับความ
ลำบากทงหนักเพราะข้าพเจ้าผู้เดียว ท่านจงพักผ่อนร่างกายเสียให้บริบูรณ์

ก่อนแล้วจึงค่อยคิดการสงครามต่อไป ขุนบันจึงทูลตอบว่า พระเดช
พระคุณของใต้ของมีอยู่แก่ข้าพเจ้ามากเป็นอันเหลือ มาทว่าข้าพเจ้าจะ

ถึงแก่ชีวิต ข้าพเจ้าก็ยังหาขาดความกตัญญูต่อใต้ของไม่ เจ้วอของจึง
รับสั่งให้เจ้าพนักงานจัดโต๊ะเสดส์มา มาเดียงขุนนางนายทหารแลพดทหาร

พร้อมกันเพื่อเป็นความยินดี ในกรที่ขุนบันรอดกลับมาได้
ฝ่ายพระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้ เมื่อทรงทราบข่าวข้าศึกก็มาทำตาย

ค่ายกิมชวตั้นได้ นายทหารแลพดทหารล้มตายเป็นอันมาก กับเขียน
ก็ตายลงในที่รบหลายองค์ จึงทรงหวนหวนคิดในพระไทยแต่ทรงรับสั่งว่า

เขียนนุญเทียนนิณผู้ นกมอภินหารเป็นอันมาก แต่อย่างนั้นยังทานกำลัง
พวกข้าศึกไม่ได้ การที่เราจะทำสงครามต่อไปน่ากลัวจะไม่เป็นทาง

สำเร็จง่ายได้ เราคิดจะเลิกทัพกลับไปยังเมืองจันทันทั้งปวงจะเห็นเป็น
ประการใด ของเจ้เขียนกับเจ้ยงทำจึงกราบทูลว่า ข้าพเจ้าเห็นว่ากรที่

หนังสือ 30/03/2565

พวกเขียนฝ่ายข้าศึกยกกันมาตีค่ายกิมชวตั้นแตกครั้งนั้น ก็โดยประสงค์

ทั้งหลายแม้จะได้ออกไปแต่ก็ดี แต่เราเชื่อว่าขุนปั้นคงจะยังอยู่ช่วยเมืองเขินทำศึกต่อไป เมื่อขุนปั้นมาเป็นคูของเมืองเขินคอยขวางคอเราอยู่เขิน ก็ทำให้เรายังมีความหนักใจมากเหมือนกัน ของเจียนจึงกราบทูลว่าแม้ขุนปั้นจะมีฤทธิ์เดชวิชามากสักปานใดก็ตาม แต่ข้าพระเจ้าคิดเห็นว่า คงจะสู้เขินไต่แต่เซ่งหยินอาจารย์ของข้าพระเจ้าไม่ได้ อยู่คนเดียว ถ้าพระองค์ยังทรงหนักพระทัยด้วยขุนปั้นแล้ว ข้าพระเจ้าขอรับอาสาเชิญเขินไต่แต่เซ่งหยินอาจารย์ของข้าพระเจ้ามาปราบขุนปั้นถวายให้จงได้ เมื่อพระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้ได้ทรงฟังองค์เจียนกล่าวนามเขินไต่แต่เซ่งหยินขึ้น ก็ทรงพระปราโมทย์แตรรับสั่งว่า เมื่อถ้าท่านยังเห็นช่องทางที่จะปราบพวกข้าศึกได้ เราก็ไม่ขัดขวางโดยอย่างไรอย่างหนึ่งแล้วแต่ท่านทั้งสองจะเห็นสมควรเถิด เมื่อรับสั่งแล้วก็เสด็จกลับเข้าข้างใน พวกขุนนางนายทหารต่างก็ถูกขืนคำนับกลับออกไปยังที่พักของตน พอถึงจุเหล่งกลับมาถึงยังค่าย ของเจียนกับเจียงห่าก็เล่าความตามที่ได้ทอดูขัดขวางกระแสน้ำรับสั่งให้กิมจูเหล่งฟังทุกประการ กิมจูเหล่งก็เห็นชอบด้วย เจียงห่ากับของเจียนจึงขอให้กิมจูเหล่ง ตง ไต่เควของบุช่าเชิญเขินไต่แต่เซ่งหยินมาณะค่าย กิมจูเหล่งก็จัด ไต่เควของบุช่าแล้ว จุฑรูปเทียนนั่งบริกรรมตามลัทธิตั้งตนใต้เศียรกระทำมา

ตอนที่ ๗

(เขียนไฮ้แต่เซ่งหยินมาช่วยห้ามทัพ)

ฝ่ายเขียนไฮ้แต่เซ่งหยินเมื่อเด็กจากเขาส์มาธิแล้ว ก็หยุดนั่งพัก
มือนวางกายบนแผ่นดินศิลาถางถา มีดมพัดกลิ่นรูปเทียนหอมตระหลบไป
ทั้งถา จึงขบขามตุรุมว่า ทพเมืองจีนต้องบอบช้ำเพราะด้วยชุนปิ่นมาก
บัดนี้ก็มีเหตุมาเชิญเราให้ ไปช่วยปราบชุนปิ่นน่ะ ถ้าจะว่าความทาง
โลกแล้ว เราก็สมควรที่จะไปช่วยอยู่ เพราะก็มีเหตุตั้งแถมของเจียน
หรือก็เป็นศิษย์ของเราทั้งคู่ แม้อาเราจะไปช่วยก็หาใครที่จะอาจมา
ว่ากล่าวต้วงเก็นเราไม่ แม้ถึงจะไม่มีข้อครหาที่ดี แต่ก็หาใช้กิจของ
เขียนสมควรที่เราจะประพฤตินี่ไม่ ถึงแม้ชุนปิ่นจะมีฤทธิ์เดชเวทมนตร์
สักเพียงไรก็ดี ก็หาอาชญาที่จะตมถ้างบุญบารมีพระเจ้าเงินช้อยงเต้ได้ แต่ใน
เวลานี้เมื่อดิษย์ของเราทั้งสองได้รับความลำบากยากแค้นแล้ว ครั้นเรา
จะไม่ช่วยเสียเลยก็หาเป็นทางสมควรไม่ เพราะฉะนั้นเราจำเป็นจะต้องช่วย
เพื่อจะให้เกิดมีความสุขแก่ไพร่พล แลจะได้ไม่เป็นอันครายด้วยกัน
ทั้งสองฝ่าย เมื่อคิดเช่นนั้นแล้วเขียนไฮ้แต่เซ่งหยินก็ตกลถบเข้าไปในห้อง
ครองผ้าตามเพศเขียนแล้วเดินออกไปยังปากถา จึงเรียกเขียนนึ่งเหนยจือ
ศิษย์มาสั่งว่า เจ้าจงรีบไปบอกกิมจูเห็งตั้งกับของเจียนว่า จงตั้งใจ
รักษาค่ายให้มั่นไว้ แลอย่าได้มีความทุกข์ร้อนด้วยเรื่องชุนปิ่นเลย
เราจะช่วยให้ล้มล้างความประสงค์ พอลังเขียนนึ่งเหนยจือเสร็จแล้ว
เขียนไฮ้แต่เซ่งหยินก็เหาะลอยไปโดยทางนภากาศ เขียนนึ่งเหนยจือ
ก็รีบเหาะไปยังค่ายเมืองจีนลงหยุดอยู่ที่ประตูค่าย บอกให้ทหารรักษายาม

นำความไปแจ้งกับของเจียนว่า เชียนนังเห็นจ้อคืบเขียนไ้แต่เซ่งหยิน
 มาหา กิมจูเห็งกับของเจียนมีความยินดีรับออกไปรับจนถึงนอกค่าย
 แล้วจ้อเขียนนังเห็นจ้อเข้าไปถึงในค่าย เมื่อเขียนนังเห็นจ้อเข้าไป
 ในค่ายนังในที่อันสมควรแล้ว กิมจูเห็งจึงถามความทุกข์สุขของ
 เขียนไ้แต่เซ่งหยิน เขียนนังเห็นจ้อบอกความทุกข์สุขของเขียนไ้แต่
 เซ่งหยินให้คนทั้งสองทราบทุกประการ แล้วบอกว่าเขียนไ้แต่เซ่งหยิน
 ตั้งมาว่า ให้ท่านทั้งสองหมั่นตั้งใจระวังกษัตริย์ใหม่ให้ได้ แลอย่ามี
 ความวิตกด้วยเรื่องซุนปิ่นเลย เขียนไ้แต่เซ่งหยินจะช่วยส่งเคราะห์จัดการ
 ให้ตลอดไปส่งถึงความประสงค์ทุกสิ่งทุกอย่าง เมื่อเขียนนังเห็นจ้อ
 บอกการเสร็จแล้ว ก็ตักกิมจูเห็งกับของเจียนเหาะกลับคืนไปยังถ้ำ

บัดนี้ จะถนัด ถัดมา ถึงเฉียม ฉวนนายทหารผู้เฒ่าของเมืองเคียว
 กับนางเฉียมชู้หยินภรรยา เมื่อเฉียมชู้ออกไปเป็นผู้รักษาด่านไ้เบยกวน
 แลต้องกระบี่พิเศษของเจียนตายในทวีป เมื่อครั้งเมืองจันทกกองทัพ
 มาตีด่านไ้เบยกวนตั้งแต่แรกนั้น เฉียมฉวนกับนางเฉียมชู้หยินได้ร้องให้
 เสรีไว้ไ้คักถึงเฉียมชู้ด้อยู่เสมอ เพราะมีบุตรแต่เนาะสองคนชายหนึ่ง
 หญิงหนึ่ง เมื่อเฉียมชู้มาตายลงเลยเช่นนั้นแล้ว ก็ห้ามผู้ใดที่จะ
 สืบแซ่ของคนต่อไปไม่ โดยอาไ้สยเหตุนี้จึงทำให้คนทั้งสองมีความ
 เสรีไว้ไ้คักไม่รู้จักสิ้นสุดได้ ครั้นจะรับอาษาเจ้าเมืองเคียวไปรบแก่คน
 แทนบุตรก็ไม่ได้ เพราะเฉียมฉวนเป็นคนมีอายุสูงแล้วร่างกายก็ชราภาพ
 จึงจำเป็นต้องทนนิ่งเจ็บใจอยู่ ครั้นอยู่มานานหนึ่งเป็นเวลาดังนั้น

หมดอายุ 30/03/2565

เดือนหงาย เฉียมฉวนจึงชวนภรรยาแต่นางเฉียมชู้เชิงบุตรสาว

ชายผู้สามมไปนั่งเล่นที่ในสวนดอกไม้ข้างหลังบ้าน เพื่อจะให้เพลินใจ
 วายคิดถึงเตียงมชุด พอคคนทงสามไปนั่งเล่นในสวนได้สักประเดี๋ยวจึง
 ก็บังเกิดมีลมพายุพัดมตมวไปทั่วทุกทิศทุกที จนเตียงมฉนวนแฉกรรยา
 ไม่อาจที่จะตมตาถูขนจากเกาะอได้ ตมพายุได้พัดอยู่ประมาณชั่วโมงเศษ
 จึงได้สงบหายไป ครั้นเตียงมฉนวนกับนางเตียงมฮยหันตมตาขน ก็หาเห็น
 นางเตียงมฮยเชิงมบุตรสาวไม่ ก็พากันตกใจแฉกเดี่ยวได้ตามหาตลอด
 ทงทงบานก็หาพบนางเตียงมฮยเชิงมไม่ คนทงสองก็พากันเสว้าไค้ก
 ถึงนางเตียงมฮยเชิงม ซึ่งเป็นการเพิ่มความทุกข์ของคนทงสองจนอีก
 อย่างหนึ่ง ครั้นอยู่มามีข่ามฉนวนเตียงมฉนวนแล้วแต่ทุกข ๆ ครอม ๆ
 จึงบังเกิดโรคขน เตียงมฉนวนอยู่ไม่ช้าไม่นานก็ถึงซึ่งความตาย เหลืออยู่แต่
 นางเตียงมฮยหันผู้เดียว ตั้งแต่นั้นมาวนเวียนก็ร้องโรยหารุ่งเรืองส่งนุกส่งน่าน
 เหมือนกับเมื่ออย่างเตียงมฉนวนยังมีชีวิตอยู่ไม่

ฝ่ายนางเตียงมฮยเชิงมเมื่อตมพายุพัดหอบเอาไปนั้น ความตกใจ
 จนส่งตบหนึ่งหาได้รู้ถึงส่มประดีไม่ คอเมื่อนางได้สัดคิดตมตาขนมาจึงได้
 แฉกเห็นเขียนไล่ชัวเต่าไม้ (คือเขียนผู้หญิง) นั่งอยู่ข้างตัว นางเตียงมฮยเชิง
 ก็ตกใจถูขนคุกเข่าคำนับร้องให้ถามว่า นิมิตามารดาของข้าพเจ้าไป
 อยู่แห่งใด ข้าพเจ้าจึงได้ตมมาอยู่ในถ้ำของท่านเช่นนี้ เขียนไล่ชัวเต่าไม้
 ยมแล้วจึงตอบว่า บิตามารดาของเจ้าก็คงเป็นคู่ชัวส่นบายอยู่ที่บ้าน
 ส่วนถ้ำถ้ำตัวเจ้ามาทงนี้ ก็เพราะเราทรวางว่าในเวถานัดวงชะตาของเจ้า
 จะตมตกระกำมั่ววามาก แฉกถ้ำชัวตมของเจ้าได้รอดพ้นไปจาก
 ในยุคนแล้ว เจ้าจะมีบุญญาธิการเป็นถึงฮ่องไทเฮา แฉกเวากับเจ้าได้เคย

หมดอายุ 30/03/2565

การยากนัก เพื่องหาวิธีข้าพเจ้าได้รู้เรียนมาก็ยังอ่อนแออยู่ กับเวทมนตร์ต่าง ๆ ก็ยังหาผู้จะชำนาญชำนาญไม่ โหนเดยจะต่อสู้กับผมขอพวกทหารเมืองจีนได้ เขียนได้ชั่วเด่าไม้จึงตอบว่าในชั้นนี้เจ้าไม่ต้องมีความวิตกเราจะให้ของวิเศษไปบ่อกัน พุดแต่ก็หีบไก่เทียนฮอกของวิเศษส่งให้นางเดยมีชีวิตเองแล้วส่งว่า ถ้าของวิเศษของข้าศึกเห็นไก่เทียนฮอกเข้าก็จะเป็นอันตรายสูญหายไปทั้งสิ้น นางเดยมีชีวิตเองคำนับไว้ไก่เทียนฮอกของวิเศษแล้วพุดว่า การที่ข้าพเจ้าจะต้องจากท่านไปทั้งนี้ก็มีความรู้สึกเสียใจเท่ากับเมื่อครั้งจากบิดามารดามาเหมือนกัน ถ้าท่านไม่พอใจแล้วข้าพเจ้าก็ไม่พอใจก็จะกลับไปบ้านเดย และถ้าข้าพเจ้าไปแล้วท่านจะได้ใครมาเป็นผู้ปฏิบัติแทนตัวข้าพเจ้า เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงได้มีความวิตกถึงท่านเป็นอันมาก เขียนได้ชั่วเด่าไม้จึงตอบว่า เจ้าหากควรจะวิตกถึงการภวระภายนอกกายของเราไม่ ขรรพดาผู้ประพฤติกุศลเขียนแล้วก็ชอบแต่ที่สิ่งดีใจเฉพาะแต่ตัวของตัวผู้เดียว จึงจะนับว่าเป็นความสุขของพวกเขียน หาได้คิดที่จะเบียดเบียนกำลังแรงผู้อื่นเข้ามาเป็นประโยชน์ของตนไม่ การที่เรานำเขาเข้ามาเลี้ยงไว้ทั้งนี้ ก็โดยได้เคยอุปการะกันมาแต่ชาติปางก่อน หาใช่เราจะคิดอาศัยพึ่งแรงของเจ้าไม่ แต่การที่เจ้าไปทั้งนี้เราก็กังใจได้มีความเสียใจหรือยินดีชั่วแต่เล็กน้อย การตั้งคิดย่อมต้องเป็นไปตามกุศลแอดอกุศล ไม่มีผู้ใดซึ่งจะฝ่าฝืนกุศลแอดอกุศลไปได้เลยเป็นอันขาด แต่ถ้าจะว่าตามความจริงแล้ว การที่เจ้าไปเสียทั้งนี้ทำให้ความกังวลของเราลดน้อยไปอีกด้วย เพราะนิหนเจ้าอย่าได้มีความวิตกถึงเราเลย จึงคงหน้าไปแสวงหาความดีตามเพศฆราวาสเกิด แต่เขียน

หมวดอายุ 30/03/2565

ได้ชั่วเดี๋ยวก็แก๊งพุดประทัดประหาร จะไม่ให้นางเต็มชิวเองมีความ
 เสว้าโศก แต่ถึงเช่นนั้นนางเต็มชิวเองก็ยังหาอดกลั้นความโศกได้ไม่
 พอก่อยคลายความโศกแล้ว นางจึงไปอาบน้ำชำระร่างกาย แต่เมื่อแต่ง
 ภายเสร็จแล้วจึงออกมาคำนับตาเขียนไต่ชั่วเดี๋ยวไป แล้วเดินออกจาก
 ภาหะตรงไปยังเมืองเดียว ครั้นมาถึงนอกกำแพงเมืองเดียวนางก็ลง
 เดินเข้าไปในเมือง แต่หาจำทางแถบบ้านของคนที่อยู่ได้ไม่ เพราะเมื่อนาง
 ไปในนางยังเด็กอยู่ ครั้นบัดนี้อายุของนางได้สิบเจ็ดปี แลพบบานเรือน
 กี่ชุด โสมม่วง โรอยไม่เหมือนยังกับเมื่อแต่ก่อน เพราะถนนจึงทำให้นางจำ
 เค้าเงื่อนบ้านของคนไม่ได้เลยเป็นอันขาด นางจึงได้เที่ยวสอบถามหาตาม
 ชาวบ้าน เมื่อได้ความแล้วนางก็รีบเดินตรงไปยังประตูบ้านแต่เห็นตาแก่
 ฝ้าประคองอยู่คนหนึ่งนางจำหน้าแต่ชื่อได้ นางจึงเรียกชื่อของเหล่าจำ
 เราได้หรือไม่ ของเหล่าพิเคราะห์อยู่เป็นช้านานก็เห็นคนใดความตรึง
 ของนายเราดมพยุพัตหอบหายไปคนหนึ่ง เห็นจะเป็นนางสาวคนไหนแน่
 ของเหล่าจึงถามว่า ท่านชื่อเต็มชิวเองที่ดมพยุพัตหอบหายไปเมื่อสาม
 สิบห้าหรือ นางเต็มชิวเองก็ตอบว่าคือตัวเราเอง ของเหล่าก็มีความยินดี
 รับพานางเต็มชิวเองเข้าไปในบ้าน แลบอกกับนางเต็มชิวฮินให้ทราบ
 ทุกประการ นางเต็มชิวฮินได้ทราบก็มีความยินดีวิ่งออกไปรับนางเต็ม
 ชิวเองผู้บุตรสาวจนถึงเชิงบันได ต่างคนต่างก็กอดกันร้องไห้แทบว่า
 ชีวิตจะออกจากวัง พอก่อยคลายความโศกถึงแล้วนางเต็มชิวเอง
 ก็เล่าให้มารดาฟังตั้งแต่ต้นจนปลาย แลบอกว่าเป็นผู้จาจรายสั่งให้ไป
 ช่วยเมืองเขียนปรัมปรัมพวกข้าศึก พอนางเต็มชิวฮินได้ยินบุตรสาว

พูดว่าจะไปช่วยเมืองเข็ญปราบปรามพวกข้าศึก นางก็ตั้งคักใจจึง
 ปรอบบุตรีสาวว่า ตัวของเจ้าหรือที่กำตังเป็นสาวพินของพวกเราหรือก็
 หามิได้ นายทหารเมืองจีนหรือที่ชำนาญด้วยเพลงอาวุธ แต่ใช้ของวิเศษ
 ไปทำอันตรายแก่ข้าศึกโดยประการต่าง ๆ ถ้าเจ้าไปพลาดพลั้งตงเป็น
 อันตรายไป มารดาจะได้ใครเป็นเพื่อนค้อไปอีกเล่า นางเถียงมธุหยิน
 พุดแล้วกรอ้งให้ นางเถียงมธุหยินเห็นมารดาเศร้าโศกก็มีคำสั่งสาว
 ต่กันคนของเจียนทีได้มาเถียงมธุพิชายของตัวเถียง นางจึงบอกกับ
 มารดาว่า การที่จะไปช่วยเมืองเข็ญทำสงครามครั้งนี้ ก็โดยเหตุสาม
 ประการ คือหนึ่งเข็ญได้ช่วยเจ้าโยธจารย์ของข้าพเจ้าได้บังคับให้ข้าพเจ้า
 ต้องไปช่วยเมืองเข็ญให้จึงได้ สองการที่ของเจียนฆ่าข้าพเจ้าตายนั้น
 ถ้าไม่ได้แก่คนแล้วข้าพเจ้าก็หาความแค้นไม่ สามเมื่อเมืองเข็ญ
 เป็นอันตรายไปแล้ว มารดาเช้อและหรือว่าเมืองจีนจะไม่ยกกองทัพมา
 ย่ำเมืองเดียว โดยเหตุสามประการตามที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแฉวน
 จึงทำให้ข้าพเจ้าจำเป็นต้องไปช่วยเมืองเข็ญรบกับข้าศึก แฉทงเหมือน
 ยิ่งกับช่วยป้องกันเมืองเดียวไว้เสียแต่คนมือด้วย เมื่อเสร็จการสงคราม
 กันแล้ว ข้าพเจ้าจะรีบกลับมาปฏิบัติท่าน โดยเร็วที่สุดที่จะกลับมาได้
 นางเถียงมธุหยินเห็นว่าบุตรีสาวตั้งใจสมัครไปในการสงครามจริงแล้ว จึงพูด
 ว่าถ้าเจ้าจำเป็นจะต้องไปสู้รบกับกองทัพเมืองจีนแล้ว มารดาก็หาขัด
 ขวางเจ้าไม่ แต่มารดาจะต้องไปทูลยุ้นองค์เจ้าเมืองเดียวเสียให้ทราบ
 เพื่อจะได้ขอกองทัพแฉนายทหารที่มผมือไปเป็นเพื่อนกับเจ้าด้วย มารดา

หมดอายุ 30/03/2565

จึงจะเป็นที่วางใจได้ เมื่อนางหงส์ของพุดจาดตกถึงที่พักนั้นไปแล้ว
 อาหารเย็น เมื่อเสิร์ฟอาหารเสร็จแล้วก็มีพวกชาวบ้านโกตเคียงมาเยี่ยม
 นางเตียงตัวเอง แลถามถึงความทุกข์สุขต่าง ๆ นิ่งพูดเล่นกันอยู่จนเวลา
 ตีทุ่มชาวบ้านจึงได้ลากลับไป นางเตียงอยู่หยินก็ชวนบุตรสาวเข้านอน
 ครบรุ่งเช้าขึ้นเมื่อเสิร์ฟอาหารแล้ว นางเตียงอยู่หยินก็ชวนนางเตียงตัวเอง
 บุตรสาวขึ้นเที่ยวตรงไปเฝ้าเจ้าเมืองเดียว พอประจบกับขุนอ่องเจ้า
 เมืองเคียวออกวาราชการ นางเตียงอยู่หยินก็พาบุตรสาวเดินตรงเข้าไป
 คูกเข้าคำนับขุนอ่อง ๆ แลเห็นนางเตียงอยู่หยินพาหญิงสาวเข้ามาคูกเข้าคำนับ
 จึงถามไปว่า เราไม่ได้เห็นหน้าเจ้ามานานแล้ว เจ้ายังมีความสุขสบาย
 อยู่หรือ แลชวนเจ้ามาหาเราด้วยกิจอันใดก็จงเร่งบอกไปเถิด นางเตียง
 อยู่หยินทูลว่า เดิมเกิดมีลมพัดหอบเอานางเตียงตัวเองบุตรสาวของ
 ข้าพเจ้าไป แลได้เห็นได้ข่าวได้ไพบเอานางเตียงตัวเองไปเที่ยงไวยังถา
 ณะเขาแป๊ะฮวยซิว เขียนได้ข่าวได้ไพบได้ฝากสอนเพลงอาวูช แลเวทมนตร์
 ต่าง ๆ ให้แก่นางเตียงตัวเองจนชำนาญ บัดนี้เขียนได้ข่าวได้ไพบอก
 ให้นางเตียงตัวเองไปช่วยเมืองเขียนท่าคักกับเมืองจิน ซึ่งเหมือนหนึ่ง
 กับคัตตันไฟเพื่อไม่ให้ถูกตามมาถึงเมืองเคียวได้ ขุนอ่องได้ทรงฟังนาง
 เตียงอยู่หยินทูลมาดังนั้น ก็ทรงเห็นชอบด้วยจึงมีรับสั่งว่า นางเตียงตัวเอง
 อายุก็ยังเยาว์แต่ทรงเป็นหญิงด้วย จะเดินทางไปเมืองเขียนแต่ผู้เดียวก็จะ
 เป็นการลำบากมาก เพราะรูปร่างหน้าตามีลักษณะอันงามนัก เมื่อบุรุษ
 ใดเห็นนางเข้าแล้วก็ยากที่จะระงับความกำตัดได้ เพราะฉะนั้นเราจะจัด
 กองทัพให้ ไปเป็นเพื่อนนางเตียงตัวเองด้วย อนึ่งนางเตียงตัวเองหม้าย

สักเท่าใด นางเยี่ยมผู้หยินทูลว่านางเยี่ยมชื่อเองมีอายุได้สิบเจ็ดปี ยืนอ้อม
 ก้นทรวงรับสั่งถามต่อไปว่า นางเยี่ยมชื่อเองได้รับชนหมากหมั้นจากใคร
 แล้วหรือยัง นางเยี่ยมผู้หยินทูลว่าได้รับชนหมากหมั้นของขุนเขี่ยนไว้แล้ว
 ยืนอ้อมรับสั่งว่าก็เป็นการสมควรแล้ว เพราะขุนเขี่ยนก็เป็นเชื้อสายทหาร
 เอก แดงเป็นหลานเจ้าเมืองเขี่ยนด้วย เฝ้าพงษ์ของตระกูลทั้งสองนี้
 ข้างสมควรกันจริง ส่วนตัวเราเจ้ากั๊กห้ามบุตรชายแถมบุตรหญิงไม่ เรา
 ยอยากจะขอนางเยี่ยมชื่อเองเป็นบุตรเลี้ยง เจ้าจะยอมอนุญาตให้แก่เรา
 หรือไม่ นางเยี่ยมผู้หยินจึงทูลตอบว่า เมื่อใดที่ทรงมีพระเมตตาจะชุบ
 เลี้ยงนางเยี่ยมชื่อเองเช่นนี้แล้ว พระเดชพระคุณหาที่สุดมิได้ ไหนเลย
 ข้าพระบาทจะอาจขัดขวางพระประสงค์ของใต้ท้องใต้ ยืนอ้อมได้ทรวงฟัง
 ดั่งนั้นก็มีพระไทยยินดี ครั้นวันรุ่งขึ้นจึงให้เจ้าพนักงานจัดเกี้ยวพร้อมไป
 ด้วยกระบวนแห่ต่าง ๆ ตามยศลูกหลวง ไปรับนางเยี่ยมชื่อเองมาจากบ้าน
 นางเยี่ยมผู้หยินเข้าไปในพระราชวัง จัดตั้งให้เป็นกึ่งเจ้าแห่งลูกหลวง
 เอก แดงตั้งให้เจ้าพนักงานจัดโต๊ะแลตั้งรามายเองพวกขุนนางทั้งหลายที่
 ในท้องพระโรง เพื่อเป็นการยินดีในที่ทรงได้บุตรบุญธรรม เมื่อเสร็จการ
 เลี้ยงแล้ว ยืนอ้อมทรวงประทานของขวัญให้นางเยี่ยมชื่อเองคือทองคำสาม
 พันตำลึง บ้ายทองคำจากถักชื่อของนางหนึ่งบ้าย เตือบักเป็นตายมังกร
 ทองหนึ่งเส้น เข็มขัดหยกสำหรับรัดเชือกหนึ่งสาย หมวกทองคำหนึ่งหมวก
 เตือบักทองคำหนึ่งเส้น เข็มตำลึงสามพันตำลึง มาขาวหนึ่งมา ม่านนชือ
 กาวเตียนท้อ (คือมีแค้นแก้วแค้น) สำหรับให้เป็นพาหนะของนางเยี่ยม
 ชื่อเอง ๆ ก็คุกเข่าลงคำนับรับประทานของขวัญ แล้วก็ทูลลากลับไปยัง

หมดอายุ 30/03/2565

ที่พัก ครนน้อยออกมาอีกสี่ห้าวัน ยูนอ่องก็มึนงงตั้งโปรดให้เจ้าพนักงานจัด
 กระบวนทัพ พร้อมไปด้วยเสบียงอาหาร พอถึงวันฤกษ์ดี นางเตียง
 ชั่วเองก็ทูลตาสุนอ่องยกกองทัพไปยังเมืองเขียน นางเดินกองทัพรอนแรม
 มาหลายวัน จึงได้ถึงตำบลเขี้ยวคือหลิม นางจึงให้หยุดกองทัพตั้งค่ายมั่น
 ที่ข้างภูเขาเซบิวชิว เพื่อให้พวกทแถมอาหารได้พักผ่อนร่างกายให้บริบูรณ์
 แล้วจึงจะได้ยกกองทัพเดินต่อไป เมื่อพวกมาไซกองทัพเมองจินได้เห็น
 กองทัพมาตั้งอยู่ที่ตำบลเขี้ยวคือหลิมอีกกองหนึ่ง ก็รีบนำความไปแจ้งให้
 เจียงห้าแม่ทัพใหญ่ทราบทุกประการ เจียงห้าจึงตั้งให้ของฝุ่นออกไปสู้รบ
 ตูกำลังพวกข้าศึกเสียสักครึ่งหนึ่งก่อน ของฝุ่นก็คำนับรับคำสั่ง ถลันมา
 แต่งกายเครื่องสำนักรวมเกราะขึ้นมา ถือง้าวคุมทหารเดินตรงไปยังตำบล
 เขี้ยวคือหลิม พอถึงหน้าค่ายนางเตียงชั่วเอง จึงร้องถามไปว่ากองทัพผู้ใด
 จึงบังอาจมาตั้งค่ายอยู่ตำบลนี้ ถ้าตั้งใจจะมาเป็นข้าศึกกันแล้ว ก็จงรีบ
 ออกมาสู้รบกับเราโดยเร็ว ทหารรักษานำค่ายก็นำความไปแจ้งให้นาง
 เตียงชั่วเองทราบ นางเตียงชั่วเองก็แต่งกายสำนักรวมเกราะขึ้นมาถืออาวุธ
 คุมทหารเดินออกจากค่าย ตรงไปหยุดอยู่ที่หน้ากองทหารของฝุ่น ๆ แต่ไป
 เห็นนางเตียงชั่วเองมีลักษณะอันงาม หน้าตาเข้มข้อมีผิวขาวอ่อนเนื้อยัด
 ดุจแควงร่วมใบ ของฝุ่นจึงนึกกว่าถ้าเราจับนายทหารหญิงนี้ได้ จะทูลขอเอา
 ไว้เป็นภรรยาเพื่อเป็นบำเหน็จฝีมือของเรา ในการที่มาสังครามครั้งนี้ แต่
 เราจะต้องถามให้ทราบชื่อแฉ่เสียก่อน เมื่อคิดเช่นนั้นแล้วของฝุ่นจึงร้อง
 ถามไปว่า นายทหารหญิงผู้ท่านแซ่ใดแซ่ชือใด ไม่ควรที่จะเขารูปอันงาม
 มาตั้งอยู่กับคมอาวุธเสียเลย ถ้าพลาดพลัดลงเป็นประการใดไป ก็จะไม่พอ

หมดอายุ 30/03/2565

ทำให้เรามีความสุขใจด้วย นางเตียงตัวเองได้พบนายทหารเมืองจีน
 พุดจาหมื่นประมาทและโถมดงนั้น ก็มีความโกรธจึ่งร้องควาตไปว่า ท่าน
 ไม่พอกของพุดจาเขาระเบีย ถึงอย่างไรเราก็คงจะได้เห็นผมอกัน ตัวเรารีบ
 เตียงตัวเอง เป็นตำแหน่งกงจูบครเตียงฮุ้นฮ้องเจ้าเมืองเดียว การที่เรา
 ยกกองทัพมาครั้งนี้ ก็หวังจะช่วยเหลือเมืองเขียนปราบปรามกองทัพเมืองจีน
 ให้ราบคาบ ท่านเข่าไคซื่อไคจรงรีบบอกมาให้เราทราบบ้าง ของผู้หนึ่งจึงตอบ
 ว่าเราเขื่อของซื่อผู้หนึ่ง เป็นนายทหารเอกในกองทัพเมืองจีน เมื่อนางเตียง
 ซื่อเองทราบว่าเป็นของผู้อื่น ก็มันคาดโทษะพดุงฮินมาโดยทันที นางจึงรีบนำ
 ว่าง้าวตรงเข้าพบนของผู้อื่น รับรอนบ้องบัด สู้รบกันได้หลายสิบเพลง
 ยังหาทันจะเพลยพลาดกันไม่ นางเตียงตัวเองจึงคิดอุบายทำเป็นซึกมาหนี
 ของผู้อื่นไม่ทราบในกลยุทธ ก็รีบมาไล่ติดตามไป นางเตียงตัวเองเห็นได้
 ที่จึงเอาชูเล้งเบีย (คือบายจเคษ) ขวางฮินไปบนอากาศ ก็มันคาดเป็น
 พดกรพด ซึ่งมูปร่างแต่หน้าตาอันพึงกลัว เดือนดอยดงมาจากอากาศ
 พากันเข้ากัสมุมพนของผู้อื่น ๆ แต่เห็นกัตกใจหมดสติฮินนางอยู่ นาง
 เตียงตัวเองเห็นได้ท ก็ซึกมาหันกลับเอาง้าวพนถอกของผู้อื่นควาตด้องทอน
 ตกมาตาย พดกทหารเมืองเดียวก็เข้าไล่ฆ่าพนทหารเมืองจีนแตกกระจัด
 กระจายไปหมด นางเตียงตัวเองก็รวบรวมทหารยกกลับเข้าค่าย นางจึง
 ให้มาไซไปสืบดูว่าค่ายเมืองเขียนจะตั้งอยู่ที่ตำบลใด เมื่อมาใช้กลับมาแจ้ง
 ความให้นางทราบตำบลที่ตั้งค่ายของเมืองเขียนแล้ว นางก็รีบยกกองทัพ
 ตรงไปยังค่ายเมืองเขียน แล้วให้ทหารรักษานำค่ายเข้าไปแจ้งกับซุนผินว่า
 นางเตียงตัวเองบุครเตียงงเจ้าเมืองเดียว คุณกองทัพมาช่วยเมืองเขียนทำ

สงคราม บัดนี้มากคอยอยู่ที่หน้าค่าย และอยากจะเข้ามาหาท่านแม่ทัพ
 ชุมนบินได้ทราบว่าคุณเสียมชีวิตเองทดแทนสว่ไภยภคกองทัพมาช่วย ก็ให้นาย
 ทหารเอกออกไปต้อนรับเชิญนางเข้าไปในค่าย นางเสียมชีวิตเองเห็นชุนบิน
 นั่งอยู่ ก็เดินตรงเข้าไปคุกเข่าลงคำนับอยู่ที่ตรงหน้า ชุมนบินเห็นลักษณะ
 หน้าตานางงดงาม สัมควรจะเป็นผู้มีบุญคือไปในภายภาคหน้าก็มีความยินดี
 จึงปราศไยนางด้วยถ้อยคำอันไพเราะ แดตามถึงความทุกข์สุขต่าง ๆ
 เมื่อนางเสียมชีวิตได้เล่าเรื่องการทุกข์สุขล่วงตัว ให้ชุนบินฟังตลอด
 แล้ว นางจึงบอกต่อไปว่า การที่ยกกองทัพมาช่วยครั้งนี้ ก็โดยเสียน
 ได้ช่วยเล่าโดยเป็นอาจารย์ได้อุดหนุนบอกเล่า จึงได้ยกกองทัพมาได้
 ชุมนบินก็ขอบใจแต่จึงว่า เจ้าก็พึ่งมาถึงยังไม่ทันจะหายเหนื่อย จึงกลับไป
 พักอยู่ที่เสียดักกค่ายให้สบายก่อนเถิด เมื่อมีการขึ้นเมือใดเราจึงจะใช้ให้คนไป
 บอกเจ้าให้ทราบ นางเสียมชีวิตเองก็คำนับลากลับไปยังค่าย

ฝ่ายพวกทหารของผู้ที่แตกหนีเด็ดตลอดไปได้ ก็พากันไป
 แจ้งความกับของเจียนว่า ของผู้เสียดักกค่ายเสียในที่รบแล้ว
 ของเจียนมีความเสียใจจนหมดสติไม่เป็นอันกินอันนอนจนเกิด โรคป่วยอยู่
 หลายวัน ครั้นหายแล้วจึงเข้าไปเฝ้ากราบทูลพระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้ว่า การที่
 ของผู้ถูกพวกข้าศึกฆ่าตายนั้นข้าพเจ้ามีความแค้นยิ่งนัก อยากจะคุม
 ทหารยกไปรบแก้แค้นข้าศึกให้จงได้ พระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้จึงทรงรับสั่งว่า
 การที่ท่านจะคุมทหารออกไปรบกับข้าศึกในเวลานั้น เราเห็นว่าหาเป็น
 การสมควรไม่ ท่านจงดับความแค้นให้หายเสียก่อน เมื่อมีช่องโอกาส
 เมื่อใดจึงค่อยไปแก้แค้นต่อภายหลังเถิด ของเจียนก็ใจจำเอนตั้ง
 นิ่งสงบอยู่

ส่วนขุนบันหนั้นเห็นว่าในเวลานี้ของทัพเมืองจันยังรักษาค่ายนั่งตั้งบ
 อย่หาได้ยกมารบจนเหมือนแต่ก่อน ๆ ไม่ จึงคิดว่าเป็นเวลาอันสมควร
 ที่จะต้องทำการฝังศพบิดาพี่ชายทั้งสองกับหลานเสียให้เสร็จ เมื่อคิด
 เช่นนั้นแล้วจึงมีหนังสือไปทูลเจ้ของว่า ณเดือนสิบชันสามค่ำเป็นวัน
 กำหนด ที่ข้าพระบาทจะทำการฝังศพบิดาพี่ชายทั้งสองกับหลานหญิง
 ณเขาเจ๊กบึงเงะ ถ้าได้ของได้โปรดเสด็จออกไปสั่งศพพร้อมด้วยข้า
 ราชการทั้งหลายเพื่อเป็นเกียรติยศแก่ศพได้ ข้าพระบาทจะขอพระคุณ
 เป็นอย่างที่สุด ครั้นถึงวันชนสามค่ำเดือนสิบ ชุมนักเชิญหีบศพทั้งสอง
 บรรทุกเกวียนเดินกระบวนแห่ตรงไปยังเขาเจ๊กบึงเงะ เจ้ของกับพวก
 ข้าราชการทั้งฝ่ายบนฝ่ายล่างพากันออกไปสั่งศพ ส่วนพวกกองทัพทั้งสอง
 หนักยกแยกกันไปเที่ยวตั้งขุมคอบองกันอันครายจนตลอดทาง เมื่อเดิน
 กระบวนแห่ศพมาถึงเขาเจ๊กบึงเงะแล้ว ชุมนั้นจึงจัดการทำพิธีฝังศพโดย
 เรียบร้อยแล้วก็เดินกระบวนแห่กลับมายังค่าย ชุมนั้นกับขุนนางนายทหาร
 ก็ไปตั้งเจ้าเมืองเขียนกับนางเขียนตัววงศ์ผู้มารดาจนถึงในเมือง ชุมนั้นจึง
 พุดกับนางเขียนตัววงศ์ผู้มารดาว่า บิดนการศพเราก็จิตเสร็จแล้ว ควรจะ
 คิดจัดการแต่งงานชุนเขียนกับนางเดิมชวเองเสียให้เสร็จไป เพราะนาง
 เดิมชวเองก็ได้อยู่กองทัพมาอยู่ในเมืองนี้แล้ว นางเขียนตัววงศ์ก็เห็น
 ชอบด้วย จึงพุดว่าเราจะทำการวิวาห์มงคลครั้งนี้ ถ้าจำเป็นจะต้อง
 ไปทำในเมืองเดียว จึงจะถูกต้องอย่างถูกรวมเนียม ถ้าเราจะมีแต่
 หนึ่งถือไปทูลให้ฮุ่นอ่องทราบ ฮุ่นอ่องก็จะว่าเราไม่มีความเคารพนับถือ
 เพราะถนนมารดากับชุนเขียนจะไม่ไปเมืองเดียว เมื่อเสร็จการวิวาห์

มรดกแล้วมารดาจึงจะกลับมา ส่วนตัวเจ้านั่งจะอยู่กับกันชาติที่
เมืองเขินไปก่อนก็ได้ เพราะไม่สู้จำเป็นที่จะต้องไปในงานหนัก เมื่อ
พบปฤษาทันตกตงแล้วซุนปิ่นก็ลากลับไปค่าย จึงมีหนังสือออกไป
ให้นางเฉียมซวเองทราบ นางเฉียมซวเองก็รีบยกกองทัพกลับไปเมือง
เดียว นางเขินตวงจู่เมื่อดูจดเข้าของเสร็จแล้ว พร้อมด้วยทหาร
ที่ในบ้านต้องรียคนกับซุนเขิน ก็พากันเดินทางไปยังเมืองเดียว
พักแรมมาหลายคืนจึงได้ถึงเมืองเดียว ซุนอ๋องเจ้าเมืองเดียวเมื่อได้
ทรงทราบว่า นางเขินตวงจู่กับซุนเขินยกมาจะทำการวิวาห์มรดก
ก็ทรงดีพระทัยจึงโปรดให้ขุนนางออกมาต้อนรับ นางเขินตวงจู่กับ
ซุนเขินจนถึงนอกกำแพงเมือง แดงจิตให้พิกตามล้มควร ครั้นวันรุ่ง
ขึ้นซุนเขินกับนางเขินตวงจู่ก็พากันไปเฝ้าซุนอ๋อง ๆ ทรงทอดพระเนตร
เห็นซุนเขินลักษณะคมคาย กิริยาของอาจล้มควรเป็นนายทหาร
เอกกัมพระทัยยินดี แดงทรงรับสั่งกับนางเขินตวงจู่ด้วยเรื่อง
กำหนดวันแต่งงานอยู่เป็นช้านาน เมื่อได้กำหนดวันงานกันเสร็จแล้ว
นางเขินตวงจู่กับซุนเขินก็ทูลลากลับไปยังทัพพัก ครั้นเมื่อถึงวัน
กำหนดแต่งงาน นางเขินตวงจู่ก็พาซุนเขินไปเฝ้าซุนอ๋อง เมื่อได้
เสั้นไหว้กันตามประเพณีเสร็จแล้ว ซุนอ๋องก็มรับสั่งให้จัดโต๊ะเส้
เลี้ยงพอกซุนนางพวกรวมกันทั้งฝ่ายบุ๋นแต่ฝ่ายบุ๋ เมื่อเสร็จการวิวาห์มรดก
กันแล้ว นางเขินตวงจู่กับซุนเขินก็พักอยู่ในเมืองเดียวหนัก่อน

เสียดศึกเอา

เล่ม ๔

ฝ่ายเขียนไ้แต่เซ่งหยินเหาะขึ้นไปจนขึ้นคูดึงถึงวิมานของไท้เซียง
เล่ากุน ซึ่งเป็นวิมานอันสว่างามยิ่งนัก เครื่องประดับล้วนแต่ไปด้วยแก้ว
แตกทอง มีรัศมีส่องสว่างไปทั่วแปดทิศ เขียนไ้แต่เซ่งหยินก็แจ้งความ
ให้เทวดบุตรที่รักษาประตูวิมานทราบว่าจะจะไปเฝ้าไท้เซียงเล่ากุน
เทพบุตรก็นำเขียนไ้แต่เซ่งหยินไปเฝ้าไท้เซียงเล่ากุน พอไปถึงไท้เซียง
เล่ากุนเขียนไ้แต่เซ่งหยินก็คุกเข่าลงคำนับ ไ้เซียงเล่ากุนจึงมีรับสั่ง
ถามว่าท่านมาหาเราด้วยกิจอันใดหรือ เขียนไ้แต่เซ่งหยินจึงทูลตอบว่า
บิดนเป็น โสภาคที่เมืองจีนจะมีอำนาจปกแผ่ตลอดไปทั่วหกหัวเมือง แต่
เง็กเซียงหึ่งเต็กให้ดาวจูดึงไปเกิดเป็นของเจียน เป็นทหารเอกของ
เมืองจีนสำหรับปราบปรามหัวเมืองทั้งหก เพื่อจะได้ดับยุคเซี่ยของพวก
ราชฎรให้อยู่เย็นเป็นสุขตลอดทั่วกัน บิดนขุนบวรราชาเจ้าเมืองเขียน
เป็นแม่ทัพ บังอาจมาถนทางหาให้เมืองจีนทำการสำเร็จตลอดไปไม่
เพราะฉนั้นข้าพระเจ้าจึงได้นำความมากกราบทูล ขอบารมีฝ่าพระบาทอย่า
ให้ขุนบวรประพฤติกกรรมฝ่าฝืนอำนาจฟ้าแถดินได้ ไ้เซียงเล่ากุนจึงว่าเมื่อ
ขุนบวรได้ประพฤติกกรรมขัดอำนาจฟ้าแถดินเช่นนั้น เราจะให้ห้าตัวเขียน
ของเสียนอาจารย์ของขุนบวรขึ้นมา เพื่อจะให้ไปเร่งให้ขุนบวรทราบการ

๓๗

ผิดแต่ขอจึงจะควร เขียนใช้แค่แข็งหยินก็ถวายคำนับตาเหาะตรงไปยัง
 ค่ายเมืองจีน พระเจ้าจีนซื่อองค์เตี้ยตึกใจออกมารบเบียดเขียนใช้แค่แข็งหยิน
 เข้าไปในค่าย ส่วนไท่เซียงเจ้ากุนก็ประทานม้าให้เทพบุตรไปหาตัว
 เขียนของเสียนให้ขึ้นมาเฝ้าโดยทันที เมื่อเขียนของเสียนได้ทราบความ
 ตั้งหน้าแถวกับเหาะชนไปเฝ้าไท่เซียงเจ้ากุน พอไปถึงเขียนของเสียน
 ก็ถวายคำนับไท่เซียงเจ้ากุน ๆ จึงทรงรับสั่งว่า ชุนปิ่นศิษย์ของท่านมิ่งอาจ
 ชาติอำนาจฟ้าแลดินทำสงครามรบเคียดกับเมืองจีน ถ้าเจ็กเขียนของเต
 ทรงทราบแล้วชุนปิ่นก็คงจะตายฟ้าฟาดถึงแก่ความตาย เขียน
 ของเสียนจึงกราบทูลว่า การที่ชุนปิ่นไปทำสงครามกับเมืองจีนครั้งนี้
 ก็เพราะด้วยการกระตัญญู เพื่อจะส่งของคุณบิดาแก่พี่ชายทั้งสองที่ได้ดวง
 ตบไป หากใช้ระตึงใจชาติอำนาจฟ้าแลดินไม่ ไท่เซียงเจ้ากุนจึงทรงรับสั่งว่า
 การที่จะเอาความกตัญญูมาถนอมต่างโทษ ซึ่งตัวได้ประพฤติดวงอำนาจ
 ฟ้าแลดินนั้นไม่ได้เลยเป็นอันขาด แต่ชุนปิ่นก็ได้มันดีเคยจำคดีถาวรมา
 มาหลายชาติแล้วควรจะอยู่สำห้ทำแต่ความดี ให้หนุ่นน้องยังชนไปทุกๆ
 ชาติจึงจะชอบ โดยอาไศรยเหตุทั้งหลายนี้เราจึงได้หาตัวท่านขึ้นมา เพื่อ
 ให้ไปห้ามปรามว่ากล่าว อย่าให้ชุนปิ่นประพฤติดวงอำนาจฟ้าแลดินอีก
 ต่อไป เขียนของเสียนก็คำนับรับคำสั่งไท่เซียงเจ้ากุน เหาะตรงไปยังค่าย
 เมืองเขียน ชุนปิ่นทราบข่าวอาจารย์มากมีความยินดีออกไปต้อนรับจน
 ถึงนอกค่ายแล้วก็เชิญอาจารย์เข้าไปในค่ายให้นั่งที่อนธัมควร เขียน

ของเสียนจึงบอกกับชุนปิ่นตามรับสั่งของไท่เซียงเจ้ากุนให้ทราบทุกประการ
 หมดอายุ 30/03/2565
 เมอชุนปิ่นโดยนคิงนง ก็กมหนาตวงร้องให้อยู่เป็นชานานแล้วคอบ

อาจารย์ว่า การที่ไทเซียงเต๋ากุ่กับท่านอาจารย์ ได้ว่ากล่าวสั่งสอนข้าพเจ้า
นั้นเป็นพระเดชพระคุณหาที่สุดมิได้ แต่การที่ข้าพเจ้าได้มาทำสงคราม
กับเมืองจันทรวงศ์ โดยขัดมารดาไม่ได้ ครั้นข้าพเจ้าจะไม่ทำการสนอง

พระเดชพระคุณก็เหมือนยังกับเป็นคนอะกัญญ์ต่อบิดามารดา แต่จะเป็น
เรื่องกระหัดเคียนแห่งเทพดาแถมมนุษย์ ได้ เพราะเหตุคุณนงข้าพเจ้าจึง

จำเป็นต้องทำสงครามกับเมืองจัน แต่เมื่อไทเซียงเต๋ากุ่กับท่านอาจารย์
ได้มาว่ากล่าวสั่งสอนเช่นนี้แล้ว ข้าพเจ้าก็คงจะประพฤติตาม โอวาท

ของไทเซียงเต๋ากุ่กับท่านอาจารย์ทุกสิ่งทุกอย่าง ส่วนการที่จะให้
เมืองเขียนยอมอ่อนน้อมกับพระเจ้าจันช็องเต๋นนั้น ข้าพเจ้าก็พอจะพูด

เจียวอองได้ แต่ขอให้ท่านอาจารย์ ไปทูลพระเจ้าจันช็องเต๋น ให้ถอย
ทัพห่างออกไปจากเมืองเขียนทางทิศตะวันตก แล้วเมืองเขียนก็จะ

ได้ยอมอ่อนน้อม โดยดี เชียนของเสียนไต้พงคำชุนบั้นขี้แข็งตงนงก็มี
ความสงสัยจึงรับว่า เราจะไปพูดไถ่เกตุยให้เป็นการเรียบร้อยเอง

พูดแล้วก็ตาชุนบั้นออกจากค่ายเมืองเขียนตรงไปยังค่ายเมืองจัน เชียน
ไต้แต่เซ็งหยินไต้ทราบว่าเชียนของเสียนมาก่อออกไป ตอนรับเชียนของเสียน

โดยเรียบร้อยแต่เชิญให้เชียนของเสียนนั่งที่ชนลัมศวร เชียนของเสียน
ก็ขี้แข็งให้เชียนไต้แต่เซ็งหยินทราบ ตามถ้อยคำของชุนบั้นทุกประการ

เชียนไต้แต่เซ็งหยินก็เห็นชอบด้วย จึงได้หาข้อความเหตุนั้นขึ้น
กราบทูลพระเจ้าจันช็องเต๋นให้ทรงทราบ พระเจ้าจันช็องเต๋นก็ทรง

โปรดตามคำแนะนำของเชียนไต้แต่เซ็งหยิน แลทรงโปรดให้ถอยทัพ
ออกไม่ตั้งห่างจากเมืองเขียนเป็นระยะทางทิศตะวันตก เมื่อกองทัพเมืองจัน

หมดอายุ 30/03/2565

ได้ดอยไปแล้ว เขียนของเสียนักดัมไปแจ้งให้ขุนปั้นทราบว่ามีพระเจ้า
 จีนชื่อองค์เต้ได้โปรดให้ลอบอพยพออกไปห่างจากเมืองเขียน เป็นระยะทาง
 หกสิบลี้ตรงกับความขอร้องของท่านทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว ขุนปั้นก็คำนับ
 ขอบคุณเขียนของเสียนอาจารย์ เขียนของเสียนนักดัมไป ขุนปั้น
 ก็เข้าไปในเมืองเขียนเจ้าเจียวของ แดกราบทูลให้ทราบตามที่ไท่เซียง
 เจ้ากุนกับเขียนของเสียนอาจารย์มาบอกเล่า แดงพระเจ้าจีนชื่อองค์
 ทยองกองทัพไปตั้งพักอยู่ห่างจากเมืองทางหกสิบลี้แล้ว เจ้าของได้ทรงฟัง
 ขุนปั้นกราบทูลถึงนักตั้งตงพระไทย จึงมีรับสั่งว่าข้าพเจ้าก็เห็นแต่ท่าน
 ผู้เดียวที่จะตามท่านวิชาศึกได้ ถ้าเมื่อท่านมาคิดขอยกวิชาศึกเสียในท่าม
 กลางสงครามเช่นนักเปียบเหมือนกับเรือนทอกโกหกตงฉนวนนี้ ขุนปั้น
 จึงทูลตอบว่าข้าพเจ้าหาได้คิดขอยกแก่วิชาศึกไม่ แดงใจว่าจะรอดของ
 พระเดชพระคุณได้อ่องไปจนกว่าจะสุดกำลังที่จะทำได้ แต่มาบัดนี้
 ไท่เซียงเจ้ากุนกับอาจารย์ได้มาห้ามปรามโดยคำเด็ดขาด ถ้าข้าพเจ้า
 จะประพฤติซัดซันเหมือนยงเซ่งกอนๆ แล้ว ในไม่ช้าข้าพเจ้าก็คงจะ
 คองตายฟ้าฟาดถึงแก่ชีวิตร์เปนนแน่ แดงทงหาเป็นคุณประโยชน์แก่ได้อ่อง
 ไม่ ขอได้อ่องจงทรงพระดำริให้มากสักหน่อย สำหรับที่ข้าพเจ้าจะ
 ได้มีชีวิตร์ยืนยาวต่อไปภายหน้าด้วย เมื่อเจ้าของได้ทรงฟังขุนปั้น
 กราบทูลมาตงนั้น ก็ทรงเห็นว่าหมดทางที่จะขอร้องให้ขุนปั้นอยู่ช่วย
 ต่อไปอีกได้ แดงขุนปั้นก็ถว้ยคำนับลาเด็กทัพกลับไปยงเมืองเจ้า ส่วน
 เจ้าของก็ทรงปรึกษาภิพวักขุนนางทงฝ่ายบุนแตฝ่ายบุนว่า เมื่อการ
 ได้เป็นไปเช่นที่ทงทงหลายจะเห็นเป็นประการใด พวักขุนนางฝ่ายบุน

ก็กราบทูลว่า การที่ส่งครามข้อสำคัญก็มีอยู่ที่ตรงแม่ทัพ เมื่อมาขาด
แม่ทัพสำคัญตงเช่นนี้ยากที่จะต้านทานกำลังพวกซำคักได้ ถ้าสิ้นพยายาม
ทำสงครามต่อไปก็เท่ากับหาวทุกขี้ได้ตัว มีแต่จะยังทวงหนักจนทุกท
เมื่อเห็นว่าไม่มีหนทางที่จะเป็นต่อพวกซำคักแล้ว ซำพระบาทเห็นว่า
ควรจะยอมอ่อนน้อมเสียดีกว่า ทั้งพวกราษฎรก็จะไม่พลอยพากัน
บอบซำหนกยงลงไปด้วย แต่การที่ซำพระบาทกราบทูลตงหนักตวงนแต่
เป็นความสัตย์จริงทั้งสิ้น หาใช่ซำพระบาทจะคิดยอโทษแก่ซำคักไม่
เมื่อได้ข้อทรงโปรดประการใดแล้ว ซำพระบาทก็คงจะปฏิบัติให้เป็นไป
ตามพระประสงค์ทุกอย่าง ส่วนขุนนางฝ่ายบู๊ก็กราบทูลว่า พวกพลทหาร
แต่เสบียงอาหารที่ในเมืองเขินกยงมีคงคลังสมบูรณ์อยู่ แม้ถ้าพระองค์
จะทรงทำศึกต่อไปอีกสักสองสามปี ก็ยังหาต้องขาดแคลนอย่างใดอย่าง
หนึ่งไม่ แลกองทัพเมืองจันทกยงมาทางไกล เมื่อต้องทำศึกแรมปี
กันเช่นนี้แล้วเสบียงอาหารกันบ่วันนับจะตองขาดลงไปทุกที แม้ถึงจะ
เกณฑ์ส่งกันได้ ก็โดยความยากแค้นเป็นอย่างที่สุด ถ้าทหารในกองทัพ
เกิดความอดโรยแฉกคิดปรวนแปรกันขึ้นเมื่อใด ก็ต้องนับว่าข้างเรา
เป็นฝ่ายได้เปรียบอยู่เสมอ เพราะฉนั้นซำพระบาทเห็นว่ายังไม่ควร
อ่อนน้อมต่อซำคัก สู้ตั้งรบกันไปจนให้ถึงแพ้แล้วชนะจะมีเกียรติยศดีกว่า
เจี้ยวของจิงทรงรับสั่งว่า การที่จะพยายามทำสงครามกันต่อไปนั้น
เราทำได้ คิดโดยรอบคอบแล้ว เห็นความบกพร่องของประเทศเราขึ้นอยู่กับ
อย่างเดียวกับแต่ซำคักคนสำคัญ (คือแม่ทัพ) คนเดียวเท่านั้น เพราะแม่ทัพ
เปรียบเหมือนกับหัวใจ นายแลพลทหารเปรียบเหมือนร่างกาย เมื่อ

หัวใจไม่บริบูรณ์แล้ว ร่างกายก็ไม่สามารถที่จะทำกิจอันใดให้ตัดออกไปได้ เมื่อความจำเป็นมีอยู่เช่นนี้ ท่านทั้งหลายจะเห็นว่าเราสมควรจะจัดการสงครามนั้นให้เป็นไปสัณฐานใด พวกขุนนางก็พากันนั่งค้นหาได้กราบทอดคอบไม่ เจี้ยวของจึงทรงรับสั่งคือไปว่า ความประสงค์ของพระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้ก็เป็นแต่เพียงอยากให้เราเป็นเมืองขึ้นเท่านั้น ถ้าเราไม่ยอมอ่อนน้อมเสียในเวลาใดแล้ว เมื่อพลาดพลั้งลงไปภายหลังก็จะแก้ตัวได้โดยยาก พวกขุนนางทั้งหลายทั้งฝ่ายบนแต่ฝ่ายนี้ก็พากันนั่งไปหมัดหมิ่นใครกราบทูลคัดค้านโดยอย่างใดอย่างหนึ่งไม่ เจี้ยวของจึงทรงรับสั่งให้เจ้าพนักงานไปหยิบ หมึกกับกัญมาทรงพระอักษรสำสั่ง ขอมอ่อนน้อมต่อพระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้ แล้วประทานพระอักษรสำสั่งให้กุดสถานขุนนางผู้ใหญ่นำไปถวายพระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้ณค่ายเมืองจีน พอกุดสถานไปถึงนำค่ายเมืองจีน นายทหารที่รักษานำค่ายก็นำความไปแจ้งกับเจียงห่าแม่ทัพใหญ่ เจียงห่าให้ขุนนางนายทหารมาเชิญตัวกุดสถานเข้าไปในค่าย เมื่อเจียงห่าได้เลี้ยงได้ถามได้ข้อความโดยชัดแจ้งแล้ว ก็นำกุดสถานเข้าไปเฝ้าพระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้ในเวลาเสด็จออกขุนนาง ครั้นกุดสถานไปถึงนำทูลถึงคุกเข่าตงค่านับถวายพระอักษรสำสั่ง พระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้ทรงรับไปฉีกผนึกทูลพระเนตรเห็นในอักษรสำสั่งมีใจความว่า ข้าพระเจ้าเจี้ยวของเจ้าเมืองเขียนขอประทานกราบทูลพระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้ให้ทรงทราบ ด้วยถวายเป็นพระบูชาขอตั้งกับกองทัพของพระองค์มาแต่ก่อนนั้น ข้าพระเจ้าขอมรับพระอาญาทุกประการ บัดนี้ข้าพระเจ้าได้รู้ ลี้ภัยตัวกลัวผิด จึงขออ่อนน้อมขอม สามีภักดี ถวายเมืองเป็นข้า ขอม ชื่นทูลเกล้ามาขอพระขงศ์

สืบต่อไป แดก้าทรงเห็นประการใด ก็ขอได้ โปรดให้ข้าพระเจ้า
 ทราบด้วย แดก้าในวันพรุ่งนี้เข้าข้าพระเจ้าจะเชิญตราสำหรับเมือง
 กับบาญชีสำมนครไว้ขอออกมาถวาย เมื่อพระเจ้าจันช้อยองค์ได้ทรง
 ทศพระเนตรอักษรว่าสั่งสนขอกความแล้ว ก็มพระไทยยินดีจึงทรงรับสั่ง
 กับกุดสำนวนว่า การที่เจียวของทรงคิดเช่นนี้เป็นทางที่สมควรแล้ว เราจะ
 อุปถัมภ์เจียวของใหม่ความศุขสบายสืบต่อไป แล้วมรับสั่งให้จิดโตะ
 แดสุราเตียงกุดสำนวนพร้อมด้วยนายทพนายกองทั้งหลาย เมื่อกุดสำนวน
 ประทานเลี้ยงบริบูรณ์แล้วก็ถวายคำนับลากลับเข้าไปในเมืองเขียน แด
 กราบทูลให้เจียวของทรงทราบทุกประการ ครั้นวันรุ่งขึ้นเจียวของก็เชิญ
 ตราสำหรับเมืองกับบาญชีสำมนครไว้ขอพร้อมด้วยขุนนางสี่ห้าคน
 ตรงไปยังค่ายเมืองจีน นายทหารกำกับยามเฝ้าประตูค่ายก็นำความไปแจ้ง
 ให้เจียงห้าทราบ เจียงห้ารับแต่งกายออกมาเชิญเจียวของเข้าไปในค่าย
 แล้วให้เจ้าพนักงานนำความขึ้นกราบทูลพระเจ้าจันช้อยองค์ ให้ทรงทราบ
 พอได้เวลาดพระเจ้าจันช้อยองค์ก็เสด็จออก ขุนนางนายทหารดูขุนย่น
 ถวายคำนับพร้อมกัน เจียวของคุกเข่าลงถวายคำนับแล้วถวายตรา
 สำหรับเมืองกับบาญชีสำมนครไว้ขอเมือง พระเจ้าจันช้อยองค์ทรงรับ
 ตราแต่บาญชีสำมนครไว้แล้ว ก็โปรดให้เจียวของนั่งเฝ้าตามตำแหน่ง
 เจ้าประเทศราช แล้วทรงรับสั่งกับเจียวของว่า การที่ข้าพระเจ้ายกทัพมา
 ครองนี้ หากจะคิดตั้งใจทำให้ท่านได้รบความเดือดร้อนไม่ เพราะเป็น
 ราชประเพณีสำหรับกระษัตริย์สืบมาแต่โบราณ เพื่อเมืองใหญ่จะ
 ได้มีอำนาจปกครองไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินให้มีความร่มเย็นตลอดทั่วถึงกัน

เจียวอ๋องจึงกราบทูลว่า ซึ่งพระองค์ทรงพระกรุณาทรงหนักเป็นการ
 ส้มควรถ้วนแล้ว แต่ข้าพระเจ้าแผ่นดินหาบุญญาไมได้ จึงได้ประพาศยาม
 ชาติอำนาจของพระองค์ แด่ตงแค่นตอไปข้าพระเจ้าจะขอเอาพระบารมี
 ของพระองค์เป็นทพึ่งสืบต่อไปจนชั่วกตปาวสาน พระเจ้าจันช้อย์องค์จึง
 โปรดให้จัดโต๊ะเลี้ยงเจียวอ๋องพร้อมด้วยข้าราชการทั้งหลาย เมื่อเสร็จ
 การเลี้ยงแล้ว เจียวอ๋องก็ทูลเชิญเสด็จให้ยกกองทัพเข้าไปพักในเมืองเขียน
 พระเจ้าจันช้อย์องค์ทรงเห็นชอบด้วย จึงรับสั่งให้แบ่งกองทัพออก
 เป็นสองกอง แด่โปรดให้ตามเสด็จยกเข้าไปในเมืองเขียนกองหนึ่ง
 ให้คงตั้งรักษาค่ายอยู่อกกองหนึ่ง เมื่อพวกราษฎรได้ทราบว่ามีพระเจ้า
 จันช้อย์องค์จะเสด็จเข้ามาในเมืองเขียน พวกราษฎรก็จัดโต๊ะเครื่องบูชา
 คอยรับเสด็จตลอดถนนทุก ๆ ตำบล ครั้นเสด็จเข้าไปในเมืองเขียน
 ถึงวงเจียวอ๋อง ก็มีรับสั่งให้ออกประกาศห้ามไม่ให้มีใครหนึ่งรบถน
 พวกราษฎรก็ได้ความเดือดร้อน ถ้าผู้ใดหนึ่งประพาศยามขึ้นข้อความใน
 ประกาศแล้ว เมื่อสืบได้ความจริงก็จะเอาตัวเป็นโทษถึงกับประหารชีวิต
 แด่ให้เจ้าพนักงานนำประกาศไปมีดทุก ๆ ประตูเมือง แด่โปรดให้
 เจ้าพนักงานจัดโต๊ะเสด็จมาเลี้ยงพวกข้าราชการทั้งฝ่ายบน แด่ฝ่ายบูรพา
 ภายหน้าหนึ่ง เพื่อความสามัคคีแต่ความรื่นเริงด้วยกันทั้งสองฝ่าย
 เมื่อเสร็จการเลี้ยงแล้ว พระเจ้าจันช้อย์องค์ประทานบำเหน็จรางวัล
 แด่เดือนยี่ตามบรรดาศักดิ์ให้พวกขุนนางนายทหารตามสมควร ครั้น
 ประทานบำเหน็จรางวัลพวกแม่ทัพนายกองแล้ว จึงทรงตั้งเจียวอ๋อง
 ให้เป็นอนัดอกุณซึ่งเป็นตำแหน่งว่างหน้าข้าราชการ เจียวอ๋องได้ ยินรับสั่ง

ดั่งนั้นก้มความตกใจ ร้องให้กราบทุกพระเจ้าเงินช้อยองเต้ว่า ข้าพระเจ้า
จะขอรับประทานครองอยู่ตามตำแหน่งเดิม พระเจ้าเงินช้อยองเต้ ได้ทรงฟัง
เจี้ยวอ่องกราบทูลทักทรงพระสรวอดแล้วมรับสั่งว่า การที่ข้าพเจ้าตัง
ให้ท่านเป็นอนตอกกุนตำแหน่งว่างหน้าที่ราชการนั้น ทาไซ้จะคิดเกี่ยวกัน
ท่านไม่ เพราะเห็นว่าท่านก็มีอายุชรามากจนถึงแปดสิบปีข้อยองเต้
สมควรที่จะนั่งนอนหาความสุขไล่ตัว จะมีดีกว่าที่จะกังวลด้วยกิจ
ราชการบ้านเมืองหรือ อนึ่งมนุษย์เราทุก ๆ คนที่แสดงหวาทรพิย ดั้น
เงินทองแดความดีในเมื่ออายุยังปดมไว้อยู่นั้น ก็เพื่อจะบำรุงความสุข
ในเมื่ออายุล่วงเข้ามจณมวัย ถ้าหวัที่ตนจะได้ ไม่ต้องขวนขวายให้เป็น
การลำบากกับสังขาร ก็เมื่อตัวของท่านยังมีความงุ่มหงไปด้ว
ยศถาบรรดาศักดิ์เช่นนี้ แดเมื่อใดความสุขจะได้บังเกิดแก่ตัวท่านแล้ว
เพราะฉนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าท่านควรจะไปอยู่เมืองจีน จะได้หมดความ
กังวลด้วยกิจการต่าง ๆ แดอุล้าให้มาเพ็ญความสุขสำหรับตัวของท่าน
จะดีกว่า ข้าพเจ้าจะมีหนังสือให้กาตอเขาเตือกจัดที่ระโหลถานไว้สำหรับ
ให้ท่านอาไศรย แดบริบูรณ์พร้อมไปด้วยศฤงฆารบริวารทุกอย่าง เมื่อ
รับสั่งเสร็จแล้วก็เสด็จขึ้น เจี้ยวอ่องไม่มีเวลาที่จะกราบทูลจึงวอน
ขอไปอีกได้ ก็จำเป็นต้องรับขนครอบครวไปอยู่เมืองจีนตามรับสั่ง
เมื่อเจี้ยวอ่องอนตอกกุนยกออกจากเมืองเขื่อนไปในวันหนึ่ง ก็มิจุเห็น
จึงปฤษากับเจียงหำแม่ทัพใหญ่ว่า การที่พระเจ้าเงินช้อยองเต้ โปรดให้
เจี้ยวอ่องอนตอกกุนไปอยู่ยังเมืองจีนนั้น เปรียบเหมือนหนึ่งถางหญ้า

หมดอายุ 30/03/2565

มิได้ขาดโค่น เมื่อถึงฤดูฝนหนุ่ยหนักคงจะงอกงามขึ้นตามเดิม หรือมีคน
 เหม็นยังกับตั้งให้หลังหัก มันจะคิดปองร้ายอยู่ร่ำไป แดกกองทัพเรา
 ก็มีใช้จะหยุดอยู่แต่เพียงเท่านั้นไม่ ยิ่งจะยกค้อมไปเที่ยวปราบตามหัวเมือง
 อื่น ๆ อีกหลายหัวเมือง ถ้าพวกในเมืองเอียนคิดกบฏใจโดยอย่างหนึ่ง
 อย่างใดขึ้นแล้ว ก็จะทำให้เราต้องพะว้าพะวงเกิดมีความกังวลมากขึ้น
 เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าคิดว่าหนักได้คิดตนลงไปแล้ว ควรจะต้อง
 ขุดรากขึ้นเสียให้หมด อย่าปล่อยให้มันเชือสายเป็นสัตว์รบกวนทำอันตราย
 เราได้ แต่ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าความคิดของท่านจะเห็นเป็นประการใด

เจียงหำก็เห็นชอบตามความคิดของกิมจูหลังทุกประการ จึงสั่งให้
 นายทหารตรีซึ่งไม่มีชื่อเสียงปรากฏดีมีชาย พร้อมด้วยพลทหารสองร้อย
 ปดอมเป็นพวกโจรเดินรับสกัดทางไปสกัดหน้า ถ้าพบเจิวต้องอินต็อกกุน
 กับครอบครัวเข้าเมื่อใดก็ให้จับฆ่าเสียทั้งสิ้น นายทหารทั้งสี่พร้อม
 ด้วยพลทหารสองร้อยคน ก็แต่งตัวปดอมเป็นโจรรับเดินสกัดทางไป
 พอทันเจิวของอินต็อกกุนกับครอบครัว พวกทหารเหล่านั้นก็พากัน
 กัดมูมฆ่าฟันเจิวของแต่ครอบครัวตายทั้งสิ้น

ฝ่ายนางเขียนตวกงจูอยู่ณะเมืองเตยวหน เจ้าเมืองเตยวกรับ
 ร่องเสียงดูให้อยู่เป็นคู่ชู้สหาย หาได้มีความอนาทรอันใจโดยอย่างใด
 อย่างหนึ่งไม่ ครั้นอยู่มาวันหนึ่งนางเขียนตวกงจูให้เตอเคเนอวอันใจระดำ
 รัสายไม่เป็นปรกติ นางออกมีความวิตกกังถึงเจิวของเป็นอันมาก จึงเรียก
 ชนเอียนมาบอกว่ บัดนี้ยามมีความวิตกกังถึงเจ้าเมืองเอียนบุษของเจ้ายิงนัก
 เจาอย่าเห็นแก่ความลำบากเลย จึงรีบไปสู้บ่ดูว่าในเมืองเอียนจะมีเหตุ

หมคตอายุ 30/03/2565

ร้ายดีประการใดบ้าง ชุนเจียนจึงตอบว่าขออย่าได้มีความวิตกเลย
 หนานจะไม่สืบเหตุร้ายดีในเมืองเขินไทหราบจงได้ พุดแตวก้านับดา
 ย่ากัฒมายังทัพของตน ชุนเจียนจึงตั้งนางเจียมชวเองให้คงใจปฏิบัติ
 ย่ากัฒมารดาอย่าให้ขาดได้ เมื่อตั้งเสร็จแล้วชุนเจียนก็ไปคำนับดาอย่ากั
 มารดา แต่เข้าไปทูลเจ้าเมืองเขินไทหราบด้วย แล้วก็กลับมายัง
 บ้านแต่งตัวสวมเกราะขึ้นมาถือนาวรบขึ้นมาออกจากบ้าน พักรอนแรม
 มาในป่าหลายคืนจึงได้ถึงเมืองเขิน แต่ไปบนกำแพงเมืองก็เห็นผิดแปลก
 ไปกว่าแต่ก่อนทุกสิ่งทุกอย่าง แต่ทงไม่เห็นค่ายชุนบั่นด้วย ชุนเจียนก็
 ความปลาดใจจึงยื่นมารขออยู่สักครู่หนึ่ง พอดทหารรักษาหน้าที่เชิงเทิน
 เห็นชุนเจียนเข้า ก็คิดว่าชุนเจียนถอดเข้ามาจะสอดแนม จึงนำความไป
 แจ้งให้อองเจียนแม่ทัพหน้าทราบ อองเจียนก็มีความยินดี จึงว่าศัตรูเก่า
 ของเราจะมาหาที่ตาย แล้วก็นำความขึ้นกราบทูลพระเจ้าจันชี่องค์
 ใต้หรงทราว พระเจ้าจันชี่องค์ใต้จึงโปรดให้อองเจียนออกไปจับชุนเจียน
 มาฟอกซักไต่ถามให้ได้ความจริงได้ อองเจียนถวายนับแต่งตัวสวม
 เกราะขึ้นมาคุมทหารเบตประตูเมืองออกไป ชุนเจียนเห็นทหารพากัน
 ออกมาจากประตูเมืองดังนั้น จึงนึกว่าถ้าเราจะหนีในเวลานี้คงจะหนี
 มิทันเป็นแน่ แต่เราก็เกิดมาเป็นชายชาติทหาร ถึงจะอย่างไรก็ดีเราคง
 จะให้ข้าศึกเข็ดขยาดสมของใจ คิดแล้วก็ยกมานางตั้งท่าอยุ่มได้หวนหวาด
 ครั้นอองเจียนควมมาเข้ามาใกล้ เห็นชุนเจียนยืนมาอยู่แต่ผู้เดียวมได้ตั้ง
 ตกใจ อองเจียนจึงร้องทวาดไปว่า เหตุใดเจ้าจึงบังอาจเข้ามาสอดแนม
 ดงนี้ ชุนเจียนจึงนึกว่าเราจำเป็นจะต้องตอบไปแต่โดยดีก็ขึ้นจึงจะทราบ

หมดอายุ 30/03/2565

ข่าวดีเล่ารายได้ เมื่อคิดตงหนนแถวกร็องคอบไปว่า ข้าพเจ้าหาได้มาล่อด
 แนมหรือม๊กถอบายโดยอย่างใดอย่างหนึ่งไม่ ด้วยข้าพเจ้าไปส่งนาง
 เขียนทวงจัญยา ครันเมือไปส่งถึงทแถวข้าพเจ้าจึงได้กลับมา แถหา
 ทราบเหตุการในเมืองเขียน ว่าจะแปรปรวนไปโดยอย่างใดอย่างหนึ่งไม่
 ข้าพเจ้าจึงได้ขณมารอขุ ของเจียนจึงคอบไปว่าท่านไม่วหรือ บดิน
 เจ้าเมืองเขียนได้ขอนนอมขอมล่ามภักคถวายเมือเมืองเขียนให้แก่พระเจ้าจันช
 ช่องเคแถว ชุบนถกยกทพกลับไปเมืองเจ้ พระเจ้าจันช่องเคจึงไปรด
 ให้เจียวช่องไปขุเมืองจัน แต่เจียวช่องเดินไปได้ครึ่งทางก็พบพวกโจร
 พากันเข้าถุมรวมฆ่าเจียวช่องแถวครอบครวคตายทงต้น เมือชุนเขียนได้ฟง
 ตงหนนถกมาจทจะรถถนนาตาได้คิดเคนใจพวกข้าศึกยงนถ จึงร้องควอด
 ไปว่าเราจะต่างผณญชวิตรพวกโจรเหถ่านเสี้ยให้จิงได้ พุดแถวกขบมา
 ว่างาวเข้าพนของเจียน ๆ ล่รับได้หาล่ิมเพถง พวกพุดทหกรถอมชุนเขียน
 เข้าไว้ ชุนเขียนรบพดางหน้พดางหลดุดออกจกทถ่อมได้ ก่รับขบมา
 หน้ไป ของเจียนก็หาได้ไล่คคตามไปไม่ คุมทหกรถบเขาเมืองชุน
 รักษาน่าทอขุตามเดิม

ส่วนชุนเขียนเมือขบมาหน ไปนนจิงนถใจว่า ครันจะเซือฟง
 แถของเจียนคนเดี้ยวก่หากวไม่ จำเปนจะคองแวะไปเมืองเจ้ให้พบกับ
 ชุนบั้นเสี้ยก่อน แถวจะได้ล่อบถามเวือเมืองเขียนให้เปนถวรแน่นชน
 คิตแถวก่ควมมาคคทงตรงไปยงเมืองเจ้ ครันถถึงเมืองเจ้แจ้งควมให้

นายประตทรว นายประคจิงนำควมเข้าไปแจ้งกับเจ้าพนักงานกราบทุด
 เจ้ช่องให้ทงทรว เมือเจ้ช่องทงทรวว่าชุนเขียนมากถมพระไทยยนค

หมคตา 30/03/2565

จึงโปรดให้ขุนนางออกไปต้อนรับนำขุนเขี่ยนเข้ามาในวัง ขุนเขี่ยนเข้า
 มาถึงก็คุกเข่าลงถวายคำนับเจ้าของ ๆ ก็ให้ขุนเขี่ยนนั่งที่อันสมควร แล้ว
 ขุนเขี่ยนก็ทูลเรื่องเมืองเขี่ยนให้เจ้าของทรงทราบทุกประการ เจ้าเมือง
 เจ้าจึงให้เชิญขุนบ่นมา ครั้นขุนบ่นมาถึงขุนเขี่ยนก็คุกเข่าลงคำนับแล้ว
 บอกว่า นางเขี่ยนควงจุมยามความวิตกกังทานกับเจียวของเป็นอันมาก
 จึงให้ข้าพเจ้าไปลี้บข่าวตู่ทเมืองเขี่ยน แล้วขุนเขี่ยนก็พาให้ขุนบ่นฟัง
 ตามที่ของเจียนบอกทุกประการ ขุนบ่นได้ฟังแล้วก็ถอนใจใหญ่ว่า ใช้เรา
 จะยอชยต่อข้าศึกเมื่อใด เพราะเป็นการขัดข้องด้วยไทเขียงเจ้ากุนใช้
 ให้อาจารย์มาว่ากล่าว ครั้นเราจะประพฤติฝ่าฝืนไปเราก็คงจะต้องตายพัว
 พาดถึงแก่ชีวิตโดยหาประโยชน์ไม่ได้ เพราะฉนั้นเราจึงถอยทัพกลับมา
 ยงเมืองเจ้า เมืองเขี่ยนจึงต้องเสียแก่ข้าศึก ซึ่งเป็นการตรงกับคำโบราณ
 กล่าวไว้ว่า บัญญาย่อมจะอยู่กับนักปราชญ์ แต่การที่จะดำเร้วหรือไม่ว
 ดำเร้วนั้น ย่อมจะอยู่แก่กษัตริย์แต่อกศัต แล้วขุนบ่นก็บอกแก่เจ้าเมืองเจ้าว่า
 ข้าพเจ้าจะคงทูลดาทานไม่เมืองเขี่ยนด้วยกับขุนเขี่ยน เพื่อจะได้ปฏิบัติสนอง
 คุณมารดาเพราะว่าด้วยท่านมีความชรามาก เจ้าของจึงรับสั่งว่าข้าพเจ้า
 คงใจจะให้ท่านอยู่ในเมืองเจ้า เพื่อจะได้ช่วยตักเตือนแนะนำตั้งตั้งอนข้าพเจ้า
 ในกิจการบางอย่าง เพราะข้าพเจ้าเปรียบเหมือนกับคนตามัวต้องอาไศรย
 ท่านตั้งแค้นแค้นจึงจะสามารทเห็นของที่เตอชยค้ำแจ่มแจ้งได้
 รับมารตามาอยู่เถยเมืองเจ้าจะดีกว่า เพราะมา
 มารดาข้าพเจ้าเหมือนกัน ท่านอย่าได้มีค
 หมออายุ 30/03/2565
 เจ้าเมืองเจ้ามีใจอารีโอบอ้อมโดยสุจริต

ซุนเขียนไปเชิญมารดาบับหนึ่ง แลวเจ้าของก็จัดทหารกองหนึ่งกับเกี้ยว
 อย่างดีหลังหนึ่ง มอบให้ซุนเขียนไปรับนางเขียนตัวกงจู่มาขังเมืองเจ้า
 ซุนเขียนก็ถวายคำนับตาเจ้าของกับซุนเป็นคุมทหารตรงไปยังเมืองเดียว

ฝ่ายซุนเป็นนันทแต่เด็กตกกับมายังเมืองเจ้าแล้ว ก็ห้ามความ
 สบายใจไม่ ด้วยคิดว่าการที่เมืองเขียนเสียไปแก่ข้าศึกทั้งนี้ ก็เพราะคน
 เด็กตกกับไปเสียเมืองเจ้า แลคนทั้งหลายไหนเลยจะเห็นว่าเรามีความ

จำเป็นชัดช้อยอยู่ในใจ ก็คงจะพากันคิดเห็นว่าเราห้ามสติปัญญาพอที่
 จะต้านทานข้าศึกได้ไม่ เมืองเขียนจึงต้องเสียไป ความนิทานของก็จะม
 อยู่จนชั่วกัลปาวสาน ถ้าเราจะนอนนิ่งอยู่ณะเขาเทียนไท่ซัวหมั้นปฏิบัติ

ตามเพศเขียนแล้ว ไหนเลยจะได้รับความเดือดร้อนจนถึงเพียงนี้ แลบดิน
 มารดาที่ชรามากทั้งต้องพลัดพรากจากบ้านเกิดเมืองเดิม เราที่จำเป็นจะ
 ต้องอยู่ปฏิบัติมารดาไปก่อน จึงจะไม่เป็นภาระเสียทางกตัญญู แต่เกรง

ว่าถ้ากองทัพเมืองจิ้นยกมาตีเมืองเจ้าเซออีก เราที่หนึ่งตายอยู่ไม่ได้
 เพราะเจ้าเมืองเจ้ากันบถเราเป็นอันมาก แต่เมื่อการจวนตัวแล้วจึงค่อย
 คิดแผนผ่อนไปตามการ ครั้นอยู่มามีข่าวมีนายนายประตุมาแจ้งว่า ซุนเขียน

พานางเขียนตัวกงจู่มาตั้งหน้าเมืองแล้ว ซุนเขียนก็ไปทูลเจ้าของให้ทรงทราบ
 เจ้าของเสด็จพร้อมด้วยขุนนางออกไปต้อนรับ แลเชิญนางเขียนตัวกงจู่เข้า

ตัวกงจู่จะคำนับเจ้าของ ๆ ก็รับสั่งว่า ท่านเป็นมารดา
 ข้าพเจ้าเหมือนกัน ขอท่านอย่าได้คำนับ

ประสงค์ใด ๆ ขออย่าได้มีความรังเกียจ

ปฏิบัติให้เป็นไปตามความประสงค์ของ

ท่านทุกอย่าง นางเขียนตัวกงจิ้งตุตว่าซึ่งไต่ของทรงพระกรุณาขุนบันกับ
 ข้าพเจาตั้งนพระเดชพระคุณหาที่ลัดมได้ แต่เจอองก็โปรดให้เจ้าพนักงาน
 จิตไต่แต่ลุ่มรามาเถยนางเขียนตัวกงจิ้ง กับพร้อมด้วยขุนนางทั้งหลายเมื่อ
 เด็กเวตาเถยแ้วขุนบันก็เชิญมารดาไปยั้งที่สำนักคชของตน นางเขียนตัว
 กงจิ้งถามขุนบันว่า เหตุไต่เจ้าจิ้งถอยกองทพิภถมมายังเมืองเจ้เสียด่า
 ขุนบันได้ ยินมารดาถามดังนั้น ครั้นจะบอกตามความจริงก็เกรงมารดาจะมี
 ความเสียดใจ ครั้นจะอำพราก็เกรงว่ามารดาจะทราบความมาจากผู้อื่น
 ก็จะไม่โกรธแค้นมาก จำเป็นต้องบอกตามความจริงเสียดักว่า คิดแ้วก็
 เค้าเหตุการณ์ต่าง ๆ ให้มารดาฟังตั้งแต่ต้นจนปลาย นางเขียนตัวกงจิ้งพอ
 ไต่ฟังก็เสียดใจจนเป็นตมนั่งแนไป ขุนบันก็ทวหมอมมาแก่ ไชจนนางพนช
 ดั่งแต่้นนางเขียนตัวกงจิ้งกับวยเวอยมา หมอประกอบยาให้รับประทาน
 ต่าง ๆ โรคนนั้นก็หายไม่

ตอนที่ ๙

(สงครามระหว่างเมืองจันทน์กับเมืองเจ้า)

เมื่อพระเจ้าจันทน์ซึ่งองค์ทรงปราบปรามเมืองเข็ญ แดงแดง
ขุนนางให้อยู่รักษาเมือง โดยเร็วร้อยแล้ว ทรงมีรับสั่งปรึกษากับพวก
แม่ทัพนายกองทั้งปวงว่า เราจะยกออกไปตีเมืองไหนก่อนจึงจะดี ก็มิจุเหตุ
จึงกราบทูลว่า ข้าพระเจ้าเห็นว่าเมืองเจ็ญนครแดนทิศติดต่อกับเมือง
เข็ญ แดงแดงเป็นเมืองคันทาง ถ้าจะละไม่ตีเมืองเจ็ญยกเลยไปตีเมือง
อื่นแล้ว ถ้าเมืองเจ็ญยกกองทัพออกตีสกัดหลัง ก็จะเป็นความลำบาก
ในการส่งเสบียงอาหาร แดงแดงอยู่ในระหว่างศึกชานาด้วย ถึงขุนบัน
จะขัดขวางต้านทานโดยประการใด ๆ ข้าพระเจ้าเห็นว่า จำเป็นจะต้อง
ตีเมืองเจ็ญก่อนจึงจะเป็นทางสมควร พระเจ้าจันทน์ซึ่งองค์ ทรงเห็นตาม
ถ้อยคำที่มิจุเหตุจึงกราบทูลพันธุภากรว่า จึงมีรับสั่ง โปรดให้ยก
กองทัพเดินตรงไปยังเมืองเจ้า

ฝ่ายเจ้าของเจ้าเมืองเจ้า ตั้งแต่ได้ทราบข่าวเมืองเข็ญเสียแก่ข้าศึก
แล้ว ก็เกรงว่าเมืองจันทน์จะยกกองทัพมาช่วย จึงมีรับสั่งให้ขุนนาง
นายทหารฝ่ายข้างซุ่มแซมพร้อมคู่ประตูหอรบไว้ให้มั่นคง แต่ให้มาใช้
เที่ยวตระเวนตรวจความต่าง ๆ อยู่เสมอ ครั้นอยู่มาวันหนึ่งนายด่าน
ซึ่งรักษาทางทิศติดต่อกับนครแดนเมืองเข็ญ ให้มาใช้หน้าโบบอกเข้าไป
ทูลแจ้งองค์ว่า บิดนิกกองทัพเมืองจันทน์ยกมาใกล้จะถึงนครแดนอยู่แล้ว
เมื่อเจ้าองค์ได้ทรงทราบดังนั้น ก็โปรดให้ประชุมขุนนางทั้งฝ่ายบนแ
ฝ่ายบน แดงแดงว่า การสงครามคราวนี้ใหญ่หลวงนัก เราเห็นแต่

๑. หลงอายุ 30/03/2565

ขุนบนผู้เดียวที่จะตามทันข้าศึกได้ แต่บัดนี้มารดาขุนบนก็ยังบวชอยู่
 แลทางขุนบนก็ไปพักพิงมา ยังหาหายความวิตโรยไม่ ท่านทั้งหลาย
 จะเห็นว่าเราควรจัดการบวชด้วยกันโดยสถานใด เตียนคี่ซึ่งเป็นอาเจ้ต้อง
 จึงกราบทูลว่า ข้าพระบาทจะขออาสายกกองทัพออกไปตามทันดูกำลัง
 ข้าศึกสักครั้งหนึ่งก่อน เจ้ต้องทรงตอบว่าท่านอาเจ้มีอายุมากแล้ว
 ซึ่งจะออกไปตามทันข้าศึกนั้น ถ้าเพียงพตาเป็นประการใดลงไปจะมี
 พดอยพาอำนาจของเมืองเจ้ให้เสื่อมเสียไปหรือ เพราะณนชอท่านอา
 เจ้ยังมีอยู่มาก่อน แลเมื่อประชุมกันอยู่นั้นมาใช้น้ำใบบอกมาแจ้งอีก
 ฉบับหนึ่งว่า กองทัพเมืองจีนตีตามปลายเขตรแดนแดนแล้ว ขอใต้ของ
 ได้ โปรดให้กองทัพรีบยกไปช่วยโดยเร็ว ถ้ามิเช่นนั้นกำลังของพวก
 ทหารที่ด่าน ก็หาพอที่จะตามทันกำลังพวกข้าศึกได้ไม่ เตียนคี่ทูลว่า
 ข้าพระบาทจะขอคุมทหารไปช่วยบวชกันรักษาด่านให้จงได้ เจ้ต้องจึง
 ทรงตอบว่าถ้าท่านอยากจะไม่ให้ ได้แต่จ้งไปเกิด แต่อย่าหิมนประมาท
 พวกข้าศึกจ้งระมัดระวังตัวให้มาก แลตัวก็ประทานธงอาญาสิทธิ์ให้แก่
 เตียนคี่ๆ คำนับรับธงอาญาสิทธิ์ กลับไปแต่งตัวเครื่องธนามธรรมเกราะ
 ขนมาถือทวน คุมทหารพันหนึ่งยกเดินออกจากเมืองเจ้ไปจนถึงน้ำค่าย
 เมืองจีน อองเจียนเห็นกองทัพเมืองเจ้ยกออกมา จึงรีบนำออกนำทหาร
 ร้องครวญไปว่า ทหารที่ในเมืองเจ้หมดสิ้นแล้วหรือ จึงได้เกณฑ์ให้
 ทหารหมวดขาวออกมาสู้รบกันกับเรา จะเอาชีวิตมาตายเสียเปล่า ๆ
 ท่านแน่ได้ชื่อใดจงบอกมาให้เราทราบ เตียนคี่แต่ไม่เห็นนายทหารเมืองจีน

รูปร่างสูงใหญ่ ดีเนอคำคร่ำคร่าเหมือนกับเจตย์เก่าพูดจาของอาจ ^{๕๕}เตยนค

จึงตอบไปว่าเราแซ่เตยนชื่อคเป็นอาเจ้าเมืองเจ้ แต่เมืองเจ้หาได้ทำ

ให้เมืองจันทันแก่น โดยอย่างใดอย่างหนึ่งไม่ เหตุไฉนจึงได้บังอาจยก

กองทัพดองเข้ามาในเขตแดนของเรา ^{๕๖}จึงรีบบอกชื่อแฉะมาให้เรา

ทราบบ้าง ^{๕๗}ของเจียนทราบว่าเตยนคเป็นอาเจ้าเมืองเจ้ จึงทำเป็นยอ

ตัวดวงตอบว่าข้าพเจ้าแซ่ของชื่อเจียน ไม่ทราบเลยว่าท่านเป็นอาของ

เจ้าเมืองเจ้ ^{๕๘}การที่ข้าพเจ้าได้พูดจาตวงเกินไปนั้นจริงขอเวยเสียเถิด

ส่วนการที่พระเจ้าจันช้อยองเตยกกองทัพมาทางนี้ ^{๕๙}ก็ทรงทำตามโบราณ

ราชประเพณีสืบต่อกันมา ^{๖๐}เพราะเมืองน้อยจะคองขอมอ่อนน้อมค่อ

เมืองใหญ่ เพื่อเมืองใหญ่จะได้ปราบปรามเจียนหนาม ให้ไพร่ฟ้าข้า

แผ่นดินได้รับความร่มเย็นตลอดทั่วหน้ากัน ^{๖๑}แต่ถ้าท่านจะชี้แจงให้เจ้า

เมืองเจ้อนน้อมยอมสำนึกผิดเสียโดยดีแล้ว ^{๖๒}ก็คงจะได้รับความค้ำจุน

ต่อไป ^{๖๓}เตยนคได้ฟังถ้อยคำของเจียนกต่างดั่งนั้นก็โกรธ จึงร้องทวาดไป

ว่าพวกเจ้าเหมือนหนึ่งโจร ^{๖๔}เที่ยวปล้นบ้านตริเวณเขาเป็นอาณาประโยชน์

ของตนแต่ฝ่ายเดียว ^{๖๕}ทำให้พวกราษฎรได้รับความเดือดร้อนทุกทิศทุกที

ยังจะกลับยกคนว่าเป็นผู้ มบบุญญาธิการหาได้รู้ ดีก็อายแก่ปากไม่ พูดแฉง

กว่าทวนเขาแห่งของเจียน ^{๖๖}ของเจียนเอากระบองเหล็กเขารวบไว้ เพราะ

ของเจียนตั้งเกดดี หนาไต่อาเตยนคเป็นคนมีโทษะมาก ^{๖๗}จึงแกล้งร้องยั่ว

ไปว่าข้าก่อน ^{๖๘}ข้าพเจ้าอยากจะถามว่าท่านมีสติปัญญาถ้าถึงแฉฉมอกับ

ชนนั้นใครจะดีกว่ากัน ^{๖๙}แต่ชนนั้นยังคองดำทัพกลับมาท่านหรือจะทน

กำลังแฉฉมของข้าพเจ้าได้ ^{๗๐}ขอท่านจงไตร่ตรองดูให้ดีก่อน ^{๗๑}เตยนคได้

หมดอายุ 30/03/2565

พงกยบงเกิดโทษระจิดหนกชน จึงขบมาตรงเข้าหาทวนแทงของเจียน ๆ
 ก็เอากระบองเหล็กบดบองไว้ แดงแดงร้องยวค้อไปอีกว่าท่านก็เป็นผู้
 มัดคืบญญาแด่ผมขอเซมแซง มขื่อเสียงปรากฏมาช้านาน เมื่อท่านจะขึ้น
 สู้รบกับข้าพเจ้า ถ้าเสียดังจะมีพาคความดีซึ่งมีมาแต่ก่อนพดอยให้
 เสื่อมเสียไปด้วยหรือ เคนคได้ฟังของเจียนพูดจาหมิ่นประมาทกยง
 กตุมไปด้วยโทษะ จึงขบมาว่าทวนเข้าแทงของเจียนโดยกำลังแรง
 ของเจียนก็เสียดับคืบของคอยคิ้วทวงทอย ส่วนเคนคนนเต็มไปด้วย
 โทษะ จึงออกแรงรบโดยเต็มกำลังในชั้นแรก ครั้นสู้รบกับเคียดกันไป
 กำลังเคนคก็ถอยลงทุกที ฝ่ายจิดคืบกับจิวเซงเป็นนายทหารมากับ
 เคนค ครั้นเห็นเคนคสู้รบกับของเจียนเป็นหลายสิบเพลง เกรงว่า
 เคนคจะพลาดพดงตง นายทหารทั้งสองก็ควมมาตรงเข้ามาจะช่วย
 เคนค ของเจียนเห็นเคนคชนกำลังแดงเพลิงฮาวุชกสว่าง ของเจียน
 เห็นได้ทกเอากระบองเหล็กตักเคนคตักมั่วตาย จิวเซงก็ขบมาตรง
 เข้าสู้รบกับของเจียน จิดคืบกับพวกทหารก็กรุกกันเข้าแยงเอาศัพเคนค
 ไปได้ ของเจียนรบอยู่กับจิวเซงได้หลายสิบเพลง ของเจียนเห็นได้ทกเอา
 กระบองบดวางจิวเซง แดงขบมาตักเข้าไปเอาทวนตามต้นแทงจิวเซง
 ทดุดตอดดีข้างตักมั่วตาย พวกทหารเมืองจันได้ฆ่าฟันพวกทหารเมืองเจ้า
 ต้มตายตงเป็นอันมาก ของเจียนก็เลิกทัพกลับไปยังค่าย จิดคืบก็เข้า
 ไปทุตกับเจ้าช่องให้ทรงทราบ ตามทเคนคเสียดก็เข้าศึกตายในทรบ
 บัดนี้ได้เชิญศพกลับมารออยู่ที่หน้าเมืองแล้ว เจ้าช่องได้ทรงทราบว่าเคนค
 ผู้ตาย ก็ทรงพระกรรแสงคร่ำครวญรึกใคร่ถึงเคนคเป็นอันมาก

หมดอายุ 30/03/2565

แล้วรีบสั่งให้เจ้าพนักงานนำหีบ ไปบรรจุศพเตี้ยตึกเชิญกลับเข้ามาในเมือง จึงจัดการฝังศพตามยศเจ้า แล้วสั่งให้ขุนนางนายทหารไว้ทุกข์ทั่วกันทุก ๆ คน

ฝ่ายนางเฮ้งตั้งแต่เตี้ยตึกล้มสิ้นชีพไปแล้ว นางก็เฝ้าแตรร้องไห้คร่ำครวญถึงสามีได้หยดหย่อน ครั้นคอยวាយความโศกจึงใช้ให้คนไปเที่ยวตามเตี้ยเองบุตรชาย เตี้ยเองมีอายุนได้ ๒๒ ปี เจ้าเมืองเจ้ตั้งให้เป็นทนายของอ่องแตงมีกำลังกับฝีมือเข้มแข็ง เมื่อเวลาที่เตี้ยตึกยกกองทัพไปนั้น เตี้ยเองหาได้อยู่ในเมืองไม่ไปเที่ยวโดยงเหงเหงอกับขบวนงแตร โศกตึกเก่าที่ไ้มาพอแกว่าคาญ ครั้นเมื่อไปถึงบ้านเขาแล้วเตี้ยเองก็ไม่มีควมสบายให้หายใจสั้ตอนอยู่ร่ำไป จึงพูดกับขบวนงแตร โศกตึกเก่าขุนนางทั้งสั่งว่า เราหวังใจว่าจะมาเที่ยวให้มีความสบาย แต่บัดนี้กลับห้ามความสุขไม่หายใจม้ก็จะสั้ตอนอยู่ร่ำไปชรอยจะเกิดมีเหตุอย่างใดอย่างหนึ่งทีในเมืองเป็นแน่ ขุนนางทั้งสั่งจึงตอบว่า เมื่อเป็นเช่นนั้นควรท่านจะกลับไปเสียในเมืองดีกว่า เพราะเราได้มาพักแรมอยู่ในบ้านชานานแล้ว เตี้ยเองก็เห็นชอบด้วยจึงร้องเรียกพวกทหารที่ตามไปด้วยนั้นให้รีบกลับโดยเร็ว พอเดินทางกลับมาก็ได้สองวันก็เห็นคนใช้ของตัวหนึ่งชาวถือหนังสือควมมาตรงมา เตี้ยเองก็มีความสงไสยจึงรีบควมมาตรงไปทคนใช้นั้น พอคนใช้ควมมาเข้ามาใกล้ถึงจากหลังม้าเขาหนังสือเข้าไปถึงให้เตี้ยเอง ๆ รับหนังสือฉีกแผ่นออกอ่านคร้ทีทราบว่ามีดาเสี้ยที่ฆ่าศึกจนถึงแก่ความตาย เตี้ยเองร้องไห้ได้คำเดียวก็สั้ตบพดัดตกจากหลังม้า ขุนนางทั้งสั่งก็ช่วยกัน

พยุ่งแก ไช้เคยนเองจนคอปพชชช เคยนเองร้องไห้คร่ำครวญว่าถ้าตัว
 เรืออยู่ในเมืองแล้วที่ไหนบิดาเราจะถึงแก่ความตายตงน พุดแล้วก ขนมา
 พาทหารควมไปจนถึงหน้าเมืองเจ้าเห็นประตูเมืองขบดแน่น เคยนเองกัตะโกน
 เรียกทหารรักษาประตูด้วยเสียงอันดัง ทหารบนเชิงเทินจำได้กเบต
 ประตูบให้เข้าไปในเมือง เคยนเองกัควมน้ำไปจนถึงบ้านตรงเจ้ากอด
 เทาหางเข่งตั้งผู้มารวของไท้กตงเกตอกส์อ๊กตั้งอนมีใครจะหยดหยอน ครน
 เมื่อววยควมไค้กแต้วนางเข่งตั้งจึงบอกกับบตรว่า เมื่อกอนบิดาของเจ้า
 ที่จะไปรับอาษานนมารตกได้ห้ามหลายครั้งหลายหนแล้ว บิดาเจ้ากถ
 ด้วววยมก้าตงแต่มมอຍุหาได้เชื่อฟังมารดาไม จึงได้ถึงแก่ความตาย
 ตงน เคยนเองจึงตอบมารดาว่าเพราะบิดาข้าพเจ้าเป็นคนตั้งช้อกคณญ
 ค้อแผ่นดิน แต่ข้าพเจ้าอยู่แต่กบบิดากังจะหาเป็นอันตรายไม เมื่อการ
 ได้เป็นไปเช่นนี้กัคองนบว่า เป็นเคราะห์ก้ามชองข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าจะ
 ขอตามารดาไปแกแคนพวกข้าศึกให้จึงได้ พุดแล้วกัค่านบถมารดาไปเส้า
 เจ้าเมืองเจ้า เจอองเห็นเคยนเองเข้ามาหากัเต้าควมตามทได้ห้ามปราม
 เคยนคหลายครั้งหลายหนเคยนคัหาพงไม เค้าแต่ชอนวอนขออาษาออก
 ไปค้อสู้กับข้าศึกว่าไป ครนจะไม่อนุญาตให้ไปกัถวเคยนคจะมีควม
 เสียใจ เราจึงต้องจำใจอนุญาตให้เคยนคคุมทหารไปค้อสู้กับข้าศึก
 เคยนคจึงได้เสียทกข้าศึกตงฉนเวรมควมเสียใจเป็นอนมาก เคยนเอง
 จึงทูลว่าข้าพระบาทจะขออาษายกกองทัพ ออกไปทำศึกแกแคนแทน
 บิดาให้จึงได้ เจอองจึงทรงรับตั้งกำขบว่ากรทเจ้าจะออกไปสู้รบกับ
 ข้าศึกนนักเป็นการดีแล้วแต่เจ้าต้องระมัดระวังตัวให้จงมาก เพราะพวก

นายทหารของข้าศึกมฉมอเซมแซ่งนักรบ แดงกัทรบตั้งให้ชวนตักกับ
 เติงฮ้วนนายทหารทั้งสองให้เกณฑ์ทหารห้าพันไปกับเตยนเอง เติยนเอง
 ก็ถวายค่านับตาเจ้าของกลับไปยังบ้าน พอล้วนริชเตยนเองก็แต่งกาย
 เครื่องสำนักรวมเกราะขึ้นมาถืออาวุธ คุมทหารเบ็ดประตูเมืองเดิน
 ตรงไปจนถึงหน้าค่ายเมืองจีน แดงกัทรบร้องทาทายของเจียนฮอก

มารบโดยเร็ว ทหารรักษานำค่ายก็นำความไปแจ้งให้เจียงห้าแม่ทัพ
 ใหญ่ทราบ เจียงห้าก็นำความขึ้นกราบทูลพระเจ้าเจินชย้องเต้ ๆ จึง
 โปรดให้ของเจียนฮอกไปสู้รบค้ำถั่งพวกข้าศึกคอกครั้งหนึ่ง

ขณะนั้นยังมีขุนนางนายทหารคนหนึ่ง ชื่อตอเจิงเป็นเชื้อพระวงศ์
 จึงกราบทูลขึ้นว่าของเจียนกิมชยษนะแก่ข้าศึกมาครั้งหนึ่งแล้ว บัดนี้
 ข้าพระเจ้าจะขอรับอาสาขับตอเจิงคณอง ไปต่อสู้กับข้าศึกถั่งครั้งหนึ่ง
 พระเจ้าเจินชย้องเต้ทรงอนุญาตให้ตอเจิงกับตอเจียดคุมทหารห้าร้อยออกไป
 ไปต่อสู้กับข้าศึก พอลคุมทหารออกไปถึงหน้าค่ายตอเจิงก็ควมมาออกไป

นำทหารแดงร้องทวาดด้วยเสียงอันดังว่า นายทหารเมืองเจ้จิงรีบบอกชย
 แดงเข้ามาให้ทราบโดยเร็ว และจะได้สู้รบให้เห็นฝีมือกัน เติยนเองจึง
 ตอบว่าเราแซ่เตียนชย้องเองตำแหน่งนำชย้องอ่อง เมื่อท่านทราบชย้อแดง

ของเราแล้ว จึงรีบกลับไปบอกให้ของเจียนฮอกมารบกันกับเราเถิด
 ตอเจิงเตยนตั้งหนักมีความ โกรธขบมารวาทวนเขาแทงเตยนเอง ๆ ก็เข้าสู้รบ
 กันเป็นสามารต ตอเจียดเห็นว่าตอเจิงผู้ พะเจตนาทานกำลังเตยนเองมี

ได้กัซบมารวางวเขาชย้อตอเจิง ชวนกองกัซบมาเขารบกับตอเจียด
 ชวนกองกับตอเจียดรบกัน ได้สามเพลง ชวนกองฟันตอเจียดคกมาตาย

หมตอายุ 30/03/2565

แต่พอจนกองทัพเข้ามาช่วยเขยเองรบกับตอเจิ้ง ๆ ท่านทานกำลัง
 นายทหารทั้งสองมีโลกขยบขกมาจะหนี เขยเองได้ทแทงด้วยทวนถก
 ตอเจิ้งตกมาตาย พวกทหารเมืองจันทรงเข้าช่วยกันแย่งศพตอเจิ้งตอเซียด
 พาเขากลับเข้าค่ายไปได้ เมื่อพระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้ได้ทรงทราบความว่า
 ตอเจิ้งกับตอเซียดตายด้วยฝีมือพวกข้าศึก ก็โปรดให้ โฉ่หวนหนึ่ง
 จุยกบหนึ่ง กำหม้อหนึ่ง รวมเป็นนายทหารสามนาย ยกออกไปกำจัด
 พวกข้าศึกให้จงได้ นายทหารทั้งสามก็ถวายนับกับไปแต่งกายสรวม
 เถาะจนมาถึงฮออาวคุมทหารพันหนึ่ง ยกเดินตรงไปยังค่ายเมืองเจ
 ลี่ส่วนเขยเองยังยืนมากอยยอทนาค่ายเห็นนายทหารเมืองจันทรงสาม คอบมา
 คุมทหารตรงมา เขยเองจึงตั้งฉอวนกของว่าท่านจงอยู่รักษาค่ายไว้ให้จงดี
 เราจะออกไปกำจัดนายทหารทั้งสามเอง พุดแต่ฉกพาทหารพอสมควรออก
 ไปตั้งขบวนคอยรับพวกข้าศึกอยู่ ฝ่ายนายทหารเมืองจันทรงสามคนยกเข้า
 มาใกล้กองทัพเมืองเจ้แต่ฉกมิได้ ได้ถามประการใด ตรงยกจุโจมเข้าตี
 โดยกำลังแรง เขยเองก็ว่าทวนเข้าสู้รบกับนายทหารทั้งสามเป็นสามารถ
 จุยกบเห็นเขยเองมีกำลังแถมมอยากที่จะเอาชนะชนะโดยซึ่งหน้าได้ จึงทำ
 เป็นอุบายชักม้าหนีเขยเองก็ไล่ติดตามไป โฉ่หวนกับกำหม้อก็พากันได้
 เขยเองติด ๆ ไป จุยกบได้ย่นฝเท้ามาเขยเองไล่กระชั้นเข้ามาใกล้แอบ
 ฆนเกาทัณฑ์เขยอวจึงเขยเอง โดยฉับถัน เขยเองหลบหางยตัว
 นอนบนหลังม้าเกาทัณฑ์เลยไปถูก โฉ่หวนตักม้าตาย จุยกบเห็นเขยเอง
 นอนหยางหนึ่งอยู่บนหลังม้า ก็เข้าใจว่าเขยเองถูกเกาทัณฑ์ตายจึงควม
 ม้าตรงเข้าไปจะตึดศีรษะ เขยเองถูกขนเขาทวนแทงจุยกบ ๆ จับทวนได้

ต่างคนต่างขยแ่งกันโดยกำลังแรง ก็พลัดตกจากหลังมาด้วยกันทั้งสองคน
 ญ่บ่าสัดตหนักตบเข้าคายนได้ แลวงญ่บ่ากับกำหมอกเข้าไปเฝ้ากราบทูล
 พระเจ้าจันช้อยองเต ให้ทรงทราบทุกประการ ของเจียนจึงกราบทูลว่า
 การที่ทหารเมืองเจมชยชนะถึงตามครึ่งเช่นนี้ คงจะทรงตบว่าตวมฝีมือ
 เจมแข็งเป็นอันมาก ข้าพระเจ้าจะขอรับอาสาออกไปกำจัดเสียให้จงได้
 พระเจ้าจันช้อยองเตก็ทรงอนุญาตให้ของเจียนคุมทหารออกไปต่อสู้กับข้าศึก
 ของเจียนก็ถวายคำนับตบออกมาแต่งตั้งพร้อมเกราะธนูมาตบอาวุธพาทหาร
 เดินตรงไปยังนำคายนเมืองเจ แต่เห็นนายทหารหนุ่มน้อยรูปร่างองอาจ
 ชีมาขยอยู่หน้าคายน ของเจียนจึงร้องควาตไปว่า นายทหารเมืองเจ
 ชยไคแซไค อย่าทรงตบควองอาจไปเลยเดยวก็จะได้เห็นฝีมือกับเรา
 เเคยนเองแลไปเห็นนายทหารเมืองจันรูปร่างสูงใหญ่ ผิวเนื้อดำตบรวม
 เกราะดำขีมาตบรูปร่างองอาจ จึงตอบไปว่าเราแซเคยนช้อยอง เป็นที่
 นำช้อยอง ท่านหรือชยควาของเจียน ของเจียนจึงรับวานนและชยของ
 ข้าพเจ้า เมื่อท่านได้ทราบช้อยองแซของข้าพเจ้าแล้ว คงจะอ่อนน้อมขยอม
 ตบมกตบกับพระเจ้าจันช้อยองเตเตี้ยตึกว่า จึงจะมีความคชชยไป
 เมื่อเคยนเองได้ทราบว่านายทหารผู้นนเป็นของเจียน กับนตาดโทษะพล่ง
 ชนจันช้อยองหน้าเเคอจจึงร้องควาตไปตบด้วยเสียงอันดังว่า การที่เรามาพบเจ้า
 ครองนกเป็นโไฮกาตบแล้ว เราจะจับเจ้ามาตบพันเสี้ยตบพันทอนจึงจะหาย
 ความแค้น พุคตบควาทวนเข้าแทงของเจียน ๆ ก็ควองกระบองเหล็กเข้า
 บองบค ตบกันไคหลายตบพล่ง ของเจียนเห็นเคยนเองมกกำลังเต
 หมดอายุ 30/03/2565
 ฝีมือพล่งอาวุธก็คตบองคแล้ว ของเจียนจึงแกตบทำเป็นชกมาหนี เพอคค

จะเอากรรมวิเศษทำตายชีวิตเรี่ยให้ได้ แต่เดี๋ยวมาของเตนเองเร็วกว่า
 ฝเดี๋ยวมาของอองเจียน เตนเองขมมาได้ตามไปทน ก็คิดว่าเด็เลือกเภา
 ของเจียน ๆ จวนตัวกดับหันเข้าปตาเตนเองโดยกำลังแรง จนเลือกเภา
 ของเจียนขาดออกไป ของเจียนสถิตหุดคั้งหนักดับเข้าค้ายได้
 เจียงหงวนบุตรเจียงห้าแม่ทัพใหญ่ ก็พาทหารขมมาวงส์กตหนาเตนเอง
 ไว้ เตนเองจึงร้องถามว่าท่านชื่อใดแซ่ใด จึงรับบอกเรามาโดยเร็ว
 เจียงหงวนจึงตอบว่า เราชื่อเจียงหงวนเป็นบุตรเจียงห้าแม่ทัพ จะมา
 กำจัดท่านผู้ซึ่งมีนามว่าเตนเอง พุดแต่ดวงกว้างเขาพนเตนเอง ๆ ก็เอา
 ทวนบดบองสู้รบได้หลายสิบเพลง เจียงหงวนทานกำลังเตนเองมีได้กขบ
 มาหนี เตนเองขมมาได้ตามทันรวบรวมจับตัวเจียงหงวนได้ เจียงหงวนก็
 ดันโดยกำลังแรง เตนเองซัดใจก็จับพุงไปถูกกอนศีลาตมองแตกตาย
 พวงพดทหารก็พากันแย่งศพหนักดับเข้าค้ายได้ ให้นำความไปแจ้งให้
 เจียงห้าแม่ทัพทราบ เจียงห้าจึงรีบไปเฝ้ากรมทูตพระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้ว่า
 บุตรข้าพระเจ้ามใจยักเหิม หาได้รู้สึกลับระมาณกำลังฝีมือของตนไม่
 จึงได้ไปเสี้ยท่แก่ข้าศึก ให้เป็นการอับประยศมาก ข้าพระเจ้าจะขอรับ
 อาษาออกไปรบกับเตนเอง เขาไชยชนะให้จึงได้ พระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้
 จึงทรงรับสั่งว่า ตามที่ท่านขอรับอาษาจะออกไปรบเองนั่น ก็เป็นความดี
 ความชอบแล้ว แต่เราเห็นว่ายังหาดีเป็นการจำเป็นไม่ เพราะนายทหารเอก
 ไทศรีในกองทัพเราหรือก็ยังมีอีกหลายร้อยคน พอที่จะต่อสู้กับข้าศึกได้
 เมื่อท่านตองออกไปรบเสียเองเช่นนี้แล้ว ถ้าข้าศึกทราบเข้าก็จะหมั่น

ประมาณหาว่าทหารในกองทัพเราหามดมอไม้ แม่ทัพจึงต้องออกไปรบเอง
แต่เมื่อถาพ่านเพดยงพลาดตงเปนประการไต่ไป ก็หามผู้ที่จะบัญชาการทัพ
แทนท่านไม เมื่อพระเจ้าจันช้อยองเตทรวงรบสั่งมาตงน เจียงहांไม่วี ทจะ
กรวมทลเมียงบ้ายอย่างไรค้อไปอีกได้ จำเป้นต้องเผ่านั่งช้อย (มีคำคตาง
กามขมมาว่า “เมื่อครั้งกองทัพเมืองจันสู้รบกับเมืองเอียน เหตุไต่พระเจ้า
จันช้อยองเต จึงทรวงอนุญาตให้เจียงहांคุมทหารออกไปค้อสู้กับข้าศึก
ได้บ้อย ๆ แต่บางคราวจนถึงกับเจียงहांคองอาวุธพวกข้าศึกเจ็บบวยมา
กัม แต่ทงซุ่นบั้นหรือคเณนผู้เข้มแข็ง พรอมไปคด้วยดมอวิชาแต่คความคคิด
แต่ตงเซ่นนถคิต ก็ยงทรวงอนุญาตให้เจียงहांคุมทหารออกไปรบแทน
ทุกครั้ง แต่บดินเจียงहांขออนุญาตคุมทหารออกไปรบกับเตยนเอง
เหตุไต่พระเจ้าจันช้อยองเตจึงไม่ทรวงอนุญาตให้” มีคำแกว่า “เพราะพระเจ้า
จันช้อยองเตเป้นกระษัตริย์อันประเสริฐ ทรวงพระปรีชาสามารถชมเด้อยค
ยงนถ ก็จิงทรวงเห็นว่าการที่เจียงहांทงขออนุญาตออกไปรบกับข้าศึก
ครั้งน ก็โดยก่าตงโทษะเพอจะแกแค้นแทนบุครท่ตวงตบไป แม่เจียงहां
จะไม่ได้แสดงคความเศร้าโศกให้ปรากฏออกมกายนออกกคิต แต่ซนช้อยว่า
บิตากับบุครตงัว เมื่อบุครตคทุกข ได้ยากหรือเป้นอันตรายตงไปโดย
ประการไต่ ๆ ก็ยากท่บิตาจะคคคความอาตยนหนีให้ขาดจากสันตานได้ เว้น
ไ่วแต่ท่านผู้ท่ถุหนทงแห่งอรหรรตตงัวเท่านั้น แต่ทงยอมเป้นธรรมดาชอง
มนุษย์ เมื่อผู้ไต่เค็มไปคด้วยคความเศร้าโศกหรือโทษะตงัว น้อยนถทจะ
ทักจซึ่งเกยวชองคด้วยในการเรื่อชนให้คิตได้ เพราะโดยเหตุคณพระเจ้า
จันช้อยองเต จึงหาได้ทรวงอนุญาตให้เจียงहांไปไม่”) เมื่อพระเจ้าจันช

หมตออายุ 30/03/2565

ฮ่องเต้ไม่ทรงอนุญาตให้เจียงห้าไปแล้ว ก็มิจุเหตังจึงกราบทูลชวน
ข้าพระเจ้าจะขอรับอาษาออกไปกำจัดเตยนเองให้จงได้ พระเจ้าเจันช

ฮ่องเต้ได้ทรงฟังก็ทรงพระสรวลแถวรวบดังว่า ของเจียนกับนายทหาร
เอกซึ่งนับว่าเป็นผู้มมมอแถว แถถังอย่างนนกยงพากนพวยแพพวกชาคัก
ทานมมมอยงกกวาพวกนายทหารเหล่านหรือ จึงจะเอาไชยชนะแก่

เตยนเองได้ ก็มิจุเหตังจึงกราบทูลว่า เตยนเองเป็นแถมก่าตงแถมมอ
เท่านั้น ส่วนบุญญาแถคคุณวิเศษดังอื่น ๆ ก็ยงหาปรากฏว่าดีไม่ แม้ถึง
ข้าพระเจ้าจะมมมอแถก่าตงอนนอยก็จริง แถคคุณวิเศษในวิชาต่าง ๆ

ก็พอจะสู้กับเตยนเองได้ พระเจ้าเจันชฮ่องเต้ได้ทรงฟังก็มิจุเหตังกราบทูล
ตงนนกทรงพอพระไทย จึงโปรดให้มิจุเหตังคุมทหารออกไปต่อสู้กับ
ชาคัก มิจุเหตังก็ถววยค่านมกถบออกมายงที่บัญชาการทัพ จึงตักถอง

สัญญาชน พวกขุนนางนายทหารก็มาประชุมพร้อมกัน มิจุเหตัง
จึงให้เฮ่งชวตคุมทหารห้าร้อยไปตงช่มอยู่ทางทิศตะวันตก ให้มาฮั้นคุม
ทหารห้าร้อยไปตงช่มอยู่ทางทิศตะวันออก ให้ฮองเก้คุมทหารห้าร้อยไป

ตงช่มอยู่ทางทิศเหนือ ให้ตงบาคุมทหารห้าร้อยไปตงช่มอยู่ทางทิศใต้
ระยะทางห่างจากค่ายเมองเจห้าสิบถ แต่ตงวาทเห็นชาคักได้ตคตตาม
ข้าพเจวมก ไหยกทหารตมมถกตหลังอย่าให้ชาคักเห็นถบไม่ได้ นาย

ทหารทงตค่านบตาแถงกายสรวมเกรวาชินมาถือฮาอวชคุมทหารแยกกันไป
ตงช่มอยู่ตามค่าตงของมิจุเหตังทุกประการ เมือนายทหารทงตยถ
ทหารไปแล้ว มิจุเหตังก็แถ่งตัวตามเพศเขียนชนชีกวางถือถบคุม

หมดอายุ 30/03/2565

ทหารห้าร้อยยกเดินตรงไปยงนำค่ายเมองเจ จึงให้ทหารร้องเชิญเตยนเอง

มาสนทนากัน ทหารรักษานำค้ายก็นำความเข้าไปแจ้งให้เตยนเองทราบ
 เตนเองแต่งกายสรวมเงาะขึ้นมากลอบทวนคุมทหารยกออกไปยืนนอกค่าย
 เตนเองแลไปเห็นนายทหารเมองจีนสรวมเลื้อยหมวกอย่างเพศเขี่ยน จึง
 ร้องทวาดไปด้วยเสียงอันดังว่า ท่านหรือชื่อกิมจูเหล็งเหตุใดจึงไม่
 ประพฤติกิจตามเพศเขี่ยน กลับมาดุ่มหลังด้วยชื่อเสียงตาถนุแต่ศหา
 รุจกว่าจะถึงซึ่งวันตายไม่ กิมจูเหล็งได้ฟังก็หวงเงาะแล้วตอบว่า เจ้า
 หมูน้อยปากยังไม่สิ้นกลิ่นนันทมนพคจาของอาชฎิถอความ กาลังแต่ผมขอห้าม
 ผู้ใดเต็มอมือได้ กาลังแต่ผมอย่งเช่นเจ้านนพวกนกรบเขายงหาหนบว่าเปน
 เอกไม่ เราจะพันด้วยกระบี่ให้เป็นจุนไป เตนเองได้ฟังดังนั้นก้มความ
 โกรธ ชับมำร่ำทวนเข้าแทงกิมจูเหล็ง ๆ ก็เอากะบี่บตีบองไว้สู้รบกันได้
 ประมาณสิบเพลง กิมจูเหล็งเห็นว่าจะคานทานกาลังเตยนเองมีเดกทำ
 เปนขบักวางหนไปตามทางที่ทหารได้ ไปซุ่มอยู่ เตนเองไม่ทราบในกล
 ยุทธก็ชับมาพาทหารได้คึดตามกิมจูเหล็งไป พอได้ไปได้หนทางดีก็เจ็ดสิบ
 ตกได้ ยนเสียงประทศศัญญาดังซนทงส์ทศ เตนเองแลไปเห็นทหาร
 เมองจีนยกมาลัดกิตทางข้างหลังไว้แถบงอกกี้ยกจะไปได้เอาค้าย เตนเอง
 เห็นดังนั้นก้มความคอกใจ ครนจะกลับก็ไม่ได้จึงคึดพะว่าพะวังตั้งเอยอยู่
 ทหารเมองจีนก็ยงถอมหนักแนเข้ามาทุกท เตนเองจึงคึดว่าเราเห็นจะ
 ตายเสียในที่รบครนเปนแน่ แต่เราก็เกิดมาเป็นชายชาติทหารถึงจะเป็น
 ตายลงไปโดยประการใดคึดก็คองจะฆ่าฟันข้าศึกให้ซำมอจงได้ คึดแล้วก็
 ชับมาเข้าฆ่าฟันพวกทหารตรงไปยังกิมจูเหล็งเพื่อจะฆ่ากิมจูเหล็งเสียให้
 หายความแค้น เมอเตยนเองหนหน้าไปทางใดพวกทหารทางนนั้นก็แตก

หมตออายุ 30/03/2565

กระจายไป ด้วยว่าเป็นบุญกุศลของเตียนเองซึ่งจะยังไม่ถึงแก่ชั้วคร่เอน
 ให้พวกพลทหารหาได้ ใช้เกาทัณฑ์ยิงไม่ เป็นแค่ใช้อาวุธต่าง ๆ เข้าต่อสู้
 เพราะฉนั้นเตียนเองจึงได้ขับม้ากับน้าพาเข้าไป จนถึง กิมจูเห็งได้สู้รบ
 กันหลายสิบเพลง กิมจูเห็งเห็นว่าเตียนเองยังมีกำลังมากยากที่จะเอา
 ไชยชนะด้วยฝีมือได้ กิมจูเห็งจึงหยิบเอา โหงก้วยเจี๊ยะซัว (คือศิลา
 หัวดีของวิเศษ) เคาะขว้างไปบนอากาศก็บินตกลงเป็นเมฆหมอกถ่ม เตียน
 เองเห็นก็ตกใจยืนคนตั้งอยู่ ก็ขึ้นศิลาวิเศษก็ตกลงตรงศีรษะเตียนเอง ๆ
 หลบฟุบลงบนหลังม้า ๆ ตกใจกระโดด ศิลาวิเศษก็ตกไกลตามหลัง
 เตียนเองไป แต่ถึงดังนั้นเตียนเองก็อาเจียนออกมาเป็นโลหิต เตียนเอง
 เขามือออกตคอบม้ามืดอยู่บนหลังม้าก็พาโถดโผนโจนหนีไปตามลำพัง ครั้น
 พนักองทัพแถวมากยิ่งพาดวงเงินต่อไป กิมจูเห็งเห็นเตียนเองต้องของ
 วิเศษหนีไปแล้ว ก็ขับกวางพาทหารกระดมเข้าค่ายเมืองเจ้ อวนทอง
 กับเตียนหัวนั้ก็คุมทหารออกต่อสู้ บองกันค่ายรบกันอยู่จนเวลาพลบ กิม
 จูเห็งเห็นว่าจะตีค่ายเมืองเจ้ไม่ได้สมดังประสงค์แล้วก็ยกทหารกลับ
 คืนไปค่ายเมืองจิน ส่วนเตียนเองนั้นหาได้รู้สึกสมประสงค์ไม่ มากก็พวง
 เกล็ดเบ็ดแบ่งเข้าป่าไป จนเวลาตีกลองยามจึงมาถึงบ้านทรมชชายมาแห่ง
 หนึ่งมากหยุดยั้งของอยู่ทึ่ประตูวิ นางฮู้หยินได้ยินเสียงมาร้องก็แปลก
 ปราศค จึงให้คนใช้รีบไปดูแลเห็นนายทหารหมอบฟุบอยู่บนหลังม้า คน
 ใช้ก็คิดว่านายทหารผู้นั้นเมาสุราจึงได้ วจงเข้าไปจับบังเหียนมาให้ แต่
 ร้องเรียกให้นายทหารผู้นั้นลงจากหลังม้า นายทหารผู้นั้นก็หามีสติลืม
 ประตี่ไม่ คนใช้จึงร้องไวยว้ายขึ้นพวักคนใช้ ไนบ้านก็พากันออกมาดูแล

หมดอายุ 30/03/2565

ช่วยกันพยุงเตียงเองลงจากหลังม้า จึงได้รู้ว่านายทหารผู้นั้นดับไปหา
 มามายไม่ เมื่อนางฮุหยิ่นได้ยินคนใช้ โจทย์ ก็นัดด้วยเรื่องนายทหารที่เดิน
 ลงไปเปิดเผยเตียงตนเองนอนหลับอยู่กับพินคืน นางจึงให้คนใช้ช่วยกันหาม
 เตียงเองขึ้นไปวางบนเตียงที่ในคอกของนาง เตียงเองก็ยังหาว ลึกกายไม่
 นางฮุหยิ่นจึงให้มูหยิงบุตรสาวไปหยิบเอายาซึ่งนางเขียนได้ ให้ไว้หน้า
 ฝักบัวเย็นให้เตียงเองรับประทานเข้าไปเมื่อดึกหนึ่ง เตียงเองก็พินชน
 ลับชายเป็นปรกติตามเดิม เตียงเองลืมตาขึ้นแต่เห็นเม็ดทองสองเม็ดลอย
 ปฏิบัติอยู่คนละข้าง เตียงเองมีความสงสัยจึงแกงทำนอนหลับตานิ่งค้อม
 ไป แต่นางฮุหยิ่นหาได้ทราบว่ายเตียงเองหายเป็นปรกติแล้วไม่ นางจึงได้
 บอกกับนางมูหยิงบุตรสาวว่า เจ้าจงตั้งใจดูห้าห์ปฏิบัตินายทหารผู้นั้นให้
 ดี เพราะโดยว่าเป็นเนื้อคู่ของเจ้าจึงได้มาถึงบ้านเราตรงกับวันเดือนบวเภา
 ซึ่งนางเขียนได้มาทำนายไว้แต่ก่อนแล้วนั้น เมื่อนางฮุหยิ่นได้สั่งบุตรสาว
 แล้วก็เดินเข้าไปในห้อง ส่วนเตียงเองก็เผยขอตาขึ้นพิศดูเห็นลักษณะหน้า
 ตานางมูหยิงสวยงามแลกริยากี่เรียบร้อยสมควรจะเป็นตระกูลดี แต่
 เหตุไฉนจึงได้มาตั้งบ้านอยู่ตามชายป่าเสียเช่นนี้ ครั้นจะถูกขนิณนางก็
 เกรงใจมารดาของนางจะหาว่าละตามตระกูลเกินไป จึงต้องทนนอนนิ่งแต่
 แกงทำเป็นพลัดตัว นางมูหยิงเห็นดังนั้นก็ช่วยจับหมอนคอยตามไป
 ให้แล้วค่อย ๆ เอาน้ำหยอดให้เตียงเองรับประทาน เตียงเองนอนทนง
 อยู่จนนางฮุหยิ่นกลับออกมาจากห้อง เตียงเองจึงลุกขึ้นคุกเข่าลงคำนับ
 แล้วถามว่า ท่านจะไปรบกวนให้ข้าพเจ้าทราบสักหน่อยได้หรือไม่ ว่าเหตุ
 ใตข้าพเจ้าจึงได้ตกมาอยู่ในบ้านของท่าน นางฮุหยิ่นจึงเชิญให้เตียงเอง

นางที่นอนล้มคว่ำแล้วพูดว่า ในชั้นต้นของถาวรที่ท่านจะมาบ้านข้าพเจ้า
 ข้าพเจ้าก็หาทราบไม่ ต่อเมื่อเวลาสองยามได้ยินเสียงม้าของท่านมาวิ่ง
 อยุ่ที่ประตูบ้าน คนใช้จึงไปดูพบท่านหมอบพับสตับอยู่บนหลัง ข้าพเจ้า
 จึงให้คนใช้ช่วยกันประคองตัวของท่านขึ้นมาบนเตียง แต่ให้ท่านรับ
 ประทานยาไปเมื่อดึกหนึ่ง ท่านจึงได้มีความรู้สึกสบายขึ้น เมื่อเคยนเอง
 ได้ยินนางชู้หยินเล่าให้ฟังเช่นนั้น ก็ระฤกถึงเรื่องการสงครามซึ่งคนรบ
 กับกิมจูแห่งจีนมาได้ เคยนเองก็เล่าบอกตำแหน่งยศของตน แต่เรื่อง
 การสงครามให้นางชู้หยินฟังทุกประการ นางชู้หยินก็มีความยินดี จึง
 ว่าถาวรที่ข้าพเจ้ารับรองไม่สัมพันธ์กับเกียรติยศของท่านหน้ ขอท่านจงให้อภัย
 เกิด เคยนเองจึงว่าในการขอทานไม่ควรจะต้องกล่าว เพราะข้าพเจ้า
 เปรียบเหมือนกับคนซึ่งตายแล้ว ท่านช่วยชุบชีวิตให้เป็นกลับคืนมาได้
 ข้าพเจ้าควรต้องสำนึกคุณท่าน ให้สัมพันธ์บุญคุณของท่านที่มีอยู่แก่
 ข้าพเจ้าจึงจะชอบ คนทั้งสองพูดกันอยู่จนได้เวลารับประทานอาหารเข้า
 คนใช้ก็ยกโต๊ะมาจัดตั้งเครื่องอาหารพร้อม นางชู้หยินก็เชิญให้เคยนเอง
 รับประทานอาหาร เมื่อคนทั้งสองรับประทานอาหารเสร็จแล้ว นางชู้หยิน
 จึงพูดขึ้นว่า เมื่อบอกถนนนางเซียนผู้หนึ่งนำยาสำหรับแก้ โรคต่าง ๆ มา
 ให้นางม้วยหยงบุตรสาวของข้าพเจ้า แลบอกว่าเนื้อคู่ของนางจะสถิตมา
 ถึงบ้านเมื่อเวลาสองยามในคืนเดือนหงายแค้นวานนี้ เมื่อมาถึงก็ให้เอายา
 นั้นรับประทานเมื่อดึกหนึ่งโรคนั้นก็หาย แลเวลาเมื่อท่านมาถึงก็ตรึง
 ล้มจริงตามที่นางเซียนนั้นได้กำหนดไว้ เมื่อการเป็นเช่นนั้นท่านยังจะเห็น
 เป็นประการใด เคยนเองจึงตอบว่าถาวรตั้งใดสิ่งหนึ่งซึ่งท่านเห็นว่าเป็น

หมดอายุ 30/03/2565

การล้มควมแล้ว แดทั้งข้าพเจ้าในเวต่านก็ยังมีความขัดข้องโดยอย่างใด
 อย่างหนึ่งไม่ ข้าพเจ้าเต็มใจจะฉดของคุณท่านทุกสิ่งทุกอย่าง แต่การที่
 ข้าพเจ้ามาทงนักห้ามถึงใดติดคความค่านับท่านให้เป็นการล้มควมไม่ นาง
 ชุหยินจึงพูดว่าตั้งของอื่น ๆ นักห้ามราคาเกินไ้ยิ่งกว่าความสุจริตใน
 ใจไม่ ถ้าท่านยอมปลงใจมีความกรุณาแก่ข้าพเจ้าแดนางม้วยหยงแล้ว
 ข้าพเจ้าก็จะจัดแต่งการวิวาหมงคลให้เสร็จไปเสียในวันนี้ แต่ท่านจะยัง
 เห็นคิดด้วยหรือไม่ เเตนเองจึงคอบว่ากรที่ท่านมีความกรุณาข้าพเจ้า
 ทงนเป็นพระเดชพระคุณหาที่ลุ่มได้ ข้าพเจ้าจะรักแ่บระคองนาง
 ม้วยหยงให้เหมือนดังกับดวงแก้ว แดจะมีให้นางได้รับความเศร้าหมอง
 โดยอย่างใดอย่างหนึ่งเตย นางชุหยินได้ฟังเตนเองรับรองคงนั้นก็มี
 ความยินดี ครนวันรุ่งขึ้นนางจึงให้ไปเชิญผู้เฒ่าผู้แก่แ่ดวงษญาติมาง
 ไ้รับประทานอาหารพร้อมกัน แ่ดก็จัดการวิวาหมงคลให้เตนเองกับ
 นางม้วยหยงเป็นล่ำมกริยาเสร็จไปในวันนั้น พวกผู้เฒ่าผู้แก่แ่ดวงษญาติ
 ก็อวยพรให้บ่าวสาวค่นด้วยกันทุกคนแล้วก็พากันลากลับไปบ้าน ครนอยู่
 คอมาเย็นวันหนึ่งเตนเองก็เตนไปเตยงเตนที่ข้างหลังบ้าน เห็นม้วยหยงอยู่
 ในคาสข้างหลังบ้าน ที่บายม้อกษรจาฤกว่า ดให้กกอง แ่ดว่าขุนนางแซ่
 ดรักษาเมอง เเตนเองก็ทราบว่ สบูกได้ตงแ่กกรรมในถากตางคัก
 เมอครึ่งเมองแซ่กกองทพไปช่วยเมองเอียนรบกับเมองจีน ซึ่งนับว่า
 เป็นผู้มีความชอบแ่แผ่นดินมาก จึงทำให้เตนเองระฤกถึงกร
 ส่งครวมขึ้นมา แม่นางม้วยหยงจะมีความเฉลียวฉลาดปฏิบัติให้ถูกตอง
 ตามใจของเตนเองล็กเพียงใดก็คิด เเตนเองก็ยังไม่วายระฤกถึงมารดา

หมดอายุ 30/03/2565

แต่เจ้าของยูนั่นเอง เมื่อเขยเองคิดเช่นนั้นแล้ว ก็เดินกตัมไปบนตึก
 แลเต้าตามความคิดของคนที่จะกลับเข้าไปในเมืองเจ้าช่วยทำศึก ให้นาง
 ชุ้ยหินทราบทุกประการ นางชุ้ยหินจึงว่ากาบท่านจะรีบกลับเข้าไปช่วย
 ทำสงครามนั้น ก็เป็นทางสั้มควรอัยแล้ว แต่ข้าพเจ้ายังรู้จักกับทหารที่
 ๕๗๕ ๕๗๖ ๕๗๗ ๕๗๘ ๕๗๙ ๕๘๐ ๕๘๑ ๕๘๒ ๕๘๓ ๕๘๔ ๕๘๕ ๕๘๖ ๕๘๗ ๕๘๘ ๕๘๙ ๕๙๐ ๕๙๑ ๕๙๒ ๕๙๓ ๕๙๔ ๕๙๕ ๕๙๖ ๕๙๗ ๕๙๘ ๕๙๙ ๖๐๐ ๖๐๑ ๖๐๒ ๖๐๓ ๖๐๔ ๖๐๕ ๖๐๖ ๖๐๗ ๖๐๘ ๖๐๙ ๖๑๐ ๖๑๑ ๖๑๒ ๖๑๓ ๖๑๔ ๖๑๕ ๖๑๖ ๖๑๗ ๖๑๘ ๖๑๙ ๖๒๐ ๖๒๑ ๖๒๒ ๖๒๓ ๖๒๔ ๖๒๕ ๖๒๖ ๖๒๗ ๖๒๘ ๖๒๙ ๖๓๐ ๖๓๑ ๖๓๒ ๖๓๓ ๖๓๔ ๖๓๕ ๖๓๖ ๖๓๗ ๖๓๘ ๖๓๙ ๖๔๐ ๖๔๑ ๖๔๒ ๖๔๓ ๖๔๔ ๖๔๕ ๖๔๖ ๖๔๗ ๖๔๘ ๖๔๙ ๖๕๐ ๖๕๑ ๖๕๒ ๖๕๓ ๖๕๔ ๖๕๕ ๖๕๖ ๖๕๗ ๖๕๘ ๖๕๙ ๖๖๐ ๖๖๑ ๖๖๒ ๖๖๓ ๖๖๔ ๖๖๕ ๖๖๖ ๖๖๗ ๖๖๘ ๖๖๙ ๖๗๐ ๖๗๑ ๖๗๒ ๖๗๓ ๖๗๔ ๖๗๕ ๖๗๖ ๖๗๗ ๖๗๘ ๖๗๙ ๖๘๐ ๖๘๑ ๖๘๒ ๖๘๓ ๖๘๔ ๖๘๕ ๖๘๖ ๖๘๗ ๖๘๘ ๖๘๙ ๖๙๐ ๖๙๑ ๖๙๒ ๖๙๓ ๖๙๔ ๖๙๕ ๖๙๖ ๖๙๗ ๖๙๘ ๖๙๙ ๗๐๐ ๗๐๑ ๗๐๒ ๗๐๓ ๗๐๔ ๗๐๕ ๗๐๖ ๗๐๗ ๗๐๘ ๗๐๙ ๗๑๐ ๗๑๑ ๗๑๒ ๗๑๓ ๗๑๔ ๗๑๕ ๗๑๖ ๗๑๗ ๗๑๘ ๗๑๙ ๗๒๐ ๗๒๑ ๗๒๒ ๗๒๓ ๗๒๔ ๗๒๕ ๗๒๖ ๗๒๗ ๗๒๘ ๗๒๙ ๗๓๐ ๗๓๑ ๗๓๒ ๗๓๓ ๗๓๔ ๗๓๕ ๗๓๖ ๗๓๗ ๗๓๘ ๗๓๙ ๗๔๐ ๗๔๑ ๗๔๒ ๗๔๓ ๗๔๔ ๗๔๕ ๗๔๖ ๗๔๗ ๗๔๘ ๗๔๙ ๗๕๐ ๗๕๑ ๗๕๒ ๗๕๓ ๗๕๔ ๗๕๕ ๗๕๖ ๗๕๗ ๗๕๘ ๗๕๙ ๗๖๐ ๗๖๑ ๗๖๒ ๗๖๓ ๗๖๔ ๗๖๕ ๗๖๖ ๗๖๗ ๗๖๘ ๗๖๙ ๗๗๐ ๗๗๑ ๗๗๒ ๗๗๓ ๗๗๔ ๗๗๕ ๗๗๖ ๗๗๗ ๗๗๘ ๗๗๙ ๗๘๐ ๗๘๑ ๗๘๒ ๗๘๓ ๗๘๔ ๗๘๕ ๗๘๖ ๗๘๗ ๗๘๘ ๗๘๙ ๗๙๐ ๗๙๑ ๗๙๒ ๗๙๓ ๗๙๔ ๗๙๕ ๗๙๖ ๗๙๗ ๗๙๘ ๗๙๙ ๘๐๐ ๘๐๑ ๘๐๒ ๘๐๓ ๘๐๔ ๘๐๕ ๘๐๖ ๘๐๗ ๘๐๘ ๘๐๙ ๘๑๐ ๘๑๑ ๘๑๒ ๘๑๓ ๘๑๔ ๘๑๕ ๘๑๖ ๘๑๗ ๘๑๘ ๘๑๙ ๘๒๐ ๘๒๑ ๘๒๒ ๘๒๓ ๘๒๔ ๘๒๕ ๘๒๖ ๘๒๗ ๘๒๘ ๘๒๙ ๘๓๐ ๘๓๑ ๘๓๒ ๘๓๓ ๘๓๔ ๘๓๕ ๘๓๖ ๘๓๗ ๘๓๘ ๘๓๙ ๘๔๐ ๘๔๑ ๘๔๒ ๘๔๓ ๘๔๔ ๘๔๕ ๘๔๖ ๘๔๗ ๘๔๘ ๘๔๙ ๘๕๐ ๘๕๑ ๘๕๒ ๘๕๓ ๘๕๔ ๘๕๕ ๘๕๖ ๘๕๗ ๘๕๘ ๘๕๙ ๘๖๐ ๘๖๑ ๘๖๒ ๘๖๓ ๘๖๔ ๘๖๕ ๘๖๖ ๘๖๗ ๘๖๘ ๘๖๙ ๘๗๐ ๘๗๑ ๘๗๒ ๘๗๓ ๘๗๔ ๘๗๕ ๘๗๖ ๘๗๗ ๘๗๘ ๘๗๙ ๘๘๐ ๘๘๑ ๘๘๒ ๘๘๓ ๘๘๔ ๘๘๕ ๘๘๖ ๘๘๗ ๘๘๘ ๘๘๙ ๘๙๐ ๘๙๑ ๘๙๒ ๘๙๓ ๘๙๔ ๘๙๕ ๘๙๖ ๘๙๗ ๘๙๘ ๘๙๙ ๙๐๐ ๙๐๑ ๙๐๒ ๙๐๓ ๙๐๔ ๙๐๕ ๙๐๖ ๙๐๗ ๙๐๘ ๙๐๙ ๙๑๐ ๙๑๑ ๙๑๒ ๙๑๓ ๙๑๔ ๙๑๕ ๙๑๖ ๙๑๗ ๙๑๘ ๙๑๙ ๙๒๐ ๙๒๑ ๙๒๒ ๙๒๓ ๙๒๔ ๙๒๕ ๙๒๖ ๙๒๗ ๙๒๘ ๙๒๙ ๙๓๐ ๙๓๑ ๙๓๒ ๙๓๓ ๙๓๔ ๙๓๕ ๙๓๖ ๙๓๗ ๙๓๘ ๙๓๙ ๙๔๐ ๙๔๑ ๙๔๒ ๙๔๓ ๙๔๔ ๙๔๕ ๙๔๖ ๙๔๗ ๙๔๘ ๙๔๙ ๙๕๐ ๙๕๑ ๙๕๒ ๙๕๓ ๙๕๔ ๙๕๕ ๙๕๖ ๙๕๗ ๙๕๘ ๙๕๙ ๙๖๐ ๙๖๑ ๙๖๒ ๙๖๓ ๙๖๔ ๙๖๕ ๙๖๖ ๙๖๗ ๙๖๘ ๙๖๙ ๙๗๐ ๙๗๑ ๙๗๒ ๙๗๓ ๙๗๔ ๙๗๕ ๙๗๖ ๙๗๗ ๙๗๘ ๙๗๙ ๙๘๐ ๙๘๑ ๙๘๒ ๙๘๓ ๙๘๔ ๙๘๕ ๙๘๖ ๙๘๗ ๙๘๘ ๙๘๙ ๙๙๐ ๙๙๑ ๙๙๒ ๙๙๓ ๙๙๔ ๙๙๕ ๙๙๖ ๙๙๗ ๙๙๘ ๙๙๙ ๑๐๐๐

 ได้เคยไปทำศึกสงครามกับสั้มข้าพเจ้าอยู่นั่นเอง ๆ ครั้นสั้มข้าพเจ้าถึง
 แก่กรรมตง พวกทหารเหล่านั้นก็หาสั้มข้าพเจ้ารับราชการไม่ เทียบทำไว้
 โถนาหากินตามภูมิดำเนาเดิมของตน ข้าพเจ้าคิดจะให้คนไปเกลี้ย
 กล่อมมาจะได้เป็นกำลังแห่งท่าน ๆ จะเห็นเป็นประการใด เขยเองก็
 มีความยินดีจึงตอบว่า การที่ท่านมีความเมตตาเช่นนั้นเป็นพระเดชพระคุณ
 อย่างที่สุด นางชุ้ยหินก็เขียนจดหมายมอบให้คนใช้ถือไปเที่ยวเกลี้ย
 กล่อมพวกทหารเหล่านั้น

ฝ่ายพวกทหารเหล่านั้น ตงแต่กลับภูมิตั้งถิ่นของตนถึงแก่กรรมไปแล้ว
 ก็เที่ยวตงนำท่ามาหากินโดยความสุจริตอยู่ช้านาน ครั้นได้ทราบจดหมาย
 ของนางชุ้ยหินผู้เป็นภรรยาของนายเก่า ก็มีใจยินดี จึงชักชวนกันมายัง
 บ้านนางชุ้ยหินทั้งสิ้น

ส่วนอวนกองกับคนหัวนคอย ๆ ก็หาเห็นเขยเองกลับมาไม่ นาย
 ทหารทั้งหลายที่มีความสงสัย จึงได้เที่ยวตามหาเขยเองอยู่จนตลอดรุ่ง
 ก็หาพบเขยเองไม่ จึงพากันเลิกทัพกลับเข้าเมือง แลทูลให้เจ้าของทรง
 ทราบทุกประการ เมื่อเจ้าของได้ทรงทราบว่าเขยเองสูญหายไปเช่นนั้น

หม่ออายุ 30/03/2565

ก็ทรงพระวิตกมาก จึงรีบสั่งให้ขุนนางนายทหารมาประชุมพร้อมกัน เพื่อจะปรึกษาหารือด้วยชาวราชกาทัพ แต่เมื่อกำลังประชุมปรึกษากันอยู่นั้น นางต้องก้มเศียรเป็นอสงเห่าของเจ้ฮ่อง เด็ดจอกออกมาซึ่งที่ประชุมเจ้ฮ่องทรงประหลาดพระทัย จึงรีบตั้งถามว่าเจ้หมักจอินใดหรือ นางต้องก้มเศียรจึงทูลตอบว่า ข้าพระบาทมีความวิตกด้วยพวกข้าศึกกจวนจะมาถึงเชิงกำแพงเมืองอยู่แล้ว เคยหนีออกไปต่อสู้กับข้าศึกจนถึงแก่ชีวิต แต่เคยหนีผู้บ่ใครก็ต้องหนีข้าศึกไป ก็หาทราบว่าจะเปนเหตุร้ายดีประการใดไม่ ข้าพระบาทอยากจะขอรับอาสาออกไปนอกรบแด่พระเจ้าพระคุณใต้ของสักครั้งหนึ่ง เจ้ฮ่องจึงทรงรับสั่งว่า การที่เจ้มีความกตัญญูแก่เรา นั้น ก็เป็นการที่ชอบแล้ว แต่พวกข้าศึกครั้งนี้แข็งแรงแรงร้ายกาจนัก แต่ถ้ายังไม่ยอมให้เจ้ออกไปต่อสู้กับข้าศึกแล้ว ข้าศึกก็ยังไม่ประมาทได้ว่า เมืองเจ้หมักจอินผู้ชายเสียแล้วหรือ จึงได้ใช้ให้หญิงออกไปรบ หนึ่งเจ้ก็เป็นภรรยาของเรา เมื่อยกออกไปต่อสู้กับข้าศึกถ้ามีชัยชนะก็จะดีอยู่ ถ้าเสียท่วงทีตงเป็นประการใดไป ก็จะทำให้อำนาจเมืองเจ้เสื่อมเสียไปมาก นางต้องก้มเศียรจึงทูลตอบว่า ความเห็นของใต้ฮ่องก็เป็นทางสมควรอยู่อย่างหนึ่ง แต่ถ้าจะว่าไปแล้วเมื่อผู้หญิงที่มีสติปัญญาแต่ฝีมือเข้มแข็ง ก็นับว่าเป็นชายได้คนหนึ่งเหมือนกัน แต่ถ้าข้าศึกหักพังกำแพงเมืองเข้ามาได้แล้ว ไม่เดี๋ยวกว่าหญิงหรือชายก็คงจะต้องรับความอันตรายถึงขั้น ถึงไม่มากก็น้อย ส่วนตัวข้าพระบาทนั้น เป็นไม่ชอบอนึ่งให้พวกข้าศึกเข้ามาทำอันตรายแก่ข้าพระบาททีในกำแพง

หมดอายุ 30/03/2565

เป็นแน่ คงจะให้มัสขอปรากฏอยู่ในแผ่นดินจนได้ ถ้าใต้ฮ่องไม่โปรดให้

ข้าพบาทออกไปทำสงครามในครั้งนั้นแล้ว ข้าพบาทจะขอทูลตาย
 ให้ปรากฏแก่ตาพวกขุนนางทั้งหลาย ทูลแล้วนางก็ตกใจจะพาดตัวลงกับ
 เก้าอี่ เจ้าของทรงทอดพระเนตรก็ตกพระไทย แล้วจึงลุกขึ้นประคองนาง
 ดั่งกิมเคี้ยวแล้วทรงรับสั่งว่า ควรหรือที่เจ้าจะมาทำใจเบาอย่างนี้ ไช้เรา
 จะประมาทผลมอแต่สติปัญญาของเจ้าเมื่อใด การที่เราห้ามไม่ให้เจ้าไปนั้น
 ก็เพราะเกรงว่าจะเป็นการลำบากแก่เจ้า แลตงพวกข้าศึกก็จะหมิ่น
 ประมาทด้วย

ฝ่ายขุนหมื่นเห็นนางดั่งกิมเคี้ยวก็ตกใจตัญญูคอแผ่นดินแล้วสามี่เซ่นหน
 ขุนหมื่นจึงจับยามตึกที่ราบซัดว่า ถ้านางดั่งกิมเคี้ยวยกออกไปสู้รบกับ
 ข้าศึกครั้งแล้ว ก็คงจะมีไชยชนะเป็นแน่ ขุนหมื่นจึงกราบทูลเจ้าของขึ้นว่า
 ถึงแม้จะโปรดให้นางออกไปต่อสู้กับข้าศึก ก็คงหาเป็นอันตรายไม่ ข้า
 พบาทจะขอตั้งค่ายโม่ยั้งคน (แปลว่าค่ายแปดทิศ) แลค่ายกิมโซ
 ๕ คน (แปลว่าค่ายกัญแจทอง) ให้ เพื่อประกอบกับอำนาจของนางดั่ง
 กิมเคี้ยวด้วย แลคิดว่ากิมจูเห่ดังคงจะคงด้วยถนัดก็เปนแน่ ขอได้ขอ
 ขอย่าได้ทรงพระวิตกเลย เจ้าของได้ทรงฟังขุนหมื่นกราบทูลซึ่งแจ้งดังนั้น
 ก็มิพระไทยยินดีจึงทรงรับสั่งว่า เมื่อท่านเห็นว่านางดั่งกิมเคี้ยวจะไม่
 เป็นอันตรายแล้ว ข้าพเจ้าก็เป็นที่วางใจได้ แลถวิลพระภักตร์ไป
 รับสั่งกับนางดั่งกิมเคี้ยวว่า เจ้าต้องระมัดระวังตัวให้จงดี ขอย่าได้มีความ
 ประมาทเลยเป็นอันตราย แลถวิลสั่งให้ขุนหมื่นไปจัดตั้งกองทัพตามที่เห็น

สมควร ขุนหมื่นถวายคำนับก็ถอยออกไป เรียกประชุมขุนนางนายทหาร
 ทั้งหมดอายุ 30/๖3/2565
 พร้อม จึงสั่งให้อรุณกองคุมทหารห้าร้อยยกไปตั้งข้อมอยู่ด้านทิศ

พระเจ้าจันทรชิตองค์เดิมพระไทยยนต์จึงทรงรับสั่งว่า เรายุ่อนุญาตให้ท่าน
 เตือกเกณฑ์ทหารเขาไปตามชอบใจได้ ก็มิจุเหล็งก็ถวายนับตาออก
 มาเกณฑ์ทหารเตรียมไว้พร้อม ครั้นถึงวันฤกษ์ศึกเดินกองทัพตรงไป
 ตั้งอยู่ที่นาเมืองเจ้า แลหาได้เห็นทหารรักษาน้ำที่เชิงเทินอยู่เหมือนตั้งก่อนไม่
 จึงให้ทหารร้องทาทาย ก็หาได้ยินเสียงทหารที่ในเมือง ได้ตอบประการใดไม่
 พอตกคว้นบ้ายได้ยินเสียงประทศัญญาดังชนครั้งหนึ่ง ก็มิจุเหล็งเห็น
 กองทัพยกออกมาจากในเมืองรีบเดินตัดทางไปด้านทิศตะวันออก ประทศ
 ัญญาครั้งที่สอง เห็นกองทัพยกออกจากเมืองอีกกองหนึ่งเดินไปทาง
 ด้านทิศใต้ เมื่อได้ยินเสียงประทศดังชนครั้งใดก็เห็นกองทัพยกออกจาก
 ในเมืองเดินแยกกันไปทุก ๆ ครั้งจนเสียงประทศดังชนแปดครั้ง กองทัพ
 ของเมืองเจ้าก็ยกเดินแยกกันออกไปทางแปดทิศ แดดห่างไกลจากกองทัพ
 ของตัวมาก จึงคิดว่าถากกองทัพเหล่านั้นจะไปคงซุ่มเหตุใดจึงไม่ไปตั้ง
 ซุ่มไว้เสียแต่ในชั้นแรก หรือบางทีจะมีกองทัพตั้งอยู่แถวในป่าอีกบ้าง
 แต่พวกกองทัพเหล่านั้นก็หาได้เดินตัดเข้าไปในป่าไม่ ยิ่งคิดก็ยิ่งมีความ
 สงสัยมากจน แม้ถึงพวกข้าศึกจะทำถอบมายมาอย่างไรก็คิดไหนเคย
 จะทนทานของวิเศษของเราได้ ในทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงประทศดังชนอีก
 ดังมครั้ง เห็นกองทัพเดินออกจากเมืองเป็นลำดับพร้อมด้วยธงทิวแถ
 กธงรบมีธงนำนำล่องธง บั๊กเป็นมังกรธงหนึ่ง บั๊กเป็นหงษ์ธงหนึ่ง
 มีนายทหารผู้หญิงชีมาส์แดงมีฉล่องาวรูปร่างองอาจ ครั้นเมฆกองทัพ
 เมืองเจ้ายกเดินเข้ามาใกล้ ก็มิจุเหล็งจึงร้องตะโกนไปว่า ข้าพเจ้ามาคอย
 อยู่ช้านานแล้ว คิดว่าจะมีนายทหารผู้ชายซึ่งมฉลออกมมาต่อสู้กับ ไม่

หมตอายุ 30/03/2565

ทราบเลยว่าจะต้องมาต่อสู้กับนายทหารสัตว์ ซึ่งจะทำให้ข้าพเจ้าได้รับ
 แต่ความอับประยศเท่านั้น ขอเชิญท่านกลับไปทูลเจาเมองเจ้าว่า ถ้าหมัด
 นายทหารผู้ชายแล้ว จึงอ่อนน้อมยอมสวามิภักดิ์เสียดีกว่าจะได้มีความซื่อ
 ดับไป นางต๋องกิมเตี้ยได้ยินถ้อยคำกิมจูเหั่งงก็ถ้าวหมั้นประมาทเช่นนั้น
 ก็มีความโกรธจึงร้องตวาดไปว่า ท่านหรือซื่อกิมจูเหั่งงซึ่งคนนิยมนับถือ
 ว่าเป็นเขื่อนอาจรวังโลกแฉธรรม แต่เหตุใดท่านจึงมาใช้วาจาแก่เราโดย
 ปราศจากถ้อยคำอันไพเราะดังนี้ ท่านเห็นจะคิดว่าสัตว์ไม่มีมอทจะฆ่าบรุษ
 ได้ดอกกรรมัง พุดแล้วถ้วร้างวเข้าพนักกิมจูเหั่งง ๆ ก็เอาไม้ทวงกิ่งชาวิเศษ
 คว้าไว้สู้รบกันได้หลายเพลง จึงติดกับชนเขื่อนคอยค้อยบ้นหรือรบเห็น
 กองทัพทั้งสองฝ่ายเข้าสู้รบกัน จึงสั่งให้ทหารตามพ้อชนกองทัพทงแปด
 ก๊กเดินถนัด กิมจูเหั่งงเห็นดังนั้นก็มีความตั้งได้ย แต่รบคิดพันกับ
 นางต๋องกิมเตี้ยอยู่จึงไม่รู้อะไรจะคิดถ่ายเทโดยประการใดได้ ส่วนเจ้ต้อง
 ประทับอยู่บนหอรบเห็นนางต๋องกิมเตี้ย เข้าสู้รบกับกิมจูเหั่งงท่วงที่
 อ่องอาจว่องไวของบัดเพลงอาวุธคงแคว่ กัทรงดีพระไทยจึงทรง
 หิยมไม้ตักถองรบเสี้ยงสั้นหนวไนว นางต๋องกิมเตี้ยได้ยินเสี้ยงถอง
 ผิดจึงหวะก็เข้าถองตาแดงเห็นเงาของทรงตักถองรบเอง นางก็ยังมีใจช้ก
 เหม่มากชนสู้รบกันได้หลายเพลง กิมจูเหั่งงททานผนอนนางต๋องกิมเตี้ย
 มีใจจึงซบกวางหน พอดียินเสี้ยงประทัดดังอชิงชนแดงเห็นกองทัพ
 ทงแปดเดินถนัดตรงเข้ามาแต่แดงเหมอนยังกับอยู่ห่างไกลมาก เพราะฉนั้น
 กิมจูเหั่งงจึงไม่มีความหวอนหวาด แตนางต๋องกิมเตี้ยกับขึ้นมาโลกกระชน
 เข้าไปทุกที กิมจูเหั่งงจึงเอาถ้างเกี้ยว (คือเชือกวิเศษ) ขวางชน

หน้า 30/03/2565

ไปบนอากาศกลายเป็นมังกรเก้าตัวแดงอิทธิฤทธิ์ตรง เขามาจะทำ อันตราย
นางต้องกิมเคี้ยว ๆ เห็นดังนั้นก็หวาดระแวงวิ่งไปว่า ของสิ่งนั้นชื่อว่า
เก้าเต่งเถียวจะทำอันตรายใครได้ ไม่น่าหวาดเสียวเลย พุดแต่ก๊อซึก
ไม่ท้าวยาวห้าหน่อออกจากอกเค็กขวางซันไปบนอากาศ กตายเป็นไม้ท้าว
ยาวแต่ โคมี่แสงสว่างประดับไปด้วยพลอยแฉกแก้ว เขาได้ตมังกกรทงเกา
กตมิกกลายเป็นเชือกตกลงตรงหน้านางต้องกิมเคี้ยว ๆ ก็หีบเขาเชือกนั้นเก็บ
ไว้แล้วเรียกไม่ว่าอวิเศษกตมิกคนเขาแห่ง กิมจูเห็งเห็นดังนั้นกิมความ
ซัดใจซบกว้างเข้ารบกับนางต้องกิมเคี้ยวได้อีกสิบเพลง ครั้นเห็นว่าจะ
สู้กำลังแฉ่มอนางไม่ได้ จึงเขาคิดงาหักอันออกมาเค็กขวางซันไปบน
อากาศกับันตาดเป็นแสงสว่างมีสี่ห้าประการ สุกย้อยเป็นไฟตกลงมา
ตรงหน้านางต้องกิมเคี้ยว ๆ ก็ตกใจจึงอ่านมนตร์แล้วกตปลายดินให้มันโตหิด
ออกมา แล้วนางจึงพ่นซันไปบนอากาศคิดงาหักอันกับันตาดสูญหายไป
กิมจูเห็งเห็นดังนั้น ก็ยังมีความซัดใจซบกว้างเข้ารบกับนางต้องกิมเคี้ยว
อีกยสิบเพลงจนอันกำลังตงจึงซบกว้างหนี นางต้องกิมเคี้ยวก็ซบมาได้ติด
ตามไป กิมจูเห็งหีบม้าพ้ออวิเศษซันแฉ่ง แต่โดยอำนาจม้าพ้ออวิเศษ
ถาแฉ่งซันครึ่งหนึ่งบนตาดให้เขาคึกกตหนามวคา แฉ่งซันครึ่งที่ตองทำ
ให้เขาคึกซันของสยของเถถาจนหมดสติ แฉ่งซันครึ่งที่สามซาคึกถึงซึ่ง
ความตายทั้งสิ้น เมื่อนางต้องกิมเคี้ยวเห็นกิมจูเห็งซึกม้าพ้ออวิเศษออก
มาจะแฉ่ง นางจึงหีบเขิมวิเศษเค็กโยนซันไปบนอากาศเขิมกัฟ่งตรง
ไปถ่มม้าพ้อของกิมจูเห็งแตกเถี่ยคไปหมด กิมจูเห็งตกใจรับซบ
กวางหนี่ ซันเขียนกับจิวตติเห็นกิมจูเห็งพ่ายแพ้นางต้องกิมเคี้ยวก็จุก

หน้า ๓๐/๐๓/๒๕๖๕

ประทศัตถ์ญูราชัน กิมจูเห็ดงัดแค้นเห็นกองทัพทงแปดทิศยกห้อมล้อมเข้ามา
 ไล่โดยเร็ว เหลี้ยวหลังแค้นเห็นทหารของตัวที่ติดตามยังเหลืออยู่ล้าลิม
 คนเท่านั้น กิมจูเห็ดงัดจึงร้องประกาศไปว่า เราท่านทั้งหลายคงจะต้องตาย
 ในครั้งนี้เป็นแน่ควรจะมีโทษเสี่ยงปรากฏสืบต่อไป กิมจูเห็ดงัดแล้ว
 ก็ขับกวางเข้าฝ่าฟันพวกทหารข้าศึกทางด้านทิศตะวันออก อวนกองก็
 ขับมาเข้าสู้รบกับกิมจูเห็ดงัด อวนกองเห็นได้ทีก็กระบองดังถกแขน
 กิมจูเห็ดงัดบวยเจ็บเป็นอันมาก กิมจูเห็ดงัดขับกวางหนีไปทางด้านทิศใต้
 เตียนหวนก็ออกสกัดหน้าไว้สู้รบกันได้สามสิบเพลง กิมจูเห็ดงัดขับกวาง
 หนีไปทางด้านทิศตะวันตก แต่ไม่อาจที่จะสู้รบกับเขี้ยวก็ถอยไปอีกได้
 เพราะด้วยแขนก็บวยแตกทั้งรบบมาบอบช้ำเห็นจเห็น้อยมาก จึงขับกวางวง
 ลัดเดี่ยวเที่ยวหาทางออกอยู่เท่านั้น เมอมาใช้กองทัพเมืองจันได้เห็น
 กิมจูเห็ดงัดตกอยู่ในที่ล้อม จึงรับนำความไปแจ้งให้เจียงห่าแม่ทัพทราบ
 เจียงห่าก็พาของเจียนกับเดี่ยวโก่คุมทหารห้าร้อย รับยกเข้าไล่ฆ่าฟัน
 ทหารเมืองเจ้เป็นตมบอนจนเขาไปถึงกิมจูเห็ดงัด กิมจูเห็ดงัดเห็นนายทหาร
 ทงสามมาช่วยกริบฝ่าฟันออกจากที่ล้อมได้ นางต้องกิมเตี้ยกับขบทหาร
 ทงแปดกองเข้ารวมรบทหารเมืองจัน กิมจูเห็ดงัดจึงอ่านมนตรับนาคาตเป็น
 ตมพยพิตผงศักดิ์แสงรอดทรายซัดไม่ทางกองทัพเมืองเจ้ จนพวกทหาร
 เหล่านั้นแทบล้มตมไม่ขึ้นหาเป็นอันที่จะสู้รบโดยปรกติไม่ นางต้องกิมเตี้ย
 จึงสั่งให้ถอยทัพกลับเข้าเมือง กิมจูเห็ดงัดกับนายทหารทงสามคุมทหาร
 กลับไปยังค่ายเมืองจัน กิมจูเห็ดงัดจึงเข้าเฝ้ากราบทูลพระเจ้าจันช้อยองค์
 ตามที่ตนได้ถูกถอยมาของข้าศึกให้ทรงทราบทุกประการ พระเจ้าจันช้อย

หมดอายุ 30/03/2565

ฮ่องเต้จึงรับสั่งว่า การที่นางต้องก้มเคี้ยวของวิเศษกำลังแถมมอกถ้าหาญ
 หนักเราคงจะเห็นด้วย แต่ส่วนการที่กองทัพเมืองเจียงตงเป็นกบฏกบฏ
 เราคิดว่าเห็นจะเป็นผู้ มีสติปัญญาช่วยคิดให้ด้วย ตัวท่านชำนาญทาง
 ฤกษ์บนฤกษ์ล่างคงจะตรวจดูให้ทราบโดยชัดแจ้งจึงจะชอบ เมื่อ
 กิมจูเห่ถึงได้ พงรับสั่งตั้งนกกัมความละเอียด ก็จับยามดูจึงทราบว่าชนบั้น
 ยงมิได้ ไปเขาเทียนไท่ชั่วคราวอยู่ในเมืองเจ้ แต่ค่ายกบฏวงชนบั้นก็เป็น
 ผู้ คัดจัดให้ เมื่อกิมจูเห่ถึงได้ทราบโดยญาณชัดแจ้งดังนั้นแล้วจึงกราบทูล
 พระเจ้าจิ้นฮ้อยองค์ว่า ชนบั้นยังคงอยู่แถมช่วยเมืองเจ้ทำสงคราม พระเจ้า
 จิ้นฮ้อยองค์จึงทรงรับสั่งว่า ถ้าเช่นนั้นข้างฝ่ายเราจักยกทัพจะเอาไชยชนะได้
 กิมจูเห่ถึงจึงกราบทูลว่า เมื่อชนบั้นเลิกมาจากเมืองเขียนนครังก่อนนั้น
 ก็สัญญากับเซียนไฮ้แต่เซียงหยินว่าจะกลับไปยังเขาเทียนไท่ชั่วคราว การที่
 ชนบั้นยังแถมช่วยเจ้าเมืองเจ้ยังทรงนี้ ข้าพเจ้าจะขอไปบอกเซียนไฮ้แต่
 เซียงหยินให้ทราบ เมื่อเซียนไฮ้แต่เซียงหยินมาพูด ถ้าชนบั้นไม่ยอมกลับ
 ไปยังเขาเทียนไท่ชั่วคราวแต่โดยดีแล้ว เซียนไฮ้แต่เซียงหยินคงจะมีความโกรธ
 ทำสงครามกับชนบั้นเป็นแน่ พระเจ้าจิ้นฮ้อยองค์ทรงเห็นชอบด้วย
 กิมจูเห่ถึงจึงถวายคำนับถวรับออกจากค่ายเหาะไปยังเขาฮั่นกวางตอง พอ
 ถึงปากถ้ำเขาฮั่นกวางตอง กิมจูเห่ถึงก็หยุดลงเดินเข้าไปในถ้ำพบเซียน
 ไฮ้แต่เซียงหยินนั่งอยู่บนแท่นศิลา กิมจูเห่ถึงก็คุกเข่าตงคำนับแล้วบอก
 เซียนไฮ้แต่เซียงหยินว่า ชนบั้นหาได้กลับไปเขาเทียนไท่ชั่วคราวตามสัญญาไม่
 บัดนี้ได้ช่วยเจ้าเมืองเจ้ทำศึกสงครามกับเมืองจิ้น คิดคงคายทำให้

หมดอายุ 30/03/2565

ข้าพเจ้าหลังกลตของบอบซาแทบจะถึงแก่ชีวิต เขียนใช้แต่เซ่งหยิน
 ได้ฟังกิมจูหลังกล่าวดังนั้นจึงว่า ถ้าชุนปิ่นยังจะพยายามประพฤติกิฉัตชิน
 อำนาจฟ้าแถมดินอยู่เช่นนี้เราก็จะต้องไปปราบปรามเสียจึงจะได้ เจ้าจึง
 กลับไปค่ายก่อนเกิด แล้วเราจึงจะตามไปต่อภายหลัง กิมจูหลังก็คำนับ
 ตาเขียนใช้แต่เซ่งหยินเหาะกลับมายังค่าย

ฝ่ายเขียนตั้งช่วยเตกุนซึ่งเป็นศิษย์ของเขียนใช้แต่เซ่งหยิน เมื่อ
 ได้ยินอาจารย์ว่าจะไปทำสงครามกับชุนปิ่น เขียนตั้งช่วยเตกุนจึงเข้าไป
 คุกเข่าคำนับแล้วพูดว่า ท่านอาจารย์ก็เป็นเขียนชนผู้ใหญ่ ไม่ควรจะ
 ไปรบเกี่ยวกับชุนปิ่นซึ่งเป็นผู้น้อย แลควรจะจัดสรรให้ศิษย์ผู้หนึ่งผู้ใด
 ๕๕๐ ๕๕๑ ทมถ้างถึงมืออกถาหาญชานชานาญด้วยเวทมนตร์และของวิเศษต่าง ๆ ก็พอ
 จะปราบปรามชุนปิ่นได้ เขียนใช้แต่เซ่งหยินได้ฟังก็เห็นชอบด้วย จึงเรียก
 เขียนโห่งตุยจินหยิน ซึ่งเป็นผู้มกถ้างมืออกถาเวทมนตร์เดิมของวิเศษอยู่
 หดายประการ ให้ไปช่วยเมืองจินปราบปรามชุนปิ่นเสียให้ราบคาบ
 เขียนโห่งตุยจินหยินก็คำนับรับคำสั่งชุนชกวาง ถือไม้เท้าถึงชาวพิเศษ
 เหาะเดือนดอยไปตงยังนำค่ายเมืองจิน จึงบอกให้นายทหารที่กำกับ
 รักษายามเข้าไปแจ้งความกับกิมจูหลังให้ทราบ เมื่อกิมจูหลังได้ทราบ
 ว่าเขียนโห่งตุยจินหยินมาก็มีความยินดี รับออกไปต้อนรับเชิญให้เข้ามา
 ในค่าย กิมจูหลังจึงพาเขียนโห่งตุยจินหยินเข้าไปเฝ้าพระเจ้าจิ้นซื่อองค์
 แดกรามพูดว่าเขียนโห่งตุยจินหยินผู้นี้ เป็นศิษย์ของเขียนใช้แต่เซ่งหยิน
 ใช้ให้มาช่วยปราบปรามชุนปิ่น พระเจ้าจิ้นซื่อองค์ทอดพระเนตรเห็นรูป

๕๕๒ ๕๕๓ เขียนโห่งตุยจินหยินสูงใหญ่หน้ามีหนวดเคราตาแดงดังชาติ ก็มีพระไทย

หมดอายุ 30/03/2565

ยงค์ แต่ทรงนึกว่าเขียนผู้นางจะมีโทษจริตอยู่ในสันดานเป็นอันมาก เมื่อใดทรงรับสั่งด้วยพอส่มควรแล้ว จึงโปรดให้เจ้าพนักงานจัดโต๊ะเครื่องอาหารแจมาตงให้เขียนโหงวจุ้ยหินเส็ดพัยตามความสบาย

ส่วนนางต้องกิมเคี้ย เมื่อมีไชยชนะแก่ข้าศึกกตบเข้าไม่ถึงในเมืองแล้ว เจ้าองค์เส็ดจ้อออกมาต้อนรับพร้อมด้วยขุนนางทั้งหลายเพื่อให้เป็นเกียรติยศแก่นางต้องกิมเคี้ย ๆ เห็นเจ้าองค์เส็ดจ้อออกมาต้อนรับนั้น ก็รีบลงจากหลังม้าเดินตรงเข้าไปคุกกราถวายคำนับ เจ้าองค์ทรงจงกรมงาน

เดินเข้าไปจนถึงในท้องพระโรงแล้วให้นางนั่งที่อันสมควร จึงโปรดให้

เจ้าพนักงานจัดโต๊ะเส็ดสุรามาเส็ดียงขุนนางนายทหาร แดโปรดให้นาง

ต้องกิมเคี้ยเข้าประทับโต๊ะเส็ดพร้อมทั้งกับขุนนางนายทหารด้วย เจ้าองค์

จึงทรงหยิบจอกสุราขึ้นแล้วรับสั่งว่า เจ้ามีความชอบต่อแผ่นดินครั้งนี้

มากมายนัก เจ้าจงดื่มสุราในจอกนี้เพื่อความสุขใจของเรา นางต้อง

กิมเคี้ยคำนับรับจอกสุราจากพระหัตถ์แล้วทูลตอบว่า การที่ข้าพระบาท

มีไชยชนะแก่ข้าศึกครั้งนี้ ก็เพราะเดชพระบารมีของใต้้องคุ้มครองอยู่

เส็ดดีบุญญาของท่านขุนบัน กับทั้งประกอบกำลังเดดมอของนายทหาร

ทั้งหลายด้วย ข้าศึกจึงได้หนีไปราไชยพ่ายแพ้ไปโดยง่าย เจ้าองค์จึง

ทรงรับสั่งว่า เจ้าอย่าพูดถ่อมตัวให้มากไปนักเลยใคร ๆ เขาก็ทราบอยู่

ทั้งนั่นแล้ว จงดื่มสุราในจอกนี้ให้หมดเสียเถิด นางก็ดื่มสุราจน

คำนับยกจอกสุราขึ้นดื่มจนหมดจอก เจ้าองค์ก็ทรงมีพระไทยยงค์

ทรงรินสุราเพิ่มเติมให้นางเส็ดยจนถึงสามครั้ง นางกำลังเห็นจเห็น้อย

หมดอายุ 30/03/2565

อิติโรยมา เมื่อเส็ดพัยสุราเข้าไปมากเช่นนั้นก็เลยเป็นลมล้มตึง เจ้าองค์

ตกพระไทยเสด็จเข้าประคองนางต้องกิมเคี้ยว แล้วให้หญิงเจ้าพนักงาน
 พยุงนางเข้าไปในค้ำหนัก จึงให้แพทย์มาประคอบยาแก้ ไชยอยู่สักครู่หนึ่ง
 นางก็ค่อยฟื้นขึ้น แดงแดงนมนมากให้หมอการเชื่อมมัวหาสติมิได้ หมอ
 ประคอบยาดวายเท่าใด ๆ อาการไข้ของนางก็หายคลายขึ้นไม่ เจ้ฮ่อง
 ทรงพระวิคตด้วยอาการไข้ของนางเป็นอันมาก แดงเสด็จประทับพยาบาล
 นางต้องกิมเคี้ยวอยู่เสมอ

ฝ่ายเตยนเองครั้นพวกราชบุตรของตบุงมาพร้อมกันแล้ว ก็ดา
 นางอยู่หยินพานางม้วยหยงกลับเข้าไปในเมืองเจ้ เจ้าพนักงานก็นำความ
 ขึ้นกราบทูล เจ้ฮ่องได้ทรงทราบก็มีพระไทยยินดี ทรงเสด็จออกไป
 ดอนรับเตยนเอง จึงทรงรับสั่งถามถึงการที่เตยนเองไปนั้น เตยนเอง
 ก็กราบทูลจนดังได้ ไปอาศัยอยู่บ้านนางม้วยหยง ๆ ได้ประคอบยาวิเศษให้
 รับประทาน การบอบช้ำของวิเศษจึงได้หายเป็นปกติขึ้น แดงนาง
 อยู่หยินได้ยกนางม้วยหยงบุตรสาวให้เป็นภรรยา เจ้ฮ่องก็ทรงยินดีแล้ว
 สั่งว่าเจ้าจงรีบกลับไปบ้านเกิด เพราะมารดาเจ้ามีความวิตกกังถึงเจ้าจน
 ไม่เป็นอันกินอันนอน เตยนเองก็ถวายคำนิมิตาเจ้ฮ่องพานางม้วยหยง
 ไปบ้าน แดงคำนิมิตามารดาแดงแล้วความคั่งแต่ต้นจนปลตายให้มารดาทราบ
 ทุกประการ ครั้นรุ่งเช้าวันเตยนเองก็พานางม้วยหยงไปเฝ้านางต้องกิมเคี้ยว
 ฮ่องเฮ่า เตยนเองทูลถามอาการไข้ นางต้องกิมเคี้ยวฮ่องเฮ่าก็มีได้ควัส
 ตอบประการใด เพราะอาการไข้ของนางให้เชื่อมมัวอยู่เสมอ นางม้วยหยง
 ก็ตรวจแะดตมชีพจร จึงทราบได้ว่า โรคนี้เกิดจากหัวใจ นางจึง
 ทรามทูลเจ้ฮ่องว่า หลดวงเขียนได้ ให้ยาวิเศษไว้แก่ข้าพพระบาทชานานหนึ่ง

หมตอายุ 30/03/2565

ยานนเห็นพอจะแก่ ไชยองค์เขาให้หายได้ เจอองค์ทรงมีพระไทยยินดี
 จึงรีบสั่งว่า ถ้าเขื่อนนักขอเจ้าจงรีบช่วยแกนางตั้งกิมเคียดด้วยเถิด
 นางม้วยหยงจึงเอายาวิเศษฝนกับน้ำฝน ให้นำตั้งกิมเคียดของเขาสั่ง
 แดงกฝนยาขนอกขนานหนิงพันทอทงกายนางตั้งกิมเคียดของเข่า และเขา
 ฝากตุ้มไว้สักครู่หนึ่งพิศม ไซ้กถอนออกหมด นางตั้งกิมเคียดของเข่าก็มี
 ความสบายเป็นปกติตามเดิม นางตั้งกิมเคียดของเข่าจึงรีบสั่งถาม
 เค้าเองว่าหญิงสาวผู้นี้คือใคร เค้าเองก็กราบทูลให้ทรงทราบทุก
 ประการ นางตั้งกิมเคียดของเข่าก็ทรงยินดี จึงให้เจ้าพนักงานจัดโต๊ะ
 แดงรามาประทานให้เค้าเองกับนางม้วยหยงรับประทาน แดงนางก็ทรง
 รับสั่งชอบใจนางม้วยหยงเป็นอันมาก

ส่วนพระเจ้าจันช้อยองค์เดิมเมื่อเสด็จออกขุนนาง จึงทรงรับสั่งแก่
 ขุนนางนายทหารทงป่องว่า การที่จะปราบปรามเมืองเจนนเห็นจะเป็น
 การลำบากมาก เพราะเป็นเมืองที่ขุนบันไดตั้งใจจะเอาไครย เมื่อเขื่อน
 ขุนบันไดคงจะพยายามต่อสู้กับเราจนหาที่สุดมิได้ แต่เมืองเฮียนซึ่งขุนบัน
 ไดไปช่วยตั้งกนฮยเท่านั้น เรายังยากที่จะปราบปรามขุนบันด้วยกำลัง
 กองทัพของเราได้ เพราะณนจึงเป็นเรื่องซึ่งทำให้เรามีความวิตกกังนัก
 เขียน โหงลยจินหยินเป็นคนใจร้อน เมื่อได้ฟังกระแสรับสั่งยกย่องอภิหาร
 ขุนบันฮยเช่นนั้นก็มีความโกรธ จึงกราบทูลว่าข้าพระเจ้าผู้มั่งคั่งบุญญา
 อันน้อย แต่อยากจะขอรับอาสาออกไปสู้รบของตุ้มมอกกับขุนบันสักครึ่งหนึ่ง
 เมื่อพระเจ้าจันช้อยองค์ได้ทอดพระเนตร เห็นผิวหน้าของเขียน โหงลย
 จินหยินแดงผิดปกติชวนโดยทันที ก็ทรงทราบได้ว่าเขียน โหงลยจินหยิน

หมดอายุ 30/03/2565

เกิดมีความกระหายในการที่จะไปรบกับซุนปิ่นเป็นอันมาก จึงทรงรับสั่งว่า การที่ท่านจะไปรบกับซุนปิ่นนั้นหนักทีเดียว แต่จงอย่าได้มีความประมาทเลย ซุนปิ่นผู้นั้นมาถึงแฉล้มมอต้องแค้นไว้ในเพลงอาวุธ ทงวิชาอาคมก็ชำนาญชำนาญ กับมีของวิเศษต่าง ๆ ประจำอยู่ในกายด้วย ยากที่จะหาผู้ใดต่อสู้กับซุนปิ่นได้ ถ้าท่านจะไปรบกับซุนปิ่นเมื่อใดแล้ว ก็ควรเลือกเอา นายทหารที่ฝีมือไปเป็นเพื่อนด้วยจึงจะดี เช่น โหงตุยจินหยินจึงกราบ ทูลว่า การที่ข้าพระเจ้าจะไปรบกับซุนปิ่นครั้งนี้หาพิศต้องให้เคียดร้อนแก่ นายทหารผู้ใดผู้หนึ่งไม่ ถ้าข้าพระเจ้าไม่ได้ไชยชนะแก่ซุนปิ่นแล้วก็ไม่ขอ กลับไปยังเขาฮั่นกวางตองเลยเป็นอันขาด กราบทูลแล้วก็ถูกชนกถวายค้ำบัลลังก์รับเดินออกไปขึ้นขี่กวางถือไม้ท้าวกิงชาตรงไปยังนำเมืองเจ้ แล้วยัง บอกกับนายทหารที่รักษาน้ำที่เชิงเตินว่า เราชื่อโหงตุยจินหยินอยากจะพบ สันทนากับซุนปิ่นสักหน่อย นายทหารก็นำความเข้าไปทูลให้เจ้ฮ่องทรง ทราบ ว่ามีเขื่อนผู้หนึ่งหน้าศาลารายชื่อ โหงตุยจินหยินขี่กวางถือไม้ท้าว อยากจะมาสันทนากับซุนปิ่น เจ้ฮ่องจึงทรงรับสั่งถามซุนปิ่นว่าเขื่อนโหง ตุยจินหยินมาจากไหนด้วยก็จอนิดท่านยังอาจทราบได้หรือไม่ ซุนปิ่นจึงจับ ยามตุเมือทราบแล้วจึงกราบทูลเจ้ฮ่องว่า เขื่อนโหงตุยจินหยินเป็นศิษย์ ของเขื่อนไต้แค้เซงหยิน จะมาค้ำว่าข้าพระบาทในการที่ข้าพระบาทยังไม่ กลับไปเขาเทียนไท่ซิวตามสัญญาเดิม ถ้าข้าพระบาทขัดขืนก็คงจะต้อง ถึงกับรบกันเป็นแน่ แลเขื่อนผู้นั้นก็กตัญญูภาพร่ายกาจนัก เจ้ฮ่องจึงรับสั่ง ถามว่าถ้ากระนั้นท่านควรจะทำอย่างไร ซุนปิ่นจึงทูลว่าถ้าจะให้ผู้อื่นออกไปสู้รบ โหงเตยจะทนของวิเศษของเขื่อนโหงตุยจินหยินได้ ข้าพระบาท

จำเป็นจะต้องออกไปคือผู้ฉลองพระเดชพระคุณได้อ่องสักครึ่งหนึ่ง เจ้ต้อง
 ได้ทรงฟังซุนบั้นว่า จะออกไปรบเองก็ทรงมีพระไทยยินดี จึงประทานพรให้
 ซุนบั้นใหม่ไชยชนะแก่ข้าศึก ซุนบั้นก็ถวายคำนับตามาขึ้นขี่กระบือพา
 ทหารเดินออกไปนอกเมือง พอแลเห็นเขี่ยน โหงดูยจินหยินนั่งอยู่บน
 หาดังกลาง ซุนบั้นก็ประส่ามือแฉ่นอ้มกายแล้วทักว่าท่านเขี่ยนผู้พิเศษ
 ยังมีมีความคู่สู้รบยี่หรือ การที่ท่านกรูณามาหาข้าพเจ้าทงหนัก โดย
 ประสงค์อันใด ขอท่านได้โปรดให้ข้าพเจ้าแจ้งเถิด เมื่อไม่เป็นการคิดขัด
 แล้ว ข้าพเจ้าจะจัดให้กันไปตามความประสงค์ของท่านทุกสิ่งทุกอย่าง
 เขี่ยน โหงดูยจินหยินก็ประส่ามือแล้วตอบว่า เขี่ยนใช้แต่เขงหยินใช้ให้
 ข้าพเจ้ามาถามท่านว่าท่านก็ได้รับไว้ต่อเขี่ยนผู้ใหญ่แล้ว ว่าท่านจะกลับไป
 ยังเขาเทียนไท่ซัวจะไม่ประพฤติกว่ผ่านอำนาจฟ้าแฉ่นดินค่อไป นี่เหตุใด
 ท่านจึงมาแฝงกายอยู่ช่วยเมืองเจ้รบกับเมืองจินฮักเถ่า จะมีผลช้อสัตตญา
 เต็มไปหรือ ซุนบั้นจึงตอบว่าตามช้อสัตตญาเต็มนี้ข้าพเจ้าคงจะไม่
 ประพฤติให้ผิดพดงไปได้ แต่การที่ยังไม่ได้กลับไปเขาเทียนไท่ซัว โดย
 เร็วฉนั้น เพราะมารดาของข้าพเจ้าชวราแฉ่นวยมาก ถ้าข้าพเจ้าจะละมารดา
 ไปเสีย โลกก็จะพลอยกันคิดเคียนว่าข้าพเจ้าขาดจากความกตัญญูไป
 ฉนั้นข้าพเจ้าได้ตรวจทราบตามในยามแล้วว่ ชวราเมืองเจ้ยังจะคงอยู่
 ได้อีกฉนั้นเฮ้ฉนั้น แต่ถึงเมืองจินจะมีอำนาจสักเพียงไรก็หาอาจที่จะปราบ
 เมืองเจ้ให้ราบลงไปโนเวดานได้ไม่ ฉนั้นมารดาของข้าพเจ้านั้นคงยังจะมี
 ชีวิตค่อไปอีกเพียงสามเดือน เมื่อมารดาของข้าพเจ้าได้ดวงลับไป
 แฉ่นข้าพเจ้าได้จัดการปดงศพมารดา อีกภายในสามเดือนรวมเป็นหกเดือน

ด้วยกันพอหมดยกอินนแล้ว ข้าพเจ้าก็จะรีบกลับไปยังถ้าเขาเทียนไท่ซว ตามสัญญาเดิม เขียนโหงลุยจินหยินจึงตอบว่า ตามเหตุขัดข้องซึ่งท่าน ได้กล่าวหนักพอจะฟังได้ แต่กิจการสงครามเป็นเรื่องที่ยากจะหยุดนิ่ง อยู่ได้จำเป็นจะต้องรีบทำไป เพื่อไม่ให้วันแฉดเวลาดวงเปล้าไปได้ ส่วนที่ ท่านจะอยู่ปฏิบัติมาราคาคือไปนั้น ก็ไม่เห็นเป็นข้อขัดขวางอันใด เว้นไว้เสีย แต่ท่านจะแอบประพฤตขัดอำนาจฟ้าแต่ดินเท่านั้น หนึ่งชะตาของเมืองเจิน ถึงจะขาดหรือยังมีชาติก็ดี ถ้าจะกล่าวตามความจริงแล้ว ก็หาใช้กิจของ พวกเราที่จะต้องไปเกี่ยวข้องด้วยไม่ ข้าพเจ้าเห็นว่าควรจะนั่งอยู่ตาม เพศของเราจะเป็นสุขกว่า แต่ไม่ทราบว่าจะท่านจะเห็นตามความแนะนำของ ข้าพเจ้าหรือไม่ ชุนปิ่นจึงตอบว่าเมื่อข้าพเจ้ายังอยู่ในเมืองเจ็ก้าเมืองเจ้ เกิดศึกสงครามขึ้น ท่านจะให้ข้าพเจ้านั่งดูตายเสียอย่างไรได้ เขียนโหง ลุยจินหยินจึงถามว่า ถ้าเช่นนั้นท่านก็คิดจะช่วยเมืองเจ้ทำสงครามหรือ ชุนปิ่นจึงตอบว่าข้าพเจ้าก็จำเป็นจะต้องช่วย เขียนโหงลุยจินหยินจึงว่า เมื่อเช่นนั้นท่านกับข้าพเจ้าก็มาสู้รบตบมือกันคนเดียวจนเกิด ว่าแล้ว ก็ขับกวางเอาไม้ท้าวถ่วงชาตตรงเข้าตบชุนปิ่นๆ เข้าสู้รบได้สามสิบเพลง เขียน โหงลุยจินหยินเห็นว่าจะต้านทานกำลังชุนปิ่นไม่ได้ก็ขับกวางหนี ชุนปิ่น ขับกระบี่ไล่ติดตามไป เขียนโหงลุยจินหยินก็หยิบเอาเจ็ดขลุ่ยเคซามาถัก ขว้างขึ้นไปบนอากาศ เจ็ดขลุ่ยนั้นบาดโคใหญ่ตกลงมาตรงจะเข้าทับ ชุนปิ่น ๆ เห็นดังนั้นก็ตกใจ แต่ได้เตรียมตัวไว้พร้อมแล้ว พอเจ็ดขลุ่กลงมาทับชุนปิ่น พวกทหารเมืองเจ้ก็ตกใจตื่นแตกจนไม่เป็นกระบวน

หมดยก 50/03/2565

เขียนโหงลุยจินหยินมีความยินดีจึงร้องไปว่า เพราะท่านไม่เชื่อฟังถ้อย

คำเราท่านจึงต้องถึงแก่ชีวิตเช่นกัน เมื่อท่านเป็นอสุรกายไปแล้วก็จึง
 ขยำได้มีความน้อยใจเราเลย พุดแต่กว่าร้ายมนตรายนเจดีย์ ให้เด็กเข่า
 ดังเก่า พอเจดีย์ถล่มเด็กเข่าตามเดิมแล้ว เขียน โหงดูยจินหยินก็เห็นรูป
 ชุนปิ่นกับกระบือตกกลายเป็นกระต่ายไป ทันใดนั้นเห็นชุนปิ่นขี่กระบือยืนอยู่
 ข้างหน้า เขียน โหงดูยจินหยินชดใจ จึงเข้าสู้รบกับชุนปิ่นด้วยส้อมเพลง
 เขียน โหงดูยจินหยินทานกำลังชุนปิ่นมิได้ก็ขับกวางหนี ชุนปิ่นอ่านมนตร์
 บันดาลตนเป็นเพลิงเข้าล้อมเขียน โหงดูยจินหยินไว้ โดยรอบ เขียน โหง
 ดูยจินหยินมีความตกใจ ขับกวางวิ่งตดตถนจนเพลิงไหม้เอาหนวดเครา
 หมดไปทั้งสิ้น เขียน โหงดูยจินหยินรีบหนีออกจากเพลิงถล่มไปค่ายได้
 จึงแรงใจเข้าไปเฝ้าพระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้ ณ กายตั้งถ้ำทงกั๊ก ท่าน พวกขุนนาง
 นายทหารแต่เห็นเขียน โหงดูยจินหยินแต่งกิริยาแปลกปลาด แดหนวดเครา
 ก็หมดสิ้น ต่างก็พากันนึกอัศจรรย์ใจกระบือกระต่ายซึ่งกันแก่กัน เขียน
 โหงดูยจินหยินแต่เห็นพวกนายทหารแต่งกิริยาดังนั้น ก็ยังมีความตะอขาย
 จึงแรงใจกราบทูลพระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้ขึ้นว่า ข้าพระพุทธเจ้าไปพ่ายแพ้ข้าศึก
 มาครึ่งนพระอาญาไม่พ้นเกล้า ฯ พระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้จึงทรงรับสั่งว่า
 การศึกสงครามย่อมจะต้องมีแพ้แถมชนะเป็นธรรมดา ท่านไม่ควรจะเสีย
 ออกเสียใจ การที่ท่านเสียที่แก่ชุนปิ่นมานั้น ก็เหมือนหนึ่งชุนปิ่นได้แนะนำ
 นำสั่งสอนเป็นแบบฉบับ เพื่อจะได้ไม่มีความประมาทอีกต่อไป เขียน
 โหงดูยจินหยินจึงกราบทูลตอบไปว่า เขียนไช้แต่เซ่งหยินได้สั่งข้าพระพุทธเจ้า
 มาว่า ถ้ารบด้วยกำลังฝีมือไม่เอาไชยชนะแก่ข้าศึกได้ ก็ให้คิดตั้งค่าย

กตชน แล้วเขียน โหงดูยจินหยินก่ถวายเป็นที่ค้ายกต ให้พระเจ้าจันซี
 ย่องเต้ทอตพระเนตร แดกรบาทตช้แจงอธิบายถึงวิธีของค้ายกตให้ทรง
 ทราบทุกประการ เมื่อพระเจ้าจันซีฮ่องเต้ ได้ทรงทอตพระเนตรแผนที่
 ค้ายกตตลอดแล้ว ก็ประทานธงอาญาสิทธิ์ให้เขียนโหงดูยจินหยินไปจัด
 ตังค้ายกตนั้น เขียน โหงดูยจินหยินถวายเป็นธงอาญาสิทธิ์ออกไป
 เตรียมตังค้ายกตพร้อมด้วยของเจียนกบกับกิมจูเหล็ง เมื่อได้ตรวจพบที่
 ไชยภูมิด้เข้าแล้ว จึงให้อองเจียนเกณฑ์ทหารห้าร้อยทำค้ายกตประคุดหอบ
 แดงโรงพิชชนกตางค้าย โรงหนึ่งพร้อมด้วยเครื่องบูชาต่าง ๆ เขียน
 โหงดูยจินหยินจึงเอาธงห้าธัมมาเขียนเลขยันต์ทุก ๆ ธงแล้วไปปักไว้รอบค้าย
 เมื่อจัดการตังค้ายเสร็จแล้ว เขียนโหงดูยจินหยินจึงเข้าไปกราบท
 พระเจ้าจันซีฮ่องเต้ว่า มดินค้ายกตนั้นได้จัดตงจนเสร็จแล้ว พระเจ้าจัน
 ซีฮ่องเต้จึงตรัสถามว่า จะต้องใช้ทหารรักษาค้ายเป็นจำนวนมากน้อยดีก
 เท่าใดเขียนโหงดูยจินหยินจึงกราบทูลว่า ค้ายกตช้ชื่อว่า โหงดูยสิ้นเบยตั้น
 ใช้แต่ของวิเศษเทพารักษ์รักษาทุกด้านหาต้องใช้พลทหารไม่ ถึงแม้
 ชุนบั้นจะหึกหาญเข้าไปได้ ก็คงจะต้องไฟฟ้าเผาตายจนถึงแก่ชีวิต
 เบนแน่ และในคำวนั้นข้าพระเจ้าจะบวงสรดวงเซียมเทพารักษ์ ให้มาประจำ
 อยุ่รักษาค้ายทุก ๆ ด้าน พวุงษ์ข้าพระเจ้าจะไปทำทายให้ชุนบั้นยกมาค้
 ค้ายจงได้ ครั้นเวลาพบค้ายเขียนโหงดูยจินหยินก็ไปยังค้ายโหงดูยสิ้น
 เบยตั้น แล้วชุนไปจุดธูปเทียนบวงสรดวงเทพตามนโรงพิช้ เขียนโหงดูย
 จินหยินถั่งหลับตามวิกรรมอ่านคาถา ในทันใดนั้นก็ม้นตาดเป็นเมฆ
 หมอกมิดคกถุ่มมีเทพารักษ์ดำแดงกายอินตุ๋รายมาปรากฏต่าง ๆ เขียน

หมดอายุ 30/03/2565

โหงดูยจินหยินจ้งยั้นชินประดาร์มอค่านับแต่วร้งประกาศไปว่า การที่
 ข้าพเจ้าเชิญท่านทั้งหลายมาประชุมครั้งนี้ ก็เพราะพระเจ้าจันช้อย้องเค
 มรับสั่งโปรดให้ข้าพเจ้าจัดตั้งค่ายโหงดูยต้นเบยต้นชุน เพื่อจะกำจัด
 ชุนบั้นแฉปราบปรามเมืองเจ้ให้ราบคาบ เพราะฉนั้นขอท่านเทพยดา
 ทงหลายจงโปรดช่วยระวงษ์รักษาค่ายโหงดูยต้นเบยต้น แต่ถาชุนบั้น
 บังอาจเข้ามาในค่าย ก็ขอท่านเทพยดาทงหลายจงประหารชีวิตชุนบั้น
 ผู้ซึ่งประพฤติชดช้นคืออำนาจฟ้าแต่ดินเสี้ยเกิด เทพยดาก้ค่านับรับคำ
 สั่งของเขี่ยนโหงดูยจินหยิน แดวก้ตาไปประจาร์รักษาน้ำที่อยู่ทุกด้าน
 ครนรุ่งชุนเวตาเข้าเขี่ยนโหงดูยจินหยินเสัพยอาหารแล้ว ก็แตงตวงชุน
 ชิกดวงถ้อยไมทาวถึงชาคมทหารเดินตรงไปยังนำเมืองเจ้ ให้ทหารร้องท้ำ
 ทายชุนบั้นด้วยถ้อยคำอวยบาช่าต่าง ๆ นายทหารรักษาน้ำที่เชิงเทินถ้นำ
 ความไปทูลให้เจ้ของทรงทราบ เจ้ของจ้งรับสั่งให้เจ้าพนักงานไปเชิญ
 ชุนบั้นยั้งที่มาน แต่ในเวลานั้นชุนบั้นกำลังนั่งพยามาตนางเขี่ยนตวงจ้
 ผู้มารดาอยู่ พอคนใช้ไปบอกว่าเจ้ของให้ชุนนางมาเชิญท่านไปไปศึกษา
 ด้วยข้อราชการทัพ ชุนบั้นก็ถอนใจใหญ่เพราะได้ทราบชัดว่าอายุของ
 มารดาจะท่นไปได้อีกห้าวันเท่านั้น แต่เมื่อมีราชการมาเช่นนั้นครนจจะมีไป
 ก้ทาเป็นการสมควรไม่ ถ้าไปก็คงจจะมีได้เห็นใจมารดาเป็นแน่ ชุนบั้น
 หนึ่งคิดตั้งเถยอยู่สักประเดี้ยวหนึ่ง จึงเรียกชุนเขี่ยนมาตั้งพลางร้องให้
 พลางว่า ถาถ้าไปราชการแล้วเจ้าจ้งอูล่าที่ปฏิบัติอย่าอย่าได้ห่างเหินเลย
 แลวชุนบั้นกับชอกกับนางเขี่ยนตวงจ้ผู้มารดาว่า บัดนี้เจ้ของให้มาเชิญ
 ไปไปศึกษาข้อราชการทัพ ครนข้าพเจ้าจะไม่ไปก็ทาเป็นทางสมควรไม่

หนังสืออายุ 30/03/2565

ข้าพเจ้าจึงได้บอกมารดาเสียให้ทราบ นางเขียนตวงจึงได้ฟังขุนบั้นจึง
 ตอบไปว่ามารดาก็ชราเอาการบ่่วยก็มากแล้ว ยิ่งเสียดกว่าเรื่อของผุ
 ถึงจะมีชีวิตรอยต่อไป ก็หาเป็นคนประโยชน์แก่โลกไม่ ขอให้เจ้า
 กับขุนเขียนจงตั้งใจภักดีต่อเจ้ของ โดยความซื่อสัตย์เกิด ถึงแม่มารดา
 จะตายก็จงมีความศุขเป็นแน่ ขุนบั้นได้ฟังมารดาว่าดังนั้นก็พบนหา
 ดงร้องไห้ขยู่เป็นช้านาน แล้วคำนับลามารดาออกมาแต่งตัวขึ้นขี่กระบือ
 พาทหารไปเฝ้าเจ้าเมืองเจ้ เมื่อเจ้าเมืองเจ้ทอดพระเนตรเห็นขุนบั้นมา
 ก็ทรงยินดีต้อนรับ ขุนบั้นก็คุกเข่าลงคำนับ แล้วเจ้ของก็ทรงจูมมือ
 ขุนบั้นให้ลงเณรที่อนัสมัศวร แลรับสั่งบอกให้ขุนบั้นทราบว่า เขียน
 โหงดุยจินหยินซึ่งพ่ายแพ้นั้น บัดนี้กลับบังอาจมาทำทนายชวณ
 ท่านรบอีก ท่านจะเห็นเป็นประการใด ขุนบั้นจึงทูลตอบว่าการที่เขียน
 โหงดุยจินหยินมีชีวิตร หนีรอดไปได้ ในครั้งนั้น ก็เพราะข้าพระบาทยังมี
 ความสงัดรอยู่ ถ้ามิฉนั้นไหนเลยเขียนโหงดุยจินหยินจะมีชีวิตรอด
 ไปได้ แลการที่เขียนโหงดุยจินหยินบังอาจมาทำทนายอีกนั้น ก็เห็นจะ
 มีเขียนฉุ หนีมาช่วยด้วยเป็นแน่ พุดแต่ก็จับยามดูพอทราบเหตุก็มีความ
 ตกใจจนตั้งชั่งชั่งชั่งแล้ว เจ้ของทรงทอดพระเนตรเห็นกิริยาขุนบั้นเป็นไป
 ดังนั้น จึงทรงรับสั่งถามว่า ในการสงครามครั้งนั้น ท่านเห็นเป็นอย่างไร
 หรือ ขุนบั้นจึงทูลว่าอันเขียนโหงดุยจินหยินมาทำรบครั้งนี้ ก็เพราะ
 ได้คั่งกายโหงดุยฉันเบียดันตามคำหรับของเขียนไฮ้แต่เซ่งหยินฉัน แล
 ค่ายนร่ายกาจนัก ถ้าผู้ใดหาญหักเข้าไปในค่ายแล้วก็จะต้องไฟฟ้าให้
 เป็นจุมมหากจุมไปหมด โดยอาไศรยเหตุนี้ เขียนโหงดุยจินหยินจึงได้

บังอาจมาทำทนายให้ข้าพระบาทออกไปรบ เพื่อจะพ้อให้ข้าพระบาทเข้าไปถูกไฟฟ้าใหม่ตายเสียดักกัเข่าในค่าย แต่ถึงอย่างไรก็ข้าพระบาทจะขอฉดของพระเดชพระคุณค้ำย โหงดุษณเบียดันให้แตกไปจนได้ แดวกัถวายค้ำยนัฎาเจ็องออกมาชนชักรวะบือถของเหงฮงกั น้าคัษยทมผมชหกคนเบ็ดประคุม็องออกไป แดเห็นเข็ชน โหงดุษณจินหยินท้าวท่าทางองฮาจชุนบีนจ้งร้องควาดไปว่าเจาไมทรวบหรือว่าเราไต ใจชิวตวรเจาครงหนงแดวเจาฉดมคอรจะค้องคักถึงคูนเราจ้งจะถุก เข็ชน โหงดุษณจินหยินไดคยนถอยค้ำชุนบีนถ่าวคังนง ก็ม็ความละฮายแต่จ้ำใจค้องร้องคอบแบกไปว่า รรรมตากรคักถ่งครวมกัย๋อมจรม็แพแดชนะเบนคังนอยุ่เสมชถวที่เรานัหรือคโภยไปไต้ ท่านจะมากคเคาเบนบุญคูนนัหาเบนทางฉมคอรไม่ ถวที่ท่านมากถ่าวคดุมเขาเหม็อนหนงกับว่าปตาคกน้าแดแถกตั้งมชถว่าเบนปตาควโตคังนัใครจะคอรเชอพงถอยค้ำชองท่านไต้ แดถ่าท่านถ็ชค้อว่าเบนผู้แถวถถ่าในถวถ่งครวมแถว ก็จ้งเข่าค้ำยนให้แตกไปถ่าท่านค้ำยนแถกแถวเรากัจะไม่ชอช้อยคัหน้าคคนค้อไปอิกเสย ชุนบีนจ้งคอบว่า เมือท่านคังค้ำยนชุนไต้เรากัคองจะพยายมค้ำยนให้แตกไปไต้เหม็อนกัน ท่านจงมน้าเราไปเกิต เข็ชน โหงดุษณจินหยินกันำชุนบีนไปย้งค้ำย ครนชุนบีนชักรวะบือเข้าม้าโกถจะถ่งค้ำย โหงดุษณเบียดันชุนบีนแเดเห็นเมฆหมอกถ่มถ่มถัด แดมีแถ่งถ่วงพุงชุนมาจกถางค้ำยชุนบีนกัหยดถกรวะบือย่นพินจค้ำยชอย คัษยทง หกเห็นค้ำยไม่ใหญ่โตนถักแถทงประตหอรบกัไม่มนคง จ้งม็จิตถวประมาทแถวพค้อว่า ข้าพเจ้า

หมตอายุ 30/03/2565

ทงหลายจะชอฮวาเขาค้ำยนให้แตกจ้งไต้ ชอท่านชอยาไต้ม็ความวคัก

เลย ชุนปิ่นได้ฟังถ้อยถนใจใหญ่แฉว่าขรรคมดาพรักการไม่ตลอดคนนมก
 ย่อมจะเป็นอยู่ตงนเส่มอ หนักายนเรียกชื่อว่าโหงดูยงันเบยคินนมคอง
 ใช้ วัฒนทททอย่างเช่นค้ายขรรคมดา การที่เฝ้าระวงรัทษาค้ายกัถงน
 แถวแต่เทพารักษทงัน เจาทงหลายหรือจะทอนอำนาจเทพารักษให้ลา
 นได้ ถึงแม้วาเซยเนยวเคษกัยกาทจะคัคายนให้แตกไปงายได้ พดแถว
 กัถงหนงต้อให้คษยณบับหนงแถงว่า ถ้าเราเข้าไปในคายนได้กัถบ
 ถอกมาภายในส่วนวนแถวเจ้าจงเอาหนงต้อณบับไปถวยเจ้าออง เมื่อ
 ตังเสร์จแถว ชุนปิ่นกัชบมือตามเซยงโหงดูยงันคายนเข้าไปในคายน
 แต่ผู้เดียว ในคายนนมคัเทพยดาปร่างหน้าตาคุรายเฝ้าระวงรัทษายู่
 ทุกทศ ชุนปิ่นจึงนึกว่าครนเราจะไม่คัผานคายนเขาไป ก็จะได้รับความ
 อับประยศแก่ข้าคัก ถึงอย่างไรกัคัเราจำเป็นจะต้องทำตายคายนให้ ได้
 คิตแถวกัชกัถบมือออกจากคัก จึงร้องประกาศแก่เทพยดาว่า ใช้ข้าพเจ้า
 จะถุอำนาจทันทงหลายห้ามได้ การที่ข้าพเจ้าจำเป็นตองทำทงัน ก็เพราะ
 จะไม่ให้เสื่อมทรวามในทงกตัญญู เมื่อเทพยดาทงหลายมีความกรรณา
 แก่ข้าพเจ้าแถว กัชอองหล็กเลียงอย่าได้เซยพงถอยค้ายเซยง โหงดูย
 งันคายนเลย เมื่อเทพยดาได้ยงชุนปิ่นร้องประกาศมาคังนนั้น ต่างองคั
 กัมีจิตดวงสำรมได้ทำอันครายแก่ชุนปิ่น เป็นแต่พากันห้อมต้อมไม่ให้
 ชุนปิ่นออกไปจากคายนได้ เมื่อเซยง โหงดูยงันคายนเห็นเทพยตามได้ทำ
 อันครายแก่ชุนปิ่นแถว จึงอำนมนตบมันดาตเป็นพาทัน รามสูกัชว้าง
 ขวานลงมาตรงที่ชุนปิ่นอยู่เกิดเป็นไฟลุกใหม่ ชุน ปิ่นตกใจคัถงเซ่ง
 หงต้อย 30/03/2565
 อกกชนมองกนกาย โดยอำนาจวงเคษชุนปิ่นจึงหาได้เป็นอันครายด้วย

ไฟไม่ แต่คงต้องตกอยู่ในค่าย ถ้าพันเจ็ดพันก็จะถึงซึ่งความตาย เหมือนกัน

ส่วนนางเขียนตวงจู้ก็ยังมีสติขึ้น จึงถามซุนเยี่ยนว่าซุนปิ่นไป
 หตายเวตาแล้วเหตุใดจึงยังหาเห็นกั๊กบมาไม่ เจ้าจงไปทูลถามเจ้ฮ่อง
 ดส์ักหน่อย ซุนเยี่ยนก็คำนับตาไปเฝ้าเจ้ฮ่อง ๆ เห็นซุนเยี่ยนมาก็ทรงรับ
 สั่งถามว่าข้าของท่านก็มีความสับสนบางหรือ ซุนเยี่ยนคุกเข่าลง
 คำนับแล้วทูลว่า ข้าของข้าพระบาทก็มีความสับสนบางแล้ว บัด
 นี้ให้ข้าพระบาทมาทูลถามว่า ซุนปิ่นไปเป็นประการใดจึงยังหากั๊กบมาไม่
 เจ้ฮ่องยังหาทันได้ครัดตอบ พอพวกนายทหารที่ไปกับซุนปิ่นนำหนังสือ
 ของซุนปิ่นเข้ามาถวาย เจ้ฮ่องก็ทรงฉีกผนึกออกอ่านครั้นใจความว่า
 ข้าพระบาทซุนปิ่นขอประทานทูลเจ้ฮ่องให้ทรงทราบ การที่ข้าพระบาทเข้า
 ค่าย โหงลุยสิ้นเบียดคนหนักโดยหวังด้วยความกตัญญูอย่างเดียว จึงมิได้
 มีความครั้นความแก่ข้าศึก ถ้าภายในสามวันข้าพระบาทมิได้กั๊กบมา
 เฝ้าแล้ว ก็ขอใต้ของทรงโปรดตั้งโต๊ะบูชาเซียมเซียมผู้พิเศษให้มาช่วย
 ข้าพระบาทให้พ้นจากโภยด้วย เมื่อเจ้ฮ่องทอดพระเนตรจดหมายนั้น
 ตลอดจนเจ้ฮ่องประทานให้ซุนเยี่ยนดู ซุนเยี่ยนได้ทราบความตลอดแล้ว
 ก็มีความโกรธเขียนโหงลุยจินหยินยิ่งนัก จึงทูลกับเจ้ฮ่องว่าข้าพระบาท
 จะขออาสาไปค้ำค่ายโหงลุยสิ้นเบียดคนให้แตกจงได้ แต่จะได้ช่วยซุนปิ่น
 ให้พ้นจากโภยด้วย เจ้ฮ่องได้ทรงฟังจึงรับสั่งตอบว่าซึ่งท่านจะอาสาไป
 ค้ำค่ายนั้นก็ควรอยู่ แต่นางเขียนตวงจู้ของท่านจะได้เห็นใครเถ่า ท่าน
 จงกลับไปอยู่ปฏิบัติของท่านเถิด แม้นางเขียนตวงจู้จะถามข่าว

หมดอายุ 30/03/2565

ถึงขุนปั้นท่านก็จึงบอกแต่พอควร ขุนเขียนถวายคำนับตาเจ้ของกตัม
 มาแจ้งความให้นางเขียนตวงงจุทราบ ว่า การสงครามยังขับเคี่ยวติดพัน
 กันอยู่ เพราะฉนั้นขุนปั้นถึงยังหากลับมาได้ ไม่ นางก็ยังมีดวงใจจึง
 ซักไซ้ ได้แต่เพียงขุนเขียน ๆ ซักไซ้ได้ก็ค้องบอกไปตามความเป็นจริง นาง
 เขียนตวงงจุพอทราบข่าวซัดก็มีความ โทมนัสหายใจอดอันสั่น ตมก็
 เตยส่วานขึ้นมาทำให้นางซาใจตาย ขุนเขียนก็ร้องไห้คร่ำครวญมีความ
 อาไถยถึงย่ำเป็นอันมาก เมื่อค้อยถวายความ ไศ้กแต้วจึงจัดการยกศพ
 นางเขียนตวงงจุฝังบรรจุหีบเก็บรักษาไว้

ฝ่ายเจ้ของก็โปรดให้เจ้าพนักงานตง โตระบฐาเชียวเขียนผู้ วิเศษเพื่อ
 ให้มาช่วยขุนปั้น พอเจ้าพนักงานนำความไปทูลว่านางเขียนตวงงจุถึง
 แก่กรรม เจ้ของก็รับเสด็จพร้อมด้วยขุนนางไปเยี่ยมศพนางเขียนตวงงจุ
 ขุนเขียนได้ทราบว่าจะของเสด็จมาก็รีบออกไปเชียวเสด็จจนนอกประตูบ้าน
 แล้วคุกเข่าลงถวายคำนับขอพระคุณเจ้ของเป็นอันมาก เมื่อเสด็จการ
 เยี่ยมศพแล้ว เจ้ของก็เสด็จกลับไปทรงทำกิจกรบยามดวงสว่างคือไป

ส่วนเขียนมอฮุยมีตรีศหายขุนปั้น แต่ในวันนั้นใหม่มีความเดือดเนื้อ
 ร้อนใจระดำระส่ายตลอดทั่วทั้งถาที่อาไศรวัย จะหาความสุขแต่สักหน่อย
 หนึ่งก็หาไม่ได้ ออกมาก็ความปลาดใจจึงจับยามดึกก็ทราบเหตุว่าขุนปั้นผู้
 เป็นสหายต้องตกอยู่ในค่ายโห่งดุยสิ้นเมยดิน ถ้าครบกำหนดเจ็ดวันก็จะ
 ถึงแก่ชีวิต บดินเจ้ของทรงคงเคืองบฐาเชียวเขียนผู้ วิเศษทั้งหลายให้
 ดงไปช่วย เขียนมอฮุยจึงนึกว่าส่วนเราก็นับว่าเป็นสหายที่รักของขุนปั้น
 ผู้หนึ่ง เมื่อขุนปั้นมาตองโภยตงนเราจะนั่งดูตายเสียอย่างไรได้ จำเป็น

หมดอายุ 30/03/2565

จะต้องเชิญเข้านไปอีกหลายองค์จึงจะทำตายค่ายโห่งลุยสิ้นเปียบคันได้ คัด
 แดวกก็แต่งหนังสือฉบับหนึ่งมอบให้ ไชวบูรณ์ของศิษย์แล้วตั้งว่าเจ้าจงเอา
 หนังสือไปให้แป๊ะอ๋อนยังถาณะเขางนเขางน ไชวบูรณ์ของกัคำนับรับ
 หนังสือรับหะไปโดยเร็ว ครนถึงเขางนเขางนก็เถอนตอยตงเดินไป
 ตามทาง แดเห็นฝูงวานรโหดโสนเกาะอยู่บนต้นไม้เป็นฝูงๆ พอเห็น
 ไชวบูรณ์ของเขากัพากันกรตงมาถ้อมหน้าหลัง โดดหยิบหมวกแเดเห็นยว
 เลือความเพศของวานร ไชวบูรณ์ของจึงนึกว่าตำบลเขานเป็นที่ส่าอาครมวัน
 ประกอบด้วยพรรณรุกชชาติค่างๆ ส้มควรวที่เขย่นผัวิเศษจะมารักษา
 อารมณ้อยู่ ครนไชวบูรณ์ของเดินเข้าไปในถ้ำ เขย่นแป๊ะอ๋อนก็เชิญ
 ไชวบูรณ์ของให้นั่ง ไชวบูรณ์ของคำนับสั่งหนังสือให้เขย่นแป๊ะอ๋อนๆ รับ
 หนังสือฉีกฉีกออกอ่านดูทราบเหตุแล้ว จึงเข้าไปถามารดาแล้วกรับพา
 กันหะไปยังเขาเป็อ้มตองแเดเดินตรงเข้าไปหาเขย่นมอสุยที่ในถ้ำ เขย่น
 มอสุยเห็นแป๊ะอ๋อนมากัมีความยินดีจึงเชิญไหนังสือให้เขย่นส้มควรว แด้วเขย่น
 มอสุยก็พูดกับแป๊ะอ๋อนว่า ท่านอย่าเห็นแก่ความลำบากเลยจงรับหะไป
 เชิญเขย่นของเสียนกับเขย่นของยาวแเดเขย่นนำเท็กจ้อให้ไปช่วยด้วยการ
 นั้นจึงตลอดไปได้ แป๊ะอ๋อนก็คำนับลารับหะตรงไปยังเขาขุ่นมองซัว
 ครนถึงถ้เถอนตอยเดินตรงเข้าไปในถ้ำเห็นเขย่นทงสองกำลังนั่งเล่นหมา
 รุกอยู่ แป๊ะอ๋อนก็คุกเข่าตงคำนับแล้วเล่าความให้เขย่นทงสองทราบทุก
 ประการ เมื่อเขย่นของเสียนได้ทราบเหตุเข้าเช่นนั้นก็ถอนใจใหญ่แล้ว
 ม่นว่า การที่เรามาถ้อเพศเขย่นอยู่ในถ้ำอันสงัดเช่นนี้หวังจะให้ได้รับ

หมดอายุ 30/03/2565

ความทุกข์กายทุกข์ใจ แดงซุนบนมู่เตยเองเป็นผู้ที่นำความเดือดร้อนมาให้เรา
 หลายครั่งหลายหนแดง บดินถึมาเกิดมเหตฺรชนอิก ครนเราจะนั่งเดี่ย
 ไม่ไปช่วยก็จะมีหว่าเราหาม้ความกรรณาแก้ศษย์ไม่ เราจำเปนจะต้อง
 ทรมาณกายไปช่วยไว้ตามลคัมปญญาเราอิกลคักรั้งหนึ่ง พุดแต่กัถ่ช้วน
 เซียนของยาวมูหนของพร้อมด้วยของวิเศษเหาะตรงไปยังเมืองเจ้ เป๊ระอ้วน
 กัแยกทางเหาะตรงไปยังเขาเป๊ระเฮาะชัวแตเห็นม้เซียน ศษย์ ยนอยท หินาถ่า
 เป๊ระอ้วนกัเหาะตรงไปถาม เมื่อได้ทราบความว่าเซียนน้าเก็กจืออยู่ในถ่า
 แดง เป๊ระอ้วนกัมีความยินดีรีบเดินเข้าไปในถ่าคุกเข้าถ่าถ่าค่านบ้เซียนน้า
 เก็กจือ ๆ จึงถามว่าท่านมาด้วยกิจอันใด เป๊ระอ้วนกัเล่าตามซุนบนได้ไป
 คิดอยู่ในค้ายโหงตฺยถันเบยคั้นให้เซียนน้าเก็กจือฟังทุกประการ เซียนน้า
 เก็กจือได้ฟังแต่กัถอนใจใหญ่วว่า ธรรมดาโตกัยอมจะต้องเปลี่ยนแปดง
 เปนไปตามคราวตามลคัมยยากทมู ได้จะผาสนได้ บดินเป็นโอกาศแห่ง
 พระเจ้าจันช็ยองค์จะมีอำนาจปกแผ่ทั่วไป การที่ซุนบนประพฤคิซัดชั้น
 อำนาจฟ้าแดดดินเซ่นนักรัเทกักับหากกรรมได้ตัว แต่นั้นแหละการที่จะปด้อย
 ให้ทางกคัมปญญาชาติไปกัทำเปนการลคัมควรไม่ การที่ซุนบนคิดต่อลคัมของทัพ
 เมืองจันชอกถังกเพราะมารดาของซุนบนอยู่ในเมืองเจ้ ถ้วนเซียนไฮ้คัเซง
 หยินให้เซียนโหงตฺยจันหยินไปคิดคังค้ายโหงตฺยถันเบยคั้น เพื่อจะทำลาย
 ชีวิตรซุนบนนถึเป่นการร้ายแรงเกินไป ถ่าเราไปช่วยซุนบนคงจะถังกั้ง
 ความตายเปนแน่ พุดแต่กัถ่ส่งบ้ายอำนาจให้เป๊ระอ้วนแล้วถ้งว่าท่านจงนำ
 บ้ายของเราเหาะไปทางทิศควันคก มัภเขาใหญ่อยู่แห่งหนึ่งช็ยไค้เซาะชัว
 ม้เซียนนอยในถ่าองคหิงช้อว่าดังฮวงเซาะ แด่ท่านจงบอกวว่าเราเซญีให้ไป

หมดอายุ 30/03/2565

ช่วยสนับสนุนเมื่องเจ้ แป๊ะอ้วนก็คำนับรับบ้ายเหาะตรงไปทางทิศตะวันตก
 พอไปถึงกลางทางก็แฉเห็นภูเขาทงหาดงอยู่เป็นชั้นเรียงวงเวียน ชอบกตมาก
 แป๊ะอ้วนจึงคิดว่าคงจะมีเขื่อนฝู่วเศษมาจำศีลอยู่ในเขานี้เป็นแน่ คิดแล้วก็
 เดินตอยตรงเดินไปตามทางหว่างเขา เที้ยววนเวียนอยู่เป็นช้านานก็หาพบ
 ผู้คนไม่ ได้ยินเสียงเหมือนฟ้าถล่มบนยอดเขา แป๊ะอ้วนแหงนขึ้นไปดูก็แต่
 เห็นศีรษะถึงเมือกโผล่ขึ้นมาแป๊ะอ้วนก็ตกใจจึงร้องถามขึ้นไปว่า ท่าน
 ชื่อใดจึงได้มาอาศัยอยู่ในที่ทงเขานี้ เกาซือเที้ยนจึงตอบว่า เดิมข้าพเจ้าชื่อ
 เจ้เที้ยนโตเต้งโต ขึ้นไปทำจลาจลบนสวรรค์ครึ่งหนึ่ง เพราะฉนั้นโยให้
 จึงได้ลงโทษบนศาลเป็นเขาโห่งเฮ้งชิวให้ครอบงำข้าพเจ้าอยู่ตงนี้ แต่
 เกาซือเที้ยนจึงถามแป๊ะอ้วนว่า ท่านจะไปดำบตักจึงได้มาแฉะยังทง
 แป๊ะอ้วนก็เล่าความคามที่ซุนปิ่นคิดอยู่ในค่ายโห่งตงฮันเบยคิน ให้เกา
 ซือเที้ยนฟังทุกประการ เกาซือเที้ยนจึงตอบว่าซุนปิ่นก็เป็นแค่เดียวกับ
 กับเรา จนใจที่เราไปช่วยด้วยมิได้ ถ้าเราไปช่วยด้วยได้แล้วเทพยดา
 ก็ต้องเกรงขามเราทงสิ้น แป๊ะอ้วนจึงตอบว่าเมื่อท่านไปช่วยมิได้ก็เปน
 การจนใจอยู่ ข้าพเจ้าจะต้องขอตาท่านไปก่อน พุดแต่ก็เหาะพดาง
 คิดพดางว่า ถ้าเราจำแดงกายเป็นเกาซือเที้ยนเข้าตัดค่ายโห่งตงฮันเบยคิน
 เทพยดาก็คงจะกลัวเกรงหลบถหันไปหมด เพราะได้เคยเจ็ดชยาตผมอ
 เกาซือเที้ยนมาครึ่งหนึ่งแล้ว แต่เราก็จะตัดค่ายโห่งตงฮันเบยคินได้ โดย
 ง่าย คิดตงนงแล้วก็รีบเหาะตรงไป มีช้านานกับบรรดตั่งเขาใหญ่เขา
 หิ่งคินปิ่นที่ตั่งวางมมาก คงจะมีเขื่อนฝู่วเศษมาจำศีลภาวนายอยู่ที่เขานี้
 เป็นแน่ คิดแต่ก็เหาะตรงทงาตาเห็นศิษย์ผู้หนึ่งยืนเก็บใบชาอยู่ แป๊ะอ้วน

หน้า ๓๔๗ 30/03/2565

จึงถามว่าตำบลเขาเรียกชื่อตำบลอะไร ศิษย์ผู้นั้นก็ตอบว่าชื่อเขา
 โด่เขาหรือ ท่านจะมิกิจอันใดหรือ แป๊ะอ้วนจึงตอบว่าเขื่อนน้ำเก็กจ้อ
 ใช้ให้เรามาหาอาจารย์ของท่าน ขอท่านจงนำเราไปพบกับท่านอาจารย์
 ดักหน่อย ศิษย์ผู้นั้นก็นำแป๊ะอ้วนเดินเขาไปในถ้ำ เขียนตั้งช่องเขาะ
 แดเห็นแป๊ะอ้วนมีรูปร่างแปลกปลาด กายเป็นฉนวนรแต่มุ่งหุ้มตามเพศเขียน
 เขียนตั้งช่องเขาะจึงถามว่าท่านมีธุระอันใดหรือ แป๊ะอ้วนก็รับย้านานา
 ขนให้ดู พอเขียนตั้งช่องเขาะแดเห็นบายอำนาจก็คุกเข่าลงคำนับรับบาย
 แด้วเชิญให้แป๊ะอ้วนนั่งที่อนสัมควร แป๊ะอ้วนจึงเล่าเหตุการณ์ทั้งหลาย
 ใพิง แดบอกกว่าเขื่อนน้ำเก็กจ้อให้เชิญท่านไปด้วย เขียนตั้งช่องเขาะ
 จึงตอบว่า เมื่อเขื่อนน้ำเก็กจ้อได้มาขอแรงแล้ว เราก็จะไม่ช่วยตาม
 สติกำลัง ท่านจงกลับไปก่อนเถิดเราจะตามไปต่อภายหลัง แป๊ะอ้วน
 ก็คำนับตาเขียนตั้งช่องเขาะ เหาะตรงไปหาเขียนมอด้ยแดแล้วความให้
 เขียนมอด้ยทราบทุกประการ เขียนมอด้ย ไขว่บั้นทองกับแป๊ะอ้วนก็พา
 กันเหาะตรงมายังเมืองเจ้า เผอินประจวบเวลาที่เขียนของเขียนกับ
 เขียนของยาวมาถึงเข้าด้วย จึงพากันเดินตรงเขาไปในประตูเมืองเจ้า
 นายทหารจึงนำความไปทูลเจ้าองค์ให้ทรงทราบ เจ้าองค์ก็เสด็จออกมา
 ต้อนรับเชิญเขียนหงส์เขาไปนั่งในที่อนสัมควร แล้วเจ้าองค์ทรงดำริ
 ชุมนับให้เขียนหงส์ทราบทุกประการ แล้วทรงรับสั่งต่อไปว่า การที่ท่าน
 เขียนหงส์หลายได้พร้อมใจกันมาช่วยทรง ชุมนับคงจะพ้นจากความ
 อันตรายเป็นแน่ กับข้าพเจ้าขอขอบใจท่านด้วย เขียนหงส์จึงทูล
 ตอบว่า ซึ่งใต้อ้อมมีพระไทยโอบอ้อมอารีแก่ชุมนับซึ่งพ้นภัยของ

ข้าพเจ้านั้น พระเดชพระคุณหาที่สุดมิได้ ในทันทีนั้นเจ้าพนักงานนำ
 ความไปทูลเกล้าฯ ขอว่า เชียนหน้าเก็กจ้อจวนจะมาถึงประตูเมืองอยู่แล้ว
 เจ้ฮ่องก็เสด็จออกไปรับเชียนหน้าเก็กจ้อ พร้อมด้วยเชียนแตงขุนนาง
 ทงหลาย เมื่อเชียนหน้าเก็กจ้อแต่เห็นเจ้ฮ่องกับขุนนางแลเชียนทงหลาย
 มายืนคอยรับอยู่เช่นนั้น ก็เดือนดงจากอากาศเดินตรงเข้าไปที่เจ้ฮ่อง
 ค่างคนค่างค่านับกัน เจ้ฮ่องก็ทรงเชิญให้เชียนหน้าเก็กจ้อเข้าไปในเมือง
 แดจตุทให้นั่งอันดั้มควรว เชียนหน้าเก็กจ้อก็ทูลปรึกษาหารือกับเจ้ฮ่อง
 แดเชียนทงหลาย ในกราที้จะช่วยเหลือขุนบั้นให้หลุดพ้นจากค่ายโหงลุดัน
 เบียดคนได้ พอเจ้าพนักงานมากราบทูลเกล้าฯ ขอว่า ยังมีเชียนผู้นึง
 บอกว่าจะมาเฝ้าได้เจ้ฮ่อง เจ้ฮ่องก็บอกให้ขุนนางไปเชิญเชียนผู้นั้นเข้ามา
 เมื่อกำลังเชียนตั้งฮวงเซาะเดินเข้ามา เชียนหน้าเก็กจ้อแต่เห็นเขาก็มี
 ความยินดีต่างคนต่างค่านับกัน แดเชียนหน้าเก็กจ้อจึงปรึกษากับ
 เชียนตั้งฮวงเซาะว่า ท่านยังจะเห็นอุปบายประการใด เราจึงจะทำตาย
 ค่ายโหงลุดันเบียดคนได้ เชียนตั้งฮวงเซาะจึงตอบว่าข้าพเจ้าเห็นว่าท่าน
 เป็นผู้รักษามายอำนาจ อาจที่จะเรียกเชียนผู้นึงมาได้ทุกเมื่อ
 ควรจะใช้ให้ผู้นี้ได้อุปบายอำนาจไปเรียกตัวเชียน โหงลุดันหนีลงมาว่ากล่าว
 ให้เลิกค่ายปลดปล่อยขุนบั้นเสีย ถ้าเชียนโหงลุดันหนีไม่เชื่อฟังคำจึงค่อย
 คิดทำตายค่าย แดจับตัวเชียน โหงลุดันหนีลงมาทำโทษเสียให้สาหัส
 แม้เชียนไ้แต่เซงหยินทรามก็คงจะไม่น้อยใจ เพราะท่านได้ว่ากล่าวแต่
 โดยดีแล้ว เชียนหน้าเก็กจ้อได้ฟังก็เห็นชอบด้วย จึงมอบบายอำนาจ
 ให้เชียนของยาวไปเชิญตัวเชียน โหงลุดันหนีลงมา เชียนของยาวก็

คำนั้นรับมายังอำนาจจีนซึ่งเสด็จตรงไปยังค่าย โห่งลุยสันเบยตัน ครั้นไปถึง
 ประคูก่ายก็แจ้งให้นายทหารเฝ้าประตูทราบ นายทหารก็นำความไปบอก
 กับเซียนโห่งลุยจินหยิน ๆ จึงออกไปยังนำค่าย แดเห็นเซียนของยาว
 เข้างถามว่าท่านมีกิจอันใดที่อยากจะพบกับข้าพเจ้า เซียนของยาวจึง
 ตอบว่า บัดนี้เซียนนำเทกจือไซให้ข้าพเจ้านำมายังอำนาจมาเชิญท่านเข้าไป
 ในเมืองเจ้ เพื่อจะได้ปรึกษาหารือผ่อนปรนในเรื่องการสงครามให้
 เรียบร้อยด้วยกันทั้งสองฝ่าย เซียนโห่งลุยจินหยินได้ฟังจึงนึกว่า ถ้าเรา
 จะขัดอำนาจมิไปก็จะมีความผิด ถ้าเราจะไปตามคำเซียนนำเทกจือก็
 เหมือนหนึ่ง โศกเข้าอยู่ในกลางฝูงเสือ เมื่อมีเหตุการณ์ใดเกิดขึ้นก็ยากที่
 จะแก้ไซได้ เราจำเป็นจะต้องขัดขืนคำสั่งของเซียนนำเทกจือไว้ก่อน
 ถึงเซียนนำเทกจือโกรธจะทำโทษแก่เราอย่างไรก็ดี เซียนไซแต่เซ่งหยิน
 คงจะช่วยเราเป็นแน่ เมื่อคิดเช่นนั้นแล้วจึงตอบเซียนของยาวไปว่า ในเวลา
 นกาทถึงระหว่งศึกสงคราม การที่เซียนนำเทกจือจะให้ข้าพเจ้าไปหาที่
 ในเมืองเจ้นกยงกระไรอยู่ แม้เซียนนำเทกจือจะห้ามปราบเจ้อองไม่
 ให้ทำอันตรายแก่ข้าพเจ้าได้ก็ดื้ออยู่ แต่ถ้าวพระเจ้าจีนซึ่งเค้ทรงระแวง
 พระไทยในตัวข้าพเจ้า โดยอย่างใดอย่างหนึ่งแล้ว ข้าพเจ้าจะมีเป็นผู้เสียไป
 หรือ ขอท่านได้โปรดนำความขัดข้องของทั้งสองฝ่ายไปแจ้งให้เซียนนำเทกจือ
 ทราบด้วย เพื่อจะได้ไม่ขัดเคืองข้าพเจ้า เซียนของยาวเห็นว่าเซียน
 โห่งลุยจินหยินประพฤติขัดขืนคอบายอำนาจเช่นนั้น จึงถามเซียนโห่ง
 ลุยจินหยินว่า ถ้าเช่นนั้นท่านก็คิดจะต่อสู้กับเซียนนำเทกจือหรือ เซียน
 โห่งลุยจินหยินจึงตอบว่า ชีวิตใคร ๆ ก็รัก ความสุขของใคร ๆ ก็ชอบ

หมดอายุ 30/03/2565

เมื่อมีผู้ใดผู้หนึ่งมารบกวนข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าก็จำเป็นต้องต่อสู้เต็มตามสติปัญญาที่จะสู้ได้

เขียนของยาวมีความโกรธจึงขมเลือกว่ากระบี่เข้าฟันเขียนโหงตุงจินหยิน ๆ ก็เอากระบี่ของขบถของมัด ได้สู้รบกันเป็นสามารภ ฝ่ายเขียนนำเท็กจือค้อยอยู่เป็นช้านานไม่เห็นเขียนของยาวกลับมา จึงให้เขียนของเสี้ยนไปตาม

เขียนของเสี้ยนแต่เห็นเขียนโหงตุงจินหยินกำลังรบอยู่กับเขียนของยาว เขียนของเสี้ยนก็ขบถกว้างรำกระบี่เข้าช่วยเขียนของยาวรบ

เขียนโหงตุงจินหยินทานกำลังเขียนทั้งสองมีได้แก่แทรกแผ่นดินหนีไป

เขียนทั้งสองก็กลับมาจึงให้เขียนนำเท็กจือทราบบททุกประการ

เขียนนำเท็กจือมีความโกรธ จึงพูดกับเขียนทงหลายว่า ข้าพเจ้าจะต้องลอบเข้าไปดูค่ายเสียเอง

เมื่อได้ทราบแบายค่ายแล้วจึงจะคิดจัดการต่อไป

พูดแล้วก็ขบถดวงเหาะตรงไปยังค่ายโหงตุงจินหยิน

ครั้นถึงประตูค่ายด้านทิศตะวันตก เขียนนำเท็กจือก็ขบถดวงเข้าไปในค่าย

พบเทพดาองค์หนึ่งชื่อโต่เฉียดออกมาดักหน้าไว้

เขียนนำเท็กจือจึงประส่ารมอชนค่านับแล้วบอกข้าพเจ้าจะขอเข้าไปเยี่ยมชมนันทในค่ายนี้สักหน่อย

เทพดาโต่เฉียดจึงตอบว่าเราจะอนุญาตให้ท่านเข้าไปไม่ได้

เพราะเป็นหน้าที่ของเราจะต้องรักษาให้ก่อวชฉิน

เขียนนำเท็กจือจึงตอบว่า ข้าพเจ้าก็มาแต่ผู้เดียวไหนจะบังอาจทำวุ่นวามชนค้อยกับอำนาจของท่านได้

ขอท่านอย่าได้มีความหวาดเสียวเลย

จงโปรดกรุณาให้ข้าพเจ้าเข้าไปเกิด

เทพดาโต่เฉียดได้ฟังเขียนนำเท็กจืออ้อนวอนก็ขมใจ

จึงเบ็ดทางให้เขียนนำเท็กจือเข้าไปในค่าย

เขียนนำเท็กจือแต่ไปเห็นเทพดารักษาอยู่ในค่ายทุก ๆ ด้าน

จึงคิดว่าหากเราเป็นเซียนผู้ใหญ่ เทพยดาทั้งหลายจึงมิได้ทำอันตราย
 แก่เรา เซียนนำเด็กจอกก็เที่ยวค้นหาหาหุ่นบัพทวไปทงค้าย ฝ่าย
 เทพยดาทั้งหลาย เมื่อเห็นเทพยดาได้เดินค้ำหน้าเปิดทางให้เซียนนำเด็กจอก
 เข้ามาในค้ำยได้ฉนั้น เทพยดาทั้งหลายก็มีอาวชัตตขวาง เพราะฉนั้น
 เซียนนำเด็กจอกจึงเข้าไปตรวจตราดูในค้ำยได้ โดยสอดวง เซียนนำเด็กจอก
 แลเห็นหุ่นปั้นนั่งพับอ้อมกระบือในกลางค้ำย เซียนนำเด็กจอกร้องเรียก
 หุ่นปั้นเป็นหลายคำ หุ่นปั้นก็มิได้ขานตอบ เซียนนำเด็กจอกจึงเอาพัดวิเศษ
 โบกไป พัดลมพัดไปถูกรายหุ่นปั้นเข้าหัวใจหุ่นปั้นก็ขมขื่นมัสติขึ้นมา
 หุ่นปั้นตมตาขึ้นเห็นเซียนนำเด็กจอกก็มีความยินดี จึงประส่ารมอชัน
 ค้านับแล้ว ว่า ซึ่งท่านมีความกรุณา โปรดมาช่วยชีวิตข้าพเจ้าครึ่ง
 พระเดชพระคุณหาที่สุดมิได้ แต่ข้าพเจ้าจะพ้นจากความอันตรายเป็นแน่
 เซียนนำเด็กจอกจึงถามหุ่นปั้นว่า คงแต่ท่านตกเข้ามาอยู่ในค้ำยนี้ไดม
 ความอันตรายอย่างไรบ้าง หุ่นปั้นจึงตอบว่า เทพยดาทั้งหลายก็มีความ
 กรุณาอยู่ แต่เซียนโหงลยจินหยินได้พยายามจะทำตายชีวิตข้าพเจ้า
 โดยใช้ให้รามสูรขวางขวางพาดงมาตรงค้ำข้าพเจ้านั้นระด่ามครั้ง แต่
 ข้าพเจ้าได้เอารังแห่งอังกางขินคอบบองกัน เพราะฉนั้นข้าพเจ้าจึง
 หาได้เป็นอันตรายไม่ แต่เซียนโหงลยจินหยินยังแถมเรียกเอาดาว
 ประจำค้ำของข้าพเจ้ามาเก็บไว้ในคลับโรงพิธิ โดยเหตุนี้จึงทำให้
 ข้าพเจ้าเคลิบเคลิ้มไม่มีสติอยู่รำไป เซียนนำเด็กจอกจึงตอบว่า ขอท่าน
 อย่าได้มความวิตกเลย เราจะพยายามช่วยท่านให้พ้นจากโทษภายใน
 หมดอายุ 30/03/2565
 เจ็ดวันให้จงได้

ถ้วน เซียน โหง่ตุยจิ้นหยิน ประจำคอยตรวงจตุชุนมีนอยู่บนโรงพิช
 ครนเห็นเซียนนำเก๊กจ้อเด็ดดอกเข้ามาหาชุนมีน ก็มีความโกรธจึง
 ข่านมนคร ขัน บันดาลเป็นเสียงฟ้าสนรามส่งกัขวางขวางฟ้าลงมา
 เกิดเป็นไฟตุงพดุงตรง ลงมาที่เซียนนำเก๊กจ้อ ๆ จึงเอาหนวดคัมภีร์พิเศษ
 ขวางขันไป ขวางฟ้าผ่าเฉียดเซียนนำเก๊กจ้อถูกกวางที่เซียนนำเก๊กจ้อ
 ฆ่าตมตงตาย เซียนนำเก๊กจ้อก็แทรกแผ่นดินหนีกลับไปยังเมืองเจ้า
 แต้วกัทุดเล่า เหตุการต่าง ๆ ให้เจ้าฮ่องแต้เซียนทงหลายทราวทุกประการ
 เซียนนำเก๊กจ้อจึงปลุกษากับเซียนทงหลายว่า เราจะคิดประการใด
 จึงจะทำตายค้าย โหง่ตุยจิ้นเบียดินได้ เป๊ะฮ้วนจึงกล่าวขันว่า การที่
 เซียน โหง่ตุยจิ้นหยินเรียกเอาดาวประจำตัวของชุนมีนไปเก็บไว้ในโรงพิช
 นั้นเป็นข้อสำคัญนัก ถ้าทำตายค้าย โหง่ตุยจิ้นเบียดินได้ โดยเร็วแล้ว
 ก็จะเป็นการดีอยู่ ถ้าเห็นข้านไปเกรงว่าชีวิตชุนมีนอาจเป็นอันตายได้
 ข้าพเจ้าเห็นว่าควรจะคิดแก้ไขเอาดาวประจำตัวของชุนมีนส่งขันไปบรจู่ไว้เสีย
 ตามเดิมก่อน แล้วจึงค่อยคิดทำตายค้ายต่อภายหลัง เซียนนำเก๊กจ้อ
 ได้ฟังก็เห็นชอบด้วย จึงถามต่อไปว่าท่านทงหลายใครจะเห็นอุบาย
 ประการใด จึงจะเอาดาวประจำตัวของชุนมีนมาส่งขันไปบรจู่ไว้ตามเดิมได้
 เซียนทงหลายก็นิ่งอยู่ เป๊ะฮ้วนนั่งอมยิ้ม เซียนตังฮวงเซาะกัทราวภักิยา
 เป๊ะฮ้วนจึงพลอยยิ้มไปด้วย เซียนนำเก๊กจ้อจึงถามเซียนตังฮวงเซาะว่า
 ท่านเห็นแยบคายอย่างไรหรือจึงได้นั่งอมยิ้มอยู่ เซียนตังฮวงเซาะจึง
 ตอบว่า การที่จะไปเอาดาวประจำตัวของชุนมีนมาได้ นี้ ก็เห็นแต่

หมดอายุ 30/03/2565

แป๊ะช้วนผู้เดียว เขียนนำเก๊กจ้อจึงถามแป๊ะช้วนว่า ท่านจะคิดประการใด
 จึงจะไปเอาดาวประจำตัวของขุนปิ่นมาได้ แป๊ะช้วนก็จำแดงกาย
 เป็นเกาซ้อเทียนชนบทที่ พวกเขียนทองหลายก็พากันค้มมือหัวเราะชมว่า
 ช่างจำแดงกายเหมือนทรงรูปแต่กริยาทุกอย่าง เขียนนำเก๊กจ้อจึงมอบ
 พัดวิเศษให้เกาซ้อเทียนปลดอมแล้วตั้งว่า เมื่อท่านไปถึงตลับบรรจุดาว
 ก็ให้เอาพัด ๆ ขนสามครั้ง ยันต ทัตถดาวอยู่บนก็จะเกิดอนคตลาย
 เมื่อดาวหลุดออกจากตลับได้แล้ว ก็ให้พัดที่ดาวออกสามครั้ง ดาวก็จะ
 กลับไปสู่ตามเดิมได้ แล้วท่านจงรีบกลับมาเพื่อจะได้ คิดกันช่วยทำดา
 ค่ายต่อไป เกาซ้อเทียนปลดอมก็คำนับรับคำสั่งหะตรงไปยังค่าย
 ไหง่ลู่ซันเมยคืน ครั้นถึงประตูค่ายก็เดินตรงเข้าไป พวกเทพยดา
 ทั้งหลายที่รักษาอยู่ในค่ายนั้น แลเห็นเกาซ้อเทียนปลดอมเดินเข้ามา
 ก็พากันตกใจหวั่นหวาดมิอาจที่จะเข้าต่อสู้กับเกาซ้อเทียนปลดอมได้ เพราะ
 ด้วยเคยกลัวเกรงฝีมือเกาซ้อเทียนมาแล้วแต่ก่อน ๆ นั้น จึงหาได้
 ทำอันตรายเกาซ้อเทียนปลดอมไม่ เป็นแค่นขวางทางอยู่พอไม่ให้เขียน
 ไหง่ลู่ซันหิยนิติโทษได้เท่านั้น เกาซ้อเทียนปลดอมจึงร้องทวาดไปว่า
 เหตุใดท่านทั้งหลายจึงบังอาจมายืนขวางทางเราอยู่เช่นนั้น เทพยดาจึง
 ตอบว่า ด้วยเขียนไหง่ลู่ซันหิยขอให้เรามาช่วยรักษาค่าย เพราะฉนั้น
 เราจะยอมให้ท่านเข้าไปในค่ายนี้ไม่ได้ก่อน เกาซ้อเทียนปลดอม
 ได้ยินเทพยดากถ้ำดังนั้น จึงร้องทวาดไปด้วยเสียงอันดังว่า ท่าน
 ทั้งหลายกลัวเกรงอำนาจเขียนไหง่ลู่ซันหิยมากกว่าเราหรือ พุด
 หมดอายุ 30/03/2565
 แล้วก็ควงกระบองขึ้น เทพยดาก็พากันตกใจหลบหลีกปล่อยให้เกาซ้อเทียน

ปดอมเข้าไปในค่ายโดยสะดวกได้ เกาชื่อเทียนปดอมจึงขึ้นไปบนโรงพิธี
 แลเห็นมดตบตงอยู่กลางโต๊ะเครื่องบูชาตบหนึ่ง เกาชื่อเทียนปดอม
 จึงกรากเข้าเบียดตบจับหนวดแรง ฝ่าตบก็หาเค็ดอนเผยอไม่ เกาชื่อเทียน
 ปดอมจึงเอาพัดโบกตรงตงที่ตบตบตามครึ่ง รัศมีดาวที่ในตบก็พุ่งขึ้นมา
 ฝ่าตบเบียดออกเองได้ เกาชื่อเทียนปดอมก็เอาพัดโบกตรงที่ดาว
 อีกล้อมครึ่ง ดาวก็เลื่อนลอยขึ้นไปบนอากาศสูงยิ่งเต็ม เกาชื่อเทียน
 ปดอมจึงนึกต่อไปว่า ถ้าเราพาขุนบีนออกไปจากค่ายได้เสียในเวลานี้
 ชื่อเสียงเราก็จะมีปรากฏต่อไปในภายภาคหน้า แต่ถ้าเทพยดาทั้งหลาย
 ทราบระแคะระคายเข้าต่อสู้กับเราแล้ว ไหนเลยเราจะทานอำนาจเทพยดา
 ได้ จะมีต้องพากันตายเสียเปล่าหรือ เราควรจะไม่ทิ้งกองทัพเมืองจีน
 ทำอำนาจให้พระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้เด็กค่ายโห่งตงสิ้นเบยคืนเสีย ขุนบีน
 ก็จะช่วยได้ โดยสะดวก คิดแล้วก็เดินตรงไปยังนำค่ายเมืองจีน พวก
 นายทหารรักษานำค่ายแลเห็นถึงเสื่อกรูปร่างสูงใหญ่มีถอกกระบะของเดินตรง
 เข้ามา จึงนำความไปแจ้งให้เขียนโห่งตงจินหยินทราบ เขียนโห่งตง
 จินหยินจึงรีบออกมานำค่าย แลเห็นเกาชื่อเทียนปดอมก็ตกใจ จึงถามว่า
 ท่านมาจากไหนแต่ด้วยกิจอันใด เกาชื่อเทียนปดอมจึงตอบว่า ท่าน
 ไม่รู้จักเราหรือเราคือเทียนไตเส่ง เขียนโห่งตงจินหยินได้ฟังก็หนักถึง
 คำอาจารย์ ที่ได้บอกเล่าเรื่องเจ้เทียนไตเส่งไว้แต่ก่อนนั้น แต่ยังมีได้
 เคยเห็นเกาชื่อเทียนไตเส่งสักครั้งเดียว เมื่อนักถึงเรื่องราวของเกาชื่อเทียน
 ขันมาได้เช่นนี้ เขียนโห่งตงจินหยินก็ประส่ารมืออินค่านับแล้ววว่า ซึ่ง
 ข้าพเจ้ามิได้รู้จักท่านแต่ก่อนนับให้ลุ่มควรมัน ขอท่านจงให้อภัยแก่

ข้าพเจ้าเสียดใจเกิด แดงขอท่านคอยข้าพเจ้าอยู่ที่นั่นสักประเดี๋ยวหนึ่งก่อน
 ข้าพเจ้าจะไปทูลพระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้ ให้เสด็จออกมารับร่วมกับเกียรติยศ
 ของท่าน ว่าแล้วเขียนโหงดุยจินหยินก็กลับเข้าไปในค่าย นำความ
 ขึ้นกราบทูลพระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้ว่า บดินเกาซือเทียนซึ่งเป็นผู้คัดค้านภาพ
 ยิ่งกว่าพวกสามัญชนทั้งหลาย บดินมเกาโจมาเฝ้าขอจะช่วยพระองค์
 กระทำศึก ถ้าจัดพวกซำคักทั้งหกหัวเมืองให้รวบรวม แดแต่ก่อน
 ข้าพระเจ้ากำหนดจะจัดตัวเกาซือเทียนไม่ เป็นแต่ได้เขียนเขียนไ้แต่เซ่งหยิน
 เฝ้าให้ฟังว่า เกาซือเทียนหาได้มีบิดามารดาไม่ เดิมเกิดมาจากก้อนศิลา
 เป็นฉนวนรเผือก ครั้นเติบโตใหญ่อยู่สำเหรียนเวทมนตร์ต่าง ๆ จนชำนาญ
 จึงตั้งตัวขึ้นเป็นเจ้เทียนไ้เส่ง แดชขึ้นไปทำจาดจรบกวณเทพยดา
 ตามส่งวงศ์วงศ์ จนพวกเทพยดาทางหลายเกิดมีความเคียดชอน
 แด้มอยากที่จะต่อสู้กาดังแด้ฝีมือเกาซือเทียนได้ พระยู้โหดเห็นว่า
 เกาซือเทียนทำความเคียดชอนให้แก่เทพยดาเป็นอันมาก จึงบันดาล
 ให้เป็นภูเขาสีโหงเซ่งซัว (คือภูเขาท่งห้า) ครอบเกาซือเทียนไว้
 แด้มอัครระยันต์ บดประจำอยู่บนยอดเขาด้วย บดินเกาซือเทียนได้ตลอด
 หน้ ออกมาได้ ก็เป็นบุญบารมีของพระองค์ เกาซือเทียนจึงได้เฝ้า
 มาช่วยพระองค์กระทำศึก พระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้ ได้ทรงทราบเรื่องราว
 ของเกาซือเทียนเขาดังนั้นก็มีพระไทยยินดียิ่งนัก จึงเสด็จออกไป
 พร้อมด้วยขุนนางนายทหารย้งนำค่าย แดตรงเชิญเกาซือเทียนเข้ามา
 ในค่าย จึงโปรดให้จัดที่อันสมควรให้เกาซือเทียนนั่ง แด้อมรับสั่งว่า
 ซึ่งเจ้เทียนไ้เส่งอยู่สำเหรื่อมาถึงค่ายข้าพเจ้า เพื่อจะร่ช่วยท่านบำรุงเมืองจีน

ปรามปรามพวกข้าศึกให้ราบคาบนั้นเป็นบุญคุณหาที่สุดมิได้ เกาซื่อเทียน
 ปลดอมจึงตอบว่า กวาทข้าพเจ้ามาทางนี้ จะช่วยฝายนหรือฝายโนน
 ะผลก็คงจะต้องล้มตายด้วยกันทั้งสองฝาย ข้าพเจ้าเห็นว่าฟ้าแถมดิน
 ก็คงจะช่วยพระองค์ให้เป็นเอกราชมีอำนาจปรวบได้ทั่วไปตลอดทั้ง หก
 หัวเมือง ส่วนชะคาเมืองเจ้าในเวตานั้นก็ยากหาขาดไม่ แต่ในอีกไม่ช้าก็คง
 ต้องตกอยู่ในใต้อำนาจของพระองค์ทั้งสิ้น แดการขอชนชั้นบนก็ได้แจ้ง
 ให้เขียน โหงดยุจินหยินทราบทุกประการแล้ว ชนชั้นบนนั้นก็จะขอผิด
 อยู่ต่อไปอีกหกเดือน พอทำศพมารดาแล้วก็จะกลับไปยังเขาเทียนไท่ซัว
 ตามเดิม แต่เขียน โหงดยุจินหยินหายอมไม่ จึงต้องทำสงครามเกี่ยวพัน
 กันอยู่เช่นนี้ แดการที่เขียน โหงดยุจินหยินกัดตงคายโหงดยุจินเบยคนชั้น
 เพื่อจะทำลายชีวิตราชบุณนิ ยังหากถึงเวลาหมดกำหนดอายุของชนชั้น
 นี้ แดทั้งชนชั้นก็เป็นเช่นเดียวกับข้าพเจ้า เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงจะ
 ขอรับประทานเอาตัวชนชั้นนี้ไป พระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้ ได้ทรงฟังเกาซื่อเทียน
 ปลดอมทูลดังนั้น ก็ออกทรงรู้สึกหนักพระทัย เพราะในชั้นแรกทรงคิด
 ว่าเกาซื่อเทียนจะมาช่วย แดบัดนี้กลับเป็นพวกข้าศึกไป เพราะฉะนั้น
 จึงหาได้ทรงไว้สั้งกับเกาซื่อเทียนปลดอม โดยประการใดไม่ ก็มิจุเหตุตั้ง
 ก็ออกก็มีความสงสัยว่า เหตุใดเกาซื่อเทียนจึงจะเอมิติดอำนาจพระผู้ให้
 เล็ดลอดหนีออกจากเขาโหง่ซ่งซัวได้ คิดแล้วก็นับยามบุญจึงได้ทราบว่า
 ปะระอ้วนถั่งจ่าแสงกายเป็นเกาซื่อเทียนมา เมื่อทราบเหตุการณ์ตลอดแล้ว
 จึงกราบทูลพระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้ว่า ตามที่เจ้าเขียนได้แจ้งกราบทูลนั้น
 ก็เป็นการสมควรอยู่ แต่ต้องขอพักก่อนเวลาตรีภคของก่อน หนึ่ง

เจ้าเทียนโตเส่งก็มาจากทางไกล ควรจะประทานโต๊ะเลี้ยงให้เป็นการ
 คู่ขุดบายเสียก่อน แล้วจึงค่อยครัดด้วยเรื่องข้อราชการสงครามคือ
 ภายหลัง พระเจ้าจันช็องเต้ ได้ทรงฟังก็เห็นชอบด้วย จึงโปรดให้
 เจ้าพนักงานจัดโต๊ะเครื่องผลไม้เส่งรามารประทาน เชี่ยนโหงตุยจินหยิน
 ก็เชิญให้เกาซือเทียนปลดอมนั่งโต๊ะเส่งพวยอาหาร เกาซือเทียนปลดอม
 เส่งพวยรามผลไม้ตามความสบาย ก็มจู่เหล็งแต่เห็นเกาซือเทียนปลดอม
 เส่งพวยรามามีโต๊ะวงตัว ก็สัึกคิดให้หน้าเชี่ยนโหงตุยจินหยินแถงของเจียน
 ทราบ คนทงสามก็กรากเข้าจับเกาซือเทียนปลดอม ๆ ดันสับคัหตุคอกก็ได้
 รับแหวกหลังคาค่ายเหาะหนีขึ้นไปบนอากาศ เชี่ยนโหงตุยจินหยิน
 ก็เหาะตามไป พอทงจึงเอาเชื่ออวิเคษฆวางไปมคเกาซือเทียนปลดอม
 คดถงมายังพันคิน ร่างกายก็ถลัมกตายเปเนาะว่นไปคตามเดิม เชี่ยน
 โหงตุยจินหยินก็จับคัวเปาะว่นกระชาดถากเข้าไปในค้าย แถนาคความ
 ขนกราบทูลให้พระเจ้าจันช็องเต้ทรงทราบทงประกกร พระเจ้าจันช็
 ฮ่องเต้ จึงทรงรับสั่งว่า ทวาทกมจู่เหล็งได้ทราบไหวพริบจับฆาคักได้
 เสียก่อนเช่นนเปนการดีมาก หากไม่เปาะว่นก็จะถ้อเอาอำนาจเกาซือเทียน
 มาทำวุ่นวายขนในค้ายเปเนแน่ รับสั่งแล้วก็ โปรดให้เจ้าพนักงานจัดโต๊ะ
 มาประทานพวกแม่ทัพนายกองให้เส่งพวยอาหารตามความสบาย ส่วน
 เปาะว่นนั้น โปรดให้เอาไปฆังไว้ ในกรงเหล็กข้างหลังค้าย

ฝ่ายเชี่ยนหน่าก็ฆ็อเห็นเปาะว่นไปชานานไม่ถลัมมา ก็มีความ
 สงสัยจึงจับยามคดถทราบว่ เมื่อเปาะว่นทำตายพิฆิปถ้อยคาวซุนเป็น
 ไปได้สำเร็จแล้วขงมจครกำเวม ไปช้พระเจ้าจันช็องเต้ อักคด้วย จึงได้

หมดอายุ 30/03/25๖5

ถูกจับขังในกรงเหล็ก เมื่อเขียนหน้าเกกจือทราบดังนั้นแล้ว ก็แจ้งให้เขียนทางหลายทราบ แลถามว่าใครจะเป็นผู้รับอาษาไปแก้ไขแยะอ้วนให้หลุดพ้นจากความอันตรายได้ เขียนตั้งสองเขาระก็รับอาษาจะเป็นผู้ไปแก้ไขให้แยะอ้วนพ้นจากความอันตราย เขียนหน้าเกกจือจึงว่า ถ้าท่านจะไปเราก็มีความยินดี แต่ต้องระมัดระวังตัวให้จงมาก เขียนตั้งสองเขาระก็คำนับลาเขียนหน้าเกกจือ เหาะตรงไปยังค่ายเมืองจีน ครั้นไปถึงค่ายเมืองจีน เขียนตั้งสองเขาระก็กำบังกายเข้าไปในค่าย ทើยค้นหาแยะอ้วนอยู่ช้านาน ก็ยังหาพบไม่ พอได้ยินเสียงคนหัวเราะลั่นดังก็เดินตรงเข้าไป เห็นขนนางนายทหารกำลังนั่งโต๊ะเสวยอาหารกันอยู่ ดูแสดงกิริยาเป็นการรื่นเริงมาก เขียนตั้งสองเขาระก็เดินเตยเข้าไป แลเห็นทัพักแห่งหนึ่ง มีไม้ท้าวกิ่งซาเป็นอาวุธ ก็จำได้ว่าเป็นของเขียนโห่งตุยจินหยิน เขียนตั้งสองเขาระก็เข้าค้นค่อไป พบคำหรบพิไชยสงครามสองฉบับ เขียนตั้งสองเขาระมีความยินดี ทียบเอาคำหรบพิไชยสงครามซ่อนไว้ ในมือเสื้อ แลดูเขียนหนังสือวางไว้ที่บนโต๊ะ เขียนตั้งสองเขาระก็เดินเตยเข้าไปจนถึงหลังค่ายหลวง พบแยะอ้วนคิตอยู่ในกรงเหล็ก พวกทหารที่เฝ้ารักษาแยะอ้วนก็พากันไปดูการเดียงโต๊ะเสวยหมด เขียนตั้งสองเขาระเห็นได้ที จึงทำตายกรงเหล็ก พาแยะอ้วนเหาะตรงมายังเมืองเจ้ได้ แลเล่าเรื่องให้เขียนหน้าเกกจือทราบทุกประการ แลก็ส่งคำหรบพิไชยสงครามให้เขียนหน้าเกกจือทั้งสองเล่ม เขียนหน้าเกกจือจึงตรวจดูในคำหรบพิไชยสงครามทั้งสองเล่ม เห็นคำหรบพิไชยสงครามเล่มที่หนึ่งมีแผนที่ตั้งค่ายโห่งตุยจินเบยคิน แลบอกวิธตรวจดูไชยภูมที่คำหรบที่จะ

หมดอายุ 30/03/2565

ตั้งกาย เถมที่สองมีคาถาเชิญเทพยดาให้มารักษาค่าย แลเรียกดาวต่างๆ ด้วย แคว้นที่จะเจ็กค่ายนั้นห้ามไม่ เมื่อเขียนนำเท็กจอตระจุดคำหรับพิไชยสงครามตลอดทั้งสองเล่มแล้ว จึงพูดกับเขยันทังฮวงเซาะว่า ถ้าเราไม่ได้คำหรับพิไชยสงครามเล่มสามมาแล้ว ก็ยากที่จะตั้งค่ายโหงดูยต้นเบยคั้นให้แตกไปได้ เขยันทังฮวงเซาะจึงตอบว่า การที่จะไปลักเอาคำหรับพิไชยสงครามมาอีกนั้น ข้าพเจ้าจะต้องขอตักทรงดูก่อน แล้วต่างคนต่างถากถัมไปยั้งที่พิถ

ส่วนเขยันทังฮวงเซาะ ครั้นเมื่อเวลาเด็กโตะแล้ว ก็ถากถัมไปยั้งที่พิถ พอนายทหารมาแจ้งว่า บัดนี้เบยฮวงทำตายกรงเหล็กหนีไปได้ เขยันทังฮวงเซาะก็มีความโกรธ คิดอยากใคร่จะลงโทษนายทหารแต่พลทหารที่เฝ้ารักษากรงเหล็กเบยฮวงอยู่นั้นทางต้น ก็มิจุเหล้งจึงห้ามว่า ขอท่านจงดโทษไว้ก่อน เพราะข้าพเจ้าเห็นว่า เบยฮวงหรือคักของเจ้าของด้วยเครื่องพินขนายบูในกรงเหล็ก ถ้าแต่ตัวเบยฮวงผู้เดียวแล้ว โหงดูยจะหนีเด็ดดอดออกไปจากกรงเหล็กได้ นั้นชรอยจะมีพวกเพื่อนมาช่วยแก้ไข เบยฮวงจึงได้หนีเด็ดดอดไปได้ เขยันทังฮวงเซาะจึงเป็นอันแต่ภาคทั้นนายทหารแต่พลทหารเหล่านั้นไว้ครั้งหนึ่ง แล้วเขยันทังฮวงเซาะก็เดินเข้าไปในห้องพิถ เห็นหนังสือวางอยู่ที่บนโตะฉบับหนึ่ง มีใจความว่าข้าพเจ้าเขยันทังฮวงเซาะ ได้มาแก้ไขช่วยเบยฮวงให้หลุดพ้นจากกรงเหล็ก แลขอข้มคำหรับพิไชยสงครามของท่านไปตรวจดูเล่นทางสองฉบับ ขอท่านอย่าได้เอาโทษแก่ทหารที่เฝ้ายามทั้งหลายเลย เมื่อเขยันทังฮวงเซาะได้ทราบข้อความตามจดหมายตลอดแล้ว

มีความซัดใจเขามือตบตบที่บนโต๊ะร้องว่า เชียนตั้งฮ่องเซาะมีความ
 หมิ่นประมาทเรานัก บังอาจเข้ามาช่วยแก่ ไชแป๊ะฮ้วนให้หนีหลุดพ้นไปได้
 แลมีหมายฆ่าตักเขาตำหรับพิไชยสงครามของเราไปด้วย ตัดแ้วคงจะได้
 เห็นฝีมือกันเป็นแน่ คิดแต่จะเขียน โหงลุยจินหยินก็เข้าไปเฝ้ากราบทูล
 พระเจ้าจิ้นซื่อฮงเต้ ให้ทรงทราบทุกประการ แลขอรับอาษาคุมทหารออกไป
 ไปจะจับตัวเชียนตั้งฮ่องเซาะมาประหารชีวิตครั้นได้ให้จึงได้ พระเจ้าจิ้น
 ซื่อฮงเต้จึงมีรับสั่งว่า การที่ท่านจะไปต่อสู้กับเชียนตั้งฮ่องเซาะนั้นก็เป็น
 การที่เด็ดแล้ว แต่ต้องระมัดระวังตัวให้จงมาก เพราะพวกเขาศึกก็คงจะตระ
 เตรียมไวแ่แก่คนท่านเหมือนกัน เชียน โหงลุยจินหยินจึงกราบทูลว่า แม้
 พวกเขาศึกจะมีเดชานภาพสักเพียงใดก็ดี ข้าพเจ้าก็ห้ามความครันคร้าม
 ไม้ จะขอแ่แก่คนเชียนตั้งฮ่องเซาะให้จึงได้ ทูลแต่ดั่งถวายนับตาไป
 แต่งกายซันซึกวาง ถือไม้ทาวงชิงซา คุมทหารเดินตรงไปยังนำเมืองเจ้า
 ให้ทหารร้องทาทายเชียนตั้งฮ่องเซาะออกมาต่อสู้ตองฝีมือกัน นายทหาร
 รักษายามนำความไปแจ้งให้เชียนตั้งฮ่องเซาะทราบทุกประการ เชียนตั้ง
 ฮ่องเซาะแต่งกายซันซึกวางถือวู จะออกไปต่อสู้กับเชียน โหงลุยจินหยิน
 เชียนของเสี้ยนกับเชียนของยาว ถัดคิดตามเชียนตั้งฮ่องเซาะออกไปด้วย
 เชียน โหงลุยจินหยินยืนกรวางอยู่ พอเห็นเชียนตั้งฮ่องเซาะซึกวางออกมา
 เชียน โหงลุยจินหยินจึงร้องไปด้วยเสียงอันดังว่า ท่านเห็นดั่งแะหรือใน
 การที่ประพฤตือทินนาทานให้ผิดไปจากเพศเชียน เชียนตั้งฮ่องเซาะจึง
 ตอบว่า การที่ข้าพเจ้าไปเอาตำหรับพิไชยสงครามของท่านมานั้น จะถือ

ว่าข้าพเจ้าประพฤติกินนาทานยังไม่ได้ เพราะในเวลานั้นท่านไม่ได้
 อยู่ในห้อง แต่ข้าพเจ้าก็เต็มใจหมายขี้นแจ้งให้ท่านทราบทุกประการแล้ว
 กับต้องด้วยกรรมตาของกตการสงคราม เมื่อฝ่ายใดมีกตอุบายหรือเล่ห์
 ทรยศอย่างใด ก็ย่อมจะต้องใช้ไต่ท้วงสืบ ส่วนตำหรับพิไชยสงคราม
 ต้องเล่นนั้น เมื่อกิจของข้าพเจ้าได้ทำเสร็จไปแล้ว ก็จระนำกตค้นไปให้
 ท่านเหมือนกัน ท่านหาสมควรจะกล่าวว่ข้าพเจ้าเป็นผู้ประพฤติกินนา
 ทานไม่ ถ้าเป็นใจของข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าจะนั่งเสียดีกว่า ที่จะมา
 ประจานความตายให้แพร่หลายต่อไป เขียนโหงดูยจินหยินได้ฟังเขียน
 ตั้งดวงเขาระเขาระเขียนดั่งนั้น ก็มีความโกรธจึงขับดวงรำไม้ท้าวกิ่งชา
 เข้าต่อสู้กับเขียนตั้งดวงเขาระเป็นสำมารถ เขียนของเสียนกับเขียนของยาว
 ก็เข้าช่วยเขียนตั้งดวงเขาระรบกับเขียนโหงดูยจินหยิน ๆ ต้านทานกำดัง
 เขียนทงสามไม้ได้กับขวานหนั้น เขียนของยาวขับเสื่อได้คิดตามไปทัน
 จับตัวเขียนโหงดูยจินหยินได้มัดกุมตัวเข้าไปให้เขียนหน้าเก๊กจ้อ ๆ จึงถาม
 เขียนโหงดูยจินหยินว่าเหตุใดเจ้าจึงไม่ปฏิบัติตามบ้ายอำนาจ แต่เมื่อเรา
 เข้าไปเยี่ยมชุนบั้นในค่าย เจ้าบังอาจให้ร่ามสู้รขว้างขวานฟ้าตงมาจะทำ
 ตายชีวิตร์ของเราเจ้าเห็นว่าเป็นการสมควรและหรือ เขียนโหงดูยจินหยิน
 จึงตอบว่า การที่ข้าพเจ้าทำทงนททำไปตามประเพณีของการสงคราม
 เมื่อท่านเป็นผู้ที่ตั้งใจจะทำลายค่ายโหงดูยสันเบียดคนแล้ว ข้าพเจ้าก็จำเป็น
 จะต้องคิดบ้องกนคายนนอย่งของ ที่จะหาว่าข้าพเจ้าคิดเจาะจงทำตายชีวิตร์
 ท่านนทหาสมควรไม่ เขียนหน้าเก๊กจ้อจึงพูดต่อไปว่า บัดนี้เราก็จับท่าน
 มาได้ ถ้าท่านเด็กกอนค้ายโหงดูยสันเบียดคนแต่ปล่อยชุนบั้นเสียแล้ว

พบต่ออายุ 30/03/2565

เราก็จะยอมปล่อยตัวท่านให้กลับไป ท่านยังจะเห็นด้วยหรือไม่ เชียน
 โหงดูยจินหยินจึงตอบว่า การที่ท่านจะกรุณาปล่อยข้าพเจ้านั้นก็เป็น
 พระเดชพระคุณอย่างที่สุด แต่การที่จะให้ข้าพเจ้าเลิกถอนค่ายโหงดูย
 สันเขยตันโดยทันทีนั้นยังไม่ได้ก่อน เพราะว่าสำหรับพิไชยสงครามเต็ม
 ล้ามซึ่งมีคาถาถอนค่ายแฉะฉิมเวทดาถลบนั้นยังอยู่กับเชียนไฮ้แค้เซง หยิน
 เมื่อท่านปล่อยให้ข้าพเจ้าไปแล้ว ข้าพเจ้าก็จะไปเอาตัวสำหรับพิไชย
 สงครามเต็มล้ามมาเลิกถอนค่ายโหงดูยสันเขยตัน ให้ขุนบันหตุคัพนจาก
 ความอันตรายได้ เชียนนำเอกจ้อได้ฟังก็หัวเราะแฉะฉิมเวทดาถลบว่า การที่จะ
 ให้เราปล่อยท่านไปก่อนนั้นก็เปรียบเหมือนหนึ่งกับปล่อยเสือเข้าป่าปล่อย
 ปลาดวงน้ำยากที่จะมีระใจถลบมาหาเราได้ ท่านอย่าพิกแต่งอุบายพูดพ้อ
 ดวงเราเลย เราทราบแต่หัตถ์ของท่านอยู่ทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว แต่
 มิตนเราจะ ต้องทำโทษ ในการที่ท่านขบถบ้ายอำนาจให้รู้สำนักตัวเสียบ้าง
 แฉะฉิมเวทดาถลบให้เมื่อช่วงเขาตัวเชียนโหงดูยจินหยินไปแต่เสียสี่สิบที่ เมื่อช่วง
 จึงเขาตัวเชียนโหงดูยจินหยินมิตเขากับหตุคัพนเสียสี่สิบที่ตามคำสั่ง เชียน
 นำเอกจ้อจึงเรียกเชียนตังฮวงเซาะมากระซิบตัง เมื่อเชียนนำเอกจ้อสั่ง
 การเสร็จแล้ว เชียนตังฮวงเซาะก็คำนับลาเหาะตรงไปยังเขาฮุนกวางตอง
 ครันโกดจะถึงเขาฮุนกวางตองเข้า เชียนตังฮวงเซาะก็จำแดงกายเป็น
 เชียนโหงดูยจินหยินเดินตรงเข้าไปในถ้ำ เชียนไฮ้แค้เซงหยินเห็นเชียน
 โหงดูยจินหยินศิษย์เข้ามาคุกเข่าคำนับ เชียนไฮ้แค้เซงหยินจึงถามว่าการ
 คักตั้งความเป็นอย่างไรบ้าง เชียนโหงดูยจินหยินปดอมก็ตอบว่าข้าพเจ้า
 ได้ตังค่ายโหงดูยสันเขยตันขึ้น แฉะฉิมเวทดาถลบเข้าไม่อยู่ในค่ายได้ห้าวันแล้ว

พบคถาย 30/03/2565

ได้โปรดให้เจ้าพนักงานตรวจดูว่า คนโทษในเรือนจำซึ่งจะต้องประหารชีวิตนั้นมียุติกัน เจ้าของจึงโปรดให้เจ้าพนักงานไปตรวจบาปบุญนักโทษในเรือนจำ เห็นมีจำนวนนักโทษที่จะต้องตายชย้อยร้อยสี่สิบคน

เขียนนำเบิกจ้อจึงว่า เป็นกุศลของชั้นบน จึงบังเอิญให้มีจำนวนนักโทษซึ่งจะถึงกับความตายตรงกับจำนวนที่ต้องการ เพราะฉะนั้นขอได้ขอโปรดรับสั่งให้เจ้าพนักงานถอดพวคนักโทษเหล่านี้ส่งมาให้ข้าพเจ้าด้วย

เจ้าของจึงทรงรับสั่งให้เจ้าพนักงานถอดนักโทษชย้อยร้อยสี่สิบคน มาขอ

ให้เขียนนำเบิกจ้อ ๆ จึงสั่งให้พวคนักโทษเหล่านี้ไปอาบน้ำชำระกายให้สะอาดแล้วให้แบ่งเป็นสี่กอง ๆ ละหกสิบคน กองที่หนึ่งเอาครามทาหน้า

สรวมเสื่อกางเกงเขียว บนเขวผูกตูกพรวนรอบมื่อต้อง้าว กองที่สอง

เอาชาตแดงทาหน้า สรวมเสื่อกางเกงแดง บนเขวผูกตูกพรวนรอบ

มื่อต้อชวาน กองที่สามเอาปูนทาหน้า สรวมเสื่อกางเกงขาว บน

เขวผูกตูกพรวนรอบ มื่อต้อทวน กองที่สี่เอาหมักทาหน้า สรวมเสื่อ

กางเกงดำ บนเขวผูกตูกพรวนรอบ มื่อต้อแฉ เมื่อแต่งนักโทษพร้อมแล้ว

ทงสี่กอง เขียนนำเบิกจ้อจึงประกาศแก่พวคนักโทษว่า เราจะให้พวกเจ้า

เป็นกองนำเข้าไปตีค่ายโห่งถุยสันเบียดัน ถ้าการนั้นสำเร็จแล้ว พวก

เจ้าก็จะพ้นโทษ และจะได้รับรางวัลทั่วกันทุกคน เจ้าอย่าได้มีความ

หวงหวาด จงตั้งใจตีค่ายโห่งถุยสันเบียดันให้แตกไปจนได้ พวคนักโทษ

เหล่านี้ก็มีความยินดี จึงค่านับรบตามคำสั่งของเขียนนำเบิกจ้อทุก

ประการ แล้วเขียนนำเบิกจ้อจึงเอาธงประจำกอง มาตั้งยันต์หมด

ทุก ๆ กัน แต่ให้ประชิดวงคุมนักโทษกองสี่ตัวหกสิบคน ยกไปตีค่ายด้าน

ทิศเหนือ ให้เขียนของเดือนคูนนักโทษของสี่แดงหกสิบคนยกไปที่ค่ายด้าน
 ทิศใต้ ให้เขียนของยาวคูนนักโทษของสี่เขียวหกสิบคน ยกไปที่ค่ายด้าน
 ตะวันออก ให้เขียนตั้งดวงเขาระคูนนักโทษของสี่ขาวหกสิบคน ยกไปที่ค่าย
 ด้านทิศตะวันตก แต่ให้ยกไปพร้อมกัน เข้าวระคิมต์ค่ายโห่งดุยต้นเบยต้น
 เมื่อเวลาสามยามในคืนวันในจึงได้ เขียนทั้งหลายก็ค่านับรบคำสั่งไป
 เตรียมไว้ให้พร้อม ครั้นถึงเวลาสามยามก็พากันเข้าวระคิมต์ค่ายโห่งดุยต้น
 เบยต้นทั้งสี่ด้าน เจ้อองค์เสด็จนำขุนนางขึ้นไปคอยทอดพระเนตรอยู่ที่บน
 หอรับ ส่วนเขียนนั้แตกจอกเหาะลอยคอยตรวจดูอยู่ที่บนอากาศ เมื่อ
 พวกเทพยดาซึ่งรักษาค่ายโห่งดุยต้นเบยต้น แลเห็นข้าศึกยกระคิมเข้ามาตี
 ค่ายทั้งสี่ด้านดังนั้น จึงบันดาลให้เป็นเสียงฟ้าถน แต่ใช้ของวิเศษให้ออก
 ไปต่อสู้กับข้าศึกโดยประการต่าง ๆ เขียนทั้งสี่ใช้ของวิเศษสู้รบด้าน
 ทานเป็นสามารภ พวกทหารนักโทษทั้งสี่ของ ก็ให้ร้องเฝ้าพันเข้าไม่มได้
 ย่อท้อ ครั้นเข้าไปถึงกลางค่ายพบเส้าทรงเขาเส้าหนึ่ง พวกนักโทษทั้งสี่ของ
 ก็เข้าวระคิมกันพันเส้าทรงนั้น รามสูร์ซึ่งรักษาเส้าทรง จึงขว้างขวานฟ้าถนมา
 เกิดเป็นไฟลุกไหม้พวกนักโทษตายสิ้นทั้งสี่ของ เขียนตั้งดวงเขาระเข้าไป
 พบขุนบันหมอบฟูบอยริมกระบือ เขียนตั้งดวงเขาระจึงเอาพิตวิเศษโม่ก
 ตรงลงที่ขุนบันสามครัง ขุนบันกับกระบืออกมส์ตพันชน เขียนตั้งดวงเขาระ
 จึงช่วยพยุงขุนบันให้ ชนขึ้นกระบือ แต่รบเฝ้าพันจะหนีออกไปจากค่าย
 พอพบเทพารักษ์เข่าองค์หนึ่งช้อยเหตงเข่าตักหน้าไว้ แลได้เข้าสู้รบกันเป็น
 สามารภ เทพารักษ์ของคณันค่านก้านกำลังเขียนทั้งสี่องมิได้ จึงปล่อย
 สุนัขเข้าไล่กัดเขียนทั้งสี่อง สุนัขเข้ากัดเขาที่ตาเขียนตั้งดวงเขาระล้มตง

ซุนปิ่นจึงหันกลับมาหากระบี่พันลั่นกั๊ก ๆ ก็อันตระธานสูญหายไป ซุนปิ่น
 ช่วยพยุงเขียนตั่งฮวงเซาะให้ ซุนชีกวาง พากลับมายังเมืองเจ้า เมื่อเจ้าฮ่อง
 ทอดพระเนตรเห็นซุนปิ่นกลับมาได้ ก็มีพระไทยชื่นชมยินดียิ่งนัก แต่
 เขียนตั่งฮวงเซาะมีอาการบวดยในยามมาก เจ้าฮ่องจึงโปรดให้นายทหาร
 พยุงเขียนตั่งฮวงเซาะไปยังทัพ ก็ซุนปิ่นก็คำนับขอบบุญคุณเจ้าฮ่อง ๆ จึง
 ราบลั่งว่า การที่ท่านพ้นจากโกลาไลมาได้นั้น เหมือนหนึ่งหลงเมืองเจ้ายังคง
 มีอยู่ ข้าพเจ้ามีความยินดียิ่งนัก ส่วนมารดาของท่านซึ่งบวดยอยู่นั้น
 บคนได้ถึงแก่กรรมเสียแล้ว ท่านจึงรีบไปเยี่ยมศพมารดาเสียก่อนเถิด
 ซุนปิ่นได้ทราบวามารดาถึงแก่กรรม ก็มีความเศร้าโศกเป็นอันมาก จึง
 ทอดตาเจ้าฮ่องไปยังทัพของตน ครั้นเมื่อซุนปิ่นไปถึงเรือนแฉเห็นศพ
 มารดาเข้า ก็ร้องไห้คร่ำครวญถึงมารดา เมื่อค่อยวាយความโศกแล้ว
 ซุนปิ่นจึงถามซุนเอียนว่า เมื่อก่อนยาจะถึงแก่กรรมนั้น ได้สั่งไว้ว่าอย่างไร
 บ้าง ซุนเอียนก็บอกว่าย่าหาได้สั่งประการใดไม่ เป็นแต่เมื่อได้ทราบว่า
 อาเข้าไปตกอยู่ในค่ายโหลงยี่ตันเบยตนแล้ว ย่าของซุนได้คาเดียว
 ก็ขาดใจตาย ซุนปิ่นได้ฟังก็ยังมีความอาลัย กลับร้องไห้คร่ำครวญถึง
 มารดา ตั้งแทบว่าจะไม่ดำรงชีวิตต่อไปได้

ฝ่ายเขียนนำเด็กจื่อเหาะเตนดอยยอบนอากาศ เห็นเทพยดาเข้า
 คอปลั่งกับเขียนทั้งสามเป็นสามารถ เขียนนำเด็กจื่อจิ่งเหาะเตนตงยังโรง
 พิริ ข่านมนตรีเชิญเทพยดากลับ ตามคำหวั่นพิไชยสงครามเต็มสาม
 เทพยดาทั้งหลายก็พากันกลับขึ้นไปสู่สวรรค์ตามเดิม เขียนทั้งสามก็
 พากันขึ้นไปบนโรงพิริ คำนับเขียนนำเด็กจื่อจิ่งแล้วจึงมีคำสั่งให้เขียนเหล่านั้น
 เด็กกลับไปยังเมืองเจ้าหงตั้ง

หมดอายุ 30/03/2565

ส่วนเขียนไ้แต่เซ่งหยิน มีความขัดเคืองเขียนโหงดยจินหยิน ว่ามาลักเอาคำหรับพิไชยสงครามเล่มสามไป แต่เมื่อมาหวนคิฉินชักว่า เขียนโหงดยจินหยินศิษย์ณ แต่ก่อนร่อนไว้ก็ได้เคยประพฤติกิฉิน โหวทแห่งเราไม่ แต่บัดนี้เป็นไฉนจึงได้ประพฤติด่วงเติมดักยคำของเรา เช่นนี้ เมื่อเกิดมีข้อสงสัยจึงจับยามตูกัทราบชาติว่า เขียนนำเก๊กจือไว้ ให้เขียนตั้งซองเซาะปดอมเป็นเขียนโหงดยจินหยินมาดวง เอาคำหรับพิไชยสงครามไป เมื่อเขียนไ้แต่เซ่งหยินได้ทราบเช่นนั้นแล้ว ก็มีความโกรธเคืองเขียนนำเก๊กจือเป็นอันมาก จึงเรียกเขียนศิษย์ตงยี่สิบสามมาประชุมพร้อมกัน แด่เอาให้ทราบความทุกประการ เขียนไ้แต่เซ่งหยิน จึงสั่งให้เขียนตั้งซองยี่สิบสามคนหากระดาษ แล้วเขียนไ้แต่เซ่งหยินทวนซ้ำราชศัพท์าศิษย์ตงยี่สิบสามคนหากระดาษตรงไปยังเมืองเจ้ ครั้นถึงนำเมืองเจ้แต่เห็นค่ายโหงดยจินหยินตั้งวางเปล่าอยู่ ก็ทราบว่เขียนนำเก๊กจือเอาคำหรับพิไชยสงครามของคนมาทำตายค่ายเสียแล้ว ในทันใดนั้นก็เห็นเขียนนำเก๊กจือกับเขียนตงยี่สิบสามกำลังจะออกจากค่ายโหงดยจินหยินเขียนไ้แต่เซ่งหยินจึงสั่งให้ ศิษย์ตงยี่สิบสามคนล้อมเขียนนำเก๊กจือกับเขียนตงยี่สิบสามเข้าไว้ เขียนนำเก๊กจือเห็นเขียนไ้แต่เซ่งหยินสั่งให้ศิษย์ล้อมตอมตนแถมตีหน่าซนเคือง เขียนนำเก๊กจือจึงทำเป็นยอมแยมแล้วถามไปว่าท่านอาจารย์ไปไหนมาหรือ เขียนไ้แต่เซ่งหยินจึงตอบว่าข้าพเจ้ามากิจที่หวัดคิดตามผู้ร้าย ซึ่งได้ไปพ้อดวงเอาคำหรับพิไชยสงครามของข้าพเจ้ามา ท่านได้เห็นมันมาทางนบวงหรือไม่ เขียนนำเก๊กจือจึงตอบว่า ขรรคมดาบการสงครามก็ยอมต้องใช้ก็ตอบายเช่นนี้อยู่เสมอ

หมดอายุ 30/03/2565

หาใช่เป็นการแปลกแปลตตามประเพณีของกตศึกษามาแต่เดิมไม่ เขียน
 ใช้แต่เชิงหยินจึงถามว่า เหตุใดท่านจึงจับเอาเขียน โหงดูยจินหยินศิษย์
 ของข้าพเจ้าเอาไปส่งโทษให้ได้ความเจ็บอายดังนี้ เขียนหน้าแก้จ้อตอบ
 ว่าเมื่อข้าพเจ้ามาถึงเมืองเจ้ได้ให้เขียนของยาวถ้อยบายอำนาจไปเรียกเขียน
 โหงดูยจินหยิน เพื่อจะได้พูดจาโต้เถียงให้เป็นการเรียบร้อยด้วย
 กันทงสองฝ่าย เขียน โหงดูยจินหยินชิตชันทมิได้ ไปหาข้าพเจ้าถามคำสั่ง
 เมื่อข้าพเจ้าจับตัวเขียน โหงดูยจินหยินได้ ข้าพเจ้าจึงให้ต้อยตีลิมตี
 เพื่อให้เข็ดหลาบ และจะได้ไม่ประพฤตชิตชันทอำนาจอีกต่อไป ถ้า
 ข้าพเจ้าไม่เห็นว่าเป็นเขียน โหงดูยจินหยินเป็นศิษย์ของท่านแล้ว ข้าพเจ้าก็คง
 จะประหารชีวิตเขียน โหงดูยจินหยินเสียเป็นแน่ เขียนใช้แต่เชิงหยินจึง
 ตอบว่า การที่เขียน โหงดูยจินหยินดูท่านไม่ได้ท่านจับเอาตัวไปได้นั้น
 ถ้าท่านประหารชีวิตเขียน โหงดูยจินหยินเสีย ข้าพเจ้ายังจะมีความยินดี
 มากกว่าการที่ท่านตีประจานเขียน โหงดูยจินหยินเช่นนั้น แต่คำที่ท่านกล่าว
 ว่าเขียน โหงดูยจินหยินประพฤตชิตชันทอำนาจไม่ไปหาท่านตามคำสั่งนั้น ใน
 การเขียนข้าพเจ้าไม่เห็นว่าเป็นเขียน โหงดูยจินหยินมีความผิด เพราะในระหว่าง
 เวลาสงครามใคร ๆ ก็ย่อมจะต้องรักษาตัวด้วยกันทุกคน แต่บายอำนาจ
 นั้นอาจมีผู้ทำปดอมชนก็ได้ ถ้าเขียน โหงดูยจินหยินเข้าไปหาท่านที่ใน
 เมืองเจ้ เมื่อไปเกิดอันครวญชันทท่านก็จะกล่าวว่าเป็นเพราะ โดยกตอุบาย
 เขียน โหงดูยจินหยินหาได้ ใคร่ครองเหตุการณ์ให้เลื่อยคไม้ ดังเช่นท่านใช้
 ให้เขียนตงฮวงเฮาะไปตีเอาตำหรับพิไชยสงครามของข้าพเจ้าเหมือนกัน

แล้วท่านกลับว่าเป็นแบบของกตยพัทธ์ เมื่อการเป็นเช่นนั้นท่านจะหาว่า
 เขียน โหงถยจินหยินประพฤติกษัตริชนอำนาจของฝ่ายอย่างไรได้ แต่การที่
 ท่านมาช่วยขุนบันประพฤติกษัตริชนอำนาจฟ้าแดดดินเช่นนี้ ท่านเห็นว่าเป็น
 การสมควรจะหรือ เขียนนาเกกจ้อจึงตอบว่าขุนบันทำการกษัตริชนอำนาจ
 ฟ้าแดดดินก็จริงอยู่ แต่ทำโดยความซื่อสัตย์กตัญญู ถึงฟ้าแดดดินก็ยอม
 แบ่งเบาให้เหมือนอกัน ควรเวาท่านทกโทษเป็นเขียนยอมต้องประกอบ
 ด้วยความเมตตาจักรี ควรไถ่เกลี้ยให้เป็นการเรียบร้อยด้วยกันทั้งสอง
 ฝ่ายจึงจะชอบ นี่ท่านกลับใช้ให้เขียน โหงถยจินหยินมาจัดตั้งค่าย
 โหงถยต้นเบยต้นขน เพื่อจะทำลายชีวิตรชุนบันนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็น
 การร้ายแรงมากอยู่หาสมควรที่ท่านจะทำไม่ เขียนใช้แค่เซงหยินจึงตอบว่า
 ท่านเลือกเอาแต่ความดีชุนมากถ้าว เพื่อจะให้คนทั้งหลายนิยมว่าท่านเป็น
 ผู้เมกใจคงอยู่ในพรหมวิหารดี เรื่องการที่ขุนบันประพฤติกษัตริชนข้าพเจ้า
 ได้เป็นผู้ตักเตือนแต่ไถ่เกลี้ย เมื่อครั้งขุนบันไปช่วยเมืองเขียนรบกับ
 เมืองจินมาครั้งหนึ่งแล้ว จนถึงกับไทเซียงเจกุนเรียกเขียนของเสียน
 ขึ้นไปให้มาห้ามปรามขุนบันอย่าให้ประพฤติกษัตริชนอำนาจฟ้าแดดดิน ขุนบัน
 ก็หาเชื่อฟังไม่ ก็เมื่อขุนบันเป็นคนชั่วแต่อาจารย์ของตนก็ยังไม่เชื่อฟัง
 เมื่อความประพฤติกษัตริชนชั่วร้ายเช่นนั้น ถ้าขุนบันตายเสียคนเดียวก็
 ยังจะดีกว่าทำให้เขียนทั้งหลายพลอยได้รบความเดือดร้อนมากไปด้วย เมื่อ
 ท่านเห็นว่าข้าพเจ้าทำการไม่ถูก ก็จึงมาค่อสู้ผมอกันเถิด พุดแล้วเขียน
 ใช้แค่เซงหยินจึงเอาไม้เอี๊ยะเข้าค่อสู้กับเขียนนาเกกจ้อเป็นสามารถ เขียน
 ของเสียนแต่เขียนของยาวอกับแป๊ะอ้วน เข้าสู้รบกับศิษย์เขียนใช้แค่เซงหยิน

ทั้งยลืบตำคนต่างก็ใช้ของวิเศษเขาคอด้ ซึ่งกันแถกัน เขียนของเสียนกับ
 เขียนของชาวคานทานณมอพวกเขียนเหถ่านนมได้ ก็พากันทงเตือแถกวาง
 แทรกแผ่นดินหนีไป เขียนทงยลืบตำคนก็พากันห้อมล้อมจับตัวแปะอ้วน
 แถเตือกับกวางซึ่งเป้นพาหนะของเขียนทงสองได้ จึงตั้งไปยงค้ายเมืองจีน
 เขียนของเสียนแถเขียนของยาวครนกล้อมมาถึงค้ายเมืองเจ้ ถักำความ
 ไปทูลให้เจ้อองทรวงทราบ เจ้อองจิงทรวงรับสั่งว่าเขียนตั้งฮวงเซาะก็
 บัวยตา ชุนบั้นเถ่ากักลับไปเยี่ยมศัพมารตยยังบ้าน เราจะได้ ไครยกไป
 ช่วยเขียนนำเกกจ้อได้ เขียนของเจียนจิงทูลว่ากรเว้องศัพนคกรจะ
 เขาไวจคคตเมือภายหลังก็ได้ แต่การที่เขียนนำเกกจ้อถูกเขียนไฮ้แต่
 เรงหยินถ้อมโวนนเป้นการคัมชุนนัถ ขอไต้อองจงโปรดให้เจ้าพนักงาน
 รับไปเชิญชุนบั้นมา โดยเร็วเถิด เจ้อองก็ทรวงโปรดให้เจ้าพนักงานไป
 เชิญชุนบั้นมา พอชุนบั้นมาถึงเจ้อองก็ทรวงรับสั่งเถ่าเว้องเขียนนำเกกจ้อ
 ให้ชุนบั้นฟังทุกประการ ชุนบั้นก็ถวายค่านับตาชุนนัถกระมือเหาะไปกับ
 เขียนของเสียนแถเขียนของยาว พอแถเห็นเขียนไฮ้แต่เซงหยินกับคิษย
 ถ้อมเขียนนำเกกจ้ออย ชุนบั้นก็พนผาเขาไปได้สู้รบกับเขียนทงหลาย
 เป้นตำมารถ เขียนไฮ้แต่เซงหยินเห็นว่าพวกคิษยจะทานกำดั่งแถณมอ
 ชุนบั้นนมได้ ก็พากันดำถอยเข้าไปในค้ายเมืองจีน เขียนไฮ้แต่เซงหยิน
 เขาเฝ้ากรวบทูตพระเจ้อจันซีฮ้องเต้ ให้ทรวงทราบพฤติเหตุทุกประการ
 พระเจ้อจันซีฮ้องเต้ทรวงพระปราโมทย ในการที่เขียนไฮ้แต่เซงหยิน กับ
 เขียนคิษยทงหลายได้มาช่วยในการสงครามครวณนเป้นอันมาก แถทรวง
 รับสั่งให้เจ้าพนักงานจิตต ให้เขียนทงหลายพักตามถ้อมคกร

หมายเหตุ 30/03/2565

ฝ่ายเซียนนำเด็กจ้อเมือกกลับมาถึงเมืองเจ้า เจ้าองค์เสด็จออก
 มาทรงต้อนรับจนถึงนอกประตูเมือง เซียนนำเด็กจ้อคำนับขอพระเศ
 พระคุณเจ้าองค์เป็นอันมาก เมื่อพากันกลับเข้าไปถึงในเมืองแล้วเซียน
 นำเด็กจ้อจึงไปเยี่ยมเซียนตังฮวงเฮาะ เซียนนำเด็กจ้อครวญดูเห็นว่า
 แก้วตาข้างขวาของเซียนตังฮวงเฮาะยังดีอยู่ จึงหยิบยาวิเศษออกมา
 กระจายกับนาฬิน แล้วเอายาหยอดลงที่นัยตาของเซียนตังฮวงเฮาะทั้งสองข้าง
 โดยอำนาจยาวิเศษเซียนตังฮวงเฮาะก็คลายความเจ็บปวดลงทันที ภาย
 ในวันหนึ่งตาข้างขวาก็หายเป็นปรกติดังเก่า

ส่วนเซียนไฮ้แต่เซ่งหยินก็มีความวิตกกังถึงเซียนโหงดุยจินหยินซึ่ง
 ตกอยู่ในค่ายเมืองเจ้าเป็นอันมาก แลคิดได้บายอย่างหนึ่ง จึงเรียก
 เซียนโบายฮวงจินหยินหนึ่ง กับเซียนฮวยเหั่งงจินหยินหนึ่ง มากะชิบ
 สั่งให้ทราบบายนั้น พอเวลากลางคืนเซียนทั้งสองก็เหาะตรงไปยังค่าย
 เมืองเจ้าแต่เห็นค่ายเมืองเจ้าเงียบสงัด เซียนโบายฮวงจินหยินกับนาคาให้
 เป็นลมพยุพัด เซียนฮวยเหั่งงจินหยินกับนาคาเดินไฟติดค่ายเมืองเจ้าจน
 พอกทหารที่ในค่ายก็พากันช่วยดับไฟด่วนวาย เซียนทั้งสองเห็นไต
 จึงตอบเข้าไปข้างหลังค่าย แก่ไซ้เซียนโหงดุยจินหยินให้หลุดพ้นจาก
 เครื่องพันธนาการหนีเหาะหนีกลับมายังค่ายเมืองเจ้าได้

เมื่อเซียนนำเด็กจ้อเห็นไฟติดค่ายจนกำลังลมพยุก็ตกใจ จึง
 เขาพัดวิเศษโบกไป ไฟแลดมพยุก็สงบลงหายไปในทันที พอพวก
 ทหารมาแจ้งว่า เซียนโหงดุยจินหยินหนีไปได้ เซียนนำเด็กจ้อก็ทราบว่
หมตอายุ 30/03/2565
 คงจะเป็นอุบายของเซียนไฮ้แต่เซ่งหยิน ไซ้ให้ศิษย์มาแก่ไซ้เขาเซียนโหง

ตุงจินหยินไปเปนน้ เซียนนำเกกจ้อจึงพูดกับเซียนมอด้ยว่า ข้าพเจ้า
 มีความวิตกด้วยประจันยังคิตอยู่ณะค้ายเมืองจีน ท่านอย่าได้เห็นแก่
 ความดำมากเลย จึงไปช่วยแก้ไขให้ประจันรอดพ้นด้วยเถิด เซียน
 มอด้ยก็คำนับรับคำตั้งมาเตรียมกายจะไป เซียนของเตี้ยนกับเซียน
 ของยาว จึงบอกกับเซียนมอด้ยว่าเสื่อกับกวางของข้าพเจ้ายังคิตอยู่ใน
 ค้ายเมืองจีน ถ้าท่านไปพบเข้าแล้วก็ขอโปรดช่วยส่งเคราะห์พามาด้วย
 เซียนมอด้ยรับคำแล้วเหาะตรงมายังค้ายเมืองจีน ครั้นถึงค้ายเมืองจีน
 ก็เส็คคาถากำบังกายเดินเข้าไปในค้าย พอได้ ยืนเส็งคนร้อง โหย ๆ ก็
 เดินตรงเข้าไป แต่เห็นเซียนโหงตุงจินหยินกำลังตีประจันอย่างสาหัส
 แต่มวู่ที่จะแก้ไขอย่างไรได้จำเป็นจะต้องกลับ พอเดินถนัดออกมาได้
 ครึ่งทางเห็นเสื่อกับกวางขงอยู่ในกรงเหล็ก เซียนมอด้ยเส็ดาะกุญแจ
 หุดก็เบ็ดกรงพาสัตว์ทั้งสองเหาะกลับมายังค้ายเมืองเจ้ และแจ้งให้
 เซียนนำเกกจ้อทราบทุกประการ

เมื่อชุนปิ่นได้ ยินว่าประจัน ถูกเซียนโหงตุงจินหยินค้อย่างสาหัส
 ก็มีความขจัดใจ จึงบอกกับเซียนนำเกกจ้อว่ากรทประจันของถก
 ไถยตรงนิกเพราะมาช่วยข้าพเจ้า เพราะฉนั้นข้าพเจ้าจำเป็นจะต้อง
 ขออาสาไปแก้ไขประจันมาให้จงได้ พุดแล้วกิตาเซียนนำเกกจ้อ
 ขนขิกระบือถองแห่งองกตรงไปยังค้ายเมืองจีน พอชุนปิ่นเดินผ่าน
 นำค้ายโหงตุงจินเบยคั้นไป พวกค้ายต้องร้อยลี้สิบคน ก็ออกมาห้อม
 ล้อมรวงทวงชีวิตกรแก่ชุนปิ่น ๆ จึงตอบว่า ซึ่งพวกเจ้าทั้งหลายมาค้อง
 ไถยค้ายอยู่ในค้ายโหงตุงจินเบยคั้นทงน ก็เพราะเซียนโหงตุงจินหยิน

หมดอายุ 30/03/2565

เป็นคันเหตุ เจ้าจงตามเราไปจะได้ทวงเอาชีวิตของเจ้าจากเข็ญ โทง
 ดุยจินหยิน พวกบ่ค้าก็ตามซุนปิ่นไป ครั้นซุนปิ่นไปถึงหน้าค่ายเมืองจิน
 พวกทหารรักษานำค่ายเห็นซุนปิ่นขี่กระบือมาแต่ผู้เดียว จึงนำความ
 เข้าไปบอกให้เจียงห้าทราบ เจียงห้าจึงให้กองเจียนออกไปต่อสู้กับ
 ซุนปิ่น กองเจียนแต่งการส่งรวมเกราะธนูมาถึฮวาอู้ออกไปยังหน้าค่าย
 แต่เห็นซุนปิ่นจึงร้องถามไปว่าท่านมาด้วยกิจอันใด หรือจะมาสู้รบกับ
 ข้าพเจ้าก็จงบอกไปเถิด ซุนปิ่นจึงตอบว่า ข้าพเจ้าจะมาแก่ไซ้แป๊ะฮ้วน
 ให้พ้นจากไทย ถ้าท่านปล่อยแป๊ะฮ้วนมาให้โดยดีแล้ว ก็จะไม่ม้เหตุ
 การสิ่งใด มิฉนั้นข้าพเจ้าจะทำให้ได้รบความเดือดร้อนหมดทั้งค่าย
 ของเจียนได้ฟังก็หวาดระแวงด้วยเสียงอันดัง แดพุดว่าถ้าท่านรับรองกระบือของ
 ข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าก็จะส่งแป๊ะฮ้วนให้ตามความประสงค์ของท่าน ซุนปิ่น
 ได้ฟังก็ขัดใจ จึงขี่กระบือเข้าพบของเจียนด้วยกระบือ ของเจียนคง
 กระบือของเขาคือสู้กับซุนปิ่นเป็นลำมารถ ส่วนกิมจูเหล่งนั้น ไปแจ้งให้
 เข็ญไฮ้แต่เซงหยินทราบ ว่า ซุนปิ่นมึงอาจขี่กระบือเข้ามาร้องทาทาย
 ยังหน้าค่ายแต่ผู้เดียว เกรงว่าซุนปิ่นจะมีกลอุบายอะไรสักอย่างหนึ่งเป็นแน่
 เข็ญไฮ้แต่เซงหยินจึงตอบว่า เจ้าจงไม่ช่วยของเจียนรบเถิด เมื่อเหลือ
 สติกำลังเราจึงจะออกไปช่วย กิมจูเหล่งก็ขึ้นขี่ควางออกไปหน้าค่ายเห็น
 ของเจียนกำลังสู้รบอยู่กับซุนปิ่น ก็ขี่ควางตรงเข้าไปช่วยของเจียน
 ซุนปิ่นเห็นว่าจ้ะค้ำทานกำลังนายทหารทั้งต้องมิได้ ก็รีบขี่กระบือหนี
 แต่เดยหายตัวไป คงแต่เห็นแต่กระบืออันนึ่งยู่ ของเจียนจึงเข้าจับเอา
 กระบืออนั้นไว้ แดพุดกับกิมจูเหล่งว่า เพราะซุนปิ่นทานกำลังเราทั้ง

สองมีได้ จึงได้กำบังกายเขาแต่ชั่วคราว พุดแตกจึงกระโดดกลับเข้า
ไปในค่าย

อนึ่งขณะเมื่อชนบับรบอยู่กับของเจียนหนั้น เจียงห่าแดงไปเห็นว่า
ชนบับฉวพทททเข้ามามากทางหนึ่ง เจียงห่าจึงแต่งกายสรวมเกราะ
ขึ้นมาเขารบกับชนบับเป็นสามารท ชนบับทานกำลังเจียงห่ามได้คักบาง
กายหายตัวไปทั้งแต่กระบือไ่ว่ เจียงห่าจึงจับกระบือจกกลับเข้ามาใน

คายน พอประจวบของเจียนกบกับมจเหตงจึงกระบือเขามาด้วยเหมือนกัน
กันทั้งสองก็เอาความทได้ต่อสู้กับชนบับตรงกันทั้งสองฝ่าย ของเจียน
จึงว่าการเรื่องนั้นก็เป็นอย่างที่จรรยอยู่ ถ้ากระนั้นจะมีเกิดมีชนบับขึ้นสอง

คนหรือ เจียงห่าจึงตอบว่าจะเป็นอย่างไรก็ตามเรามาฆ่ากระบือทั้งสอง
เสียก็แล้วกัน พุดแตกก็ชักกระบือออกพันกระบือทั้งสอง กระบือทั้งสอง
ก็หาเป็นอัตรายไม่ กลับโหดโผนโจนไล่พวกไพร่พดแตกคืนไปทั้ง

คายน โทษนี้โดนเกิดมีกระบือขึ้นอีกหลายสิบกระบือเขาวังไล่ชีวิตพวก
ไพร่พดแต่สิ่งของทั้งหลายเสียหายยับย้อยไปเป็นอันมาก ส่วนพวกมีศำจ
ก็เข้ากัตุ่มรุมร้องทวงชีวิตจากเซียนโหงดูยจินหยินเป็นอดมาน เซียน

โหงดูยจินหยินมีความตกใจ จึงวิ่งหนีไปหาเซียนไฮ้แต่เซ่งหยิน
ให้ช่วย ชนบับเห็นได้ทักตรงเข้าแถมดบระอ้วนพาเหาะหนีขึ้นไปคอยดู
อยู่บนอากาศ เซียนไฮ้แต่เซ่งหยินไดยนเลี้ยงไพร่พดในค่ายแตกคืนของ

กันวุ่นวาย เซียนไฮ้แต่เซ่งหยินก็เดินออกมาดูเห็นกระบือเข้าไล่ชนพวก
ทหารเป็นอดมานอยู่ เซียนไฮ้แต่เซ่งหยินจึงเอาเชือกพิเศษขว้างไป เชือก

หมดอายุ 30/03/25๖๕

นั้นกบับคาตเป็นสายตะพายหลายสิบตะพาย และเขาร้อยจุมกระบือผูกไว้

ทุก ๆ กระบือ เขียนใช้แต่เซ่งหยินจึงเอาพิศวิเศษ โบกไป กระบือเหล่านั้น
ก็อันตระขานสัญญาหายไปหมด พวกไพร่พลก็สงบปรกติตามเดิม
แม้ระอ้วนจึงร้องไปว่า ข้าพเจ้าขอตาท่านก่อนท่านทั้งหลายจงอย่าให้เป็น

คู่ชเถิด เขียนใช้แต่เซ่งหยินแตงขึ้นไปบนอากาศเห็นขุนบันชักระบือกับ
แม้ระอ้วนลอยอยู่บนอากาศเขียนใช้แต่เซ่งหยินมีความขจัดใจ รับขึ้นที่
ราชสีห์เรียกศิษย์สืบลิ้น เหาะขึ้นไปพบกับขุนบันชับนอากาศ

ฝ่ายเขียนนำเอกจิวตักถึงขุนบันชั ไปติดตามแม้ระอ้วนตั้งแต่
เวลาดกต่างวันจนเที่ยงคืนแล้วยังหาเห็นกลับมาไม่ จำเป็นจะต้องติดตาม
ขุนบันชัไปให้ทราบเหตุร้ายดีจึงจะได้ พุดแล้วก็ชวนเขียนทั้งหลายเหาะ

ตรงไปยังค่ายเมืองจิ้น ครั้นถึงนำค่ายเมืองจิ้นเห็นขุนบันชักำลังรบอยู่กับ
เขียนใช้แต่เซ่งหยิน เขียนทั้งหลายก็ต่างคนต่างใช้ของวิเศษเข้าต่อสู้
ซึ่งกันแต่กันดูเป็นการมหัศจรรย์มาก พวกทหารในค่ายเมืองจิ้นพากัน

ตมำพอฆองกลองให้ร้องกึกก้องไปทั้งค่าย เพื่อตั้งใจช่วยเขียนใช้แต่
เซ่งหยินให้ใหม่ไชยชนะ แก่ข้าศึก พระเจ้าจิ้นชัฮ่องเต้ทรงทอดพระเนตร
เขียนรบกันจนเพ็ดเตลิดแต่มรบตั้งว่า เราได้เคยเห็นการยุทธ์ในพน

แผ่นดินก็ยังหาสู้กันเท่าเทียมกับเขียนรบกันที่บนอากาศไม่ เมื่อเขียน
ทั้งสองฝ่ายได้ยินเสียงตมำพอฆองกลอง แลพุดทหารให้ร้องเอิกเกริกตั้ง
หนักยังมีใจสู้รบเป็นสามารถ ขุนบันชัเห็นว่าการที่แก่เขาแม้ระอ้วนมาได้นั้น

ก็เป็นการได้เปรียบอยู่แล้วไม่จำเป็นจะต้องสู้รบรบเคียวอีกต่อไป จึงเอา
ธงของก๊อบกซันกับนิตาตเป็นแสงสว่างเข้ากนกต่างไว้ เขียนนำเอกจิว
กับเขียนทั้งหลายทราบในท้องที่ที่พากันถ่าดอยกลับเข้าเมืองเจ้ เขียน

หมดอายุ 30/03/2565

วายน กองทพทช่มกัฎกเขาคัดเอาเมืองโต โดยง่าย พระเจ้าจันช้อยองค์
 ก็ทรงเห็นชอบด้วยจึงทรงรับสั่งกับเจียงหัวว่า ถ้าท่านอาจารย์จะตั้ง
 ประสงค์ตั้งอินโตก็จงรับจัดให้โตทนกับความปลอดภัย เมื่อเขียนมอสุด
 ได้ฟังข้อความตลอดแล้วก็รีบเสด็จออกหาะตรงกลับไปยังเมืองเจ้ จึง
 นำข้อความเหล่านั้นแต่ให้เขียนนำเกกจือทรวบททุกประการ เขียนนำเกกจือ
 จึงว่า เมื่อเราโตทรวบทถอบายของข้าศึกก็ก่อนเช่นเราก็อจะคิดต้านทาน
 ได้ แต่พดทหารในเมืองเจ้นอยนก็ยังไม่เป็นทมิ้นใจว่าจจะต่อสู้กับพวก
 ข้าศึกได้หรือไม่ เขียนตั้งฮวงเซาะได้ ยินดงนั้นจึงตอบว่าข้าพเจ้าจะไม่
 ขวอนเพื่อนเขียนทมิ้นผมขอเขมแข็งแต่ประกอบไปด้วยของวิเศษต่าง ๆ จะได้
 มาช่วยกำลังกอทพอกแรงหนึ่ง เขียนนำเกกจือได้ฟังก็มีความยินดี
 จึงให้เขียนตั้งฮวงเซาะรับไป เขียนตั้งฮวงเซาะคำนับตาหาะตรงไป
 ยังเขาได้เซาะซัว จึงบอกให้เขียนไซฮวงเซาะน้องชายทรวบท เขียนไซ
 ฮวงเซาะมีความโกรธว่า เขียนไซแต่เซ่งหยินทำให้พี่ชายของตนเสีย
 จักญไปข้างหนึ่ง เขียนไซฮวงเซาะจึงชักชวนเพื่อนเขียนได้ออกสืบส่อง
 คน คือ เขียนมนเซียงหนึ่ง เขียนเนยฮวยหนึ่ง เขียนเตยไฮหนึ่ง
 เขียนเพ็กฮวดหนึ่ง เขียนเซียงเฉียวหนึ่ง เขียนเต็กมายหนึ่ง เขียนยงกิว
 หนึ่ง เขียนฮวนฮอกหนึ่ง เขียนเซียงบวยหนึ่ง เขียนกงเตงหนึ่ง เขียน
 ฮอกไฮหนึ่ง เขียนควเท่าหนึ่ง แลต่างก็ตระเตรียมของวิเศษพร้อมด้วยกัน
 ทุก ๆ คนแล้วก็รีบหาะตรงมายังเมืองเจ้

ฝ่ายจิ่วเซ็งนายทหารกำกับรักษายาม เห็นเขียนตั้งฮวงเซาะพา
 เขียนทงหลายหาะตรงมาดงนั้น ก็นำความไปทูลให้เจ้ช้อยทรงทรวบท

หมดอายุ 30/03/2565

เจ้าของกับเขียนนำเกจจ้อ ก็เสด็จออกไปเชิญเขียนทงหลายเข้ามาในเมือง แดจกทอนส้มควรให้หนึ่ง เจ้าของจึงโปรดให้เจ้าพนักงานจิตโต๊ะ เกรียงแจมาเตยงเขียนทงหลาย เมื่อเสด็จการเตยงแล้ว เขียนนำ เกจจ้อจึงพูดขึ้นว่า การททานทงหลายมาทงน ก็เพอจะช่วยเมืองเจ้าให้พ้นจากความอันตราย แดบดินไคทราวว่า เมืองจันจะตอบแต่งกลอุบายเข้าตเมืองเจ้า ท่านทงหลายจะเห็นอุบายคิดของกันประการใด เขียนทงหลายก็ตอบว่า สุดแล้วแต่ท่านจะเห็นสมควร เมื่อท่านมีคำสั่งให้ทาประการใด พวกข้าพเจ้าก็จะพยายามทำตามคำสั่งของท่าน จนกว่าจะหมดสติกำลังที่จะทำได้ เจ้าของจึงทรงรับสั่งว่า การททานเขียนทงหลาย มีความเชื่อเพอแก่ข้าพเจ้าทงนเป็นบุญคุณหาที่สุดมิได้ ข้าพเจ้ามีความชอบใจท่านเป็นอันมาก เขียนทงหลายได้ฟังเจ้าของรับสั่งโดยไพเราะดังนั้นก็เป็นที่พอใจหมดด้วยกันทุก ๆ คน เขียนนำเกจจ้อจึงส่งขันนินให้ไปตั้งค้ายขันนินในเมืองทงสด้าน ขันนินค่านับลาไปทำค้ายเตรียมไว้ตามคำสั่งทุกประการ แดจกก็กลับมาแจ้งให้เขียนนำเกจจ้อทราบ เขียนนำเกจจ้อจึงให้เขียนตงชวงเซาะ ไปคุมทหารรักษาค่ายด้านทิศตะวันออก ใช้ธงสีเขียว พวกทหารสวมเครื่องแต่งกายเขียว มีระฆังเป็นเครื่องสัญญาณให้ประื่อวงคุมทหารรักษาค่ายด้านทิศใต้ ใช้ธงสีแดง เครื่องแต่งกายพวกทหารใช้สีแดง มีกลองเป็นเครื่องสัญญาณ ให้เขียนนองเขียนคุมทหารรักษาค่ายด้านทิศตะวันตก ใช้ธงสีขาว เครื่องแต่งกายทหารล้วนแต่สีขาว ทงสดัน มีมาพอเป็นเครื่องสัญญาณ ให้เขียนนองยาวคุมทหารรักษาค่ายด้านทิศเหนือ ใช้ธงสีดำ เครื่องแต่งกายพวกทหารล้วนแต่สีดำ มีฆ้อง

หมดอายุ 30/03/2565

เป็นเครื่องสัญญา เขียนหนังสือค่านับตาไปประจำอยู่ณะค่ายต่าง ๆ ตาม
 ตั้ง แล้วเขียนนำเอกจ้อจึงเอาธงผ้าเหลืองมาตงย่นตรงหนึ่ง มอบให้
 ขุนปั้นไปปักไว้ ทอดวงเมืองเป็นธงไชย สำหรับจะได้บ่งกันอันตราย
 ต่าง ๆ แล้วสั่งให้ขุนปั้นเอาฟางหญ้ามาผูกเป็นรูปหุ่น ถวายเครื่อง
 เหมือนอย่างกับคนหมื่นหนึ่ง มีช้างขวาของหุ่นถือกระบี่ มีช้างซ้าย
 ถือโคม ถวายเลี้ยงเครื่องหมายสัญญาตามทางด่านใดตั้งขึ้น ก็
 ให้ทหารรูปหุ่นขึ้นตามริมกำแพงบนเชิงเทินพร้อมกัน ขุนปั้นก็ไปเกณฑ์
 ทหารให้จัดทัพหุ่นครบตามคำสั่งไว้ทุกประการ พอตกเวลาดึกจวนพวก
 ขาศึกจะยกเข้ามา เขียนนำเอกจ้อจึงสั่งให้เขียนหนังสือหานายทหารไป
 ดงรักษาอยู่รอบกำแพงเมือง ถวายเลี้ยงเครื่องหมายสัญญาดังขนด้าน
 ใดก็ฟังรู้ลึกว่าพวกขาศึกได้ตีเข้ามาทางด้านนั้น ให้ระดมกันเข้าสู้รบโดย
 เข้มแข็ง แล้วสั่งให้นายของออกไปนางถ้อยห็นของเข้า คุมทหารคนละ
 พันห้าร้อย ไปตั้งขุ่มอยู่ด้านทิศตะวันออกและด้านทิศใต้ กับให้ทหาร
 ห้าร้อยยกไปตั้งขุ่มอยู่หลังค่ายเมืองจีน แล้วให้อ้วนทองกับโกตออกเฝ้า
 คุมทหารคนละพันห้าร้อย ยกไปตั้งขุ่มอยู่นอกเมืองด้านทิศตะวันตกกับ
 ด้านเหนือ ถ้าเห็นขาศึกยกเข้ามา ก็จงปล่อยให้เดินเลยถ่วงเข้าไป ถ้า
 เห็นขาศึกถอยเมื่อใด ก็ให้ระดมตีสกัดทางไว้ อย่าให้ขาศึกได้ถอยหนี
 ไปได้ ส่วนกองทัพไปตั้งขุ่มอยู่หลังค่ายเมืองจีนนั้น ถ้าเห็นขาศึก
 ยกออกจากค่ายก็ให้รีบส่งบโวกอน เมื่อเขียนเลี้ยงพาดน ก็ให้ระดมเข้า
 ตีค่ายเมืองจีน เพื่อให้ทหารรักษาค่ายแตกคืนวันวาย แลจะได้ยกหนุน
 ไปช่วยกันไม่ได้ด้วย นายทหารทั้งสี่คนบดาแยกทหารไปแยกขุ่มอยู่
 ตามคำสั่ง

ฝ่ายเขียนใส่แต่เชิงหยิน ครนถึงวนกำหนด จึงตกของสัญญา
 ประชุมพวกนายทัพนายกองณะที่บัญชาการทัพ เมื่อพวกนายทัพนาย
 กองมาประชุมพร้อมกันแล้ว เขียนใส่แต่เชิงหยินจึงกล่าวว่แจ่งว่า ขอ
 ทานทงหลายจงตั้งใจดของพระเศษพระคุณพระเจ้าจันชี่ชี่องเค้ โดย
 ความมองอาจ อย่าได้คิดแก่ความลำบากเลย เมื่อเสร็จการศึกแล้ว
 ทานทงหลายคงจะมื่อเสียงปรากฏตลอดไปจันชี่ชี่องคักปาวสาน กับจง
 ขอพึงเข้าใจว่า ถ้ากองทัพเมืองจันปราวปราวพวกข้าศึกได้รบคาบแล้ว
 พวกทานก็จะได้รับคำสั่งบายตลอดไปจันชี่ชี่องคักปาวสานเหตุน แลถ้า
 กองทัพเมืองจันเพ็ดยังพลาตงแล้ว ความคำสั่งบายทงหลายเหตุน
 ก็จะถูกไปเป็นของผู้อื่นทงต้น เพราะฉนั้นขอทานทงหลายอย่าได้มีความ
 หวั่นหวาดในการที่จะเสาะแสวงหาความศุขได้ต้นนเลย พวกแม่ทัพ
 นายกองก็ตกขยนิศานบพร้อมกัน เขียนใส่แต่เชิงหยินจึงกล่าวอบาย
 ให้พวกแม่ทัพนายกองทราบคือไปอีกว่า การที่จะยกเข้าตเมืองเจ้าคร่ง
 ในชนแรกจะมั่นคงทำให้เป็นเสี่ยงฟ้าต้น แลเป็นตมพยุพัตหอบเอาไฟไป
 คัดชนท ในเมืองเจ้า เมื่อใด ยนเสี่ยงพตเมืองแตกต้นวันววย ก็ให้ทาน
 ทงหลายระตมกันฉาพันเขาไปในเมืองให้จงได้ แลว้มาตั้งให้เขียนจึย
 มอจันหยินหนึ่ง เขียนไปยชวงจันหยินหนึ่ง เขียนโหงลยจันหยินหนึ่ง
 เขียนชวยเต้งจันหยินหนึ่ง รวมสี่ตน กำบังกายเขาไปชู่มอชู่ใน
 ค่ายเมืองเจ้า ถากังเวลาด้ามยาม ก็ให้มั่นคงเป็นไปตามอบายน
 ทกประการ แลตั้งไหของเจียนหนึ่ง เจียงท่าหนึ่ง ตั้งอหนึ่ง
 ๑ หมุดอายุ 30/03/2565
 ชื่อเมฮิวหนึ่ง รวมสี่นาย คุมทหารม้าคนละสามพันยกไปในเวลาด้ามยาม

คณวณิช กับห้ามปากเสียงทั้งมาแต่คนอย่าให้พวกข้าศึกรู้ตัวได้ แล้วแยกกันไปตั้งซุ่มอยู่ตามริมกำแพงเมืองเจ้ทงตั้งทิศ ถ้าเห็นมีดมพยุพิตเกิดไฟไหม้ขึ้นในเมืองเจ้เมื่อใดก็ให้พากันยกกระดุมดีเข้าไปในเมืองเจ้เมื่อนั้น แล้วตั้งให้เขียนขอแจหยนกับเขียนชวนเคาจินหยินว่า คำวณิชเดอนจะขึ้นสว่างไสวมาก เพราะณนั้นให้ท่านทงต้องบันดาดเป็นเมฆหมอกบังตดวงเดือนเสีย เพื่อกองทัพเมืองจินจะได้ลอบเข้าทำการโดยสะดวกได้ แล้วตั้งให้ภิกษุแห่งคฤหการพินหนึ่งอยู่รักษาค่าย แม้จะเกิดเหตุการณ์สิ่งใดสิ่งหนึ่งขึ้นก็ตั้งระวังอย่าให้ไพร่พลแตกตื่นระง่ำร้ายสูญสูญวายได้ พวกแม่ทัพนายกองกับภิกษุแห่งกัณนิบาตไปจัดการตามคำสั่งทุกประการ เขียนใส่แต่เชิงหยินจึงขึ้นชีวิตที่เหาะตรงไปยังค่ายเมืองเจ้ พอถึงเวลาด้ามยามเขียนทงตั้งซึ่ง ลอบเข้าไปอยู่ในค่ายเมืองเจ้ก็ร้ายมนตรับันดาดเป็นดมพยุพิตเสียงพาดนหวนไหว เพลิงก็ติดขึ้นที่ในเมืองเจ้ แล้วตั้งบันดาดเกิดขึ้นทงหลายนึกเป็นชวอดใจเดียวแล้วก็นครวณหายไป เขียนทงตั้งมีความสงสัยจึงเที่ยวตรวจคนคิดว่าจะมีสิ่งอันใดมืองกันอยู่ ตั้งทงหลายที่ทำไปนั้นจึงหาเป็นเหมือนยงกับเมื่อครั้งซึ่งได้เคยทำมาแล้วแต่ก่อนนั้นไม่ครันเมื่อเที่ยวเดินตรวจไปก็พบเจ้าตมเจ้าเพลิงกุมเจ้าทกกับรามสูรมาประจำอยู่ เขียนทงตั้งจึงถามไปว่าท่านทงตั้งมีภิกษุอันใดจึงได้มากอดมืองกันอยู่ที่นี่ เจ้าทงตั้งจึงตอบว่าเขียนหน้าเก็กจือได้ทราบอุปายของเขียนไฮ้แต่เชิงหยินเสียก่อนทุกประการ เพราะณนั้นจึงเขียนให้ข้าพเจ้าทงตั้งมากอดมืองกันอย่าให้เหตุการณ์สิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้นได้ โดยอาไศรยเหตุไฟแต่

พิมพ์ 30/03/2563

ตมซึ่งที่ท่านทงมาจะให้เกิดขึ้นในเมืองเจ้ นั้นจึงหาเกิดขึ้นตั้งความ

ปรากฏาของท่านไม่ เมื่อเขียนหนังสือได้พึ่งดงนงกมฮาจที่จะ โตคอบโดย
 ปรากฏาโตคอบไปได้ ส่วนพวกทหารเมืองจินซึ่งยกมาตั้งอยู่นอกเมืองเจ้า
 ทงส์ตาดาน เมื่อเห็นเกิดมถมพยพดแต่ไฟลุกชนวนเดียวก็หายไปพากัหา
 ได้ทันปรากฏอยู่นานไม่ จึงพากันคิดว่าหรือเขียนหนังสือหายไปไหน
 เป็นเครื่องสัญญาเสียก่อน เมื่อเรายกทัพเข้าไปในเมืองเจ้าเมื่อใด
 เขียนหนังสือคงจะบันทึกให้เป็นไปตามสัญญาเดิมทั้งสิ้น คิดแต่พวก
 ประทศสัญญาชน กองซุ่มกัพากันยกเข้าระดมตีเมืองเจ้าทงส์ตาดาน
 นายทัพนายกองของเมืองเจ้าเมื่อเห็นซาคักยกกระดมตีเข้ามาดงนง จึง
 ฆ้องกลองระฆังมาพอกทงส์ตาดาน พวกทหารก็รีบขู่วุ่นตามบรรณ
 กำแพงแต่จุดคบเพลิงสว่างดังกลางวัน พวกทหารเมืองจินเห็นดงนง
 ตกใจ แต่ได้ยกถ่วงตาเข้าไปแล้วจึงจำเป็นต้องรวมฝ่าฝืนดักถ่วง
 ซาคักเสียพักหนึ่งก่อน เขียนของเสียนซึ่งรักษาค่ายด้านทิศตะวันตก
 แดเห็นเขียนไปยี่ฮวงจินหยินกับเขียนกิมกของจินหยิน ถือ ฮาจู่หะตรงมา
 เขียนของเสียนก็ออกสู้รบได้ห้าสิบเพลง เขียนไปยี่ฮวงจินหยินเสียที่
 เขียนของเสียนจับตัวได้ ของเจียนเห็นเขียนพวกตนเสียที่แก่ซาคักครั้น
 จะยกหักหาญเข้าไปช่วยก็หาได้ไม่ เพราะซาคักได้เตรียมการบ้องกันไว้
 พริกพร้อม คิดแต่จะเดินกองทัพถอยกลับมากับฮวงกของทหารเมืองเจ้า
 ออกสกัดทางไว้แต่ได้สู้รบกันเป็นสามารถ ส่วนเขียนช่วยเหล็งจินหยิน
 หักเข้าไปทางด้านทิศใต้ พบเขียนผู้หนึ่งรูปร่างองฮาจ่มหนวดห้าหย่อม
 มอถอไม่ยี่ซิมงกวเขาเดี่ยว เขียนช่วยเหล็งจินหยินเห็นปลาตังจึงร้อง
 ตวาดไปว่า ท่านแซ่ไคชื่อโตเป็นเขียนอยู่ตำบลไหน ถึงบังฮาจ่มมากัน

หมตอายุ ๒0/03/2565

ทางเราฉ^๕ เขียน^{๕๒}ฉันจึงค^{๕๒}บว่าเราชื่อไชยสงคราม^{๕๒}อยู่เขาโต^{๕๒}เขาช^{๕๒}ว
เมื่อทำ^{๕๒}น^{๕๒}ว^{๕๒}ก^{๕๒}ต^{๕๒}ว^{๕๒}ต^{๕๒}าย^{๕๒}ก^{๕๒}ัง^{๕๒}มา^{๕๒}ย^{๕๒}อ^{๕๒}ม^{๕๒}อ^{๕๒}น^{๕๒}น^{๕๒}อ^{๕๒}ม^{๕๒}เ^{๕๒}ย^{๕๒}โดย^{๕๒}ดี^{๕๒} เขียน^{๕๒}ส^{๕๒}ว^{๕๒}ย^{๕๒}ห^{๕๒}่^{๕๒}ง^{๕๒}
จ^{๕๒}ิน^{๕๒}ห^{๕๒}ิน^{๕๒}ได้^{๕๒}พ^{๕๒}ง^{๕๒}ก^{๕๒}ั^{๕๒}ช^{๕๒}ด^{๕๒}ใจ^{๕๒}ว^{๕๒}า^{๕๒}ไม่^{๕๒}ก^{๕๒}ระ^{๕๒}บ^{๕๒}ของ^{๕๒}ก^{๕๒}ง^{๕๒}ช^{๕๒}า^{๕๒}เข้า^{๕๒}สู้^{๕๒}ร^{๕๒}บ^{๕๒}ก^{๕๒}ัน^{๕๒}ได้^{๕๒}ย^{๕๒}ี่^{๕๒}ส^{๕๒}ี^{๕๒}บ^{๕๒}เพ^{๕๒}ง^{๕๒} เขียน^{๕๒}
ส^{๕๒}ว^{๕๒}ย^{๕๒}ห^{๕๒}่^{๕๒}ง^{๕๒}จ^{๕๒}ิน^{๕๒}ห^{๕๒}ิน^{๕๒}เห็น^{๕๒}จะ^{๕๒}ต^{๕๒}าน^{๕๒}ท^{๕๒}าน^{๕๒}ผ^{๕๒}ม^{๕๒}อ^{๕๒}เขียน^{๕๒}ไช^{๕๒}ย^{๕๒}ส^{๕๒}ว^{๕๒}ร^{๕๒}า^{๕๒}ม^{๕๒}ได้^{๕๒} จึง^{๕๒}เม^{๕๒}ค^{๕๒}น^{๕๒}า^{๕๒}เต^{๕๒}า^{๕๒}
ไฟ^{๕๒}เท^{๕๒}อ^{๕๒}ก^{๕๒}มา^{๕๒}ล^{๕๒}ก^{๕๒}เบ^{๕๒}น^{๕๒}ไฟ^{๕๒}โต^{๕๒}ไ^{๕๒}หม^{๕๒}เขียน^{๕๒}ไช^{๕๒}ย^{๕๒}ส^{๕๒}ว^{๕๒}ร^{๕๒}า^{๕๒}ม^{๕๒} ม^{๕๒}ัง^{๕๒}ก^{๕๒}ร^{๕๒}ข^{๕๒}อง^{๕๒}เขียน^{๕๒}ไช^{๕๒}ย^{๕๒}ส^{๕๒}ว^{๕๒}ร^{๕๒}า^{๕๒}ม^{๕๒}
ก^{๕๒}ั^{๕๒}พ^{๕๒}น^{๕๒}า^{๕๒}อ^{๕๒}ก^{๕๒}มา^{๕๒}ค^{๕๒}ับ^{๕๒}เพ^{๕๒}ง^{๕๒}ห^{๕๒}าย^{๕๒}ไป^{๕๒}โดย^{๕๒}ท^{๕๒}น^{๕๒}ท^{๕๒}ี่^{๕๒} เขียน^{๕๒}ท^{๕๒}ง^{๕๒}ส^{๕๒}ว^{๕๒}ร^{๕๒}บ^{๕๒}ก^{๕๒}ัน^{๕๒}ได้^{๕๒}อ^{๕๒}ก^{๕๒}
ย^{๕๒}ี่^{๕๒}ส^{๕๒}ี^{๕๒}บ^{๕๒}เพ^{๕๒}ง^{๕๒} เขียน^{๕๒}ส^{๕๒}ว^{๕๒}ย^{๕๒}ห^{๕๒}่^{๕๒}ง^{๕๒}จ^{๕๒}ิน^{๕๒}ห^{๕๒}ิน^{๕๒}เ^{๕๒}ย^{๕๒}ที่^{๕๒} เขียน^{๕๒}ไช^{๕๒}ย^{๕๒}ส^{๕๒}ว^{๕๒}ร^{๕๒}า^{๕๒}ม^{๕๒}ค^{๕๒}ว^{๕๒}าร^{๕๒}ว^{๕๒}
จ^{๕๒}ับ^{๕๒}เอา^{๕๒}ตัว^{๕๒}ไ^{๕๒}ว^{๕๒}ได้^{๕๒}

(เล่ม ๕ ยังพิมพ์ต่อไป)

เลียดก๊กเอา

เล่ม ๕

ฝ่ายตั้งอ๊อบไพร่พลเข้าพาดบรวรีไต่บนขันสู้รบมก้าแพง นาง
ตั้งยี่หืนฮ้องเฮ่าก๊ยกออกคั้งนามหงตั้ง เมื่อกองทัพตั้งฮึดตออยู่ในระหว่าง
คั้งชานาเซ่น ก็ไม่ม่แกใจที่จะต่อสู้กับพวกซำคักโดยความสามารถได้
เกิดมีความพะว้าพะวงตอคอยสู้รบอยู่ตงต้งด้าน เซียนจุ่มอจินหยิน
เห็นในเมืองเตรียมการรักษาไว้พวกพร้อมยาทที่จะเข้าตีเอาได้ จึงบันดาต
ให้เกิดเป็นหน้าทวมชนในเมืองเจ้ เซียนของยาวเห็นหน้าทวมชนมา จึง
ทราบได้ว่าเป็นเพราะโดยอิทธิฤทธิ์ของพวกซำคัก จึงเอาธงวิเศษโมกไป
นำหนักแห่งไปหมดคั้ง เซียนจุ่มอจินหยินเห็นก้มความโกธ จึงขับ
ถวางเข้าสู้รบกับเซียนของยาวได้หลายสิบเพลง เซียนของยาวเห็นได้ที
เอากระบองคั้งถูกเซียนจุ่มอจินหยินพดัดตกจากหลังถวาง พวกทหาร
ก็เข้าจับตวมตไว้ เจียงห้าเห็นเซียนจุ่มอจินหยินเดี่ยวทกับซำคัก ครั้น
จะขับทหารเข้าช่วยก็เห็นเหลือสติกำลังที่จะช่วยได้ จึงคุมทหารถอย
กลับฮอกไป พบโกตฮอกแก่นายทหารเมืองเจ้ขับทหารออกมาสกัดทางไว้
แตรงำงวเข้าสู้รบกับเจียงห้าเป็นสามารท เซียนโห่งดุกจินหยินยกเข้าตี
ด้านทิศค้งนอออก ได้สู้รบกับเซียนคั้งฮวงเซาะหลายสิบเพลง เซียน
โห่งดุกจินหยินเห็นว่าจะสู้เซียนคั้งฮวงเซาะมิได้ จึงหยิบเจ็ดยิวเคซชวาง

ขึ้นไปบนอากาศ ก็กลายเปนเจดีย์ใหญ่ตกลงมาครอบเขียนตั้งช่องเขาระ
 เข้าไว้ เขียนตั้งช่องเขาระเห็นจวนตัว ก็อ่านมนตร์ตรงแทรกไปอยู่ในพื้นดิน
 เขียนโหงดูจินหยินมีความดีใจ คิดว่าเจดีย์ครอบเอาเขียนตั้งช่องเขาระ
 ไว้ได้ จึงหาได้ระวางต้นไม้ ส่วนเขียนตั้งช่องเขาระผลุดขึ้นมาจากพื้นดิน
 แอบย่องเข้าไปข้างหลัง ชักกระบี่ออกฟันถูกเขียนโหงดูจินหยินขาดใจ
 ตาย เมื่อชื่อเบสัวเห็นเขียนโหงดูจินหยินเสียที่แก่ชวัก ก็สั่งให้พวก
 ทหารถอยกลับ นำของของนายทหารเมืองเจ้ขับพลทหารเข้าตัดสกัดหน้าไว้
 ชื่อเบสัวก็จำเป็นต้องต่อสู้กับชวักก็ไปตามสติกำลัง

หนึ่งทหารเมืองเจ้ก็ยกไปชุมนุมอยู่นอกค่ายเมืองเจ้เห็น
 กองทัพเมืองจันทออกไปจากค่ายตั้งเชิงแล้ว ก็จุดประทัดสัญญาณกัน
 ระดมเข้าตีค่ายเมืองจันทตั้งดีดาน ก็มิจุเหตุถึงขับทหารออกต่อสู้ โดย
 เข้มแข็ง ทหารเมืองเจ้ก็ถ่าถอยออกไปตั้งชุมนุมอยู่ห่าง ๆ ค่าย คอยระวาง
 มิให้มา ไซ่ตั้งข่าวคราวไปถึงกันได้ แดงทั้งคอยตัดกำลังกองหนุนของ
 เมืองจันทด้วย ส่วนกองทัพเมืองจันทต่อสู้อยู่กับชวักก็จำเป็นต้องถอย
 เพราะพวกชวักก็เตรียมการบ่ของกันไว้ โดยพวกพร้อมยาที่ จะตีเอาเข้า
 ไปได้ แดงกองทัพเมืองเจ้ก็ยกกระชั้นไล่ติดตามไปไกลเข้ามาทุกที ชวัก
 ทหารเมืองจันทมตายลงเป็นอันมาก กองทัพเมืองเจ้ตั้งชุมนุมอยู่ ก็ยก
 ออกมาตีชานบ่ตั้งสองข้าง ทหารเมืองจันทไม่ป็นอันที่จะสู้รบพากันตกใจ
 แดงตั้งฉนวนวางจันทาเป็นกระบวนไม่ กองทัพเมืองเจ้ก็ยกไล่ติดตามไป
 จนนำค่ายเมืองจันท พวกทหารที่ในค่ายก็พากันพลอยแตกตั้งไปด้วย
 นายจระวังห้ามปรามเท่าไรก็หาหยุดไม่ กองทัพเมืองเจ้เห็นได้ที ก็พากัน

ล้อมค่ายเมืองจีนไวทางใต้ด้าน ^{๒๒๕} ^{๒๒๖} ^{๒๒๗} ^{๒๒๘} ^{๒๒๙} ^{๒๓๐} ^{๒๓๑} ^{๒๓๒} ^{๒๓๓} ^{๒๓๔} ^{๒๓๕} ^{๒๓๖} ^{๒๓๗} ^{๒๓๘} ^{๒๓๙} ^{๒๔๐} ^{๒๔๑} ^{๒๔๒} ^{๒๔๓} ^{๒๔๔} ^{๒๔๕} ^{๒๔๖} ^{๒๔๗} ^{๒๔๘} ^{๒๔๙} ^{๒๕๐} ^{๒๕๑} ^{๒๕๒} ^{๒๕๓} ^{๒๕๔} ^{๒๕๕} ^{๒๕๖} ^{๒๕๗} ^{๒๕๘} ^{๒๕๙} ^{๒๖๐} ^{๒๖๑} ^{๒๖๒} ^{๒๖๓} ^{๒๖๔} ^{๒๖๕} ^{๒๖๖} ^{๒๖๗} ^{๒๖๘} ^{๒๖๙} ^{๒๗๐} ^{๒๗๑} ^{๒๗๒} ^{๒๗๓} ^{๒๗๔} ^{๒๗๕} ^{๒๗๖} ^{๒๗๗} ^{๒๗๘} ^{๒๗๙} ^{๒๘๐} ^{๒๘๑} ^{๒๘๒} ^{๒๘๓} ^{๒๘๔} ^{๒๘๕} ^{๒๘๖} ^{๒๘๗} ^{๒๘๘} ^{๒๘๙} ^{๒๙๐} ^{๒๙๑} ^{๒๙๒} ^{๒๙๓} ^{๒๙๔} ^{๒๙๕} ^{๒๙๖} ^{๒๙๗} ^{๒๙๘} ^{๒๙๙} ^{๓๐๐} ^{๓๐๑} ^{๓๐๒} ^{๓๐๓} ^{๓๐๔} ^{๓๐๕} ^{๓๐๖} ^{๓๐๗} ^{๓๐๘} ^{๓๐๙} ^{๓๑๐} ^{๓๑๑} ^{๓๑๒} ^{๓๑๓} ^{๓๑๔} ^{๓๑๕} ^{๓๑๖} ^{๓๑๗} ^{๓๑๘} ^{๓๑๙} ^{๓๒๐} ^{๓๒๑} ^{๓๒๒} ^{๓๒๓} ^{๓๒๔} ^{๓๒๕} ^{๓๒๖} ^{๓๒๗} ^{๓๒๘} ^{๓๒๙} ^{๓๓๐} ^{๓๓๑} ^{๓๓๒} ^{๓๓๓} ^{๓๓๔} ^{๓๓๕} ^{๓๓๖} ^{๓๓๗} ^{๓๓๘} ^{๓๓๙} ^{๓๔๐} ^{๓๔๑} ^{๓๔๒} ^{๓๔๓} ^{๓๔๔} ^{๓๔๕} ^{๓๔๖} ^{๓๔๗} ^{๓๔๘} ^{๓๔๙} ^{๓๕๐} ^{๓๕๑} ^{๓๕๒} ^{๓๕๓} ^{๓๕๔} ^{๓๕๕} ^{๓๕๖} ^{๓๕๗} ^{๓๕๘} ^{๓๕๙} ^{๓๖๐} ^{๓๖๑} ^{๓๖๒} ^{๓๖๓} ^{๓๖๔} ^{๓๖๕} ^{๓๖๖} ^{๓๖๗} ^{๓๖๘} ^{๓๖๙} ^{๓๗๐} ^{๓๗๑} ^{๓๗๒} ^{๓๗๓} ^{๓๗๔} ^{๓๗๕} ^{๓๗๖} ^{๓๗๗} ^{๓๗๘} ^{๓๗๙} ^{๓๘๐} ^{๓๘๑} ^{๓๘๒} ^{๓๘๓} ^{๓๘๔} ^{๓๘๕} ^{๓๘๖} ^{๓๘๗} ^{๓๘๘} ^{๓๘๙} ^{๓๙๐} ^{๓๙๑} ^{๓๙๒} ^{๓๙๓} ^{๓๙๔} ^{๓๙๕} ^{๓๙๖} ^{๓๙๗} ^{๓๙๘} ^{๓๙๙} ^{๔๐๐} ^{๔๐๑} ^{๔๐๒} ^{๔๐๓} ^{๔๐๔} ^{๔๐๕} ^{๔๐๖} ^{๔๐๗} ^{๔๐๘} ^{๔๐๙} ^{๔๑๐} ^{๔๑๑} ^{๔๑๒} ^{๔๑๓} ^{๔๑๔} ^{๔๑๕} ^{๔๑๖} ^{๔๑๗} ^{๔๑๘} ^{๔๑๙} ^{๔๒๐} ^{๔๒๑} ^{๔๒๒} ^{๔๒๓} ^{๔๒๔} ^{๔๒๕} ^{๔๒๖} ^{๔๒๗} ^{๔๒๘} ^{๔๒๙} ^{๔๓๐} ^{๔๓๑} ^{๔๓๒} ^{๔๓๓} ^{๔๓๔} ^{๔๓๕} ^{๔๓๖} ^{๔๓๗} ^{๔๓๘} ^{๔๓๙} ^{๔๔๐} ^{๔๔๑} ^{๔๔๒} ^{๔๔๓} ^{๔๔๔} ^{๔๔๕} ^{๔๔๖} ^{๔๔๗} ^{๔๔๘} ^{๔๔๙} ^{๔๕๐} ^{๔๕๑} ^{๔๕๒} ^{๔๕๓} ^{๔๕๔} ^{๔๕๕} ^{๔๕๖} ^{๔๕๗} ^{๔๕๘} ^{๔๕๙} ^{๔๖๐} ^{๔๖๑} ^{๔๖๒} ^{๔๖๓} ^{๔๖๔} ^{๔๖๕} ^{๔๖๖} ^{๔๖๗} ^{๔๖๘} ^{๔๖๙} ^{๔๗๐} ^{๔๗๑} ^{๔๗๒} ^{๔๗๓} ^{๔๗๔} ^{๔๗๕} ^{๔๗๖} ^{๔๗๗} ^{๔๗๘} ^{๔๗๙} ^{๔๘๐} ^{๔๘๑} ^{๔๘๒} ^{๔๘๓} ^{๔๘๔} ^{๔๘๕} ^{๔๘๖} ^{๔๘๗} ^{๔๘๘} ^{๔๘๙} ^{๔๙๐} ^{๔๙๑} ^{๔๙๒} ^{๔๙๓} ^{๔๙๔} ^{๔๙๕} ^{๔๙๖} ^{๔๙๗} ^{๔๙๘} ^{๔๙๙} ^{๕๐๐}

มาจากเผ่า จึงปรึกษา กับพวกศิษย์ว่า การที่เถยตักกเข้า คักคองนเรวม
 ความตะขอยนั้ แต่ศิษย์ของเรา ก็ตักกอยู่ในค้ำยเมือเง็งถึงสืบตามคน
 การซึ่งเปนไปตังนิกเพราะเราทำกรหิมนประมาทแก่ข้าศึก ความตะขอย
 จึงได้เกิดมีขึ้นแก่ตัวเรา แต่บัดนี้เราจะไปแต่ตามคนแก่ไซเขาพวกศิษย์
 ของเรามาให้จงได้ ศิษย์ทงหลายเมือได้ยินอาจารย์กล่าวตังนนั้น ก็มี
 ความกลัวว่า จะไม่เสี้ยตักกเข้าศึก จึงพากันห้ามว่า ข้าพเจ้าทงหลายเห็นว
 ท่านควร จะตักคองหาอุบายให้ดีเสี้ยก่อน แล้วจึงค่อยยกไป ถ้าจะทำ
 การโดยกำลังโทษะแล้ว ข้าพเจ้าเกรงว่าจะเสี้ยตักกเข้าศึกเปนแน่ เชียน
 ไฮ้แต่เซ่งหยินจึงตอบว่า การที่เราจะเข้าตีเมืองเง็งด้วยกำลังพลทหาร
 ครองน ก็เพื่อจะไฉฉมอพวกนายทหารใหม่ชื่อเสียงปรากฏต้อไป
 เพราะฉนั้นกองทัพเราจึงต้องถ่าถอยเสี้ยตักกเข้าศึก ส่วนการที่จะไป
 ตักคองนี้ เราจะไม่เอากำลังกองทัพเลย วันพรุ่งนี้เราจะไปแต่เพียงตามคน
 เท่านั้น และจะใช้ของวิเศษปราบปรามพวกข้าศึก ให้เซ็ดเซียดฉมอจงได้
 ฉายชนันกับเชียนตังฮวงเซาะคุมทหารกลับเข้าไปถึงแล้ว ก็ตอง
 เขาไปหาเชียนนำเก๊กจ้อทค้ำยจูเชียนตั้น แต่เจ้าเหตุการเวียงเชียน
 ฮวงกั้ถูกบาดเจ็บให้เชียนนำเก๊กจ้อทราบทุกประการ เชียนนำเก๊กจ้อ
 จึงพูดว่า บัดนี้เชียนไฮ้แต่เซ่งหยินยงมาตังค้ำยอยู่นอกประตูเมืองตั้น
 ทิศควันตัก เพราะหวังจะช่วยแก่ไซพวกด่านศิษย์ของเขาให้หนีไปจาก
 ไภยจนได้ เราเห็นว่าเชียนไฮ้แต่เซ่งหยินคงจะคิดหาอุบายพยายามมา
 ตักค้ำยเราอีกเปนแน่ เชียนนำเก๊กจ้อจึงให้เชียนฮองเสียนตววจจับยามต
 เมือเชียนฮองเสียนได้ตววจพิจารณาตตามวิชัยมคตอดแล้ว จึงบอกกับ

เขียนนำแกจขอว่า เวลาเที่ยงวันเขียนไฮ้แต่เซ่งหยินคงจะบุกบันเข้ามา
 ค่ายของเราทางประตูปราจิมทิศเป็นแน่ ชุนบั้นจึงพูดขึ้นว่า การที่เขียน
 ไฮ้แต่เซ่งหยินพยายามจะมาตีค่ายเรากันนี้ คงจะถือคืออะไรสักอย่างหนึ่ง
 จึงได้กล้าจะมาตีค่ายของเราได้ เขียนนำแกจขอหัวเราะแล้วพูดว่า
 การที่เขียนไฮ้แต่เซ่งหยินทำการ โดยคือ ๆ เช่นนั้น ย่อมเห็นได้ว่า
 ปราศจากความคิดที่ทรงเพราะว่าตัวคนเดียว ถึงแม้จะมีฤทธิ์เดชสัก
 ปานใดก็ดี โหนเตยจะทนขับเคี่ยวนานไปได้ แม้เขียนไฮ้แต่เซ่งหยิน
 จะมอภินหารช่วยๆ คง คือก่เปิดรัศมีออกจากศีรษะเพื่อบ้องกัน
 พยัคฆราชทางหลายได้ก็จริง แต่เราก็คงจะทำบายให้เขียนไฮ้แต่เซ่งหยิน
 ตกใจจนสิ้นสติจนได้ แลเวลานักพงจะย่ำรุ่งเรายังพอม้เวลาที่จะจัดการ
 ได้อีกนาน พูดแล้วก็ให้ชุนบั้นไปตั้งพวกนายทหารที่รักษาประตูทางทิศ
 ให้เก็บหุ่นเสี้ยให้หมด แลอย่าให้ ไห่ร้องเอ๊กเกริกเป็นแต่ตักถองแถ
 เขาระวังไว้เต็มอเท่านั้น เพื่อข้าศึกจะได้มีความพิศวง แลจะให้จัดห้อง
 วางไว้อห้องหนึ่ง ถ้าหรับซึ่งพวกเขียนที่ถูกขังอยู่ในเหมวซ่มเขียนแค้น
 กับย่นคับค้อมมพวกเขียนเหล่านั้นทุก ๆ คน แลเอาย่นคับค้อมค้อมประค
 ห้องด้วย เพื่อสำหรับจะบ้องกันไม่ให้เขียนเซตยเหล่านั้นหลบหนีไปได้
 กับให้ทหารคอยรักษาอยู่รอบห้อง ระวงอย่าให้สุนัขแถไก่เข้าไปใกล้
 ห้อง เพราะของต้องสิ่งนั้นอาจทำให้เหมวมนครเดือดมคตายไปได้ ชุนบั้น
 คำนั้นออกไปทำตามคำสั่งทุกประการ เขียนนำแกจจึงสั่งให้เขียน
 เต็กบ้ายไปช่วยเขียนตั้งสองเขาระรักษาประตูทางทิศด้านนอก ให้เขียน
 เขียงบ้ายไปช่วยเขียนเซ่สองเขาระรักษาประตูทางทิศใต้ ให้เขียนย่องเกา

หมดอายุ 30/03/2565

ไปช่วยเขียนของเถี่ยนรักษาประตูด้านทิศตะวันตก ให้เขียนตัวเก่าไป
ช่วยเขียนของยาวรักษาประตูทิศเหนือ แล้วตั้งกำขบว่าถ้าได้ยินเสียง
พาดนชนเมื่อใด ก็ให้ โบกธงสี่เหลี่งของทุก ๆ ด้าน แลร้ายเวรปีดทาง
เถี่ยนอย่าให้เขียนใช้แค่เซ่งหยินเถี่ยดอดหนีไปได้ ตั้งแถวเขียนหน้าเกกจ้อ
ก็เวี่ยกเป๊าะเฮาะท่องจ้อมาตั้งว่า เจ้าจงกลับไปยิงถ้าเขียนเขียนของ
เซี่ยเออาเซี่ยะช่วยคอบดาบวิเศษสามสิบหกเล่มของเรามาเถี่ยวณ แต่เจ้า
ต้องระวังเหตุไทยในกลางทางให้จงมาก เพราะดาบวิเศษสามสิบ
หกเล่มนี้ เป็นดาบของท่านง้วนตั้งเขียนจุนกับไทเซี่ยงเถี่ยกุนตั้งพิชิตตก
เกกจ้อขึ้น ดาบจึงได้มีเดชานภาพเป็นอย่างยิ่ง ครนเมื่อเราได้รบ
คำแห่งกำจู้ (คือเจ้าคณะใหญ่) พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าตาม จึงได้ไประทาน
ดาบวิเศษสามสิบหกเล่มนี้ ให้เป็นอาญาสิทธิ์ไว้สำหรับบังคับบัญชา
เขียนทั้งหลาย ถึงแม้เขียนคนใดจะมีฤทธิ์เดชแก่ดวงตาดักเพียงใด
ดาบวิเศษนี้ก็อาจทำลายเดชานภาพของเขียนผู้นั้นให้เสื่อมสิ้นไปได้ เมื่อ
ใครได้คอบดาบนี้แล้ว ก็จะต้องไปทรมานกายจำศีลภาวนาอีกहारอยบ
จึงจะบรรทมวรรคผลอย่างเต็มได้ การที่เขียนใช้แค่เซ่งหยินถ้อคนว่า
มีฤทธิ์ฤทธิ์วิเศษบังอาจจะบุกมันเข้ามาค้ำค้ายเราาน เราจึงได้ให้
ไปเซี่ยเออาดาบสามสิบหกเล่มนั้นมา เพื่อสำหรับจะได้เอาไว้เขียน
ใช้แค่เซ่งหยิน ไม่ให้หนีเถี่ยดอดออกไปจากค่ายของเราได้ เป๊าะเฮาะ
ท่องจ้อมากันบดาร์บไปยิงถ้าเขียนเขียนของ แปลงกายเป็นนกกกระสา
คอบดาบวิเศษสามสิบหกเล่มนี้ก็มีนกลบมาบังเมืองเจ้ จึงนำเอาดาบ
หมดอายุ 30/03/2565
เข้าไปให้เขียนหน้าเกกจ้อ ๆ ก็มอมดาบวิเศษให้เป๊าะอ้วน แล้วตั้งว่าเจ้าจง

รักษาคามพิเศษไวกับตน แดเหาะถอยอยู่เห็นอ้ายจูเซี่ยนตั้น ถ้าได้
 ยินเลี้ยงฟ้าดินเมื่อใด ก็ให้เขาตามขว้างกระจายไปในอากาศทั้งสามสิบ
 หกเล่ม แดจะมีเมฆดีแดงถอยมารับตามไว้ทุก ๆ เล่ม แด้วเจ้าจึง
 เขาพิตเตงชีวิตดี (คือพิตทำด้วยหนวดมังกร) โบกไปสามครั้ง ตามพิเศษ
 ก็จะไปเข้ากลุ่มรวมทำตายล้างผลาญพวกซำคัก แดที่เรารั้งให้ท่านทำการ
 ฆหายัน ท่านจะต้องระมัดระวังอย่าให้เสียการไปได้ แป๊ะช่วงนั้นก็
 คำนับรับตามแดพิตเหาะไปคอยอยู่เห็นอ้ายกตตามสั่ง เซี่ยนนำเก็กจือ
 จึงเรียกเซี่ยนมอฮ้อยมาสั่งว่า ท่านจงกลับไปรักษาราชไชยจูเซี่ยนฮวงไว้
 ตามเดิม แดไม่ควรโบกบดเหมือนกับแต่ก่อน เพราะด้วยไม่มีพวก
 เสดยเซี่ยนฮวงในเหาะแล้ว แต่ท่านต้องกำบังกายอย่าให้ใครเห็นตัว
 ถ้าเซี่ยนไฮ้แต่เซ่งหยินไม่มาในทันนั้นก็แล้วไป เมณาเซี่ยนไฮ้แต่เซ่งหยิน
 เข้าไปในทันแล้ว ท่านจงตอบค้ำให้ตกลงไปในเหาะให้จงได้ ถึงมาทว่า
 เราจะจับตัวไว้ไม่ได้ ก็คงทำให้พวกซำคักได้รับความลำบากมาก แด
 จะได้ไม่อาจมารบกวนเราต่อไป เมื่อถึงมอฮ้อยแล้วเซี่ยนนำเก็กจือ
 จึงเรียกขุนปิ่นมากกระซิบสอนกลอุบายต่าง ๆ แดว่าเมื่อท่านไป
 จักการเสด็จแล้ว จงรีบกลับมาที่จูเซี่ยนไห้โรงพิธเพื่อจะได้ทำกิจอื่น ๆ
 ซักต่อไป ขุนปิ่นก็คำนับตาไปจัดทำตามสั่ง เซี่ยนนำเก็กจือจึงให้
 จิวตักคุมทหารไปตั้งขุมอยู่ประตูทางทิศตะวันตก ถ้าได้ยินเสียงฟ้าดินขึ้น
 เมื่อใดจึงให้จุดประทัดใหญ่ขึ้นพร้อมกัน แด้วพากันขึ้นไปบนเชิงเทียน
 โบกธงแลให้ร้องให้กึกก้อง เพื่อหลอกให้ทหารเมืองจินตกใจ ถ้าเห็น
 หนวดอ้ายจูเซี่ยนตั้นเปลี่ยนแปลงกระบวณเมื่อใด ก็ให้ทหารตระฆังกับฆ้อง

ตั้งมันเรื่อยไป จนเห็นธงประจำประตูค่ายยกธงขึ้นทงแปดทิศ จึงจุด
 ประทัดสัญญาณอีกครึ่งหนึ่ง จิตตึกคำนับดาไปทำตามคำสั่ง เขียน
 นำเก็กจือนั่งคอยเวลาอยู่ที่จู่เขียนไห่หือพิธ มือหนึ่งถือขอยุ่หยก มือ
 หนึ่งพาดขอยุ่บนหลังดวงทอง แปะเฮาะท่องจือยืนอยู่ข้าง ๆ ตั้งหน้าคอย
 เขียนไห่แต่เซ่งหยินที่จะมาตีค่ายในเวลาเที่ยงวัน

ฝ่ายเขียนไห่แต่เซ่งหยินนั่งรออยู่ในค่ายเมืองจันจนเวลาเที่ยง จึง
 ขึ้นราชสีห์ขึ้นเขยวเดินออกจากค่าย มีเขียนศิษย์สองคนเดินนำนำ
 ราชสีห์หัดของคนหนึ่งแต่กระซังคนหนึ่ง พอเดินไปถึงประตูค่ายเมืองเจ้
 ก็ร้องบอกกับทหารรักษาค่าย ให้ไปบอกกับเขียนนำเก็กจือออกมาต่อ
 สู้กัน ทหารก็นำความไปแจ้งให้เขียนนำเก็กจือทราบทุกประการ เขียน
 นำเก็กจือจึงขึ้นไปบนเชิงเทินกับแปะเฮาะท่องจือไปยืนอยู่ที่ตรงจู่เขียนชวน
 ซึ่งบักโง่บนเชิงเทิน เขียนนำเก็กจือเอามือเกาะเสมาโง้งกหน้าตงไปดู
 เขียนไห่แต่เซ่งหยินแล้วพูดว่า ท่านช่างไม่มีความอายเลยเมื่อคืนถึรับ
 ความอับระยศอย่างแสนสาหัส วันนึ่งมีหน้ามาชวนเราให้ออกไปต่อสู้
 อึกได้ เขียนไห่แต่เซ่งหยินได้ฟังตงนถึมีความโกรธจึงพูดว่า เขียน
 นำเก็กจือท่านไม่ควรจะหมิ่นประมาทเรา เพราะการสงครามก็ย่อมต้อง
 มีแพ้แฉชนะเป็นธรรมดา ส่วนการที่เรายืดที่ท่านเมื่อคืนนั้น ใคร ๆ ก็
 ย่อมทราบได้ว่าโดยความเดิมเถื่อ แต่ท่านอย่าพึ่งนึกว่าเราจะเกรงขาม
 เตาสุขภาพของท่าน เมื่อท่านไม่สู้มีก็จะต่อสู้กับเราแล้ว ก็จึงรีบปล่อย
 พวกด่านศิษย์สืบตามคนกับมอบควี่เขียนตั้งฮวงเซาะมาให้เราคู้ด้วย มีฉนั้น
 เราจะใช้ให้สายฟ้าฟาดพวกท่านให้ตายเป็นจุนนมหาจุนไป สำหรับที่จะ

ได้แก่คนแทนเขียน โหงดูยจีนหยินศิษย์ของเราด้วย ถ้าท่านยังซนตือตั้ง
 ไม่ทำตามคำแนะนำของเราแล้ว เราจะขึ้นไปฟ้องเจ้าเซียงฮองเต้อให้
 ทรงตงโทษผู้ประพฤติกษัตริย์อำนาจฟ้าแถมดินให้จ้งหนัก เขียนนำเท็กคือได้
 ฟังกัหัวเราะแล้วว่าท่านเจ้าโง่ผู้มีอายุได้ ท่านไม่ควรจะมีอาชญาของเวร
 แก่ข้าพเจ้าเลย คำโบราณย่อมกล่าวไว้ว่าเวตาศุภฤกษ์ต้องส่งไปตามภาค
 แดการที่เรามาบรรณนี้ขึ้น ก็เท่ากับมาเล่นนครดำหรับความสนุกชั่วคราว
 หาใช่จะหวังสถาปนายศไม่ ส่วนเหล่าพวกศิษย์ของท่านนั้นก็ล้วนแต่ลุ่ม
 หลงไปด้วยกิเลสต่าง ๆ กรรมชันั้นจึงนำไปเขาตกกลงไปในเหว แด
 ข้าพเจ้าก็หาได้กักขังเขาไม่ ถ้าท่านผู้มั่งคั่งชานภาพไปช่วยเขาแล้วเขาก็
 คงจะขึ้นจากเหวนั้นได้เป็นแน่ เพราะฉนั้นขอเชิญท่านค้ายกถอนนั้นเพื่อ
 ช่วยพวกศิษย์ของท่านสักพักหนึ่ง แต่ข้าพเจ้าจะต้องขอตกเตือนให้ท่าน
 ทราบเสียก่อนว่าค้ายกถอนนั้นร้ายกาจยิ่งนัก ถ้าเมื่อวชิรายังอ่อนแออยู่แล้ว
 ก็อย่าหาญเข้าไปตีตีตั้งดีกว่า เพราะเดี๋ยวจะต้องตกลงไปนอนอยู่ในเหว
 กับพวกนั้นด้วย เขียนไฮ้แต่เซียงหยินได้ฟังดังนั้นก็มีความโกรธจึ่งร้อง
 ความไปว่า การที่เราตั้งใจมาค้ายกถอนของท่านทั้งนี้เพราะรู้สึกว่าคุณตั้ง
 ฝั่มอวิชาแสดความคิดก็มีครบบริบูรณ์ทุกสิ่งทุกอย่าง เพราะฉนั้นเราจึง
 กล้ามาค้ายกถอนของท่านได้ แต่บัดนี้เราอยากจะต้องฝั่มอกันกับท่านเสีย
 สักพักหนึ่งก่อน แล้วเราจึงจะเข้าเหยียบย่ำค้ายกถอนของท่านให้เป็นจุนไป
 เขียนนำเท็กก็หัวเราะแล้วตอบว่า การส่งความแทนข้าพเจ้าไม่พอกที่
 จะต้องเห็นอยดังชารดอก เมื่อท่านประสงค์ก็อยากจะรบแล้วก็ยังมีที่จะ

หมตอายุ 30/03/2565

รบกับท่านพอให้แก้วกาญจนาได้ออกไป เขียนนำแก้วจอกขังไม่ขาดคำ
 กัโดยนเสียงประทัดถนนหนวดหนึ่ง แลวบานประตูเมืองก็เปิดออกมเขียน
 รูปหนึ่งขักรบือ กับคนถือของนำหน้าต้องคนขักรบือเดินตรงไปหยุด
 ยู่ที่ตรงหน้าเขียนไ้แต่เชิงหยิน ๆ จำได้ว่าขุนบันจิ้งร้องควาดไปว่า เจ้า
 เทามอกุจะออกมารบกับข้าแทนอาจารย์หรือ เจ้ามของวิเศษอยู่เท่าใด
 ก็จงรับใช้มาเกิดเพื่อข้าจะได้ ไม่ต้องคอยเดี่ยวเวลานาน ขุนบันเห็นเขียน
 ไ้แต่เชิงหยินกำลังโกรธ จึงถั่งทำเป็นยอตัวตั้งค่านับแดพุดโดยกิริยา
 ยิ้มเยาะว่า ท่านอาจารย์ผู้เฒ่าอปราไชยไปเมื่อคณองหนยังไมทันหายหอม
 วนยังอยู่ถ้าให้ออกมารบอีกได้ ท่านไมควรวที่ระหาทุกขไ้ตัวเลย จงเลิก
 ทักถมไปจำศีลภาวนาจะไ้รับความศุขมากกว่า เขียนไ้แต่เชิงหยิน
 จึงควาดไปว่ายายเทากุคมิ้งไม่ต้องมาตั้งต่อนุกุดอก วันนุกุจะไ้ร่วมสร
 เหาชวานพาสับพนมงัดกัถั่นทอน นั้นแหละจึงจะส่มกับความแค้นของกุ
 พุดแถวกับราชสัหวารบเ้าไป ขุนบันเ้าไมทาววิเศษขบอบบค
 เขียนทงตั้งตอตั้งกนยงไมทันถึงตีบเพตง เขียนไ้แต่เชิงหยินกัคต
 แผนทอวิเศษออก หวงจะรวบเ้าตัวขุนบันเ้าไว ในแผนทนน ขุนบันก
 ขักรบือรับหันขามสัพานเ้าเมืองไป เขียนไ้แต่เชิงหยินจึงเตงทิพ
 เนตรเห็นพวกศิษยทงหลายยงตกอยู่ในเหวฮ่มเขียนแคทงหมด แดหา
 ทราบว่ารูปทในเหวนั้นเปนรูปซึ่งเขียนนำแก้วจอกได้นฤมิตรไวดำหรับดวงไม
 เขียนไ้แต่เชิงหยินจึงรับขบราชสัหตรงเ้าไปนค้าย เพื่อดังใจว่า
 จะถ่มขงไชยเสียแล้วก็จะช่วยพวกถ่านศิษย ให้ออกพ้นชนจากเหวไ้
 ครนเมื่อไปจวนจะถึงเ้าขงจู้เขียนฮ่วน กัโดยนเสียงขุนบันร้องควาด

ทิศตะวันตกมียื่นตัวเศษดอยอยู่สามแผ่น ของวิเศษทั้งสี่ทิศนั้นมรดกชั้น
 ช่วงโศกเป็นประกายเปลี่ยนส์แปลก ๆ ไปต่าง ๆ เขียนไฮ้แต่เซงหยิน
 เห็นแล้วจึงหัวเราะแลพูดว่า เขียนนำเก็กจ้อท่านอย่าคิดถอยมายให้ยาก
 ใจไปเลย ถึงแม้ท่านจะมีของวิเศษสักปานใดก็ไม่สามารถที่จะทำอันตราย
 แก่เราได้ เขียนไฮ้แต่เซงหยินพูดแล้วก็เงยหน้าขึ้นไปบนอากาศแต่เห็น
 กระบี่สามด้ามหกเล่มดอยอยู่ก็มีความกลัวว่ดั่ง จนพลัดตกจากหลังราชสีห์
 ศิษย์ทั้งสองก็รีบเข้าไปพยุงแล้วถามว่า ท่านอาจารย์เป็นอะไรไปหรือ
 จึงได้ถูกปลิวเหตุนั้นถึงเพียงนี้ เขียนไฮ้แต่เซงหยินจึงบอกกับศิษย์ทั้งสอง
 ว่า ตามสามด้ามหกเล่มซึ่งก่อนเมฆสี่เหลี่ยมของรบัถอยร่อนอยู่นั้นเป็น
 ตามอนวิเศษหากำมีได้ ท่านง้วนชี่เทียนจุนกับไท้เซียงเต่ากุนช่วยกันชุบ
 ขึ้นให้ชื่อว่า เซี่ยะฮ่วยกิมตอ แลประทานให้เป็นคาบอาญาสิทธิ์ดำหริบเขียน
 นำเก็กจ้อปกครองพวกเขียนทั้งหลาย เขียนนำเก็กจ้อได้เอาไครยอำนาจ
 แห่งตามวิเศษนี้จึงบังคับบัญชาพวกเขียนตลอดมาได้ ถึงแม้ใครจะมี
 ฌานแก่กล้าหรือสมบัติเป็นกายสิทธิ์คงกระพันชาตรีสักปานใดก็ดี ถ้าถูก
 ตามนประหารแล้วก็จะตอถึงแก่กรรมทั้งสิ้น เราไม่คิดเลยว่าเขียน
 นำเก็กจ้อจะมีใจคออันหยาบโหดถึงกับใช้อาวุธร้ายแรงเช่นนั้น มาเป็นชาย
 ดำหริบคอยประหัตประหารเรา ศิษย์ทั้งสองจึงพูดว่าถ้าเช่นนั้นเราสองคน
 แทรกแผ่นดินหนีกลับไปค้าจะมีดีกว่าหรือ เขียนไฮ้แต่เซงหยินจึงบอกว่า
 อาวุธวิเศษเช่นนี้ย่อมจะมีของกันซำคักทั้งเมของบนแลเมของล่าง ท่านอย่า
 ฟังนกว่าจะมีของว่างหนีออกไปได้เลย ศิษย์ทั้งสองจึงถามว่าถ้าเช่นนั้น
 ท่านจะคิดประการใดเราจึงจะพากันถ็ดตลอดหนีออกไปได้ เขียนไฮ้แต่

หมดอายุ 30/03/2565

เซ่งหยินจึงตอบว่า การที่จะคิดหนีนั้น เห็นว่า บ่อยการเสียเวลาเปล่าถ้าช่วยกันคิดฝ่าฟันเขาไปแก้ไขให้ศิษย์ของเราทั้งสิบสามคนออกจากที่คุมขังได้เสียก่อน แล้วจึงค่อยคิดจัดการแก้ไขต่อภายหลัง พดแล้วเซ่งหยินใช้แต่เซ่งหยินกับขบรวาสส์ห์ ปลายทางทิศตะวันออกเฉียงใต้พอได้ยินเสียงระฆังดังขึ้น ก็แลเห็นขุนบันชกกระบือขึ้นส่งกิตทางอยู่ แล้วพูดว่า ท่านอาจารย์เฒ่าก็ทราบแล้วว่า ค่ายนครายมากเหตุใดจึงกล้าตั้งคนเขาไปอีกเล่า ข้าพเจ้าเกรงว่าท่านจะต้องรับความลำบากไม่มากนักขอเป็นแน่ เซ่งหยินใช้แต่เซ่งหยินได้ฟังก็โกรธจึงร้องตวาดว่า ข้ายเฒ่ากตเองไม่ต้องมาหมิ่นประมาท เมื่อก่อนความกตางแถมมอเซมแข็งก็จรับมาคอสส์ ให้เห็นผมอกัน เซ่งหยินใช้แต่เซ่งหยินพดแล้วกับขบรวาสส์ห์ให้เขารบกับขุนบันชกกันอยู่ใต้สักครู่หนึ่ง ขุนบันชกกับกระบือตรงไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ แลตอนเขาเซ่งเหื่องตักมอไปด้วย เซ่งหยินใช้แต่เซ่งหยินกับขบรวาสส์ห์ได้ติดตามพอจนจะทันขุนบันชกร้ายเวทกำบังกายหายไป แต่มีเซ่งหยินออกของคหนึ่งขี้เสื่อออกมาขึ้นส่งกิตหน้าเซ่งหยินใช้แต่เซ่งหยินไว้ เซ่งหยินใช้แต่เซ่งหยินจำได้ว่าเซ่งหยินฮอกใช้จ้จ้งร้องบอกไปว่าท่านหาสมัครจะมากัดขวงเราไม่ เซ่งหยินฮอกใช้ก็นั่งเฉยเสีย เซ่งหยินใช้แต่เซ่งหยินจ้จ้งขบรวาสส์ห์ตรงเข้าฟันเซ่งหยินฮอกใช้ด้วยกระบี่ เซ่งหยินฮอกใช้ยกลูกตุ้มเหล็กขึ้นรบบกันได้ประมาณสิบเพลงยังหาทันแพ้ชนะกันไม่ เซ่งหยินใช้แต่เซ่งหยินจ้จ้งเห็นว่า การที่รบกันด้วยกำลังแถมมอเซมหยากที่จะเอาไชยชนะได้ เซ่งหยินใช้แต่เซ่งหยินจ้จ้งหียบของวิเศษอย่างหนึ่งขึ้นมาจากย่ามขว้างไปในอากาศ เซ่งหยินฮอกใช้เห็นของวิเศษตอยตรงมาจะถูกหน้าเซ่งหยินฮอกใช้ก็ล้มศีรษะลง ของวิเศษ

หมดอายุ 30/03/2565

ก็ตอยเด็กกระดกหันหลังไป เขียนฮอกไฮรู้ ลึกเย็นเยือกเป็นเหน็บซา
 ทวีปทั้งกายจนพลัดตกจากหลังเสื้อ เขียนไฮ้แต่เซ่งหยินซิมราชส์ห
 ตรงเข้าไปเงอกระบี่จนจะพัน พอไต่ย่นเตียงถนขมมเขียนฮอกของคหนึ่ง
 ซิมกวางทองวงถันออกมา ยกรกระบี่ ซิมกระบี่ของ เขียนไฮ้แต่เซ่งหยินไฮ้
 เขียนฮอกไฮ้ได้ลัดก็ถุกชน กระโดดเข้าไปซ่อนตัวอยู่ในกอนเมฆส์เหล็กอง
 ล้วนเขียนไฮ้แต่เซ่งหยินกัหารุจึกเขียนญู ทมาใหม่ ننไม่ เขียนไฮ้แต่
 เซ่งหยินจิ้งร้องถามว่า ท่านชื่อโตเซ่โตจ้งรับบอกมาให้เราทราบเด้อจ้ง
 ค่อยรบกัน เขียนญูนจ้งบอกว่าเราชื่อเขียนเนี่ยฮวยล่านักของเรายู่ที่
 ในถ้ำเกาะแก่งกลางมหาสมุทร กวาท่ท่านไซ้ของวิเศษทำอันตรายแก่เพื่อน
 ของเรานันรามีความเจ็บใจจะต้องแก้แค้นท่านให้จ้งได้ พุดแล้วก็รำกระบี่
 เขียวกับเขียนไฮ้แต่เซ่งหยินจ้ง เห็นว่า คนก็ได้รบมาเห็นเห็นอยมากแล้ว
 เห็นจะเอาไซ้ชนะแก่ข้าศึกไม่ได้ เขียนไฮ้แต่เซ่งหยินกัซิมราชส์หกระโดด
 หนีฮอกไปให้ห่าง เขียนเนี่ยฮวยกัซิมกวางได้ติดตามไปข้างหลัง เขียน
 ไฮ้แต่เซ่งหยินเหลียวไปเห็นเขียนเนี่ยฮวยซิมกวางได้มาจวนจะทัน เขียน
 ไฮ้แต่เซ่งหยิน จ้งหยิบแก้ววิเศษชื้ออี่ซิมจุงจากกระบี่เอาเด้อเค็กขว้างไป
 ตรงหน้าเขียนเนี่ยฮวย เขียนเนี่ยฮวยแต่เห็นแก้ววิเศษฮอยตรงมาจ้งอ้า
 ปากคายตอกบ๊วฮอกมารบแก้ถนไวคอกหนึ่ง แล้วหยิบขันธ์ให้เขียน
 ไฮ้แต่เซ่งหยินดูแล้วร้องว่าท่านจงไซ้ของวิเศษออกมาให้หมดเถิด เขียน
 ควงเจ้งจินหยินคิมย้งำหรับตีระฆังของเขียนไฮ้แต่เซ่งหยิน เห็นดังนั้น
 ก็โกรจ้งรำอาวตรงเขียวกับเขียนเนี่ยฮวยเป็นถ่ามารวด เขียนทงส์อง
 ล้วนกันอยู่ครู่หนึ่ง เขียนเนี่ยฮวยจ้งเอาถูกประจำฟาคถูกไหล่เขียนควงเจ้ง

จินหยินเข้าที่หนึ่งเขียนดวงเจิ้งจินหยินกัถมตง เขียนเค็กเซ่งจินหยินซึ่ง
 เป็นคนตำหรับดีของของเขียนไ้แต่เซ่งหยิน ก็ตรงเข้าพุงเขียนดวงเจิ้ง
 จินหยินให้ดูขนแฉวก็พากันถอยห่างออกไป เขียนเน้ยฮวยก็หาได้ ได้
 คิดตามไม่ แถว้องบอกกับเขียนไ้แต่เซ่งหยินว่า ท่านฮวยได้ตกใจไปเลย
 ข้าพเจ้าหาได้คิดตามท่านไปไม่ พุดแฉวก็ถอยกลับไปประจำรักษาน้ำที่อยู่
 ตามเดิม เขียนไ้แต่เซ่งหยินกับพาศิษย์สองคนหนีไปทางทิศตะวันตกเฉียง
 ใต้ แถคตามทางที่ไปนั้นก็ปกคลุมไปด้วยเมฆมืดเหลืองจนไม่เห็นหนทาง
 พอเขียนไ้แต่เซ่งหยินจะตั้งทัพเนตรก็ไ้ยินเสียงกระบือร้องขึ้น เขียน
 ไ้แต่เซ่งหยินจึงนึกในใจว่าเหตุใดชนบินจึงแอบมาอยู่ที่นี้ฮัก คิดแฉวก็ชัก
 ราชสีห์หุยกซึ่งกัถนอยู่พอไ้ยินเสียงของดังขึ้น แถเห็นเขียนองคหนึ่ง
 ีแวตหน้าคาคร้ายผิวดำดำโต มีเคียวออกมานอกปากกว้างสูงใหญ่
 มือถือทวนขอ เขียนไ้แต่เซ่งหยินเห็นแฉวจึงนึกว่าเขียนองค นมถกษณะ
 เหมือนงกับยักษ เห็นเราจะต้องหนักแรงเป็นแน่คิดแฉวจึงร้องถามไปว่า
 ท่านชื่อใดเหตุไรจึงบังอาจมากันทางทางเราไว้ท่านไม่รู้จักเราหรือ เขียน
 เถ้ยบ้ายจึงบอกว่าเราชื่อเถ้ยบ้ายดำนกัถอยู่นอกจักรระวาพ ถ้าท่านเกรงเรา
 แฉวก็จึงขบราชสีห์ไปทางอื่นเสียเราไม่อยากจะทำร้ายแก่ท่านดอก เขียน
 ไ้แต่เซ่งหยินไ้ฟังกัถมีความโกรธ ขบราชสีห์ก็ตรงเข้ารบกับเขียนเถ้ยบ้าย
 เป็นลำมารด เขียนทั้งสองสู้รบกันไ้หลายสิบเพลง เขียนเค็กเซ่งจินหยินก็
 เข้าช่วยอาจารย์รบเขียนทั้งสามรบกันยังไม่ทันแพ้ชนะ พอไ้ยินเสียงของ
 ดังขึ้นทหนึ่งกัถเขียนออกของคหนึ่งควเคยสามเซี่ยะ ฮ้วนด้ามถกษณะคล้าย
 หมดอายุ 30/03/2565
 กับเส้าเคาหม่อมอดอกระบของ กระโดดออกมาช่วยเขียนเถ้ยบ้ายรบ

เขียนของค นชอว่าฮ่วนฮอก ถึงแม้ว่าเขียนฮ่วนฮอกมีรูปร่างคำแต่ยก็จริง แต่ผมผมชรบรูกแค่อวดคดองว่องไวมาก จนเขียนเค็กเซ่งจินฮินคานทาน ไม่ได้จึงคองถอยหนีไป เขียนไฮ้แต่เซ่งฮินเห็นว่า จะเอาไชยชนะเขียน ทงสองไม่ได้ ก็ซบราชตี้หนีแยกไปทางอื่น เขียนเดย์บายก็ซบแตกได้ คิดตามไป เขียนไฮ้แต่เซ่งฮินจึงหยิบเอาพวงมาตย์วิเศษโยนขึ้นไป บนอากาศ พวงมาตย์วิเศษก็ถอยตรงจะไปทำอันตรายเขียนเดย์ บายๆ ก็หัวเราะหล่นตาเด็กคองซัน มีแสงรุ่งขาวพุ่งออกจากห้วงคูด ตรงไปถกพวงมาตย์มีเสียงสนั่นหวั่นไหว พวงมาตย์ก็ตกตงกับพนดิน เขียนเดย์บายก็หยิบพวงมาตย์ แล้วขว้างทิ้งเสีย จึงร้องบอกเขียน ไฮ้แต่เซ่งฮินให้รวมไชยของวิเศษมาอีก เขียนไฮ้แต่เซ่งฮินได้ฟังก็โกรธ เป็นอันมาก จึงซบราชตี้ให้เข้าสู้รบกับเขียนเดย์บายอีกพักหนึ่ง ฮ่วนฮอก เห็นเขียนเค็กเซ่งหวงหนี ก็ไล่ติดตามเขียนเค็กเซ่งไป เมื่อเขียนเค็กเซ่งเห็นว่า ฮ่วนฮอกไล่ติดตามกระชั้นเข้ามา ก็ร้าย เวทษของซันแล้วตของเขาคือหนึ่ง เขียนฮ่วนฮอกได้ยินเสียงฆอง ก็ให้ วิ่งเวียนศิวะระดมตง เขียนเค็กเซ่งตรงเข้าเงอไม้ตฆองจะตีเขียนฮ่วนฮอก ก็พอได้ยินเสียงฆองตงซันทีหนึ่งทีในหมอกสี่เหล็อง แดเห็น ซุนบั้นกระโคคออกจากในหมอกสี่เหล็องนั้น ตรงเข้าเอาไม้ท้าวบัดไม้ ตีฆองของเขียนเค็กเซ่ง เขียนควงเจ็งแดเห็นก็ตรงเข้าช่วยเขียนเค็กเซ่ง รบกับซุนบั้น พอเขียนฮ่วนฮอกหายงง ก็ถูกซันช่วยซุนบั้นรบกับ เขียนทงสองเป็นสามารก

ฝ่ายเขียนเลยมายัน มิวชาเศกถมเปนกอนหินได้ เมื่อเห็น

เขียนไฮ้แต่เซ่งหยินค้อฮ้อย่างทรหอดตทน ยากที่จะเอาไชยชนะได้

เขียนเลยบ้ายจึ่งร้ายเวทหีบเอาถมขว้างไป ถมหนักถายเปนกอน

ศิลาถกเขียนไฮ้แต่เซ่งหยินเหลตอที่จะนับได้ เขียนไฮ้แต่เซ่งหยินไม่

สามารถที่จะบ้องกนได้ เขียนไฮ้แต่เซ่งหยินจึ่งพาศิษยทงต้องรับหัน

ค้อไป แต่เขียนเหล่านักหาได้ได้คึดตามไปไม่ พากันกลับไปประจำ

รักษาน้ำที่อยู่ตามเดิม ส่วนเขียนไฮ้แต่เซ่งหยินค้อศิษยทงต้องรับหันไป

ทางทิศพายัพ มเขียนของคหิงออกมายันสถัดน้าอยู่ เขียนไฮ้แต่เซ่ง

หยินถายไปเห็นเขียนของคณสร่วมเสื่อยาวถายไปยักววย ผมย่งหนวดขาว

ม่นาเควางช่างแขวนอยุ่หน้าอกผดหิง ซีกวางมอถือไมทวางเปนฮาวุช

เขียนไฮ้แต่เซ่งหยินจึ่งถามไปว่า ท่านชื่อค้อยู่ถ่านักไหน จึ่งบั้งฮามา

ยันขวางทางเราอยู่เช่นนี้ เขียนเพ็คฮวดจึ่งคอบว่า ข้าพเจ้าชื่อเพ็คฮวด

ได้รับคำสั่งจากเขียนน้าเทกจ้อ ให้มาประจำรักษาค่ายกิมถวงตันทาง

ทิศพายัพ เพ็บบองกนมิให้ฮาศักถัดตตคหิงไปได้ แต่ท่านถัดจะเปน

การถ่าบากแก่ถั่งฮารแล้ว ก็จ้งหัดถัดยงไปเสี่ยทางอื่น จึ่งจะไม่เปน

การค้อครอน เขียนไฮ้แต่เซ่งหยินได้ฟังจึ่งร้องตวาดไปต้วยเสี่ยง

ฮันดิงว่า ท่านไม่พักค้องฮอดคณวามผมอมฮูให้เราถัดวเดย ถิ่งท่านจะ

มผมฮอดถักเพียงใด เราถักคองจะพยายามรบผาพันออกไปทางนให้จึ่งได้

พุดถวดกขบราชสี่หิงเอกระบี่ตรงเขาถูรับกับเขียนเพ็คฮวดเปนถ่ามารถ รบ

กันได้ประมาณเจ็ดเพดง มีเขียนฮอดของคหิงออกมาจากหมอกถัดถอง

หมอดอายุ 30/03/2565

แต่ร้องทวาดว่า เชียนไฮ้แต่แข่งหยินทานมีใจอีกเหินนัก เราจะจับตัว
 ท่านไปให้จงได้ เชียนไฮ้แต่แข่งหยินเหลียวไปเห็นก็จำได้ว่าเป็นเชียน
 เซียงเฉียว ซึ่งเป็นผู้มึนศึกตานุภาพมาก เชียนไฮ้แต่แข่งหยินขยับจะ
 ถอยหนี เชียนเค็กเซ่งไม่ทราบในที ก็ถลันเข้าไปสู้รบกับเชียนเซียง
 เฉียวจึงไม่ทันถึงสามเพลง เชียนเซียงเฉียวก็ถลันตวาดด้วยเสียง
 อุนดัง เชียนเค็กเซ่งให้ถอนเพี้ยตมตงทันที เชียนเซียงเฉียวจึงไม่ท้าว
 ขันจะฟาด เชียนไฮ้แต่แข่งหยินก็เอาเง็กพวงนอกของวิเศษขว้างไป
 ถูกลหลังเชียนเซียงเฉียวล้มคว่ำลง เชียนตวงเจ็งก็รีบเข้าพยุ่งเชียน
 เค็กเซ่งหนีต่อไป เชียนเซียงเฉียวเมื่อถูกเง็กพวงนอกตมตงนั้น ก็หา
 รุ้สึกเจ็บปวดไม่ จึงรีบถลันหนีมาเอาเง็กพวงนอกเก็บไว้ แล้วตรง
 เข้าช่วยเชียนเพ็กฮวดรบกับเชียนไฮ้แต่แข่งหยิน ๆ จึงโยนเชือกวิเศษ
 ขึ้นไปบนอากาศหวังจะให้ผูกมัดเชียนเซียงเฉียวกับเชียนเพ็กฮวด เชียน
 เซียงเฉียวจึงเอาไม้ท้าวหวมึงกรซขึ้นไปบนอากาศ เชือกวิเศษก็ไหม้
 เป็นจุณไป เชียนไฮ้แต่แข่งหยินแต่เห็นดังนั้น ก็ตกใจรีบหนีไป
 เชียนเพ็กฮวดกับเชียนเซียงเฉียว ก็หาได้ไล่ตามไปไม่ เมื่อเชียน
 ไฮ้แต่แข่งหยินเห็นว่า พวกข้าศึกไม่ได้ไล่ติดตามมาจึงหยุดพัก
 แต่เชียนไฮ้แต่แข่งหยินจึงพูดกับศิษย์ทั้งสองว่า การที่เราพากันเข้ามาตี
 ค่ายกิมกวงตนครั้งนี้ ก็หาได้มีประโยชน์ไม่ แลยังซ้ำเสียของวิเศษ
 ไปอีกหลายสิ่งหลายอย่าง แต่ถึงอย่างไรก็ดี เราคงจะไปให้เหวฮัม
 เชียนแค ช่วยพวกศิษย์ของเราให้ขึ้นจากเหวจงได้ เมื่อปลุกษากัน
 ตกลงเช่นนี้แล้ว เชียนไฮ้แต่แข่งหยินก็เดินนำศิษย์ทั้งสองไปยังศูนย์กลาง

หมดอายุ 30/03/2565

แห่งค่าย พอได้เห็นเสาธงใหญ่แต่ไม่มีคนรักษาก็ยังมีความยินดี รีบ
 เดินตรงไปที่ข้างเสาธง เห็นเขียนพวกเดียวกันทั้งสิบสามองคค์
 อยู่ในแหวนหน้าเสาคอกคก จังหวงหอยอยู่ทุก ๆ ของคค์ หาวุดจกกัน โดย
 อย่างใดอย่างหนึ่งไม่ เขียนใช่แต่เซ่งหยินเห็นเขาก็มีความสังสาร แต่
 หารู้ว่าเขียนเหล่านี้เป็นรูปหุ่นที่เขียนหน้าเด็กจ้อไต้ฉุนฉิมไว้ ไม่ เขียน
 ใช่แต่เซ่งหยินของเรียกเท่าใด พวกเขียนทีในพวกนี้งเฉยเสียหาได้ตอบไม่
 เขียนใช่แต่เซ่งหยินจึงให้เขียนศิษย์ทั้งสอง ลงไปช่วยอุ้มเขาพวกเขียน
 เหล่านั้นขึ้นมาข้างบน เขียนศิษย์ทั้งสองจึงกระโดดลงไปในหว แต่
 เขียนปลอดมทีในหว ก็หาได้แต่ตั้งกริยาผิดแปลก โดยอย่างใดอย่างหนึ่งไม่
 นอกจากจะนั่งถ่มหน้าซบเส้าอยู่ตามเดิม เขียนทั้งสองมีความสังไสย
 จึงตรวจดูตามตัวของเขียนปลอดมเหล่านี้ แต่เห็นมยนต์บคอยู่ทบ
 นม่อมของเขียนปลอดมทุก ๆ ของคค์ เขียนทั้งสองจึงพากันช่วยเด็กยนต์
 แต่ยนต์นั้นหาออกไม่ เขียนทั้งสองมีความสังไสย จึงบอกกับเขียน
 ใช่แต่เซ่งหยินว่า เขียนเหล่านี้มยนต์บคอยู่ทบนม่อมด้วยกันทุก ๆ ของคค์
 แต่จะเด็กยนต์เหล่านี้หาออกไม่ เขียนใช่แต่เซ่งหยินจึงให้ศิษย์ทั้งสอง
 ช่วยกันอุ้มเขียนเหล่านี้ขึ้นไปบนปากหว เขียนทั้งสองก็เข้าปลาดูม
 เขียนปลอดมเหล่านี้ขึ้นไปวางบนปากหว พอวางมือเขียนปลอดมเหล่า
 นั้นก็ถบกลงตกลงไปอยู่ในหวตามเดิม แต่เขียนทั้งสองเฝ้าปลาดูม
 กันอยู่เช่นนั้นจนเห็นอยหมดแรง ก็หาสามารถที่จะเอาเขียนปลอดมเหล่า
 นั้นขึ้นมาจนปรกค้อยบนปากหวแต่สักของคค์หนึ่งไม่ เขียนใช่แต่เซ่งหยิน
 มีความสังไสย จึงมองลงไปดูทีในหว เขียนมอสุยเห็นเขาก็ร้ายเวท

หมดอายุ 30/03/256๒

กำบังกาย แอบย่องมาข้างหลังเอากระบองตีราชสีห์ที่เข่นไฮ้แต่
 เชนฮินนี่ แล้วร้องว่าท่านจงลงไปอยู่ในหลุมด้วยเถิด เมื่อราชสีห์
 ถูกตีเข้าแทบจะพาเขาเข่นไฮ้แต่เชนฮินตกลงไปในหลุม แต่เข่นไฮ้
 แต่เชนฮินชักบังเหียนไว้ที่ราชสีห์ก็เลยกระโดดข้ามหลุมไปได้ เข่นไฮ้
 แต่เชนฮินเหลียวเห็นเข่นมอฮุยเข้าก็มีความโกรธ จึงร้องว่าสันดาน
 ซาติชะโมยแล้ว ถึงจะทำอย่างไรก็มีนิสัยชะโมยคิดอยู่รำไป พุดแล้ว
 ก็จับราชสีห์ตรงเข้ารบกับเข่นมอฮุยเป็นสามารด เข่นไฮ้แต่เชนฮิน
 เห็นเข่นมอฮุยมีกำลังฝีมือรบคดองแคล่องว่องไวยากที่จะเอาไชยชนะ
 โดยตรงได้ จึงเอากระบี่วิเศษโยนขึ้นไปบนอากาศ เข่นมอฮุยเห็นก็
 ร่ายเวทกำบังกายหลบหนีไปเสีย เข่นไฮ้แต่เชนฮินเห็นเข่นมอฮุยหลบ
 หนีไปแล้ว เข่นไฮ้แต่เชนฮินก็ร่ายคาถาเรียกกระบี่วิเศษกลับเข้ามือ
 ตามเดิม แด้นึกในใจว่าการที่เข่นมอฮุยหายตัวไปทั้งนี้เราจำเป็นจะ
 ต้องรักษาตัวให้มากขึ้น เพราะไม่ว่าเข่นมอฮุยจะแอบมาเดินทำไหน
 เข่นไฮ้แต่เชนฮินของเราก็ยังหาได้ หนีจากหลุมไม่ได้ เราจำเป็นจะต้อง
 หักเสารงไชยให้ล้มตงเสียก่อน เมื่อทหารที่รักษาในค่ายเกิดซุ่มมุนม้วน
 มั่นกันเราก็จะช่วยพวกศิษย์ของเราให้ขึ้นจากหลุมได้ โดยสะดวก คิดดัง
 นั้นแล้วก็จับราชสีห์ตรงไปที่เสารงเหลืองใหญ่กลางค่าย เมื่อเข่นมอฮุย
 เห็นเข่นไฮ้แต่เชนฮินไปแล้ว จึงโบกธงจูเข่นพวนแต่ทำยันต์เศกมา
 ลงไปในหลุม เข่นเค็กเซ่งกับเข่นคองเจ็งก็ตั้งนตีสตมอยู่ในหลุมด้วย
 กันทั้งสององค์

ฝ่ายเขียนไ้แต่เซ่งหยินขีบราชสีห์ตรงเข้าไปจะตัดเส้าเอง พอ
 ได้ยินเสียงกระบือร้องก็แฉะเห็นขุนปั้นขีบกระบือถอไม่ท้าวมา ยืนกัน ทางขย
 แดพดกับเขียนไ้แต่เซ่งหยินว่า ท่าน ขย่า นึกเสยว่าจะตัดเส้าเอง ถ้าคัญได้
 นอกจากท่านจะได้รับอนุญาตจากเขียนนำถักจือเท่านั้น เขียนไ้แต่เซ่ง
 หยินได้ฟังดังนั้นก็ โกรธจึงขีบราชสีห์ตรง เข้ารบกับขุนปั้น เปนสามารถ
 เขียนมอสูยกำบังกายเขมยของเข้ามาเขากระบของคัตหลังเขียนไ้แต่เซ่งหยิน
 เปนหลายที่ เขียนไ้แต่เซ่งหยินก็หวร ดักจับเข้าไม้ เพราะมเสื่อ
 ภายสัทรคอบบงกันชวูชอยู่ แต่ถึงเช่นนั้นก็เขียนไ้แต่เซ่งหยินยังมี
 ความเกรง ว่าถ้าเขียนมอสูยคัตถราชสีห์ซึ่งเป็นพาหนะนั้นเขาแฉะดวงที่
 ก็อาจเป็นอันตรายขึ้นได้ เพราะฉนั้นจึงชักราชสีห์ให้ถกหนีไป เขียน
 มอสูยจึงคลายมนต์เส็ดคงกายออกมาให้ปรากฏ แลรับสาวเท้าจะได้ติดตาม
 เขียนไ้แต่เซ่งหยินค่อไป ขุนปั้นเขายค้อมห้ามไว้ เขียนมอสูยจึงว่า
 เมื่อสงครามได้แฉะแล้วเหตุใดท่านจึงไม่ไล่ตามจับเข้าคักเสยให้ได้แฉะได้ สัน
 เสยหนามสัทรควย ขุนปั้นจึงคอบว่าเขียนไ้แต่เซ่งหยินนั้นนับว่าเป็น
 คำสตาของพวกเขียนแพนทหนึ่ง เราเปนแต่ผู้ช่วยหาควรจะไปทรมานท่าน
 ให้ได้ความจำบากเหลือเกินไม่ เปนแต่คอบบงกันอันตรายไว้เช่นนี้ก็เป็น
 การคัพอสัมควรอยู่แล้ว อนึ่งเขียนไ้แต่เซ่งหยินนั้นเปนผู้ มีเตชานุภาพ
 มาก เราไม่สามารทที่จะจับกุมท่านได้ เปนแต่คอบระวังอย่าให้หน้า
 ของเราเกิดเป็นอันตรายขึ้นได้กัแล้วกัน แต่ตัวเราเจ้านั้นจะสัคครอยตาม
 เขียนไ้แต่เซ่งหยินไป เมื่อเขียนไ้แต่เซ่งหยินเข้ารบแห่งใดเราพเจ้าก็จะ
 ได้เข้าช่วยแห่งนั้น พุดแฉะกัตาเขียนมอสูยหายเข้าไปในหมอกเหลือง

นุกาพมาก ถ้าเราจะไปช่วยโดยตัวพั้งตนเองแล้วการนั้นก็คงจะไม่ตลอด
 จำเป็นจะต้องหาเพื่อนไปช่วยแก่ ไซ้จึงจะได้ แต่เขียนทงหลายก็ห้ามอภิ
 นิหารเท่าเทียมกับเขียนนากักจ้อไม่ ผู้ที่มีอภินิหารพอจะต่อกรกับ
 เขียนนากักจ้อได้ก็เห็นมีแต่ตั้งหลายตั้งคของเรเท่านั้น อย่าเลยเราจะ
 เขียนตั้งหลายตั้งคของเราให้รับไปช่วยอาจารย์พนจากข้าศึกจะดีกว่า คิด
 ตั้งหนแล้ว เขียนตั้งช่วยเตกุนก็ถูกไปจุดรูปปักไว้ ท่นาโตะเครื่องบูชา
 แล้วกลับมาลงตำรวมจิตรวมกรรมอยู่สักครู่หนึ่ง เด็กศิษย์ก็เข้ามาบอก
 ว่าเขียนเตกุนตั้งคของคมายนคอยอยู่ที่หน้าประตู เขียนตั้งช่วยเตกุนก็ถูก
 ออกไปต้อนรับเขียนให้เขียนทงตั้งเข้าไปนั่งในห้อง เมื่อเขียนนากักจ้อเป็น
 ที่ตั้งบายแล้ว เขียนนำช่วยเตกุนจึงกล่าวว่าข้าพเจ้ากำลังตรวจดูหนังสือ
 พระธรรม พอได้กลิ่นรูปของท่านก็รับมา โดยทันทีเพื่ออยากทราบว่าท่าน
 มีพระอรหันต์หรือ เขียนตั้งช่วยเตกุนจึงตอบว่าเวลาที่ข้าพเจ้าเขียนท่าน
 มาทงนิกเพราะมีเหตุสำคัญอย่างหนึ่ง คือเขียนใช้แต่เชิงหยินอาจารย์
 ของข้าพเจ้า ไปช่วยพระเจ้าจันชี่ต้องเต้าสงครามกับเขียนนากักจ้อแต่
 ชนมันนทเมืองเจ้ แต่คนอาจารย์ของข้าพเจ้าถูกถ้อมอยู่ในค่ายก็เขียน
 ตั้ง ข้าพเจ้ามีความร้อนใจเพื่ออยากจะขอความแนะนำจากท่านด้วย
 เขียนนำช่วยเตกุนจึงว่าท่านใช้แต่เชิงหยินไม่ควรจะไปเกี่ยวข้องกับกาโรดัก
 ให้ของทุกบริเวณเลย เขียนตั้งช่วยเตกุนจึงว่าเวลาที่เขียนใช้แต่เชิง
 หยินไม่ทำสงครามครั้งนั้น ก็เพราะเห็นว่าเขียนนากักจ้อกับขุนมันนประพฤติ
 ชัดขันอำนาจพาแต่ดินซึ่งได้ทราบกันอยู่แล้วว่า เมืองจันจะได้เป็นใหญ่
 กว่าหัวเมืองทงหลาย แต่ทงชะตาของเมืองเจ้ก็จวนจะขาดอยู่แล้วด้วย

หมดอายุ 30/03/2565

เขียนนำเด็กจอกกับขุนบนยงบงอาจคิดคงค้ายกถ้อจูเขียนคนบองกนไม่ให้
 ทหารเมืองจันตเมืองเจได้ กับทงฆ่าเขียนโงงดยจินหยินแตงซังพวกเขียน
 คิษย์ของอาจารย์เราไว้ในค้ายกถ้นมากด้วย ถ้าเราจะไม่พากันไปช่วยแก้
 ไขให้อาจารย์ของเราแต่คิษย์เหล่านั้ขอออกมาจากค้ายกถ้ได้เด้อ เขียนนำ
 เด็กจอกจะครุหั้นพวกเรว่าห้ามฤทชเตชไม แต่โลกก็พะพากันคิดเตียน
 ว่าพวกเรปราศจากความกตัญญูด้วย เมือเขียนเตกุนทงตีได้พังกมี
 ความโกรช จึงว่าเขียนนำเด็กจอกมีความหิมนประมาทพวกเขียนก่า
 (คือนักพรตนิกาย) นัก พวกเรจำเปนจะต้อไปช่วยเขียนใส่แต่เซงหยิน
 โดยเร็วจึงจะได้ เมือคิดเห็นพรอมกันเซ่นแตงต่างกชินชพะหาหะหะ
 ดอยตรงไปยงเมืองเจ ครันถึงจึงหยุดอยอยู่บนอากาศแต่ไปเห็นในค้า
 จูเขียนคนท ในเมืองเจ เตมไปด้วยรัศมีรุ่งแถมเมฆหมอกดีเหลื่องกับได้
 ยินเดียงซงกตองระฆังชอชิงแต่หาเห็นผู้คนไม แต่มีคาบดอยร่อนอยู่
 เมือบนบของค้ายดำมตีบทกเต็ม แต่ดแต่งคาบแปลบปลาบทวไปซึ่งเปน
 ดิ่งที่น่าควรยดขงยงนัก เขียนทงหากักพากันเหาะค่างมาแต่เห็นประต
 เมืองทงตีทคมีฆเหลื่องบักประจำอยู่ทุกค่าน กับมีจูเขียนไถ่ (คือหอพิช)
 ดำหรับบูชาเทวดาอยู่ทุกทิศ แต่ทิศวันออกทิศเหนือแต่ทิศใต้นั้นหาได้
 มีคนประจำรักษาไม เห็นมีเขียนผู้เฒ่าองคหนึ่งนงอยู่ในหอพิชทิศวันตก
 มอถ้อชอชือทอง เขียนตงช่วยเตกุนก็จำได้ว่าเป็นเขียนนำเด็กจอก
 เขียนตงช่วยเตกุนจึงพูดช่นว่า ถ้าเราพรอมกันตงไปจับเขียนนำเด็กจอก
 บังคับให้เลิกค้ายกถ้แลปล่อยเขียนทงหลายซึ่งต้อมได้ จะมีเปนการสัดคว
 หรือ เขียนตงช่วยเตกุนจึงว่ากวรที่เราจะผดุนผด้นตงไปนั้นไมได้ เพราะ

เขียนนำเกกจอกกับขุนบันแปนผู้ ทมอภินหารมาก ย่อมจะคิดบึ้งกันโดย
 รอบคอบแล้ว ถ้าเราจะหุนหันพลันแด่นตงไปบางที่อาจจะต้องกตของ
 เขียนนำเกกจอกก็เป็นได้ ข้าพเจ้าคิดเห็นว่าเราควรจะไปเฝ้า
 พระเจ้าจันช็ยองค์นี้ ขอเขียนทูลในคำยัดของคหิงให้มาทาสวนเขียนนำ
 เกกจอรบ เมื่อเขียนนำเกกจอกอรบแล้วเราจะช่วยกันตีหักกายได้ โดย
 อดทน เขียนทูลถึงเห็นชอบด้วยจึงพากันขับพาหะเหาะตรงไปยังกกองทัพ
 เมืองจันแล้วตอนตงที่นำค่าย นายทหารที่รักษาประตูค่ายเมื่อได้ถามเขียน
 ทูลหาได้ความชัดเจนนแล้ว ก็ให้เจ้าพนักงานนำความขึ้นกราบทูลพระเจ้า
 จันช็ยองค์นี้ให้ทรงทราบ พระเจ้าจันช็ยองค์นี้ยังหาได้ตรัสประการใดไม่
 ก็มิจุเหล็งกับเขียนทูลหลายต่างก็มีความยินดี จึงกราบทูลว่าเขียนทูล
 ท้องค หมมเดชานภาพยงนิก การที่เขียนทูลหามาช่วยทำสงครามครั้งนี้
 เป็นเพราะ โดยบุญญาธิการของพระองค์เปนมหัศจรรย์อย่างมาก ข้าพเจ้า
 คิดว่าเขียนทูลหาคงจะทำตายค่ายเขียนตนได้เป็นแน่ เมื่อพระเจ้าจันช็
 ยองค์นี้ได้ทรงฟังก็มิจุเหล็งกับพวกเขียนทูลหลายกราบทูลถึงนั้น ก็มี
 พระไทยยินดี จึงเสด็จทรงพระราชดำเนินออกไปนอกค่ายพร้อมด้วย
 พวกเขียนแดนนายทหารทงหลาย เมื่อทรงทอดพระเนตรเห็นพวกเขียน
 ทูลหาคงศกทรงน้อมพระองค์ตงแต่เขียนทูลหาก็ถวายคำนับ จึงทรงเชิญ
 เขียนทูลหามาเข้าไปในค่ายแต่โปรดให้เขียนทูลหานั่งบนอาสนะอันสมควร
 เจ้าพนักงานก็ยกน้ามาถวายเขียนเห็นด้านทุก ๆ ของค พระเจ้าจันช็
 ยองค์นี้จึงมีรับสั่งถามเขียนทูลหาคว่า การที่เขียนใส่แต่เชิงหยินกับพวก

หมมดอายุ 30/03/2565

ศิษย์เข้ยนซึ่งไปคิตคยในค้ำยกถของเข้ยนนำเกกจอนน จะเป้นอันตราย
ถึงแก่วีครหรือไม่วอท่านได้ไปรดแจ้งให้ซาพเจ้าทรวมด้วย เข้ยนตั้ง
ชวตักนจิงกรวมทุดว่า เข้ยนศิษย์ทงหลายซึ่งไปคิตคยในค้ำยกถน
เป้นเพราะด้วยกำถังเควระห้ของคณราย แต่ก้คงหาเป้นอันตรายแก่วีคร
ไม่วถ้าพระองค์จะทรงทำต่ายค้ำยจ้เข้ยนคนแถว จะตองทรงเช้อพง
ตามควมคิตคของซาพระเจ้า ค้อขอให้เข้ยนของค้ไดองค้หนึ่งทในค้ำยน
ออกไปทำยวเข้ยนนำเกกจอให้ออกมารบทนอกค้ำย แถวซาพระเจ้าจะ
ใช้ของวิเศษไปจับตวเข้ยนนำเกกจอมามค้ได้ แถจะได้บังคบให้เกก
ถนค้ำยจ้เข้ยนคนเสี้ยโดยทนนท้ ถ้าพระองค์ไปรดให้เป้นไปได้ตามค้ำ
นระนำของซาพระเจ้าตงนแถว ซาพระเจ้าเช้อว่าคงจะทำต่ายค้ำยจ้เข้ยน
คนได้เป้นแน่ ชนระนนมเข้ยนของค้หนึ่งช้อเกกมันรบอชารว่า จะออกไปทำ
ยวเข้ยนนำเกกจอให้ออกมารบทนอกค้ำยกถจงได้ เข้ยนตั้งชวตักนจิง
ควมยนิตจิงตั้งเข้ยนเกกมันว่า ท่านจงแปดงกายให้เสดจากรูปชรวมต่า
แถวไปท้ประตค้คตวันคตกรตรงเข้ดค้ำยกถทางทค้นนท้เตยว เข้ยนนำ
เกกจอชยทนนทคองจะชอกมาต้อสถ้กนกับท่าน ๆ ตองทำแพค้อย ๆ พ้อเข้ยน
นำเกกจอให้ ไถตามท่านชอกมานอกประตค้ พวกซาพเจ้าจิงจะมีโอการค้
ทำการได้ถนคิต เข้ยนเกกมันค้ำนบรรับค้ำตั้งแถวลาชอกไป เข้ยนตั้ง
ชวตักนจิงเรี้ยกเข้ยนโทช้มาตั้งว่า ท่านจงไปค้อยชยูนอกประตค้ทาง
ทค้คตวันคต ถ้าเห็นเข้ยนเกกมันพ้อเข้ยนนำเกกจอชอกมานอกประตค้ได้
แถว ท่านจงรับไปถ่มชงประจ้ำโรงพิช้เสี้ย แถวตั้งแถงฤทรมของกน
ชย้าให้พวกเข้ยนอื่น ๆ ชอกมาชวตักนจิงเข้ยนนำเกกจอได้เลยเป้นอันชวค หน้า

สืบเพลงยังหาแพ้ชนะกันไม่
 ยากที่จะเอาไชยชนะได้
 ขั้วกระโจนข้ามกำแพงเมืองไป

เขียนโทซึ้งเห็นว่าการที่ต่อสู้กันซึ่งหนานน
 เขียนโทซึ้งจึงทำเป็นเสี้ยมทำข้ากพาพระหน้
 แม้เฮ่าท่องจ้อไม่ทราบ ในกตยทซ์

ก็ถือไม้ท้าวกระโตขามกำแพงเมืองได้ติดตามไป
 เขียนโทซึ้งเห็น
 แม้เฮ่าท่องจ้อได้ติดตามกระชั้นเข้ามาห่างกันประมาณสักสิบก้าว
 เขียน
 โทซึ้งก็กลับหน้าหันมาอำปากขึ้น
 เกิดเป็นโงะขาวตงหมิ่นตังพ่นพุ่งออกไป
 จากปากเขียนโทซึ้ง
 ตรงเข้าพ่นมือพ่นเท้าแดพ่นหมัดตงตัว
 จนแม้เฮ่า
 ท่องจ้อคืนไม่ไหว
 เขียนโทซึ้งก็จับตัวแม้เฮ่าท่องจ้อเข้าไปในค่ายเมืองจีน

ฝ่ายเขียนนำเท่จ้อกล่าวถึงได้ติดตามเขียนเท่กันจนหนีไปทางทิศ

ตะวันตกถนน
 แดเห็นเขียนผู้เฒ่าองค์หนึ่งยืนกวางขาผู้มีช้อช้อยู่สกัดกันอยู่
 เขียนนำเท่จ้อก็จำได้ว่าเขียนไชฮวยเต่กุน
 จึงชักกวางหยุดอยู่
 แด
 ย่อกายตงตาม โดยดีหน้าอันยิ้มแย้มว่า
 ท่านผู้มีอาวุโสท่านมีกิจอันใด
 ในที่แห่งนี้หรือ
 เขียนไชฮวยเต่กุนจึงพูดว่า
 ชุนปิ่นทำการรบตีอำนาจฟ้าแถดิน
 ท่านก็ย่อมทราบได้คตอตทุกสิ่งทุกอย่าง
 แดเหตุใดท่านจึงกลับมา
 ช่วยเหลือชุนปิ่นจนถึงเพียงนี้
 ทำให้พวกเขียนผู้เฒ่าได้รับทุกข์เวทนาด้วย
 แดโทษอันนี้อาจจะเกิดมิชนแก่ตัวของท่านได้
 เขียนนำเท่จ้อได้ฟัง

ก็หัวเราะแถ่จ้อถ่าว่า
 ท่านฟังความแต่ข้างเดียวหาได้ทราบความจริง
 โดยละเอียดไม่
 คตเมือกกองทัพเมืองจีนได้ทำสงครามกับเมืองเอียนหน
 เขียนไช้แถ่เซงหนีไปนำความขึ้นไปกราบทูลพระผู้เป็นเจ้าทั้งสาม
 หว่า
 ชุนปิ่นชิตอำนาจฟ้าแถดิน
 ในการที่ช่วยเมืองเอียนหนต่อสู้กับกองทัพ
 เมืองจีน
 พระผู้เป็นเจ้าจึงมีเทวบัญชาว่า
 การที่ชุนปิ่นกระทำนั้นก็มี

ความผิดอยู่ แต่หาใช่ทำโดยปราศจากความกตัญญูกตเวทีของเขาไม่ เพราะฉนั้นพระองค์ จึงได้ทรง อนุญาตให้ ชุนบั้น ทำการ ทดแทนคุณบิดาจน ตลอดเวลากาลของเมืองเอียน แต่ที่ชุนบั้นทำการในเมืองเจ้ากรุงนี้ ก็มีประเภทประจักษ์เดียวกันกับทำการ ในเมืองเอียนเหมือนกัน เมื่อเขียน ใ้แต่เซ่งหยินหาได้ตรึกตรองเฝ้าแต่หลง โกรธชุนบั้น ว่าเป็นผู้ประพฤติ ทุจริตแก้ไข ให้เขียน โหงดูยเงินหยินมากติดตั้งค่ายกต เพื่อจะทำอันตราย แก่ชิวตวรชุนบั้นนั้นก็เป็นกรรไกรร้ายแรงมาก ข้าพเจ้าจึงได้มาช่วยชุนบั้น เพื่อจะป้องกันไม่ให้เป็นอันตรายจนถึงแก่ชิวตวรท่านนั้น ส่วนพวกศิษย์ เขียนของเซ่งหยินใ้แต่เซ่งหยินซึ่งมาติดอยู่ในค่ายจูเซี่ยนคินนั้น ก็เป็นเพราะ คราวเคราะห์กรรมของเขา หาใช่ข้าพเจ้าจะเจาระงทำอันตรายแก่พวก เขียนเหล่านั้นก็หาไม่ได้ เพราะฉนั้นข้าพเจ้าจึงขอให้ท่านซึ่งใจใคร่ครอง ในเหตุการณ์เรื่องใหม่มากสักหน่อย เพื่อจะได้ ไม่เป็นการลำบากด้วยกัน ทั้งสองฝ่าย เขียนใ้ช่วยเต็กุ่นจึงพูดว่า การที่ท่านผู้เป็นหัวหน้าของเขียน ทั้งสองฝ่ายมาเกิดบาทหมางกันด้วยเรื่องมุตแห่งอินเตวตีก จนถึงกับ ปลดปล่อยให้ โมหะเข้าครอบงำเสียเช่นนี้ก็ดูเป็นหน้าอับระยศนัก ซึ่งเปนสิ่ง หากควรกับสมณะเพศที่จะประพฤติไม่ ถ้าจะกล่าวตามความเห็นของ ข้าพเจ้าแล้ว ก็เห็นว่าท่านควรจะได้กตชนค่ายจูเซี่ยนคิน แลปล่อย พวกเขียนซึ่งติดขังอยู่ในค่ายนั้นเสีย กับให้ชุนบั้นกลับไปจำศีลภาวนา อยู่ตามเดิม ข้าพเจ้าเห็นว่าก็จะหมดความอาฆาตบาทหมางกันทั้ง ดั้น เขียนนาก็ยกขอหัวเราะแล้วพูดว่า การที่ท่านกล่าวมาแว่นกัถ่วนแต่ เป็นเรื่องท ให้ประโยชน์แก่เขียนใ้แต่เซ่งหยินทั้ง ดั้น ไหนเลยชุนบั้น

หมุดตาย 30/03/2565

จะยอมปฏิบัติให้เป็นไปตามคำของท่านได้ เช่นไซ้ช่วยเต็กนึ่งพูดว่า
 เมื่อท่านไม่เห็นวาทะตักกเข่าของข้าพเจ้าเป็นยุติธรรมแล้ว ข้าพเจ้า
 ก็ไม่มีหน้าที่จะกล่าวต่อไปอีกได้ พูดแล้วก็ขมบถอย่างชาวกระชั้นเข้าไปใกล้
 แดเขาขอยุ้ยยกขึ้นจะตักศิระเขี่ยนนาเก็กจ้อ ๆ ก็เขาขอยุ้ยของบ่มบัตตาม
 ท่านไว้ เขี่ยนนำช่วยเต็กนึ่งก็ขมเหยี่ยวแดงพาหะตรงเข้าช่วยเขี่ยน
 ไซ้ช่วยเต็กนึ่งเขี่ยนนาเก็กจ้อก็ต่อสู้กับเขี่ยนทั้งสองโดยสามารถ พอรบ
 กันไปได้สักประเดี๋ยวหนึ่ง เขี่ยนบ่มกช่วยเต็กนึ่งก็เข้ามาช่วยเขี่ยน
 ทั้งสองรบออกองค์หนึ่ง เขี่ยนนาเก็กจ้อเห็นว่าเหลือกำลังจะค้ำท่านได้
 จึงร้องพูดไปว่าท่านผู้ มีอาวุโสทั้งสามจงหยุดก่อน ข้าพเจ้ามีกิจที่จะ
 พุดกับท่านอีกสักหน่อยหนึ่ง เพราะข้าพเจ้าเห็นว่าท่านก็เป็นผู้ ที่มีอายุสูง
 แดทั้งมีธรรมจริยาอันวิเศษด้วย หากควรจะมาเกี่ยวข้องกับโลกให้เป็น
 การเห็นชยยากไม่ จงกลับไปเจริญธรรมอันวิเศษในถ้ำอันสำราญ
 ของท่าน จะเป็นคนประโยชน์มากกว่าที่จะมาลุ่มหลงอยู่ในอำนาจ
 แห่งความโทษะดังนี้ เขี่ยนไซ้ช่วยเต็กนึ่งได้ฟังก็มีความโกรธจึงว่า
 ท่านทราบหรือไม่ว่าเราเป็นศิษย์ใหญ่ของเขี่ยนไซ้แต่เขี่ยน หยิน แดเมื่อ
 ท่านไม่ยอมปลดปล่อยเขี่ยนไซ้แต่เขี่ยน หยิน แดศิษย์ทั้งหลายให้หลุดพ้นจากในที่
 คุมขังของท่านแล้ว ก็อย่าฟังนิกว่าที่เราจะกลับไปโดยง่ายเป็นอันขาด
 พูดแล้วก็ฟาดเขี่ยนนำเก็กจ้อลงไปด้วยขอยุ้ย เขี่ยนนำเก็กจ้อก็เอา
 ขอยุ้ยของกำรับไว้ได้ เขี่ยนนำเก็กจ้อจึงดวงเอาของวิเศษออกมา
 จากย่าม มีรูปต้นฐานโตเท่าด้วยคาไล ชื่อเขยที่เขี่ยนคุณ ถ้าแกวงเข่า
 เมื่อใดของวิเศษอันหนักโตขึ้นเท่าห้องเรือน เป็นรูปเหมือนยังกับย่าม

หมดอายุ 30/03/2565

แต่อาจคิดเอาพวกข้าศึกเขาไปไว้ ไต่ทงต้น เมื่อรูตปากยามนรรวมเข้าแล้ว
 ตั้งขารของพวกข้าศึกก็จะกลายเป็นโลหิตไปภายในสองชั่วโมง แต่ขณะ
 เมื่อเขียนนาเทกจือหียบเขาเซยทเขียนคูนออกมานั้น พวกเขียนเตกุน
 ทงหากมความเกรงกลัว พอควนิเวศษพต่งออกมาจากยามคุดเขาหมวก
 ของเขียนเตกุนทงหาเซ ในยาม พวกเขียนเตกุนทงหากมความตกใจ
 กลัววิ่งกำบังกายหลบหนีไปสิ้น เขียนนาเทกจือแต่ไม่เห็นพวกเขียนเตกุน
 ทงหากมความยินดี เพราะรูตักว่าคือไปภายหน้าชื่อเสียงของตนจะ
 เป็นที่เลื่องลือ เทวดาแถมมนุษย์ก็จะกลัวเกรงอำนาจมากขึ้นด้วย แดเรา
 จำเป็นจะต้องนำเขาถูงหนีไปเทอออกที่ในเมืองเจ้า ถ้าพวกเขียนเตกุนทงหา
 ยังไม่ถึงแก่ความตาย เราก็จะพูดจาว่ากล่าวให้ละพยศความอาชญา
 ลงเสียให้จงได้ แต่พอขยบิจะเหาะกลับเข้าเมืองเจ้า ก็เกิดความ
 ปรดาใจขึ้น เพราะยามวิเศษนั้นเขาไปผิดคิดว่าธรรมดา เขียนนาเทกจือ
 จึงเศกคาถาคว่ายามตง เห็นหมวกตกตงมาจากยามห้าหมวก ทนไตน
 ก็ได้ ยืนเสียงพวกเขียนเตกุนทงหาหิวเราอยู่ข้างหลัง เขียนนาเทกจือ
 เหลยวไปเห็นพวกเขียนเตกุนทงหากมความโกรธจัตหนักขน จึงขบ
 กรวางตรงเข้าต่อสู้กับพวกเขียนเตกุนทงหาเป็นลำาารถ เขียนนาเทกจือ
 ตานทานกำตงพวกเขียนเตกุนทงหาไม่ได้กขบกวางเหาะหนีไป พวกเขียน
 เตกุนทงหาจึงปฤทษากันว่า การที่เขียนนาเทกจือพ่ายแพ้แต่หนีไป
 ทางทิศตวนตกเฉียงเหนือไม่กลับเข้าเมืองนั้น เห็นจะเป็นอบายคิดพอ
 ให้เราเข้าตกลอยในค่ายกลเป็นแน่ แต่พวกเราได้ตั้งใจแต่เดิมว่าจะช่วย
 เขียนไฮ้แต่เซงหยินค้ายกลให้แตกไปจนได้ แดบดินการสงครามก็

จัดว่าเป็นการไต่เปรียบแล้ว หากควรที่จะมาคิดยอโทษเกรงกตอุบาย
ของข้าศึกไม่ ปฏิภาษากันแล้วต่างก็เร่งขับพาหุระเหาะได้ติดตามเขียน
นำเก็กจ้อไป ส่วนเขียนนำเก็กจ้อเมื่อหนีไปเข้าประตูค่ายทางทิศพายัพ

ได้แล้ว ก็บอกให้เขียนเพ่งสอดหาช่องโถงออก โบกกวัดแกว่งเพื่อจะ
ให้เป็นประกายหมอกเหลืองปกคลุมประตูค่ายเสียทั้งแปดทิศ แต่ตั้ง
พวกเขียนทงหลายให้ระวางรักษาน้ำที่กวดขันยังหนักกว่าเก่า ถ้าได้ยินเสียง
พาดนขันเมื่อใด ก็ให้ช่วยกันจับพวกเขียนเตกุนทงหาไว้ให้ได้ กับตั้ง
ขุนป็นให้คอยตรวจลาดตระเวนตลอดทงทั้งค่าย ถ้าข้าศึกยกมาตี
ด้านใดมาก ก็ให้เข้าช่วยด้านนั้นรบกับข้าศึกให้จงได้

ฝ่ายพวกเขียนเตกุนทงหา เมื่อได้เห็นเขียนนำเก็กจ้อหนีเข้า
ประตูค่ายไป เขียนตังช่วยเตกุนจ้งพูดกับเขียนเหล่านางว่า ท่านทงสี
จ้งรับตามเขียนนำเก็กจ้อเข้าไปในค่าย ข้าพเจ้าจะเหาะขึ้นไปคอยทำลาย
ตามกายสิทธิ์ ถ้าเราไม่ทำลายตามกายสิทธิ์ได้เสียก่อนแล้ว เราจะไม่
สามารถที่จะช่วยเขียนไ้แต่เซ่งหยินให้ หลุดพ้นออกไปจากค่าย จ้งเขียนคน
ได้ พวกเขียนเตกุนทงสีจ้งเห็นชอบด้วย จึงพากันขับพาหุระคาม
ตรงเข้าไปในค่าย เขียนเพ็กสอดเห็นพวกเขียนเตกุนทงสีจ้งอาจเข้ามา
ในค่ายดังนั้น จึงโบกธงเหลืองขึ้นสามที่กบึงเกิดมู่ประกายเปลวเหลือง
แฉววามตลอดทงไปทั้งค่าย ซึ่งทำให้ข้าศึกไม่อาจจะเห็นหนทางได้
พวกเขียนเตกุนทงสีจ้งจึงปฏิภาษากันว่า แม้ในค่าย จ้งเขียนตนจะร้ายกาจ
สักปานใดก็ดี แต่เมื่อพวกเราได้เข้ามาแล้วก็ควรระพยายามไม่ให้พบ

เขียนไ้แต่เซ่งหยินเสียก่อน เพื่อจะได้ปฏิภาษากันหาทางที่จะไล่พวกข้าศึก

หมตอ่าย 30/03/2565

ค่อยไป เมื่อปรึกษากันตกลงเช่นนี้แล้ว ก็พากันขับพาหนะเข้าไปใน
 หมอกดำเหลือง พอเดินไปได้สักหน่อยหนึ่งก็ได้ยินเสียงราชสีห์ ซึ่งเป็น
 พาหนะของเข็ญไฮ้แต่เซ่งหยินแผดเสียงขึ้น ต่างก็มีความยินดีรีบเดิน
 ไปตามทางนั้นจนกระทั่งถึงท่ามกลางค่าย จึงได้เห็นเข็ญไฮ้แต่เซ่งหยิน
 นั่งอยู่บนหลังราชสีห์ เข็ญตั้งช่วยเต็กกู่ตั้งจากหลังพาหนะเดินเข้าไป
 คำนับเข็ญไฮ้แต่เซ่งหยินแล้วบอกว่า ข้าพเจ้ากับพวกกล้าหาญทั้งสี่ได้พา
 กันมาช่วยท่าน เมื่อท่านจะมีคำสั่งให้ทำประการใด พวกข้าพเจ้าก็จะ
 ปฏิบัติตามคำสั่งของท่านทั้งสิ้น เข็ญไฮ้แต่เซ่งหยินแฉะเห็นเข็ญตั้งช่วย
 เต็กกู่ศิษย์มากมีความยินดี พอเอ่ยปากจะพูดพวกเข็ญเต็กกู่อีกสามองค์
 ก็เข้ามาถึง เข็ญไฮ้แต่เซ่งหยินจึงรับสั่งจากหลังราชสีห์ไปคำนับ แล้ว
 กล่าวโดยสั้นอันเบิกบานว่าค่ายถนงค์ร้ายมาก ข้าพเจ้าได้พยายาม
 จะตีหักออกไปทั้งแปดทิศ แต่ได้เสียของวิเศษไปถึงแปดตั้งก็ยังตีหัก
 ออกไปหาได้ไม่ บัดนี้ยังคงเหลืออยู่แค่ตัวจึงจำเป็นต้องมาทบทขี
 เวทนายในที่นี้ การที่ท่านทั้งหลายตั้งใจมาช่วยนั้น ข้าพเจ้ามีความ
 ชอบใจเป็นอันมาก เข็ญตั้งช่วยเต็กกู่จึงพูดว่า การเร่ร่อนของข้าพเจ้า
 ได้ห้ามปรามท่านหลายครั้งหลายหนแล้วท่านก็หาเชื่อฟังข้าพเจ้าไม่ ท่าน
 จึงต้องมาทบทขีเวทนายในที่นี้ เข็ญไฮ้แต่เซ่งหยินจึงพูดว่า การที่จะ
 ยกเอาสิ่งที่ดีลงไปแล้วชื่นมากกล่าว ก็หาเห็นว่ามีคุณประโยชน์อันใดไม่
 แลเรามาช่วยกันคิดว่าจะตีหักออกไปจากค่ายทางไหนดี จะมีเป็น
 ประโยชน์ดีกว่าหรือ พวกเข็ญเต็กกู่ทั้งสี่จึงตอบว่าพวกข้าพเจ้ามีสติ

บัญญัติอันน้อยหยาบลักษณะของการแห่งค่ายกั้นไม้ เมื่อท่านเห็นว่า
 ทางใดหรือทิศใดซึ่งเป็นทางไม่ได้ โดยสะดวกแล้ว ก็ขอเชิญท่านไป
 ในทางนั้นเถิด พวกข้าพเจ้าจะคอยบงกษณ์ให้ท่านไปกว่าจะพ้นความ
 อันตรายจงได้ เขียนไฮ้แต่เซ่งหยินจึงว่า ถ้าเช่นนั้นเราก็คงจะต้อง
 ไปตามทางน้อยเพียงทิศของทางใหญ่ เพราะไม้ตั้งจะมีของวิเศษคอย
 บงกษณ์เหมือนกบทางใหญ่ทั้งสี่ทิศ พวกเขียนเตกุนทั้งสองจึงว่าถ้าเช่นนั้น
 ก็ขอเชิญท่านอาจารย์จงรีบไปเถิด เพื่อเราจะได้มีเวลาไป โดยสะดวกได้
 เขียนไฮ้แต่เซ่งหยินจึงพูดว่า เขียนเค็กเซ่งกับเขียนควงเจ็งยังคงอยู่ใน
 เหวอฮัมเซี่ยนแค ถ้าพวกเราไปช่วยให้เขียนทั้งสองขึ้นจากเหวไต่แล้ว
 ก็คงจะเป็นกำลังที่จะช่วยเรามากขึ้นได้อีก พวกเขียนเตกุนทั้งสองเห็น
 ชอบด้วย เขียนไฮ้แต่เซ่งหยินจึงบอกว่าเหวฮัมเซี่ยนแคนั้นอยู่ห่าง
 เส้าซงไต่ริมธงเหลือง แต่ทนมมเซี่ยนมอดฮุยเผ่าอยู่แต่ผู้เดียว พวก
 เขียนเตกุนทั้งสองจึงบอกว่า เขียนมอดฮุยคงหาอาจจะค้นทานเราไม่
 แต่ชุมชนนันทริกาอยู่ในที่แห่งใด เขียนไฮ้แต่เซ่งหยินบอกว่าชุมชนเป็น
 นาทถาดตระเวน เมื่อเห็นรบกันในที่ใดชุมชนนั้นก็เข้าช่วยรบด้วยเต็ม
 ทุกแห่ง แต่การที่เราจะทำต่อไปในขั้นแรกควรจะช่วยเขียนเค็กเซ่ง
 กับเขียนควงเจ็งให้ขึ้นจากเหวไต่เสียก่อน แล้วจึงค่อยคิดทำลายค่ายต่อ
 ภายหลัง ต่างก็พากันขึ้นขี่พาหนะตรงไปยังเหวฮัมเซี่ยนแค พยเขียน
 มอดฮุยเหลือบเห็นพวกเขียนเตกุนทั้งสองเข้าก็มีความตกใจจึงคิดว่า เขียน
 ไฮ้แต่เซ่งหยินกับพวกเขียนเตกุนทั้งสองมาทางนี้ ก็คงจะช่วยเขียนทั้งสอง
 ให้ขึ้นจากเหว ถ้าเขียนทั้งสองขึ้นไปจากเหวไต่แล้ว ความเสียหาย

จะมีแก่เราเป็นอันมาก แต่ถึงอย่างไรก็ตามเราจำเป็นต้องพยายามต่อสู้
 เต็มความสามารถให้จงได้ คิดแล้วจึงคิดว่าไปว่า เขียนใส่แค่เซ่งหยิน
 ท่านก็พองหนไปเมื่อตะกนยังจะถดถอยมาหาที่ตายอีกหรือ เขียนใส่แค่เซ่งหยิน
 ได้ฟังก็มีความ โกรธ จึงคิดว่าไปว่าท่านมีฤทธิ์เดชสักปานใดจึงบังอาจมา
 หนั้นประมาทเรา แลเราจะคิดวิธีระท่านเสียให้จงได้ พุดแล้วกับ
 ราชสีห์ว่ากระบี่เขาฟันเขียนมอสุด ๆ ยกไม้ท้าวขึ้นไว้ แลพวกเขียน
 เตกุนหงส์ก็เข้าช่วยเขียนใส่แค่เซ่งหยินรบกับเขียนมอสุดด้วย ผมอ
 เขียนมอสุดก็เปนแต่ปานกลาง แมรบกับเขียนใส่แค่เซ่งหยินตัวต่อตัว
 ก็แทบจะสู้ไม่ไหวอยู่แล้ว เมื่อเห็นพวกเตกุนหงส์เข้าช่วยรบกับมีความ
 ตกใจเป็นอันมาก คิดแต่ในใจว่าถ้าคงขึ้นสู้รบอยู่กับคงจะต้องเสียที่แก่
 ข้าศึกเปนแน่ จึงคิดว่าจะอ่านเวทกำบังกายหลบหนีไปเสีย ครั้นแต่
 เห็นเขียนนำเทกจอิชบถวงของวงเข้ามา เขียนมอสุดก็คอยมีมานะ
 ต่อสู้กับข้าศึกไปอีกได้ เมื่อเขียนใส่แค่เซ่งหยินกับเขียนเตกุนหงส์
 เหลือบเห็นเขียนนำเทกจอิชบถวงเข้ามาใกล้ ก็ถอยจากเขียนมอสุด
 ตรงเข้าสู้รบกับเขียนนำเทกจอิ ๆ ไซ้ช้อยู่ของควา เขาต่อสู้กับข้าศึก
 เปนสามารถ เขียนมอสุดก็เข้าช่วยเขียนนำเทกจอิรบ โดยเติมกำลัง
 หงส์ของผายรบกันยังไม่ทันแพ้ชนะ พอขึ้นบนขีบกระบี่อว่าไม่ท้าวตรง
 เขาช่วยเขียนนำเทกจอิรบอีกคนหนึ่ง เขียนใส่แค่เซ่งหยินกับพวกเขียน
 เตกุนหงส์เห็นว่าจะตาทานผมอเขียนหงส์สามไม่ได้ เขียนนำช่วยเตกุน
 จึงเข้ามอคบบนหลังงนกระเขียนพาหะของคนเข่าที่หนึ่ง นกกระเขียน
 หมดอายุ 30/03/2565
 ก็เข้าปากพ่นควันออกมา เขียนนำช่วยเตกุนก็ถ้ำรวมจิตร่ายเวทเป่ง

ไฟฟ้าในกายไปติดกับควนซึ่งออกมาจากปากนกกระเรียน เกิดเป็นไฟลุก
 โพล่งขึ้น เขียนมอฮ้อยตกใจรีบถอยหนีออกไปห่าง ชุนมื่นจึงคลั่งขง
 เห่งฮองก้อออกโหมกับดไปมา โฟนนั้นก็ไม้อาจจะไหมตามไปทันได้ คงไหม
 ตกโพล่งตรงแต่ในเงาะที่นั่น เดยใหม่เฮ่าจู้เขียนฮ้วนค้อของไฮยที่บัก
 ไวก่ตางค้ายเป็นเท่วไปหมด เขียนหน้าเก็กจ้อเห็นตงนงก้มความโกรธ
 จึงเฮ่าขอย้อฟัดไปตรงคี่ระยะเขียนหน้าฮวยเตกุน ๆ ก็เฮ่าฮวูฮันบดขอย้อ
 นนเสี่ยได้ พวกเขียนเตกุนทงตักพากันเขารุมรบเขียนหน้าเก็กจ้อกับ
 ชุนมื่นเป็นสามารก ต่างฝ่ายต่างก็แสดงของวิเศษสำหรับที่จะประหัด
 ประหารซึ่งกันแต่กัน โดยประการต่าง ๆ

ฝ่ายเขียนคังฮวยเตกุน เมื่อเหาะขึ้นไปค้อยเก็บคาบวิเศษที่บน
 อากาศนั้น ครั้นเห็นคาบวิเศษถอยร่อนมา ก็เร่งรีบฮวมนพิจารณา
 โดยญาณวิเศษ จึงทราบบัดว่าเขียนไฮ้แต่เซ่งหยินม้เควระห์รายทีจะ
 ต้องถูกตามเหล่านทาทายถ่างฮัวฮวย คื่อรคิม่วเค็ชตามประการที่บน
 คี่ระยะเสี่ย แลการที่จะฮวยไม่ไห้รคิม้เหล่านนเป็นฮันตรายค้วยคาบนี้ได้
 ก็จะต้องมีผู้ทเควระห์รายมารบเควระห์ไห้คาบจนถึงฮวชีวิตรแทนเสี่ยก่อน
 จึงจะหมดเควระห์ นอกจากนั้นก็ไม่มทางที่จะบฮองกันคาบเหล่านนี้ได้
 เมื่อเขียนคังฮวยเตกุน ได้ทราบโดยแน่มฮอนเซ่นนั้งแล้ว ก็บ้ายหน้า
 เหาะถลัมไปยงกองทัพเมืองจิ้น พวกเขียนทงเจ็ดองคี่ซึ่งอยู่ในกองทัพ
 เมืองจิ้น ก็พากันออกไปค้อนรบเขียนคังฮวยเตกุน ๆ จึงบอกว่ ค้าย
 กถของฮาศิกนหนวยยแรงมาก แต่ข้าพเจ้าก็เป็นคนฮะวรา ไม่สามารถ
 ทจ่มักถางเขาไปแต่ผู้เดียวได้ จึงได้ถลัมมาคังใจว่าจะฮวนพวกท่าน

หมดอายุ 30/03/2565

ไปเป็นเพื่อนด้วยกันอีกสักคนหนึ่ง เพื่อจะได้ค้ำหักเขาไปทำตายตายวิเศษ
 ของข้าศึกเสียให้จงได้ เขียนก้อเจ๊กจินหยินย่อตัวลงคำนับแล้วบอกว่
 ข้าพเจ้ามีความเต็มใจที่จะสมัครไปเป็นเพื่อนท่าน เขียนตั้งช่วยเต๊กกุน
 โดยนตงนน ก็พิจารณาครุทราบซัดว่ เขียนก้อเจ๊กจินหยินเป็นผู้ที่จะ
 ถึงวาระอยู่แล้ว เขียนตั้งช่วยเต๊กกุนจึงบอกว่ ถ้าท่านยอมสมัครก็ขอ
 เชิญท่านไปใหม่เดี๋ยวนเดี๋ยวเกิด เขียนทงสองก็พากันเหาะไปยังค่ายเมืองเจ้
 เมื่อเหาะไปถึงค่ายเมืองเจ้แล้ว เขียนก้อเจ๊กจินหยินจึงถามเขียนตั้งช่วย
 เต๊กกุนว่ เมื่อประศุกค่ายของเขากับ้องกันโดยแน่นหนาเช่นนี้ เราจะทำ
 ประการใดจึงจะเข้าไปได้ เขียนตั้งช่วยเต๊กกุนจึงบอกว่ ควรจะตรวจ
 คุกว่เห็นช่องไหนคาบห่าง ก็ควรจะลงไปทางช่องนั้น แต่ต้องระวัง
 ให้จงมาก เขียนก้อเจ๊กจินหยินจึงตอบว่ ข้าพเจ้าหวังใจว่าจะช่วย
 ท่านอาจารย์ เพราะฉนั้นจึงหากตัวพยนต์รายอย่างใดอย่างหนึ่งไม่ มาท
 แม้นถึงจะเป็นบ่อเพลิง ข้าพเจ้าก็อาจจะกระโดดลงไปได้ พุดแล้ว
 เขียนก้อเจ๊กจินหยินก็เหาะเลื่อนต่ำลงมาเพียงถึงเกิดว่ จะมีช่องว่างตาม
 ทางไหนบ้าง แลจะได้เหาะถดถลงไปทางนั้น

ฝ่ายเป๊อะฮ้วนเป็นผู้รักษาตบกายสัตว์ก็ เมื่อได้เห็นเขียนหน้าค้ำ
 เหาะลงมา เป๊อะฮ้วนจึงนึกในใจว่ เขียนของคั้นข้างโง่เขลาหำมีความ
 คิดไม่ ถ้ามีทางขึ้นลงได้ง่ายๆแล้ว ไหนเคยเขียนไ้แต่เข็งหยินจะ
 มานั่งทนทุกขเวทนาอยู่ได้ เป๊อะฮ้วนก็นั่งดูเขียนก้อเจ๊กจินหยิน เหาะต่ำ
 ลงมาจากฉนวนเสมอตาย หนคต่าย 30/03/2565 เป๊อะฮ้วนจึงเอาพัดเต่งซิวตีโบกไปที่หนึ่ง ตาบ
 วิเศษทั้งสามลับหลกเล่ม ก็ถอยมาพร้อมกันเข้าตักศิระเขียนก้อเจ๊ก

จินหยินขาดกระเด็นไป เขียนตั้งช่วยเต็กเห็นเขียนก้อแจกจินหยินตาย
 ก็มีความสงสาร จึงกล่าวคำขอธะมาว่า ซึ่งท่านต้องมาคัมขันชดงไปโน
 ครวงนี้ ก็เป็นเพราะแห่งผลกรรมของท่านเอง ถึงจะหัดกเถียงอย่าง
 ไร ก็คงจะหาพินในวินนไปได้นี่ เพราะฉนั้นของจงอย่าได้มีเวรกรรม
 แก่ข้าพเจ้าผู้ซึ่งแนะนำต้อไปเถย เมื่อตบวิเศษได้ประหารเขียนก้อแจก
 จินหยินแล้ว แม้ช้วนก็เญยหน้าแถชนไป เห็นเขียนตั้งช่วยเต็กนุ้ย
 อยู่บนก้อนเมฆ แม้ช้วนจึงร้องตราตไปว่า ท่านเขียนผู้เฒ่ามายืน
 เกาะกระอัยทีนจะประสงค้อนใด หรืออยากจะไปสู่ศุขติ ตามไปเปน
 เพือนเขียนของคหน้าตา ซึ่งตกกลงไปทพินดินในบัตเดียวอนน เขียน
 ตั้งช่วยเต็กนุ้ยยืนตงนนัก โกรธ จึงร้องตอบไปว่า ตัวของท่านก็เป็นแต่
 เพียงสัตว์เดียรฉาน แต่เหตุไฉนจึงเย่อหยิ่งนัก หัวจุกถ้านักตัวไม่
 เรามาทางนถักห้วงจะจับเอาตัวท่านไปเหมือนกัน พุดแต่ก้อข่มกอินทรี
 ซึ่งเปนพาหนะให้รอนคำตงมา พอโกตกเขาขอยู่อิดีแม้ช้วนๆ หลบทัน
 หัวเราะเยาะแถ้วถามว่าท่านชื่อไร จึงได้บ้งอาจมาทักแก่เราตงนี้ เขียน
 ตั้งช่วยเต็กนุ้ยจึงตอบว่า ท่านจำเราไม่ได้หรือ เราคือเขียนตั้งช่วยเต็กนุ้ย
 อยู่ณะเขาอินชอนตงชัว การที่มาทางนถักตั้งใจจะมาทักตายตบวิเศษ
 แด่ค่ายกลของท่าน แม้ช้วนได้ฟังก็หัวเราะแถ้วว่า ท่านช่วงดำมารถ
 พุดได้ค้อตงๆ เมื่อตระกนท่านก็ได้เห็นฤทธของตบแล้วไม่ใช่หรือ ถ้า
 ท่านฉินม้งอาจตงไปค้อค่ายกล ชีวิตของท่านก็คงจะไม่รอดกลับไปเปนแน่
 การที่เราเตือนท่านตงนี้ ก็เพราะเห็นว่าร่างกายของท่านแก่ชรามากแล้ว
 หมาดอายุ 30/03/2565
 หากควรจะต้องมาตาย โดยความดำมากไม่ เขียนตั้งช่วยเต็กนุ้ยจึงตอบว่า

การที่ท่านมีความเมตตาเคื้อนสติเรานัน เรามีความขอบใจเป็นอันมาก
 แต่เราไม่อาจที่จะขจัดชนผดกรรมซึ่งนำให้เรามาทำการช่นได้ พุดแก้ว
 ก็ขบถกอินทรีเขาค้อดกับแะระอ้วนได้ประมาณสิบเพลง แะระอ้วน
 ทานกำดังเขียนตั้งช่วยเต้กุนไม่ได้ ก็ถอยหนีห่างออกไป เขาพิศวิเศษ
 โบกขนสองครั้ง นกอินทรียกพาเขียนตั้งช่วยเต้กุนถอยปลิวขึ้นไป
 บนอากาศ เขียนตั้งช่วยเต้กุนจึงข่านมนตร์เศกขอยุ้อให้ยาวฟาดลงไป
 แะระอ้วนก็หลบเสี้ยทัน แต่เป็นอยุดงนถึงสองสามครั้ง คนทองสองก็
 หาทำอันครายกันไม่ได้ เขียนตั้งช่วยเต้กุนจึงหยิบลูกคัมภีร์พิเศษโตเท่า
 เม็ดดีดออกจากยาม พอกแวงซนก็โตเท่าผดมะพร้าว แดเคยใช้
 ขวางคนระยะไถดกนสองเส้นเป็นลูกทูกครั้ง เขียนตั้งช่วยเต้กุนจึงเอา
 ลูกคัมภีร์ขวางแะระอ้วน ๆ ก็เขาพิศวิเศษ โบก ลูกคัมภีร์ถมพิศก็ปลิวไป
 ตกเสี้ยทางอื่น เขียนตั้งช่วยเต้กุนก็ร้ายเวทเรียกลูกคัมภีร์มายังเดิม
 เขียนตั้งช่วยเต้กุนจึงควักเอาทรายวิเศษ ขอกมาจากยามอีกกำมือหนึ่ง
 แด่วร็ดตงไปกตายเป็นทรายทั่วไปทั้งอากาศ เขาในตาแะระอ้วนจันถิม
 ไม่นิน เขียนตั้งช่วยเต้กุนจึงขบถกอินทรีร่อนลงไปจะทำร้ายแะระอ้วน ๆ
 เม้อถิมตาไม่นิน ก็เขาพิศวิเศษคย โบกขยู่เส่มอ เพราะณนั้นนก
 อินทรีของเขียนตั้งช่วยเต้กุน จึงได้ถอยปลิวไปตามลมพัด เม้อ
 แะระอ้วนถิมตาซนได้ จึงหาเห็นเขียนตั้งช่วยเต้กุนไม่ แดกดับไป
 วิชาที่น่าที่อยู่ตามเดิม

ฝ่ายเขียนตั้งช่วยเต้กุนเมื่อถมพิศวิเศษปลิวถอยไปนั้น ครอบ
 หมดอายุ 30/03/2565
 ไม่เห็นอนุายที่จะทำกับแะระอ้วนได้ พอดไปเห็นพวกเทพบุตรหะระถอย

แต่เป็นขบถวนมา เขียนตั้งช่วยเตกุนก็มีความยินดีรับตรงไปที่ขบถวนแท้
 แดเห็นยี่เหตังจินกุนเฮยเจียนก็มีความยินดี จึงร้องถามว่าท่านวุ่นโซ้ย
 มกิกจะไปข้างไหน ยี่เหตังจินกุนเฮยเจียนได้ฟังก็ชักมาหยุดแต่ไปเห็น
 เขียนตั้งช่วยเตกุนขึ้นนอกอินทรีว่อนอยู่ ยี่เหตังจินกุนเฮยเจียนจึงถาม
 ว่าท่านมกิกตั้งใดหรือจึงได้มาถึงที่นี่ เขียนตั้งช่วยเตกุนก็เล่าเหตุการณ์
 ตั้งแต่คนให้เฮยเจียนฟังทุกประการ แดขอให้เฮยเจียนไปช่วยรบด้วย
 เฮยเจียนจึงตอบว่าข้าพเจ้าได้รับเทวมัญชาของเง็กเขียนฮ่องเต้ ให้
 เทียบถาดตระเวนตรวจโรคไทยไซ้เจ็บแห่งมนุษย์ทั่วทั้งโลก เพราะฉนั้น
 จึงไม่มีเวลาที่จะหยุดช่วยท่านทำสงครามได้ เขียนตั้งช่วยเตกุนจึงตอบ
 ว่า ถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้าจะขอยืมแต่สุนัขกายสิทธิ์ของท่านไว้จะได้หรือไม่
 เฮยเจียนก็อนุญาตมอบสุนัข ให้เขียนตั้งช่วยเตกุนแล้ว ก็ลาเหาะเลยไป
 เขียนตั้งช่วยเตกุนเหาะนำสุนัขมายังค่ายเขียนนดิน แดถึงสุนัข
 ให้ลงไปแอบอยู่ที่ข้างหลังแป๊ะฮ้วน ถ้าเห็นแป๊ะฮ้วนยกพิศขนั้นจะ โบก
 เมื่อใดก็ให้กระโดดกต้อยยาให้พิศได้ สุนัขกายสิทธิ์ก็กำบังกายไปยืน
 อยู่ข้างหลังแป๊ะฮ้วนตามคำสั่ง เขียนตั้งช่วยเตกุนก็ขึ้นนอกอินทรีถลา
 ลงไป แป๊ะฮ้วนเห็นก็ยกพิศขนั้นจะ โบกสุนัขกายสิทธิ์ก็ตรงเข้าพิศแป๊ะฮ้วน
 ต้มกตงพิศพิเศษก็ หลุดจากมือ เขียนตั้งช่วยเตกุนก็รีบเขารวมเก็บ
 คาบไว้เสียทั้งสามสี่หกเล่ม แดเขาขอยึดแป๊ะฮ้วนตกลงยังพินดิน
 ขณะเมื่อแป๊ะฮ้วนตกลงไปนั้น เขียนนำเก๊กจ้อกำลังรบอยู่กับพวกเขียน
 เตกุนทั้งสองก็ พอดีเห็นแป๊ะฮ้วนตกลงมานอนกตงฮ้อยก็มีความตกใจ
 เพราะทราบว่าเป็นกตงฮ้อยจะทำตายคาบพิศพิเศษได้เสียแล้ว เขียนนำเก๊กจ้อ

ไม่ตอายุ 30/03/2565

จึงได้รบนไปทางข้างหลังค่าย   เขียนใส่แต่เชิงหินไม่เห็นตามวิเศษ
 ดยอยู่ต้งเช่นแต่ก่อนจึงเปดรัศมีดำมประการออกจากคี่ระ   ฆบหมอก
 ด้เหตอซึ่งเป็นคนปกคตมอยู่น   ให้กระจ่างออกไปแต่เห็นหนทาง
 ได้ โดยถนัดแล้ว   ก็พากันออกจากค่ายเขียนต้นตรงไปย้งค่ายเมืองจีน
 เขียนนำเกกจอจ้งให้คนพุงแประอวนไปไวยงทัพ   แดงนำพวกเขียน
 ทงหลายได้คิดตามไปจนถึงนำค่ายเมืองจีน   แดให้เขียนศิษย์รองตะ โคน
 ไปว่า   ถ้าเขียนใส่แต่เชิงหินคนตามกับพควิเศษมาให้แดก็จระยอม
 เดกทัพถบไปมิถนนักจะค้ห้กทำตายค่ายให้ยับเยินถจจนได้

เมื่อพวกทหารรักษาประตูค่าย   เห็นเขียนนำเกกจอนำเขียนศิษย์
 มาของปรามาทงน   ก็นำความขนกราบทุดพระเจ้าจันช้อยองเต้ให้
 ทรงทราบ   พระเจ้าจันช้อยองเต้ได้ทรงพังกคกพระไทยจ้งทรงรับสั่ง
 ถามเขียนใส่แต่เชิงหินว่าถรที่พวกเขียนซำคักยกมากันทงน   ท่านจะ
 คิตบอถนประการใด   พวกเขียนเดกนทงหัวองคจ้งกรวมทุดว่า   ขอ
 พระองค้อย่าทรงพระวิตคเดย   พวกซำพะเจ้าจะบ้องกันไม่ให้กองทัพ
 เมืองจีนเป็นอันครายได้   แดจ้งตั้งให้องเจียนคุมทหารแมนเกาทณฑ
 หนึ่งกองยกออกทงหลังค่าย   แยกกันอ้อมไปทงสองข้างทงแระระคม
 ยิงเกาทณฑ้อย่าให้พวกเขียนเหตอโนนทนรคคได้   องเจียนก็ค่านับ
 ถาไปทำคัมค้ำตั้งพากันระคมยงเกาทณฑ   จนพวกเขียนนำเกกจอ
 ไม้   ทจะหลมหัดจ้งคองพากันเหะไปย้งเมืองเจ   พอองเจียนเรียก
 ทหารจะถบเข้าค่ายก็เห็นมีคนคคตงมาจากอากาศคนหนึ่ง   องเจียน

หมดอายุ 30/03/2565

เดินไปดูเห็นว่า เป็นชุมชน จึงแก้งหัวเราะเยาะว่า ท่านก็ถูกถูกเกาทัณฑ์
ด้วยหรือ แล้วให้ทหารช่วยถอนลูกเกาทัณฑ์นั้นออกเสีย ชุมชนก็แก้ง
ร้องครวญครางเหมือนยังกับปวดบาดแผลจนเดินไม่ไหว ของเจียน
ก็ให้ทหารหามชุมชนเข้าไปในค่าย แดงนำความขึ้นกราบทูลพระเจ้า
เจียนช้อยองเต้ ให้ทรงทราบ พระเจ้าเจียนช้อยองเต้จึงทรงรับสั่งว่าชุมชน
มีเล่ห์กระเท่ห์มากนัก ทำอย่างไรจึงจะรู้ว่า เป็นตัวชุมชนจริงหรือชุมชน
ปลอม พวกเขียนเต็กณฑงหาองค์เมอพิศดูตัวชุมชนตลอดแล้ว จึง
กราบทูลว่านี่และเป็นตัวชุมชนอันแน่นอน แดงเขียนโทษจินหยินก็ทูลว่า
เมื่อเวลาที่ข้าพเจ้าเขาไปทหอปิจูเขียนไถนหม ก็จับได้เด็กศิษย์ของ
เขียนนำเก็กจือมาคนหนึ่ง พระเจ้าเจียนช้อยองเต้ก็มีความยินดีแต่ยังหา
ได้ทันทรงตรัสประการใดไม่ เขียนไต้แต่เซงหยินจึงกราบทูลว่าข้าพเจ้า
จะขออนุญาตไปเจรจากับเขียนนำเก็กจือ เพื่อจะได้เอาเบาะเหาะท่องจือ
ไปแลกกับพวกเขียนลับห่าองค์ ที่เขียนนำเก็กจือจับไว้นั้น แต่ตัว
ชุมชนนั้น ข้าพเจ้าจะต้องขอเอาไปถวายแก่เขียนช้อยองเต้เพื่อให้
โทษเสียบ้างข้าพเจ้าจึงจะหมดความแค้น พวกเขียนเต็กณฑงหาองค์
จึงคัดค้านว่า การที่ท่านอาจารย์จะคิดทำเช่นนั้นหาเป็นทางอันสมควรไม่
เพราะชุมชนได้เป็นผู้บำเพ็ญเพียรเจริญกรรมฐานมาช้านาน จึงได้สำเร็จ
มรรคผลจนเป็นถึงจินหยินผิดกับสามัญเขียน เมื่อเขินเวลาควรจะบอก
ให้เขียนนำเก็กจือดองโทษทำทัณฑ์กรรมเสียบ้างแต่พอเข็ดหลาบ แล้วต่าง
พากันเลิกกตัญไปอยู่ที่สำนักจะมีดีกว่าหรือ เขียนไต้แต่เซงหยินก็ยอม
เห็นด้วย พระเจ้าเจียนช้อยองเต้ทรงมีพระทัยยินดีจึงรับสั่งให้เจ้าพนักงาน

จัดโต๊ะเครื่องแจมาถวายให้พวกเขียนทั้งหลายเสพย์ตามความสบาย แต่
 เมื่อเวลาที่พวกเขียนนั่งโต๊ะเสพย์อาหารกันอยู่นั้น เขียนไฮ้แต่เซ่งหยิน
 จึงให้จับซุนบัตมัตแควนไว้แต่เอาแป๊ะเฮ่าะท่องจ้อฉุ่กมัตไว้กับเส้า พอ
 เขียนตั้งช่วยเด่กัน นำพิศวิเคษกับคาบมายื่นให้เขียนไฮ้แต่เซ่งหยิน ๆ มี
 ความยินดีรับเอาคาบกับผัดไว้ แด้วมอบให้เขียนโทจิ้นหยินกับเขียน
 ฮุ้นเผ่าจิ้นหยินเอาพิศแถคาบไปเก็บรักษาไว้ ให้จ้งดี เมื่อซุนบัตมัตเห็น
 ดั่งนั้กคะ โจนร้องไปว่า จ้งรับนำของวิเคษเหล่านี้กลับคืนไปให้อาจารย์
 ของเราโดยเร็ว มิฉนั้นเราจะรวมกวนให้พวกท่านได้รับความรำคาญ
 ตลอดจนไปทั้งสิ้น เขียนไฮ้แต่เซ่งหยินจึงว่าซุนบัตมัตเด่กัะเท่มาหนัก
 เราหาควรจะไว้ใจไม่ จึงสั่งให้ทหารแกมตเขาตัวซุนบัตมัตลงมา แด้วจ้ง
 เขายนคิบตลงทศัระซุนบัตมัตแผ่นหนึ่ง จ้งห้ามเขาตัวซุนบัตมัตเข้าไปจำขังไว้
 ในกรงเหล็กเพื่อจะไม่ให้มีทางหลบหนีได้ ซุนบัตมัตแกงตั้งทำเป็นเหมื่อนกับ
 อย่างทกซรอนหงกมหน้าหตบคานงอยู่ในกรง เมื่อแป๊ะเฮ่าะท่องจ้อได้เห็น
 ชาววิเคษต่าง ๆ ของอาจารย์มาคอกอยู่ในมือพวกข้าศึก แดงทงซุนบัต
 กัมาคองโทษอยู่ดั่งนี้ จ้งทำให้แป๊ะเฮ่าะท่องจ้อมีความวิตกเป็นอันมาก
 แต่หารู้ว่าจะทำประการใดไม่ จึงจำเป็นต้องทนคอกตเส้าหนึ่งอยู่ พอเห็น
 พวกเขียนเหล่านี้ แด้วกับแปลงตัวเป็นยุงหตคออกจากเชือกมัตได้
 จ้งรีบหนีเข้าไปในห้อง ที่สำหรับเก็บข้าวของเขียนไฮ้แต่เซ่งหยินแถเห็น
 มีหีบถนกุญแจอยู่ใบหนึ่ง แป๊ะเฮ่าะท่องจ้อจะปล่าเปิดหีบนั้นโดยประการ
 ใด ๆ ก็หาเปิดหีบนั้นขึ้นได้ไม่ จ้งต้องกลับเพศเป็นนกกกระล่าตามเพศ
หมดอายุ 30/03/2565
 เดิมมันกลับไปยังค่ายเมืองเจ้ ขณะนั้นพวกทหารที่ในค่ายเมืองจิ้น

ก็ร้องบอกกันว่าเป๊ะเสาะท่องจอห์นไปได้แล้ว เขียนไฮ้แต่เซ่งหยินจึง
บอกว่า ถึงจะเอาไว้มันหามัประโยชน์ไม่ รักษาชุมชนไว้ให้ ได้กั้แล้วกัน

ส่วนชุมชนนั้นแก่งทำงานอนหดบับอยู่ในกรง พอแต่ไม่เห็น

ทหารยามก็รีบอ่านคาถาเสกเสาะไล่ ไช้ครวณ แลถูกญแจออกจากกรงโดยทันที
แต่กำบังกายย่องเข้าไปทู่ในห้องเก็บอาวุธของเขียนไฮ้แต่เซ่งหยิน เมื่อ
พบอาวุธพิเศษทั้งสองตั้งเข้าแล้ว ก็รีบพาอาวุธพิเศษทั้งสองตั้งหนักดับไป
ยังเมืองเจ้ นายทหารที่รักษาชุมชนจึงนำความไปบอกแก่เขียนไฮ้แต่

เซ่งหยิน เมื่อเขียนไฮ้แต่เซ่งหยินได้ทราบเข้าเช่นนั้นก็มีความแน่ใจ
แต่หาได้ว่ากต่างประการใดไม่นั่งนั่งกตพันอยู่ เขียนศิษย์ทั้งหลายจึง

พากันกล่าวเขาใจอาจารย์ว่า การที่จะแกแค้นชุมชนนั้นกไม่สู้ยากอย่าง
ไรนัก ขอสมัครไปอีกสักหน่อยก็คงจะแกแค้นได้ ท่านอาจารย์หากควร

จะต้องมีความรอนใจไม่ เขียนไฮ้แต่เซ่งหยินจึงตอบว่าเวลาที่เรามีความ
วิตกหนักเพราะพวกเขียนศิษย์ทั้งหลาย ยังคกอยู่ในค่ายของพวกข้าศึก

ถึงอีกสิบห้าองศ์แฉเราจะทำประการใดดี จึงจะให้พวกเขียนเหล่านัน
หลุดพ้นออกมาได้ พวกเขียนเตกุนทงห่าองคจึงรับอาสาว่า พวกข้าพเจ้า

จะคิดคงคายกตชอนนเหยเซียมตอตนชน ถ้าชุมชนกับเขียนนาเกกจอ
กถายกมาค้ค่ายกตอตนนแล้ว ก็คงจะต้องคคคอยู่ในค่ายกตของเราเปนนัน

เขียนไฮ้แต่เซ่งหยินก็เห็นชอบด้วย

อนึ่งค่ายกถนมีฤทธเดชอภินิหารมาก อย่างว่าแต่มีมนุษย์หรือ

พวกเขียนคกเขาไปแล้วจะต้องคคคขงอยู่เฉย ถึงแม้เทวดาหรืออสุรกาย

เมื่อได้คคเขาไปในค่ายนั้นแล้ว ก็ไม่สามารถที่จะกถบับออกไปจากค่าย

นั้นได้ เมื่อปลุกษากันตกลงจึงพากันนำความไปกราบทูลพระเจ้า
 จินชี่ฮ่องเต้ให้ทรงทราบ เมื่อพระเจ้าจินชี่ฮ่องเต้ได้ทรงทราบพฤติ
 เหตุต่างๆ เข้าเช่นนั้นก็ทรงปรารภในพระทัยว่า การที่เราได้พยายาม
 ทำสงครามกับเมืองเจในครั้งนั้น ก็ได้เสียหายทแถมอาหารแต่เด็บบ้าง
 อาหารเป็นอันมาก แต่การนั้นก็ยังหาสำเร็จประโยชน์ตามความประสงค์
 ไม่ และถ้าเราจะเด็กที่พกกลับไปเมืองจินทำนุบำรุงทแถมอาหารให้บริบูรณ์
 เสียก่อน แล้วจึงค่อยยกกลับมาตีต่อภายหลังก็ยิ่งจะมีประโยชน์ดีกว่า
 แต่พวกเซียนเหต่านจะมีความนอใจเราได้ แดการที่ได้ทำร่วมกันมา
 กันมานานแล้ว ถ้าเราจะไม่ตามใจในเวลานี้หน้าจะมีความเสียใจ แต่ถึง
 อย่างไรก็ดี เราก็ควรจะลองดูตามสติปัญญาของเซียนเหต่านออกสัก
 ครั้งหนึ่ง เมื่อพดาดพดงลงเป็นประการใดเรากับเด็กที่พกกลับไปเมืองจิน
 เสียก็แล้วกัน เมื่อทรงพระดำริให้เช่นนั้นแล้ว จึงมีรับสั่งกับเซียนไฮ้แต่
 เชนงหยินว่า การที่ท่านอาจารย์คิดจะตั้งค่ายถนุหนน เมื่อนานอาจารย์
 จะของประสงค์ตั้งใดสิ่งหนึ่งก็ให้เรียกรับของแก่ ของเงิน เงินห้า แด
 ก็มิรู้เหตุถึง ก็คงจะได้ทำตามความประสงค์ทั้งสิ้น เซียนไฮ้แต่เชนงหยิน
 กับพวกเซียนเตกุนทงห้ากพากันมีความยินดีถนุหนนถวยค่านับ แด
 พระเจ้าจินชี่ฮ่องเต้ก็เลยเสด็จขึ้น เซียนคงช่วยเตกุนจงเรียกของเงิน
 ตามหลังออกไปนอกค่าย เพื่อเที่ยวเด็กหาที่ไชยภูมิซึ่งสำหรับจะได้
 ตั้งค่ายถนุหนน

ตอนที่ ๗

(พวกเขียนเต็กกุศัษย์เขียนไฮ้แต่เซ่งหยินคิดตั้งค่ายถัด
จับเขียนนำเท็กจอกกับซุนบั้น)

เขียนไฮ้แต่เซ่งหยินพร้อมด้วยพวกเขียนศิษย์ทั้งหลายพากัน
ออกจากค่ายเดินทางห่างค่ายไปได้ประมาณยี่สิบเส้น แต่เห็นแม่น้ำดินอยู่
แห่งหนึ่ง เขียนตั้งช่วยเต็กกุจ้งตามของเขียนว่าที่เนินดินนี้ชื่อว่าตำบล
อะไร ของเขียนจึงบอกกว่าชื่อบ่เก็กก้งกับเกาะซุนบ้อ เขียนตั้งช่วยเต็กกุ
ได้ฟังก็มีความยินดีจึงพูดว่า ตามคำหรับพิไชยสงครามมักกล่าวห้าม
ไว้ว่า ถ้าจะยกกองทัพเข้าไปในที่ตำบลใด ก็ต้องระวังอย่าให้ชื่อของ
ตำบลนั้นเป็นภาพกัณกับชื่อของคนนั้นได้ แต่ชื่อตำบลนี้เป็นภาพกัณ
กับชื่อของเขียนนำเท็กจอกและซุนบั้นด้วยกันทั้งสองคน เพราะฉะนั้นจะ
ตั้งกระบวนค่ายถัดณที่นั้น คงจะจับเขียนนำเท็กจอกกับซุนบั้นได้เป็นแน่
พูดแล้วก็พาของเขียนเดินขึ้นไปตรวจบนเนินนั้น เมื่อตรวจดูตลอดทั่ว
แล้วเขียนตั้งช่วยเต็กกุจ้งอ่านมนตร์ เขียนพระภมเจ้าที่แถมเทวดามาแต่คง
กายปรากฏขึ้นสององค์ องค์หนึ่งสร้อยมเส็ดตั้งหุ้มเกราะทองคำสร้อย
หมวกทองคำมอดอกกระบอง อีกองค์หนึ่งแต่งกายคล้ายพวกเขียนตั้ง
สามวามอดอกไมท้าวพากันเดินตรงเข้ามาหาเขียนตั้งช่วยเต็กกุ แล้วยอ
ตัวลงคำนับถามว่าท่านอาจารย์มีความประสงค์ประการใด จึงได้เรียก
ข้าพเจ้ามาดังนี้ เขียนตั้งช่วยเต็กกุจ้งตอบว่า ข้าพเจ้ามีกิจธุระ
อยากจะทำค่ายถัดถัดนี้ แต่เกรงว่าใต้พื้นแผ่นดินตำบลเนินนี้จะมีทราก
ศัพพมนุษย์เส็ดตัวเดียวรณาม้อยในใต้แผ่นดินมาก ข้าพเจ้าอยากขอให้

ท่านช่วยจัดการให้ทราบศพทั้งหลายเหล่านั้น ออกไปไกลจากเขตรณีนัน
 สักห้าโยชน์นั้นให้สิ้นเชิง ท่านจะช่วยส่งเคราะห์ได้หรือไม่ พระภุม
 เจาททั้งสององค์ ก็คำนับรับว่าจะช่วยจัดทำให้ แล้วก็หายตัวไปโดย
 ทันท ^๕เขียนตั้งช่วยเค้านั่งกำหนดคติตนซึ่งจะตายกตให้ของเจียน
 คุมทหารขุดปราบดินเหล่านั้นให้ราบเสมอดังหน้ากตอง แล้วอธิษฐานแจ
 งให้ปลุกโรงพิธีซึ่งสำหรับจะตายกต คือให้ปลุกหอคอยใหญ่ไว้ทั้ง
 สี่ทิศ กับตรงกลางมีหอพิธีอีกหลังหนึ่ง รวมเป็นหอพิธีห้าหลังด้วยกัน
 แดทำป้ายทาสี่ขาวจารึกด้วยอักษรว่า ไร่แห่งใด (แปลว่าหอประชุมธาตุ
 ทั้งห้า) แชนวนไว้เบื้องบนหอพิธีเหล่านั้น หอพิธีเหล่านั้นตั้งสองฉากวาง
 สองฉากเท่ากันทุก ๆ หลัง หอพิธีหลังถ้วนออกส่มมุติน่าเป็นธาตุไม่มีม
 ด้เขียวเขียนนามมังกรเขียวแขวนไว้บนที่บูชา แดเขาไม้ธัญแปดสิบ
 เช็ดก่อนมาทำเป็นพดองเรียงไว้หน้าโต๊ะบูชา โรงพิธีทิศตะวันตกส่มมุติน
 ว่าเป็นธาตุทอง ใช้ธงผ้าสีขาวยื่นนามเสียดากไว้ในที่บูชา แดมีคาบ
 ส่ามสิบหกเล่มเรียงไว้หน้าโต๊ะเครื่องบูชา หอพิธีทิศใต้ส่มมุติน่าเป็น
 ธาตุไฟ ใช้ธงผ้าสีแดงเขียนชื่อเจ้านกยูงแดงไว้ในที่บูชา แดมีกำมะถัน
 กับดินประสีไว้หน้าโต๊ะเครื่องบูชา หอพิธีทิศเหนือส่มมุติน่าเป็นธาตุน้ำ
 ใช้ธงผ้าสีน้ำเขียนนามเจ้ากระบือดำไว้ในที่บูชา แดที่หน้าโต๊ะเครื่องบูชา
 มีธงนำธำฮาดกับกงสนเรียงรายอยู่ หอพิธีกลางส่มมุติน่าเป็นธาตุดิน
 ใช้ธงผ้าสีเหลืองเขียนนามเจ้าเตาไฟในที่บูชา ที่หน้าโต๊ะเครื่องบูชา มี
 ธงทรายขาวตั้งไว้ถ่งหนึ่ง แดให้ประดับประดาธงผ้าสีต่าง ๆ ทิศละสี่ธง
 ตรงกับสี่มาซอของเจ้าที่บูชาไว้ ในหอพิธีนั้นทุก ๆ หลัง แดให้ปลุกหอพิธี

หมตอายุ 30/03/2565

อีกแปดหลัง ล้อมหอพิรุณไว้แห่งใดเขาไว้อีกชนหนึ่ง แต่จุดเครื่องเดินซึ่ง
 เป็นของแฉ่มไว้ทุก ๆ หอพิรุณ กับให้จุดเลือกหาเสื้อตลับขลุ่ยของโลโคกรก
 มาตงไว้ทุก ๆ ประตูค่าย ของเจียนก๊กเกณฑ์ทหารจัดการปลอกหอพิรุณ
 พอเข็นกัณฑ์แล้วเสร็จตามคำสั่งโดยทุกสิ่งทุกอย่าง ของเจียนก๊กกลับไปแจ้ง
 ให้เขียนคังช่วยเต๋กุนทราม เขียนคังช่วยเต๋กุนก๊กไปตรวจดูหอพิรุณ เห็นว่า
 ถูกต้องตามตำหรับทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว จึงพากันกลับมาเฝ้าพระเจ้า
 จินชี่ฮ่องเต้ กราบทูลขอเชิญเสด็จฯ ให้ไปประทับในหอพิรุณหลังกลาง
 เพื่อจะได้เป็นที่อำเกรงแก่พวกข้าศึก พระเจ้าจินชี่ฮ่องเต้จึงทรงรับสั่งว่า
 การที่ท่านจะให้ข้าพเจ้าไปประจำอยู่ณะหอพิรุณหลังกลางนั้น ข้าพเจ้ากัห้าม
 ความรังเกียจที่จะทำตามคำแนะนำของท่านไม่ แต่ข้าพเจ้ายังมีข้อสำคัญ
 อยู่ข้ออย่างหนึ่ง แต่ท่านจะได้ทราบข้อความเหล่านั้นแล้วหรือยัง ก็ยังหา
 ได้ปรากฏแก่ข้าพเจ้าไม่ เพราะณนั้นข้าพเจ้าจึงอยากบอกให้ท่านทราบว่า
 การที่ข้าพเจ้าได้มากับกองทัพครั้งนี้ แม้ข้าพเจ้าจะไม่ได้อำนาจยศ
 ข้าศึก โดยตนเองสักครั้งสักคราวหนึ่งก็ดี แต่ก็ยังนับว่าเป็นคุณเป็น
 ประโยชน์กับกองทัพโดยมาก เพราะท่านก็ย่อมจะทราบอยู่แล้วว่าธรรมเนียม
 การศึกสงครามหัวใจของ กองทัพย่อมจะฝากไว้แก่จอมพลของ กองทัพ
 หรือผู้เป็นประธานของกองทัพเป็นต้น แต่พวกทหารทั้งหลายซึ่งประจำ
 กองทัพอยู่ในเวลาดินหลายสิบหมื่นคน ก็โดยหวังยศถาบรรดาศักดิ์แต่
 ชื่อเสียง ซึ่งจะได้จาเพาะจากแต่ข้าพเจ้าผู้เดียว แต่ถ้ามองข้าพเจ้า
 ไปประจำอยู่ในค่ายอันเป็นที่คับขันเขี่ยเขี่ยนแล้ว ถ้าหากว่าเกิดเหตุ
 หมดอายุ 30/03/2565
 เป็นอันครายลงไปโดยประการใด ๆ จะมิทำให้พวกทหารทั้งหลายพากัน

เดือครอนบวณมันไปทงกองทัพใหญ่หรือ เซียนตงช่วยเตกุนจิงกราบทูลว่า การที่ข้าพระเจ้าจะเชิญเสด็จไปประทับอยู่ในหอพิทักษ์กลางในค่ายกตณัน ข้าพระเจ้าได้ตรวจดวงพระชะตาแสดดาวประจำพระองค์ ซึ่งมรคัม อันแจ่มแจ้งโดยความบริบูรณ์ทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว เห็นว่าถึงแม้พวก ข้าศึกจะมีเดซานภาพมาถักเท่าใด ๆ ก็หาอาที่จะถบถ้างเดซาบารมข์ของ พระองค์ ให้ไหวกระเทือนไปได้ไม่

อนึ่งการที่ข้าพระเจ้าได้กราบทูลเชิญเสด็จ ให้พระองค์เสด็จไป ประทับอยู่ในค่ายกตทงน ก็เพือหวังประโยชน์แก่พระองค์ถงถ้ามประการ คือ (๑) บุญญาธิการของพระองค์น ข้าบองกันพวกรพลทงหลาย ให้ปราศจากความอันตรายแห่งสัตว์ครดอดไปได้ทวทิก้านุทศ (๒) พระองค์ ย่อมจะเป็นที่เกรงขามแห่งเทวดาสุรารักษ์ทวไป แดเมื่อพระองค์ประทับ อยุณระที่แห่งใดทแห่งนั้นก็บังเกิดเป็นมงคดอันรมเย็น ประคูกางกันด้วย ญิตวแกว แดทงพวกรพลก็จะไดพากนมิใจอีกเหมที่จะต่อสู้แก่พวกข้าศึก ฆนมากด้วย (๓) แดเมื่อการสงครามนเส็จแล้วพระนามของพระองค์ ก็จะได้ภษาปรากฏถดถอดทวไปทวทิก้านุทศ ให้เป็นที่เกรงขามแก่พว กนา ๆ ประเทศมากฆน แม้พระองค์จะต้องทงทำการสงครามเทียว ปรามปรามเหล่าหัวเมองทงหลายนอีกคยไป ก็จะเป็นการเนาแรงแก่พว กรพลฆนอีกหลายส่วน โดยคุณประโยชน์ถ้ามประการซึ่งได้กราบทูลมา แดวณ ข้าพระเจ้าจึงขอเชิญเสด็จพระองค์ไปประทับณะหอพิทักษ์กลาง ในค่ายกต แม้ถาพระองค์ยงทงระแวงในพระฤททัยว่าพวกข้าศึกจะ

บังอาจมารบกวนให้เป็นการขุ่นเคืองได้มาพระบาทแล้ว ข้าพระเจ้าขอ
 ถวายพลอยวิเศษกับคานาสำหรับปลูกพลอยใหม่ฤทธิเดช ไว้สำหรับกับ
 พระองค์เมตตหนึ่ง แดงทั้งหกมจฺเหตงกับของเงินถอยวงคองระวงบ้อง
 ก็นรทษาพระองค์คอยด้วย ถึงข้าศึกจะมีภินหารมากตั้งบ้านใดก็ดี
 เมื่อพระองค์ได้เค็กพลอยเม็ดคนขวางไปแล้ว ก็อาจจะทำตายดังผลาญ
 พวกข้าศึกไม่ให้เข้ามาถากถายใกล้พระองค์ได้ เมื่อพระเจ้าจันชี่ของเค
 ได้ทรงฟังเขียนตั้งช่วยเต็กนกราบทูลอธิบายขแรงโดยละเอียดเช่นนี้ ก็นม
 พระไทยยินดีจึงทรงรับพลอยวิเศษไว้ แดงรับสั่งว่าเมื่อนานได้เตรียมการ
 สำหรับค่ายกถนนพร้อมแล้วเมื่อใด ข้าพเจ้าก็จะได้ ไปให้ทันตามกำหนด
 ของท่านเมื่อนั้น เขียนตั้งช่วยเต็กนกราบทูลว่าค่ายกถนนได้เตรียม
 ไปได้เสร็จทุกอย่างโดยพร้อมเพรียงแล้ว ยังขาดอยู่ที่แต่ปถมฤกษ์ทพระองค์
 จะเสด็จไปประทับในค่ายเท่านั้น แดงคืนก็เป็นศฤกษ์มหาโชคแล้ว
 เพราะฉนั้นขอเชิญเสด็จในเวลานี้เถิด พระเจ้าจันชี่ของเคก็ทรงเลือก
 คตินายทหารที่มฝีมือพร้อมด้วยของเงินกับกิมจฺเหตง เสด็จไปประทับ
 ณะหอพิชี่หลังกลางในค่ายถด พวกทหารก็ประ โคมซึ่งถองแดรดังช
 เดีงสนั่นท้วนในหวดตลอดทั่วไปทั้งค่าย เขียนตั้งช่วยเต็กนกลั่งไหยก
 รางไชยฉิมบักประจำทุก ๆ หอพิชี่ แดงสั่งให้เขียนช้วนกงจินหยินไป
 รักษาค่ายน้อยจุยเจาะคันททางทิศเหนือ ให้เขียนปอดช้วนจินหยินรักษา
 ค่ายช้วนเจียงคันททางทิศควันออกเฉียงเหนือ ให้เขียนช้วนเฉาจินหยินไป
 รักษาค่ายถ้อย โองคันททางทิศควันออก ให้เขียนเก็กมั้นจินหยินไปรักษา
 ค่ายช้วนโมคันททางทิศควันออกเฉียงใต้ ให้เขียนโทชี่จินหยินไปรักษา

ค่ายช่วยเยี่ยมคนทางทิศใต้ ให้เขียนค่อไฮ้จินหยินไปรักษาค่ายค่อไฮ้
 ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ ให้เขียนเกียไฮ้จินหยินไปรักษาค่ายค่อนเจ็กตัน
 ทางทิศตะวันตก แต่ตั้งว่าให้ตั้งใจของกันรักษาน้ำที่ของตนไว้ ไหมนคง
 ถ้าเห็นข้าศึกพากันยกเข้ามาจะตีค่าย ก็ให้ โบกธงที่นำโรงพิธีขึ้น
 แล้วเอาอาวุธที่นำโต๊ะบูชา โยนลงไป ชาวอุษเห่ถ่านนั้นก็จงสำแดงอภิ
 ทหารทำให้พวกข้าศึกพ่ายแพ้ ไปจนได้ พวกเขียนธงหลายกัค่านับรับ
 ชาญฉิทธิไปประจำหน้าที่ตามคำสั่งด้วยกันทุก ๆ คน แล้วเขียนตั้งช่วย
 เต็กุนจึงบอกกับเขียนตั้งช่วยเต็กุนว่า ท่านผู้มีอายุอันสูงจงช่วยไปรด
 ดั่งเคราะห์ไปรักษาหอพิธิโง่แห่งไถ่ทางทิศตะวันออก ถ้ามีข้าศึกยกเข้ามา
 ก็ให้เอาธงมังกรเขียว โบกขึ้น ถ้าพบตัวเขียนนำเก็กจ็อกจิงไฮ้ของพิเศษ
 ของท่านจับเอาตัวไว้อย่าให้หนีไปได้ แล้วให้เขียนนำช่วยเต็กุนไปรักษา
 หอพิธิโง่แห่งไถ่ทางทิศใต้ แต่ให้เขียนนำช่วยเต็กุนไปรักษาหอพิธิโง่แห่งไถ่
 ทางทิศเหนือ กับให้เขียนไปช่วยเต็กุนไปรักษาหอพิธิโง่แห่งไถ่ทางทิศ
 ตะวันตก แต่ตั้งกำขบตามวิธีที่จะทำกับข้าศึก ตั้งซึ่งได้ตั้งเขียน
 ตั้งช่วยเต็กุนให้ทันทุกประการ เมื่อพวกเขียนเต็กุนทั้งสี่ไปประจำอยู่ตาม
 หอพิธิแล้ว เขียนตั้งช่วยเต็กุนจึงชวนเขียนไฮ้แต่เซ่งหยินไปรักษาอยู่หอ
 พิธิหลังกลาง แต่ให้เอาธงมากของรวมกันไว้แห่งหนึ่ง เขียนตั้งช่วยเต็กุน
 จึงถอดรองเท้าส่ายผมเขียนยันต์เส่วจ่แล้ว ก็เข้านั่งสมาธิดำรวมใจ
 อ่านมนตร์ฟันไฟออกมาจากปาก เมายันต์เหล่านี้ตั้งอยู่เป็นอันตระธานไป
 ทั้งสิ้น จึงให้เขียนไฮ้แต่เซ่งหยินเอาธงดำมร้อยสามสิบสี่คนบักขินพร้อม
 กันแล้ว เขียนตั้งช่วยเต็กุนจึงเอาอยู่ฮ้อฮ้อขึ้นไปบนอากาศ แล้วร้องด้วย

หมดอายุ 30/03/2565

เถียงอันตั้งว่า ขอเชิญเทพยดาเจ้าซึ่งประจำอยู่ตามดาวฤกษ์ทั้งหลาย
 จงโปรดลงมาช่วยหอพิชน โดยเร็วด้วย ทนไต่หนักบังเกิดเป็นลมพายุพัด
 หมุนกลมมาที่หอพิชน พอลมพายุพัดผ่านไปแล้วก็ปรากฏมีเทพยดาขึ้นนม
 กายค้ำบัลลังก์ขึ้นตั้งช่วยเต็กนุอยู่เป็นอันมาก แล้วจึงถามเถียงตั้งช่วยเต็กนุ
 ว่าท่านอาจารย์มกัจจนได้จึงได้เรียกรักษาเจ้าทั้งหลายมาตงน เช่น
 ตั้งช่วยเต็กนุจึงตอบว่า การที่ข้าพเจ้าเชิญท่านทั้งหลายมาตงนก็เพราะ
 เขียนนำเด็กจอกกับชุนบั้นประพฤติการชดชืนอำนาจแห่งฟ้าแลดิน มิให้
 พระเจ้าจันช้อย์องค์เทหาการปราบปรามหัวเมืองต่าง ๆ ได้ โดยสดวก โดย
 เหตุนี้ข้าพเจ้าจึงต้องมาช่วยคิดตั้งค่ายกตชอบนเสียดียงเชื่อมถอบคนชืน เพื่อ
 จะได้ปราบปรามเขียนนำเด็กจอกกับชุนบั้นเสียให้ราบคาบ แลทางนี้จะขอ
 แรงท่านเทพารักษ์ทั้งหลายช่วยของกันรักษาหอพิชนต่าง ๆ ในค่ายกตชอบ
 แลถามข้าศึกถ่วงถาเข้ามาในค่ายกตชอบแล้ว ก็ขอท่านช่วยสกัดกั้นอย่า
 ให้ข้าศึกได้ตลอดหนีไปได้ พวกเทพยดาทั้งหลายก็ค้ำบัลลังก์ตั้ง
 ไปประจำอยู่ตามธงซึ่งมีนามของตนทุก ๆ คัน เช่นตั้งช่วยเต็กนุจึง
 ขานมนตร์กำบังวิเศษของเทพยดาเหล่านั้นเสีย เพื่อไม่ให้พวกข้าศึกเห็น
 ศิริกายของพวกเทพยดาเหล่านั้นได้ เช่นตั้งช่วยเต็กนุกับเขียนไ้แต่
 เชนงหยิน จึงชวนกันขึ้นรักษาหระเหาะไปยังหอพิชนเพี้ยนมิ่งไ้ และอำน
 มนตร์เชิญพระยายมกับพวกผีปศาจทั้งหลายให้มาระวังรักษาค่ายทุก ๆ ด้าน
 ฝ่ายเมองบนก็หนีกรมศรเป็นชายเพชรชิงกันชืนไว้ แลทางฝ่ายใต้คืนก็จัดท่า
 ไว้ประคองเช่นเดียวกับกัน ก็ให้พวกทหารจัดเตรียมของใส่โคกรักไว้นอกค่าย
 เพื่อจะเอาไว้คอยแก่ ไชกถวิลหาของข้าศึก ซึ่งทำมาไว้เพื่อมถอยไป

หมตอโย 30/03/2565

ฝ่ายเขย่นนำเกกจอกตงแต่แป๊ะเฮาะของจอกกับซุนบั้น ได้นำพิศ
 กับตาววิเศษกตบค้นมาได้จากกกองทัพเมืองจีนแล้ว ก็มีความยินดีเป็น
 ซนมาก เจ้าของเจ้าเมืองเจิ้งไปรดสั่ง ให้เจ้าพนักงานจัดตั้ง โต๊ะเครื่องแจ
 เียงที่บนตำหนักบั้นฮั่วเตย แล้วไปรดให้เจ้าพนักงานเชิญพวกเขย่น
 ทงหลายชนไปบริโภคน้ำ แต่สนทนากันด้วยเรื่องกิจการต่าง ๆ ดูเป็นการ
 รื่นเริงมาก เจ้าของเสด็จประทับเสวยอยู่กับพวกเขย่นทงหลาย จน
 เวลาสองยามจึงได้เสด็จขึ้น พวกเขย่นต่างก็พากันกลับไปยังห้องพัก
 ของตน คงเหลืออยู่แต่เขย่นนำเกกจอกกับซุนบั้นยงนั่งสนทนากันอยู่
 เขย่นนำเกกจอกจึงบอกกับซุนบั้นว่า เราสังเกตดูเห็นว่าชะตาเมืองเจ
 จวนจะขาดอยู่แล้ว แลพระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้กำลังชะตาขึ้น ถึงเราจะมี
 ฤทธิเดชเวทมนตร์สักปานใด ก็หาอาจที่จะช่วยเมืองเจให้หลุดพ้นไม่ได้ไม่
 เราคงใจว่าจะเชิญผู้วิเศษองค์หนึ่ง ขอให้ไปช่วยพูดอย่าทัพเสียดกับ
 พระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้ แลเราจะไต่ไม่ต้องรับความอับระยาศในคอนข้าง
 ปลายมือด้วย ซุนบั้นจึงตอบว่า ข้าพเจ้าก็ทรมอยู่แล้วว่าเมืองนี้จะ
 ต้องเสียดกับเมืองจีน แต่เป็นการจวนใจที่ศัพท์มารดาขังไม่ได้ฝัง จึงต้อง
 จำใจทนทำการดูอำนาจฟ้าแดดดินอยู่เช่นนี้ ถ้าข้าพเจ้าได้ฝังศัพท์มารดาแล้ว
 ก็จะไม่เอาเป็นธุระด้วยกิจการของเมืองนี้อีกต่อไปเลย พวกเขย่นยง
 เวลาสามยามเศษ พอนายทหารรักษาประตูเมืองด้านทิศตะวันออกขึ้นมา
 บนตำหนักบั้นฮั่วเตยแฉกกับซุนบั้นว่า ทึนนอกเมืองทางทิศตะวันออก
 เขย่นเห็นอ้อมแสงสว่างรุ่งโรจโชติช่วงโพล่งขึ้น ไม่ทราบว่าจะเปนโดย
 เหตุการณ์ใด เขย่นนำเกกจอกกับซุนบั้นได้ฟังดังนั้น ก็พากันลงจาก

หมดอายุ 30/03/2565

คำหนักบุนฮั่วเคยชินซาพาหะไปจนถึงกำแพงเมือง แล้วขึ้นไปตรวจดู
 บนเชิงเทิน แลเห็นแสงสว่างน้อมเป็นควันซุ่มนัวปนอยู่ แสดงให้เห็นว่า
 ผู้ซึ่งอยู่ในที่นั้นมัจฉาตายที่จะคอยคิดต่างผลาญชีวิตวิญญาณอื่น ๆ ซุ่มปน
 จึงชี้ให้เขื่อนน่าเกกจือดูแล้วพูดว่า ในหมูนมมืมหอสูงตั้งอยู่สามสิบหลัง
 เฒ่าชงใหญ่เด็กนับไม่ถ้วนบักสถับสถัวตามคำหวัชพิไชยส่งความ เห็นจะ
 เป็นกระบวนค่ายกตของข้าศึกเป็นแน่ แต่เหตุใดจึงได้ไปตั้งไวทางทิศ
 อีสานซึ่งหาตรงตามแบบพิไชยสงครามทีเดียวไม่ เขื่อนน่าเกกจือจึงว่า
 ท่านไม่เห็นเนินดินแถวนั้นหรือ การที่เขาเอาค่ายกตมาตั้งชนตรงนั้น ก็
 เพื่อประสงค์จะเอาเขตต์ที่ตรงเนินนั้นตนเอง ซุ่มปืนจึงเรียกนายทหารมา
 ถามว่า ที่เนินดินซึ่งข้าศึกปลูกโรงพั้นชื้อคาบตโต นายทหารจึงบอก
 ว่าชื้อบอเกกกั้งแห่งหนึ่ง ชื้อเตาะซุ่นปอแห่งหนึ่ง เมื่อใดทราบชื้อของ
 คาบตจนคืนจนแล้ว เขื่อนน่าเกกจือจึงบอกกับซุ่มปืนว่า ชรัมคาแม่ทัพ
 ย่อมต้องหลัดเจียง ไม่ค่อยทชกับข้าศึกในทซึ่งเป็นกาพถิ่นให้ โทษแก่
 นามของตน การที่ฝ่ายข้าศึกมาจัดตั้งค่ายกตไว้ในที่บนเนินนี้ ก็เพราะ
 ประสงค์จะเอาชื้อคาบตมาข่มอำนาจเราให้เสื่อมทวามไป คักครวญจะทำ
 ให้พวกเราได้รับควมลำบากมากอยู่ เป็นเพราะฟ้าดินให้ชื้อของกับฝ่ายเขา
 ยากที่เราจะคิดทำอะไรได้ จึงกลับไปพักเพื่อจะได้มีเวลาตรึกตรองคิด
 อ่านแก้ ไชค้อไป เมื่อชณะเขื่อนทงส่งองกลับไปยงทพกนเป็นเวลาย่าง่วง
 แล้ว ซึ่งพวกเขื่อนทงหลายได้เสร์จกจิในการปลงกรรมฐาน แลต่าง
 คนต่างก็พวกันมากกระทำอญชู้ถกรรม ค้อเขื่อนน่าเกกจือมีเป็นอาจารย์
 ตามกิจจวตทโตเคยปฏิบัตมาแต่ก่อน ๆ นั้น ครนเมื่อมาถึงทพกของเขื่อน

นำเอกจ้อ ก็หาเห็นเขียนนำเอกจ้ออยู่ในที่ปกไม่ เห็นแต่โคมจ้อต้อง
 แสงสว่างอยู่ กับแต่เห็นแป๊ะเตาะท่องจ้อนอนหลับอยู่ข้างเตียงแต่ผู้เดียว
 เขียนมอด้ยก็เข้าไปปลุกแป๊ะเตาะท่องจ้อให้ลุกขึ้น แต่ถามว่าท่านอาจารย์
 มกิจไปที่ไหน แป๊ะเตาะท่องจ้อจึงตอบว่า เมื่อเวลาสามยามนายทหาร
 รักษาประตูเมืองได้มาแจ้งกับท่านอาจารย์ว่า ทางทิศอีสานเกิดมีรัศมี
 แสงสว่างรุ่ง ไซ้ตั้น ท่านอาจารย์จึงสั่งให้หาฟเจ้าอยู่เฝ้าห้อง ล้วน
 ตัวท่านกับขุนบันถาพากันออกไปดูตามคำทำนายทหารผู้หนึ่งมาบอก เขียน
 มอด้ยจึงเขียนว่า ท่านอาจารย์มักจะให้พวกเรารู้แต่คมอาวูชของข้าศึก
 ล้วนตั้งอันใดที่เกิดแปลกปลาดตพจะเปนขวัญตา ท่านก็หาเรียกให้พวก
 เราไปดูด้วยไม่ เขียนมอด้ยพุดยังไม่ขาดคำก็พอเขียนนำเอกจ้อมาถึงเขา
 เขียนมอด้ยถึงเกิดดูเห็นหน้าตาของเขียนนำเอกจ้อเศร้าหมองผิดจากปรกติ
 เขียนมอด้ยก็ไม่อาจจะกล่าวคำสรรพลาวาตต่อไป เขียนนำเอกจ้อมา
 ถึงก็ขึ้นนั่งบนอาสนะแล้วจึงเรียกเขียนมอด้ยมาว่า การที่ท่านกล่าว
 นิทานเราเมื่อตะกั้นนเปนกิริยาอันหาสมควรไม่ ท่านก็ยอมทราวยอยู่ในใจ
 ดีแต่ว่า เราเป็นผู้ที่ขาดจากกามกิเลสอันหยาบต่าง ๆ แล้ว การที่
 เราไปดูสิ่งแปลกปลาดตมาทางนี้ ก็หาใช่เป็นเรื่องที่จะนำความสุขมาให้
 เราโดยออย่างใดอย่างหนึ่งไม่ สิ่งแปลกปลาดตนั้นคือเปนกระบวนค่ายกถ
 ของพวกข้าศึกซึ่งคิดทำนองอย่างแข็งขันมั่นคง แต่ตั้งใจว่าจะล้อมพวก
 เราเอาไว้ในค่ายกถนั้นทั้งสี่ ค่ายกถนั้นทำให้เรามีความหนักใจเป็น
 อันมาก เขียนมอด้ยได้ฟังก็ยอมแล้วว่า ท่านอาจารย์หรือก็มีฤทธาศักดิ์กา
 นุภาพหาใครเสมอเหมือนไม่ ถึงแม้ค่ายกถของข้าศึกจะวิเศษสักปานใด

ก็ไม่สามารถที่จะต้านทานศักดิ์านุภาพของท่านได้ แต่เหตุใดท่านอาจารย์ จึงต้องมีควมวิตกกังวลถึงเพียงนี้ ค่ายกถของข้าศึกนรยภพจริง แล้ว ข้าพเจ้าก็มีอุบายที่จะแก้ไขไม่ให้ท่านอาจารย์ต้องรับความเดือดร้อนได้ ชุมนับได้ฟังมอฮุยกล่าวดังนั้นจึงถามขึ้นว่า อุบายของท่าน มีอย่างไรจึงจะแก้ไขค่ายกถของพวกข้าศึกได้ มอฮุยจึงกล่าวว่า การที่ พวกข้าศึกตั้งกระบวนค่ายกถนรยภพขึ้นทั้งนี้ ก็คิดจะเอาไชยชนะ แก่พวกเราเพื่อตบตวงความฮวย ที่พวกเขาได้เสียหายมาแต่ก่อน ๆ นั้น แต่ถ้าวพวกเราเห็นว่าค่ายกถนรยภพ ไม่ควรจะต้องถือปฏิญยอมละพยศ ไม่สู้รบกับเขาแล้ว ค่ายกถก็จะมาทำอะไรกับใครได้ ส่วนการที่จะ ยอมละพยศนั้นก็ไม่เป็นข้อยากลำบากอันใด นอกจากจะปล่อยพวก จีนหยินทองหลายทีเดชะบุญนั้นให้กลับคืนไป แต่ท่านอาจารย์รับกลับไประยะ ยังถ้า ส่วนที่ชุมนับก็ดั้นไปยังตำบลโง่เกี้ยวรับจัดการฝังศพมารดาเสีย ให้เสร็จ แต่พวกข้าพเจ้าก็พากันกลับไปยังสำนักเดิมทุก ๆ คน ปล่อยให้พวกกองทัพเขาทำกันไปตามชะตากรรมของเขาไปเช่นนี้จะมิดหรือ เมื่อ พวกเราทำได้ดังนั้นแล้ว ถึงค่ายกถของข้าศึกจะมีอำนาจสักปานใด ก็หา ขวางที่จะมาทำอันตรายแก่พวกเราได้ไม่ เขียนมอฮุยพูดแล้วก็ซ้ำเติมของ คิดว่าเขียนนำเด็กจอกับชุมนับจะมีภริยาผิดแปลกประการใดบ้าง เขียน นำเด็กจอกจึงพูดว่า ความคิดอันเหลวไหลเช่นนี้หากว่าท่านจะเชื่อฟังไม่ แม้ ค่ายกถนั้นถึงจะดูร้ายก็จริง แต่ก็หาทำอันตรายแก่พวกเราได้ง่ายไม่ แต่ ถ้าใครคิดขย้อท้อแก่ข้าศึกแล้ว ก็จงกลับไปจำศีลภาวนาหาความสุขกาย สุขใจยิ่งสำนักเดิมเถิด เราผู้เดียวจะต่อสู้กับข้าศึกเอง เขียนออก

หมดอายุ 30/03/2565

ยาวกับเขียนของเสียน เห็นเขียนนำเกกจ้อโกตรงนั้น ก็พากัน
 คิดเขียนเขียนมอสุด่ยโดยถ้อยคำต่าง ๆ เขียนมอสุด่ยก็มั่วแล้วพูดว่า เมื่อ
 ถ้อยคำของข้าพเจ้ามันลกดกับจนไม่มีให้เห็นแล้ว มันก็ยอมจะต้องให้ โทษ
 แก่ผู้กล่าวอยู่นั่นเอง แต่เมื่อท่านทั้งหลายเห็นว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ฉลาด
 ไม่สามารถที่จะทำประโยชน์ได้แล้ว ข้าพเจ้าก็จำเป็นจะต้องขอลาท่าน
 กลับไปจำกัดภวณางยังสำนักเดิมเสียดีกว่า พูดแล้วก็ทำท่าลุกขึ้นจะ
 เดินออกไป เขียนนำเกกจ้อหัวเราะแล้วพูดว่า เขียนมอสุด่ยท่านก็ถือ
 เพศเป็นเขียนแล้ว เหตุไฉนจึงมีจริตมารยาดีอยู่ในต้นตานอันหนา
 เน้นอีกเล่า เขียนมอสุด่ยค่านับแล้วจึงว่า ถ้าข้าพเจ้าไม่ทำกิริยา
 เช่นนี้ ไหนเลยจะทราบว่ายเขียนทั้งหลายจะมีความจงรักภักดีแก่พวกพ้อง
 อย่างไม่ได้ แต่ข้าพเจ้าเห็นว่า ก่อนที่พวกเราจะยกไปตั้งค่ายกตศวรจะ
 ตรวจให้ทราบเสียก่อนว่า ทางหน้ที่ไล่ของค่ายกตณั้นเป็นประการใด
 เมื่อเราตรวจทราบโดยละเอียดแล้ว ก็จะได้คิดอุบายที่จะเข้าตีค่ายกตข้าศึก
 ต่อภายหลัง เขียนนำเกกจ้อกับเขียนทั้งหลายก็เห็นด้วยตามคำเขียน
 มอสุด่ยทุกประการ เขียนมอสุด่ยกับรับอาสาเป็นผู้ที่จะไปตั้งเหตุการใน
 ค่ายกตของข้าศึก เขียนนำเกกจ้อจึงว่า ค่ายกตนั้นร้ายกาจนัก
 ท่านจงอย่าห้ระมัดระวังตัวให้มาก อย่าให้เสียทีแก่พวกข้าศึกได้ เขียน
 มอสุด่ยก็ค่านับดาหายตัวเหาะไป จึงแอบไปยื่นพิศดูค่ายเขียนมอสุด่ยอันอยู่บน
 ก้อนเมฆ เมื่อตรวจดูลักษณะค่ายกตเสร็จแล้ว เขียนมอสุด่ยจึงนึก
 ในใจว่า เมื่อเราอยู่ในสำนักขุนงูจ้อ ณะสถานอื่นเขียนก้วน ก็ได้

เรียนคำหวัมพิไชยสงครามมาถึงสิบสามเล่มแล้ว ยังไม่เคยพบเห็น
 กระทบท้ายกตกรายแถมจนคงเช่นเคย เมื่อภาโวรชนเข้าไปในค่าย
 กตจนแล้ว ก็เท่ากับแมตงเมามินเข้าไปในกองไฟ ยากที่จะพ้นจากความ
 อันตรายได้ ส่วนตัวเราที่รับอาสาสู้บิกการในค่ายกต แดครั้นจะ
 ไม่พยายามเข้าไปสู้ให้ ได้ความโดยเดี่ยตแล้ว พวกเข็ยนทงหลายก็
 จะพากันหัวเราะเยาะเราได้ แดกที่ตายของเราอยู่ในค่ายกตจนแล้ว
 ถึงเราจะหลัดเดี่ยงอย่างไร ก็หาอาจที่จะพ้นจากความอันตรายไปได้ไม่
 เมื่อเข็ยนมอสูยได้คิดตกลงในใจเช่นนี้แล้ว ก็เหวตงจากกอนเมฆ
 กำบังกายตบเดินเข้าไปในค่ายเข็ยมถ่อคน แดเห็นธงดำคนหนึ่ง มีตัว
 อักษรว่า ถ้าข้าศึกเข้ามาในค่ายก็คงจะต้องตายทงตั้ง เข็ยนมอสูย
 เห็นแล้วจึงนึกหัวเราะในใจว่า พวกเข็ยนเหล่าข้างชอบอดอกอินหาร
 เดี่ยจริง ออย่าว่าแต่จะทำตายชีวิตเรเข็ยนพวกของเราเลย แต่ครั้นจะ
 ตอมจับก็คงจะจับไม่ได้เดี่ยอีก เข็ยนมอสูยดพตางเดินพตางเข้าไปจน
 ถึงโรงพิชัแห่งหนึ่ง มีธงสีแดงเข็ยนรูปจุเข็ยนคือรูปนกยูงแดงมีกบฏชಾಯู
 ตรงกลาง ข้างบนโต๊ะเครื่องบชามบายจาถูกอักษรว่าช่วยอำตัน ต้อง
 มุมโรงพิชัมีธงแดงปักอยู่ห้าคัน ห้องกตางมีธงชาตัก (คือธงไตรภพ)
 ปักอยู่คนหนึ่ง มีเทพารักษัสรวมเดี่ยแดงเกราะทอง แดหมนวดแดง
 เทาเหยียบจักรชวงห้วยหลุน มีอกอกนทอนช้อพชวยเกษมรักชಾಯู
 ของคหนึ่ง เข็ยนมอสูยก็เดินตรดจตุโรงพิชัอื่น ๆ ต่อไป แดในค่าย
 นนักรักษัตวนแล้วแต่เทพารักษั แดพวกมับคำจทงตั้ง โรงพิชัหลัง
 นนักรักษัที่ใหญ่สูงกว่าโรงพิชัอื่น ๆ มีหมอกถั้เหล็ดองแแดงพดุงขึ้นมาจากดิน

อยู่เล่มขอ น้าโรงพิชี่มีบ้ายจากอกัษรว่าเขี่ยมต้อโก่ (คือหอนันต์ศักดิ์สิทธิ์) มีกถองใหญ่แขวนอยู่สืบแปดกถอง ของใหญ่เขียนรูปพระอาทิตย์พระจันทร์ แดขงบริวารเล็ก ๆ เขียนรูปดาวฤกษ์ดาวประจำเมือง กับดาวต่าง ๆ จนนับไม่ถ้วน เขี่ยมมอสุดยเห็นแล้วก็ให้หนักอกอดยดสยของ จึงรีบเดินต้อไป แดโรงพิชี่ต่าง ๆ เหล่านี้ มีเต็กนั้งประจำรักษาอยู่โรงละองค์ เขี่ยมมอสุดยจึงคิดในใจว่า เราตรวจดูลักษณะตั้งฐานของค้ายนี้ ก็ทราบได้บ้างแล้ว จะอยู่ต้อไปก็หาเปนประโยชน์ไม่ สู้กตบเตี้ยตักกว่า นี้กแล้ว จึงเดินย้อนกลับออกไปตามทางเดิม เพราะจะไปทางอื่นก็ไม่ทราบว่า ประตูที่จะออกนั้นอยู่ทางไหน แต่เมื่อเวลาที่เขาี่ยมมอสุดยกำบังกายเข้าไปในค้ายเขี่ยมมอต้อคนทางประตูศิศิไตนัน อุน่งวนช่วยท้าวมหราชเปนผู้รักษาประตูศิศิไต แดเขี่ยมมอสุดยช่วยเต็กนั้งได้ส่งกำบังไว้ว่า ยอมให้แต่คนเข้า ห้ามไม่ให้ปล่อยคนออก เพราะฉนั้นถึงเขี่ยมมอสุดยจะได้กำบังกายสนิทต้อสักปานใด ก็หาอาจที่จะกำบังทิพเนตรของอุน่งวนช่วยได้ไม่ การที่เขาี่ยมมอสุดยเข้าไปในค้ายเขี่ยมมอต้อคนได้ตงน ก็เพราะอุน่งวนช่วยยอมปล่อยให้เขาไป ครนเมื่อเห็นเขี่ยมมอสุดยเดินกลับออกมา อุน่งวนช่วยจึงลำแดงกายอันใหญ่ให้ปรากฏขึ้น ขึ้นถือพดองยาวยื่นกนทางแลวร้องว่า ท่านนักตักทอชยาผ่านมาในท้องที่ของข้าพเจ้าโดย ข้าพเจ้าจะยอมให้ท่านออกไปไม่ได้เป็นอันขาด ท่านจงรีบกลับไ้หาทางอื่นออกเถิด เขี่ยมมอสุดยได้ยืนตงนนักตักตงตกใจ แดเห็นเทพารักษ์องค์ที่รองว่ามานัน หน้าแดงหนวดแดงเตี้ยงอั้งงอกออกมาจากปากทงดีเคียว เขี่ยมมอสุดยจำได้ว่าอุน่งวนช่วยซึ่งเปนผู้ม้ตักดา

หมตอาย 30/03/2565

นภาพ สำหรับประจำรักษาศักดิ์รวาพฝ่ายใต้ เขียนมอฮุ่ยไม่เอาเง้า
 ใกล รับสาวเท่าหันเดินหนีไปทางทิศตะวันออก พบเทวดาอีกองค์หนึ่ง
 มอฮุ่ยสำงามยันขวางทางอยู่ เขียนมอฮุ่ยจำได้ว่าเฮยเจียน ซึ่งมี
 สุนัขกายสิทธิ์ประจำอยู่ด้วย เขียนมอฮุ่ยก็รีบหนีไปทางทิศตะวันตก
 มีเทพารักษ์ขององค์หนึ่งออกมาสกัดกั้น เขียนมอฮุ่ยพิศศุก็จำได้ว่า โง
 จือซู่ซึ่งเคยเป็นคนรู้จักกันมาแต่ก่อน คงจะขอทางออกไปได้เป็นแน่
 เขียนมอฮุ่ยจึงเดินตรงเข้าไปคำนับแล้วถามว่า ท่านเจ้าข้าพเจ้าได้หรือ
 เปล่า โงจือซู่คำนับแล้วตอบว่า ข้าพเจ้าก็จำท่านได้อยู่ แต่ที่จะ
 ยอมให้ท่านออกไปทางนั้นเป็นอันยอมให้ออกไปไม่ได้ เพราะเขียนคัง
 ช่วยเค็กุ่นได้สั่งกำชับไว้ เมื่อเห็นพวกเขียนนำเด็กจือเซามาในค่าย
 แล้ว ก็ย้ายยอมให้กลับออกไปได้โดยเป็นอันขาด ท่านจงหาทางอื่น
 กลับออกไปเถิด เขียนมอฮุ่ยจึงอ่อนน้อมว่า ขอท่านจงได้เห็นแก่
 ความไมตรี ซึ่งได้มีกันมาชาติปางก่อนนั้นบ้าง ถ้าท่านได้กรุณา
 ปล่อยให้ข้าพเจ้าออกไปแล้ว ข้าพเจ้าคงจะไม่ลืมบุญคุณของท่านเลย
 โงจือซู่จึงว่า ท่านหาได้ตรึงตรองให้รอบคอบไม่ ข้าพเจ้าเป็นผู้ที่ครองรับ
 รักษาหน้าที่แห่งหนึ่ง ถ้ายอมปล่อยให้ท่านไปซึ่งเป็นการผิดแก่คำสั่งแล้ว
 ข้าพเจ้าจะต้องรับความติเตียนอย่างชั้วร้ายสักปานใด เพราะฉนั้นขอท่าน
 จงหาทางอื่นออกไปเถิด เขียนมอฮุ่ยก็รีบเดินไป พอพ้นโรงพิธีซู่โก
 (คือโรงพิธีหวงหน้า) ไปหน่อยหนึ่ง ก็เห็นตบเห็นเคียงว่นช่วยขี้เถื่อ
 ถกกระบองเหล็กสามเหลี่ยม ตาถนโปนเท่าฟองเบ็ด เดินออกมา
 ยันขวางหน้า เขียนมอฮุ่ยมีความฉยตัสยของ จึงรีบเดินหนีไป แต่ตรง

หมดอายุ 30/03/2565

ในใจของตนว่า เมื่อมีเทพารักษ์ประจำรักษาอยู่ทุกทิศ แดงเบงบน
กับแดงต่างก็มีชายเพชรซึ่งอยู่โดยรอบ เราจะคิดประการใดจึงจะออก
ไปจากค่ายเชื่อมล่อตนได้ มอสูยเดินคิดที่จะหนีออกจากค่ายเชื่อมล่อตน
จนไม่ถึงโรงพิธีไม้ ก็ได้ ซึ่งเขียนตั้งช่วยเต็กุ่นประจำรักษาอยู่ เขียน
ตั้งช่วยเต็กุ่นแต่เห็นเงาตัว ๆ ก็มีความสงสัย จึงตั้งทัพเนตรดู
ก็แต่เห็นเขียนมอสูยเดินวนอยู่ในค่าย เขียนตั้งช่วยเต็กุ่นจึงรู้อีก
ได้ว่า มอสูยกำบังกายแอบเข้ามาตักอาหารต่าง ๆ ในค่าย เขียนตั้ง
ช่วยเต็กุ่นจึงค่อยเดินย่องเข้าไปข้างหลัง จับผ้ารัดเอวของมอสูยไว้
ได้แน่น แล้วร้องทวาดว่าข้ายเคยหัวระโมยใหญ่ เองจะหนีไปข้างไหน
มอสูยตกใจจะคืนท่าไรก็หาหลุดไม่ เขียนตั้งช่วยเต็กุ่นจึงจับตัวมอสูย
หัวชนให้พบดินแดงพูดว่า เราจัดกระบวนค่ายถลนทางนี้ ก็เพื่อจะ
จับตัวเขียนนำเต็กุ่น แต่เมื่อท่านขอความมีวิชาดี บังอาจเข้ามาใน
ค่ายให้เราจับตัวได้ก่อนก็เป็นกาวิดีแล้ว พูดแล้วก็ชักเขาเชือกขุนเขียน
เขารมัดมอสูยไว้ มอสูยยกถ้าวคำวิงวอนต่าง ๆ เขียนตั้งช่วยเต็กุ่น
ก็หายอมปล่อยตัวไม่ เขียนตั้งช่วยเต็กุ่นจึงหยิบซองวิเศษออกมาอีก
สิ่งหนึ่งชื่อเตงเขียนจึง แดงเศกเป่าด้วยศาถาก็ตายเป็นเส้าต้นหนึ่ง
ปักถงทได้หือเชื่อมล่อได้ แล้วเขามอสูยมัดติดเข้าไว้กับเส้านั้น มอสูย
จะดำแดงอนินหารคืนรณสักเท่าใด ก็หาหลุดออกจากเส้าได้ไม่ จึง
ได้รู้สำนักคิดว่า การที่ตนมาตองทนทุกข์เวทนาทางนี้ ก็เพราะด้วย
ความขอวัดที่ตั้งเช่นที่คำโบราณเขากล่าวว่า ปลาทอมตองคายเพราะปาก

หมายเหตุ 30/03/2565

ฝ่ายเซียนไฮ้แต่เซ่งหยินเมื่อเห็นเซียนตังช่วยเต็กงุ๋นจับมอสู้ไว้ ได้
 กัมมีความยินดี จึงรีบเหาะออกจากค่ายไปยังประตูทิศตะวันตกแห่งเมืองเจ้
 แลร้องบอกทหารที่รักษาที่เซ็งเทียน ให้ไปบอกเซียนหน้าเก็กจอกกับ
 ชุนฝิ่นว่า เงามัจจุรระอยากจะมาเจรจาด้วยสักหน่อย ทหารก็
 นำความไปแจ้งแก่เซียนหน้าเก็กจอกณะตำหนักบุนฮั่วเตย เซียนหน้าเก็กจอก
 ก็นั่งเฉยเฉยหาได้ก่ถาวรประการใดไม่ พวกเซียนทั้งหลายเห็นเซียน
 หน้าเก็กจอกอาจารย์มั่งหนาสด ก็พร้อมกันเข้าเฝ้าทูลว่า ข้าพเจ้า
 ทั้งหลายจะขอหาไปตีค่ายเซียมตังคนให้แตกจงได้ เซียนหน้าเก็กจอก
 กับชุนฝิ่นทราบอยู่แล้วว่า แม้ถึงพวกเซียนเหล่านี้จะมีวิชาสามารถสัก
 ปานใด ก็หาอาจที่จะตีค่ายเซียมตังคนให้แตกไปได้ไม่ แต่เซียน
 บางองค์ถึงกับชะงะตาขาดแล้วก็มี ชุนฝิ่นจึงว่าถ้าวที่จะไปรบกับข้าศึกนั้น
 ไม่จำเป็นจะต้องออกไปรบพร้อมกันในคราวเดียว แยกกันออกไปรบ
 ครังละพวก ๆ ก็ได้ แต่ข้าพเจ้าจะจับยามดูเสียก่อน แล้วจึงค่อยคิด
 อ่านออกไปตีพวกข้าศึกต่อภายหลัง ชุนฝิ่นนั่งระงับจิตจับยามอยู่สัก
 ครู่หนึ่งก็ทราบได้ โดยตะเอียด จึงบอกกับเซียนหน้าเก็กจอกว่ามอสู้ถูก
 เซียนตังช่วยเต็กงุ๋นจับมัดไว้กับเสาเต็งเซียมจิง ได้ความทุกขเวทนายงันก็
 เพราะฉนั้นเราควรจะต้องยกไปช่วยแก้ไขมอสู้จึงจะชอบ เซียนหน้าเก็กจอก
 จึงบอกแก่ชุนฝิ่นว่า เมื่อมอสู้ไปตกทุกขได้ยากเช่นนั้น ท่านก็ควรจะ
 เลือกลงมือช่วยรีบไปช่วยแก้ไขจึงจะเป็นการอันสมควร พวกเซียน
 ทั้งหลายได้ฟังดังนั้น ก็พร้อมกันรับอาษาที่จะไปแก้ไขมอสู้ให้หลุดพ้น
 ออกจากค่าย ชุนฝิ่นจึงห้ามว่าควรจะไปเพียงคราวละตั้งองค์พอ เซียน

นำเด็กจิ้งพิวเพราะเหตุทราบว่า ^๑เขียนเด็กมายหนึ่ง ^๒เขียนเขียนเดี่ยว
 หนึ่ง ^๓เขียนย่องกิวหนึ่ง ^๔เขียนขอวนฮั่วตหนึ่ง ^๕มีราชอนเคี้ยวหมอง
 ถึงเวลาที่สิ้นอายุแล้ว ^๖เขียนนำเด็กจิ้งพิวบอกให้เขียนหนังสือไปกับ
 ซุนปิ่นแดงกระซิบตั้งซุนปิ่นว่า ^๗ถึงท่านจะถูกกักขังอยู่ในค่ายโดยประการ
 ใด ๆ ก็ดี ^๘คงจะไม่เป็นอันตรายเป็นแน่ ^๙ถึงแม้ว่าตัวของเราก็จะต้อง
 เข้าไปตั้งเวรกรรมอยู่เหมือนกัน ^{๑๐}แต่ขออย่าให้ประมาทในการภาวนาเลย
 ซุนปิ่นคำนับรับคำสั่งแล้ว ^{๑๑}พาเขียนหนังสือต ^{๑๒}ซุนจี้พาหระเดินไปทางประตู
 ทิศตะวันตก ^{๑๓}เมื่อเวลาที่เดินไปนั้นซุนปิ่นจึงบอกกับเขียนหนังสือว่า
 ค่ายเขียนม้อตคนนั้นร้ายกาจนัก ^{๑๔}เมื่อเวลาที่จะเข้าไปเราจำเป็นจะต้อง
 ระมัดระวังให้มากสักหน่อย ^{๑๕}พอเดินพ้นประตูเมืองออกไปก็เห็นเขียนไฮ้
 แต่เชิงหยินดอยอยู่บนอากาศ ^{๑๖}ซุนปิ่นจึงร้องถามไปว่าท่านอาจารย์มก
 อันใดหรือ ^{๑๗}เขียนไฮ้แต่เชิงหยินจึงตอบว่า ^{๑๘}เราได้คิดตั้งค่ายกักขังไว้
 ค่ายหนึ่ง ^{๑๙}ถ้าท่านสามารถตีค่ายนั้นแตกแล้ว ^{๒๐}กองทัพเมืองจิ้นก็จะ
 เลิกทัพถอยไปเมืองจิ้นโดยดี ^{๒๑}หาพักต้องให้ลำบากยากแค้นแก่ไพร่พลไม่
 แต่การที่ท่านจะเข้าตีค่ายกักขังของเรานั้น ^{๒๒}ท่านจะต้องระมัดระวังตัวให้
 มากสักหน่อย ^{๒๓}มิเช่นนั้นท่านจะได้รับความลำบากเมื่อภายหลัง ^{๒๔}ซุนปิ่น
 ได้ฟังแล้วหัวเราะว่า ^{๒๕}การที่จะตีค่ายกักขังของท่านนั้น ^{๒๖}ข้าพเจ้าไม่เห็นว่าจะ
 ยากอันใดเลย ^{๒๗}ท่านจงรีบกลับไปรักษาค่ายของท่านไว้ให้ดีเถิด
 เดียวข้าพเจ้าจะตามไปตีให้แตกจงได้ ^{๒๘}ซุนปิ่นกรับข้อมกระบี่ขึ้นมาเขียน
 หนังสือตรงไปยังค่ายเขียนม้อตคน ^{๒๙}แต่ได้ยืนเรียงทีในค่ายร้องบอกกันว่า
 พวกข้าศึกมา โนนแล้ว ^{๓๐}พวกเขาจรรววังนันทไว้ ^{๓๑}ให้กวดขัน ^{๓๒}เมื่อซุนปิ่น

กับเขียนหนังสือเดินทางมายังข้างค่ายพันจตุลัทธินแห่งค่าย เห็นภายในค่ายเป็น
 หมดอกกัณฑ์ไปทั้งหมด แต่โดยรอบนอกทั้งแปดทิศมีรั้วคั้นแสงสว่างเหมือน
 ยังกบแสงรุ่ง พวกที่ประจำรักษาก็ด่วนแต่เทพารักษ์ยกษาทศปศำจกัณฑ์
 อานาจอันนำสระพังกัดว้าง ๆ กับแฉเห็นเขียนไฮ้แต่เชิงหินดินมาร้อง
 พุดแก่ซุนบ่นว่า เมื่อท่านมาถึงค่ายแล้วเหตุใดจึงไม่สว่างวิงวับเข้า
 ค่ายเรา ซุนบ่นจึงร้องตอบไปว่าท่านอย่าอวดตอกินหารไปในักเตี้ย
 คงจะได้เห็นผมอกันในบัดเดี๋ยวนี้ พุดแล้วก็ขับกระบือตรงเข้ารบกับ
 เขียนไฮ้แต่เชิงหินได้สิบเพลง เขียนอุ้มเผ่าจีนหยินก็ตรงเข้าช่วยเขียน
 ไฮ้แต่เชิงหินรบกับพวกเขียนเหต่านอีกหลายสิบเพลง แล้วก็แกลงทำ
 หน้เข้าไปในค่ายลุ่มของตน (คือค่ายฟ้าผ่า) ซุนบ่นกับพวกเขียนเหต่าน
 ก็ไล่ติดตามไป อุ้มเผ่าจีนหยินมีความยินดีขึ้นไปบนโรงพิธีหีบเฮายันต์
 มาเผา ด้วยกขงรวมสูรซุนโบกถวดักแกลงแล้วจึงประกาศว่า ขอเชิญ
 ท่านรวมสูรทั้งห้าคนจงทำกิจไปตามหน้าที่ของท่านเถิด ในทันทีนั้นก็มี
 เสียงฟ้าถนสนั่นหวั่นไหวตลอดไปทั้งค่าย รวมสูรทั้งห้าก็ถอขวานเหาะ
 ร่อนลงมาจากอากาศ ซุนบ่นเห็นดังนั้นก็เอารงเหลือองวิเศษคัดออก
 มีแสงสว่างเป็นสายรุ้งบ่งกัน มิให้รวมสูรทั้งห้าเหาะลงมาในค่ายได้
 เขียนหนังสือพุดกับซุนบ่นว่า ถึงแม้ขงวิเศษจะบ่งกันรวมสูรได้ก็ดี
 แต่เราก้หาค้ค่ายได้ตั้งความเจตนาไม่ จึงพากันรีบหนีไปให้พ้นเสีย
 ดักว่า ซุนบ่นก็ขับพาหนะออกนำจะพากันหนี เขียนไฮ้แต่เชิงหินได้
 ตามมาร้องตวาดว่าซุนบ่นจะหนีไปทางไหน แล้วหีบถ้วยวิเศษชื่อเค้า
 เขียนเจ้ง โยนไปเป็นเมฆต์แดงรองถ้วยถ่นตรงมา เขียนย่องก็วิ่งเอา

หมดอายุ 30/03/2565

พระเชียนดู่ยกกระบองวิเศษขว้างไปถูกด้วยหมุนเวียนอยู่ตามรอบ ฤทธิ
 ถ้วยหนักคอยแต่น้ำตอง เชียนเซียงเฉียวเห็นตงนงกเขาไม่วิเศษชื่อ
 ททัถ์ถยวโยนขึ้นไปค้ำถ้วยนนไว้ ถ้วยก็หาคตกตงมาได้ไม่ เมื่อเชียน
 ไซ้แต่เซ่งหยินเห็นของวิเศษของตนไม่ตำมารดทำอันตรายแก่ข้าศึกได้ก็ยังมี
 ความโกรธ รำกระมีเขารบกับเชียนย่องกิวเป็นตำมารด พอเชียน
 บ่อดช้วนหินซึ่งรักษาค่ายช้วนเจียงคิน เห็นเชียนไซ้แต่เซ่งหยินรบอยู่
 กับพวกเชียนเหล่านั้น เชียนบ่อดช้วนหินก็ตรงเข้าช่วยเชียนไซ้แต่
 เซ่งหยินรบ แลขว้างกระบองขึ้นไปค้ำไม่วิเศษของเชียนเซียงเฉียวขาด
 ออกเป็นสองท่อน เชียนเซียงเฉียวมีความโกรธรำงัวเขารบกับเชียน
 ไซ้แต่เซ่งหยิน ๆ กับเชียนบ่อดช้วนหิน หาทันถอยกลับไปยังค่าย
 ช้วนเจียงคินไม่ เชียนย่องกิวกับเชียนเซียงเฉียวก็ได้ติดตามไป จึงร้อง
 บอกกับเชียนส่วนชอกแฉงเชียนเล็กบ้ายว่า ท่านทั้งสองจงรีบไปตาม
 ชุนบีนมาโดยเร็ว เราคงจะหักเขาค่ายได้เป็นแน่

ฝ่ายเชียนเซียงเฉียวกับเชียนย่องกิว ที่ได้ติดตามเชียนไซ้แต่
 เซ่งหยินเข้าไปในค่ายช้วนเจียงคิน แลเห็นมีเทพารักษ์อยู่ทันนเป็นอันมาก
 ก็มีความหวาดท้วนพรันใจ เชียนบ่อดช้วนหินจึงเอาเหล็กสกัดวิเศษโยน
 ขึ้นไปบนอากาศเหล็กสกัดนั้นตกตรงมาถูกคู้รัษะ เชียนย่องกิวเจาะทะลุเข้า
 ไปตายคาที่ เชียนเซียงเฉียวรีบข้ามคางหนี เชียนบ่อดช้วนหินจึงเอา
 เหล็กสกัดวิเศษขว้างไปถูกกลางกระหม่อมเชียนเซียงเฉียวตกคางตาย

ฝ่ายเข็ญเด็กบ้ายกับเข็ญฮวงฮอกกำลังเดินเที่ยวตามหาชุมชน
 พอได้ยินเสียงเข็ญไฮ้แต่เซงหยินตามตะโกนร้องมาข้างหลังว่า เข็ญ
 ยองกิวกับเข็ญเซียงเฉียวตายเสียทั้งสองคนแล้ว แต่ที่ยังเหลืออีกสอง
 คนก็จงยอมให้จับเสียโดยตักกเข้า เข็ญทั้งสองได้ยินดังนั้นก็มีความโกรธ
 หันกลับมาพบกับเข็ญไฮ้แต่เซงหยิน ๆ ก็หันเข้าไปในค่ายคนเจ็ดคน เข็ญ
 ทั้งสองก็โตคิดตามเข้าไป แต่เห็นทในค่ายนั้นมียกษัตริย์เจ้าอยู่เป็น
 อันมาก เข็ญทั้งสองมีความตกใจรีบหันกลับจะหนี ฝ่ายเข็ญเกียโฮ
 จินหยินสำหรับรักษาค่ายนั้นก็เอาธนูวิเศษยิงไปถูกเข็ญทั้งสองตายลงใน
 ทันที ส่วนชุมชนรีบหนีไปข้างหน้าหาทราบว่าเข็ญทั้งสองคคองฮาดู
 พวกข้าศึกตายแล้วไม่ ชุมชนถองเหิงองถิบชบกระบือผ่านค่ายช่วย
 เียงตน ฮวงโมตนแดงค่ายโตตนตั้งตามค่ายก็ห้ามใครที่จะกล้าคิดขวาง
 ไม่ ครั้นเมื่อชุมชนกระบือตวงพนค่ายทั้งสามไปแล้วจึงเหลือหวดง
 กลับมาตักหาเห็นเข็ญทั้งสองตามมาไม่ จึงนึกว่าบางที่อันตรายจะเกิดแก่
 เข็ญทั้งสองได้ แต่เราจำเป็นจะต้องรีบไปช่วยเข็ญมอฮุยเสียก่อน
 แล้วจึงค่อยกลับมาค้นหาพวกเข็ญทั้งสองอีกต่อไป พอเดินไปได้หนึ่ง
 หนึ่ง ก็เห็นเข็ญไฮ้แต่เซงหยินขับราชสีห์ชนเข็ญฮอกมายืนสกัดทางอยู่
 ชุมชนจึงร้องตวาดไปว่าท่านยังจะมีอำนาจมาขวางทางเราอีกหรือ เข็ญ
 ไฮ้แต่เซงหยินยิ้มแล้วจึงว่าท่านพูดเหมือนยังกับคนไม่มีสติ ขย่าว่าแต่
 ท่านผู้เดียวจะไม่ตายอยู่ในค่ายนถอย ถึงแมเข็ญสองคคองพากันตบ
 จิตรีไปในไม่ทันถึงฮวงโมง เมื่อความมรณะจะมาถึงท่านเร็วจนเพียง
 หมดอายุ 30/03/2565
 แล้ว ท่านยังจะขึ้นอวดคคองคคองไปเพื่อประโยชน์อันใด มายอมให้

เราจับไปเสีย โดยดีจะเป็นประโยชน์มากกว่า ชุมนั้นได้ฟังก็มีความโกรธ
 ขับกระบือตรงเข้าเอาไม้ทาวดีเขียนใส่แค้เซ่งหยิน ๆ ยกกระบือขึ้นรับรถกัน
 ได้ไม่กี่เพลง เขียนใส่แค้เซ่งหยินก็รับหน้เข้าไปในบริเวณของ โรงพิธี
 ไม้ กัด ชุมนั้นก็ขับกระบือไล่ติดตามเข้าไป มอด้ยเห็นชุนนั้นก็มี
 ความยินดีจึงร้องเรียกชุนนั้นให้ช่วย โดยเต็มเสียง ชุมนั้นจึงขับกระบือ
 เข้าไปใกล้มอด้ยแล้วพูดว่า ท่านอย่าร้องขอออกไปเดี๋ยวเขียนดังช่วยเด็กลง
 ทราบเข้าก็จะพลอยให้เราได้รับความลำบากด้วย พูดแล้วชุนนั้นก็เอารัง
 เหงือกงู ไปทักมอด้ย เชือกงูเคี้ยวที่มีคดดมอด้ยก็หลุดออกโดยทันที
 มอด้ยจึงวิ่งเข้าหาชุนนั้นแล้วถามว่า เราจะตีหักออกไปทางไหนจึงจะตี
 ชุมนั้นว่าค่ายนายราชการนี้ เขียนย่องกิว เขียนเซียงเดียว เขียนฮ้วนฮอก
 แดเขียนเล็กมายกได้ ถึงแก่กรรมลงที ในค่ายทั้งสองค มอด้ยได้ยินก็มี
 ความสงสัยารเขียนทั้งสี่จนราคาใหญ่ แถถามชุนนั้นว่าท่านได้มียาพิษคิด
 มาด้วยหรือไม่ ถ้ามีก็ขอให้อาพเจ้ารับประทานสักเม็ดดีหนึ่ง พอจะ
 ได้ระงับความมิกระวนกระวายที่ได้ถูกมดกัดรากลว่ามาหลายวันแล้ว ชุมนั้น
 ตอบว่ายาวิเศษนั้นหาได้เอาคิดคิดมาด้วยไม่ แล้วจึงให้มอด้ยขึ้นขี่กระบือ
 หนึ่งมาข้างหลังเพื่อจะรับคัมมาออกไปจากค่าย พอขับกระบือมาได้
 หน้อยหนึ่งก็แถเห็นเทพยดามายันสักดีทางอยู่ ชุมนั้นก็เอารังเหงือกงูไป
 ไปบังเกิดเป็นวิคัมรุ่งโรศติบ้องกันอยู่รอบตัว เทพยดาทั้งหลายก็หาอาจ
 เข้าไปใกล้ชุนนั้นได้ เขียนใส่แค้เซ่งหยินเห็นดังนั้นก็มีความโกรธ จึงอ่าน
 มนตร์หีบเอาลมร้ายขว้างไปก็บังเกิดเป็นเสียงพาดนสนั่นหวั่นไหว กลอง
 ใหญ่สิบไม้ที่แขวนไว้ก็ดังขึ้นเองพร้อมกัน มีเสียงกึกก้องแทบว่าแผ่นดิน

จะถล่มทลาย ภาระหนักก็ถล่มเปลี่ยนแปลงไปโดยทันที ค่ายน้อยที่
ตั้งอยู่ทุ่งแปดทิศก็ดำแดงฤทธิชออกมาต่าง ๆ ดูเหมือนยังกับว่าจะประหัด
ประหารขุนบั้นกับมอสุยให้แตกเป็นจณมหาจณไป ขุนบั้นจึงคิดขง
เหงของกองกองทัพตน แล้วลอบตแกลงขันสามครั้งก็บังเกิดเป็นแสงสว่างมี
ประกายโชติช่วงเข้าบังกันขุนบั้นอยู่รอบตัว พวกเทพารักษ์แถบศาลาก็
หาอาจที่จะเข้าทำอันตรายแก่ขุนบั้นไม่ เข่นไฮ้แต่เซ่งหยินจึงเอาบ่อเท็กถู
แผ่นทิวเคษ โยนขึ้นไปเพื่อจะให้ทำอันตรายขุนบั้น พอแผ่นหินจะคลุดออก
ขุนบั้นก็เสกไม้ท้าวแก่นจันทน์ฟาดไปที่ ศีรษะเข่นไฮ้แต่เซ่งหยิน ๆ หลบ
ศีรษะทันไม้ท้าวจึงพลาดไปถูกไหล่แตกหลังเข่นไฮ้แต่เซ่งหยิน โดยเต็มแรง
จนเข่นไฮ้แต่เซ่งหยิน เขไปสองสามก้าวจึงทรงตัวได้แต่ก็หาเจ็บปวดไม่
เพราะเข่นไฮ้แต่เซ่งหยินมีเสื้อวิเศษคอยบังกันอยู่

เข่นไฮ้แต่เซ่งหยินมีความโกรธ จึงเอาถั่ววิเศษโยนขึ้นไปบน
อากาศ เพื่อจะให้ทำร้ายขุนบั้น ๆ เขาไม้ท้าวฟาดด้วยนั้นตกถง เข่น
ไฮ้แต่เซ่งหยินก็เรียกถั่วนั้นกลับคืนไป ขุนบั้นจึงเอางอบายเกษม (คือ
กนหยินวิเศษ) โยนไปจะให้ประหารเข่นไฮ้แต่เซ่งหยิน ๆ เขาเคื่องเกษม
(คือกนหยินนาคราช) ระเบิดว่องว่า กนหยินนั้นยังไม่กลับเข้าปาก
อีกหรือ กนหยินวิเศษของขุนบั้นก็หนีปลายถล่ม ขุนบั้นจับเอาไว้
เข่นไฮ้แต่เซ่งหยินกำมือเสกเข้าไป เกิดเป็นลูกกาพมาทวดหลุดออกไป
จากมือหลายถูก ขุนบั้นจึงเอางเหงของกบติดูกกาพมาทวดตกลงหมด
เข่นไฮ้แต่เซ่งหยินเห็นขงเหงองกของขุนบั้นมาจมาก ถ้าจะขึ้นคอ
สู้ไม่ก็เห็นอภัยเปด่า สู้ระวังอย่าให้ขุนบั้นหนีออกไปจากค่ายได้จะ

คิดว่า คิดแล้วก็นอนโรงพิธีเผาศพกระต่ายนัดแห่ถนนขึ้น ของกายดีที่
ต่าง ๆ ก็ส่งบดทันที เทพยดาแถวพวกบีตัวก็กลับไปประจำรักษาอยู่ทุก
หน้าที่ตามเดิม

ส่วนนายทหารหกคนซึ่งมาคอยซุ่มนอนอยู่ที่นอกค่ายนั้น เมื่อได้
ยินเสียงพาดสนั่นหวั่นไหวทในค่ายเชื่อมตอคน แลมองเข้าไปดูที่ในค่าย
เห็นเป็นควนหมัดมกถุ่มไปทั้งค่าย ทั้งซุ่มนั้นก็ง้อออกมาจากค่าย
นั้นไม่ นายทหารทั้งหกมีความตกใจจึงรีบกลับเข้าไปเฝ้าเจ้าของแถว

ให้ทรงทราบตามเหตุการณ์ต่าง ๆ เจ้าของได้ทรงฟังกตกพระไทย จึงรีบ
เสด็จไปหาเชียนหน้าเอกจ้อ แลทรงแบรยายเรื่องซุ่มบงให้เชียนหน้าเอกจ้อ
ทราบทุกประการ เชียนหน้าเอกจ้อจึงทูลว่าขอพระองค์อย่าได้ทรงพระ
วิตกเลย ถึงค่ายเชื่อมตอคนจะร้ายกาจเพียงใดข้าพเจ้ากับเชียนคิม

ทั้งหลายจะพยายามตีให้แตกไปจงได้ แลเจ้าของก็เสด็จกลับ เชียนคัง
ช่วงเซาะถึงเกิดเห็นดีหน้าของเชียนหน้าเอกจ้อผิดปรกติ จึงถามว่าการที่
ซุ่มบงกับเชียนทงลี้กไปตีค่ายเชื่อมตอคนนั้น ท่านคนว่าจะเป็น
ประการใด เชียนหน้าเอกจ้อจึงตอบว่าคงยังออกจากค่ายไม่ได้เท่านั้น

เชียนคังช่วงเซาะไม่ไว้ใจ จึงหยิบเอากระดองเต่ามาเสี้ยงทายดู ก็ทราบ
ได้ว่าเชียนทงลี้กถึงแก่ความตายเสียแล้ว เพราะฉนั้นเชียนคังช่วงเซาะ
จึงไม่อาจากสนหาตาได้ พวกเชียนทงหลายก็พากันถามเชียนคังช่วงเซาะ

ว่าเป็นเหตุอย่างไรท่านจึงได้รื่องให้ เชียนคังช่วงเซาะจึงบอกว่าเชียนทงลี้
กตายเสียในท่ามกตางคึกแฉว แลซุ่มบงกับมอชุกก็ง้อออกจากค่าย
เชื่อมตอคนได้ เมื่อพวกเชียนทงหลายได้ฟังดังนั้นก็พากันมีความ

หมดอายุ 30/03/2565

โกธธกัน แดพตว่าถ้าเราไม่เหยียบค้ายเชื่อมต่อนให้รวมไปเป็นนำ
 กตอง แดจิมเขียนใช้แต่เชิงหยินมาแกแคนแทนเพนทงดีเราไดแต้ว
 เรากไม่ชอกตมคินไปยงตำกเคิมเป็นอันขาด พุดแต้วกพากันตุงอิน
 จะไป เขียนนาเกกจจิงห้ามว่ากรทพวทท่านทงหลายจะไปทำกรแก
 แคนโดยโทษะจวิคินนี้ยังหาเป็นการตมคควมไม่ เพราะค้ายเชื่อมต่อน
 กรวยากจผิดกว่าค้ายชรรมตา แดเตกุนทงห้าองคคกมฤทธาคักตทานภาพมาก
 เมื่อเราจะไปตค้ายนทกควมตองคิดหาอบายโดยรอบคอบเสี้ยก่อน จิงจะ
 เอาไชยชนะแกชัคักได้ เขียนทงหลายจิงพร้อมกันพุดว่าพวทช่าพเจ้าก
 ยอมจะทำตามความแนะนำของท่านทุกดั่งทุกอย่าง แต่ชอท่านจิงรับคิด
 จักการแกแคนพวทตักทรู แดแกไชช้วยรูนเป็นกับมอสูยให้ออกมาจากค้าย
 เชื่อมต่อนโดยเร็วควม เขียนนาเกกจจิงว่ากรทจะเข้าตค้ายเชื่อม
 ตตคินน ถ้าเขาไปพร้อมกันในคราวเดียวพวทชัคักกจะรวมตม ยก
 ที่เราจะเอาไชยชนะได้ เพราะนนจิงคิดเห็นวเราควจะแยกกันไปตคอง
 ดะทิด กรททำให้พวทชัคักมควมพะวพะวงมาก ไม่อาจที่จะช้วย
 ชิงกันแกกันได้ เราเห็นวทางนจะเป็นทางตตวคคักว่า เขียนตงฮวงเซาะ
 จิงคอบว่าเมื่อท่านเห็นทางตตแต้ว พวทช่าพเจ้ากจะปฏิบัตตาม
 ความมิงคัมบัญชาของท่านทุกดั่งทุกอย่าง เขียนนาเกกจจิงบอคว
 รอนนอกแห่งค้ายเชื่อมตตคินน มิ่งต่าบคอยูตักคิ แต่มทหาวคุม
 ของโลโครคอยู่ประตุระคน เมื่อเห็นชัคักจะหนีออกจากค้าย พวท
 ทหารเหล่านกเอาชองโลโครคต่าไป ชิงกรททำให้วช่าอาคคของพวท
 ชัคักเลื่อมคต่ายไปโดยทันท ไม่สามารถที่จะเหาะหรือต่าดินหนีได้ แด

หมดอายุ 30/03/2565

ช่วยเต้านไว้ ให้เขียนไซ่สองเขาจะไปตีหอแกชินโกทิศควันต กับให้
 เขียนของยาวไปตีหอขิมกุกยโกทิศเหนือ แต่มาได้ทักจรมเข้าคตเส้าตรง
 ประจำหอพิชี่เสี่ยทุกแห่ง เมื่อจัดการเสร็จแล้วพอได้เวลาต้องยาม พวก
 เขียนทงหลายก็พากันขึ้นขี่พาหนะ เดินตรงออกจากเมืองทางประตูด้าน
 ทิศตะวันออก นายทหารทงสี่ก็ยกพลห่าวร้อยคน เดินตรงไปยังค่าย
 เข็มมตอดิน เขียนนาเอกจ้อจึงตั้งมบังคับบัญชาพวกเขียนทงหลายให้
 ระมัดระวังตัวให้มาก แต่ถึงอย่างไรก็ต้องให้ ไปบรรจบพบกันที่หอพิชี่
 กลางค่าย ซึ่งข้าพเจ้าจะเป็นผู้ ไปตีหอพิชี่นั้นให้จงได้ พอเดินมา
 จวนถึงค่ายเข็มมตอดิน นายทหารก็แยกกันออกไปเป็นลี้กอง ๆ ทยอย
 ยี่สิบห้าคน ไปประจำอยู่ที่ของละทิศ ถ้าได้ยินเสียงพารของเมื่อใดก็ให้
 รีบยกเข้าโจมตีค่ายโดยทันที

ฝ่ายเขียนนาเอกจ้อเมื่อมาถึงค่ายเข็มมตอดินด้านตะวันออกเข้าจึง
 ชิมขางชาวชนกบงเกิดเป็นเสียงพาดน นายทหารทงสี่ก็รีบขับ
 ทหารตรงเข้าคตเส้าตรงตัวซึ่งบ่กอยู่กลางประตูค่าย พอทหารพันเส้าตรง
 ขาดตของท่อนเส้าตรงก็ก็ตายเป็นประกายไฟปลิวขึ้นไปบนอากาศ มีเสียง
 คนร้องทวาดควมาว่า อ้ายพวกโจรเมืองเจ้บงฮาจมาคตเส้าตรงของก ๆ จะ
 เอาชีวิตรมงเสี่ยเดียววัน ชวนกของแต่ไม่กจำได้ว่าเคยเวกจิงหาได้ โตตอบ
 ประการใดไม่ เงือชวานตรงเข้ารบโดยสามารถ คนทงต้องค่อสู้กันโดย
 เต็มกำลังต่างคนต่างก็หาเสี่ยทักกันไม่

ฝ่ายพวกจีนหยินแถเทพารักษ์ที่ประจำรักษาค่าย เมื่อได้ยิน
 เสียงพารของก็ทราบได้ว่าข้าศึกยกเข้ามาคตค่าย ต่างคนต่างคอยระวัง

หมดอายุ 30/03/2565

หน้าที่ของตนอย่างกวดขัน ส่วนพวกเขียนนำเบิกจ้อเมื่อเห็นฮ้วนกอง
ตัดเต่างตาได้แล้ว ก็พากันกรูเข้าในค่ายเชื่อมต่อเส้นทางประตึกศควัน
ออกแล้วก็แยกกันไปตีค่ายตามทิศต่างๆ เขียนเด๋มบายซิมโคให้ตี
ตรงไปตีค่ายเทียนมั่งตัน แดเห็นพระเจ้าจันช้อยองเต้ประทับอยู่บนแท่น
สูงกั้นกกระหิมใจว่า ถ้าเราจับพระเจ้าจันช้อยองเต้ได้แล้วการศึก
สงครามก็คงจะเลิกกันหมด คิดแล้วจึงว่าทวนซิมโคตรงจะเข้าไปใน
คันทัน ของเจียนเห็นกัซบมาต้อกเขาไปแทงด้วยทวน เขียนเด๋มบาย
สู้รบกับของเจียนได้สิบเพลง ของเจียนแสร้งทำซบมาหน่วงไปทาง
ข้างค่าย เขียนเด๋มบายก็ได้คิดตามไป ของเจียนเห็นได้ทั้งเฮากระบี่
วิเศษ โยนหินไปบนอากาศ กระบี่วิเศษก็ถอยตรงมาที่เขียนเด๋มบาย ๆ
ผู้ นมขนศควิเศษ เพราะฉนั้นเมอกระบี่วิเศษถอยตรงมาจะถึง เขียน
เด๋มบายจึงเด็กควซัน ๆ ลง ๆ ต่อด่ามครั้ง กระบี่วิเศษก็หาสามารถ
ที่จะมาทำอันตรายเขียนเด๋มบายไม่ เป็นแต่ถอยคว้างอยู่บนอากาศ
เขียนเด๋มบายจึงร้องไปว่า กระบี่วิเศษนึ่งหากลับไปเข้าฝักชอกหรือ
กระบี่วิเศษก็ถอยกลับมามาที่ของเจียน ๆ ตกใจ รับประทานอาหารเรียก
กระบี่วิเศษกลับเข้าฝักตามเดิม แล้วซบมาตรงเข้ารบกับเขียนเด๋มบาย ๆ
ยกมือเปล่าทำท่าขว้าง ก็บังเกิดมีก้อนหินปลิวไปถูกแวงแก้วซึ่งแขวน
อยู่ที่หน้าอกของเจียนแตกเลื่อยคไป ของเจียนตกใจควมมำหนึ่ เขียน
เด๋มบายซิมโคเข้าไปในประตูค่ายเทียนมั่งตัน ก็มิรู้เหตงอยู่บนโรงพิธี
สูงแดเห็นข้าศึกกัซบโคเข้ามา ก็เขารงพระอาทิตย์พระจันทร์ ขนโบกใน

หมดอายุ 30/03/2565

ค่ายเทียนมิ่งต้นกับงเกิดเป็นแสงไฟแดงไปหมด จนเดไม่เห็นว่าประตู
 อยู่ทางทิศไหน ก็มจู่เหตงจึง โบกธงเหลืองขึ้นอีกครั้งหนึ่ง มีทหาร
 บิ่คำจแดงทหารรักษยกห้อมเข้ามาทงสี่ทิศ เขียนเดย์บายคอกใจจึงเอา
 ธงห้าสีที่เขียนหน้าเกกจือตงยนต์ ไหมากนคตวนน คต้อออก โบกธงสาม
 ครั้ง เทพารักษแดงบิ่คำจก็หยุดยั้งไปหมดหาอาจที่จะเข้าไปทำอันตราย
 เขียนเดย์บายไม่ ขณะเมื่อกิมจู่เหตง โบกธงบังเกิดเป็นไฟแดงพวกทหาร
 เทพารักษกับบิ่คำจขนน พระเจ้าจันช็องเต้ทรงทอดพระเนตรเห็น
 เป็นสิ่งมหัศจรรย์มาก แดในทันใดนนักแเดเห็นเขียนเดย์บายคตงห้าสี
 ออก โบก พวกทหารเทพารักษแดงทหารบิ่คำจก็หยุดยั้งยั้งยั้งอยู่
 พระเจ้าจันช็องเต้จึงรับสั่งว่า พวกเขียนช่าศึกเหล่านี้มฤตชาคักดา
 นุภาพมากนัก แม่ผิดจากเตกุนทงห้าแเดวกยาคที่จจะปรามปรามพวก
 เขียนเหล่านี้ได้ เมื่อเขียนเดย์บายเห็นพวกเทพารักษแดงบิ่คำจยั้งยั้ง
 อยู่ เขียนเดย์บายก็มีความยินดีรับขับ โคตรงไปยงที่หอพิชี่ พระเจ้า
 จันช็องเต้จึงเอาพลอยวิเศษทรงขว้างไป พลอยวิเศษก็โตใหญ่ขึ้นเท่า
 ภูเขา เขียนเดย์บายเห็นเขากทรบว่าของวิเศษอันห้ามอะไรที่จะต้าน
 ทานได้ไม่ จึงรับขับโคหันพตาง โบกธงเหลืองไปพตาง กิมจู่เหตงก็
 รับตงจากหอพิชี่ได้คิตตามเขียนเดย์บายไป เขียนเดย์บายจึงเอาหินคิตา
 วิเศษขว้างไปถูกหน้าผากกิมจู่เหตงจนไม่อาจที่จะได้คิตตามต่อไม่ได้ เขียน
 เดย์บายจึงขับโคหันออกจากประตูค่ายเทียนมิ่งต้นไปไม่ได้ จึงหยุดพักหาย
 เห็นอชย พอแเดเห็นเขียนกั้งแดงขิมังกรหะระดอยมาทางข้างซ้ายมือ จึง
 ถามเขียนเดย์บายว่ากิจที่ท่านคตงท่านนเด็ร์จแเดหรือ เขียนเดย์บายสัน

ศัวรรษแล้วตอบว่า ค่ายเทียบมรดกคนนรนายกามากยากที่จะเอาไชยชนะ
 ได้ เขียนถึงเต่งจึงบอคว่าค่ายคนเต่งคนนรชาวเจ้าคตแตกแล้ว และ
 ได้ขึ้นไปตเขียนเกยโศคนหินตายออยกับนโรงพริคด้วย กับชาวเจ้าคต
 เสาศพเขียนเต่งมายกับเขียนฮวนฮอกด้วยแล้วเหมือนกัน แต่บดินจะ
 รมไปยงโรงพริคบอกเอดตามทีเขียนนาเกกจอกโตตั้งไว้ เขียนเต่งมายได้พง
 กมีความยินดีจึงพากันไปยงโรงพริคบอกเอด ส่วนเขียนตวเถาตรงจะไม่
 ค่ายชวเจียงคน แต่เห็นศพเขียนของกอกกับเขียนเรียงเฉียดวนอนตาย
 ออยที่นำค่ายก็ยังมีควมโกรธมากขึ้น จึงรีบขับกวาดถูกระเบของเหลียม
 เหล็กตรงเจ้าคตคนชงในค่ายชวเจียงคนหกตงตองคน เขียนบวดชวจิน
 หินผูกษาค่ายเห็นเขาคตนั้น กขับพาหนะวำกระบือออกสู้รบกับเขียน
 ตวเถาได้หกเพลงกขับพาหนะหนักถบเขาค่าย เขียนตวเถาขับกวางได้
 ตามเข้าไป เขียนบวดชวจินหยนจึงขึ้นไปนโรงพริคตเมงเอดบอกชง
 ถำมครังกบงเกิดเปลื้องพาดัน มีพวกรกตผู้มีศำจเป็นอันมากพากัน
 เขาคตมเขียนตวเถาไว้ เขียนตวเถาจึงเอาชงหำดี โมกบองกนมให้
 มีศำจเขำมาโกถได้ แล้วเขียนตวเถากรบชงไปนโรงพริคตเมงเอด
 เขียนบวดชวจินหยนจึงเอายนตเผาเขำ บงเกิดเป็นหอกตบตมเขาคตม
 โรงพริคไว้ โดยรบ เขียนตวเถาตกใจจึงหยิบบ่วงวิเศษในย่ำมโยนออก
 ไป แล้วบอให้บวงนั้นยาวถ่าง ๆ กันหอกตบตมเขาคตมเขำย่ำให้บับเขำมาได้
 บ่วงวิเศษก็เผลไปตามคำตั้งของเจ้าชง เขียนตวเถาก็เขำไปยืนอยู่ใน
 ระหว่างกตบวง เพราะฉนหอกตบตมเขำจึงหำทำอันตรายแก่เขียน
 ตวเถาได้ไม่ เขียนตวเถาจึงร้องเยาะไ้ว่าท่านมีของวิเศษมากน้อยเท่า

หมดอายุ 30/03/2565

ใดก็ขอให้เร่งเข้ามาเถิดเราหากตัวเกรงท่านไม่ เขียนบ่วงดชัวจินหยินยังมี
 ความโกรธจึงเอาเหล็กสกัดวิเศษขว้างไป เขียนตัวเถากั้นทำเฉยเสีย
 เหล็กสกัดแต่นมาถุกศีรษะเขียนตัวเถาแตกออกไปเป็นสองซีก แต่ห้าม
 โดดหนีไหลออกมาอย่างธรรมดาไม่ เขียนบ่วงดชัวจินหยินก็นักปลาตใจจึง
 เฝายนัดขับใหญ่เขานอนลอยห่างออกไป เพื่อคนจะได้ ไปตัดเอาศีรษะเขียน
 ตัวเถาโดยสะดวกได้ พอกุเขาออกห่างออกไปบ่วงวิเศษก็ตกลงมา เขียน
 ตัวเถากั้นหนีไปหยิบเอาบ่วงวิเศษได้ลงไว้ในยามตามเดิม เขียนบ่วงดชัวจิน
 หยินเห็นดังนั้นก็ตั้งตกใจ แต่ยังมีสติรำกระบี่ตรงเข้าฟันเขียนตัวเถา ๆ
 จึงหยิบพัดวิเศษออกมาพัดที่บนศีรษะของตน ก็บังเกิดเป็นคิดต่าง ๆ
 ปลิวไปถูกหน้าผากเขียนบ่วงดชัวจินหยินฟกบวมจนลืมตาไม่ขึ้น จำเป็น
 ต้องจับพาหนะกลับหนีไป เขียนตัวเถาขับกวางไล่ติดตามพอทันก็เอา
 กระบองหวดถุกหลัง เขียนบ่วงดชัวจินหยินตกจากหลังพาหนะ เขียน
 ตัวเถาก่เอากระบองตีข้างไปอีกทีหนึ่ง เขียนบ่วงดชัวจินหยินก็ขาดใจ
 ตาย เขียนตัวเถาจึงรีบขึ้นไปบนหอพิชิตเมฆไถ่ถอนขงส์ต่าง ๆ ออกเสีย
 หมด แล้วอ่านมนตร์สั่งเทพยดาให้กลับขึ้นไปสถิตยงทัพพิมานตาม
 เดิม แล้วเขียนตัวเถากริบออกมาทางข้างหลังค่ายพบเขียนเดี่ยวกับ
 เขียนกิ่งเถาแล้วพากันไปยิงหอพิชิต ไบ่ก็ไถ่

ฝ่ายเขียนเขียนมายไปค้ำคายนี่ คนพบเขียนค้อไฮ่ จินหยินเป็นผู้
 รักษา เขียนเขียนมายก็ตรงเข้าสู้รบกับเขียนค้อไฮ่ จินหยินได้หลายเพลง
 เขียนค้อไฮ่ จินหยินก็ทำแกตงซบก็เจนนั่น เขียนเขียนมายไม่ทราบใน
 หนตล่าย 30/03/2565
 กลยุทธ์ก็ไล่ติดตามเข้าไปในค่าย เขียนค้อไฮ่ จินหยินจึงเอาธงโมกข์ขึ้น

บังเกิดมีภคสมบัติค่าจมาดอมเขียนเขียนมายไฉนเป็นอันมาก เขียนเขียนมาย
 จึงเขารงหาดี้ออกกวดแกว่ง พวกมีค่าจเหล่านี้ก็หาอาจะทำอันตรายแก่
 เขียนเขียนมายได้ไม่ เขียนต่อใช้จินหยินเห็นดังนักโกรจจึงรับตง
 จากโรงพิธตรงเขารบกับเขียนเขียนมายเป็นสามารถ เขียนเขียนมายจึง
 เขาขอวิเศษขว้างไปถุกศีรษะเขียนต่อใช้จินหยินแตกตาย เขียนเขียนมาย
 ก็ตรงเข้าทำลายหอพิธไซ้ดินเสียสิ้น แล้ววิ่งไปยิงหอพิธโบกโก

อนึ่งเขียนชอกโฮ้ทไปตีค่ายฮวยเอี่ยมตันทน ได้สู้รบกับเขียน

โท้ชจินหยินเป็นสามารถ เขียนโท้ชจินหยินตั้งธงสำคัญขึ้น ก็บังเกิด
 เป็นภคสมบัติค่าจเขามาดอมเขียนชอกโฮ้เป็นอดมาน เขียนชอกโฮ้จึง
 เขารงหาดี้ออกกวดแกว่ง พวกมีค่าจเหล่านี้ก็ถอยห่างออกไป หา
 อาจที่จะเข้าใกล้เขียนชอกโฮ้ไม่ เขียนโท้ชจินหยินจึงคายโยออกจาก
 ปาก เพื่อจะครอบเอาตัวเขียนชอกโฮ้ได้ เขียนชอกโฮ้เห็นกรับขับ
 เล็กกระโดดหนีออกนอกเขตรค่าย แลเอาถุกพรวงวิเศษขว้างเขียนโท้
 ชจินหยินๆ ก็หาอาจที่จะติดตามไปไม่ เขียนชอกโฮ้วิ่งขับเล็กลงไป
 ยิงหอพิธโบกโก

ส่วนเขียนเน่ย์ช่วยรบคำสั่งไปตีค่ายฮวยเอี่ยมตันทน พบเขียน

ฮวงกัจจินหยินรักษายูในค่าย เขียนเน่ย์ช่วยก็แนะนำให้เขียนฮวงกัจ
 จินหยินให้ถลบไปยิงที่ถ้านักเดิม จึงจะพ้นจากอันตราย เขียนฮวง
 กัจจินหยินก็โกรจ ตรงเขารบกับเขียนเน่ย์ช่วยหลายเพลง แล้วทำ

เป็นหน่อให้เขียนเน่ย์ช่วยเข้าไม่ในค่าย เขียนเน่ย์ช่วยก็ไล่ติดตาม

หมดอายุ 30/03/2565

เข้าไป เขียนฮวงกัจจินหยินก็โบกธงขึ้น มีค่าจดีตัวรายเขามาดอม

เขียนเนี่ยช่วยอยู่เป็นอันมาก เขียนเนี่ยช่วยจึงหิบบของวิเศษออกจาก
 ยาม ชื่อเซ่งเตียงซิวรูปตั้งฐานเหมือนกับร่ม โยนขึ้นไปบนอากาศ
 ของวิเศษนั้นก็เผื่อออกกว้างไปประมาณสิบวา ปกคลุมตัวเขียนเนี่ยช่วย
 ไว้ มิให้ศัตรูรายเข้ามาทำอันตรายได้ เขียนเนี่ยช่วยจึงหัวเราะเยาะ
 เขียนส่วนกังจินหยินว่า ถึงท่านจะมีของวิเศษมากสักเท่าใด ก็หาอา
 ไรที่จะทำอันตรายแก่เราไม่ได้ ไม่ เขียนส่วนกังจินหยินได้ฟังถ่อมความโกรธ
 จึงเอาแก้ววิเศษขว้างไป เขียนเนี่ยช่วยก็อ้าปากคายดอกบัวทองออก
 มารับแก้วนั้นไว้ แล้วเขียนเนี่ยช่วยก็หิบบแก้ววิเศษโยนขึ้นไปให้ แล
 ร้องบอกกับเขียนส่วนกังจินหยินว่า ท่านจงระวังตัวไว้ให้ดี เราจะ
 ใช้ของวิเศษไปสังหารท่านบ้าง เขียนส่วนกังจินหยินเห็นเหลือกำลังที่จะ
 ต่อสู้ ก็แปลงกายเป็นแสงไฟหนีไปยังหอพิชไมกัได๋ ซึ่งตั้งอยู่กลาง
 ค่ายเขียนล่อคน เขียนเนี่ยช่วยเห็นเขียนส่วนกังจินหยินหนีไปแล้ว
 ก็เข้าทำลายโรงพิชเสี้ยลั่น แล้วขับกวางหนไปยังหอพิชไมกัได๋
 เขียนเพ็กฮวดที่ไปตีค่ายฮวงโมตั้น ได้สู้รบกับเขียนเก็กมันจิน
 หยินเป็นสามารต เขียนเก็กมันจินหยินตามทานกำลังไม่ได้ ก็รีบหนี
 ไปยังหอพิชไมกัได๋ เมื่อเขียนเพ็กฮวดเห็นเขียนเก็กมันจินหยินหนี
 แล้ว ก็ตรงเข้าตมเส้าตรงตมทำลายหอพิชเสี้ยลั่น จึงรีบไปยังโรงพิชไม
 กัได๋ ตามคำสั่งของเขียนหน้าเก็กจ้อ รวมค่ายน้อยแปดค่าย ในบริเวณ
 ค่ายเขียนล่อคน ได้ถูกพวกซำศึกตีแตกหมดทุกค่าย ยังคงเหลือ
 อยู่แต่หอพิชใหญ่หาหลงทซำศึกยังหาได้ทำอันตรายไม่

หมอด้าย 30/03/2565

ฝ่ายเซียนนาเก็กจ้อ เมื่อเข้าไปในประตูค่ายเข็มนัดคนใต้แถว
 กัซบกวางตรงไปยิงโรงพิธี โบกโก่ ขณะนั้นเข็มนัดช่วยเต็กกุนหนึ่งอยู่ในโรง
 พิธี แต่เห็นธงทัพถอยมหลังค่ายซิวเจียงตันทางทิศอีสาน โบกสับดี
 ไปมากรัทรามว่าพวกข้าศึกยกมาแถว จึงรีบขึ้นขึ้นก่อนทริจะไปช่วย ก็พอ
 เห็นเซียนนาเก็กจ้อซบกวางเดินมา เข็มนัดช่วยเต็กกุนจึงควาดไปว่า
 เซียนนาเก็กจ้อท่านกตถาจะมาตีหอพิธี โบกโก่ของข้าพเจ้าเจียวหรือ เซียน
 นาเก็กจ้อแต่เห็นเข็มนัดช่วยเต็กกุน ถิกนหนยขึ้นก่อนทริย่นอยู่ เซียน
 นาเก็กจ้อยมแถวก็ตอบว่า แต่ก่อนแต่ไรข้าพเจ้าก็ไม่หมายว่าจะต่อสู้
 กนกับท่าน แต่พอนเป็นอนทจวนแฉ ซึ่งจำเป็นที่ข้าพเจ้าอยากจะขอชม
 ฝมอท่านสักหน่อยหนึ่ง เข็มนัดช่วยเต็กกุนไดยนดิงหน กัซบถิกนทริ
 เจอชอยชอนดเซียนนาเก็กจ้อ ๆ ก็เอายือรับไว้ ต่อสู้กันโตสับเพดง
 เข็มนัดช่วยเต็กกุนก็หวักถบชงไปบนหอพิธี จึงจับธงไชโยยก
 ก็บังเกิดเมฆแสงสว่างผุชจจากพื้นดิน ตุ้ไฟเพ็ญเต็มไปทงโรงพิธี
 แดเข็มนัดช่วยเต็กกุนเอาทรายมากำมือหนึ่ง เค็กไปไปที่หน้าเซียนนา
 เก็กจ้อ ๆ ไม่อาจจะซบกวางเข้าไปใกล้ได้ เซียนนาเก็กจ้อจึงเอาพิ
 วิเศษโบกไปโดยแรง ทรายถูกอำนาจมพิตก็กระจายไปสิ้น เซียน
 ตังช่วยเต็กกุนเห็นทรายขรรวมดา ไม่อาจจะทนดมพิตของเซียนนาเก็กจ้อ
 ได้ จึงหยิบเอาทรายทองซึ่งเป็นของกายสิทธิ์ ชัดไปตรงหน้าเซียนนา
 เก็กจ้อ ก็บังเกิดเป็นทรายโดยเอนกอนันต์ จนเซียนนาเก็กจ้อตมตา
 ไม่เห็น เซียนนาเก็กจ้อจึงเอาพิวิเศษพิตโดยเต็มแรง ทรายนั้นก็หา
 เป็นอันทรายไม่ เป็นแต่ถอยชงไปตึงหน่อยหนึ่ง แดก็ถบเป็นอาวช

ตงพนตงหมนตกลตงมาจากอากาศ เขียนนำแกจจจจจจเอายามวิเศษโยน
 ซึนไป หมายถึงว่าจะให้รวมอาวชเหล่านี้ไว้ พอยามวิเศษซึนไปถูก
 ตองอาวช ๆ เหล่านี้ก็กลายเป็นน้ำเตงตงมาโดยแรง เหลือตตักวางตงที่
 ผู้ใดผู้หนึ่งจะทนทานได้ เขียนนำแกจจจจจจกวางกระโดดหนี ถอย
 ออกไปนอกโรงพิธี แต่ท่านมนตรีเรียกยามวิเศษกลับคืนไป กับไม่
 ทราบวิธีที่จะแก้ไขอย่างไรด้วย จึงรีบขับกวางหนี เขียนตั้งช่วย
 เตกุนเห็นตงนั้น ก็ย่นหัวเราะว่า เขียนนำแกจจจจจจเห็นผมขอชาวพเจ้าแต่
 นิดเดียว ก็ยังขับกวางหนีไปได้ แม่ชาวพเจ้าจะไม่ทำอันตราย ท่านก็อย่า
 หมายถึงว่าจะออกไปจากค่ายเขียนตตคนโดยง่ายได้

ส่วนเขียนตั้งช่วยเขาระวังคนบุกนเขาไปถึงหอพิธีก็อดใจได้ ผม
 เขียนตั้งช่วยเตกุนประจำรักษาอยู่ เขียนตั้งช่วยเตกุนจึงร้องทวาดไปว่า
 เขียนตั้งช่วยจะจะมาหาที่ตายหรือ แดงก็เขาชอยู่ตตเขียนตั้งช่วยเขาๆ
 เขาไม่ตะพดรับ ลูรับกันได้สิบห้าเพลง เขียนตั้งช่วยเตกุนก็ขึ้นบนกุง
 ซึนบนหอพิธี แต่หียบเขาพตองที่วางอยู่บนหอโยนลงไป กลายเป็นพตอง
 ตงหมนตงตงแต่น ตตพาดตงมาที่เขียนตั้งช่วยเขาๆ จึงเปิดฝานาเตาวิเศษ
 ออก ก็มีควันพตุงเป็นสายขาวออกมาจากนาค้าตองสาย ตรงเข้า
 รวรวัดเขาพตองเหล่านี้ไว้หมด แต่มืดยังพตองหักตงเผาะ พตอง
 นั้นก็หักออกเป็นสองท่อนตกเกล็ดชอนอยู่บนแผ่นดิน เขียนตั้งช่วยเตกุนก็
 เขาพตองวิเศษสว่างไป อำนาจแห่งพตองวิเศษนั้น มันคาดให้พตอง
 เหล่านี้กลับกระตักชอนตเขียนตั้งช่วยเขาๆได้อีก เขียนตั้งช่วยเขาๆเปิด
 ฝานาเตาชอน พตองควันพตุงออกมาถูกไม้พตองเหล่านี้ ก็กลาย

เป็นเพลิงคองหม่นดวง ตรงเข้ามาจะไหม้เขียนตั้งดวงเขาะๆ ตกใจกับรับ
 ขับพาหะหนึ่ เขียนตั้งช่วยเต็กกับรับขับนกงุงได้คิดตามไป แต่
 เณรินประจวบเป็นคราวเคราะห์กรรมของเขียนตั้งดวงเขาะ จึงได้เห็น
 หลงโหดผิดทางไป พอมาถึงประตูทิศบูรพา แต่เห็นเทพารักษ์องค์
 หนึ่งถ่มรวมเกราะถือธำม่งามร่างกายสูงใหญ่ ซี่มาขวานำมังกกร เขียน
 ตั้งดวงเขาะจำได้ว่าเขียนเจียน เพราะเมื่อครั้งตักยงโห่งถุยเบียบคน ได้เคย
 ถูกลูกนักชิวของเขียนเจียนกัดเอาตามอกไปครึ่งหนึ่งแล้ว เพราะถนนจึงให้มี
 ความหว่นหวาดมาก พอหันกลับจะวิ่งหนีไปทางอื่น ก็พอเขียนตั้ง
 ช่วยเต็กขึ้นมาถึงเข้า เขาขอยู่อีฟ้าตฤกเขียนตั้งดวงเขาะเซไป เขียน
 ตั้งช่วยเต็กจึงกระโดดตกลงจากหลังนกงุง คว้าจับสายรัดเอวเขียนตั้ง
 ดวงเขาะไว้ได้ เขียนตั้งดวงเขาะพยายามจะคนให้หลุด เขียนตั้ง
 ช่วยเต็กจึงจับศิวเขียนตั้งดวงเขาะฟาดลงกับพื้นดิน เขียนตั้งดวงเขาะ
 เถยชาติใจตาย เขียนตั้งช่วยเต็กเห็นเขียนตั้งดวงเขาะตาย ก็นึก
 ให้มีความสังเวชจึงพูดว่า การที่ท่านต้องมาตายลงทงน ก็เป็นเพราะ
 เวนกรรมของท่านเอง ถ้าจะถ่มรวมกายแต่ใจอยู่ยังถ่านกเดิมแล้ว
 ไทนเลยจะเป็นอันตรายจนถึงเพียงนี้ได้ พูดแล้วก็ชนชนนกงุงกลับไป
 รักษาหอพระกกฮิตไถ้อยู่ตามเดิม

อนึ่งเขียนของเขียนทไปด้หอบเบยเตงไถ่นน ตานทานของวิเศษ
 ของเขียนนำช่วยเต็กไม่ได้ ด้รับหนไปยงหอบพิ ไบกไถ่ตามทเขียน
 หนักแกจจอไตสังไว พอเดินมาได้ครึ่งทางก็พบเขียนของยวอน้องช่าย

หมดอายุ 30/03/2565

หน้าซัดขบตีออกมา เขียนของเสียนจึงถามว่า การที่เขาไปทำงานได้
 ดำเราประโยชน์อย่างไรบ้าง เขียนของยาวกั๊กก็เสียหุคแตกตอบว่า
 เขียนตงช่วยเต็กกุนที่รักษาหอพิธีนุกุยไถ่นนมฤทษเทศมากนิก ไซ้ของ
 วิเศษให้มาเผาผลาญของวิเศษของข้าพเจ้าเสียหมดสิ้น เป็นการเหตอ
 สติกำลังข้าพเจ้าจึงจำเป็นต้องหนีกลับมา แต่ส่วนการที่พริบไปทำงาน
 เป็นอย่างไรบ้าง เขียนของเสียนจึงบอกกับเขียนของยาวว่า ของวิเศษ
 ต่าง ๆ ของเรานั่นล้วนแต่เป็นของใหม่แรกจะสร้างขึ้น ไหนเลยจะต้าน
 ทานของวิเศษของพวกเต็กกุนเหล่านั้นได้ กำลังเขียนตงต้องพูดกันอยู่
 เขียนไซ้ของเซาะก็มาถึงเข้า จึงได้ถามถึงเหตุการที่ขบไปไซ้พ่ายแพ้
 แก่ข้าศึกสู้กันพัง เขียนของเสียนจึงว่าเขียนหน้าเก๊กจืออาจารย์ใหญ่
 ของเราก็มฤทษาศักดานุภาพมาก บางทีจะตีหอพิธีโบกได้โตโตแล้ว
 เพราะฉนั้นเรารีบพากันไปพบที่ท่านอาจารย์ ที่หอพิธีโบกได้จะคิดว่า
 เขียนตงล่ามก็พากันเดินต่อไป แต่ไปไต่ยังไม่ทันถึงครึ่งทางก็เห็นเขียน
 น้เก๊กจือขี่ควาเดินสวนทางมา เขียนตงล่ามก็ตรงเข้าไปคำนับ แล้ว
 เต้าความที่คนได้พ่ายแพ้ออกมาบอกให้เขียนหน้าเก๊กจือฟัง เขียนหน้าเก๊กจือ
 จึงว่าของวิเศษของพวกเต็กกุนทั้งห้าอัน มีฤทธิ์เดชมากยากที่จะถ่วง
 ผลาญได้ แต่เรายังมีความวิตกด้วยพวกเขียนที่ไปตีค่ายน้อยทั้งแปดทิศ
 นั้น เรายังหาได้ทราบว่าเป็นประการใดบ้าง พวกกันยังไม่ทันขาดคำ
 ก็พอเขียนตงแปดกองคทไปตีค่ายน้อยทั้งแปดนั้นกลับมามีถึงเข้า จึงเล่า
 ความตามทิมไชยแก่ข้าศึกให้เขียนหน้าเก๊กจือฟังทุกประการ เขียนไซ้
หมดอายุ 30/03/2565
 ของเซาะจึงถามพวกเขียนตงหลายว่า ใครได้พบเห็นเขียนตงของเซาะ

บ้างหรือไม่ พวกเขียนเหล่านี้ก็ตอบว่าหาได้พบเห็นเขียนตั้งดวงเขาระไม่
เขียนไซ่ดวงเขาระจึงบอกกับเขียนทองหลายเหล่านี้ว่า ข้าพเจ้าจะต้อง
ลาท่านไปเที่ยวติดตามเขียนตั้งดวงเขาระให้พบจนได้ เขียนหน้าเก๊กจือ
ก็บังจำเป็นอยู่สักครูหนึ่งแล้วจึงพูดว่า ถ้าท่านจะไปติดตามเขียน
ตั้งดวงเขาระแล้ว ก็ควรจะต้องไปกันหลายคน เพราะถ้าไปเกิดเหตุ
ขัดขวางโดยประการใดประการหนึ่งขึ้น ก็จะได้ช่วยกันแก้ไขโดยเต็ม
ฝีมือ เขียนทองหลายก็เห็นชอบด้วย เขียนมันเฮียงกับเขียนเนยฮวย
จึงรับอาษาไปเป็นเพื่อนเขียนไซ่ดวงเขาระ แล้วเขียนหน้าเก๊กจือจึงตั้ง
กระดาศมีตัวอักษรของบรรพตให้แก่เขียนไซ่ดวงเขาระแล้วว่า ท่านจง
เก็บรักษากระดาศนี้ไว้ และจะได้เอาไว้ใช้เมื่อเวลาที่ท่านไปพบกับเขียน
ตั้งดวงเขาระ ถ้าเกิดการชุกเฉินยากแค้นโดยอย่างไรอย่างหนึ่งขึ้น ก็รีบ
จัดทำไปตามข้อความซึ่งมีปรากฏอยู่ในหนังสือนี้เถิด เขียนไซ่ดวงเขาระ
คำนี้รับกระดาศหนังสือเก็บเอาใส่อดเข้าไว้ในกระเบาเล็ก แล้วรับพา
เขียนมันเฮียงกับเขียนเนยฮวยไป พอเดินไปได้ประมาณสักห้าเดี๋ยวก้แต่
เห็นเขียนของคี่หนึ่งนอนตายอยู่ที่กลางถนน เขียนทองลำนึกปลาดใจ
ก็รีบขับพาหุเข้าไปถึง ก็จึงแต่เห็นว่าเป็นเขียนตั้งดวงเขาระ เขียน
ไซ่ดวงเขาระเห็นพี่ชายนอนตายขยู่กลางถนน ก็มีความเสียใจเฉยเป็นลม
พลัดตกจากหลังนาค เขียนมันเฮียงกับเขียนเนยฮวยช่วยกันแก้ไขอยู่
ครูหนึ่ง เขียนไซ่ดวงเขาระจึงพนันขึ้น เขียนตั้งช่วยเต็กุหนึ่งอยู่ในหอพิช
ก็ก้อดใจ แต่เห็นเขียนทองลำนึกมาจะดักเอาศพเขียนตั้งดวงเขาระไป
เขียนตั้งช่วยเต็กุหนึ่งบนหลังนาค และจับนกลงไปจากบนหอพิช

ก๊กก๊อได้ตรงเข้าต่อสู้กับเซียนหงส์ตาม เซียนเน่ยฮวยจึงบอกกับเซียน
 ไช่ฮวงเซาะว่าท่านจงรีบกลับทัพหนีไปก่อนเถิด ข้าพเจ้ากับเซียนมุ้นเซียง
 จะช่วยต้านทานเซียนตั้งฮวยเต็กุนไว้เอง เซียนไช่ฮวงเซาะได้ฟังก็ตรง
 เข้ายกทัพเซียนตั้งฮวงเซาะแบกขึ้นมา โดดขึ้นนั่งบนหลังม้าครั้นหนีไป
 เซียนตั้งฮวยเต็กุนก็รีบผละออกจากเซียนมุ้นเซียง เพื่อจะไปแย่งเอาทัพ
 เซียนตั้งฮวงเซาะกลับมา เซียนเน่ยฮวยก็ว่ากระมีเขากันสักทีได้ เซียน
 ตั้งฮวยเต็กุนก็เข้าต่อสู้กับเซียนหงส์สองได้ประมาณสามสิบเพลง จึงขับ
 นกยูงบินกลับไปยังหอพิชก๊กก๊อได้ เซียนมุ้นเซียงขับจะขับก็เดินได้
 คิดตามไป เซียนเน่ยฮวยก็ห้ามไว้แล้วว่า เซียนตั้งฮวยเต็กุนมีเตธา
 นภาพมาก ถ้าเราจะติดตามไปบางทีอาจเสียก็ได้ ดูเราคอยอยู่ที่
 ระวังอย่าให้ไล่ติดตามเซียนไช่ฮวงเซาะไปได้จะมีประโยชน์กว่า เซียน
 มุ้นเซียงจึงหิวแระว่าเมื่อศึกได้ทีแล้ว ถ้าจะมามองถ่วงโอกาสอันดี
 เสียเช่นนี้เป็นการหาสมควรไม่ ขอให้ท่านคอยบ่อกันอยู่ที่นั่นเถิด
 แต่ข้าพเจ้าผู้เดียวจะรีบติดตามไปเอง เซียนเน่ยฮวยจึงพูดว่าภรรยา
 ข้าพเจ้าจะปล่อยให้ท่านไปแต่ผู้เดียวมันก็จะกระไรอยู่ แต่ถึงอย่างไร
 กัดเมื่อท่านอยากจะไม่ให้ ได้แล้ว ข้าพเจ้าก็จะตามไปเป็นเพื่อนท่านด้วย
 เซียนหงส์สองกับขับพาหนะติดตามเซียนตั้งฮวยเต็กุนไป พอไม่ไกลก็หอ
 พิชก๊กก๊อได้ก็แต่เห็นเป็นหมอกปกคลุมมืดมัวไม่หมด แลได้ยินเสียง
 ทหารวิ่งค้ำจ้อให้ร้องก๊อของอยู่ในหอพิชก๊อด้วย เซียนหงส์สองก็มีความตก
 ใจยืนตั่งอยู่ กับได้ยินเสียงร้องบอกมาจากหอพิชก๊อว่า เซียนหงส์สอง
 อยากจะมาชมของวิเศษของเรานั่งหรือ ในทันทีนั้นก็มีไม่พลองหมุน

คว้างลงมาจากหอพิชฌัมด้วยตงพันตงหมื่น เขียนบันเขียนจึงเขาเนย
 ที่เขี่ยะ (ไม้ดำหรวบวัดฟ้า) โยन्छนไปบนอากาศ แดวรวงมอกให้ไม้
 วิเศษนั้นยาวออกทวีปลงได้ ไม้วิเศษก็ยัดยาวออกไปหลายสิบวาเข้า
 ทวีปลงเหล่านี้ไว้ไม่ให้หัดนตกตลงมายังพื้นแผ่นดินได้ พดของเหล่านี้
 ก็กลายเป็นไฟลุกไหม้ ไม้วิเศษ เขียนบันเขียนก็รับอำนาจมนตร์เรียกไม้
 วิเศษกลับคืนไป ต้นไฟเหล่านี้ก็ถูกตามตามใต้ใหม่เขียนบันเขียนเหมือน
 อย่างกับไฟพระเนียง เขียนบันเขียนตงใจรักก็เสหนั้น เขียนเนยช่วย
 จึงหีบกระบวนดีเขียนวิเศษมาเมื่อฝาออก ก็กลายเป็นน้ำพุ่งตรงออก
 ไปดับไฟ ๆ ก็กลายเป็นหอกตามพุ่งชดชอกมา เขียนเนยช่วยไม่อาจ
 ดำนทานได้ ก็ชักพาหนะหนีตามเขียนบันเขียนไป เขียนตงช่วยเต็กุน
 จึงอำนาจมนตร์เรียกกระบวนวิเศษกลับคืนไปเข้าแหล่งตามเดิม

ฝ่ายเขียนไชยฉวงเซาะ เมื่อแบกศัพเขียนตงฉวงเซาะวันหนึ่งไปนั้น
 พอแต่ไม่เห็นเขียนตงช่วยเต็กุนได้คิดตามมา จึงหีบหนึ่งสี่ของเขียน
 นำแกจ้อออกอ่านดูเห็นมีใจความว่า ถ้าจะหนีออกจากค่ายเขียนตงฉวง
 แดวกก็จงออกไปทางประตูศิษุมรพา แดให้เอาศพนทนต์ศัวัระไว้ พวก
 เทพารักษที่รักษาประตูถั่วของปฏิภูถไม่อาจเข้าใกล้ ท่านก็จะพาศพ
 ออกไปได้ โดยลัดตวง เมื่อเขียนไชยฉวงเซาะได้ทราบความเช่นนั้นแล้ว
 ก็มีมความยินดียกศัพเขียนตงฉวงเซาะขึ้นทนต์ศัวัระไว้รับชัษนาคไป
 ทางประตูศิษุมรพา เทพารักษเขียนเป็นเจ้าประตูแดเห็นเขียนไช
 ฉวงเซาะเอาศพทนต์ศัวัระมาเช่นนั้น จึงนึกว่าถ้าศัพเขียนตงฉวงเซาะมา
 หมดอายุ 30/03/2565
 กระบพญูกายเราเข้า ก็จะทำให้กายเราเป็นมตทินไม่มีเวลาที่จะขึ้นไป

เผ่าเง็กเชียงห้องเต้ได้ แลเมื่อเขียนตั้งช่วยเค้กุนฆ่าเขียนตั้งฮวงเซาะ
 แล้ว ก็ทำให้ผู้ใดผู้หนึ่งเก็บศพเขียนตั้งฮวงเซาะไปฝังเสียไม้ บด้อย
 ให้เป็นปฏิญัตถตั้งอยู่กลางถนน ซึ่งจะพดอยทำให้เราเดี่ยหายไปด้วย
 อย่างเดียวเราจะทำคุณไว้แก่เขียนไซฮวงเซาะดีกว่า เมื่อเทพารักษ์เอยเจียน
 คิดเห็นดังนั้นแล้ว จึงร้องพูดกับเขียนไซฮวงเซาะว่า ท่านจงรีบขับ
 พาหะหนีไปเสียโดยเร็วเถิด เขียนไซฮวงเซาะได้ฟังก็มีความยินดี
 น้อมศีรษะลงคำนับ แล้วแบกศพรีบเหาะตรงไปยังเมืองเจ้ นายทหาร
 ทริภษาประตูเมืองแฉเห็นเขียนไซฮวงเซาะแบกศพกลับมา ก็รีบนำความ
 ไปทูลเจ้ฮ่องให้ทรงทราบ เจ้ฮ่องได้ทรงฟังก็ตกพระทัยรีบเสด็จไป
 ยิงที่ชะธานาวัง แลเห็นเขียนไซฮวงเซาะนั่งร้องไห้อยู่ข้างศพเขียน
 ตั้งฮวงเซาะ เจ้ฮ่องก็มีพระไทยสงสาร เพราะเขียนตั้งฮวงเซาะได้ต่อสู้ให้
 จำศีลภาวนาตวงมาได้ถึงร้อยปีเศษแล้ว แลยังมาต้องตายด้วยการ
 สงครามครัน ซึ่งทำให้ออกทรงรู้ดีก็มีพระไทยหวาดหวั่นด้วยการ
 ออกุศลกรรมซึ่งจะคิดต่อไปในภายภาคหน้านั้นเป็นอันมาก ครั้นเมื่อเขียน
 ไซฮวงเซาะค่อยววยความโศกซันแล้ว จึงตรวจดูบาดแผลที่ศพนั้นเห็นที่
 กลางหลังมีรอยเขี้ยวอยู่แห่งหนึ่ง เขียนไซฮวงเซาะก็มีความยินดีจึงทูล
 เจ้ฮ่องว่า การที่พญาพระเจ้าตายไปครั้งนี้หาใช่ถูกของวิเศษของข้าศึกไม่
 คงจะถูกข้าศึกตีตายแน่ เห็นพอละยังมีทางแก้ไขได้ ขอพระองค์
 จงโปรดกรุณาให้เจ้าพนักงานเขาโองได้นำเข้มาตั้งไว้ให้รอบศพ แล
 กระจกขบไปหนึ่งจตุรห้อมไว้เสมอเป็นนิจ ห้ามปากเสียอย่าให้ผู้ใด
 ผู้หนึ่งมาขอชิงในทัน จนกว่าข้าพระเจ้าจะได้ ไปหายวิเศษกลับมา ทูลแล้ว

เขียนไชยวงเซาะก็ถวายคำนับลา รับขันน้มนั่งหน้าคหะหายไปใน
 อากาศ เจ้เองก็มารับสั่งให้เจ้าพนักงานจัดการให้แก้ศพตามถ้อยคำของ
 เขียนไชยวงเซาะทุกประการ ส่วนเขียนไชยวงเซาะขึ้นาคหะลอยไป
 ในอากาศก็คิดปวราภในใจว่า พวกเขียนผู้วิเศษตามเกาะต่าง ๆ ใน
 กลางทะเล ซึ่งนับว่าเป็นผู้มีอิทธิฤทธิ์ก็ไปประจำอยู่ในกองทัพเสี้ยมค
 แถ้ว แต่ยังไม่เห็นลอยขึ้นมาถึงดวงแต่เป็นพวกที่อ่อนแอทั้งสิ้น ถึงเราจะ
 ไปหาก่คงจะหามันประโยชน์นักไม่ เราควรจะไปยังเขาโหลงเห้งซัว
 ตามเจ้เทียนไต้แสงดูว่า เจ้เทียนไต้แสงจะคิดประการใดที่จะช่วยพี่เรา
 ได้บ้าง เมื่อคิดเช่นนั้นแล้วเขียนไชยวงเซาะก็เหาะตรงไปยังเขาโหลงเห้งซัว
 หยคยูนอยู่บนช่องอนณา พอเกาะซื่อเทียนแถเห็นเขียนไชยวงเซาะก็มีความ
 ยินดี จึงร้องถามว่าท่านเสวีจการสงครามแถมาเยี่ยมข้าพเจ้าหรือ
 เขียนไชยวงเซาะได้ยินคยูน ก็รีบลงจากหลังนาคเดินตรงไปที่ซอกเขา
 ซึ่งบับเกาะซื่อเทียนยูน เขียนไชยวงเซาะจึงยกมือขึ้นคำนับแถเล่าเรื่อง
 เขียนคังฮวงเซาะ ที่ได้ถูกข้าศึกฆ่าให้เกาะซื่อเทียนพังคังแต่คยูนจนปลาย
 แถบดินข้าพเจ้าได้พยายามเที่ยวหาวิทย เพื่อจะไปแก่ไซให้เขียนคัง
 ฮวงเซาะพบนิน เมื่อเกาะซื่อเทียนได้พังคังนคมีความ โกรธจึงแถตควาด
 เสี่ยงออกไปว่า ถ้าเราไม่ต้องทณิทธกรรมอยู่ในซอกหินนี้แล้ว เราจะ
 ไปจับคยูนทั้งห้าก่ถนินเขาไปเสี้ยทั้งเป็นจึงจะสมกับคความคัน กับเรา
 จะขโมยวิทยทตเจ้ากยูนคยูนคยูน ไปแก่ไซให้เขียนคังฮวงเซาะกถับ
 เป็นขันมาจงได้ แถในเวถานข้าพเจ้าก็เห็นอยู่แต่พระหน้าไค่ดวงอิมพระ
 องค์เดียว ซึ่งเป็นผู้มีคษานุภาพมากหามันได้ ถ้าท่านไปนมัสการ

ชื่อนอนนั้นก็ช่วยชีวิตของพาท่านให้กลับฟื้นขึ้นมาได้เป็นแน่ เขียน
 ไชยวงศ์เขาจึงตอบว่า ข้าพเจ้าหาทราบหนทางที่จะไปนมัสการพระ
 นำไย่กวงอิมไม่ ทนไต่ถนนมีเสียงพูดมาว่าเราจะช่วยพาท่านไปนมัสการ
 พระนำไย่กวงอิมท่านจะพอใจหรือไม่ เขียนไชยวงศ์เขาได้ฟังกระแ
 เสียงเย็นพูดออกมาดังนั้นก็ตกใจถามเกาซือเทียนว่า นั่นเสียงใครพูด
 อยุ่ที่ไหน เกาซือเทียนจึงบอกว่าเสียงรุกขเทพาซึ่งเป็นพวกที่มากุมรักษา
 ข้าพเจ้าอยู่ แต่ถ้าท่านอยากจะได้เห็นตัว ข้าพเจ้าจะเรียกมาให้ปรากฏ
 แก่ท่าน ในบัดเดี๋ยวนี้ พูดแล้วเกาซือเทียนก็กวาดด้วยเสียงอันดังว่า
 พวกเทพารักษะเหล่านั้นก็จะถูกระบบของหรือ จึงหากถ้าดำแดงกายออก
 มาให้เห็นปรากฏไม่ พวกเทพารักษะเหล่านั้นก็แสดงกายเป็นมนุษย์ขึ้นมา
 โดยทันที เขียนไชยวงศ์เขาเห็นแล้วก็ยกมือขึ้นมาไหว เทพารักษะจึง
 พูดกับเขียนไชยวงศ์เขาว่า ถ้าท่านจะต้องการไปนมัสการพระนำไย่
 กวงอิมยังเกาะนำไย่เกาะกาชัวแล้ว ข้าพเจ้าก็จะส่งเคราะห์พาท่านไปได้
 เกาซือเทียนจึงพูดว่า ถ้าเช่นนั้นขอท่านจงพาเพื่อนข้าพเจ้าไปนมัสการ
 พระนำไย่กวงอิมในบัดเดี๋ยวนี้เถิด เขียนไชยวงศ์เขาอยู่กับเทพารักษะก็คำนับ
 ภาเกาซือเทียน ขึ้นขึ้นนาคเหาะไปประมาณสักชั่วโมงเดียวกับบรรดถึงเกาะ
 นำไย่เกาะกาชัว จึงพากันเหาะลงที่ชายหาดซึ่งเป็นที่ริมวันรามเย็น มี
 หน้าแพรกขึงของงามเรียงเล่มอกันเหมื่อนกับปัดด้วยพรม แต่มันต้นผลไม้
 ดังกลิ่นหอมระหอบ สีดำก็มีดีต่าง ๆ สดับซบซ้อนกันหน้าเพดิดเพดิด
 เจริญใจยิ่งนัก เขียนไชยวงศ์เขาเดินพลางชมพลางมาจนถึงที่สำนัก
 เทพยุดาซึ่งรักษาประตูทั้งสองคี่ เทวดาที่มากับเขียนไชยวงศ์เขาจึงแจ้ง

ความประสงค์ของเขียนไชยวงศ์จะให้เทพยดาทั้งสี่นั้นทราบ เทพยดาภิรักษ
 ประตุงจึงบอกให้เขียนไชยวงศ์ว่าหนึ่งคอยอยู่ข้างนอก แล้วเทพยดาองค์
 หนึ่งก็เข้าไปนมัสการพระน้าไ้ก่ดวงฉิม พอดีกับประตึงก็ถนัดเข้ามา
 บอกกับเขียนไชยวงศ์ว่า พระน้าไ้ก่ดวงฉิมอนุญาตให้ท่านเข้าไป
 นมัสการได้แล้วท่านจงรีบเข้าไปเถิด เขียนไชยวงศ์รีบเดินก้มหน้า
 เข้าไปคุกเข่าคำนับอยู่ที่ข้างมัตถังก็ แดกถั่วคำยกของสัตว์เสวริญ
 พระมารมีโดยเอนกประการ เมื่อพระน้าไ้ก่ดวงฉิมถึงทิพยณทราบข้อ
 ความประสงค์ของเขียนไชยวงศ์ตลอดแล้ว จึงเอนพระ โอบนชูแสง
 ปฤษณาธรรมแก่เขียนไชยวงศ์ว่า สัตว์ทั้งหลายต้องไปทนทุกข์เวทนา
 ก็เพราะด้วยอำนาจแห่งภินิมิตระเข้าครอบงำ จึงไม่อาจที่จะเห็นหนทาง
 แห่งเวรกรรมได้ แดกกระทำให้มีใจอำมหิต โหดร้ายคิดเบียดเบียนต่าง
 ผดายุ ผลดีเปลี่ยนฆ่าฟันกันไปจนชั่วกัลปาวสานตั้งน้อยเต็มอ แดการ
 ที่เด็กเขียงชองเค้ ให้อของเจียนตงไปช่วยทำนุบำรุงพระเจ้าเงินชี่ชองเตน
 ก็เป็นไปตามควาโรศธมย์ ที่กระษัตริย์เมื่องเงินจะได้เจริญรุ่งเรือง
 แม้ชนชั้นจะมีวิชาสักปานใด ก็หาอาจที่จะขัดอำนาจแห่งบุญวาสนา
 ได้ไม่ แดการที่ท่านมาขอให้เราช่วยเขียนตงชองเขานัน เราก็มีความ
 สงัดสารเขียนตงชองเขานัน ที่ได้ขุดำห์พยายามบำเพ็ญกัตทานภาวนามาตั้ง
 ห้าร้อยแปดแล้ว แดจะมากับสัญญาเตียในเวदानกัหาเป็นการสมควรไม่ เรา
 จะให้บักเห่งคุณเจียนชอญหม่อณาอำมฤตไปยังเมื่องเจ้ เพื่อช่วยเขียนตง
 ชองเขานันให้กลับฟื้นขึ้นมา แดท่านจงรีบพากันกลับไปได้เถิด เขียนไชยวงศ์

เขาระได้ยั้งนงนภมมีความยินดี จึงคุกเข่าคำนับดวงอักษรมครั้งแล้วกราบ
 ทูลต่อไปว่า บัดนี้เขื่อนหน้าเกกจอกกำลังเข้าด้วยทูลขออยู่กับเขื่อนไช้แต่เขง
 หยิน แลพวกเตกนทงห่ากเข้าช่วยเขื่อนไช้แต่เขงหยิน คิดคงค่าย
 เข้มตอตนถอมเขาเขื่อนหน้าเกกจอกกับคชษ ไว ในคายนนทงหมด ไม่มี
 ใครที่จะสามารถออกจากค่ายเข้มตอตนได้ ขอพระองค์ เติ ไปรด
 กรุณาช่วยให้พวกเขื่อนเหล่านนี้รอดจากภยันตรายด้วย พระน้าใช้ดวง
 อิมจึงตรัสว่า พระตาเมืองเจ้าจะขาดอยู่ในวันพรุ่งนี้แล้ว แลเขื่อนหน้า
 เกกจอกกับพวกคชษทงหลายเมื่อพ้นจากเวรกรรมแล้ว ก็จะไปออกจากค่าย
 เข้มตอตนได้เอง แต่ในเวรตานทานกับบักโห่งจุนเจียจึงพากันรีบกลับ
 ไปแก้เขื่อนตงฮวงเขาระให้ พนชนเดี้ยก่อน แล้วท่านจึงค่อยไปยังที่ภูเขา
 แห่งหนึ่งทางทิศตะวันตกห่างจากเขาโห่งซิวสี่หมื่นแปดพันโยชน์ ชื่อว่า
 เขาณุมิตร เป็นที่สำนักของเทพบุตรซึ่งสร้างโลกน้อยใหญ่ เมื่อท่าน
 ไปถึงที่นั้นแล้วจงตั้งใจอธิษฐานเขิญโดยความเต็มใจใส่ศรัทธา เทพบุตร
 ห่าองคักคงจะแสดงกายปรากฏออกมาให้ท่านเห็น แล้วท่านจงวิงวอน
 เขิญเทพบุตรทางห่าองคณนไปช่วยระงับการสงคราม แลการสงครามก็
 จะสงบเลิกได้ แลเราจะให้คาถาสี่คำสำหรับที่จะช่วยให้ท่านหะรววดเร็ว
 ชนได้ชก แล้วพระน้าใช้ดวงอิมก็ประทานคาถาสี่คำให้แก่เขื่อนไช้ฮวงเขาระ
 กับโห่งจุนเจียนำหม้ออำมฤตวิบไปยังเมืองเจ้าพร้อมไปกับเขื่อนไช้ฮวงเขาระ
 เมื่อมาถึงเมืองเจ้าเขื่อนไช้ฮวงเขาระก็ทูลเล่าเรื่องต่าง ๆ ให้เจ้ฮองทรงทราบ
 ทกประการ เจ้ฮองมีพระไทยยินดี จึงทรงรับสั่งกับบักโห่งจุนเจียด้วย
 หมดอายุ 30/03/2565
 ประการต่าง ๆ แลเขิญให้บักโห่งจุนเจียเข้าแก้เขื่อนตงฮวงเขาระ บัก

โหงจุนเจ็ยจึงยกหมอนำอำมฤตขึ้นไป ตั้งบนเตียงวิมศเพียน ตั้งชวงเขาะ
 แลวกบบริกรรมคาถาขึ้น เมื่อเสร็จการบริกรรมคาถาแล้วจึงเอากิ่งเขียง
 ถูจุ่มนำอำมฤตประพรมที่หน้าแฉตามตัวเขียนตั้งชวงเขาะตลอดทวทงกาย
 พอพรมนำอำมฤตแล้วสักประเดี่ยหนึ่ง เขียนตั้งชวงเขาะก็กระดิกไหว
 เหนือไหวตัวผลุดลุกขึ้นนั่งได้ เจ้ออกกับพวกขุนนางก็พากันมีความยินดี
 แต่เขียนตั้งชวงเขาะนั้น เมื่อถ่มตาขึ้นเห็นตัวเขามาอยู่ในพระราชวังจึง
 จังรูสึกว่าตนได้ พนกับเป็นขนิมา จึงลุกขึ้นไปคำนับเจ้ออกแดบักโหง
 จุนเจ็ยกับคนทั้งหลาย บักโหงจุนเจ็ยจึงเค่อนให้เขียนไปชวงเขาะรับไป
 ณะเขานฤมิตรโดยเร็ว เขียนไปชวงเขาะก็ถ่าเจ้อองขึ้นขึ้นนาคเหาะไปใน
 อากาศ พออ่านคาถาของพระนำไฮ่กวงอิมขึ้น นาคนั้นก็ถอยเร็วคุดัง
 ดมพัต ในพริบตาเดียวก็เหาะไปไกลได้ตั้งหลายโยชน์ เมื่อเขียน
 ไปชวงเขาะไปแล้ว บักโหงจุนเจ็ยจึงกระซิบบอกอุบายของพระนำไฮ่
 กวงอิมให้เขียนตั้งชวงเขาะทราบ เขียนตั้งชวงเขาะมีความยินดีจึงทูล
 เจ้อองพร้อมกับบักโหงจุนเจ็ยพากันเหาะไปในอากาศ ตรงไปยังค้าย
 เขียมดอตัน บักโหงจุนเจ็ยกำบังกายอยู่เดี่ยวที่ในถับเมฆ ปล่อยให้
 เขียนตั้งชวงเขาะขึ้นถอยไปบนก้อนเมฆแต่ผู้เดียว พอถึงโรงพิชกกชิตได้
 เขียนตั้งชวงเขาะก็ร้องชวนเขียนตั้งช่วยเตกุนให้ขึ้นไปสู้รบกัน เขียน
 ตั้งช่วยเตกุนกำลังคชยระวงชาติก็อยู่ พอได้ยินดังนั้นก็ยกหน้าขึ้นไปดู
 แดเห็นเขียนตั้งชวงเขาะขึ้นอยู่บนก้อนเมฆก็มีความโกรธเปนอันมาก จึง
 ร้องควาดไปว่า ซึ่งท่านรชชจากความตายไปได้ฉันก็นับว่าเป็นเคราะห์
 ดีแล้ว ยังมีมัจจากลับมาหาตตายอีกหรือ ว่าพลงกับขนิมกยุมินขึ้นไปบน

หมดอายุ 30/03/2565

อากาศ พอเงอขอยู่ขึ้นจะตั้งเขียนตั้งดวงชะตา บกโหงจุนเจ็ยกแหวก
 เมฆออกมาให้เห็นตัว แล้วกล่าวคำตักเตือนโดยขมขื่นว่า เขียนตั้ง
 ช่วยเตือนท่านอย่าได้ถือโทษะจริตไว้เป็นอาจิณใดเลย เดียวโทษะจริต
 จะทำให้ท่านพลอยได้รับความเวทนาไปด้วย เขียนตั้งช่วยเตือนได้ฟัง
 บกโหงจุนเจ็ยกถ่าวตั้งนกรู้สึกมีความสลดใจ แต่นึกว่าถ่าสาวกของ
 พระน้าไ้ก่ดวงอิมเข้ามาเกี่ยวข้องเป็นชระด้วยเช่นนี้แล้ว ไ้ไหนเลยค้ายเขียน
 ถัดต้นของเราจะตั้งอยู่ถาวรไปได้ จึงหันมาถามบกโหงจุนเจ็ยกว่า ท่าน
 มาทางนมกัจฉินใดหรือ บกโหงจุนเจ็ยกจึงตอบว่า ต้องมาเพราะโดยเหตุ
 ที่ท่านได้ประหารเขียนตั้งดวงชะตาให้ตายไป เมื่อเขียนตั้งดวงชะตา
 ได้ตายไปแล้ว เขียนเซ่ดวงชะตาได้ ไปนมัสการพระน้าไ้ก่ดวงอิม แล
 อาราธนาให้พระองค์ โปรดช่วยเขียนตั้งดวงชะตาให้กลับเป็นขึ้น พระน้า
 ไ้ก่ดวงอิมทรงพระเมตตา จึงให้ข้าพเจ้านำอำมฤตธรวาไปประพรมศพ
 เขียนตั้งดวงชะตา ๆ จึงได้กลับเป็นขึ้น แลเมื่อเวลาที่ข้าพเจ้าได้นมัสการ
 ตามาจากท่านนั้น ได้ประทานโอวาทแก่ข้าพเจ้าให้มาแจ้งกับท่านว่า
 กรรมจะระงับได้ด้วยไม่ใช่กรรม เวรจะระงับได้ด้วยไม่ใช่เวร ของ
 วิเศษทั้งหลายจะมีฤทธิ์อำนาจไ้ได้ตั้งใจ ก็โดยอาไ้ศรยเวรต่อเวร
 ถ่าเวรต่อกุศลแล้ว ของวิเศษเหล่านั้นก็หาอาจมีสักตามภาพไม่ แล
 อกุศลจะเขายู่หมกมุ่นแก่ผู้เจ้าของ ของวิเศษเหล่านั้นไม่รู้จักสิ้นสุด
 กับทำให้หันทางที่จะเดินค่อไปในอนาคตนั้นไ้ไกลมากด้วย แลในเวลานี้
 พระน้าไ้ก่ดวงอิม ก็ไ้เสด็จขึ้นไปยังชั้นดุสิต เพื่อจะได้ไปถูกษาหรือ
 ในการที่จะระงับสังกรรมเรื่องนให้เสร็จกันไม่ เมื่อบกโหงจุนเจ็ยกได้

หมวดอายุ 30/03/2565

แสดงปณิธานธรรมให้เขียนตั้งช่วยเต็กนึ่งฟ่ง โดยซัดเจเนแล้ว ก็ยอ
 ด้วงค้ำบัณฑา กลายเป็นวีรคัมเหล็กของอุบหายไป เมื่อเขียนตั้งช่วย
 เต็กนึ่งเห็นบั๊งโงงจนเจี้ยกตบไปแล้ว จึงหันหน้ามาพูดกับเขียนตั้งช่วย
 เขาระว่า การที่พระนำไข่กวงอิมกรณาซึ้งแจงให้เราฟ่งตงนี้ นับว่าเป็น
 พระคุณอันประเสริฐ เพราะฉนั้นเราจำเป็นจะต้องงดการรบพุ่งกันไว้
 ก่อน แต่ข้าพเจ้าก็จะกลับไปบอกกล่าวให้พวกเขียนเหล่านัทรามทว
 กันด้วย เขียนตั้งช่วยเขาระจึงพูดว่า ท่านกับข้าพเจ้านั้นยังมีข้อพยายามท
 กันอยู่มาก ถึงจะอย่างไรก็ดี ข้าพเจ้าจำเป็นจะต้องพยายามแก้แค้น
 ท่านให้จงได้ เขียนตั้งช่วยเต็กนึ่งได้ฟังก็หัวเราะว่า ตัวท่านนั้นยังมี
 ความดุ่มหลงอยู่ในกองกามกิเลสหนาแน่นนัก การที่ข้าพเจ้าทำอันตราย
 แก่ท่านนั้น ก็เป็นเพราะกองกรรมของท่านต่างหาก หากใช้ว่าข้าพเจ้า
 ได้ดวงตามุกรุกไปข่มเหงที่ในสำนักของท่านเมื่อใด เพราะเช่นนั้นท่าน
 ก็หาควรจะถือ โกรธแก่ข้าพเจ้าไม่ อนึ่งการที่ท่านฆ่าเขียนโงงยงจินหยิน
 ตายไปนั้น ท่านเห็นว่าเป็นการสมควรแก่เพศนักพรตจะกระทำเช่นนั้น
 แล้วหรือ เขียนตั้งช่วยเขาระได้ฟังถ้อยคำของเขียนตั้งช่วยเต็กนึ่ง ก็
 ออกรู้ตักมึความระอาย จนไม่อาจที่จะเจยหน่าชันพูดโต้ตอบได้ เขียน
 ตั้งช่วยเต็กนึ่งก็ขยับยกงาพากรวอนลงที่ในค้าย แต่เล่าข้อความทั้งหลาย
 ให้เขียนไช่แซงหยินกับเต็กนึ่งฟังดีทราบทุกประการ

ฝ่ายเขียนตั้งช่วยเขาระก็เหาะกลับคืนไปยังเมืองเจ้ ส่วนเขียน

ไช่ฮวงเขาระ เมื่อเหาะมาแต่เห็นภูเขาล้ำหน้าตูกหนึ่งใหญ่โตสูงตระหง่าน
 หนมดอายุ 30/03/2565
 เทียมเมฆ เขียนไช่ฮวงเขาระจึงนึกในใจว่า ภูเขาดูกนั้นคงจะชื่อว่

ภูเขานฤมิตรเปนแน่ เขียนไชยวงเขารจึงเหาะดงยั้งเชิงเขา แดเห็น
 พรรณดอกไม้มีสีแปลกต่าง ๆ วิจิตรงดงาม ยากที่จะหาดอกไม้อื่น ๆ
 งามเปรียบได้ แดกลิ่นของดอกไม้ให้ต่าหนักหอมฟุ้งระหลบทัวไปทั้งป่า
 ตามตำรากร่มน้ำใสไหลเยือกเย็น ดูเป็นที่ระโหฐานเจริญค้ำยนัก
 แต่เขียนไชยวงเขารไม่อาจหยุดชมไม้แดเขาอยู่นานได้ จึงรีบลงจากหลัง
 นาคเดินไปพอดถึงแท่นศิลาเขาแห่งหนึ่ง เขียนไชยวงเขารก็จัดเครื่องนุ่ง
 ห่มของคนให้เรียบร้อย แดัวเก็บดอกไม้มาวางลงบนแท่น สำหรับ
 เป็นเครื่องสักการะ แดัวเขียนไชยวงเขารก็คุกเข่าลงกราบไหว้ ตั้ง
 ความสัจด้วยธิษฐานตามความปรารถนา พอดสักประดิษฐานก็ไต่ขึ้นแต่ยัง
 คนหัวเราะ แดัวร้องบอกมาจากบนยอดเขาว่า เขิญท่านผู้เจริญจง
 ลงขันเถิดเรามาอยู่ที่นี่แล้ว เขียนไชยวงเขารเงยหน้าขึ้นมองดู แด
 เห็นเมฆสีทองห่ากอนลอยดงมายั้งเชิงเขา แด่มิเทพบุตรห่าองคขึ้น
 ประจำอยู่บนก้อนเมฆทุก ๆ ก้อน มีกายสูงประมาณสองศอกเศษ แด
 หน้าองคละสีหน้า ไล่เล็ดห่าสเป็นตายไปยกววย สอดครของเท้าฟาง
 เกด้าผมสองแฉดะ รูปร่างผิดพรรณเหมือนอย่างกับเด็ก เดินตรงมา
 อดมอเขียนไชยวงเขารให้ลุกยขึ้นขึ้น แดัวบอกว่าพวกเราทงหาได้รบ
 พุทธบัญญัติแห่งพระเจ้าฟ่วนโกดดี ให้ไปช่วยระงับการศึกสงครามด้วย
 กันทงต้องฝ่าย ท่านจงรีบกลับไปเมืองเจ้ก่อนเถิด แดัวเรารจึงจะ
 ตามไปค่อภายหลัง เขียนไชยวงเขารก็กำนับตา ขึ้นขึ้นนาคเหาะมายั้ง
 เมืองเจ้ ขณะนั้นเจ้ของกับเขียนตั้งวงเขารกำลังสนทนากันถึงเรื่องที
 จะศค้ายเขี่ยมตอตน พอดแเห็นเขียนไชยวงเขารมาถึง ต่างก็มีความ

ยินดี เขียนตั้งดวงชะตาจึงถามว่า การที่ท่านไปนั้นได้ตั้งตั้งความ
 ปรารถนาหรือไม่ เขียนไชยวงชะตาจึงบอกว่า การที่ไปนั้นได้ตั้งตั้ง
 ความปรารถนาทุกสิ่งทุกอย่าง แต่บดินเทพบุตรทั้งห้าของคักจะมาช่วย
 ด้วย ขอเจ้าของได้ โปรดมารับสั่งให้เจ้าพนักงานจัดโต๊ะเครื่องบูชาไว้คอย
 รับเทพบุตรทั้งห้าของคักด้วยเถิด เจ้าของได้ทรงฟังก็มีพระทัยยินดี กับ
 สั่งให้เจ้าพนักงานจัดโต๊ะเครื่องบูชา แต่เสด็จไปคอยรับเทพบุตรทั้งห้าของคัก
 ที่นอกประตูวังหนึ่ง แต่เห็นเมฆห้าสีลอยต่ำลงมา มีกลิ่นหอมฟุ้งตระหลบไป
 พอก่อนเมฆทั้งห้าลอยลงมาถึงพื้นแผ่นดิน เทพบุตรทั้งห้าก็เดินหัวเราะ
 ออกมาจากก้อนเมฆเหล่านั้น เจ้าของเมื่อได้ทรงทอดพระเนตรเห็น
 เทพบุตรมีร่างกายเคยค่าเช่นนั้น ก็ไม่คอยจะเป็นเครื่องพอพระทัย
 เขียนไชยวงชะตาทราบบัณฑิตาไครยของเจ้าของ จึงเข้าไปกระซิบทูลว่า
 ท่านเทพบุตรทั้งห้าของคัก นมฤทธศักดิ์ดานุภาพมาก นอกจากพระน้าไฮ่ถวงอิม
 ไปขอให้มาช่วยแล้ว ก็คงจะไม่มาแน่นอน เจ้าของได้ทรงฟังก็หาอาจ
 ขัดใจไม่ จึงเสด็จจากกรวดพระที่นั่งตรงไปยังเทพบุตรทั้งห้าของคัก แล้ว
 ประสารถคิด ชนคานับ เสด็จเทพบุตรทั้งห้าของคัก ให้ชนทรงรถ เทพบุตร
 ทั้งห้าเข้าประตูวังหนึ่ง จนกระทั่งถึงพระที่นั่งชาเชิงเศียร เจ้าของจึง
 เสด็จให้เทพบุตรทั้งห้าชนนบนเกาธตามทได้จัดไว้รับ แต่เจ้าของจึงทรง
 รับสั่งกับเทพบุตรทั้งห้าว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้มีวาศานาข้อย หากอาจที่จะ
 สืบตระกูลของบรรพชน ปกครองไพร่ฟ้าประชาราษฎร์ให้อยู่เย็นเป็น
 สุขต่อไปอีกได้ พวกสัตว์ภูมายนอกจึงได้มาย้ายับธา กระทำให้พวก

ราษฎรได้รับความเดือดร้อนไม่รู้จักหยุดหย่อน แลยังมีหน้าซ้ำให้พวก
 เซียนทั้งหลาย กับท่านอาจารย์นาเก็กจือได้รับความเดือดร้อนด้วย
 เพราะฉนั้นขอท่านทงหาจงโปรดกรุณาช่วยทำตาย ค่าย เชื่อม ล้อ คน ชับ โล
 กงทัพเมืองจันให้ถอยไปเสียด้วย ข้าพเจ้าจะไม่ลืมพระเดชพระคุณ
 เดย เทพบุตรทงหาของคังจึงตอบว่า การที่จะทำตายค่ายเชื่อมล้อคน
 ชับ โล กงทัพเมืองจันนั้นท่านไม่ต้องมีความวิตก ด้วยเป็นหน้าที่ของข้าพเจ้าที่จะต้องทำทุกสิ่ง
 ทุกอย่าง แต่การที่ท่านขอให้พวกข้าพเจ้าต่อสู้กับกองทัพเมืองจันนั้น
 เป็นสิ่งที่พวกข้าพเจ้าไม่อาจประพฤติล่วงพระพุทธรูปบุญได้ เจ้ของ
 คังทงรับสั่งว่า ถ้าค่ายเชื่อมล้อคนแตกไปแล้ว กองทัพเมืองจัน
 ก็ย่อมต้องถอยกลับไปอยู่เอง เทพบุตรทงหาหยามแฉวงจึงตอบว่า ชื่อนั้น
 ยังเอาเป็นแน่ไม่ได้ แต่พวกเราจำเป็นจะต้องรีบไปพบกับพวกเต็กน
 ทงหาเสียก่อน แลขุระในหน้าที่ของเราจะได้เสร็จไป แลเราก็จะได้
 กลับไปยังสำนักของเราโดยเร็วด้วย เทพบุตรหน้าเหลืองอีกของคัง
 หิวเราะแฉวงกล่าวว่ ถ้าท่านกลัวข้าเสียเวลาสมลัมมิตพิพยของท่านแล้ว
 เหตุใดท่านจึงขรับอาษามาตั้งนเด้า แลหันหน้ามาทูลกับเจ้ของว่า
 พระองค์จะต้องจัดให้นายทหารทัพผสมออก ไปตีค่ายเชื่อมล้อคนก่อน
 เมื่อพวกเต็กนทงหาได้แสดงของวิเศษดังใดออกมา เราก็จะเก็บของ
 วิเศษเหล่านั้นเสีย เจ้ของจึงรับสั่งให้นายทหารทัพผสมเข้าไปค้ำบ
 เทพบุตรกัณฑ์ละคน เทพบุตรจึงแจ้งทัพเนตรทราบได้ว่า พวกนายทหาร
 เหล่านั้นล้วนแต่เป็นดาวร้ายจุติลงมาเกิดทั้งสิ้น เทพบุตรจึงเรียกให้ฉวน
 กงจันไป ฉวนกงจันไปยืนค้ำบเทพบุตรอยู่ตรงหน้า เทพบุตรก็ตั้งว่า

หมุดตาย 30/03/2565

ท่านจึงคุมทหารแต่เด็กน้อย แต่งกายตัวนุ่งไปด้วยเครื่องดำไม่ต้องใช้
 กดองแต่ม้าเพื่อ อดบยกไปที่หอพิรุณเม็งไถซึ่งตั้งอยู่คานใต้ของค่าย
 เข็มมลอคน แลรับเขาคัดเส้าของแดงซึ่งประจำหอพิรุณเสียให้โต เมื่อ
 คัดเส้าของแดงล้มลงแล้ว จึงค่อยให้ทหารโห่ร้องจุดประทัดสัญญาณกระทำ
 ให้เสียงสนั่นหวั่นไหวตลอดทั่วไปทั้งค่าย เมื่อเทพบุตรได้สั่งการเสร็จ
 แล้วจึงส่งกระต่ายย่นศึกลงนอนกองหลายแผ่น สำหรับใส่ในหมวกครอบไว้
 บนศีรษะ แล้วเรียกศิษย์เอง, ตึก โทเกา, เมเต็ง, เข้ามารับคำสั่งนาย แล
 สั่งให้ ไปทำการวิธียศเดียวกันกับฮ้วนกอง แต่ให้แยกกันไปคนละทิศ
 เครื่องแต่งกายพวกทหารก็ให้แต่งสีต่างกัน กำหนดยกไปเวลาดากลางคืน
 ต้องยาม เมื่อไปถึงค่ายเข็มมลอคนก็ให้ซุ่มอยู่นอกค่ายก่อน ถ้าได้
 ยินเสียงพิไรองก็ให้พากันระดมยกเข้าทำการตีค่ายตามคำสั่ง นายทหาร
 ทั้งลี้กัรบคำสั่งคำนับจากตึกออกไปจัดการเตรียมไว้ เทพบุตรจึงให้
 เขียนธงยวงเข่าไปตีค่ายคานควนออก ถ้าเห็นข้าศึกสั่งแดงของวิเศษ
 ออกมากก็ให้เรียกเขียงแซ่จ้อซนสามครั้งของวิเศษหนักไม่อาจทำอันตรายได้
 สั่งแม่ฮ้วนทองจ้อให้ไปตีค่ายทิศใต้ ถ้าฮ้วนคอกให้เรียกเขียงเขียมจ้อ
 ซนสามครั้ง ให้แม่เฮ่าทองเจ้อไปตีค่ายทิศเหนือ ถ้าข้าศึกใช้ธง
 วิเศษมากก็ให้เรียกฮ้วนถิวจ้อซนสามหน ให้เขียนไชยธงเข่าไปตีค่ายทิศ
 ควนตก ถ้าเห็นข้าศึกมาต่อสู้ฮ้วนแจเขาก็เรียกเกียนกิงจ้อซนสามครั้ง
 ข้าศึกก็หาอาจทำอันตรายได้ ไม่ เมื่อได้สั่งการเขียนหนังสือเสร็จแล้ว
 เทพบุตรจึงทูลถามเจ้าของฮ้วนว่า ยังมีนายทหารทมิฬผอมเข้มแข็งอีก

หมดอายุ 30/03/2565

ท่านให้ทันท่วงที ชื่นเขียนได้ฟังก็มีความยินดีตกลงกันกับคอบรรดา
 อยู่ท ในพระที่นั่งกับเจ้าของ ส่วนเทพบุตรทั้งหลายเมื่อส่งการเสร็จแล้วก็
 ทูลถามเจ้าของลูกขุนจะไป เจ้าของจึงรับสั่งว่าคืนนี้จงนอนเวลาสองยามแล้ว
 ขอเชิญท่านบริโภคนอาหารเสียก่อน เมื่อได้ฤกษ์ก็ยกไปพร้อมกันทีเดียว
 จะมีดีกว่าหรือ เทพบุตรทั้งหลายหวาดระแวงจึงทูลเจ้าของว่า เรื่องการ
 บริโภคนอาหารทั้งหลายนั้น ข้าพเจ้าหาได้มีความกังวลไม่ เพราะด้วย
 ได้ตัดขาดจากสันดานมาเสียนานแล้ว แลการที่ตกกายเชื่อมตอคนครึ่งนี้
 เป็นเรื่องที่สำคัญนัก ถ้าขาดจากพวกข้าพเจ้าแล้วก็หาอาจสำเร็จไม่
 ทูลแล้วก็เดินลงจากพระที่นั่ง ชื่นเหยียบก้อนเมฆเหาะตอไปในอากาศ
 พร้อมกันทั้งห้าองค์

ฝ่ายเขียนนำเง็กจืดตออยู่ในกายเชื่อมตอคน พร้อมด้วยศิษย์
 ทั้งหลายคอยฟังข่าวเขียนไซ่ดวงเซาะ ที่ไปตามเขียนตั้งดวงเซาะก็ยังไม่
 หาเห็นกลับมานี่ พวกเขียนทั้งหลายพากันมีความวิตก จึงถามเขียน
 นำเง็กจืดว่า การที่เขียนไซ่ดวงเซาะไปนั้นจะมีเหตุร้ายดีประการใดบ้าง
 เขียนนำเง็กจืดจึงบอกว่าเขียนตั้งดวงเซาะนั้น ได้ถูกขาศึกจับฟาดตาย
 ที่กลางถนน บัดนี้เขียนไซ่ดวงเซาะได้แย่งเอาศพหนีออกไปจากค่ายได้
 แดแก่ไซ่ให้เขียนตั้งดวงเซาะพ้นอันตรายได้แล้ว เราจะรีบข่าวดีร้ายเมื่อ
 สองยามคืนวันนนี้เดี๋ยวไปแล้ว แต่พวกเขียนศิษย์ทั้งหลายก็ยังไม่
 ทราบเหตุร้ายดีประการใดไม่ ต่างถอนใจใหญ่หนึ่งสันทนากันอยู่เป็น
 กลุ่ม ๆ พอเวลาสองยามก็โดยนเสียงพาร้องกระเทือนขึ้นครึ่งหนึ่ง
 จึงพากันตั้งสงสัยว่าบางทีขาศึกจะยกมาตอมจับ จึงต่างคนต่างลุกขึ้น
 จับอาวุธคอยระวังตัวอยู่

ส่วนพวกทหารเมืองเจ้าที่มากอยซุ่มอยู่นอกค่าย เข้มดอดคนนั้นพอ
 ไต่ยงเสียงพาร้อง ก็ยกกันระดมตาค่าย เข้มดอดคนทั้งสี่ก็ ทหาร
 เมืองจันทรวัดค้ายอรรบนอกไม่ทันรู้ตัวก็พากันแตกหนีไปสิ้น พวก
 ทหารเมืองเจ้าก็พากันตักเขาไปในค่าย ต่างกระทำการตามหน้าที่ของตน
 โดยองอาจ แดพวกเข้ยนทั้งสี่ก็รีบไปรบตามหอพิชิตต่าง ๆ ตามที่เทพบุตร
 ได้สั่งมานั้น แดซุนเข้ยนก็รีบมาตามพวกเหล่านั้นเขาไปในค่าย เข้ม
 ดอดคนด้วย เห็นเข้ยนไซ่ฮวงเซาะรวมอยู่กับเข้ยนไซ่ฮวยเต็กนุ ซุนเข้ยน
 ก็รีบมาตักเขาไปยังหอพิชิตเข้ยนมิ่งไถ่ โดยอำนาจันต์ในหมวกมีแสง
 สว่างส่องไปให้ซุนเข้ยนเห็นทางได้ถนัด ของเจียนกับกิมจูเห็นดังนั้นก็
 ซุนเข้ยนขึ้นมาแต่ผู้เดียว ของเจียนกับกิมจูเห็นดังนั้นก็รีบมาตรงเข้ารบ
 กับซุนเข้ยนได้ไม่ทันก็พอสอง ของเจียนเอากกระบี่พิเศษขว้างไป อำนาจ
 ันต์ในหมวกของกิมจูเข้ยนจึงหาเป็นอันตรายไม่ ของเจียนเห็นดังนั้น
 ก็ตกใจรีบร้ายเวทเรียกกระบี่กลับคืน แดรวบรวมไปบนหอพิชิตพร้อมกับ
 กิมจูเห็น ซุนเข้ยนก็รีบมาไล่ติดตามไป พระเจ้าจันชี่ของเคทรวง
 ทอดพระเนตรเห็น ซุนเข้ยนไล่ติดตามของเจียนมา จึงทรงหยิบพดอย
 วิเศษขว้างไปถูกหน้าอกซุนเข้ยน ๆ พลัดตกลงจากหลังมา แต่โดยอำนาจ
 ันต์ซุนเข้ยนจึงหาเป็นอันตรายไม่ ันต์กับพดอยได้ตกลงมายังพื้นดิน
 ลุกเป็นแสงสว่างไปทั้งค่าย ซุนเข้ยนจึงหยิบมันต์เห็นเขาไว้กับตมเสื่อ
 แดรวบรวมมาขึ้นไปบนหอพิชิต ของเจียนจึงแทงซุนเข้ยนด้วยทวน ซุนเข้ยน
 รับทวนกับเขาทวนแทงถูกกระเเดียดไว้ที่รักแร้ของเจียนไป ของเจียน
 ตกใจชู้กัมันหัน

หมตอ้าย 30/03/2565

ฝ่ายกิมจูเห็นเห็นว่าพตยวิเศษไม่ทำอันตรายแก่ข้าศึกได้ ก็เชิญเสด็จพระเจ้าจันชวี่องค์เสด็จลงจากหอพิชี่ หนีออกไปทางประตูค่ายทิศตะวันออก พร้อมกับของเงินกลับไปประทับอยู่ในค่ายใหญ่ตามเดิม เมื่อนั้นเขื่อนเห็นของเงินหนีไปแล้วกริบตรงชนบทโรงพิชี่ แดหาเห็นมีผู้คนเฝ้าอยู่ไม่ ชุนเขื่อนจึงเอากระบองตีเส้าธงใหญ่หักลงเป็นสองท่อน ในทันทีโดนน้ำปรวากฎมีเทพารักษ์มาองค์หนึ่ง รูปร่างสูงใหญ่สวมเกราะทองมอดอกทวนยื่นออกมาของหอพิชี่ แต่เมื่อเทพารักษ์นั้นได้เห็นวิศมึแปลงออกจากศีรษะชุนเขื่อนเสมือไปเช่นหนึ่ง ก็ทราบแน่ได้ว่าชุนเขื่อนเป็นผู้มีบุญจึงหาอาชเจ้าโกลดไม้ แดรับหายตัวหนีไป ชุนเขื่อนตกใจรีบลงจากโรงพิชี่ ขันม้าไปช่วยรบทางอื่น ๆ อีก

ฝ่ายเขียนไฮ้แต่เซ่งหยินกับพวกเตกุนทั้งห้า เมื่อนั้นชุนเขื่อนเข้ามาในค่ายได้ก็ต้องรบกันเป็นชุดกันไป ชุนเขื่อนความมาเห็นเขียนชวี่ขององค์หนึ่งกำลังรบอยู่กับชุนบั้น ชุนเขื่อนกับขันมาเงอทวนเข้าไปข้างหลัง เขียนไฮ้แต่เซ่งหยินได้ยินเสียงฝีเท้ามา ก็เหตยวหน้าไปตเห็นชุนเขื่อนเอาทวนแทงมา เขียนไฮ้แต่เซ่งหยินหลบ ขันบั้นโกโชนฟาดชุนเขื่อนด้วยชอยอี่ ชุนเขื่อนยกทวนชนรบไวทั้น แต่ถึงอย่างนั้นชุนเขื่อนก็ยิงปัดราวไม่ทงสองแขน มาที่ชุนเขื่อนซีกถอยหลังไปหลายก้าว ชุนบั้นเห็นดังนั้นถกถันเข้าไปช่วยชุนเขื่อน พอเขียนไฮ้ชวงเซาะมาถึงก็เข้าช่วยรบอีกแรงหนึ่ง พวกเตกุนน้อยดวงกว่าถกตกอยู่ในที่ดอมทงสันเขียนตั้งอ้วยเตกุนมีความโกรธ จึงอ่านมนตร์เรียกทหารเทพารักษ์กับทหารบค่าจ้ให้มา แด้วล้าแดงถูกกาพมาท้อออกไปจากใจมอมีเสียงเหมื่อน

เห็นเทพบุตรทงห้ามายืนอยู่บนก้อนเมฆ เtekenทงห้ากมความตกใจยืน
 ตกลงแต่ค่อยๆ เมื่อเขียนหน้าเกกจือแฉเห็นเทพบุตรทงห้ากมความยินดี
 ต่างก็ประดำร่วมชื่นความนับแตงกล่าวว่ การที่พระเป็นเจ้ามาโปรด
 คับยุคแก่พวกข้าพเจ้าทงน พระคุณหาที่เปรียบมิได้ เทพบุตรยมิ
 แฉจึงกล่าวว่ การที่ไปทงนเกิดจากคณหาอย่างเดียวก บดิน
 พระพวงโกถ่ตั้งให้เรามาโกถ่เกลี้ย ให้ท่านทงหลายปรองคองคัวด้วยกัน
 ทงต้องผ่าย ท่านยังจะเห็นคัวกับเราคัวด้วยหรือไม เขียนหน้าเกกจือได้ยืน
 คัจฉนนักคานบบริวารจะทัวคามเทวบัญญัติทุกประการ แฉเทพบุตรจึงหัน
 ไปพูดกับพวกเคกทงห้าว่ ท่านผู้มีอาวโลจะเห็นคัวกับข้าพเจ้าหรือไม
 เtekenทงห้าจึงตอบว่ การที่ข้าพเจ้าทงนหาใช้ทา โดย โทมะจจริต
 เพื่อเบียดเบียนชีวิตกรรมษย์กห้ามได้ การที่ไปทงน ก็เพราะ
 เขียนหน้าเกกจือประพฤคิผ่านชีวิตอำนาจฟ้าแฉดิน พยายามค้อสู้กับเขียน
 ใช้แฉแข่งหยิน ซึ่งทัวให้พวกที่ถอลทชี่คานาเคียวกันได้รบความเคียด
 ริอน เพราะฉฉนพวกข้าพเจ้าจึงได้มาช่วยเขียนใช้แฉแข่งหยิน เพื่อ
 ปรามปรามไม่ให้เขียนหน้าเกกจือกับพวกถ่านคุษย์ประพฤคิขัดฉฉนอำนาจ
 แห่งฟ้าแฉดินได้อีกค้อไป เทพบุตรทงห้าจึงตอบว่ การที่ท่านอาวโล
 กถาวนุกเป็นการถุกคองแฉว แต่ยงเจอคัวฉฉนพาคค้อยบ่าง แฉบดิน
 ท่านยังจะยอมเคียดค้ายเขียนค้อฉฉนหรือไม เคกทงห้าจึงตอบว่ เมอ
 เขียนหน้าเกกจือยอมปล่อยพวกถ่านคุษย์ฉฉนหักคณ ของเขียนใช้แฉแข่ง
 หยินมาให้แฉว ข้าพเจ้าก็ไม่มีคัวมรังเกียจทจะเคียดเหมฉฉนกัน แต่ถา
 หากเขียนหน้าเกกจือยงค้อมไปคัววราคะ ยอยากจะมีช่อมเล้งยว่คณเป็นผู้

มีไชยชนะแล้ว ข้าพเจ้าก็จะต้องพยายามทรมาณเขาให้รู้จักสำนึกคนเสีย
 ให้ได้ เทพบุตรทงห่าก็หัวเราะแล้วว่า ท่านฮาดูโล่ไม่ควรจะมึนเมา
 ไปด้วยกามกิเลสเช่นนี้เลย แต่เขื่อนนำแกกจ้อก็โต้แย้งกับข้าพเจ้าว่า
 จะยอมประพฤติตามคำตักเตือนของข้าพเจ้าทุกสิ่งทุกอย่าง เพราะฉนั้น
 ขอเชิญท่านมาไปกับข้าพเจ้าในบัดเดี๋ยวนี้เถิด พุดแล้วเทพบุตรทงห่า
 ก็ตรงเขาจึงมอพวกเตกนทงห่าเหาะตอยขึ้นไปบนอากาศ เมื่อเขื่อนไฮ้
 แต่เซ่งหยินแต่เห็นเตกนไปกับเทพบุตรก็เดิกรบ รีบนำพวกศิษย์ไปยัง
 หอพิชั้เทียนมิ่งไถ่ เพื่อจะกราบทูลพระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้ ให้ทรงทราบ
 แต่เมื่อได้ทราบว่พระเจ้าจันชี่ฮ่องเต้ ได้เสด็จกลับไปค่าย หลวงเสี้ยแล้ว
 เขื่อนไฮ้แต่เซ่งหยินก็รีบตามไปเฝ้ายังค่ายหลวง ส่วนเขื่อนนำแกกจ้อ
 เมื่อไม่เห็นมณั้ โดยยู่รักษาค่ายเขี่ยมตอตัน จึงอ่านมนตรึ่งพวกเทพารักษ์
 เหล่านั้นให้กลับคืนไปยังเทวดสถาน จึงสั่งให้พวกทหารขอ โรงพิชั้แต่ค่าย
 เขี่ยมตอตันเสียทั้งสิ้น แล้วก็ชวนกันยกกลับไปยังเมืองเจ้ เมื่อ
 เจ้อฮงได้เห็นเขื่อนนำแกกจ้อซุนบั้น แลพวกเขื่อนศิษย์ทงหลายกลับมา
 ได้กัมพระไทยยินดี จึงสั่งให้เจ้าพนักงานจัดโต๊ะเครื่องแจลวยให้พวก
 เขื่อนเหล่าหนบวิภาคเพื่อเป็นการรื่นเริง แลวเขื่อนนำแกกจ้อจึงสั่งให้
 ไปเฝ้าตัวพวกจินหยินสิบห้าคนออกมาจากเรือนจำ พวกจินหยินเหล่า
 นั้นก็ออกมานั่งอยู่ที่หน้าเขื่อนนำแกกจ้อ เหมือนประหนึ่งว่าเป็นท่อนไม้
 หามัดที่ จะพุดจาโดยอย่างใดอย่างหนึ่งไม่ เขื่อนนำแกกจ้อจึงให้ซุนบั้น
 ตอกบันค้อออกจากกระหม่อมหมัดด้วยกนทงสิบห้าองค์ แลเอานามนค้

แล้วเจ้าความตามซึ่งเขียนนำเกกจอก ได้กล่าววริพาคีให้เขียนใส่แต่เชิง
 หินพงทุกประการ เขียนใส่แต่เชิงหินใต้พงดงนกกมความ โกรธจึง
 กล่าวว่ ถ้าเทพบุตรทงหาองค์ ไม่ไ้มาห้ามแล้ว เขียนนำเกกจอก
 จรุงกล่ามก ในควงนเปเนแน พระเจ้าจันช้อยองเตจึงรบดั่งว่ เมื่อกจ
 ของเรายังไม่สำเร็จ แดการก็ได้แปรปรวนเปเนไปเช่นนี้แล้ว ท่าน
 อาจารย์จะคิดอย่างไรดี จึงจะให่กจของเราสำเร็จตลอดไปได้ เขียน
 ใส่แต่เชิงหินจึงกราบทูลว่ ถ้าเป็นแค่สู้รบกันด้วยกำลังแ่ดศบิญญา
 ของบุุชุนแล้ว โหนเลยเมืองเจ้าจะค่านทานกำลังแห่งกองทัพของ
 พระองค์ ได้ แ่ดถ้าเขียนนำเกกจอกบชุนบนิยงชดชินไม่ไปพ้นจากเมือง
 เจ้าแล้ว ข้าพระเจ้าจะต้องไปเฝ้าเง็กเขียงฮ้อยองเต กราบทูลให้เขาตัวคน
 ทงสองนไปทำทณทกรรมเสียให้จงได้ พระเจ้าจันช้อยองเตได้ทรงฟังก็
 ทรงเห็นชอบด้วย เขียนใส่แต่เชิงหินจึงสั่งให้พวกจินหิณคิษยทงหลาย
 คอยอยู่บ้องกันอย่าให้พวกข้าศึกมารบกวณแก่กองทัพได้ พดแ่ดวกชิน
 ราชสีห์เหาะดอยไปโนนภาภาศ พอเหาะไปได้พักหนึ่ง ก็พบเทพยดา
 ห้าองค์ยืนอยู่บนก้อนเมฆดอยมา องค์กลางหน้าเหลืองดำมเนตร องค์
 ข้างซ้ายดำเคียรหกกร องค์ขวาหน้าแดงเหมือนแ่ดงไฟมีเขี้ยวงอกมา
 นอกปากสีเขียว องค์คดของคข้างซ้ายหน้าเขี้ยวสีครามแ่ดหน้าดแดง
 องค์คดของคข้างขวาหน้าขาวหนวดขาว แ่ดสรวมแ่ดแ่ดด้วยกนทงหาองค์
 เขียนใส่แต่เชิงหินจึงเหาะเข้าไปใกล้จึงถามเทพยดาทงห้าองค์ว่ ท่านมี
 กิจจะไปข้างโนนหรือ เทพยดาจึงตอบว่ เราจะไปยังเมืองเจ้า เขียนใส่
 แต่เชิงหินมีคความตกใจจึงถามต่อไปอีกว่ ใครเปเนผู้ที่มาเชิญให้ท่านไป

พี่เจ้าอนันต์ทงหากถาวรคงน้อมมีความยินดีจึงว่า ข้าพเจ้าขอบบุญคุณ
ในการที่ท่านกรุณาให้ที่ดินเป็นอันมาก แลวงค์คำนับตาเจ้าอนันต์ทงหา
เหาะกตบไปยงกของทพเมืองเงิน

ฝ่ายเขียนนำเกกจ้อ เมื่อปล้อยเงินหยินตีบห้าคนให้ ไปแล้ว

จึงพูดกับขุนมันแดงทงเขียนทั้งห้าตายว่า การที่พวกเราพากันมาประพฤติ
ชีวิตขึ้นอำนาจต่อฟ้าแต่ดินดังนี้ ถ้าจะพูดตามความสมควรแล้ว พวก
เราก็คงจะต้องมีโทษเป็นอันหนัก แต่หากว่ากุศลหนุนช่วยประพอง
อยู่ จึงหาเป็นอันตรายลงไปไม่ แต่ถ้าเรายังจะคิดมานะขึ้นทำสงคราม
ไปอีกแล้ว เทพยดาทั้งห้าตายแล้วก็เขียนชื่อองเต้ ก็จะมีพิกันตีโทษ
หาว่าเราพยายามประพฤติชีวิตขึ้นอำนาจฟ้าแต่ดินโดยตรง แลอาจตาย
เป็นโทษหนักได้ เพราะฉะนั้นจึงเห็นว่าเราควรจะรีบพากันกตบไปยง

ดำนึกเดิมเสียจะดีกว่า ขุนมันจึงพูดขึ้นว่า การที่ข้าพเจ้ามาช่วย
เมืองเจ็ดต่อสู้กับข้าศึกครองนี้ หาใช่จะหวังด้วยลาภยศไม่ ตั้งใจทำ
โดยความกตัญญูตามประการ คือ ๑ อยากระแจะแค้นพวกศัตรูที่ฆ่าพี่
แลบิดาทั้งสองให้ตองดับไป ๒ เจ้เองได้เคยเป็นผู้มีพระเดชพระคุณแก่
ข้าพเจ้าตั้งแต่ครั้งเมื่อข้าพเจ้าตกทุกข์ได้ยากเมื่อคราวก่อนนั้น แลบัดนี้
เจ้เองก็นับว่าตกอยู่ในความลำบาก ถ้าข้าพเจ้าจะนิ่งนอนทำไม่รู้ไม่เห็น
ไม่มาช่วยเจ้เองต่อสู้กับข้าศึกให้เต็มสติกำลังแล้ว ก็ดูเหมือนเป็นคน

อะกตัญญูหาบุญคุณที่เจ้เองได้เคยมีแก่ข้าพเจ้าไม่ ๓ ศพมารดา
ของข้าพเจ้าก็ยังมีฝังไม่ ถ้าข้าพเจ้าจะกตบไปยงถ้าเสียในเวถาน

หมดอายุ 30/03/2565

แล้ว แม่ข้าศึกกตบยกท่มเทมาตีเอาเมืองเจ้ได้ ศพมารดาของข้าพเจ้า

บางที่อาจเป็นอันตรายกันไป หากได้ฝังตามอย่างตามธรรมเนียมไม่ โดย
 เหตุจึงทำให้ข้าพเจ้ากลับไปยังถ้ำโดยเร็วยังไม่ได้ ชุนบินพูดแล้วก็ก้ม
 หน้าลงร้องไห้ซ้ดซ้ดซ้ดอยู่เป็นอันมาก พวกเขื่อนทั้งหลายก็พลอยมี
 ความเวทนา แต่ยั้งหาหน้ได้แต่คงความเห็นออกมาโดยอย่างไรอย่าง
 หนึ่งไม่ พอบังเกิดตมแดงพดเมฆกลุ้มท่วไปทงอากาศ เขื่อนนำเศก
 จ้อแต่เห็นตงหน้ จึงบอกกับชุนบินว่าคนฉนวนนเกิดม้ตางฉนวนในทง
 อากาศ เพราะฉนวนท่านจงออกไปกลางแจ้งรับพิเคราะห์หัด ว่าการ
 ฉนวนนจะเกิดโดยเหตุอันใด ชุนบินก็รับออกไปกลางแจ้งรับพิเคราะห์
 คุยอยู่ ก็เห็นแต่ตมพดเขาก้อนเมฆมาทงทิศใต้เป็นหมู่ๆ แดจนสุด
 สายตาก็หาหมดตงกอนเมฆเหล่านั้นไม่ ชุนบินม้ความสง่ไสยจึงซ้ดขง
 เห่งอกก็ออกจากข้างหลัง แดชแวงชุนไปบนอากาศเปนวนงๆ อยู่ลัด
 ประเดี้ยวหนึ่ง ก้อนเมฆก็ถอยต่ำลงมาที่ชุนบินทงหากอน ชุนบินแด
 เห็นเทพบุตรยืนอยู่บนก้อนเมฆกอนละองค์ ชุนบินจึงถามว่าท่านเทพบุตร
 เหล่ามนนามใด แดม้กิจธุระจะไปทิศไหน เทพบุตรทงหาองค์จึง
 ตอบว่า ข้าพเจ้าเป็นตำแหน่งฉนวนสิน (คือเจ้าห้า) ได้รับเทวบัญชา
 ของเง็กเขียงฮ้องเต้ให้มาทำฉนวนรายชีวิตรพกวราชฐวโนเมืองเจ้ ภายใน
 เจ็ดฉนวนให้ ได้ตทานคน ครั้นข้าพเจ้าเหาะมาถูกอำนาจขงของท่านเขาก้หา
 อาจที่จะเหาะต่อไปอีกได้ไม่ เพราะฉนวนข้าพเจ้าจึงได้หยุดลงขออนุญาต
 แก่ท่านที่จะเหาะข้ามต่อไป ครววจูให้ตลอดท่วบริเวณขงเมืองเจ้
 ชุนบินได้ฟังตงนก็ตกใจจึงว่า ท่านจะสงเคราะห์เถอนเวลาให้ข้าพเจ้า
 ด้กหน้อยจะได้หรือไม่ เทพฉนวนสินจึงตอบว่า การที่จะให้เถอนเวลา

หมตอายุ 30/03/2565

ข้าไปนั้น เป็นการที่ข้าพเจ้าไม่ถ้ามารถที่จะทำให้เกินไปกว่าเทวบัญชา
 ของเด็กซึ่งยังอ่อนเตได้ แต่ข้าพเจ้ายังมีอุปบายอีกอย่างหนึ่ง พอที่จะ
 ทำได้ คือในวันนั้น ข้าพเจ้าจะปล่อยแต่ฝูงผีคำจซึ่งไม่สู้จะร้ายกาจ
 ให้มาทำอันตรายแก่ราษฎรแต่เล็กน้อย ครั้นถึงเช้าวันที่ ๔ ที่ ๕ ที่ ๖
 และที่ ๗ ข้าพเจ้าจึงจะปล่อยหมู่ผีคำจที่มีฤทธิ์อำนาจ แล้วรับทำ
 อันตรายมนุษย์ภายในสี่ห้าวัน ก็คงจะได้ครบจำนวนตามคนเหมือนกัน
 เมื่อท่านมาถึงจะทำในเมืองนี้โดยอย่างไรอย่างหนึ่งเสียภายในวันที่ ๑ ที่ ๒
 และที่ ๓ ถ้าพบนกาคคนนั้นแล้ว ก็ยากที่ข้าพเจ้าจะช่วยส่งเคราะห์
 ท่านได้ เมื่อเทพอุณดินได้ ช้างให้ชุมนุมทราบความโดยเดี่ยดแล้ว
 ก็คำนับลาชุมนุมเหาะดอยไปในอากาศ ชุมนั้นจึงรีบกลับมาแจ้งให้
 เขียนนำเบิกจ้อทรวม เขียนนำเบิกจ้อจึงว่า เหตุอันร้ายแรงที่จะเกิด
 ขึ้นกับเมืองเจในครั้งนั้น เขียนใส่แต่เชิงหยินคงจะทราบได้คุดคอดแล้ว
 เหมือนกัน แต่เราคิดว่าเราคงจะรีบดอยกองทัพออกไปให้ โทกพัน
 เขตรวความอันตรายของภาพโรค แต่ถ้าเราคิดยกกองทัพไปชุมนุมคอยตีซ้ำ
 เต็มเมื่อเวลาทัพกองทัพดอยไปนั้น พวกนายทหารเมืองจีนแต่เขียนใส่แต่
 เชิงหยินก็คงจะคิดครั้นคร้ามผมอเราหนักขน ท่านทางหาดายจะเห็น
 ประการใด ชุมนั้นจึงพูดขึ้นว่า การที่ท่านอาจารย์คิดขึ้นนั้น เป็น
 ความคิดอันดีแล้ว ถ่มควรที่เราจะรีบทำเสียให้ได้ ชุมนั้นจึง
 เรียกชุมนุมขึ้นมา สั่งให้คุมทหารห้าร้อย ไปตั้งชุมนุมอยู่ในป่ากู่เซียง
 เมื่อเห็นกองทัพเมืองจีนดอยยกกลับไปแล้ว ก็ให้หนึ่งส่งบอญ แต่พอกอง
 ทัพยกดองไม่ได้ครั้งหนึ่ง ก็ให้ยกทหารไว้รองรับตีตั้งกุดกวางทัพ ถ้า

ออกไปให้พ้นเขตกราฟโรคเมื่อครบกำหนดเจ็ดวันแล้ว เราจึงค่อยยก
 กองทัพกลับเข้ามาจะได้เมืองเจ้โดยง่าย พระเจ้าเงินซ้อยองเต้ ได้ทรงฟัง
 ก็ทรงเห็นชอบด้วย จึงโปรดให้ของเจียนเป่ยกองนำ เจียงทำเป่ยกอง
 หลั่ง ก็มิสู้เหล็งกับเซี่ยนไฮ้แต่เซ่งหยินอยู่ช่วยบังคับบัญชาของหลวง
 กำหนดยกทัพออกเดินเวลาย่ำรุ่งของวันรุ่งขึ้น พวกนายทัพนายกอง
 ก็จัดเตรียมการที่จะยกกองทัพลุยไผ่พร้อมเสร์จ ในเวลาถางคืน
 ทุกสิ่งทุกอย่าง พอเวลาเข้าย่ำรุ่งก็รีบยกกองทัพออกเดินเป็นลำดับไป
 ของเจียนคุมทหารเดินไปเป่ยกองนำเมื่อเห็นที่ใดตำบลใด เป็นที่รักษ
 คุมชนกั้ให้ทหารเข้าไปสืบตรวจดู ว่าจะมีพวกข้าศึกมาตั้งซุ่มอยู่หรือไม่
 เมื่อเห็นว่าที่เหล่านั้นปราศจากความอันตรายแล้ว ก็ให้กองทัพรีบยก
 เดินถ่วงเตยตลอดมาตั้งนั้นเต็มออกทุก ๆ ตำบล กองทัพได้ยกเดินถ่วงมาได้
 เป่นระยะทางประมาณยี่สิบห้าทศ เจ้นมาถึงตำบลป่าปึกตูเซียงซึ่ง
 เป่นป่าที่มรักรัฐมาก ของเจียนจึงให้พวกทหารมารับเดินลัดทางเข้าไป
 ตรวจดูที่ในป่าเสียก่อน เมื่อพวกทหารม้าเข้าไปตรวจดูกลับมารายงานว่า
 ห้ามพวกข้าศึกมาตั้งซุ่มอยู่ในบ้านนโม ของเจียนจึงยอมให้พวกกองทัพ
 เดินเตยต่อไป แต่พวกกองทัพเดินไปได้ประมาณสักครึ่งหนึ่งก็ไต่ ยนเตียง
 พวกทหารรวมแถวทหารม้าโถ่ร้องยกกันออกมาจากป่า ตรงเข้าตัดค
 กกลางกระบวนกองทัพเมืองเจ้น ชุนเอียนซิมม้าออกนำทหารแถวประกาศ
 ว่าตัวเราชื่อชุนเอียนมาตั้งคอยสกัดขัดขู้นั้น ต้องเสียเวลานานมากนักแล้ว
 เราจำเป่นต้องฆ่าพวกข้าศึกให้ฆ่ามอดเสียให้จงได้ ว่าแล้วก็ซิมม้าตรงเข้า

หมดอายุ 30/03/2565

เขื่อนแก้ว จึงมรบนั่งกับเขื่อนไฮ้แต่เขงหยินว่า ถ้าเราจรับ
 ยกเตยไป แมงข้าคักมากกว่าของเจียนก็จะถูกคักขนามได้รบความเค็ด
 วัชเป็นอันมาก แดทงไม่ทรวบว่าจะคิตตามพวกข้าคักไปทางโกถ โถถคัก
 เพียงใดคักด้วย เขื่อนไฮ้แต่เขงหยินจึงกรวมทลว่ากรทกกองทัพเรวยกมา
 ครวงผู้คนก็มากมาย ถ้าจะตงพกตงท เต็กตองมคายคูประตุหอรบ
 รัทษากันโดยกวดขันเขงแรงจึงจะบ้องกันพวกข้าคักได้ แดทจะหยุคอยู่
 ทักตางโพถกตางเพถ ในทางช้องแคบเข่นนี้ หาดตองตามกรบวณแบบ
 พิไชยยุทธไม่ ข้าพระเจ้าเห็นว่พระองค์ควรจรับยกกองทัพใหญ่เคินตอง
 ไปหาทพกอนมนคางขานาไว้เสี้ยก่อน ส่วนของเจียนนหน้าพระเจ้าจะขอ
 อาษาไปคิตตามเคผู้เคียว เมื่อเกิดมเหตุขัตติขวงประการโตข้าพระเจ้า
 พยายามแก้ไขไม่ให้เปันอันตรายได้ กรวมทลแลวก็ถววยค่านับถาขับ
 ราชสัทขมเขี้ยวเจริญตามรอยของเจียนไป พอไปถึงค้ำบถถันกวง โทถ
 เห็นควันไฟตระหลบไปทงมาแต่หาเห็นผู้คนไม่ เขื่อนไฮ้แต่เขงหยินมีความ
 สงไสยว่จะเป็นกตอุบายของข้าคัก ครนจะจรับคิตตามไปไฟก็ไหม้กันทาง
 เสี้ย เขื่อนไฮ้แต่เขงหยินจึงชกกระบิวเคษพันไปค้ำมทที่ เคียงเหมื่อน
 กับพาดนมฝนคตงมาไฟเหล่านันก็ดับไปหมด บำสนักหายอันตราขาน
 ไปเหมื่อนกันเห็นแต่เดำกับขับช้อนกันอยู่ แดเห็นของเจียนกับพวก
 ทหารทงอยู่ ในระหว่างบริเวณของเส่าเหล่านัน เขื่อนไฮ้แต่เขงหยินจึง
 ขับราชสัทที่เขาไปโกถของเจียนร้องควาคคักด้วยเสี้ยอันตงว่ ของเจียน
 เจียงไม่ได้สคักหรือ ของเจียนกับพวกทหารเหล่านันได้พงกัสดังคักใจ
 จึงพากันกลับได้สคักเปันปรกคิตตามเคิม แดครนจะพยายามคิตตามพวก

ข้าศึกคือไปก็เห็นว่าหาประโยชน์ไม่ แดงทั้งเป็นกังวลถึงกองทัพใหญ่
 ด้วย เพราะฉนั้นเขียนใส่แต่เชิงหยินจึงชวนของเจียนกับพวกทหารรีบ
 ติดตามมืองกันกองทัพใหญ่ต่อไป พอไปพ้นจากเมืองเจ้ได้เป็นระยะทาง
 สามสิบห้าศอก พระเจ้าจันช้อของเตมรับสั่งไปรดให้ตั้งค่ายมั่น หยุด
 พักกองทัพอยู่ในที่ตำบลนั้น

ฝ่ายเขียนนำเอกจ้อเมื่อแตกกองทัพเมืองจันแตกไปส่งประสงค์แดง
 จึงทูลกับเจ้ของว่า บัดนี้การศึกสงครามก็สงบราบคาบแล้ว ข้าพเจ้า
 ขอทูลதாகกลับไปรักษากิจตามสมณะเพศอยู่ในถ้ำแถวตามเดิม เจ้ของ
 ได้ทรงฟังเขียนนำเอกจ้อทูลตา ก็ทรงเสียดายจึงมีรับสั่งว่าพอเสร็จศึก
 ลงไปไม่ต้องคิดถึงสองวัน ท่านอาจารย์ก็จะรีบกลับไปเสียดายหาหน้ให้
 ข้าพเจ้าเพียงขอบบุญคุณให้สัมพันธ์ความรักของข้าพเจ้าไม่ แต่ตามความ
 ตั้งใจที่จริงนั้น ข้าพเจ้าอยากจะได้เอกที่ใดที่หนึ่งทีในเขตรแวงเมืองเจ้
 ซึ่งเป็นที่เยี่ยมสงัดสำหรับเป็นที่อาศัยของสมณะเพศได้แล้ว ข้าพเจ้า
 อยากจะสร้างวัดแดกภูซัน แล้วจะอาราธนาท่านอาจารย์ทั้งหลายให้มา
 พักเจริญศีลภาวนาอยู่ที่วัดนั้น แต่ข้าพเจ้าจะได้ไปนมัสการได้เสมอ
 แต่ไม่ทราบว่าท่านอาจารย์จะยอมเห็นด้วยตามความคิดของข้าพเจ้าหรือไม่
 เขียนนำเอกจ้อจึงทูลตอบว่า การที่ได้ของทรงมีพระไทยจะทรง
 สร้างวัดขึ้น เพื่อออกหนุนสำสนาให้เจริญรุ่งเรืองถาวรต่อไปนั้น ก็จัด
 เป็นกุศลกรรมอันประเสริฐแล้ว แต่ที่จะให้ข้าพเจ้ามาจำศีลภาวนา
 อยู่นั้นเป็นการขัดขวางอยู่ เพราะเพศเขียนนั้นชอบอยู่แต่ที่วเวกอย่าง
 เดียว หาได้มีกิจเกี่ยวข้องกับหมกอยู่ในกามภิเสศอย่างใดอย่างหนึ่งไม่

แต่ถ้ามาไม่หมกกับกามกิเดศต่าง ๆ แล้ว ฌานทั้งหลายที่มีอยู่ที่อกา
 ตกต่ำไปได้ เพราะฉนั้นจึงเป็นการติดขัดที่ข้าพระเจ้าจะรับผลของศรัทธา
 ของได้ช่องได้ เจอช่องจึงรับสั่งว่า เมื่อท่านอาจารย์อยากจะกลับไป
 ในฉนั้นให้ ไต่แถว ก็ขอรอแค่ชั่วสามชั่วโมง พอข้าพเจ้าได้เตียงของ
 คุณท่านตักครึ่งหนึ่งเกิด เขียนหน้าเก็ทจอกคกตงยอมรออยู่ตามรับสั่งของ
 เจอช่อง ๆ จึงให้เจ้าพนักงานจัดโต๊ะเครื่องแจมาสำหรับพวกเขียนทั้งหลาย
 แต่โต๊ะมีอาหารตามธรรมเนียมสำหรับเตียงพวกแม่ทัพนายกอง ที่ใน
 พระที่นั่งชาเข่งเตี้ยพร้อมกันด้วย แต่เจอช่องก็ทรงประทับเสวยอยู่ด้วย
 เมื่อเขียนโต๊ะพร้อมกัน เจอช่องจึงรินสุราตรงเข้าไปถวายเขียนหน้าเก็ทจอก
 แถวทรงรับสั่งว่า การที่ท่านอาจารย์ได้มาช่วยให้เมืองเจ้หลุดพ้นไปจาก
 มือพวกซำคักไคฉนั้นเป็นบุญคุณอย่างที่สุด ส้มควมจะจดนามของท่าน
 อาจารย์ แต่เขียนทั้งหลายที่ได้มาช่วยทำสงครามครั้งนั้นด้วยนั้น ดง
 ไว้ในแผ่นทองสำหรับจะได้ส่งกรมชวาจนตลอดชั่วกัลปาวสาน แต่การที่
 ท่านอาจารย์ทั้งหลาย จะพากันรับกลับไปยังสำนักเดิมโดยเร็วพลัน
 ทันด่วนเสียเช่นนั้น ทำให้ข้าพเจ้านายทัพนายกองแฉพวกราษฎรทั้งหลาย
 ออกรู สักว่าเหวใจ เหมือนประหนึ่งกับเมื่อมีตาจะจากบุตรหรือชีวิต
 จะจากร่างฉนั้น ฉนั้น แต่ข้าพเจ้าเป็นผู้ มีวาศานฉนั้นน้อยถึงจะฉนั้นฉนั้น
 ปานใด ท่านอาจารย์ก็หายอมให้ฉนั้นได้เต็มตามความพอใจของ
 ข้าพเจ้าไม่ บดินยงคงเหลือเวลานอยเต็มททข้าพเจ้าจะฉนั้นของคุณท่าน
 อาจารย์ ได้ เพราะฉนั้นขอท่านอาจารย์จงรับสุรานไว้ เพื่อย้ำให้
 ข้าพเจ้าได้ขาดความกตัญญูเสียเลย เขียนหน้าเก็ทจอกรับเขาสุราไปจาก

หมตอาย 30/03/2565

พระหัตถ์เข้ของแล้ว จึงทูลตอบว่าการที่ข้าพระเจ้าได้มาช่วยไต่ของทำ
 สงครามครั้งนี้ ก็หาใช่ตั้งใจหวังด้วยศกภาพรรคาคักก็ไม่ การที่
 ไปก็เพื่อสำหรับจะได้วางแวงกรรมของข้าพระเจ้าที่คิดเนองมาแต่ชาติปางก่อน
 ให้หมดสิ้นไปด้วย แต่อีกประการหนึ่งชะตาของเมืองเข้ยังหาถึงที่ต่ำสูญ
 ไม่ แม้ถึงข้าพระเจ้าจะไม่มาช่วย เมืองเข้ก็ยังหาเป็นอันครายแก่ข้าศึกไม่
 เพราะฉนั้นการที่เข้ของรับสั่งว่า ข้าพระเจ้าเป็นผู้อุปการะอุ้มชูเมืองเข้ให้
 เจริญถาวรฉนั้น เป็นกรวเกินแก่ความดีของข้าพระเจ้าอยู่สักหน่อย แต่การ
 ที่ข้าพระเจ้าได้ขัดขวางไม่ยอมอยู่ตามพระไทยของไต่ของนั้น ก็หาใช่จะ
 รังเกียจโดยอย่างใดอย่างหนึ่งก็หาไม่ได้ แต่สิ่งทั้งหลายที่เป็นไปใน
 ระหว่างบุทชนั้น ไต่ของก็ทรงทราบแล้วว่า ถ้วนแต่เป็นสิ่งที่ขัด
 ขวางแก่สัมณะเพศทั้งสิ้น แต่กิจของเข้ยังละเคียดไปว่าสัมณะกิจ
 โดยชนกประการ เพราะเหตุฉนั้นจึงทำให้ข้าเจ้ายากที่จะอยู่ถอง
 ศรัทธาของไต่ของต่อไปอีกได้ แลเวลานี้ก็เป็นเวลาครึ่งที่สี่จะคองจาก
 กันแล้ว แต่การสิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งข้าพระเจ้าได้ประพฤติเป็นเครื่องขัดขวาง
 ให้ไต่ของทรงกรวดแล้ว ต้องขอประทานโปรดอนุญาตให้แก่ข้าพระเจ้าด้วย
 หนึ่งสุรานั้นเป็นของที่ข้าพระเจ้าได้ตัดขาดจากสันดานมานานแล้ว แม้ถ้า
 คิมสุราเข้าไปก็จะเกิดเป็นโทษแก่ตัวข้าพระเจ้า ส่วนความรักนั้นไม่จำเพาะ
 จะเห็นด้วยในกรวคิมสุราอย่างเดียว ความรักซึ่งกันแก่กันย่อมจะปรากฏ
 อยู่ในใจด้วยกันแล้วทั้งสองฝ่าย เพราะฉนั้นข้าพระเจ้าจำเป็นต้องขอรับ
 ประทานโทษในการที่ไม่คิมสุรา ซึ่งไต่ของได้ประทานมาให้ฉนั้น แต่ขอ
 ทูลให้ไต่ของทรงทราบว่า แม้ถึงข้าพระเจ้าจะไม่คิมสุราที่ประทาน

หมดอายุ 30/03/2565

มากดี ความรักของข้าพระเจ้าทมิอยู่ในไตของมากน้อยเท่าใด ก็ยังคง
 มีบริบูรณ์เต็มทอชยทั้งต้น ขอไตของอย่าไตทรงวังเกียจแก่ข้าพระเจ้า
 เตย แลดูเขียนนาเก็กจอกส่งจอกสู่ราไปให้ เป๊ะเฮาะท่องจือส่งคนไปให้
 เจ้าพนักงาน พอเสด็จการเตยง ไตระกันแล้ว เขียนนาเก็กจอกจึงบอก
 กับขุนปั้นว่า กิจสิ่งใด ๆ ท่านถ้อยมทราบชยทั้งต้นแล้ว เพราะฉนั้น
 ท่านจงรีบแสวงหาแต่สิ่งที่ดี ถ้าหวับศิวของท่านที่จะต่อไปในภายภาคหน้า
 ส่วนศิวของข้าพเจ้าก็มีเวลาที่ช่วยท่านได้ แต่ในครั้งนครั้งเดียวเท่านั้น
 พุดเตยเขียนนาเก็กจอกกับเป๊ะเฮาะ ก็เดินออกจากพระที่นั่งซาเซ็งเคีย
 พวกเขียนทงหลายก็พากันตามไปส่งพอถึงกลางชลา เป๊ะเฮาะท่องจือ
 ก็กตายเป็นนกกกระล่าไปตามเพศเคิม แลเขียนนาเก็กจอกขนนงบนหลัง
 นกกกระล่า พวกนั้นเหาะกลับไปยังถาเขาเป๊ะเฮาะชัว แลเขียนอื่น ๆ ก็
 ทูลถาเจ้ชองแลขุนปั้น พากันกลับไปยังสำนักของคนหลายองค์ คงเหลือ
 ชยแต่เป๊ะเฮ้อวกับเขียนมอชย ขุนปั้นจึงพุดกับเขียนทงส่งองว่า ขอท่าน
 ส่หายอันประเสริฐทั้งสอง อย่าเพอทิ้งข้าพเจ้ารีบกลับไปยังสำนักเคิมเตย
 ชย่คชยช่วยกันฝังศพมารดาของข้าพเจ้าเสียก่อน เขียนมอชยจึงตอบว่า
 การที่จะอยู่ต่อไปอีกวันสองวันนั้นก็ไม่ได้เป็นกระไรนัก แต่คำที่ท่าน
 อาจารย์นาเก็กจอกกล่าวเมอตะกัณนนเป็นคำจริง แลเป็นคำสุดท้ายด้วย
 เพราะฉนั้นท่านต้องเข้าใจว่า เราจะประพฤติให้เป็นการขัดขืนโอวาท
 ของท่านอีกไม่ได้เสียแล้ว แลกิจสิ่งใดซึ่งท่านจะทำก็ขอรีบลงมือทำ
 เสียให้เสร็จไปโดยเร็วจึงจะได้ ขุนปั้นจึงตอบว่าการเรื่องนั้นข้าพเจ้า
 ได้คิดไว้ เสร็จทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว พอเวลาเจ้ชองเสด็จออกขุนนาง

หมดอายุ 30/03/2565

ขุนปั้นก็เข้าไปกราบทูลว่าวันพรุ่งนี้เวลาเที่ยงเป็นวันฤกษ์ดี ข้าพเจ้าจะ
 เชิญศพมารดาออกไปฝังที่ตำบลโง่เกย แดงจะเสียดทูตลากลับไปยังเขา
 เทียนไท่ซิว เจ้ของใต้ทรงฟังขุนปั้นกราบทูลดังนั้น จึงมีรับสั่งว่า
 ท่านกับข้าพเจ้าเปรียบประดุจกับญาติอันสนิท ควรและหรือที่ท่านจะมา
 รับทั้งข้าพเจ้าไปเสียดโดยเร็วเช่นนั้น ไม่นานให้ข้าพเจ้ามีเวลาบำเพ็ญ
 การกุศลให้แก่ศพบ้างเถย ขุนปั้นจึงกราบทูลว่าพระเดชพระคุณของ
 ใต้ของใต้ขอยุ่แก่ข้าพระเจ้าแดงนั้นก็เหลือทน ยากที่จะเอาสิ่งอันใดมา
 เปรียบเทียบได้ ถ้าแม้ไม่มีเหตุจำเป็นแล้ว ข้าพระเจ้าไม่ยากไปไกล
 ใต้ของใต้ขอยุ่หนึ่งเถย การที่ข้าพระเจ้าจะต้องรับไปทงนใต้ของใต้คงจะ
 ทรงทราบแต่ดีว่าเป็นเหตุจำเป็นของข้าพระเจ้าโดยแท้ แลส่วนกรทใต้ของ
 จะทรงพระกรุณาบำเพ็ญการกุศลให้แก่มารดาข้าพระเจ้านั้น ก็เป็นพระเดช
 พระคุณหาที่สุดมิได้ แต่ข้าพระเจ้าเห็นว่า บดินกพึงเสียดการศึกสงคราม
 ดงใหม่ ๆ พวกขุนนางข้าราชการยังมีเวลาหยุดพักหายเหนื่อยไม่
 แลถ้าต้องถูกเกณฑ์มาทากในเรือซึ่งไม่จำเป็นข้าพเจ้าคงทงนแล้วก็จะ
 เป็นที่กระหัดเคียนได้ เพราะฉนั้นข้าพระเจ้าจึงเห็นว่ากรทใต้ของ
 จะทรงบำเพ็ญการกุศลในเวลานั้นยังหาเป็นทางสมควรไม่ แดงขอ
 ใต้ของใต้ขอยุ่คงพระไทยปรนปรือทำนุบำรุงทแก่สัตว์ทหารให้หายอดโรยเสียดก่อน
 จะดีกว่า แดงภายหลังเมื่อว่างพระไทยดงเมื่อใด จึงค่อยทงนบำเพ็ญ
 การกุศลเหมือนนั้น ข้าพระเจ้าเห็นว่าจะเป็นทางสมควรดีกว่า เจ้ของใต้
 ทรงฟังขุนปั้นกราบทูลแนะนำคดีคำนึงดังนั้น ก็จึงพระไทยดงหนึ่งอยู่
 หมดอายุ 30/03/2563
 ในเวลานั้น ขุนปั้นก็เตรียมจัดกระบวนสำหรับแห่ศพไว้พร้อมทุกสิ่งทุกอย่าง

เล่ม ๕

เด็ดก๊กเข้า

หน้า ๕๐๕

แต่เจ้าองค์นี้มีบั้งโปรดให้ ข้าราชการแต่งตัวไว้ทุกชุดด้วยเครื่องชาว
ตามตั้งศพหมตด้วยกันทุก ๆ ตำแหน่ง พอรุ่งขึ้นเวลาเที่ยงขุนบันนังเชิญ
ศพมารดาห่อออกจากบ้าน เจ้าองค์นี้เสด็จจะจรนวดตามไปตั้งศพด้วย
แต่พวกขันทองมกรบาททวดว่า สองเฮ่าประชวรมีพระอาการหนักมาก
อยากจะเฝ้าเห็นพระภักตวอกดักครึ่งหนึ่ง เจ้าองค์จึงรีบสั่งให้รีบเรียก
แพทย์เข้าไปประกอบยาถวาย แต่ส่วนเจ้าองค์ก็ยังหาเสด็จกลับไม่
เมื่อขุนบันนังทราบความเข้าเช่นนี้จึงกราบทูลเจ้าองค์ว่า การใช้การเจ็บ
นั้นเป็นสิ่งที่สำคัญมาก เมื่อต้องการตั้งใดถ้าไม่ได้ล้มตามความประสงค์
แล้ว บางทีอาจทำให้โรคคนนั้นกำเริบหนักขึ้นได้ แต่การที่สองเฮ่าให้
ขันที่มกรบาททวดเชิญเสด็จครึ่งหนึ่ง ก็คงจะรู้สึกหนักพระไทยโดยอย่างใด
อย่างหนึ่งเป็นแน่ ถ้าพระองค์ไม่เสด็จไปให้ทันตามความประสงค์ของ
สองเฮ่าแล้ว บางทีโรคกับโทษจะระคนปนกันเข้า อาจทำให้พระอาการ
ใช้ของสองเฮ่าชวดหนักลงไปได้ แต่การที่โคของทรงตั้งพระไทยจะเสด็จ
ไปตั้งศพมารดาข้าพเจ้าแต่เพียงเท่านี้ ก็เป็นพระเดชพระคุณหาที่สู้มิได้
เพราะฉนั้นขอเชิญโคของรีบเสด็จกลับไป ให้สองเฮ่าได้เฝ้าจะเป็น
ประโยชน์มากกว่า เจ้าองค์ได้ทรงฟังก็ทรงจับมือขุนบันนังไว้ แดกอน
พระไทยแล้วมรับสั่งว่า สิ่งใดที่ข้าพเจ้าได้พูดไว้กับท่านแล้วก็ไม่อยาก
ให้เป็นคำต้องเถยสักคำเดียว แต่ทงไม่อยากให้เป็นเรื่องเคืองใจของ
ท่านด้วย แดเมื่อท่านคอยแต่จะวิตถวางความเห็นของข้าพเจ้าอยู่ร่ำไป
เช่นนี้ ข้าพเจ้าก็หมตทางที่จะวิตถวางท่านได้ แต่ถึงอย่างไรก็ดี

หมดอายุ 30/03/2565

ข้าพเจ้าขอฝากความอาลัยของข้าพเจ้า ความศรัทธาของคุณมารดาของ
ท่านด้วย รับสั่งแล้วเจ้ของก็ประสาหม้อขันค่านับศัพ ซุนปิ่นแดงอก
ขุนนางทั้งหลาย ก็คุกเข่าลงถวายค่านับเจ้ของพร้อมกัน กระบวนแห่
ก็ตั้งต้นเชิญศพเดินออกไปจากเมืองเจ้ ทางประตูทิศตะวันออกตรง
ไปยังตำบลโง่เกียบ เมื่อเจ้ของทรงทอดพระเนตรเห็นศพนางเขียนคังกงจู
เค็ดอนไปแล้ว ก็รับเสด็จกลับเข้าพระราชวังไปทรงเยี่ยมนางช่องเฮา
แต่พอเสด็จไปถึง ก็ทรงทอดพระเนตรเห็นนางช่องเฮาอันล้นคินอนกลดอก
พระภักตร์อยู่ เจ้ของเห็นเข้าก็ตกพระไทย เสด็จตรงเข้าทรงยกเคียว
นางช่องเฮาขึ้นวางบนพระเพลา แดทรงรับสั่งปลดบโยนโดยประการ
ต่าง ๆ นางช่องเฮาค่อยกลับได้สติขึ้นเนตรพิศดูพระภักตร์เจ้ของอยู่
สักครู่หนึ่ง ถมอัสดำสะกิดพิศตติชนมา นางทรงถอนพระอุทัยขึ้นครึ่ง
เดียวก็เสยสิ้นพระชนม์เจียมหายไ้ เจ้ของทรงพระกรรแสงคว่ำครวญ
ถึงความดีแถมความชอบของนางช่องเฮาเป็นอันมาก แดโปรดให้พวก
ขุนนางแลราษฎรไว้ทุกข์กันตลอดทั่วทั้งเมือง แดตั้งแต่นั้นมาก็มักมีช่วย
ด้วยไข้กาฬโรคขึ้นอีกหลายแห่ง เมื่อเจ้ของได้ทรงทราบจึง โปรดให้
แพทย์หลวง ไปเที่ยวตั้งโฮสต์ศาลาให้เป็นทานอยู่ตามทุก ๆ ดีแยกถนน
แต่ไข้กาฬโรคก็ยังทอเกิดมีหนักขึ้น

ฝ่ายซุนปิ่นเมื่อเชิญศพมารวมมาถึงตำบลจิบตเชียงเต่ง พบ
ซุนเขียนกับทหารสนิทมาค่านับศัพ ซุนปิ่นจึงพูดกับพวกขุนนางทั้งหลายว่า
การที่ท่านทั้งหลายได้มีความกรุณาความมาตั้ง ศพมารดาข้าพเจ้าจนถึง
เพียงนั้นน เป็นพระเดชพระคุณหาที่สุดมิได้ แดการที่จะตามศพต่อไป

หมดอายุ 30/03/2565

ชักรัน ยังเป็นระยะทางไกลมาก ข้าพเจ้าขอเชิญให้ท่านทั้งหลาย
 จงกลับบ้านเพื่อพักผ่อนร่างกายให้มีความสุขสบายเถิด ส่วนศพนั้น
 ชุนเฉียนกับพวกทหารก็จะติดตามไปจนกระทั่งถึงที่ฝังนะ คำบด โง่เกีย
 แดชุนนางบางคนก็แสดงความรักใคร่รัก ในกาวันที่มีความอาลัยชุนบิน
 เป็นอันมาก แต่หารู้ที่จะชัชขวางโดยอย่างไรอย่างหนึ่งไม่ จึงจำใจ
 คำบดพาพากันกลับมายังเมืองเจ้า

ส่วนชุนบินเชิญศพไปถึงคำบด โง่เกีย เมื่อพิจารณาดูแต่เห็น
 ไชยภุมที่ถูกต้องตรงตามคำรับแล้ว ก็จัดการฝังศพมารดาเสร็จตาม
 ประเพณี แล้วบอกกับชุนเฉียนว่า เจ้าอย่าได้กลับไปเมืองเจ้าเลย
 จงยกทหารเดินติดตามไปยังเมืองเดียวเถิด แต่เมื่อถึงเมืองเดียวแล้ว
 เจ้าจงคิดประกอบการหาเลี้ยงชีพในทางบริสุทธิ์โดยอย่างไรอย่างหนึ่ง แด
 ในระหว่างพระเจ้าจันชัชองค์ได้ ครองราชสมบัติในเมืองจันชุนคร่ง
 เจ้าจงสดกใจอย่าได้คิดพยายามต้านทานโดยอย่างไรอย่างใดเลย ถ้า
 เจ้าไม่เชื่อฟังคำตักเตือนของอาแล้ว เมื่อเจ้าต้องรับทุกข์ภัย หากไม่มี
 โอกาสที่จะช่วยส่งเคราะห์เจ้าได้ เมื่อตั้งสอนชุนเฉียนเสร็จแล้ว ชุนบิน
 มอสุดยแแต่บ๊ะอ้วน ก็เหาะกลับไปยังสำนักเดิมพร้อมกัน ชุนเฉียน
 กับพวกทหารก็รีบเดินติดตามตรงไปยังเมืองเดียว แดประพฤติกตามคำสั่ง
 ของชุนบินทุกประการ

ฝ่ายใช้กาพโรคที่ในเมืองเจ้าก็เกิดมีจัดหนักชุน พวกราษฎรพา
 กันเจ็บระงมทุกบ้านทุกเรือนตลอดทั่วไปทั้งเมือง แดตั้งแต่นางชองเฮา
 หมดอายุ 30/03/2565
 สิ้นพระชนม์ไปแล้วยังไม่ทันตลอดวัน ที่ในพระราชวังมีคนตายด้วยใช้กาพ

โรคถึงสืบเจ็ดคน เจ้ของก็ให้เจ้าพนักงานแพทย์จัดการบ่ของกันรักษา
 อย่าให้ ไข้กาฬโรคติดต่อกันได้ แลไข้กาฬโรคนั้นยังเกิดมีจัดหนักจน
 จนต้องเพิ่มพนักงานเก็บศพชนอื่กกองหนึ่ง แต่ถึงเช่นนั้นก็ยังหาเป็นการ
 เพียงพอไม่ มีทราศัพทอนค้ายกตั้งภตาดอยตามบ้านเรือน แลตาม
 ถนนเป็นอันมาก ซึ่งเป็นสิ่งที่ควรนำตั้งเวชใจยิ่งนัก พอถึงวันที่แปด
 ไข้กาฬโรคก็หยุดสงบลงทันที

อนึ่งกองทัพเมืองจันทน์ก็ยกออกไปนั้น เมื่อตั้งค่ายตั้งได้เรียบร้อย
 ราวแล้ว จึงให้ม้าใช้เขาไปสืบข่าวท ในเมืองเจ้ นั้น ว่าจะเป็นประการ
 ไตบ้าง เมื่อมา ไข้ ไปสืบข่าวได้เนชความมา โดยตลตดแล้ว จึงนำ
 ความชนกราบทูลพระเจ้าจันช้อยองค์ ให้ทรงทราบ ว่า พวกราษฎรใน
 เมืองเจ้ นั้น ได้เกิดเป็นไข้กาฬโรคอย่างร้ายแรงแสนสาหัส มีศพพวก
 ราษฎรตายนอนกองตลอดไปทั่วทุกหนทุกแห่ง จนไม่สามารถที่จะนับ
 หรือประมาณว่ามากน้อยเป็นจำนวนเท่าใดได้ แต่บ่คนโรคนั้นได้สงบลง
 แล้ว พระเจ้าจันช้อยองค์เมื่อได้ทรงทราบพฤติเหตุเขาเช่นนั้น จึงมี
 รมสั่งโปรดให้ยกกองทัพกลับเข้าไป ตั้งประชิดห่างจากกำแพงเมืองเจ้
 เป็นระยะทางประมาณสามสิบเส้น พอตั้งค่ายตั้งมั่นคงแล้ว พระเจ้า
 จันช้อยองค์กับเขย่นไต้แต่เซงหยิน แลพวกแม่ทัพนายกองออกไปตีที่
 นำค่าย แลเห็นแต่ทราศัพทเอื้อนถกตลตดตลอดไปทั่วทุกหนทุกแห่ง เขย่น
 ไต้แต่เซงหยินถอนใจใหญ่แล้วบ่นว่า นี่เป็นเวรกรรมของชาวเมืองเจ้
 อย่างไรหนอ จึงต้องรับโทษหนักจนถึงเพียงนี้ พระเจ้าจันช้อยองค์
 ก็ทรงสดตพระฤทัย จึงให้เจ้าพนักงานเกณฑ์กันทำโถงบรรจุศพ

เหล่านี้ แล้วโปรดให้ทำทางเต็กเจ็ดวันตั้งสวนกุศตไม่ให้แก่ผู้ทศาย
 เหล่านี้ เมื่อจัดการฝังศพเสร็จแล้ว จึงโปรดให้ของเงินเจียนห้า
 ซือเบียดแต่งอ คุมทหารคนละสี่พัน ยกเข้าดงตอมเมืองเจียงตี้ตัน
 ทหารรักษาน้ำที่เซ็งเทิน จึงนำความไปทูลเจ้ฮ่องให้ทราบ เจ้ฮ่อง
 ได้ทรงฟังดงนงกตภพระไทย ทรงตั้งไม่เป็นครู่ เมื่อกลับได้พระสติ
 มาแล้ว ก็ทรงทอดพระเนตรพิศดูพวกขุนนางทงผายบุนแต่ผายบุน ซึ่ง
 ผายอยู่ทนน ก็ถ้วนแต่มีร่างกายไม่บริบูรณ์ ผิวหน้าสลดซัดเหลือง
 ด้วยกันทุก ๆ คน ขุนนางผายบุนก็มแต่ของงอกกับตักโกเกก ขุนนาง
 ผายบุนก็มแต่ชอยู่แต่เกาเหียนกับเตงตง รวมกันเป็นสี่คนเท่านั้น แด
 ทงมีร่างกายไม่แข็งแรงประกะบด้วย จึงมรับสั่งเ้าให้พวกขุนนาง
 เหล่านี้ฟังว่า บิดนกงอทัพเมืองจีนยกเข้ามาดอมเมืองเราไว้ทงตี้ตัน
 อย่างหนาแน่นประคุดูน่าขงใจ ในถงเหล็ดถิ่นหนา ไม่เห็นมีทางใดที่จะ
 ไหลรั่วออกบ้างเด็กนอยได้ ถ้วนถงจึงกราบทูลว่า แม่ข้าพระบาทยัง
 มีร่างกายอยู่ก็เหมือนอย่างกับรูปหุ่น ไม่มีถ่าตงพอที่จะยกตั้งขงซึ่งมี
 นาหนักชวแต่หนักขงเดียว ก็ไม่ถ่ามารถที่จะยกขงนนั้นให้เคลอนทได้
 แดทงพวกไพร่พลในเวถานหรือ ก็ถ่าตงอดโรยตลอดทอหนักนไป
 ข้าพระบาทเกรงว่าไม่ถ่ามารถที่จะต้านทานพวกข้าศึกได้ เจ้ฮ่องจึงทรงรับ
 สั่งว่า เรากัทราบอยู่ถ่าชวบ้านเมืองเจ้ชวโชมถงไปเพียงใด แดเรา
 ก็ไม่ขยาคักจะให้พวกราษฎรได้รับความเดือดร้อนต่อไปอีกด้วย ส่วน
 ตัวขงเราเน เราจจะตั้งระชิวตรดววยบรรพบุรุษขงเรา เพื่อขย่า
 ให้ได้ยราชประเพณีในเชือวษขงเราได้ รับสั่งแล้วกกรมพระภักตรถง

ทรงพระกรรแสงส่อกลิ่นเป็นอันมาก พวกขุนนางต่างก็พากันร้องให้
 ส่งสารเจ้ฮ่อง คตลอดทวกันทุก ๆ คนที่ของพระโรงของเมืองเจ้
 ในเวลานั้นได้ยินแต่เสียงส่อกลิ่นซึ่งควรเกิดเป็นกรรมตั้งเวรขึงนัก พอ
 ค่อยววยความโศกซันแล้ว เจ้ฮ่องจึงมีรับสั่งแกพวกข้าราชการ
 ทงหลายว่า ท่านจงรีบกลับไปบ้านระวงค์ครอบครัว อย่าให้เกิดเป็นเหตุ
 การเดือดร้อนซันใด ส่วนตัวเรานี้จะคงาท่านไปสู่ปรโลกในอนัน
 ต์แล้ว ขุนนางทงสี่คือ เกาเหียน เต่งตง แอ้วจันกองกับตักโกเกา เดิน
 ตรงเข้าไปคุกเข่าอยู่ตรงหน้าเจ้ฮ่อง แล้วทูลว่าตระกูลของข้าพระบาท
 ได้รับความพระวงษ์ของใต้ของตลอดมาหลายชั่วคน ตราบเท่าจนถึงตัว
 พวกข้าพระบาท แลบัดนี้เกิดอุปคเหตุซันแก่บ้านเมืองเหลือสติกำลังที่จะ
 ช่วยแก้ไขให้กลับคืนได้ แด้ข้าพระบาทไม่ขออยู่เป็นข้าฝิ่นให้เสื่อมเสีย
 วงษ์ตระกูล ว่าเป็นข้าสองเจ้าคือไปอีกเถย เพราะฉนั้นข้าพระบาททงสี่
 ขอตามใต้ฮ่องไปสู่ยังปรโลกด้วย ทูลแล้วต่างก็ซบหน้าลงส่อกลิ่น
 เคียงอยู่ข้างพระบาทของเจ้ฮ่องด้วยกันทงสี่คน เจ้ฮ่องจึงมีรับสั่งว่า
 การที่ท่านมีความกตัญญูเช่นเรวมความขอบใจเป็นอันมาก แต่ขอเสียง
 ของท่านก็จะได้อยู่ปรากฏไม่จนชั่วกัลปาวสาน แล้วทรงรับสั่งให้พวก
 ขันที่ไปยกเกาอิทองมาให้ขุนนางทงสี่นั่งอยู่เคียงเล่มอกด้วยพระองค์ ซ่าง
 ละสองคน แลให้เจ้าพนักงานเขาเซอเพลิงมากองรอบพระที่นั่ง เจ้ฮ่อง
 ก็ทรงชวนขุนนางทงสี่ตักไปจุดเซอเพลิงเข้า แลก็เสด็จกลับมาประทับ
 ษย์ตามเดิม จึงทรงรับสั่งกับขุนนางทงสี่ว่า โลกควรจะสรรเสริญว่าเรา
 เป็นผู้ปราชญ์ยอมทวามวันแฉเวลาตายได้ดียิ่งกว่ามนุษย์อื่น ๆ แลทรง

อธิบายข้อข้อมณะที่ต่างกัน ๆ ให้ขุนนางทั้งสองฟังอยู่จนเพื่องคิดใหม่ตาม
 เข้ามาจนถึงที่ประทับ เจ้าของก่เล็ดจกวงศศพร้อมด้วยขุนนางทั้งสอง
 อยู่ในนั้น พวกซันต์เสถียรณกันทมความกตัญญูภักดีทักนระโตดเข้า
 ไปในกองเพลิงตายเสียเป็นอันมาก เมื่อกองทัพเมืองจีนเห็นว่า ในเมือง
 เจ้เกิดเพลิงไหม้ขึ้น ก็พากันยกทหารเข้าหักโจมตีเมืองพร้อมกันทั้งสี่ทิศ
 ทหารเมืองเจ้ทราบว่ เจ้านายของคนสิ้นพระชนม์เสียในไฟแดงก็พากัน
 เม็ดประตูเมืองออกมายอมอ่อนน้อมทั้งสี่ด้าน นายทัพนายกองจึงให้
 มาใช้ วิชาความไปกราบทูลพระเจ้าจีนซื่อองค์เด ให้ทรงทราบ พระเจ้า
 จีนซื่อองค์ เจ้จึงมีรับสั่ง โปรดให้ยกกองทัพหลวงเข้าไปยังประตูเมืองเจ้
 ด้านทิศตะวันออก แลทรงทอดพระเนตรเห็นพวกทหารกับราษฎรที่มา
 คอยเฝ้าอยู่นั้น ล้วนแต่มีร่างกายซูบซีดผอมทงต้น พระเจ้าจีนซื่อองค์
 ก็ทรงพระเมตตา จึงโปรดให้ของเจ้ยอมรับคุมทหารเข้าไปช่วยดับเพลิง
 แลให้เจ้าพนักงานกองอาสาขันบดประกาศตามประตูเมือง ตกเดือนไม่
 ให้พวกราษฎรตื่นตื่นหลบหนีทงภุมิดำเนินา แลถ้าผู้ใดผู้หนึ่งรบกวนพวก
 ราษฎรให้ ได้ความเดือดร้อนแล้ว เมื่อได้ส่วนได้ความจริงจะต้องรับ
 โทษตามโทษานุโทษ เมื่อเจ้าพนักงานนำประกาศไปบดทั่วทุกตำบลแล้ว
 พระเจ้าจีนซื่อองค์ ก็ให้เคลื่อนกองทัพหลวงค่อย ๆ เดินเป็นกระบวนเรื่อย
 เข้าไปในเมืองเจ้ แลพระที่นั่งทในเมืองเจ้บนถไฟใหม่หมด ยังเหลือ
 อยู่แต่พระที่นั่งชาเชิงเตยหลังเดียว พระเจ้าจีนซื่อองค์ก็เสด็จขึ้นไป
 ประทับอยู่บนพระที่นั่งนั้น พวกขุนนางเมืองเจ้ซึ่งยังมีเหลืออยู่ ก็พากัน
 หมุดอายุ 30/03/2565
 ซังกระต่ายมาถวายพระพรไชย พระเจ้าจีนซื่อองค์ก็ประทานให้ตำแหน่ง

ยศคงอยู่ตามเดิม   แล้วโปรดรับสั่งให้เจ้าพนักงานจ่ายสุราอาหารให้แก่
 พวกพดทหารตลอดหัวทุกหมวดทุกกอง   แต่โปรดให้เจ้าพนักงาน
 จัดโต๊ะมาเลี้ยง   พวกนายทหารแดนจินหยินทั้งหลายในพระที่นั่งซาเซงเตี้ย
 เมื่อเวลากำลังพร้อมกันนั่งโต๊ะเสวยอาหารอยู่นั้น   พระเจ้าจีนซื่อองค์
 ทรงถือจอกสุราเดินตรงไปยังเขียนไฮ้แต่เซงหยิน   แล้วทรงโน้มพระองค์
 แดกรัสว่า   การที่กองทัพเมืองจินได้มีอำนาจปราบปรามพวกข้าศึกตลอด
 มาได้จนถึงเพียงนั้น   ก็โดยอาศัยรอยสติปัญญาคำสั่งความคิดของท่าน
 อาจารย์ช่วยอุปการะทางต้น   มีนั้นไหนเลยกองทัพเมืองจินจะทำการสุ
 ด่วงมาจนถึงเพียงนี้ได้   การที่ท่านอาจารย์ ได้มีบุญคุณแก่ข้าพเจ้าใน
 ครองนั้น   นับว่าเป็นสิ่งที่ประเสริฐมาก   ยากที่จะหาสิ่งใดส่งของให้สมกับ
 บุญคุณของท่านได้   เพราะฉะนั้นขอท่านอาจารย์จงรับจอกสุรานั้นไปดื่ม
 พอให้ข้าพเจ้ามีความปลื้มใจสักหน่อยด้วย   เขียนไฮ้แต่เซงหยินย่น
 คำนับรับจอกสุราจากพระหัตถ์แล้วกราบทูลตอบว่า   การที่พระองค์ทรง
 ยกย่องเกียรติคุณความดีของข้าพระเจ้าจีนนั้น   เป็นพระเดชพระคุณหา
 ที่สุดมิได้   แต่ข้าพระเจ้าต้องขอกราบทูลคัดค้านว่า   การที่กองทัพเมืองจิน
 มีชัยชนะแก่ข้าศึกครั้งนั้น   หาใช่เป็นด้วยความปรีชาสามารถของ
 ข้าพระเจ้าผู้เดียวไม่   ย่อมเป็นไปโดยบุญญาบารมีของพระองค์ทั้งสิ้น
 แดการที่ข้าพระเจ้ามาช่วยทงกั หาได้หวังตอบบุญคุณ โดยอย่างใดอย่าง
 หนึ่งไม่   นอกจากเมื่อสมัยของโลกจะเป็นไปประการใดแล้ว   ข้าพระเจ้า
 ก็เป็นแต่ช่วยให้สิ่งเหล่านั้น ๆ เป็นตลอดไปไม่ได้เท่านั้น   แดการที่พระองค์
 ทรงพระเมตตาเสด็จถอยค้ำของข้าพระเจ้านั้น   เป็นพระเดชพระคุณหา

ที่สดมีได้ แดการตั้งโคที่ข้าพระเจ้าได้กระทำไปซึ่งเป็นเรื่องให้ขัดเคือง
ในพระทัยแล้ว ต้องขอโปรดพระทานขอโห่สิกรรมอันนั้นให้แก่

ข้าพระเจ้าด้วย แดเขียนไฮ้แต่เซ่งหยินกัคิมด้วราจนหมคจอกแล้วกัถับ

นึ่งเสัพยอาหารกันค้อไป พอเสัพยอาหารเสร็จแล้ว เขียนไฮ้แต่เซ่งหยิน

จึงกราบทูลพระเจ้าจันช้อยองเตว่า มคินการคักตั้งความกัตั้งบเรียบร้อยแล้ว

ข้าพระเจ้าจำเป็นจะต้องกราบทูลถากถับไปยั้งถำนิกคิม เพื่อจะได้นำเพ็ญ

การกัศค้อไป ขอพระองค์จงทรงพระศิริสวัสดิพิพัฒน์มั่งคดพระชนมายุ

แดดำรงทรงอยู่ในทศพิชราชธรรมจนชวักถปาวถำน โพรฟ้าข้าแผ่นดินจะ

ได้อาไศรยพึ่งพระบรมโพธิสมภาร ร่วมเย็นคดอดทัวอาณาจักร พระเจ้า

จันช้อยองเต ได้ทรงฟังกัทรงคดพระไทยจึงตรัสว่า เหตุใดท่านอาจารย์

จึงจะค้อนทงข้าพระเจ้าไปเสี่ยเร็วเช่นนี้เถ่า แดมคินกัพงจะปรามได้แต่ต้อง

เมองเท่านั้น ส่วนเมองฉม็เมองฮนเมองงุ่ยแถมเมองเต็ยวยงอีกถ่หวัเมอง

นยั้งหาได้ทราบว่าจะเป็นไปโดยประการใดไม่ ถำท่านอาจารย์ช้อยอง

ด้วยแล้วกัเป็นการอุนใจ แดข้าพระเจ้าจะไม่ถัมบุญคุณของท่านอาจารย์เตย

เขียนไฮ้แต่เซ่งหยินจึงกราบทูลว่า การตั้งความกัพระองค์จะทรงทำค้อไป

อีกนนั้น จะไม่เป็นการยากถำนิกคิมใด เพราะพระเดชานุภาพของ

พระองค์แผ่ไพศาถไปคดอดทัวทุกทิกคานุกคิ ไม่เห็นว่ำเมองใดจะสามารถ

ถำนค้อพระเดชานุภาพของพระองค์ได้ การกัจะทรงปรามปรามหวัเมอง

ทงถ่ค้อไปอีกนนั้น ของเจียนกิมจุเห็ดงแเจียงหำ คนทงถำม่นอจทำการ

คดของพระเดชพระคุณให้ถำเร็วไปตามพระราช ประสงค์ได้ ทุก ถิ่ง ทุก อย่าง

หมดอายุ 30/03/2565

เพราะฉนนขอพระองค์ ได้ โปรดพระอนุญาติ ให้ข้าพระเจ้าได้ถับไปยั้ง

สำนักโดยสดวกเกิด พระเจ้าจันทร์ช้องเต ไม่ทรงเห็นมีทางใดทางหนึ่ง
 ที่จะขัดขวางให้เขียนไ้แต่เชิงหยินอยู่ต่อไปอีกได้ จึงจำพระไทย
 พระทานอนุญาต ให้เขียนไ้แต่เชิงหยินกลับไปยังสำนักเดิมตาม
 ความประสงค์ เขียนไ้แต่เชิงหยินก็ถวายคำนับพาพวกจินหยินเหาะกลับ
 ไปยังสำนักเดิม เมื่อพระเจ้าจันทร์ช้องเต ได้ทรงจัดการปราบปรามเมืองเจ้า
 เรียบร้อยแล้ว ก็คิดพิทกระบือต่อสิ่งต่อ ๆ ไป เมืองฉือเมืองยุ
 เมืองฮันแถมเมืองเตียวก็พากันจัดแต่งเครื่องบรรณาการ ให้ราชทูตคุมมา
 ถวายขอเป็นเมืองขึ้นต่อไป พระเจ้าจันทร์ช้องเตก็โปรดให้จัดทำการราชพิธี
 ปราบดาภิเศกสมโภชศิริราชสมบัติ ในสมัยนั้นตลอดทั่วทั้งอาณาจักรจัน
 รวณอยู่ในพระเจ้าจันทร์ช้องเตพระองค์เดียว พงกษัตริย์มีความขยู่เย็น
 เป็นศุขตลอดทั่วทุกหนทุกแห่ง แต่พวกไพร่ฟ้าประชาชนได้ทำเรื่องถวญ
 ไร่นาได้ผลตลอดทั่วทุกหนทุกหา ถ้าได้มีการศึกสงครามแต่เพียงหนามแผ่นดิน
 เบียดเบียนพวกอาณาประชาราษฎร์ ให้ได้ความเดือดร้อน โดยอย่างใด
 อย่างหนึ่งไม่ ตลอดในรัชกาลของพระเจ้าจันทร์ช้องเต แต่พอพระเจ้า
 จันท์ช้องเตเสด็จทิวงคตลง การจะตักทักบังเกิดมีขึ้นดังปรากฏอยู่ใน
 พงษาวดารตอนไซฮันน

เรื่องตักท้าว เป็นอนันตจินบริบูรณ์แต่เพียงเท่านี้

